
DEN HEMMELIGE LÆRE

(Den originale første udgave på dansk for første gang.)

BIND 1

af
H. P. Blavatsky

Den Hemmelige Lære (Bind 1)

Originaltitel: "The Secret Doctrine", Volume 1 by H. P. Blavatsky, © year 1888,
1. edition.

© Dansk udgave fra engelsk af Morten Nymann

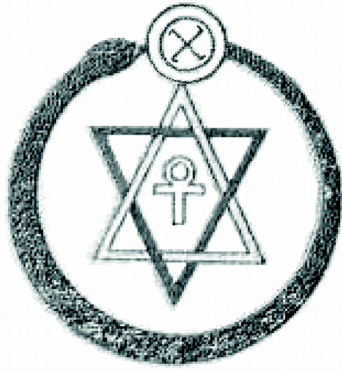
1. udgave, 1. oplag år 2016.

Omslag og redigering: Morten Nymann

Foto: H. P. Blavatsky år 1877 i New York, af N. Sarony.

Trykt hos: Gratis Internet-version.

ISBN: 978-87-999189-0-4

På selve forsiden eller front-siden af den oprindelige første udgave af bogen Den Hemmelige Lære (The Secret Doctrine) fra år 1888 skrevet af H. P. Blavatsky var der to sammensatte symboler eller sindbilleder indlagt i guldfarve. Se foregående side. Det formodes at hun havde et formål med at vælge disse symboler på værkets allerforreste side. Det første symbol var det tidlige logo for The Theosophical Society uden Aum symbolet, og var placeret øverst til venstre på front siden. Det andet symbol var det såkaldte tau-kors og slange symbol, og var placeret nederst til højre diagonalt for det tidlige logo. Det sidste symbol siges at være ældgammelt og at være blevet brugt i lignende versioner i mange kulturer rundt på kloden i fortidige århundreder. Dette symbol angives også som en variant at svare til lægesymbolet Herold-staven eller Hermes-staven, eller den græske læge Asklepios's stav, og flere andre udgaver. [Note fra den danske oversætter.]

DEN HEMMELIGE LÆRE.

DEN HEMMELIGE LÆRE :

SYNTESEN
AF
VIDENSKAB, RELIGION, OG FILOSOFI.

AF

H. P. BLAVATSKY,
FORFATTER TIL "ISIS UNVEILED."

सत्यात् नास्ति परो धर्मः ।

"Der er ingen Religion højere end Sandhed."

BIND. I. — KOSMOGENESIS.

**Dette Værk
Dedikerer Jeg til alle Sande Teosoffer,
I ethvert Land,
Og af enhver Mennesketype,
For de fremkaldte det, og for dem blev det optegnet.**

F O R O R D.

DENNE forfatter — snarere skriveren, — føler det nødvendigt at undskylde for den lange udsættelse som er sket med hensyn til fremkomsten af dette værk. Det skyldes til dels dårligt helbred og omfanget af udførelsen. Selv de to bind som nu er udgivet færdiggør ikke planen, og disse behandler ikke udtømmende de emner som behandles i dem. En stor mængde af materiale er allerede blevet forberedt, omhandlende okkultismens historie som den forefindes i de store Adepts liv fra den Aryanske Mennesketype, og viser den okkulte filosofis betydning med hensyn til levevis, sådan som den er og som den burde være. Skulle de nuværende bind blive mødt med positiv tilkendegivelse, så vil ingen anstrengelse blive udeladt for at udføre planen for værket i dets helhed. Det tredje bind er fuldt og helt klar; det fjerde er det næsten.

Det bør tilføjes, at denne plan var ikke påtænkt da værket først blev annonceret. Som oprindeligt annonceret, så var det hensigten at "Den Hemmelige Lære" skulle være en forbedret og udvidet udgave af "Isis Unveiled." Det blev, imidlertid, hurtigt fundet frem til at forklaringerne som skulle tilføjes til de som allerede var fremlagt for verden i det sidstnævnte og andre værker omhandlende esoterisk videnskab, sådan at de nødvendiggjorde en anden fremlæggelses-metode: og som konsekvens heraf så indeholder de nuværende bind, i alt, end ikke tyve sider udtrukket fra "Isis Unveiled."

Forfatteren føler ikke at det er nødvendigt at bede hendes læsere og kritikere om overbærenhed med hensyn til den litterære stils mange mangler, og det ufuldkomne Engelsk som kan findes på disse sider. Hun er en udlænding, og hendes viden om sproget blev erhvervet sent i livet. Det Engelske sprog er brugt fordi det tilbyder det mest udbredte medie med henblik på at formidle sandhederne som det er blevet hendes pligt at fremlægge for verden.

Disse sandheder fremlægges på ingen måde som en *åbenbaring*; ej heller påberåber forfatteren sig en position som åbenbarer af mystiske traditioner, der nu offentliggøres for første gang i verdenshistorien. For det som indeholdes i dette værk kan findes spredt rundt i tusinder af bind som legemliggør de storslåede Asiatiske og tidlige Europæiske religioners skrifter, skjulte under ideogrammer og symboler, og som hidtil er blevet efterladt ubemærket på grund af dette slør. Det som nu forsøges er at samle de ældste læresætninger sammen og gøre dem til en harmonisk og ubrudt helhed. Den eneste fordel som forfatteren har i forhold til hendes forgængere, er at hun ikke behøver at ty til personlige spekulationer og teorier. For dette værk er en delvis fremlæggelse af det som hun selv er blevet lært om af mere fremskredne studerende, og kun i få detaljer suppleret med, resultaterne af hendes

egne studier og iagttagelser. Publiceringen af mange af sandhederne som her fremlægges er blevet anset for nødvendige på grund af de vilde og fantasifulde spekulationer som mange Teosoffer og studerende indenfor mysticisme har hengivet sig til, i de sidste få år, i deres bestræbelser på, sådan som de formodede det, at udarbejde et komplet tanke-system fra de få sandheder som førhen var blevet kommunikeret til dem.

Det er unødvendigt at forklare at denne bog ikke er den Hemmelige Lære i dens helhed, men et udvalgt antal fragmenter fra dens grundlæggende læresætninger, med speciel opmærksomhed givet nogle sandheder som har været grebet af forskellige forfattere, og forvrænget til uigenkendelighed i forhold til sandheden.

Men, det er måske ønskeligt utvetydigt at forklare at læredømmene, som findes i disse bind, uanset hvor fragmentariske og ufuldstændige de er, hverken udelukkende tilhører Hinduen, Zoroasteren, Kaldæeren, ej heller Egyptisk religion, ej heller til Buddhismen, Islam, Jødedommen ej heller Kristendommen. Den Hemmelige Lære er essensen af alle disse. Udsprunget fra den i deres udgangspunkt, forårsages de forskellige religiøse systemer nu at forenes tilbage ind i deres oprindelige element, hvor ud fra ethvert mysterium og dogme er groet frem, udviklet, og blevet materialiseret.

Det er mere end sandsynligt at bogen af en stor del af offentligheden vil blive anset for at være en røverhistorie af den vildeste slags; for hvem har nogensinde hørt om Dzyan bogen?

Forfatteren, er derfor fuldt ud forberedt på at påtage sig al ansvaret for det som findes i dette værk, og endda at modtage anklagen om at have opfundet det alt sammen. At det har mange mangler er hun fuldt ud klar over; eventyragtigt som det kan synes for mange, så er alt som hun påstår om det at, dets logiske sammenhæng og pålidelighed, i det mindste, berettiger denne nye Genesis til, at rangere, på niveau med den "arbejdshypotese" som så frit godtages af moderne videnskab. Yderligere, påberåber det sig overvejelse, ikke på grund af nogen appel om dogmatisk autoritet, men fordi det nøje følger Naturen, og følger lovene for ensartethed og analogi.

Formålet med dette værk kan således fremlægges: at vise at Naturen ikke er "en tilfældig samling atomer," og at tildele mennesket sin rette plads i Universets system; at redde de arkaiske sandheder, som er grundlaget for alle religioner fra degradering; og i nogen udstrækning at afdække, den grundlæggende enhed hvor fra de alle udspringer; til sidst, at vise at Naturens okkulte side aldrig er blevet undersøgt af den moderne civilisations Videnskab.

Hvis dette i nogen grad lykkedes, så er forfatteren tilfreds. Det er skrevet for menneskehedens skyld, og det må bedømmes af menneskeheden og de fremtidige generationer. Dets forfatter erkender ingen inferior appel-instans. Misbrug er hun vant til; bagvaskelse er hun dagligt bekendt med; og hun smiler i stille foragt af bagtalelser.

De minimis non curat lex.

H.P.B.

London, Oktober, 1888.

Den danske oversætters Forord.

Her er så for første gang den danske oversættelse af 1. og dermed 2. udgaven fra år 1888, af værket "The Secret Doctrine" skrevet af H. P. Blavatsky (1831-1891) selv, uden de senere ændringer der forekommer i senere udgaver. Den udgives 125 år efter at den clairvoyante og synske kvinde Helena P. Blavatsky døde fra denne fysiske verden.

Værket anses i dag af mange iagttagere og historikere for at være en af de mest centrale og mest bemærkelsesværdige hovedværker indenfor det som i denne tid populært kaldes så forskellige navne som religions-filosofi, nyreligiøsitet, hermetisme, mysticisme, okkultisme, esoterisme, eller endda New age, eller andet.

Lidt om den historiske baggrund for værkets udgivelse på dansk kunne være på sin plads i et sådant forord fra mig som oversætter. Værket Den Hemmelige Lære som for første gang blev udgivet på engelsk i år 1888 af H. P. Blavatsky i to bind med titlen "The Secret Doctrine," angives i efterladte skrifter m.m. at have været blevet til i samarbejde med hjælp fra venner i London, Indien og omegn. Kort før trykningen af værket besluttede H. P. Blavatsky sig for at rette dets to bind flere steder, og det skete i en længere periode for blandt andet at sikre dets kvalitet med tegnsætning, indhold osv. Som følge heraf blev datoen for trykningen rykket nogle måneder for samme år.

Og, værket nu oversat til dansk med titlen "Den Hemmelige Lære," blev af mig oversat til dansk fra den *originale* engelske udgave med original titlen: "The Secret Doctrine" fra år 1888, 2. udgave. De originale engelske første og anden udgaver af værket the Secret Doctrine blev udgivet af Blavatsky selv, og begge er helt ens på trods af at de har forskellige betegnelser for udgave tallet. Dette svarer til to printninger af samme værk og dette tyder på at H. P. Blavatsky var tilfreds med værket, fordi anden printningen skete uden ændringer. Og H. P. Blavatsky døde rent fysisk i år 1891.

Da hun havde været fysisk død i nogle få år blev en 3. udgave udgivet i år 1893. Denne 3. udgave (fra Adyar) blev udgivet med mange ændringer, flere hundreder af ændringer. Nogle angiver ca. 32.000 ændringer, og jeg kan som oversætter uden at tøve påpege mindst 1000 ændringer, og der ud over forandringer af alle sidetal i forhold til originalen givet af Blavatsky selv, samt omplaceringer af mange af fodnoterne og endda tilføjelser af indhold. Disse ændringer blev generelt bibeholdt i de senere fjerde og femte udgaver. De fleste teosofiske organisationer udgiver eller vægtlægger primært første/anden udgaven i dag i den helt oprindelige version givet af Blavatsky selv.

Værket The Secret Doctrine har tidligere været udgivet i dansk oversættelse år 1970 med titlen "Den Hemmelige Lære" i hele fire bind. Men, denne danske udgave var baseret på den meget senere *stærkt reviderede engelske femte udgave fra år 1962 fra Adyar*. Den med de vældig mange rettelser foretaget af andre end den oprindelige forfatter H. P. Blavatsky selv. Rettelser som af en del læsere af værket omtales som gode rettelser, eller som unødvendige rettelser, eller endda rettelser som forringede værkets indhold. Denne danske udgave har nu gennem nogle årtier været udsolgt fra forlaget. Og der synes stadig at være interesse for Blavatsky's skrifter i Danmark som land. Jeg besluttede mig derfor også som én grund af flere til at udgive værket i første/anden udgaven på dansk. Dette i erkendelse af at denne udgave for mig synes mere korrekt at fremlægge. Og netop fordi det aldrig officielt er sket før på dansk.

Det helt anderledes og meget omtalte ekstra Bind 3 af Den Hemmelige Lære som blev udgivet af Annie Besant i år 1897 nogle år efter H. P. Blavatsky's død, betegnes af mig som et værk der ikke foreligger sådan som H. P. Blavatsky selv ville have ønsket

det. Og da der i dag for mit vedkommende synes tilstrækkeligt med dokumentation for dette, så er dette værk derfor ikke medtaget i denne udgivelse.

H. P. Blavatsky og The Theosophical Society:

Den sidste side i den oprindelige Engelske 2. udgave af dette værk *The Secret Doctrine* (Den Hemmelige Lære) indeholdte faktisk en kort og noget forældet reklame for The Theosophical Society som H. P. Blavatsky var med-grundlægger af. Derfor skriver jeg i stedet for lidt om The Theosophical Society her i dette oversætter forord.

Organisationen The Theosophical Society findes stadig i dag og blev som nogle sikkert ved grundlagt af H. P. Blavatsky, H. S. Olcott, W. Q. Judge og cirka 14 andre bekendte og venner i New York i år 1875.

Da jeg har studeret de historiske forhold med hensyn til både forfatteren og organisationen the Theosophical Society igennem mange år, vil jeg derfor gerne have lov til at rette en mulig udbredt misforståelse hos mange. Det er nemlig en misforståelse at mene at the Theosophical Society, rent organisatorisk opererede som det normalt kendes mht. religiøse organisationer. The Theosophical Society opererede — ikke — som en organisation der fremlagde eller selv i dag påstås fremlægge en *bestemt lære* som oprindeligt blev iværksat af H. P. Blavatsky eller andre af hendes venner, eller af nogle viismænd fra Himalayabjergene. The Theosophical Society havde nemlig en speciel organisationsstruktur som var – med tankefrihed – organisatorisk betragtet, og har det i dens nuværende udgave i dag ved udgivelsen af denne oversættelse. Hvad betyder det?

Det betyder vigtigt, at ethvert medlem uanset det er almindeligt medlem, eller er formanden eller forkvinden internationalt for hele organisationen, eller er med i administrationen på den ene eller anden måde, altid vil fremlægge et lære-system eller doktrin på vegne af dem selv og ikke på vegne medlemmerne og organisationen. (Se også de gamle og de nuværende vedtægter for The Theosophical Society og organisationens koncepter for tankefrihed m.m.) Der i synes The Theosophical Society at adskille sig fra næsten alle andre organisationer på kloden, når disse beskæftiger sig med religion, filosofi, psykologi og videnskab på én gang.

Formålene for Theosophical Society, 3 korte formål, var og er:

- At danne kernen i Menneskehedens Universelle Broderskab, uden skelnen til race, trosopfattelse, køn, kaste eller hudfarve.
- At opmuntre til studiet af Sammenlignende Religion, Filosofi og Videnskab.
- At udforske uforklarede love i Naturen og kræfter latent i mennesket.

Der til tilføjes konceptet for tankefrihed, som er nævnt kort lige ovenfor før disse 3 formål.

H. P. Blavatsky og hendes centrale med-grundlæggere ønskede med det første formål blandt mange ting at religiøs intolerance skulle blive erstattet af altruisme og medmenneskelig humanisme og medfølelse på trods af alle medlemmers til tider meget forskellige trosopfattelser og vidt forskellige religiøse tilhørsforhold. Det var blandt andet derfor hun var med-grundlægger af the Theosophical Society.

Værket *Den Hemmelige Lære* af H. P. Blavatsky skal derfor også på baggrund af de ovennævnte ord ses som fremlagt på hendes egne vegne og ikke på vegne af the Theosophical Society, hvilket også kan ses af hendes mange efterladte skrifter og private breve m.m.

Sproglige og tekniske forhold ved oversættelsen:

Sprogligt.

Jeg har så vidt som jeg har anset det muligt oversat alle engelske ord, på nær titler på refererede bøger, værker, artikler og tilsvarende. Alle de mange udtryk og ordvendinger som Blavatsky fra tid til anden bruger i værket fra andre sprog er ikke blevet oversat, men som hovedregel bibeholdt af hensyn til at søge at bibeholde Blavatsky's oprindelige ide med brug af mange sprog, og flere steder også også af hensyn til forståelsen. Der kan være et par undtagelser fra dette, hvor det er blevet skønnet relevant med en dansk angivelse af hensyn til læsbarheden. Jeg har med vilje ikke oversat bogen så den er let læselig, men, så den har til hensigt at vække den indre højere tænkeevne og åndelige intuition. Og så vidt muligt overensstemmende med den hensigt H. P. Blavatsky som beskrevet i bogen havde med hendes bog. Bogen er næppe for intolerante åndeligt søgende.

Skrifttypen.

Jeg har valgt Times New Roman. Det er en af de mest brugte i denne tid. Det er vigtigt at nævne, at H. P. Blavatsky så vidt vides udgav hendes bog *The Secret Doctrine* med brug af *Miller & Richard Old Style font*. Men, forskellen synes minimal. Min brug af både den græske Theano Modern skrifttype, og hebraiske Spezra skrifttype er ikke de samme som de originale brugt af H. P. Blavatsky. Men, de er valgt så de kommer så tæt på som det har været praktisk muligt ved udgivelsen af denne oversættelse.

Tegnsætning.

Der er mange sjældent brugte ord i værket *Den Hemmelige Lære*. Derfor følges normal tegnsætning ikke helt. Ved genitiv, hvor vi taler om navneord, er der brugt — 's — i endelsen i mange tilfælde selv om det ikke er helt normalt længere efter de nyere regler for retskrivning her i Danmark. Det blev vurderet nødvendigt både for at undgå læsefejl da nogle sjældne ord ligner hinanden meget, f.eks. de fra andre sprog, og også for at gøre læsningen af bogen lettere for læseren. Ved endelser i ord med — *erne* — f.eks. "blomsterne", eller med — *er* — f.eks. "blomster," er der for alle såkaldt sjældne ord brugt almindelig endelse, hvilket stiller krav til læseren om at genkende denne endelse og finde frem til ordet i ordbøger, hvis ordet det ikke forstås helt. Dette valg er et kompromis fordi der bruges så mange ord fra andre sprog i dette værk, *Den Hemmelige Lære*. Også begreber og navneord som ikke findes på dansk. Ved få ord er der dog brugt apostrof — ' — ved endelserne. F.eks. ordet OEAOHOO, som i bestemt form bliver til OEAOHOO'EN i stedet for OEAOHOOEN, som meget muligt kun vil forvirre læserens forståelse af hvilket ord der egentlig er tale om.

Ordvalg og nogle af de mere specielle ord.

Ordet "*ether*". Ordet "*ether*" på engelsk er angivet som "æter" på dansk i oversættelsen. Det findes strøet rundt omkring i bogen i mange versioner og varierede næsten enslydende stavemåder af ordet "*ether*" på engelsk i den originale engelske udgave. Og de er ved nærlæsning sommetider tillagt forskellige betydninger. Oversættelses-nøglen jeg har brugt er følgende: 1. Ether (engelsk) = Æter (dansk). 2. Og Æther (engelsk) = Æther (dansk). 3. Æthereal (engelsk) = Æterreal (dansk), brugt kun meget få steder. Og 4. Ethereal (engelsk) = Æterreal (dansk). Og lignende med et par mindre brugte variationer. Forskellen på ordene vil jeg overlade til læserens intuition. Ellers fremgår betydningen ofte af teksten flere steder.

Ordene "*Kosmos*" og "*Cosmos*". I selve Blavatsky's originale engelske udgave af *The Secret Doctrine* bruger hun noget utraditionelt både ordet "*Cosmos*" og ordet "*Kosmos*" på engelsk ofte ikke med samme betydning. Men alligevel somme tider tilsyneladende i flæng. Den engelske stavemåde er bibeholdt i begge bind, netop for at undgå forvirring. Ordene med C i *Cosmos* betyder det store *Cosmos* indenfor området kaldt Solsystemet, fysisk og ikke-fysisk, – under mange betragtningvinkler. (Se også "*Den Hemmelige Lære*", Bind I. s. 18, Fodnoten, s. 60, 87, og 151. Bind II. s. 68, fodnoten). I sidst nævnte reference angiver Blavatsky at — *Cosmos* — kun vedrører Solsystemet. Ordet med K som *Kosmos* betyder *Kosmos* indenfor og også udenfor solsystemet, alt efter behov. Betegnelsen for hele det uendelige univers udenfor solsystemet og med alle planer kaldes mere præcist "*Universel Kosmos*" og behandles som nævnt af Blavatsky generelt ikke i bogen *Den Hemmelige Lære*. Men *Kosmos* vedrører ikke altid kun vores Solsystem. (se også "*Den Hemmelige Lære*", Bind I, s. 13, s. 199 fodnote). Det ser imidlertid ud til at Blavatsky af og til brugte ordene på skift i nogle sammenhænge uden at skelne. Dette skulle forklare hvorfor jeg har valgt at bibeholde ordene "*Cosmos*" og "*Kosmos*" sådan som de er angivet af Blavatsky i den oprindelige udgave.

Andre ord.

Betegnelserne for *de fem Mosebøger* i den Kristne Bibel er angivet som vi bruger dem på dansk, og ikke den engelske eller lantinske formulering; for Jøderne og de Kristne bruger teksterne forskelligt. Ordet *Chaos*. Jeg har valgt at bibeholde ordet "*Chaos*" i stedet for ordet "*Kaos*" for ikke at skabe forvirring, da ordet "*kaos*" på dansk betyder generelt mest noget andet end angivet af Blavatsky. Yderligere er ordet "*Mondæn*" (engelsk "*Mundane*") valgt i stedet for det meget mere kendte ord "*verdslig*," som langt hen af vejen betyder det samme. Men, da ordet i bogen også opleves at have en mere ikke-fysisk betydning, så blev det bibeholdt. Ordet *Elohim*. Ordet anerkendes i dag af mange indenfor videnskaben som både en flertals betegnelse og en entals betegnelse. Den gang blev flertals betegnelsen afvist af mange. Blavatsky mener, at begge betegnelser er vigtig i hendes værk. Og mener at det er flertals betegnelsen som er central for forståelsen af de gamle skrifter. I selve oversættelsen til dansk angiver jeg ordet *Elohim* som både *Elohim* og *Elohimerne* ved flertals angivelser. Oversættelsen af ordet eller betegnelsen "*The Elohim*" er ikke altid let til dansk, da Blavatsky ikke altid angiver om ordet står i flertal eller ikke. Derfor blev denne løsning valgt. Ordet "*Aryansk*" er valgt i stedet for ordet "*Arisk*," fordi Blavatsky tillægger ordet "*Aryansk*" en betydning som svarer til ordet "*nobel*," og det som kaldes *Rishierne* i Østen, de gamle viise gennem tidsaldrene over hele kloden, samt til en bestemt karmisk betinget gruppe, og altså ikke primært noget med hudfarve eller frenologi, sådan som ordet "*arisk*" i høj grad gør det i dag. Betegnelsen "*Ansigtets Engel*" svarer til den velkendte "*Tilstedeværelsens Engel*" eller "*Engle*" i flertal, i teksten. Ordet "*ansigt*" blev i stedet brugt, da det passer ind med H. P. Blavatsky's brug af det flere andre steder i teksten. Ordet *Sefirot* eller *Sefirotterne*, ("*The Sephiroth*" på engelsk). Ental *Sefira* ("*Sephira*" på engelsk). Ordet er blevet oversat til den danske ord. Det blev anset for det bedste. Men, det bemærkes at andre anvendte ord som læner sig op af dette ord findes der umiddelbart ikke danske ord for. Ord som for eksempel: "*Sephrim*" eller "*Sepher*" eller lignende. Og flere andre ord end disse kunne nævnes. Men, det ovennævnte skulle dække de mest centrale forhold.

Oversættelse-metode.

Jeg har hvor det var muligt søgt at oversætte bogen så objektivt som muligt. Hvert ord

er søgt oversat direkte som det står så bogstaveligt som muligt i forhold til sætningen og det afsnit det indgår i. Men også med en meget betydelig skelen til selve ordets og sætningens og også afsnittets vibration og klang, og de mere ikke-bogstavelige lag. Brugen af kommaer er bevidst søgt bibeholdt så vidt det nu har været muligt, da rytmen og den rytmiske vibration ved læsningen af de enkelte sætninger anses for ikke at være uvæsentlige for bogens ide og hensigt. Blavatsky's egne tanker om brugen af de 7 nøgler og ikke-bogstavelig læsning, som netop omtales i værket er der søgt taget hensyn til. (Se side 310-325 i Bind I). Alt dette er selvfølgelig sket efter bedste evne.

Afsluttende ord:

Oversættelsen fremlægges på mine egne vegne og ikke på vegne af The Theosophical Society som jeg er medlem af. Jeg fremlægger oversættelsen ydmygt, da jeg erkender at jeg ikke umiddelbart betragtet er fuldkommen som oversætter her ved tiden for udgivelsen. Men, jeg har gjort mit bedste, og vil med glæde modtage forslag til rettelser af oversættelsen. De vil så blive brugt som hjælpsomme forbedringer i den næste udgave som vil blive publiceret, hvis der er behov for det. Det vil kun glæde mig at modtage gode velmente forslag til forbedringer af dette værk.

Jeg, oversætteren, er født i Danmark og har i mange år været beskæftiget med studier af dette værk Den Hemmelige Lære og lignende skrifter og også med hvem forfatteren til dette værk egentlig var, eller ikke utænkeligt er. En af årsagerne til at dette værk blev oversat til dansk så mange år efter dets udgivelse, skyldes til dels min egen interesse i at søge at gøre lidt gavn for mine medmennesker, så de måske kunne have lettere ved at læse dette meget kendte værk og se en dyb værdi i det.

Som oversætter er jeg ikke fagligt uddannet specialist i sproget Engelsk og er derfor ikke kyndig på denne, skal vi sige, specielle jordnære måde, selv om jeg dog har en anden uddannelse. Men, jeg har beskæftiget mig med religiøse, filosofiske, psykologiske, og andre videnskabelige emner i over 35 år som min hoved livsbeskæftigelse overalt i mit liv, og herunder med teosofiske skrifter, og har på den måde en god del erfaring indenfor emnet.

En ting vil jeg påstå at jeg ved. Og det er at disse viise folk fra Østen findes. Også den dag i dag. Dette er min egen erfaring fremlagt til alle fra et velment oprigtigt hjerte som brænder for at vi alle finder visdom. Og andre har deres erfaringer.

Jeg vil til sidst slutte af med en stor tak til alle som har været med til at virkeliggøre offentliggørelsen af denne oversættelse af dette kendte værk. Jeg vil ikke opremse en lang liste af navne, især fordi vi alle på en eller anden måde har bidraget, enten bevidst eller ubevidst, netop fordi det jo synes sandt at alle påvirker alle, direkte eller indirekte.

H. P. Blavatsky skrev:

"Kraften i navne er stor, og var kendt siden de første mennesker blev undervist af de guddommelige mestre." (Den Hemmelige Lære, Bind II, s. 767)

Jeg håber at i kan bruge Den Hemmelige Lære. Tak fordi i ville dele nogle ord med mig.

de hjerteligste hilsner

Morten Nymann,

Medlem af The Theosophical Society, Adyar, i Indien.

Maj 2016.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

	SIDE.
INTRODUKTION	... xvii.
Behovet for sådan en Bog.	... xix.
Dokumenter og MSS. Høje Alder	... xxiii.
Hvad Bogen har til hensigt at gøre	...xxviii.

FØRSTE BIND.

COSMOGENESIS.

FORTALE	... 1
Det Ældste MSS. i verden og dets Symbolære	... 2
Det Ene Liv, Aktivt og Passivt	... 4
Den Hemmelige Lære — Panteisme — Ateisme	... 6
"Rummet" i alle Religioner og i Okkultisme	... 9
Syv Cosmiske Elementer — Menneskehedens Syv Racer	... 12
De Tre Postulater i den Hemmelige Lære	... 14
Beskrivelse af Stanzaerne fra Dzyan Bogen	... 20

BOG I. — DEL I.

COSMISK EVOLUTION.

SYV STANZAER FRA DZYAN BOGEN	... 27
STANZA I. — UNIVERSETS NAT	... 35
De Syv Evigheder	... 36
"Tid"	... 37
Det Universelle Sind og Dhyan Chohanerne	... 38
Nidana og Maya: Årsagerne til Lidelse	... 39
Det Store Åndedrag	... 43
Væren og Ikke-Væren	... 45
Dangma's Øje	... 47
Alaya, den Universelle Sjæl	... 49

	SIDE.
STANZA II. — IDEEN OM DIFFERENTIERING	... 53
Det Absolutte kender ikke sig Selv	... 55
Livets Kim var endnu ikke til	... 57
Universet var stadig skjult i den Guddommelige Tanke	... 61
—————	
STANZA III. — KOSMOS' OPVÅGNEN	... 62
Den Store Vibration	... 63
Naturens Symboler	... 65
Tallenes Kraft	... 67
Logoierne and Dragen	... 73
Det Astrale Lys	... 75
Ur Udstrålinger fra Enhed	... 79
Spindelvævet for Væren	... 83
Bevidst Elektricitet: Fohat	... 85
—————	
STANZA IV. — DE SYV FOLDIGE HIERARKIER	... 86
Ildens Sønner	... 86
Universets Vehikel — Dhyan Chohanerne	... 89
Stemmens Hær	... 93
Tale og Sind	... 95
Ogdoaden og Heptaden	... 99
Stjerne "Sønnerne af Lys"	... 103
—————	
STANZA V. — FOHAT: DE SYV FOLDIGE HIERARKIERS BARN	... 106
Den Ildagtige Hvirvelvind og de Oprindelige Syv	... 106
De Frembringer Fohat	... 108
Korreleringen af "Guderne"	... 113
Evolutionen af Naturens "Principper"	... 119
Ildens Mysterium	... 121
Elementernes Hemmelighed	... 123
Tabernaklets Kvadrat	... 125
De Planetariske Ånder og Lipikaerne	... 129
Ringens "Overskrides Ikke"	... 130
Livets Sideriske Bog	... 131
Sjælens Pilgrimsfærd og dens "Hvile"	... 134
—————	
STANZA VI.—VORES VERDEN, DENS VÆKST OG UDVIKLING	... 136
Logosen	... 136
Den Kvindelige Logos' Mysterie	... 137

	SIDE.
De Syv Layu Centre	... 138
De "Elementariske Kim"	... 139
Elementernes Evolution	... 140
Bygningen af Verdenene	... 145
Et Neutralt Center	... 147
"Døde" Planeter — Månen	... 149
<hr/>	
TEOSOFISKE MISFORSTÅELSER	... 152
De Planetariske Inddelinger og de Menneskelige Principper	... 153
Månen	... 155
Egoets Sjælevandringer	... 159
Den Syvfoldige Kæde	... 161
De andre Planeters Relation til Jorden	... 163
<hr/>	
FORKLARINGER MED HENSYN TIL KLODERNE OG MONADERNE	... 170
Måne Kæden og Jord Kæden	... 172
Jorden, Månens Barn	... 173
Klassificeringen af Monaderne	... 175
Den Definerede Monade	... 177
Måne Monaderne — Pitrierne	... 179
En Trefoldig Evolution i Naturen	... 181
<hr/>	
STANZA VI. — FORTSAT	... 191
"Skabelse" i den Fjerde Runde	... 191
"Forbandelsen," "Synden," og "Krigen"	... 193
Kampen for Livet og Verdenenes Fødsel	... 202
Adepterne og den Hellige Ø	... 207
<hr/>	
STANZA VII.— FORÆLDRENE TIL MENNESKET PÅ JORDEN	... 213
Hierarkiernes Inddelinger	... 214
Korreleringen af Væsnerne	... 223
Hvad inkarnerer i det Dyriske Menneske	... 233
Dannelsen af Mennesket: Tænkeren	... 238
Okkult og Kabalistisk Pneumatik	... 243
Akâsa og Æter	... 257
De Usynlige "Liv"	... 259
Okkult Vitalitets Kemi og Bakteriologi	... 261

	SIDE.
Vogteren og hans Skygge	... 265
Jorden befolket af Gudernes Skygger	... 267
<hr/>	
OPSUMMERING	... 269
Kernen og marven i den Hemmelige Lære	... 273
Hermes i Kristen Forklædning	... 285
Nogle Okkulte Aforismer	... 289
Naturens Syv Kræfter	... 293
<hr/>	

BOG I. — DEL II.

SYMBOLLÆRENS EVOLUTION I DENS APPROKSIMEREDE RÆKKEFØLGE.

§§	
I. SYMBOLLÆRE OG IDEOGRAFER	... 303
Sindbillede og Symbol er forskellige	... 305
Lydens Magiske Kraft	... 307
Mysterie Sprog	... 309
<hr/>	
§§	
II. MYSTERIE SPROGET OG DETS NØGLER	... 310
Egyptens mange Religioner	... 311
Jødernes og deres System	... 313
Moses kopieret fra Sargon	... 319
Gamle Symbolers Identitet	... 323
<hr/>	
III. UR SUBSTANS OG GUDDOMMELIG TANKE	... 325
Guddommelig Tanke, eller Askegråt Stof?	... 327
Æter og Intelligens	... 330
De Syv Prakritier	... 335
Den Mystiske Ild	... 339
Et Kundskabens Træ	... 341
<hr/>	
IV. CHAOS – THEOS – KOSMOS	... 342
Foreningen af Chaos og Ånd	... 343
Sindets Fødsel	... 345
<hr/>	
V. DEN SKJULTE GUDDOM, DENS SYMBOLER OG IDEOGRAMMER	... 349
Den Gnostiske Ide	... 351
International Korrelation af Guder	... 355

§§	SIDE.
VI. DET MONDÆNE ÆG	... 359
Æg-fødte Logoi	... 363
Den Vingede Klode	... 365
<hr/>	
VII. BRAHMÂ'S DAGE OG NÆTTER	... 368
Menneskelige Guder og Guddommelige Mennesker	... 369
Gudernes Genfødsel	... 371
Den Puraniske Profeti	... 377
<hr/>	
VIII. LOTUSSEN SOM ET UNIVERSELT SYMBOL	... 379
Eksoterisk og Esoterisk	... 381
Den <i>tidlige</i> Fallicismes renhed	... 383
Den Egyptiske Lotus	... 385
<hr/>	
IX. DEUS LUNUS	... 386
Et Blik på Måne Myten	... 386
En Nøgle-bemærkning til Månen	... 389
Kopier og Originaler	... 393
Den Tvekønnede Måne	... 397
<hr/>	
X. TRÆ OG SLANGE OG KROKODILLE TILBEDELSE	... 403
Symbolets Degenerering	... 405
De Syv-hovedede Drager	... 407
Dragen og Krokodillen	... 409
<hr/>	
XI. DEMON EST DEUS INVERSUS	... 411
Døden er Livet	... 413
Englenes Fald	... 418
Legendens Transformation	... 421
<hr/>	
XII. DE SKABENDE GUDERS TEOGONI	... 424
Punktet inde i Cirklen	... 426
Logosen eller Verbummet	... 429
Skabelsens Faktorer	... 432
Hierarkiernes Identitet i alle Religioner	... 438
Forskel mellem de Aryanske og Semitiske Systemer	... 444

§§	SIDE.
XIII. DE SYV SKABELSER	... 445
De Gnostiske og Hindu Versioner	... 449
De Syv Puraniske "Skabelser"	... 450
<hr/>	
XIV. DE FIRE ELEMENTER	... 460
"Guderne" og "Elementerne"	... 463
Elementernes Sprog	... 464
Pagansk og Kristen Tilbedelse af Elementerne	... 467
<hr/>	
XV. OM KWAN-SHI-YIN OG KWAN-YIN	... 470
Kwan-Shi-Yin og Fallicisme	... 471
Den Sande Betydning	... 472

BOG I. — DEL III.

VIDENSKABEN OG DEN HEMMELIGE LÆRE I KONTRAST.

§§	SIDE.
I. GRUNDENE TIL DISSE TILLÆG	... 477
Okkultisme <i>versus</i> Materialisme	... 479
Mystikerens Sabbat	... 481
<hr/>	
II. MODERNE FYSIKERE LEGER BLINDEBUK	... 482
<hr/>	
III. AN LUMEN SIT CORPUS NEC NON?	... 483
Den Hypotetiske Æter	... 485
Videnskabelige Teorier om dens Sammensætning	... 489
<hr/>	
IV. ER TYNGDEKRAFTEN EN LOV?	... 490
Intelligenser eller Blinde Kræfter?	... 493
Årsagen til Tiltrækning	... 498

§§	SIDE.
V. TEORIERNE OM ROTATION INDENFOR VIDENSKABEN	... 500
Modstridende Hypoteser	... 502
Flere Hypoteser	... 505
<hr/>	
VI. VIDENSKABENS MASKER	... 506
Hvad er "Kræfterne?"	... 508
Okkultisternes Opfattelse	... 510
De Videnskabelige og Okkulte Teorier om Varme	... 515
Videnskabens Atomer	... 519
<hr/>	
VII. ET ANGREB PÅ DEN VIDENSKABELIGE TEORI OM KRAFT AF EN VIDENSKABSMAND	... 523
Æter og Atomerne	... 527
<hr/>	
VIII. LIVET, KRAFT, ELLER TYNGDEKRAFT?	... 529
Dr. Richardson om Nerve Æter	... 531
Sanserne og deres Handling	... 535
For meget "Liv" kan Dræbe	... 539
<hr/>	
IX. DEN SOLARE TEORI	... 540
Ur Elementet	... 542
Elementer og <i>Meta</i> -Elementer	... 546
Træet for Liv og Væren	... 549
Prof. Crookes om Elementerne	... 552
<hr/>	
X. DEN KOMMENDE KRAFT	... 554
Hr. Keely, en Ubevidst Okkultist	... 557
Inter-Æteriske Bølger	... 561
Lydens og Odours Hemmeligheder	... 565
<hr/>	
XI. OM ELEMENTERNE OG ATOMERNE	... 566
Metafysisk Kemi	... 569
Hvad er de Syv Planeter?	... 575
Gudernes Cykliske Fald	... 577

§§	SIDE.
XII. GAMMEL TÆNKNING I MODERNE KLÆDER	... 579
Alt-Potentiel Enhed	... 583
Den "Syvende" indenfor Kemien	... 585
<hr/>	
XIII. DEN MODERNE NEBULAR TEORI	... 588
Kræfter er Emanationer	... 591
Hvad er Nebulaen?	... 595
<hr/>	
XIV. KRÆFTER – BEVÆGELSE ELLER INTELLIGENSERS TILSTANDE?	... 601
Det Vitale Princip	... 603
Okkult og Fysisk Videnskab	... 605
<hr/>	
XV. GUDER, MOANDER, OG ATOMER	... 610
De Gamles Guder — Monaderne	... 613
Monaden og Dyaden	... 617
Elementernes Genesis	... 621
Hermes og Huxley	... 625
Leibnitz's Læredomme	... 627
Monaderne ifølge Okkultismen	... 632
<hr/>	
XVI. CYKLISK EVOLUTION OG KARMA	... 634
Karmiske Cyklusser og Universel Etik	... 637
Skæbne og Karma	... 639
Karma-Nemesis	... 643
<hr/>	
XVII. ZODIAKKEN OG DENS ÆLDE	... 647
De Jødiske Patriarker og Zodiakkens Tegn	... 651
Zodiakale Cyklusser	... 656
Hindu Astronomi	... 661
<hr/>	
XVIII. SAMMENFATNING AF DEN FÆLLES POSITION	... 668
Videnskaben Tilstår dens Uvidenhed	... 669
Materialisme fører Europa hen mod en katastrofe	... 675
<hr/>	

N.B.— Index og Ordbog vil findes ved afslutningen af Bind II.

INTRODUKTION.

"Venligt at høre, mildt at bedømme."

—SHAKESPEARE.

SIDEN fremkomsten af Teosofisk litteratur i England, så er det blevet tradition at kalde dens læredomme for "Esoteric Buddhism." Og, ved at det er blevet en vane—som et gammelt ordsprog baseret på daglig erfaring siger—"Fejltagelser løber ned af et skråplan, mens Sandhed er nødt til at arbejdsomt klatre dets vej op ad bakke."

Gamle selv-indlysende sandheder er ofte de mest viise. Det menneskelige sind kan næppe forblive fuldstændig fri for partiskhed, og afgørende opfattelser dannes ofte før en grundig gennemgang af emnet fra alle dets aspekter er blevet foretaget. Dette siges med reference til den fremherskende dobbelte fejl (*a*) af at begrænse Teosofi til Buddhisme: og (*b*) at forveksle læresætningerne i den religiøse filosofi prædikeret af Gautama, Buddhaen, med doktrinerne bredt skitseret i "Esoteric Buddhism." Noget mere fejlagtigt end dette kan næppe forestilles. Dette har sat vores fjender i stand til at finde et våben mod teosofi; fordi, som en eminent Pali videnskabsmand meget skarpt udtrykte det, så var der "hverken esoterisme ej eller Buddhisme" i den nævnte værk. De esoteriske sandheder, præsenteret i Hr. Sinnett's værk, ophørte med at være esoteriske fra det øjeblik de blev offentliggjorte; ej heller indholdte det Buddha's religion, men ganske enkelt nogle få læresætninger fra en hidtil skjult lære som nu er suppleret med meget mere, udvidet og forklaret i de nuværende bind. Men, selv om de sidstnævnte fremlægger mange grundlæggende læresætninger *fra den HEMMELIGE LÆRE fra Østen*, så løfter de kun et mindre hjørne af det mørke slør. For ingen, selv ikke den største levende adept, vil blive givet tilladelse til, eller kunne — selv hvis han ville — promiskuøst, at fremlægge det som har været så effektivt skjult for en hånende vantro verden i lange æoner og tidsaldre.

"Esoteric Buddhism" var et fortræffeligt værk med en meget uheldig

titel, selv om den ikke betød mere end den dette værks titel, den "HEMMELIGE LÆRE" gør. Den viste sig uheldig, fordi folk altid har for vane at bedømme ting ved deres udseende, i stedet for ved deres betydning; og fordi fejlen nu er blevet så universel, at selv de fleste Medlemmer af the Theosophical Society er blevet ofre for den samme fejlagtige opfattelse. Der blev imidlertid fra starten af rejst protester af Brahminere og andre imod titlen; og, i retfærdighed overfor mig selv, så må jeg tilføje at "Esoteric Buddhism" blev præsenteret for mig som et færdigt skrevet bind, og at jeg var slet ikke klar over måden som forfatteren havde til hensigt at stave ordet "Budh-ism" på.

Dette skal lægges direkte ved døren hos dem, som har været de første til at bringe emnet til offentlighedens opmærksomhed, og som undlod at påpege forskellen mellem "Buddhisme"—det etisk religiøse system udbredt af Herren Gautama, og navngivet efter hans titel som Buddha, "den Oplyste"—og *Budha*, "Visdom," eller viden (*Vidya*), evnen at erkende, fra Sanskrit-rodene "Budh," *at vide*. Vi Teosoffer fra Indien er selv de virkelige skyldige, selv om, vi den gang, gjorde vores bedste for at korrigere fejlen. (Se *Theosophist*, Juni, 1883). At undgå denne beklagelige fejl-navngivning var let; ordets stavning behøvede blot at blive ændret, og ved fælles enighed blive både udtalt og skrevet "Budhism," i stedet for "Buddhism." Det sidstnævnte udtryk er ej heller korrekt stavet og udtalt, da det på Engelsk burde kaldes Buddhaïsm, og dens tilhængere "Buddhaïster."

Denne forklaring er absolut nødvendig i begyndelsen af et værk som dette. "Visdom Religionen" er alle nationers arv, hele verden over, selv om påstanden blev fremlagt i "Esoteric Buddhism" (*Forord* til den oprindelige Udgave) om at "for to år siden (*dvs.* 1883), kendte hverken jeg *ej heller nogen som helst levende Europæer*, alfabetet til Videnskaben, som her for første gang angives i videnskabelig form," osv. Denne fejl må være krøbet ind på grund af uagtsomhed. For den nuværende forfatter kendte til alt det som "afsløres" i "Esoteric Buddhism"—og meget mere—*mange år* før det blev hendes pligt (i 1880) at videregive en lille del af den Hemmelige Lære til to *Europæiske* gentlemen, hvor den ene af dem var forfatteren til "Esoteric Buddhism"; og den nuværende forfatter, har sandelig det ubestridelige, dog for hende, snarere tvetydige, privilegium at være en Europæer, af fødsel og uddannelse. Yderligere, så blev en betydelig del af filosofien

som blev fremsat af Hr. Sinnett undervist i, i Amerika, til to Europæere og til min kollega, Oberst H. S. Olcott, selv før *Isis Unveiled* blev offentliggjort. Af de tre lærere som den sidstnævnte gentleman har haft var den første en Ungarsk Indviet, den anden en Egypter, den tredje en Hindu. Som givet tilladelse til, har Oberst Olcott udgivet noget af denne lære på forskellige måder; hvis de to andre ikke har, så har det ganske enkelt været fordi at de ikke blev tilladt det: deres tid for offentlig arbejde var endnu ikke kommet. Men for andre er den, og fremkomsten af Hr. Sinnett's flere interessante bøger er et synligt bevis på denne sandhed. Det er frem for alt vigtigt at have for øje at ingen teosofisk bog erhverver sig den mindste yderligere værdi ved at foregive at være en autoritet.

Indenfor etymologi er *Adi*, og *Adhi* Budha, den *ene* (eller den Første) og "Højeste Visdom" et udtryk som er brugt af Aryâsanga i hans Hemmelige afhandlinger, og nu af alle de mystiske Nordlige Buddhister. Det er et Sanskrit udtryk, og en betegnelse som blev givet af de tidligste Aryanere til den Ukendte guddom; ordet "Brahmâ" findes ikke i Vedaerne og de tidlige værker. Det betyder den absolutte Visdom, og "Adi-bhûta" oversættes af Fitzedward Hall til "den ur-uskabte årsag til alt." Æoner af uudtalt længde må have været forløbet, før Buddha's tilnavn var så menneskeliggjort, så det så at sige, tillod udtrykket at blive tillagt dødelige og til sidst tillagt til en, hvis enestående dyder og viden forårsagede at han modtog titlen som den "ubevægede Visdoms Buddha." *Bodha* betyder den iboende besiddelse af guddommeligt intellekt eller "forståelse"; "Buddha," erhvervelsen af den ved personlige anstrengelser og fortjeneste; mens *Buddhi* er evnen til at erkende kanalen gennem hvilken guddommelig viden når frem til "Egoet," skelnen mellem godt og ondt, også "guddommelig samvittighed;" og "Åndelig Sjæl," som er *Atma's* vehikel. "Når *Buddhi* absorberer vores EGO-isme (udsletter den) med alle dens *Vikaraer*, så bliver Avalôkitêshvara manifesteret for os, og Nirvana, eller *Mukti*, nås," "Mukti" der er det samme som Nirvana, *dvs.*, frihed fra "Maya's" eller *illusionens* snærende bånd. "Bodhi" er ligeledes navnet for en bestemt trance tilstand, der hedder *Samadhi*, hvor i personen når kulminationen på åndelig viden.

Ukloge er de som, i deres blindhed og, i vores tid, i utidig had til Buddhisme, og, ved reaktioner, overfor "Budhisme," benægter de esoteriske læredomme (som også er Brahminernes), blot fordi navnet

angiver det som for dem, som Monoteister, er skadelige doktriner. *Uklog* er det korrekte udtryk at bruge i deres tilfælde. For alene Esoterisk filosofi er kalkuleret til, i denne tidsalder med kras og ulogisk materialisme, at modstå de gentagne angreb på alle og alting som mennesket holder mest af og mest helligt, i hans indre åndelige liv. Den sande filosof, den studerende af Esoterisk Visdom, taber fuldstændig personligheder, dogmatiske trosretninger og specielle religioner af syne. Yderligere, så forener Esoterisk filosofi alle religioner, fratager hver af dem deres ydre, menneskelige klædninger, og viser at hver enkelts kerne er identisk med enhver anden storslået religions. Den beviser nødvendigheden af et absolut Guddommeligt Princip i naturen. Den benægter ikke Guddom mere end den benægter Solen. Esoterisk filosofi har aldrig benægtet Gud i naturen, ej heller Guddom som den absolutte og abstrakte *Ens*. Den afviser kun at godtage nogen af guderne i de såkaldte monoteistiske religioner, guder skabt af mennesket i dets eget billede og lighed, en blasfemisk og sørgelig karrikatur af det Altid Uerkendelige. Yderligere, så omfatter de optegnelser som vi vil fremlægge for læseren de esoteriske læresætninger for hele verden siden vores menneskeheds begyndelse, og Buddhistisk okkultisme okkuperer der i kun sin retmæssige plads, og ikke mere. Sandelig, så er de hemmelige dele af "*Dan*" eller "*Jan-na*"* ("*Dhyan*") i Gautama's metafysik—storslået som de må fremstå for en som er ubekendt med oldtidens Visdom Religions læresætninger—kun en meget lille del af det hele. Hindu Reformatoren begrænsede hans offentlige læredomme til det rent moralske og fysiologiske aspekt i Vidsoms-Religionen, alene til Etik og MENNESKET. "Usete og ulegemlige" ting, mysteriet om Væren udenfor vores jordiske sfære, lod den store Lærer være uberørt i hans offentlige foredrag, og forbeholdte de skjulte Sandheder for en udvalgt cirkel blandt hans Arhats. De sidstnævnte modtog deres Indvielse ved den berømte Saptaparna hule (*Sattapanni* i Mahavansa) nær Bjerget Baibhâr (Webhâra i Pali MSS.). Denne hule var i Rajagriha, Mogadha's gamle hovedstad, og var Fa-hian's *Cheta* hule, som det rettelig formodes af nogle arkæologer.†

Tiden og menneskelig fantasi gjorde kort proces med disse læredommers renhed og filo-

* *Dan*, der i moderne Kinesisk og Tibetansk fonetik nu er blevet *ch'an*, er det generelle udtryk for esoteriske skoler, og deres litteratur. I de gamle bøger, defineres *Janna* som "at reformere sig selv ved meditation og viden," en anden *indre* fødsel. Deraf *Dzan*, fonetisk *Djan*, "*Dzyan* Bogen."

† Mr. Beglor, hovedingeniør ved Buddhagaya, og en distingveret arkæolog, var den første til at opdage den, mener vi.

sofi, efter at de først var blevet transplanteret fra Arhaternes hemmelige og hellige cirkel, i forbindelse med deres proselytiske arbejde, til et område som var mindre forberedt for metafysiske opfattelser end Indien; *dvs.*, efter at de først var blevet overført til Kina, Japan, Siam, og Burmah. Hvordan disse store åbenbaringers uberørte renhed blev behandlet kan ses ved at studere nogle af oldtidens såkaldte "esoteriske" Buddhistiske skoler i deres moderne klædning, ikke kun i Kina og andre Buddhistiske lande generelt, men endda i ikke så få skoler i Tibet, overladt til uindviede Lamaer og Mongolske innovatorers omsorg.

Således bedes læseren at huske på den meget vigtige forskel mellem *ortodoks* Buddhisme—*dvs.*, Gautama Buddhaens offentlige læredomme, og hans esoteriske *Budhisme*. Hans Hemmelige Lære, adskilte sig imidlertid på ingen måde fra de indviede Brahmineres på hans tid. Buddhaen var et barn af den Aryanske jord; født som Hindu, en Kshatrya og en discipel af de "to gange fødte" (de indviede Brahminere) eller Dwijaer. Hans læredomme, kunne derfor ikke være forskellig fra deres doktriner, for hele den Buddhistiske reform bestod blot i at udgive en del af det som havde været holdt hemmeligt for ethvert menneske udenfor de Tempel-Indviedes og asketernes "fortryllede" cirkel. Ude af stand til at undervise om *alt* som var givet ham—på grund af hans løfter—selv om han underviste i en filosofi som byggede på den sande esoteriske videns grundlag, så gav Buddhaen kun verden dens *ydre* materielle krop og forbeholdte dens *sjæl* for hans Udvalgte. (Se også Bind II.) Mange Kinesiske lærde blandt Orientalisterne har hørt om "Sjæls Doktrinen." Ingen synes at have forstået dens sande mening og betydningsfuldhed.

Denne doktrin blev bevaret hemmeligt — for hemmeligt, måske — inde i helligdommen. Mysteriet som indhyllede dets hoved-dogme og efterstræbelser — Nirvana — har i så høj grad stillet nysgerrigheden på prøve og irriteret nysgerrigheden hos de videnskabsfolk som har studeret den, at, da de var ude af stand til at løse det logisk og tilfredsstillende ved at løse den Gordiske knude, så skar de den over, ved at erklære at Nirvana betød *absolut annihilering*.

Hen mod det første fjerdedel af dette århundrede, der fremkom der en bestemt gruppe af litteratur i verden, som for hvert år blev mere tydelig i dens tendens. Da den, *soi-distant*, var baseret på videnskabelige efterforskninger fra Sanskrit-kyndige og Orientalister generelt, så blev den anset for videnskabelig. Hinduistiske, Egyptiske, og andre gamle religioner, myter, og sindbilleder blev fremlagt så de præsenterede alt det som symbologerne ønskede at de skulle

præsentere, således at den *ydre* grove form blev fremlagt i stedet for den *indre* betydning. Værker, som var højest bemærkelsesværdige i deres geniale deduktioner og spekulationer, indenfor *circulo vicioso*, med allerede afgjorte konklusioner som generelt byttede plads med formodninger lige som i syllogismer hos mere end én Sanskrit og Pali lærd, fremkom i en på hinanden hurtig rækkefølge, oversvømmende bibliotekerne med afhandlinger snarere om fallisk og seksuel gudsdyrkelse end om reel symbollære, og hver af dem modsigende den anden.

Dette er, måske, den sande årsag til hvorfor skitseringen af nogle få grundlæggende sandheder fra de Arkaiske tidsaldres Hemmelige Lære nu tillades at se dagens lys, efter lange årtusinder med den mest dybdegående stilhed og hemmeligholdelse. Jeg siger "nogle *få* sandheder," med velberåd hu, fordi det som må forblive usagt vil ikke kunne indeholdes i et hundrede af sådanne bind, ej heller kunne det blive videregivet til den nuværende generation af Saddukære. Men, selv det lidt som nu gives er bedre end fuldstændig tavshed med hensyn til disse vitale sandheder. Verden af i dag, i dens gale jag hen mod det ukendte—som den er alt for tilbøjelig til at forveksle med det uforståelige, når som helst problemet unddrager sig fysikerens greb—bevæger sig hurtigt fremad mod det modsatte, materielle plan af det åndelige. Den er nu blevet en vældig arena—en sand dal af uenighed og evige stridigheder—en nekropolis, hvor i vores Ånds-Sjæls højeste og mest hellige stræben ligger begravet. Den sjæl bliver ved hver ny generation mere paralyseret og forkrøblet. Samfundets "elskværdige vantrø og behændige ryggesløse", omtalt af Greely, bekymrer sig ikke meget om genoplivningen af fortidens *døde* videnskaber; men der er en god minoritet af seriøse studerende som er berettiget til at lære de få sandheder som nu kan blive dem givet; og *nu* meget mere end for ti år siden, da "Isis Unveiled," eller endda de senere forsøg på at forklare den esoteriske videnskabs mysterier, blev offentliggjort.

En af de største, og, på trods af alt, den mest seriøse indvending mod rigtigheden og pålideligheden af hele værket vil være de indledende STANZAER: "Hvordan kan påstandene i dem verificeres?" Sandt, hvis en stor del af de Sanskrit, Kinesiske, og Mongolske værker citeret i de nuværende bind kendes af nogle Orientalister, så er hovedværket—det som Stanzaerne er taget fra—ikke i de Europæiske Bibliotekers besiddelse. Dzyan Bogen (eller "Dzan" Bogen) er fuldstændig ukendt af vores Filologer, eller blev i det mindste aldrig hørt om af nogen af dem under dens nuværende navn. Det, er selvfølgelig, et stort minus

for de som følger de metoder for efterforskning som den officielle videnskab foreskriver; men for Okkultismens studerende, og enhver reel Okkultist, vil det være af lille betydning. Hovedindholdet i de fremlagte Doktriner findes spredt rundt om i hundreder og tusinder af Sanskrit MSS., nogle er allerede oversatte—som sædvanlig, vansirede i deres fortolkninger, —andre afventer stadig at det bliver deres tur. Enhver videnskabsmand, har derfor, en mulighed for at verificere udtalelserne som er fremlagt her i, og for at kontrollere de fleste citater. Nogle få nye fakta (kun, *nye* for den profane Orientalist) og passager citeret fra Kommentarerne vil findes vanskelige at spore. Flere af læresætningerne, har også, ind til nu været transmitteret mundtligt: alligevel så hentydes der endda hvert øjeblik til dem i de næsten utallige bind blandt Brahminsk, Kinesisk og Tibetansk tempel-litteratur.

Uanset hvordan det er, og hvad der så end er i vente for forfatteren af ondsindet kritik, så er én sandhed meget sikker. Medlemmerne af flere esoteriske skoler—hvis hovedsæde findes ovenfor Himalaya, og hvis forgreninger kan findes i Kina, Japan og Indien, Tibet, og samt i Syrien, ud over Sydamerika—påstår at have *totalen* af hellige og filosofiske værker i MSS. og på tryk i deres besiddelse: rent faktisk, alle værkerne, som nogensinde er blevet skrevet, på et hvilket som helst sprog eller bogstaver, siden skrivekunsten begyndte; fra de ideografiske hieroglyffer ned til Cadmus' og Devanagari alfabetet.

Det har i alle tidsaldre været påstået at lige siden ødelæggelsen af det Alexandrinske Bibliotek (se *Isis Unveiled*, Vol. II., p. 27), da blev ethvert værk som havde et indhold som kunne lede den profane til den ultimative opdagelse og forståelse af nogle af mysterierne i den Hemmelige Videnskab, flittigt søgt efter på grund af medlemmerne af Broderskabets forenede anstrengelser. Det tilføjes, desuden, af de som ved det, at når de blev fundet, så blev alle sådanne værker ødelagt, bortset fra tre efterladte kopier og som blev gemt sikkert væk. I Indien, blev de sidste af de dyrebare manuskripter sikret og skjult under Kejser Akbars regeringstid.*

Det hævdes, desuden, at enhver hellig bog af den slags, hvis tekst ikke var tilstrækkeligt skjult i symbolære, eller som havde nogen som helst

* Prof. Max Müller viser at ingen bestikkelser eller trusler fra Akbar kunne fravriste Brahmanerne den originale tekst til Vedaerne; og praler med at Europæiske Orientalister har den (*Foredrag om "Science of Religion,"* p. 23). Hvorvidt Europa har den *fuldstændige tekst* er meget tvivlsomt, og fremtiden kan have meget ubehagelige overraskelser i vente for Orientalisterne.

direkte reference til de gamle mysterier, blev også ødelagt ind til den sidste kopi, efter at være blevet omhyggeligt kopieret i kryptografiske tegn, for at modstå evnen hos den bedste og klogeste palæograf. Under Akbar's regeringstid, hjalp nogle fanatiske hoffolk, der var utilfredse med Kejserens syndige snagen i de vantros religioner, selv Brahmanerne med at skjule deres MSS. Sådant en var Badáoni, som havde en *utilsløret rædsel* for Akbar's mani overfor afgudsdyrkende religioner.*

Yderligere er der i alle store og rige lama klostre, underjordiske krypter og *hulebiblioteker*, udhugget i klippen, når som helst *gonpaen* og *lhakhangen* befinder sig i bjerge. Ovenfor den Vestlige Tsaydam, i *Kuen-lun's*† ensomme pas er der adskillige sådanne skjulesteder. Langs Altyn-Toga højderyggen, hvis jord ingen Europæisk fod nogensinde har betrådt ind til nu, eksisterer der en bestemt landsby, skjult i den dybe kløft. Det er en lille klynge af huse, en landsby mere end et kloster, med et fattigt-udseende tempel i den, med en gammel lama, en eneboer, som lever nærved for at våge over det. Pilgrimme siger at de underjordiske gallerier og haller under det indeholder en samling af bøger, hvis antal, ifølge de afgivne beretninger, er for stor til endda at kunne rummes i British Museum.‡

Alt dette vil meget sandsynligt fremprovokere et smil af tvivl. Men, før

* Badáoní skrev i hans *Muntakhab at Tawarikh*: "Hans Majestæt fandt velbehag i undersøgelser af sekter blandt disse vantro (som ikke kan tælles, så talrige er de, og som ikke har nogen ende af *åbenbarede bøger*) . . . Da de (Sramanaerne og Brahminerne) overgik andre lærde mennesker med deres afhandlinger om moral, om de fysiske og religiøse videnskaber, og nåede et højt niveau *i deres viden om fremtiden*, i åndelig evne, og menneskelig fuldkommenhed, så bragte de beviser baseret på fornuft og vidnesbyrd, og indprentede med en sådan bestemthed deres doktriner at intet menneske nu kunne få hans Majestæt til at tvivle selv hvis bjerge ville smuldre til støv, eller himlene ville blive revet i stykker." Dette værk "blev holdt hemmeligt, og blev ikke offentliggjort før i Jahângir's regeringstid." (Ain i Akbari, oversat af Dr. Blochmann, p. 104, note.)

† Karakorum bjergene, Vestlige Tibet.

‡ Ifølge den samme tradition var de nu øde regioner i det vandløse Tarim land—et sandt vildnis i hjertet af Turkestan—i gamle dage dækket af blomstrende og rige byer. På nuværende tidspunkt, lindrer knapt nogle få grønne oaser dets døde ensomhed. En af disse, som sprang frem på graven af en vældig by slugt af og begravet under sandagtig jord i ørknen, tilhører ingen, men besøges ofte af Mongoler og Buddhister. Den samme tradition taler om umådelige underjordiske boliger, med store korridorer fyldt med tavler og cylindere. Det kan være et intetsigende rygte, og det kan være en reel sandhed.

læseren afviser beretningernes sandhed, så lad ham stoppe op og reflektere over de følgende velkendte sandheder. De samlede efterforskninger hos Orientalisterne, og især de senere års arbejder af studerende indenfor sammenlignende Filologi og Videnskaben for Religioner har ført dem til at fastslå følgende: Et umådeligt antal af MSS., og endda skrevne værker som *vides at have eksisteret, kan nu ikke findes mere*. De er forsvundet uden at efterlade det mindst spor bag sig. Var de værker uden betydning, så ville de måske i tidens naturlige forløb, være blevet overladt til at gå til grunde, og deres selv samme navne ville have været udslettet fra menneskelig hukommelse. Men, sådan er det ikke; for, som det nu fastlægges, så indeholdte de fleste af dem sande nøgler til stadigt eksisterende værker, og er *fuldstændig uforståelige*, for størstedelen af deres læsere, *uden disse ekstra bind med Kommentarer og forklaringer*. Sådan nogle, er for eksempel, Lao-tse's værker, Confucius forgænger.*

Han siges at have skrevet 930 bøger om Etik og religioner, og *halvfjerds* om magi, *et tusinde i alt*. Hans store værk, *hjertet* i hans doktrin, "Tao-te-King," eller *Taosse's* hellige værker, har sådan som Stanislas Julien viser det kun "omkring 5.000 ord" i sig (*Tao-te-King*, p. xxvii.), næppe et dusin sider, alligevel mener Professor Max Müller at "teksten er uforståelig uden kommentarer, så Hr. Julien var nødt til at konsultere mere end tres kommentatorer med henblik på hans oversættelse," den tidligste gik så langt tilbage som til året 163 F.Kr., *ikke tidligere*, som vi kan se. I løbet af de fire århundreder og et halvt som gik forud før denne *tidligste* af kommentatorerne var der rigelig med tid til at skjule den sande Lao-tse doktrin fra alle undtagen hans indviede præster. Japanerne, blandt hvilke nu kan findes de mest lærde præster og tilhængere af Lao-tse, ler ganske enkelt af de Europæiske videnskabsfolks fejl og hypoteser; og traditionen bekræfter at kommentarerne som vores Vestlige Sinologer har adgang til ikke er de *sande okkulte* optegnelser, men bevidste sløringer, og at de sande kommentarer, så vel som næsten alle teksterne, for længst er *forsvundet* fra de profanes øjne.

* "Hvis vi vender os til Kina, så ser vi at Confucius religion er baseret på de Fem *Konge* og Fire *Shu*-bøger, som i sig selv er af betydelig størrelse og omgivet af voluminøse Kommentarer, uden hvilke selv de mest lærde videnskabsfolk ikke ville fatte *dybden af deres hellig kanon*." (*Foredrag om "Science of Religion,"* p. 185. Max Müller.) Men, de har ikke fattet den—og det er beklagelsen blandt Confucianisterne, som et meget lærd medlem af denne organisation, i Paris, beklagede det i 1881.

Hvis man vender sig til de Semitiske religioners gamle litteratur, til de Kaldæiske Skrifter, den ældre søster og instruktice, hvis ikke ophavet til den Mosaiske Bibel, Kristendommens grundlag og udgangspunkt, hvad finder videnskaben så? Til at forevige mindet om de gamle religioner i Babylon; til at optegne den store cyklus af astronomiske observationer indenfor Kaldæisk Magi; til at retfærdiggøre deres fremragende og eminente okkulte litteraturs tradition, hvad er der nu tilbage?—kun nogle få fragmenter, som *siges at være fra Berosus*.

Disse, er imidlertid, næsten værdiløse, selv som et holdepunkt med hensyn til naturen af hvad der er forsvundet. For de passerede gennem hænderne på hans Ærværdighed Biskoppen af Cæsarea—denne selv-etablerede censor og redaktør af andre menneskers religioners hellige optegnelser—og de bærer uden tvivl ind til i dag hans eminente sanddru og troværdige hånds mærke. For hvad er historien om denne afhandling om den en gang storslåede Babylonske religion?

Skrevet på Græsk af Berosus, en præst fra templet i Belus, for Alexander den Store, ud fra de astronomiske og kronologiske optegnelser bevaret af præsterne i dette tempel, og dækkende en periode på 200.000 år, så er den nu tabt. I det første århundrede F.Kr. skrev Alexander Polyhistor en serie af uddrag fra den—*også tabte*. Eusebius brugte disse uddrag da han skrev hans *Chronicon* (270—340 E.Kr.). Punkterne af lighed—af næsten identitet—mellem de Jødiske og Kaldæiske Skrifter,* gjorde de sidstnævnte meget farlige for Eusebius, i hans *rôle* som forsvarer og forkæmper for den nye tro som havde antaget de Jødiske Skrifter, og med dem en absurd kronologi. Det er meget sikkert at Eusebius ikke skånede Manetho's Egyptiske Synkrone tabeller—så meget at Bunsen† anklager ham for at lemlæste historien yderst skrupelløst. Og Sokrates, en historiker fra det femte århundrede, og Syncellus, vice-patriark i Konstantinopel (ottende århundrede), fordømmer ham som den mest vovede og desperate forfalsker.

Er det, derfor, sandsynligt at han behandlede de, så ubesindigt godtagne Kaldæiske optegnelser, som allerede truede den nye religion, mere blidt?

* Nu kun opdaget og bevist, via opdagelserne gjort af George Smith (*se hans "Chaldean account of Genesis"*), og som, takket været denne Armenske forfalsker, har vildledt alle *civiliserede nationer* i over 1.500 år til at godtage Jødiske udledninger *som direkte Guddommelig Åbenbaring!*

† Bunsen's "*Egypt's Place in History*," vol. i. p. 200

Så, med undtagelse af disse mere end tvivlsomme fragmenter, så er hele den hellige Kaldæiske litteratur forsvundet fra øjnene af den profane lige så fuldstændigt som det tabte Atlantis. Nogle få sandheder som blev beholdt i den Berosianske Historie er angivet i Del II. i Bind. II., og kan nu kaste et stort lys på den sande oprindelse til de Faldne Engle, personificeret af Bel og Dragen.

Ved at nu vende sig til den ældste Aryanske litteratur, Rig-Vedaen, så vil den studerende, ved i denne sammenhæng strengt at følge dataene fremskaffet af de nævnte Orientalister, selv se, at selv om Rig-Vedaen kun indeholder "omkring 10.580 vers, eller 1.028 hymner," så forstås den på trods af Brahmanaerne og mængden af gloser og kommentarer, ikke korrekt den dag i dag. Hvorfor er det sådan? Indlysende fordi Brâhmanaerne, "de skolastiske og ældste afhandlinger om de oprindelige hymner," *selv nødvendiggør en nøgle*, som Orientalisterne har fejlet i at sikre sig.

Hvad siger videnskabsfolkene om Buddhistisk litteratur? Har de de den i dens helhed? Med sikkerhed ikke. På trods af de 325 bind af *Kanjur* og *Tanjur* hos de Nordiske Buddhister, hvor vi fortælles hver af dem "vejer fra fire til fem pund," så vides, i sandhed, intet om Lamaisme. Alligevel, siges den Sydlige Kirkes hellige kanon at indeholde 29.368.000 bogstaver i Saddharma alankâra,* eller, eksklusive afhandlinger og kommentarer, "fem eller seks gange mængden af materialet indeholdt i Biblen," hvor den sidstnævnte med Professor Max Müller's ord kun nyder 3.567.180 bogstaver. På trods af disse "325 bind," så (*i virkeligheden* er der 333, *Kanjur* består af 108, og *Tanjur* 225 bind), "har oversætterne, i stedet for at forsyne os med korrekte versioner, indvævet dem *med deres egne kommentarer*, med henblik på at retfærdiggøre dogmerne i deres mange skoler."† Desuden, "så bestod den Buddhistiske Kanon ifølge en tradition bevaret hos de Buddhistiske skoler, både i det Sydlige og det Nordlige, oprindeligt af 80.000 eller 84.000 skrifter, *men de fleste af dem blev tabt*, så der kun var 6.000 tilbage," fortæller professoren hans publikum. "Tabt" som sædvanlig for Europæerne. Men, hvem kan være helt sikker på at de ligeledes er tabt for Buddhisterne og Brahminerne?

I betragtning af helligheden hos Buddhisterne med hensyn til enhver skreven linje

* Spence Hardy, "The Legends and Theories of the Buddhists," p. 66.

† "Buddhism in Tibet," p. 78.

om Buddha eller hans "Gode Lov," så synes tabet af næsten 76.000 *skrifter* mirakuløs. Havde det været *vice versa*, så ville enhver som er bekendt med begivenhedernes naturlige forløb have tilsluttet sig udtalelsen at, blandt disse 76.000, så var *måske* fem eller seks tusinde afhandlinger *blevet ødelagt* under forfølgelserne i, og immigrationerne fra, Indien. Men, da det er meget fastlagt at Buddhistiske Arhater begyndte deres religiøse udvandring, med henblik på udbrede den nye tro ovenfor Kashmir og Himalayaerne, så tidligt som året 300 før vores tidsregning,* og nåede Kina i året 61 Evt.† da Kashyapa, på Kejser Ming-ti's invitation, rejste derhen for at gøre "Himlens Søn" bekendt med Buddhismens læresætninger, så synes det mærkeligt at høre Orientalisterne tale om et sådant tab som om det virkelig var muligt. De synes ikke et eneste øjeblik at tillade muligheden af at teksterne måske kun er *tabt* for Vesten og *for dem selv*; eller, at det Asiatiske folk skulle have den uforlignelige dristighed at holde deres mest hellige optegnelser udenfor udlændinges rækkevidde, og således endda afvise at aflevere dem til profanering og misbrug af racer endda så "meget mere superiøre" end dem selv.

På grund af de udtrykte beklagelser og talrige tilståelser blandt næsten enhver af Orientalisterne (Se for eksempel Max Müller's *Foredrag*) så kan offentligheden føle sig tilstrækkeligt sikre på (a) at de studerende af gamle religioner i sandhed har meget få data til at bygge sådanne endelige konklusioner på som de generelt gør om de gamle religioner, og (b) at sådan en mangel på data ikke forhindrer dem det mindste i at dogmatisere. Man ville forestille sig at, takket være de talrige optegnelser af den Egyptiske teogoni og mysterierne som er bevaret i klassikerne, og blandt et antal gamle forfattere, så burde riterne og dogmerne i det Faraoniske Egypten i det mindste være forstået meget godt; i det mindste, bedre, end de alt for dunkle filosofier og Panteismer fra Indien, hvis religion og sprog Europa knapt havde nogen ide om før begyndelsen af dette nuværende århundrede. Langs med Nilen og på jordoverfladen i hele landet, fremstår der selv i denne time, årligt og dagligt opgravede, friske fund som elegant fortæller deres egen historie. Alligevel er det ikke sådan. Den lærde Oxford filolog tilstår selv sandheden ved at sige at "Selv om . . . vi ser at Pyramiderne stadig står, og templerne og labyrinternes ruiner, med deres vægge

* Lassen, ("Ind. Althersumkunde" Vol. II, p. 1,072) viser et Buddhistisk kloster rejst i Kailas højderyggen i 137 B.C.; og General Cunningham, tidligere end dette.

† Reverend T. Edkins, "*Chinese Buddhism*."

dækket med hieroglyfiske inskriptioner, og med mærkelige billeder af guder og gudinder. . . . På ruller af papyrusser, som synes at trodse tidens tand, har vi endda fragmenter af det som kan kaldes Egypternes hellige bøger; alligevel, selv om meget er blevet dechifreret af denne mysteriøse races gamle optegnelser, så *er* hovedkilden til Egyptens religion og dens oprindelige hensigt med dens ceremonielle tilbedelse for os *langt fra fuldt ud* afdækket."* Her er de mysteriøse hieroglyfiske dokumenter yderligere blevet tilbage, men nøglerne ved hvilke de bliver forståelige er forsvundet.

Ikke desto mindre, efter at have opdaget at "der er en naturlig forbindelse mellem sprog og religion"; og, for det andet, at der var en *fælles* Aryansk religion før udskilningen af den Aryanske race; en *fælles* Semitisk religion før udskilningen af den Semitiske race; en *fælles* Turanisk religion før udskilningen af den Kinesiske og de andre stammer som tilhører den Turaniske klasse; efter reelt, kun at have opdaget "tre gamle religiøse centre" og "tre centre for sprog," og endskønt lige så fuldstændig uvidende om disse oprindelige religioner og sprog, så vel som deres oprindelse, så tøver professoren ikke med at erklære "at et sandfærdigt *historisk grundlag* er blevet opnået med henblik på en videnskabelig behandling af disse vigtige religioner i verden!"

En "videnskabelig behandling" af et emne er ikke nogen garanti for dets "historiske grundlag"; og med en sådan mangel på data ved hånden, så er ingen filolog, selv blandt de mest eminente retfærdiggjorte med hensyn til at udgive hans egne historiske konklusioner som *historiske* fakta. Uden tvivl, har den eminente Orientalist til verdens tilfredshed grundigt bevist, at ifølge Grimm's lov med hensyn til fonetiske regler, så er Odin og Buddha to forskellige personer, helt adskilte fra hinanden, og han har bevist det *videnskabeligt*. Når, han imidlertid benytter sig af muligheden for i samme åndedrag at sige at Odin "blev tilbedt som den højeste guddom *i en lang periode forud for Vedaernes og Homers tidsalder*" (*Compar. Theol.*, p. 318), så har han ikke det mindste "*historiske grundlag*" for det. Han forårsager at *historie* og *fakta* underlægges hans

* Så lidt bekendt med de Egyptiske begravelses-ritualer og de ydre tegn på forskelle på kønnene på mumierne er vores største Egyptologer, at det har ført til de mest latterlige fejltagelser. Kun et eller to år er gået, siden en af den slags blev opdaget ved Boulaq, Cairo. Mumien som blev anset for at være hustruen for en uvigtig Farao, har takket være en inskription fundet på en amulet hængt om hans hals, nu vist sig, at være Sesostris—Egyptens største Konge!

egne konklusioner, som kan synes meget "videnskabelige," i Orientaliske videnskabsfolks øjne, men alligevel meget langt fra målet for den reelle sandhed. De modstridende synspunkter om det kronologiske emne, i forbindelse med Vedaerne, fra de forskellige eminente filologer og Orientalister, fra Martin Haug ned til Hr. Max Müller selv, er et tydeligt bevis på at udtalelsen ikke har noget *historisk* grundlag at hvile på, hvor "interne beviser" meget ofte er et lysende Halloween græskar, i stedet for et sikkert fyrtårn at følge. Ej heller har Videnskaben for moderne Sammenlignende Mytologi noget bedre bevis at fremvise, på at de lærde forfattere, som i det sidste århundrede eller deromkring har insisteret på at der må have været "fragmenter af en ur-åbenbaring, bevilliget til hele menneske-racen. . . bevaret i Græske og Italienske templer," tog fuldstændig fejl. For det er hvad alle Østlige Indviede og Punditter fra tid til anden har proklameret for hele verden. Mens en prominent Singalesisk præst forsikrede forfatteren om at det var velkendt at de mest vigtige Buddhistiske skrifter som tilhørte den hellige kanon var gemt væk i *lande og på steder utilgængelige for Europæiske punditter*, så forsikrede den afdøde Swami Dyanand Sarasvati, den største Sanskrit-kyndige i hans tid i Indien, nogle medlemmer af the Theosophical Society om den samme sandhed med hensyn til gamle Brahmanske værker. Da, han blev fortalt at Professor Max Müller i hans "Foredrag" overfor publikum havde erklæret at teorien om. . ."at *der der var en ur-overnaturlig åbenbaring* bevilliget til den menneskelige races fædre, kun finder få støtter i dag,"—så lo den hellige og lærde mand. Hans svar var tankevækkende. "Hvis Hr. *Moksh Mooller*, som han udtalte navnet, var Brahmin, og kom med mig, så ville jeg måske tage ham hen til en *gupta* hule (en hemmelig krypt) nær Okhee Math, i Himalayaerne, hvor han snart ville finde ud af at det som krydsede *Kalapanien* (oceanets sorte vande) fra Indien til Europa kun var *småbidder af afviste kopier fra nogle passager i vores hellige bøger*. Der var en "ur åbenbaring," og den eksisterer stadig; ej heller vil den nogensinde gå tabt for verden, men vil gen-fremstå; men Mlechchhaerne vil selvfølgelig være nødt til at vente."

Adspurgt yderligere om dette emne, så ville han ikke sige mere. Det var i Meerut, i 1880.

Uden tvivl var mystifikationen som blev udspillet overfor Oberst Wilford og Sir William Jones af Brahminerne i det sidste århundrede i Calcutta en grusom en. Men, den var velfortjent, og ingen var mere skyldige

i denne affære end Missionærene og Oberst Wilford selv. De førstnævnte var, baseret på selveste Sir William Jones vidnesbyrd (se *Asiat. Res.*, Vol. I., p. 272), skøre nok til at fastholde at "Hinduerne, selv nu, var næsten Kristne, fordi deres Brahmâ, Vishnu og Mahesa var intet andet end den Kristne treenighed."* Det var en god lektie. Det gjorde de Orientaliske videnskabsfolk dobbelt så forsigtige; men det gjorde måske også nogle af dem for sky, og forårsagede, ved sin reaktion, at pendulet for tidligere konklusioner svingede for meget den anden vej. For "denne første forsyning på det Brahminske marked," givet til Oberst Wilford, har nu skabt en tydelig nødvendighed og et behov hos Orientalisterne med hensyn til at erklære næsten ethvert arkaisk Sanskrit manuskript så moderne at det giver missionærene fuld begrundelse med hensyn til selv at drage fordel af muligheden. At de gør dette i den fulde udstrækning af deres mentale evner, vises på det seneste ved de absurde forsøg på at bevise at hele den Purâniske historie om Chrishna var *plagieret af Brahminerne fra hele Biblen!* Men sandhederne citeret af Oxford Professoren i hans Foredrag om "*Science of Religion*," med hensyn til de nu berømte interpoleringer, til gavn for, og senere hen til Oberst Wilford's sorg, interfererer slet ikke med de konklusioner som den der studerer the Secret Doctrine uundgåeligt må nå frem til. For, hvis resultaterne viser at hverken den Nye og endda ej heller det Gamle Testamente lånte noget fra den mere ældre Brahmanske og Buddhistiske religion, så følger det ikke deraf at Jøderne ikke har lånt alt det som de ved fra de Kaldæiske optegnelser, hvor de sidstnævnte senere hen blev lemlæstet af Eusebius. Med hensyn til Kaldæerne, så fik de med sikkerhed deres oprindelige lære fra Brahmanerne, for Rawlinson viser en uafviselig Vedisk indflydelse i den tidlige Babylonske mytologi; og Oberst Vans Kennedy har for længe siden rettelig erklæret at Babylon i sin oprindelse, var hovedsædet for Sanskrit og Brahmansk lære. Men alle sådanne beviser må tabe deres værdi, i nærværelsen af den seneste teori udarbejdet af Prof. Max Müller. Hvad den er ved alle. Reglen om fonetiske love er nu blevet et universelt middel til enhver identifikation og "forbindelse" mellem

* Se Max Müller's "Introduction to the Science of Religion." Foredrag *On False Analogies in comparative Theology*, pp. 288 og 296 og *flg.* Dette relaterer til den snedige forfalskning (af blade indsat i gamle Purâniske MSS.), af korrekt og arkaisk Sanskrit, af alt det Oberst Wilford's Punditter havde hørt fra ham om Adam og Abraham, Noah og hans tre sønner, osv., osv.

guderne i mange nationer. Således, selv om Merkur's (Budha, Thot-Hermes, osv.) Moder, var Maïa, Buddha's (Gautama's) moder, også Mâyâ, og Jesus' moder, ligeledes Maya (illusion, for Maria er *Mare*, Havet, den store illusion symbolsk)—så har disse tre karakterer alligevel ingen forbindelse, ej heller kan de have nogen, fordi Bopp har "nedfældet hans regel for fonetiske love."

I deres anstrengelser for at samle den uskrevne histories mange tråde, så er det et dristigt skridt at tage for vores Orientalister, at *a priori*, benægte alt som ikke går hånd i hånd med deres specielle konklusioner. Mens der således dagligt gøres nye opdagelser om at store kunstarter og videnskaber har eksisteret langt tilbage i tidens mørke, så nægtes endda viden om skrivekunsten nogle af de ældste nationer, og krediteres med barbarisme i stedet for viden. Alligevel kan man stadig findes spor af en umådelig civilisation selv i det Centrale Asien. Denne civilisation er unægtelig *forhistorisk*. Og hvordan kan der være en civilisation uden en litteratur, i nogen form, uden annaler eller krøniker? Alene sund fornuft burde udfylde de brudte led i de afdøde nationers historie. Den gigantiske, ubrudte væg af bjerge som indhegner hele Tibets land-område, fra det øvre forløb af floden Khuan-Khé ned til Kara-Korum bjergene, var vidne til en civilisation i tusinder af år, og ville have mærkelige hemmeligheder at fortælle menneskeheden. De Østlige og Centrale dele af disse regioner—Nan-Schayn og Altyne-taga—var en gang dækket med byer som udmærket kunne kappes med Babylon. En hel geologisk periode er fejlet hen over landet, siden disse byer åndede deres sidste åndedrag, sådan som de høje klitter opbygget af flyvesand, og den nu sterile og døde jord i Tarim's bækkenets umådelige centrale slette vidner om. Alene grænselandene kendes kun overfladisk af den rejsende. Indenfor disse land-områder med sand er der vand, og friske oaser findes blomstrende der, hvor på ingen Europæisk fod nogensinde har vovet sig hen, eller betrådt den nu forræderiske jord. Blandt disse grønne oaser er der nogle som er helt utilgængelige, selv for den profane indfødte rejsende. Orkaner kan "rive sandet op og blæse hele sletter væk," de er magtesløse med hensyn til at ødelægge det som er udenfor deres rækkevidde. Bygget dybt inde i jordens indre, er de underjordiske lagre i sikkerhed; og siden deres indgange er skjulte i sådanne oaser, så er der ikke megen angst for at nogen skulle opdage dem, selv om adskillige hære skulle invadere de øde sandede områder hvor—

"Ikke en pøl, ikke en busk, ikke et hus ses,
Og bjerget-kæden danner en robust afskærmning,
Rundt om de udtørrede flader for den tørre, tørre ørken. . . ."

Men, der er ikke noget behov for at sende læseren tværs over ørkenen, når de samme beviser på gammel civilisation findes selv i forholdsvis befolkede områder i det samme land. Tchertchen oasen, for eksempel, der ligger cirka 4.000 fod over Tchertchen D'arya flodens niveau, er omgivet med ruiner af arkaiske byer i enhver retning. Der, repræsenterer nogle 3.000 mennesker fund af cirka et hundrede uddøde nationer og racer—hvis selv samme navne er ukendte for vores etnologer. En antropolog vil føle sig mere end pinligt berørt med henblik på at skulle klassificere, inddele og underinddele dem; så meget desto mere, fordi de respektive efterkommere til alle disse *før-syndflods* racer og stammer ved så lidt om deres egne forfædre, som hvis de var faldet ned fra månen. Når, de bliver spurgt om deres oprindelse, så svarer de at de ikke ved hvornår deres fædre ankom, men havde hørt at deres *første* (eller tidligste) mennesker blev regeret af de storslåede ånder i disse ørkener. Dette kan opfattes som uvidenhed og overtro, men i betragtning af læren i the Secret Doctrine, så kan svaret alligevel være baseret på urtradition. Alene, Khorassan stammen påstår at være kommet fra det som nu hedder Afghanistan, længe før Alexanders dage, og fremfører legendariske overleveringer herom som bekræftelse på dette forhold. Den Russiske rejsende, Oberst (nu General) Prjevalsky, fandt ruiner af to enorme byer meget tæt på oasen i Tchertchen, hvoraf den ældste ifølge lokal tradition var blevet ødelagt for 3.000 år siden af en helt og gigant; og den anden af Mongolere i det tiende århundrede af vores tidsregning. "Stedet for de to byer er nu, på grund af skiftende sande og ørkenvinde, dækket med mærkelige heterogene fund; med ødelagt porcelæn og køkkenredskaber og menneskeknogler. De indfødte finder ofte kobber og guldmønter, smeltet sølv, metalbarrer, diamanter, og turkiser, og det som er mest bemærkelsesværdigt—ødelagt glas. . . ." "Kister af noget uforgængeligt træ, eller materiale, hvor i også, smukke velbevarede balsamerede kroppe findes. . . . De mandlige mumier er alle vældigt høje kraftigt byggede mennesker med langt bølgende hår. . . . En hvælving blev fundet med tolv døde mænd *siddende* inde i den. En anden gang, i en adskilt kiste, blev en ung pige fundet af os. Hendes øjne var lukkede med gyldne skiver, og kæberne holdt fast af en gylden krans løbende fra under kinden på tværs af toppen af hovedet. Klædt i en snæver

uld-klædning, var hendes bryst dækket med gyldne stjerner, med fødderne ladt nøgne." (Fra et foredrag af N. M. Prjevalsky.) Til dette tilføjer, den berømte rejsende at langs hele deres vej på Tchertchen floden hørte de om legender om tre-og-tyve byer begravet tidsaldre tilbage af skiftende sand i ørkenerne. Den samme tradition eksisterer i Lob-nor og i Kerya oasen.

Sporene af en sådan civilisation, og disse og lignende traditioner, giver os ret til at kreditere en anden legendarisk overlevering som garanteres af veluddannede og lærde indfødte i Indien og Mongoliet, når de taler om umådelige biblioteker regenereret fra sandet, sammen med forskellige levn fra gammel MAGISK overlevering, som alle er blevet sikkert stuvet væk.

For at rekapitulere. The Secret Doctrine var den universelt udbredte religion i den gamle og forhistoriske verden. Beviser på dens udbredelse, autentiske optegnelser af dens historie, en komplet kæde af dokumenter, der viser dens karakter og tilstedeværelse i ethvert land, sammen med alle dens storslåede adepters lære, eksisterer ind til denne dag i hemmelige krypter af biblioteker tilhørende det Okkulte Broderskab.

Denne udtalelse gøres mere troværdig ved en overvejelse af følgende sandheder: traditionen om de tusinder af gamle pergamenter som blev reddet da det Alexandrinske bibliotek blev ødelagt; de tusinder af Sanskrit værker som forsvandt i Indien i Akbar's regeringstid; den universelle tradition i Kina og Japan om at de sande gamle tekster med kommentarerne, som alene gør dem forståelige—bestående af mange tusinde af bind—for længst er passeret ud af profane hænders tilgængelighed; forsvinden af den store hellige og okkulte litteratur i Babylon; tabet af de nøgler som alene vil kunne løse de tusinder af gåder i de Egyptiske hieroglyfiske optegnelser; traditionen i Indien om at de virkelig sande kommentarer som alene gør Vedaerne forståelige, som selv om de ikke længere er synlige for profane øjne, stadig eksisterer for den indviede, skjulte i hemmelige huler og krypter; og den identiske tro blandt Buddhisterne, med hensyn til deres hellige bøger.

Okkultisterne hævder at alle disse eksisterer, sikret imod spolerende Vestlige hænder, med henblik på at gen-fremstå i en mere oplyst tidsalder, som med den afdøde Swami Dayanand Sarasvati's ord, "Mlechchhaerne (de udstødte, barbarere, de udenfor den Aryanske civilisations grænse) vil være nødt til at vente på."

For det er ikke de indviedes fejl at disse dokumenter nu er "tabte" for de profane; ej heller var det deres politik dikteret af selvishhed, eller

noget ønske om at monopolisere den livs-givende hellige overlevering. Der var dele af den Hemmelige Videnskab som for utallige tidsaldre var nødt til at forblive skjulte for det profane blik. Men, det var fordi, at bibringe hemmeligheder af en sådan vældig vigtighed til den uforberedte mangfoldige mængde, var ækvivalent til at give et barn et tændt lys i et krudtkammer.

Svaret på et spørgsmål som ofte er fremkommet i sindet på studerende, når de møder udtalelser som denne, kan skitseres her.

"Vi kan forstå," siger de, "nødvendigheden for at skjule sådanne hemmeligheder for mængden som Vril, eller den klippe-ødelæggende kraft, opdaget af J. W. Keely, i Philadelphia, men vi kan ikke forstå hvordan nogen fare kunne opstå fra åbenbaringen af en sådan rent filosofisk doktrin, som, *f.eks.*, evolutionen af planetariske kæder."

Faren var denne: Doktriner så som den planetariske kæde, eller de syv racer, giver med det samme en ledetråd med hensyn til menneskets syv-foldige natur, for hvert princip er korreleret til et plan, en planet, og en race; og de menneskelige principper er, på hvert plan, korreleret til syv-foldige okkulte kræfter—hvor de på de højere planer er af en vældig kraft. Således at enhver syvfoldig inddeling straks giver en ledetråd til vældige okkulte kræfter, hvis misbrug kan forårsage uoverskuelig ondskab for menneskeheden. En ledetråd, som måske ikke er en ledetråd for den nuværende generation—især de Vestlige—beskyttet som de er af selve deres blindhed og uvidende materialistiske tro på det okkulte; men en ledetråd som ikke desto mindre ville, have været meget virkelig i de tidlige århundreder af den Kristne æra, for folk fuldt ud overbeviste om realiteten af okkultisme, og indgå i en cyklus af degradering, som gjorde dem udbredte med hensyn til misbrug af okkulte kræfter og trolddom af den værste slags.

Det er sandt, at dokumenterne blev skjult, men den viden i sig selv og dens virkelige eksistens blev aldrig gjort til en hemmelighed af Hierofanterne i Templet, hvor i MYSTERIERNE altid har været gjort til en disciplin og stimulering med henblik på dyder. Dette er meget gamle nyheder, og blev gentagne gange gjort kendt af store adepter, fra Pythagoras og Platon ned til Neoplatonisterne. Det var Nazaræernes nye religion som udvirkede en forandring til det værre—i århundredernes politik.

Yderligere, er det en velkendt sandhed, en meget besynderlig en, bekræftet overfor forfatteren af en ærværdig gentleman der i årevis var tilknyttet en Russisk Ambassade—nemlig, at der er adskillige dokumenter i Skt. Petersborg's

Imperiale Biblioteker som kan vise at, selv så sent som i de dage hvor Frimureri, og Mystikeres Hemmelige Selskaber florerede uhindret i Rusland, *dvs.*, ved slutningen af det sidste århundrede og begyndelsen af det nuværende århundrede, der rejste mere end én Russisk Mystiker til Tibet *via* Ural bjergene i søgen efter viden og indvielse *i Centrale Asiens ukendte krypter*. Og mere end én vendte tilbage år senere, med et righoldigt lager af sådanne informationer som aldrig kunne være blevet givet ham noget som helst sted i Europa. Flere tilfælde kan nævnes, og velkendte navne lægges frem, hvis ikke på grund af den sandhed, at sådan en offentliggørelse måske kunne genere de overlevende efterkommere af de omtalte Indviede. Lad enhver gå hen over Frimureriets Annaler og Historier i arkiverne i den Russiske metropol, og han vil blive forsikret om den nævnte sandhed.

Dette er en bekræftelse på det, som er blevet nævnt mange gange før, og, desværre, alt for indiskret. I stedet for at gavne menneskeheden, så har de ondsksfulde anklager om bevidst opfindsomhed og bedrageri med et formål for øje kastet mod de som ikke har påstået andet end en sandfærdighed, selv om det er en lidet kendt sandhed, kun genereret dårlig Karma for bagvaskerne. Men, nu er fortrædeligheden sket, og sandheden skal ikke længere benægtes, uanset konsekvenserne. Er det en ny religion, spørges vi? På ingen måde; det er ikke en *religion*, ej heller er dens filosofi *ny*; for, som allerede sagt, så er den så gammel som det tænkende menneske. Dens læresætninger offentliggøres nu for første gang, men har været forsigtigt udgivet til, og lært om for, mere end en Europæisk Indviet—især af den afdøde Ragon.

Mere én end stor lærd har fremført at der aldrig har været en religiøs grundlægger, uanset det var en Aryansk, Semitisk eller Turansk, som havde *opfundet* en ny religion, eller åbenbaret en ny sandhed. Disse grundlæggere var alle *formidlere*, ikke oprindelige lærere. De var forfattere af nye former og fortolkninger, mens sandhederne hvor på de sidstnævnte var baseret var så gamle som menneskeheden. Ved at udvælge en eller flere af disse storslåede sandheder—virkeligheder kun synlige for den virkelige Viismand's og Seer's øje—ud af de mange der i begyndelsen var blevet mundtligt åbenbaret til mennesket, konserveret og bevaret i templernes *adyta* gennem indvielse, under MYSTERIERNE og via personlig transmission— så åbenbarede de disse sandheder for masserne. Således modtog hver nation på dens side nogle af disse sandheder, under sløret af dens egen lokale og specielle symbolære; som, efterhånden som tiden gik, udviklede sig til en mere eller mindre filosofisk kultus, en Gudekreds i mytisk forklædning. Derfor er Confucious, en meget gammel

lovgiver indenfor historisk kronologi, endskønt en meget moderne Viismand i Verdens Historien, angives af Dr. Legge*—som eftertrykkeligt kalder ham "en *formidler*, ikke en skaber"—at sige: "Jeg lægger kun hånden på det: Jeg kan ikke skabe nye ting. Jeg tror på de gamle og derfor elsker jeg dem."† (Citeret i "Science of Religions" af Max Müller.)

Forfatteren elsker dem også, og tror derfor på de gamle, og de moderne arvinger til deres Visdom. Mens hun tror på begge, så formidler hun nu det som hun har modtaget og selv lært til alle de som vil godtage det. Med hensyn til dem som vil afvise hendes vidnesbyrd,—*dvs.*, det store flertal—vil hun ikke noget ondt, for de vil have lige så meget ret til på deres måde at benægte, som hun har ret for hendes vedkommende at bekræfte, fordi de ser på SANDHED fra to fuldstændig forskellige synspunkter. I overensstemmelse med reglerne for kritisk tilegnelse af viden, så er Orientalisten nød til *a priori* at afvise hvilket som helst bevis han ikke fuldt ud kan verificere for sig selv. Og hvordan kan en Vestlig videnskabsmand godtage rygter om det han ikke ved noget om? Sandelig, det som er fremlagt i disse bind er udvalgt fra *mundtlig*, lige så meget som fra skreven lære. Denne første installering af de esoteriske doktriner er baseret på Stanzaer, som er optegnelser fra et folk ukendt af etnologerne; det påstås at de er skrevet i et sprog fraværende fra nomenklaturen over sprog og dialekter som filologien er ubekendt med; de siges at emanere fra en kilde (Okkultisme) som afvise af videnskaben; og, til sidst, tilbydes de til verden gennem en faktor som uophørligt miskrediteres af alle de som hader uvelkomne sandheder, eller har deres egen specielle hobby at forsvare. Derfor, kan en afvisning af disse lærdomme forventes, og må på forhånd accepteres. Ingen som betegner sig selv som "lærd," uanset i hvilket som helst departement indenfor nøjagtig videnskab, vil blive tilladt at tage disse lærdomme alvorligt. De vil blive latterliggjort og i dette århundrede *a priori* afvist på forhånd, men kun i dette århundrede. For i det tyvende århundrede af vores æra vil videnskabsfolk begynde at anerkende at den *Hemmelige Lære* hverken er blevet opfundet ej heller overdrevet, men, tværtimod, ganske enkelt skitseret; og endelig, at dets lærdomme går forud for Vedaerne.‡ Er de sidstnævnte ikke blevet latterliggjort, afvist, og

* Lün-Yü (§ I a) Schott. "Chinesische Literatur," p. 7.

† "Life of Confucius," p. 96.

‡ Dette er ikke med henblik på at *profetere*, men ganske enkelt en påstand baseret på viden om fakta. I ethvert århundrede gøres et forsøg på at vise verden at Okkultisme

kaldt "en moderne forfalskning" så nylig som for halvtreds år siden? Blev Sanskrit ikke på et tidspunkt proklameret som et afkom af, og en dialekt afledt fra, det Græske, ifølge Lemprière og andre lærde? Omkring 1820, fortæller Max Müller os, var Brahmanernes, Magernes, og Buddhisternes hellige bøger, "næsten alle ukendte, selve deres eksistens betvivlet, og der var ikke en eneste videnskabsmand som kunne have oversat en linje af Vedaen . . . af Zend Avesta, eller . . . af den Buddhistiske Tripitaka, og nu er Vedaerne blevet bevist at være et værk af højeste ælde hvis 'bevarelse næsten udgør et vidunder' (Lecture on the Vedas).

Det samme vil blive sagt om den Hemmelige Arkaiske Doktrin, når der fremlægges beviser på dens uafviselige eksistens og optegnelser. Men det vil tage århundreder før meget mere udgives af den. Ved at tale om at nøglerne til de Zodiakale mysterier næsten var gået tabt for verden, så blev det bemærket for en ti år siden af forfatteren i "Isis Unveiled" at: "Den omtalte nøgle skal drejes *syv* gange før hele systemet afsløres. Vi vil kun give den *et* drej, og derved tillade den profane et glimt ind i mysteriet. Glad er han, som forstår det hele!"

Det samme kan siges om hele det Esoteriske system. Et drej med nøglen, og ikke mere blev givet i "Isis." Meget mere er forklaret i disse bind. I disse dage kendte forfatteren knapt sproget hvor i værket blev skrevet, og afsløringen af mange ting, som nu tales frit om, var forbudte. I det Tyvende Århundrede vil en discipel som er mere informeret, og langt bedre egnet, måske blive sendt af Vidsoms Mestrene for at give uigendriveligt og uafviseligt bevis på at der eksisterer en Videnskab som hedder *Gupta-Vidya*; og at, lige som de en-gang-mysteriøse kilder i Nilen, så har kilden til alle religioner og filosofier som nu er kendte for verden i mange tidsaldre været glemt og tabt for mennesket, men er nu endelig fundet.

Sådan et værk som dette er nødt til ikke at blive introduceret med et enkelt *Forord*, men snarere med et bind; et som vil fremlægge *fakta*, ikke kun redegørelser, fordi den HEMMELIGE LÆRE er ikke en afhandling, eller en serie af vage teorier, men indeholder alt det som kan gives til verden i dette århundrede.

Det vil selv på disse sider være værre en nytteløst at publicere de

ikke er nogen forgæves overtro. Når først døren tillades at blive åbent lidt, så vil den blive åbnet mere op med hvert nyt århundrede. Tiden er inde til en mere seriøs viden end hidtil tilladt, dog stadig meget begrænset, ind til nu.

dele af de esoteriske læredomme som nu er undsluppet fra fangeskab, med mindre ægtheden og autenticiteten—i det mindste, *sandsynligheden*—for sådanne læredommes eksistens først var etableret. Sådanne påstande som nu vil blive fremlagt, er nødt til at blive påvist berettiget af forskellige autoriteter: de fra gamle filosoffer, klassikere og endda visse lærde Kirkefædre, hvoraf nogle af dem kendte til disse doktriner fordi de havde studeret dem, og havde set og læst værker skrevet om dem; og hvoraf nogle af dem var blevet indviet personligt i de gamle Mysterier, hvor arkane doktriner allegorisk blev opført under udførelsen af dem. Forfatteren vil være nødt til at give historiske og troværdige navne, og henvise til velkendte forfattere, gamle og moderne, med anerkendte evner, god dømmekraft, og sandfærdighed, ligeledes også at navngive nogle af de berømte kyndige indenfor de hemmelige kunstarter og videnskab, sammen med den sidstnævntes mysterier, sådan som de er fremlagt, eller, snarere, *delvist* præsenteret for offentligheden i deres mærkelige arkaiske form.

Hvordan gøres dette? Hvad er den bedste måde med hensyn til at opnå et sådant forehavende? var det altid-tilbagevendende spørgsmål. For at gøre vores plan mere tydelig, så kan en illustration forsøges. Når en turist som kommer fra et vel-udforsket land, pludselig når grænselandet for et *terra incognita*, indhegnet, og lukket ude af synsvidde af en formidabel barriere af ikke passerbare klipper, så vil han måske stadig afvise at anerkende sig selv som forvirret i hans udforskende planer. Adgangen forbi er forbudt. Men, hvis han ikke kan besøge den mysteriøse region personligt, så kan han måske finde en metode til at undersøge den med fra så kort en afstand som der kan nås frem til. Hjulpet af hans viden om landskaberne efterladt bag ham, så kan han få en generel og ret så korrekt ide af perspektivet bag barrieren, hvis han blot vil klatre til det højeste punkt af højderne foran ham. Når, han først er der, så kan han betragte det, i sin fritid, sammenligne det som han svagt opfatter med det som han lige har ladet sig nede for, nu hvor han, takket været hans anstrengelser, er ovenfor tågernes grænse og de skyklædte klipper.

Et sådant punkt af indledende observation, for de som gerne vil have en mere korrekt forståelse for mysterierne fra de før-arkaiske perioder fremlagt i teksterne, kan ikke blive tilbudt dem i disse to bind. Men, hvis læseren har tålmodighed, og vil kaste blikket på den nuværende tilstand af trosopfattelser og trosretninger i Europa, sammenligne og checke det med det som er kendt af historien om tidsaldrene som gik direkte forud for og

efter den Kristne æra, så vil han finde alt dette i dette værks Bind III.

I dette bind vil en kort rekapitulering blive foretaget af alle de vigtigste adepter kendt i historien, og mysteriernes undergang vil blive beskrevet; hvorefter der begyndte en forsvinden og afgørende og systematisk eliminering af indvielsernes og de Hellige Videnskabers sande natur fra menneskets hukommelse. Fra den tid blev dens læredomme Okkulte, og Magi sejlede kun alt for ofte under det ærværdige men ofte vildledende navn Hermetisk filosofi. Da virkelig Okkultisme havde været udbredt blandt Mystikerne i løbet af århundrederne som gik forud for vores æra, så fulgte Magi, eller snarere Trolddom, med dens Okkulte Kunstarter, efter ved begyndelsen af Kristendommen.

Uanset hvor store og nidkære de fanatiske anstrengelser, i disse tidlige århundreder har været, med henblik på at udslutte ethvert spor af det mentale og intellektuelle arbejde hos Paganerne, så var de en fiasko; men den samme mørke dæmons ånd for snæversyn og intolerance har lige siden og systematisk forvrænget, enhver lysende side skrevet i de før-Kristne perioder. Selv i sine usikre optegnelser, har historien bevaret nok af det som er overlevet så det kan kaste et upartisk lys på det hele. Lad, derfor, læseren vente lidt sammen med forfatteren, på det udvalgte observationssted. Han bedes om at give hele hans opmærksomhed til det årtusinde som skilte de før-Kristne og *post-Kristne* perioder, fra år ET for Kristi Fødsel. Denne begivenhed—uanset den er historisk korrekt eller ikke—er ikke desto mindre blevet etableret med henblik på at tjene som det første signal for opstillingen af mangfoldige bolværk imod nogen som helst tilbagevendende eller endda glimt ind i, Fortidens forhadte religioner; hadet og *frygtet*—fordi de kaster et så levende lys på den nye og bevidst slørede fortolkning af det som nu kendes som den "Nye Pagt."

Uanset hvor overmenneskelig de tidlige Kristne fædres anstrengelser har været med hensyn til at udslutte den Hemmelige Lære fra selve menneskets hukommelse, så fejlede de alle. Sandhed kan aldrig slås ihjel; som følge heraf fiaskoen med fuldstændig at fejle ethvert spor af gammel Visdom væk fra jordens overflade, og at lænke og kneble ethvert vidne som vidner om den. Lad blot den enkelte tænke på de tusinder, og måske millioner, af brændte MSS.; på monumenter, med deres for indiskrete inskriptioner og billedelige symboler, pulveriseret til støv; på grupperne af tidlige eneboere og asketer flakkende om blandt de ødelagte byer i Øvre og Nedre Egypten, i ørken og

bjerg, dale og højlande, søgende efter og ivrig efter at ødelægge enhver obelisk og søjle, skriftrulle eller pergament de kunne ligge deres hænder på, hvis det blot bar *tau* symbolet, eller ethvert andet tegn lånt og tilegnet den nye tro; og han vil klart se hvorfor så lidt er blevet tilbage af Fortidens optegnelser. Sandelig, fanatismens fjendske ånd, i tidlig og middelalderlig Kristendom og i Islam, har fra starten elsket at dvæle i mørke og uvidenhed; og begge har gjort

"——solen som blod, jorden en grav,
Graven et helvede, og helvede selv et dunklere mørke!"

Begge trosretninger har vundet deres proselytter ved sværdet; begge har bygget deres kirker på *himmelsk-kyssende hekatomber af menneskeofre*. Over portalen til det 17te Århundrede efter vor tidsregning, glødede de ildevarslende ord "ISRAELs KARMA." Over portalerne til vores egen, vil den fremtidige seer måske skelne andre ord, som vil pege på Karmaen for snedigt fabrikeret HISTORIE, over begivenheder med vilje forvrænget, og for store personligheder bagvasket af eftertiden, lemlæstede til ukendelighed, mellem Jagannâtha's to vogne—Snæversyn og Materialisme; den ene godtagende for meget, den anden benægtende alt. Viis er han som holder sig til den gyldne middel-vej, som tror på evig retfærdighed for tingene. Faigi Diwan "vidnet til en fri-tænkens vidunderlige taler som tilhører tusinder af sekter" siger, at: "I forsamlingen på opstandelsens dag, når fortidige ting vil blive tilgivet, vil Ka'baen's synder blive tilgivet af hensyn til støvet fra de Kristne kirker." Til dette, svarer Professor Max Müller: "Islams synder er *lige så værdiløse som Kristendommens støv. På opstandelsens dag vil både Muhammedanere og Kristne se deres religiøse doktrinens værdiløshed. Mennesker kæmper om religion på jorden; i himlen vil de finde ud af at der kun er en sand religion—tilbedelsen af Gud's ÅND.*"*

Med andre ord—"DER ER INGEN RELIGION (ELLER LOV) HØJERE END SANDHED"—"SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH"—mottoet hos Maharajahen fra Benares, antaget af the Theosophical Society.

Som allerede sagt i *Forordet*, så er den Hemmelige Lære ikke en version af "Isis Unveiled"—sådan som det oprindeligt var hensigten. Det er et værk som snarere

* "Lectures on the Science of Religion," af F. Max Müller, p. 257.

forklarer det, og, dog fuldstændig uafhængigt af det tidligere værk, er det et uvurderligt supplement til det. Meget af det som var i ISIS kunne knapt blive forstået af teosoffer i disse dage. Den Hemmelige Lære vil nu kaste lys på mange problemer som blev ladet uløste i det første værk, især på de indledende sider, som aldrig har været forstået.

Med opmærksomheden kun på filosofier indenfor vores historiske tider og de faldne nationers respektive symbolære, så kunne der kun kastes et hastigt blik på Okkultismens panorama i Isis' to bind. I det nuværende værk, gives detaljeret Kosmogoni og evolutionen af de fire racer som gik forud for vores Femte race Menneskehed, og nu forklarer to store bind det som kun blev sagt på den første side i ISIS UNVEILED, og i et par hentydninger spredt her og der i hele dette værk. Ej heller kunne det store katalog over de Arkaiske Videnskaber blive forsøgt med førend vi havde afhændet så enorme problemer som Cosmisk og Planetarisk Evolution, og den gradvise udvikling af de mysteriøse Menneskeheder og racer som gik forud for vores "Adamiske" Menneskehed. Derfor, har det nuværende forsøg på at belyse nogle af den Esoterisk filosofis mysterier i sandhed, intet at gøre med det tidligere værk. Som et eksempel, må forfatterem tillades at illustrere det som bliver sagt.

Bind I. i "Isis" begyndte med en reference til "en gammel bog"—

"Så gammel at vores moderne antikvarer måske vil gruble over dens sider i en ubestemmelig tid, og stadig ikke helt være enig om naturen af materialet som den er skrevet på. Det er den eneste oprindelige kopi som nu eksisterer. Det ældste Hebraiske dokument om okkult lærdom— *Siphrah Dzeniouta*—blev kompileret fra den, og det på en tid hvor den førstnævnte allerede i lyset blev betragtet som et litterært levn. En af dens illustrationer viser den Guddømmelige Essens der emanerer fra ADAM* lige som en lysende bue udgående for at forme en cirkel; og efter, at have opnået det højeste punkt på dens omkreds, så bøjer den uforlignelige herlighed sig tilbage igen, og vender tilbage til jorden, og bringer en højere type af menneskehed i dens vortex. Efter som den kommer nærmere og nærmere vores planet, så bliver Emanationen mere og mere skyggeagtig, ind til at den rører jorden, hvor den er så sort som natten."

* Navnet bruges i betydningen for det Græske ord *άνθρωπος*.

Den "meget gamle Bog" er det oprindelige værk hvor fra de mange bind af *Kiu-ti* blev kompileret. Ikke kun det sidstnævnte og *Siphrah Dzeniouta* men selv *Sepher Jezirah*,* et værk tillagt af Hebraiske Kabalister til deres Patriark Abraham (!), *Shu-king's* bog, Kinas oprindelige Bibel, den Egyptiske Toth-Hermes hellige bind, de Indiske Puranaer, og den Kaldæiske *Book of Numbers* og *Pentateuken* selv, stammer alle fra dette ene lille oprindelige bind. Traditionen siger, at den blev nedfældet i *Senzar*, det hemmelige præstelige sprog, fra Guddommelige Væsners ord, som dikterede den til Lysets sønner, i Central Asien, ved selve begyndelsen af den 5'te (vores) race; for der var en gang da dets sprog (*Sen-zar*) var kendt af Indviede i enhver nation, da Toltekernes forfædre forstod det lige så let som beboerne fra det tabte Atlantis, som på deres side, arvede det, fra den 3'de Races viise, *Manushierne*, som lærte det direkte fra *Devaerne* i den 2'den og den 1'te Race. "Illustrationen" omtalt i "Isis" beretter om evolutionen af disse Racer og til vores 4'de og 5'te Race Menneskehed i Vaivasvata Manvantaraen eller "Runden;" hver Runde er sammensat af Yugaer fra Menneskehedens syv perioder; hvor fire af dem nu er passeret i *vores* livs-cyklus, hvor midterpunktet for den 5'te næsten er nået. Illustrationen er symbolsk, som enhver udmærket kan forstå, og dækker grundlaget fra begyndelsen. Den gamle bog, går ikke videre efter at have beskrevet Cosmisk Evolution og forklaret oprindelsen af alting på jorden, inklusiv det fysiske menneske, efter at have givet den sande historie om racerne fra den *Første* ned til den Femte (vores) race. Den stopper op ved begyndelsen af *Kali Yuga* for kun 4989 år siden ved Krishna's død, den lysende "Sol-gud," den en gang levende helt og reformator.

Men der eksisterer en anden bog. Ingen af dens ejere betragter den som ret gammel, da den blev født sammen med, og er kun så gammel som den Sorte Tidsalder,

* Rabbi Jehoshua Ben Chananea, som døde omkring 72 Evt., erklærede åbent at han havde udført "mirakler" ved hjælp af *Sepher Jezireh Bogen*, og udfordrede enhver skeptiker. Franck, der citerer fra den Babylonske *Talmud*, nævner to andre thaumaturgister, Rabbinerne Chanina og Oshoi. (Se "*Jerusalem Talmud, Sanhedrin*," c. 7, osv.; og "*Franck*," pp. 55, 56.) Mange af Middelalder Okkultisterne, Alkymisterne, og Kabalisterne påstod det samme; og endda påstår den afdøde moderne *Mager*, Eliphas Lévi, det offentligt på tryk i sine bøger om Magi.

nemlig, cirka 5.000 år. Om cirka ni år senere, vil den første cyklus for de første fem årtusinder, som begyndte med den store Kali-Yuga cyklus, ende. Og så vil den sidste profeti i denne bog (den profetiske optegnelses første bind for den Sorte Tidsalder) være sket. Vi behøver ikke at vente længe, og mange af os vil være vidner til Daggrødet for den Nye Cyklus, ved hvis afslutning ikke så få forhold vil blive afviklet og klaret mellem racerne. Profetiernes Bind II er næsten klar, og har været under forberedelse siden Buddha's store efterfølgers tid, Sankarâchârya.

Et mere vigtigt punkt skal bemærkes, et som står forrest i serien af beviser som er givet på eksistensen af en ur, universel Visdom—i det mindste for de Kristne Kabalister og studerende. Lærdømmene var, i det mindste, delvist kendt af mange af Kirkefædrene i Kirken. Det fastholdes, af rent historiske grunde, at Origen, Synesius, og endda Clemens Alexandrinus, selv var blevet indviet ind i mysterierne før de tilføjede Gnostikernes skole, under Kristent slør til den Alexandrinske skoles Neo-Platonisme. Mere end dette, for nogle af doktrinerne i de Hemmelige skoler—dog på ingen måde alle—blev bevaret i Vatikanet, og er siden blevet en del af mysterierne, i form af forvrængede tilføjelser til det oprindelige Kristne program fra den Latinske Kirke. Sådant er det nu materialiserede dogme om den Ubesmittede Undfangelse. Dette gør rede for den store forfølgelse iværksat af den Romersk Katolske Kirke imod Okkultisme, Mureri, og *heterodoks* mysticisme generelt.

Konstantin's dage var det sidste vendepunkt i historien, perioden med den Højeste kamp som endte med at den Vestlige verden kvalte de gamle religioner til fordel for den nye, bygget på deres kroppe. Fra da af begyndte udsigten til den fjerne Fortid, bag "Syndfloden," og Edens Have at blive lukket med magt og ubarmhjertigt ved hjælp af enhver retfærdig og uretfærdig metode imod eftertidens indiskrete blik. Ethvert emne blev blokeret, enhver optegnelse som hænder kunne lægge beslag på, ødelagt. Alligevel er der nok tilbage, selv blandt sådanne lemlæstede optegnelser, til at berettige os i at sige at der alle mulige beviser på den virkelige eksistens af en Oprindelig Doktrin. Fragmenter har overlevet geologiske og politiske kataklysmes for at fortælle historien; og enhver overlevelse giver bevis på at den nu *Hemmelige* Visdom, en gang var

hovedkilden, den altid-strømmende stedsevarende kilde, hvor fra alle dens understrømme blev fodret—alle nationers senere religioner—fra den første til den sidste. Denne periode, der begynder med Buddha og Pythagoras i den ene ende og Neo-Platonisterne og Gnostikerne i den anden, er det eneste fokus ladet tilbage i Historien hvor i de lysende stråler af lys der strømmer fra æoner af forgangne tider, en sidste gang konvergerer uforvrænget af snæversynets og fanatismens hånd.

Dette redegør for nødvendigheden af at forfatteren har arbejdet med henblik på hele tiden at forklare sandhederne som er givet fra den ældgamle Fortid ved beviser samlet fra den historiske periode. Ingen andre metoder var ved hånden, endda med risiko for endnu en gang at blive anklaget for mangel på metode og systematik. Offentligheden må gøres bekendt med mange Verdens-adepters anstrengelser, med indviede poeters, forfatteres, og klassikere i enhver tidsalder, med henblik på, i det mindste, at bevare Viden om eksistensen i Menneskehedens optegnelser af, en sådan filosofi, hvis ikke også dens læresætninger. De Indviede fra år 1888 vil i sandhed forblive uforståelige og altid en tilsyneladende umulig myte, hvis ikke lignende Indviede blev vist at have levet i enhver anden tidsalder i historien. Dette kunne kun gøres ved at nævne Kapitler og Vers hvor omtale af disse store personligheder kan findes, personligheder som var blevet forudgået og fulgt af en lang og uendelig række af andre berømte Før-syndflods og Efter-syndflods Mestre i kunstarterne. Således kunne det kun vises, med semi-traditionel og semi-historisk autoritet, at viden om det Okkulte og kræfterne som den tilfører mennesket, ikke kun er fiktive, men at de er så gamle som verden selv.

Til mine dommere, i fortid og fremtid, har jeg derfor—uanset de er seriøse litterære kritikere, eller disse hylende dervisher indenfor litteratur som bedømmer en bog i forhold til forfatterens navns popularitet eller upopularitet, som, knapt kastende et blik på dens indhold, fastgør sig som en dødelig *bacille* på de svageste punkter på kroppen—intet at sige. Ej heller vil jeg nedlade mig til at bemærke disse tosse-hjernede bagvaske-re—heldigvis meget få i antal—som, håber at tiltrække offentlig opmærksomhed ved at kaste miskredit på enhver forfatter hvis navn er bedre kendt end deres eget, og fråder og gør af deres selvsamme skygger. Disse, havde først i flere år fastholdt at doktrinerne lært om i the *Theosophist*, og som kulminerede i "Esoteric Buddhism," *alle var opfundne af den nuværende forfatter*, er til sidst vendt om, og har fordømt "Isis Unveiled" og resten som plagiater fra Eliphas Lévi (!), Paracelsus (!!), og, *mirabile*

dictu, Buddhisme og Brahmanisme (!!!) Så vel som at anklage Renan for at have stjålet han *Vie de Jésus* fra Evangelierne, og Max Müller hans "Sacred Books of the East" eller hans "Chips" fra Brahminernes og Gautama, Buddhaens filosofier. Men til offentligheden generelt og læserne af den "Hemmelige Lære" kan jeg gentag det som jeg hele tiden har sagt, og som jeg nu iklæder Montaigne's ord: Gentlemen, "JEG HAR HER KUN SAMLET EN BUKET AF UDSØGTE BLOMSTER, OG HAR IKKE BRAGT NOGET AF MIT EGET ANDET END DEN SNOR SOM HOLDER DEM SAMMEN."

Riv "snoren" i stykker og skær den i laser, hvis du vil. Med hensyn til buketten af SANDHEDER—så vil du aldrig være i stand til at udslette dem. Du kan kun ignorere dem, og ikke mere.

Vi kan slutte med nogle afskedsord med hensyn til dette Bind I. I en INTRODUKTION gående forud for en Del som hovedsagelig beskæftiger sig med Kosmogoni, så kan visse fremlagte emner synes malplaceret, men endnu en overvejelse tilføjet til de som allerede er fremlagt har ført mig til at berøre dem. Enhver læser vil uundgåeligt bedømme de fremlagte udtalelser fra hans eget standpunkt af viden, oplevelse, og bevidsthed, baseret på det han allerede har lært. Denne sandhed er forfatteren konstant forpligtiget til at have for øje: derfor, også de hyppige referencer i denne første Bog om forhold som, ærligt sagt, tilhører den sidste del af værket, men som ikke kunne forbigås i stilhed, med mindre læseren i sandhed skulle se ned på værket som en eventyr-historie—en fiktion i en eller anden moderne hjerne.

Således, skal *Fortiden* hjælpe med at realisere NUTIDEN, og den sidstnævnte med bedre at værdsætte FORTIDEN. Dagens fejltagelser skal forklares og fejes væk, alligevel er det mere end sandsynligt—og i det nuværende tilfælde grænser det til sikkerhed—at endnu en gang vil vidnesbyrd fra gamle tidsaldre og om historie fejle i at gøre indtryk på nogen som helst bortset fra de meget intuitive—hvilket svarer til at sige meget få. Men, i dette og i alle lignende tilfælde, så kan de *sande* og *trofaste* trøste dem selv med overfor den moderne skeptiske Saddukæer at præsentere det matematiske bevis og mindesmærke over hans forstokkede stædighed og snæversyn. Der eksisterer stadig et eller andet sted i arkiverne hos det Franske Akademi, den berømte lov om sandsynligheder udarbejdet af visse matematikere via en algebraisk proces til gavn for skeptikere. Det lyder således: Hvis to personer giver deres beviser på

en sandhed, og således giver $\frac{5}{6}$ sikkerhed til hver af dem; så vil sandheden derfor have $\frac{35}{36}$ sikkerhed; *dvs.*, dets sandsynlighed vil være i overensstemmelse med dens usandsynlighed ved et forhold på 35 til 1. Hvis tre sådanne beviser lægges sammen vil sikkerheden blive $\frac{215}{216}$. Enigheden mellem ti personer som hver giver en sikkerhed på en $\frac{1}{2}$ vil give $\frac{1023}{1024}$, osv. osv. Okkultisten kan forblive tilfreds og ikke bekymre sig om mere.

F O R T A L E .

SIDER FRA EN FOR-HISTORISK PERIODE.

ET Arkaisk Manuskript — en samling af palmeblade gjort uigennemtrængelig for vand, ild, og luft, ved en specifik ukendt proces — er foran forfatterens blik. På den første side er en perfekt hvid disk indeni en dunkel sort baggrund. På den følgende side, den samme disk, men med et centralt punkt. Den studerende ved at den første repræsenterer Kosmos i Evighed, før gen-opvågningen af endnu slumrende Energi, emanationen af Ordet i senere systemer. Punktet i den hidtil perfekte Disk, Rummet og Evighed i Pralaya, betegner differentieringens daggry. Det er Punktet i det Mondæne Æg (se Del II., "Det Mondæne Æg"), kimen indeni den sidstnævnte som vil blive Universet, ALTET, det uudgrundelige periodiske Kosmos, denne kim er latent og aktiv, periodisk og skiftevis. Den ene cirkel er guddommelig Enhed, hvor fra alt udgår, hvor til alt vender tilbage. Dets omkreds — et påtvunget begrænset symbol, i betragtning af det menneskelige sinds begrænsning — indikerer den abstrakte, altid uopfattede TILSTEDEVÆRELSE, og dets plan, den Universelle Sjæl, selv om de to er ét. At kun forsiden af Disken er hvid og området hele vejen rundt er sort, viser klart at dets plan er den eneste viden, uklar og tåget som den dog stadig er, som kan opnås af mennesket. Det er på dette plan at de Manvatariske manifestationer begynder; for det er i denne SJÆL, som slumrer under Pralayaen, at den Guddommelige Tanke,* hvor i planen for enhver fremtidig Kosmogoni og Teogoni ligger skjult.

* Det er næppe nødvendigt en gang mere at minde læseren om at udtrykket "Guddommelig Tanke," lige som det for "Universelt Sind," ikke en gang må anses for at være en vag fremspringende skyggeagtig intellektuel proces svarende til den udøvet af mennesket. Det "Ubevidste," nåede ifølge von Hartmann, frem til det umådelige skabende, eller snarere Evolutionære Plan, "via en clairvoyant visdom superior i forhold til al bevidsthed;" som i det Vedantiske sprog ville betyde absolut Visdom. Kun de som realiserer hvor langt Intuition hæver sig over den ræsonnerende tankes langsomme proces kan have den mindste ide om

Det er det ENE LIV, evigt, usynligt, alligevel Allestedsnærværende, uden begyndelse eller ende, alligevel periodisk i dens regelmæssige manifestationer, mellem hvis perioder det mørke mysterium af ikke-Væren regerer; ubevidst, alligevel absolut Bevidsthed; ikke-realiserbar, alligevel den ene selv-eksisterende realitet; sandelig, "et kaos for sansen, et Kosmos for fornuften." Dets ene absolutte attribut, som DET SELV, er evig, uophørlig Bevægelse, kaldes i esoterisk sprogbrug det "Store Åndedrag,"* hvilket er universets uendelige bevægelse, i betydningen ubegrænset, alle-stedsnærværende RUM. Det som er bevægelsesløst kan ikke være Guddommeligt. Men på den anden side er der ikke noget i sandhed og i realiteten absolut bevægelsesløst indenfor den universelle sjæl.

Næsten fem århundreder F.Kr. fastholdt Leukippos, Demokritos' lærer, at Rummet evigt var fyldt med atomer aktiveret af en uophørlig bevægelse, de sidstnævnte genererede efter passende tid, når atomerne aggregerede, roterende bevægelse, via fælles kollisioner producerende laterale bevægelser. Epikur og Lukretius der lærte om det samme, tilføjede blot ideen om affinitet til atomernes laterale bevægelse — en okkult lære.

Fra begyndelse af menneskets arv, fra den første tilsynekomst af klodens arkitekter på den klode han lever på, der blev den uafslørede Guddom anerkendt og betragtet under dets eneste filosofiske aspekt — universel bevægelse, det skabende Åndedragets frydefulde fornemmelse i Naturen. Okkultismen opsummerer den "Ene Eksistens" således: "Guddom er en mystisk, levende (eller bevægende) ILD, og det evige vidne til denne usete Tilstedeværelse er Lys, Varme, Fugtighed," — denne treenighed inkluderer, og er årsagen til, ethvert

den absolutte Visdom som transcenderer ideerne om Tid og Rum. Sindet, som vi kender det, er muligt at bringe til bevidsthedstilstande, af forskelligartet varighed, intensitet, kompleksitet, osv. — alle, ultimativt hvilende ved følelser, som igen er Maya. Følelser, postulerer, igen, nødvendigvis begrænsning. Den personlige Gud indenfor ortodoks Teisme opfatter, tænker, og påvirkes af emotion; han angret og føler "voldsom vrede." Men forestillingen om sådanne mentale tilstande involverer tydeligt det utænkkelige postulat om den opildnende stimulus eksternalitet, for ikke at sige noget om umuligheden af at tilskrive uforanderlighed til et Væsen hvis emotioner svinger med begivenhederne i verden han regerer over. Forestillingerne om en Personlig Gud som uforanderlig og uendelig er således psykologiske og, hvad der er værre, ufilosofiske.

* Platon viser sig som en Indviet, når han i Cratylus siger at *θεός* stammer fra verbet *θείν*, "at bevæge sig," "at løbe," lige som de første astronomer som observerede de himmelske legemers bevægelser kaldte planeterne *θεοί*, guderne. (Se Bog II., "Korset og Cirkelns Symbollære.") Senere, frembragte ordet et andet udtryk *ἀλήθεια* — "Guds åndedrag."

fænomen i Naturen.* Intra-Cosmisk bevægelse er evig og uophørlig; cosmisk bevægelse (den synlige, eller den som er underlagt sansning) er begrænset og periodisk. Som en evig abstraktion er den det ALTID-TILSTEDEVÆRENDE; som en manifestation, er den begrænset både i den ankomne retning og den modsatte, de to er de successive rekonstruktioners alfa og omega. Kosmos — NOUMENONET — har intet at gøre med fænomen Verdenens årsagssammenhænge. Det er kun med reference til den intra-cosmiske sjæl, det perfekte Kosmos i den uforanderlige Guddommelige Tanke, at vi kan sige: "Det havde aldrig en begyndelse ej heller vil den have en ende." Med hensyn til dets krop eller Cosmiske organisation, selv om det ikke kan siges at det havde et første, eller nogensinde vil have en sidste konstruktion, alligevel, kan dets organisation ved hver ny Manvantara anses som den første og den sidste af sin slags, fordi det hver gang evoluterer på et højere plan . . .

For nogle få år siden, blev det sagt at: —

"Den esoteriske doktrin lærer, lige som Buddhismen og Brahminisme, og endda Kabalaen, at den ene uendelige og ukendte Essens eksisterer fra al evighed af, og er enten passiv eller aktiv i regelmæssige og harmoniske succesioner. Med Manu's poetiske fraseologi kaldes disse tilstande Brahmâ's "Dage" og "Nætter." Brahmâ er enten "vågen" eller "sovende." Svabhâvikaerne, eller filosofierne i Buddhismens ældste skole (som stadig eksisterer i Nepal), spekulerer kun med hensyn til denne "Essens's" aktive tilstand, som de kalder Svâbhâvat, og anser det for tåbeligt at teoretisere om den abstrakte og "uerkendelige" kraft i dens passive tilstand. Derfor kaldes de ateister af både Kristne teologer og moderne videnskabsfolk, for ingen af de

* Nominalister, der argumenterer sammen med Berkeley om, at "det er umuligt . . . at danne den abstrakte ide om bevægelse adskilt fra den bevægede krop" ("*Prin. of Human Knowledge*," *Introd.*, par. 10), kan stille spørgsmålet, "Hvad er denne krop, frembringeren af denne bevægelse? Er den en substans? Så er i troende på en Personlig Gud?" osv., osv. Dette vil blive besvaret senere, i Tillægget til denne Bog; imens, påberåber vi vores ret som Konceptionalister som er imod Roscelini's materialistiske synspunkter om Realisme og Nominalisme. "Har videnskaben," siger en af dens dygtigste tilhængere, Edward Clodd, "åbenbaret noget som helst som svækker eller modgår den selv i forhold til de gamle ord hvor i Essensen af alle religioner, fortidige, nutidige, og fremtidige, er fremlagt; til at være retfærdig, at elske barmhjertighed, at gå ydmygt frem for eders Gud?" Såfremt vi med ordet Gud giver bibetydningen, *ikke den rå antropomorfisme som stadigvæk er rygraden i vores nuværende teologi, men den symbolske opfattelse af det som er Universets Liv og Bevægelse*, som hvis denne kendes i den fysiske orden svarer til at kende fortiden, nutiden, og fremtiden, med hensyn til eksistensen af efterfølgende fænomener ; at kende denne, i den moralske, er at vide hvad som har været, er, og vil være, i den menneskelige bevidsthed. (Se "*Science and the Emotions*." *Et Foredrag givet i South Place Chapel, Finsbury, London, d. 27. Dec., 1885.*)

to er i stand til at forstå deres filosofi's dybdegående logik. Den førstnævnte vil ikke tillade nogen anden Gud end de personificerede sekundære kræfter som har udvirket det synlige univers, og som hos dem blev den antropomorfiske Kristne Gud — den mandlige Jehovah, brølende iblandt torden og lyn. På sin side, hilser den rationalistiske videnskab Buddhisterne og Svabhāvikaerne som den arkaiske tidsalders "positivister." Hvis, vi antager et ensidigt syn på den sidstnævntes filosofi, så kan materialisterne have ret på deres egen måde. Buddhisterne fastholdt, at der ingen Skaber er, men en uendelighed af skabende kræfter, som kollektivt danner den ene evige substans, hvis essens er uudgrundelig— derfor ikke mulig at spekulere om for nogen sand filosof. Sokrates afviste konstant at debattere om mysteriet for universel væren, alligevel så ville ingen nogensinde have anklaget ham for at være ateist, undtagen de som var opsat på hans ødelæggelse. I forbindelse med grundlæggelsen af en aktiv periode, der siger den Hemmelige Lære, at en ekspansion af denne Guddommelige essens ude fra indad til og inde fra udad til, forekommer i adlydelse af evig og uforanderlig lov, og det synlige eller fænomen universet er det ultimative resultat af den lange kæde af kosmiske kræfter således progressivt sat i bevægelse. På lignende måde, finder en sammentrækning af den Guddommelige essens sted, når den passive tilstand genoptages, og det forudgående skabelses-arbejde bortgår gradvist og progressivt. Det synlige univers bliver disintegreret, dets materiale spredt; og 'mørke' ruger enlig og alene, atter over 'dybets' vande. For at bruge en Metafor fra de Hemmelige Bøger, som vil formidle ideen endnu mere tydeligt, en ud-ånding af den 'ukendte essens' skaber verden; og en indånding forårsager at den forsvinder. Denne proces har foregået i al evighed, og vores nuværende univers er blot en af uendelige serier, som ikke har nogen begyndelse og ikke vil have nogen ende." — (*Se "Isis Unveiled"; også "Brahmā's Dage og Nætter" i Del II.*)

Denne passage vil blive forklaret, så vidt som det er muligt, i det nuværende værk. Selv om, det sådan som det er nu, intet nyt indeholder for en Orientalist, så kan dets esoteriske forklaring indeholde en god del som hidtil har været forblevet fuldstændig ukendt for den Vestlige studerende.

Den første illustration er en plan disk , den anden viser i det Arkaiske symbol , en disk med et punkt i sig— den første differentiering i de periodiske manifestationer i den altid-evige natur, kønsløs og uendelig "Aditi i DET" (Rig Veda), punktet i disken, eller potentielt Rum indeni abstrakt Rum. I dens tredje stadie transformeres punktet om til en diameter, således Det symboliserer nu en guddommelig ubesmitet Moder-Natur indeni den alt-omfavnende absolutte Uendelighed.

Når diameter linjen krydses med en vertikal en \oplus , så bliver den det mondæne kors. Menneskeheden har nået dens tredje rod-race; det er tegnet på begyndelsen til oprindelsen til menneskeligt liv. Når omkredsen forsvinder og kun efterlader et \dagger er det et tegn på at menneskets fald ned i stoffet er nået, og den FJERDE race begynder. Korset indeni en cirkel symboliserer ren Panteisme; da Korset blev ladet uindskrevet, blev det fallisk. Det havde den samme og alligevel anden betydning som et TAU indskrevet indeni en cirkel \textcircled{T} eller som en "Thor's hammer," det såkaldte, Jaina kors, eller ganske enske enkelt Svastikaet indeni en cirkel $\textcircled{\text{卐}}$

Ved det tredje symbol — cirklen delt i to ved diameterens horisontale linje — mentes den skabende (stadigt passive, fordi feminin) Naturs første manifestation. Den første skyggeagtige opfattelse af mennesket forbundet med skabelse er feminin, fordi mennesket kender sin moder mere end sin fader. Derfor var kvindelige guddomme mere hellige end de mandlige. Naturen er derfor feminin, og, i et vist omfang, objektiv og konkret, og ånds Princippet som befrugter den er skjult. Ved at tilføje en vandret linje til cirklen med den horisontale linje inde i sig, blev tau'et dannet — T — bogstavets ældste form. Det var ideogrammet for den tredje rod-race ind til dagen for dens symbolske Fald — *dvs.*, da kønnes adskillelse via naturlig evolution fandt sted — da figuren blev $\textcircled{\text{D}}$, cirklen, eller modificeret og adskilt kønsløst liv — et dobbelt ideogram eller symbol. Hos vores Femte Races racer blev den indenfor symbolære *sacr'*, og på Hebraisk *n'cabvah*, for de første formede racer;* derefter forandredes den til det Egyptiske † (sindbilledet på liv), og endnu senere til tegnet på Venus, ♀ Derefter kommer kommer Svastikaet (Thor's hammer, eller det "Hermetiske Kors" nu), fuldstændig adskilt fra dets Cirkel, og bliver således fuldstændig fallisk. Det esoteriske symbol for Kali-Yuga er den omvendte femtakkede stjerne, således ★ — tegnet for menneskelig trolddom, med dets to punkter (horn) vendt mod himlen, en position enhver

* Se det tankevækkende værk, "The Source of Measures," hvor forfatteren forklarer den virkelige betydning af ordet "sacr'," hvor fra "sacred," "sakramente," stammer, som nu er blevet synonyme med "hellighed," selv om det er rent fallisk!

Okkultist vil genkende som tilhørende den "venstre-hånd," og brugt indenfor ceremoniel magi.*

Det håbes at de fejlagtige ideer hos offentligheden generelt med hensyn til Panteisme vil blive modificeret under gennemlæsningen af dette værk. Det er forkert og uretfærdigt at anse Buddhister og Advaita Okkultister for at være ateister. Hvis, de ikke alle er filosoffer, så er de i det mindste, alle logikere, deres afvisninger og argumenter er baseret på streng fornuft-tænkning. Sandelig, hvis Hinduernes Parabrahmam kan tages som en repræsentant for de skjulte og navneløse guddomme i andre nationer, så vil dette absolutte Princip ses at være prototypen hvor fra alle de andre var kopieret. Parabrahm er ikke "Gud," fordi den er ikke *en* Gud. "Den er det som er højest, og ikke højest (paravara)," forklarer Mandukya Upanishaden (2.28). DET er "Højest" som ÅRSAG, ikke højest som virkning. Parabrahm er ganske enkelt, som en "Virkelighed Uden-nogen-anden," det alt-inkluderende Kosmos — eller, snarere, det uendelige Cosmiske Rum — selvfølgelig, i den højeste åndelige betydning. Brahma (intetkøn) er den uforanderlige, rene, frie, uforgængelige højeste Rod, "den ENE sande Eksistens, Paramarthika," og den absolutte Chit og Chaitanya (intelligens, bevidsthed) kan ikke være en erkender, "for DET kan ikke have noget emne at erkende." Kan flammen blive kaldt Ildens essens? Denne Essens er "Universets LIV og LYS, den synlige ild og flamme er destruktion, død, og ondskab." "Ild og Flamme ødelægger en Arhats krop, deres essens gør ham udødelig." (*Bodhi-mur, Book II.*) "Viden om den absolutte Ånd, lige som solens stråleplans, eller lige som varme i ild, er intet andet end den absolutte Essens selv," siger Sankaracharya. DET — er "Ildens Ånd," ikke ilden selv; derfor, "er den sidstnævntes attributter, varme eller flamme, ikke Åndens attributter, men det som denne Ånd er den ubevidste årsag til." Er den ovennævnte sætning ikke den sande grund-tone i den senere Rosenkreuzer

* Vi fortælles af de Vestlige matematikere og nogle Amerikanske Kabalister, at også i Kabalaen "er værdien af navnet Jehovah en cirkels diameter." Tilføj til dette den sandhed at Jehovah er den tredje Sefirot, *Binah*, et feminint ord, og så har du nøglen til mysteriet. Ved visse Kabalistiske transformationer bliver dette navn, der er *androgyn* i det første kapitel i Første Mosebog, i dens transformationer fuldstændig maskulin, Kainitisk og fallisk. Sandheden om at vælge en guddom blandt de paganske guder og gøre den til en speciel national Gud, at påkalde den som den "Ene levende Gud," "Gudernes Gud," og så proklamere denne tilbedelse Monoteistisk, forandrer den ikke til at være det ENE Princip hvis "Enhed ikke tillader multiplikation, forandring, eller form," især i tilfældet med en priapisk guddom, som Jehovah nu er påvist at være.

filosofi? Parabrahm er, kort sagt, Kosmos' kollektive aggregat i dens uendelighed og evighed, "DEN" og "DET" hvor til distributive aggregater ikke kan tillægges.* "DETTE" var i begyndelsen Selvet, kun en" (*Aitareya Upanishad*); den store Sankaracharya, forklarer at "DET" refererede til Universet (Jagat); betydningen af ordene, "I begyndelsen," med betydningen før reproduktionen af fænomen Universet.

Når Panteisterne derfor gentager Upanishaderne, som lige som i Den Hemmelige Lære siger, at "dette" kan ikke skabe, så benægter de ikke en Skaber, eller snarere et *kollektivt aggregat* af skabere, men afviser kun, meget logisk, at tillægge "skabelse" og især formning, noget endeligt, til et Uendeligt Princip. Hos dem, er Parabrahmam passiv fordi den er en Absolut Årsag, den ukonditionerede *Mukta*. Den er kun begrænset Alvidenhed og Allestedsnærværelse som nægtes den sidstnævnte, fordi disse er stadig attributter (som reflekteres i menneskets opfattelser); og fordi Parabrahm, er det "Højeste ALT," så kan Naturens altid usynlige ånd og Sjæl, uforanderlig og evig, ikke have nogen attributter; absolutthed udelukker meget naturligt enhver ide om det begrænsede eller konditionerede i at være forbundet med det. Og hvis Vedantisten postulerer attributter som om de ganske enkelt tilhører dets emanation, ved at kalde det "Iswara *plus* Maya," og Avidya (Agnosticisme og Nescience snarere end uvidenhed), så er det svært at finde nogen Ateisme i denne opfattelse.† Fordi der hverken kan være to UENDELIGHEDER ej heller to ABSOLUTTER i et Univers som formodes at være Uudgrundelig, så kan denne Selv-Eksistens næppe opfattes som personligt skabende. I betydningen og opfattelserne af begrænsede "Væsner," er DET, Ikke-"væren," i den betydning at den er den ene VÆREN-HED; for, i dette ALT ligger dets samtidigt evige og samtidige emanation eller iboende udstråling skjult, som, ved periodisk at blive Brahmâ (det maskuline-feminine Kraft) bliver til eller ekspanderer sig selv til det manifesterede Univers. Narayana bevægende sig på Rummets (abstrakte) vande, transformeres om til Vandene for konkret substans som bevæges af ham, som nu bliver det manifesterede ORD eller Logos.

* Se "Vedanta Sara," af Major G. A. Jacob; lige så vel "The Aphorisms of S'ândilya," oversat af Cowell, p. 42.

† Ikke desto mindre, ville fordomsfulde og ret så fanatiske Kristne Orientalister gerne bevise at det er ren Ateisme. Med hensyn til bevis på dette, se i Major Jacob's "Vedanta Sara." Alligevel, gentager hele Oldtiden denne Vedantiske tanke: —

"Omnis enim per se divom natura necesse est
Immortali aevo summa cum pace fruatur."

De ortodokse Brahminere, de som rejser sig mest imod Panteisterne og Adwaitaerne, og kalder dem Ateister, er, hvis Manu har nogen autoritet med hensyn til dette emne, tvunget til at godtage Brahmâ's død, skaberen, ved enhver "Tidsalders" ophør for denne (skabende) guddom (100 Guddommelige år ved hver — en periode som med vores år nødvendiggør femten tal for at blive udtrykt). Alligevel, vil ingen filosof blandt dem betragte hans "død" på nogen anden måde end en midlertidig forsvinden fra det manifesterede eksistensplan, eller som en periodisk hvile.

Okkultisterne er, derfor, enige med Adwaita Vedantiske filosoffer med hensyn til den ovennævnte læresætning. De viser, af filosofiske årsager, umuligheden af at godtage ideen om det absolutte ALT der skaber eller endda evoluerer det "Gyldne Æg," som den siges at indgå i for at transformere sig selv til Brahmâ — Skaberen, som senere ekspanderer sig selv til alle guder og hele det synlige Univers. De siger at Absolut Enhed ikke kan blive uendelighed; for uendelighed forudsætter den ubegrænsede forlængelse af *noget*, og varighed af dette "noget"; og det Ene Alt er lige som Rummet — som er dets eneste mentale og fysiske repræsentation på denne Jord, eller vores eksistensplan — hverken et objekt for, ej heller et emne for, opfattelse. Hvis man kunne antage at det Evige Uendelige Alt, den Allestedsnærværende Enhed, i stedet for være i Evighed, som via periodiske manifestationer bliver et mangfoldigt Univers eller en mangfoldig personlighed, så ville denne Enhed ophøre med at være en sådan. Locke's ide at "rent Rum hverken er i stand til enten modstand eller Bevægelse" — er ukorrekt. Rummet er hverken "ubegrænset tomhed," ej heller en "konditioneret fuldendthed," men begge: da det, på planet for absolut abstraktion, er den altid-uopfattelige Guddom, som kun er tomhed for begrænsede sind,* og det af *mayavisk* opfattelse, Plenummet, den absolutte Beholder af alt som er, uanset manifesteret eller umanifesteret: den er, derfor, det ABSOLUTTE ALT. Der er ingen forskel mellem den Kristne Apostel's "I Ham lever vi og bevæger os og har vores væren," og Hindu Rishiens "Universet lever i, udgår fra, og vil

* Selve navnene på de to hoved-guddomme, Brahmâ og Vishnu, burde for længe siden have antydnet deres esoteriske betydninger. For den enes rod, Brahman, eller Brahm, udledes hos nogle fra ordet Brih, "at vokse" eller "at udvide" (se *Calcutta Review*, vol. lxvi., p. 14); og fra den anden, Vishnu, fra roden Vis, "at gennemtrænge," at indgå i essensens natur; Brahmâ-Vishnu som er dette uendelige RUM, hvor i guderne, Rishierne, Manuerne, og alle i dette univers ganske enkelt er kræfterne, Vibhutayah.

vende tilbage til, Brahma (Brahmâ):" for Brahma (intetkøn), den umanifesterede, er dette Univers *in abscondito*, og Brahmâ, den manifesterede, er Logosen, gjort mandelig-kvindelig* i de symbolske ortodokse dogmer. Den Apostel-Indviedes Gud og Rishiens er både det Usete og det Synlige RUM. Rummet kaldes indenfor esoterisk symbolære "Syv-Klædningens Evige Moder-Fader." Den er fra dens udifferentierede til dens differentierede overflade sammensat af syv lag.

"Hvad er det som var, er, og vil være, uanset der er et Univers eller ikke; uanset der er guder eller ingen?" spørger den esoteriske Senzar Katekismus. Og svaret som gives er — RUMMET.

Det er ikke den Ene Ukendte altid-tilstedeværende Gud i Naturen, eller Naturen *in abscondito*, som afvises, men det menneskelige dogmes Gud og hans *menneskeliggjorte* "Ord." I sit uendelige bedrag og iboende stolthed og tåbelighed, har mennesket skabt sig selv med sin helligbrøde hånd ud af det materiale han fandt i sin egen lille hjerne-fabrikation, og påtvunget det menneskeheden som en direkte åbenbaring fra det uafslørede RUM. † Okkultisten

* Se Manu's beretning om Brahmâ der adskiller sin krop i mandlig og kvindelig, den sidstnævnte kvindelige Vâch, i hvem han skaber Virâj, og sammenlign dette med esotericismen i Kapitlerne II., III., og IV. i Første Mosebog.

† Okkultisme er sandelig i luften ved slutningen af dette vores århundrede. Blandt mange andre værker som nyligt er blevet publiceret, vil vi anbefale især et til studerende af teoretisk Okkultisme som ikke vil vove sig udenfor vores specielle menneskelige plans område. Det kaldes "New Aspects of Life and Religion," af Henry Pratt, M.D. Det er fyldt med esoteriske dogmer og filosofi, det sidstnævnte ret begrænset, i de konkluderende kapitler, af det som synes at være en ånd af konditioneret positivisme. Ikke desto mindre, fortjener det som siges om Rummet som "den Ukendte Første Årsag," citering. "Dette ukendte noget, således genkendt som, og identificeret med, den primære legemliggørelse af Enkel Enhed, er usynlig og u håndgribelig" — (*abstrakt rum*, bevilliget); "og fordi usynlig og u håndgribelig, derfor uopfattelig. Og denne uopfattelighed har ført til den fejl at formode at den er en almindelig tomhed, kun en modtagelig kapacitet. Men, selv betragtet som en absolut tomhed, så må rummet blive indrømmet at være enten Selv-eksisterende, uendeligt, og evigt, eller at have haft en første årsag udenfor, bagved, og ovenfor sig selv.

"Og kunne en sådan årsag alligevel blive fundet og defineret, så ville det kun føre til overførslen der til af attributter som ellers optræder i rummet, og således kun kaste vanskeligheden med oprindelse et skridt længere tilbage, uden at opnå yderligere belysning med hensyn til primær årsagssammenhæng." (p. 5.)

Det er præcis det som er sket hos de troende på en på en antropomorfisk Skaber, en ekstra-cosmisk, i stedet for en intra-cosmisk Gud. Mange — vi kan sige de fleste af Hr. Pratt's emner — er gamle Kabalistske ideer og teorier som han præsenterer i en ret ny klædning: Sandelig, "Nye Aspekter" af det Okkulte i Naturen. Rummet, når det betragtes som en "Substantiel Enhed" — er imidlertid, "Livets levende kilde" — lige som den "U-

godtager at åbenbaring kommer fra guddommelige alligevel stadigvæk begrænsede Væsner, de manifesterede liv, aldrig fra det Umanifesterbare ENE LIV; fra de entiteter, kaldet Ur Mennesket, Dhyan Buddhaer, eller Dhyan Chohaner, "Rishi-Prajâpatierne" hos Hinduerne, Elohimerne eller "Gud Sønnerne," de Planetariske Ånder i alle nationer, som er blevet Guder for mennesket. Han anser også Adi-Sakti — Mulaprakriti's direkte emanation, DET's evige Rod, og det kvindelige aspekt af den Skabende Årsag Brahmâ, i hendes A'kâsiske form af den Universelle Sjæl — for at være lige så filosofisk et Maya, og årsag til menneskelig Maya. Men denne opfattelse forhindrer ham ikke i at tro på dens eksistens så længe som den varer, nemlig, i en Mahamanvantara; ej heller i at tilægge A'kâsa, Mulaprakriti's udstråling,* som med hensyn til praktiske formål, sådan som Verdens-Sjælen er det, forbundet med alle naturlige fænomener, kendte eller ukendte af videnskaben.

Verdens ældste religioner — eksoterisk betragtet, for den esoteriske rod eller dets grundlag er én — er den Indiske, den Mazdeiske, og den Egyptiske. Så kommer den Kaldæiske, resultatet af disse — nu fuldstændig tabt for verden, bortset fra i dens forvrængede Sabæisme som den nu gengives af arkæologerne; derefter, videre hen over et antal religioner som vil blive nævnt senere, kommer den Jødiske, esoterisk, som i Kabalaen, følgende den Babylonske Magismes linje; eksoterisk, lige som i Første Mosebog og i Pentateuken, en samling af allegoriske legender. Læst i lyset af Zohar, så er de indledende fire kapitler i Genesis et fragment

kendte Årsagsløse Årsag," er det ældste dogme indenfor Okkultismen, tusinder af år tidligere end Grækernes og Latinernes *Pater-Æther*. Ligeledes er "Kraft og Stof, som Indflydelser i Rummet, uadskillelige, og de Ukendte åbenbarer af det Ukendte." De findes alle i Aryansk filosofi personificeret ved Visvakarman, Indra, Vishnu, osv., osv. De udtrykkes stadigvæk meget filosofisk, og under mange ualmindelige aspekter, i det refererede værk.

* I modsætning til det manifesterede univers af stof, så tillægges, udtrykket *Mulaprakriti* (fra *Mula*, "roden," og *prakriti*, "natur"), eller det umanifesterede ur stof — af Vestlige Alkymister kaldet Adam's Jord — af Vedantisterne om *Parabrahmam*. Stof er dualt indenfor religiøs metafysik, og syvfoldig indenfor esoterisk lære, lige som alt andet i universet. Lige som *Mulaprakriti*, er det udifferentieret og evig; lige som Vyakta, bliver det differentieret og konditioneret, ifølge *Svetasvatara Upanishad*, I. 8, og *Devi Bhagavata Purâna*. Forfatteren til the Four Lectures on the Bhagavad Gita, siger, i forbindelse med omtale af *Mulaprakriti*: "Fra dens (Logosen's) objektive standpunkt, fremstår *Parabrahmam* for den som *Mulaprakriti*. . . . Selvfølgelig er denne *Mulaprakriti* materiel i forhold til den, lige som ethvert materielt objekt er materielt for os. . . . *Parabrahmam* er en ukonditioneret og absolut realitet, og *Mulaprakriti* er et slags slør kastet hen over den." (*Theosophist*, Vol. VIII., p. 304.)

fra en højest filosofisk side i Verdens Cosmonogien. (Se Bog III., *Gupta Vidya and the Zohar*.) Efterladt i deres symbolske forklædning, er de et eventyr, en grim torn i siden på videnskaben og logik, et klart resultat af Karma. At lade dem tjene som prolog for Kristendommen var en grusom hævn fra Rabbinernes side, som vidste bedre med hensyn til hvad deres Pentateuk betød. Det var en stille protest imod deres ødelæggelser, og Jøderne er nu sandelig deres traditionelle forfølgeres overmænd. De ovenfor-nævnte eksoteriske trosretninger vil blive forklaret i lyset af den Universelle doktrin efterhånden som vi fortsætter med den.

Den Okkulte Katekismus indeholder de følgende spørgsmål og svar:

"Hvad er det som altid er?" "Rummet, den evige *Anupadaka*."* "Hvad er det som altid var?" "Kimen i Roden." "Hvad er det som altid kommer og går?" "Det Store *Åndedrag*." "Så, er der tre *Evigheder*?" "Nej, de tre er ét. Det som altid er er ét, det som altid var er ét, det som altid kommer og bliver til er også ét: og det er Rummet."

"Forklar, oh *Lanoo* (discipel)." — "Den Ene er en ubrudt Cirkel (ring) uden omkreds, for den er ingen steder og alle steder; den Ene er Cirkelens uudgrundelige plan, kun manifesterende en diameter under de manvantariske perioder; den Ene er det udelelige punkt som ingen steder findes, opfattet alle steder i disse perioder; det er den Vertikale og den Horisontale, Faderen og Moderen, Faderens toppunkt og grundlinje, Moderens to ekstremiteter, der i realiteten ikke når nogen steder, for den Ene er Ringen lige som ringene også er indeni denne Ring. Lys i mørke og mørke i lys: '*Åndedraget som er evigt*.' Det udgår ude fra indad til, når det er alle steder, og inde fra udad til, når det ikke er nogen steder — (dvs., *maya*, † en af centrene ‡). Det udvider sig og

* Med betydningen "forælderløs" — se længere fremme.

† Esoterisk filosofi, som anser *Maya* (eller uvidenhedens illusion) for at være enhver begrænset ting, må i det samme lys nødvendigvis opfatte enhver intra-Cosmisk planet og legeme, som værende noget organiseret, derfor begrænset. Udtrykket, "det udgår ude fra indadtil, osv." refererer derfor i den første del af sætningen til den Mahamanvantariske periodes dagry, eller den store gen-evolution efter en af de fuldstændige periodiske opløsninger af enhver sammensat form i Naturen (fra planet til molekyle) ind i dets ultimative essens eller element; og i dens anden del, til den delvise eller lokale manvantara, som kan være solar eller endda en planetarisk en.

‡ Med "center," menes et center af energi eller et Cosmisk fokus; når den såkaldte "Skabelse," eller dannelse af en planet, er fuldendt via den kraft som af Okkultisterne betegnes som *LIV* og af Videnskaben som "energi," så finder processen sted

sammentrækker sig (ekshalering og inhalering). Når den udvider sig diffunderer og spreder moderen sig; når den sammentrækker sig, trækker moderen sig tilbage og indsamler sig. Dette frembringer perioderne med Evolution og Opløsning, Manwantara og Pralaya. Kimen er usynlig og ildagtig; Roden (cirkelns plan) er kølig; men under Evolution og Manwantara er hendes klædning kold og udstrålende. Hedt Åndedrag er Faderen som opsluger det mange-overfladede Elements (heterogene) afkom; og efterlader de enkelt-overfladede (homogene). Køligt Åndedrag er Moderen, som undfanger, danner, frembringer, og modtager dem tilbage i hendes favn, for gendanne dem ved Daggryet (for Brahmâ's Dag, eller Manvantaraen). . . ."

Med henblik på en klarere forståelse for den generelle læsers vedkommende, så skal det siges at Okkult Videnskab anerkender Syv Cosmiske Elementer — fire fuldstændig fysiske, og den femte (Æter) semi-materiel, da den vil blive synlig i luften hen mod slutningen af vores Fjerde Runde, for at regere suverænt over de andre under hele den Femte. De to som er tilbage er som det er nu absolut udenfor den menneskelige opfattelses rækkevidde. Disse sidstnævnte vil, imidlertid, fremstå som præsentationer under de 6'te og 7'de Racer i denne Runde, og vil respektivt blive kendt i den 6'te og 7'de Runde.* Disse syv elementer med deres utallige Under-Elementer

inde fra udadtil, ethvert atom siges at indeholde det guddommelige åndedrags skabende energi i sig selv. Deraf, hvorimod efter en absolut pralaya, eller når det før-eksisterede materiale kun består af ET Element, og når ÅNDEDRAG "er alle steder," så handler den sidstnævnte ude fra indadtil: efter en mindre pralaya, hvor har alt været forblevet i *status quo* — i en nedfrossen tilstand, så at sige, lige som månen — så begynder planeten eller planeterne, ved den første manvantariske vibration, deres genopstandelse til liv inde fra udadtil.

* Det er besynderligt at bemærke hvordan, gammel tænkning synes at blive reflekteret i moderne spekulation i ideernes evolutionære cyklusser. Havde Hr. Herbert Spencer læst og studeret gamle Hindu filosoffer da han skrev en bestemt passage i hans "First Principles" (p. 482), eller er det et uafhængigt glimt af indre opfattelse som fik ham til, halvt korrekt, halv ukorrekt, at sige, "at da bevægelse så vel som stof, er fastsat i kvantitet (?), så synes det at forandringen i distributionen af Stof som Bevægelse resulterer i, ved at komme til en en grænse uanset i hvilken retning det bæres (?), så nødvendiggør den uforgængelige Bevægelse derefter en modsat distribution. Tilsyneladende, de universelle sam-eksisterende kræfter for tiltrækning og frastødning, som vi har set, som nødvendiggør rytme i alle mindre forandringer i hele Universet, og som også nødvendiggør rytme i dens forandringers totalitet — frembringer nu en umålelig periode i løbet af hvilken de tiltrækkende kræfter ved at være fremherskende, forårsager universel sammentrækning, og derefter en umålelig periode, i løbet af hvilken de frastødende kræfter ved at være fremherskende, forårsager universel diffusion — vekslende æraer af Evolution og opløsning."

langt mere utallige end de som er kendt af Videnskaben) er ganske enkelt *betingede* modifikationer og aspekter af den ENE og eneste Element. Den sidstnævnte er ikke *Æter*;^{*} ikke en gang *A'kâsa* men *Kilden* til disse. Det Femte Element, som nu fremføres ret frit af Videnskaben, er ikke *Æteren* hypotetiseret af Sir Isaac Newton — selv om han kalder den ved dette navn, som han sandsynligvis i sit sind har associeret med *Æther*, "Fader-Moder" i Oldtiden. Som Newton intuitivt siger, "Naturen er en evig cirkulær arbejder, genererende væsker ud af fast form, faste ting ud af flygtige, og flygtige ud af faste, subtile ud af grove, og grove ud af subtile. . . . Således, måske, kan alle ting have sin oprindelse fra *Æter*," (Hypoth, 1675).

Læseren må huske på at Stanzaerne som er fremlagt kun behandler Kosmonogien for vores eget planetariske System og det som er synligt omkring det, efter en Solar Pralaya. De hemmelige læredomme med hensyn til Evolutionen af den Universelle Kosmos kan ikke fremlægges, da de ikke vil kunne forstås af de største sind i denne tidsalder, og der synes at være meget få Indviede, selv blandt de største, som er tilladt at spekulere om dette emne. Yderligere siger Lærerne åbent at ikke en gang de højeste Dhyani-Chohaner nogensinde har gennemtrængt mysterierne ovenfor de grænser som adskiller milliarderne af Solsystemer fra den "Centrale Sol," som den kaldes. Derfor relaterer, det som er fremlagt, kun til vores synlige Kosmos, efter en "Brahmâ's Nat."

Før læseren fortsætter til overvejelserne i Stanzaerne fra Dzyan Bogen som danner grundlaget for det nuværende værk, så er det absolut nødvendigt at han bliver gjort bekendt med de få grundlæggende begreber som ligger til grund for og gennemtrænger hele tankesystemet hvor hen til hans opmærksomhed bliver inviteret. Disse grundlæggende ideer er få i antal, og en klar forståelse af dem afhænger forståelsen alt som som følger; derfor kræves der ingen undskyldning for at bede læseren om at først gøre sig familiær med dem, før påbegyndelsen af gennemlæsningen af selve værket.

* Uanset fysisk Videnskabs synspunkter med hensyn til emnet, så har Okkult Videnskab i tidsalder lært om at *A'kâsa* — som *Æter* er den groveste udgave af — det femte universelle Cosmiske Princip (som korresponderer og hvor fra menneskelig *Manas* udgår), cosmisk, er et udstrålende, afkølet, diatermant plastisk stof, skabende i dens fysiske natur, korrelativ i dens groveste aspekter og dele, uforanderlig i dens højere principper. I den førstnævnte tilstand kaldes den Under-Rod; og i konjunktion med udstrålet varme, så genkalder den "døde verdener til live." I dens højere aspekter er den Verdenssjælen; i dens lavere — ØDELÆGGEREN.

Den Hemmelige Lære etablerer tre grundlæggende propositioner: —

(a) Et Allestedsnærværende, Evigt, Grænseløst, og Uforanderligt PRINCIP hvor om al spekulation er umuligt, fordi det transcenderer menneskets forestillingsevne og kun kan nedgøres ved ethvert menneskeligt udtryk eller efterligning. Det er ovenfor tankens område og rækkevidde — med ordene i Mandukya, "utænkeligt og unævneligt."

For at gøre disse ideer tydeligere for læseren i almindelighed, så lad ham starte med postulatet om at der er en absolut Virkelighed som går forud for al manifesteret, konditioneret, væren. Denne Uendelige og Evige Årsag — svagt formuleret ved det "Ubevidste" og "Uerkendelige" i nuværende Europæisk filosofi — er den rodløse rod til "alt som var, er, eller nogensinde vil være." Den er selvfølgelig blottet for alle attributter og er essentielt uden nogen relation til manifesteret, begrænset Væren. Det er "Værenhed" snarere end Væren (på Sanskrit, *Sat*), og er ovenfor al tanke og spekulation.

Denne "Værenhed" symboliseres under to aspekter i den Hemmelige Lære. På den ene side, absolut abstrakt Rum, der repræsenterer ren subjektivitet, den ene ting som intet menneskeligt sind hverken kan udelukke fra nogen som helst forestilling, eller opfatte ved sig selv. På den anden side, absolut Abstrakt Bevægelse der repræsenterer Ukonditioneret Bevidsthed. Selv vores Vestlige tænkere har vist at Bevidsthed er utænkeligt for os uden forandring, og bevægelse symboliserer bedst forandring, dens essentielle særpræg. Dette sidstnævnte aspekt af den ene Realitet, symboliseres også ved udtrykket "Det Store Åndedrag," et symbol tilstrækkeligt grafisk til ikke at behøve yderligere forklaring. Således, er det første grundlæggende aksiom i den Hemmelige Lære, derfor, dette metafysiske ENE ABSOLUTTE — VÆREN-HED — symboliseret af begrænset intelligens lige som den teologiske Treenighed.

Det kan, imidlertid, assistere den studerende hvis nogle få yderligere forklaringer gives her.

Herbert Spencer har på det seneste modificeret hans Agnosticisme så vidt, som at hævde at den "Første Årsag's"* natur, som Okkultisten mere logisk udleder fra den "Årsagsløse Årsag," det "Evige," og det "Uerkendelige," essentielt kan være det samme som den Bevidsthed som vælder op inde i os: kort sagt, at den upersonlige virkelighed der gennemtrænger

* Den "første" forudsætter nødvendigvis noget som er det "første der bringes frem," "den første tid, rum, og rang" — og derfor begrænset og konditioneret. Den "første"

Kosmos er tankens rene noumenon. Denne forbedring for hans vedkommende bringer ham meget nær til den esoteriske og Vedantiske læresætning.*

Parabrahm (den Ene Virkelighed, det Absolutte) er området for Absolut Bevidsthed, *dvs.*, den Essens som er udenfor al relation til konditioneret eksistens, og for hvilken bevidst eksistens er et konditioneret symbol. Men, når vi først i tanken forbigår denne (for os) Absolutte Negation, så opstår dualitet i kontrast som Ånd (eller bevidsthed) og Stof, Subjekt og Objekt.

Ånd (eller Bevidsthed) og Stof bør, imidlertid, ikke anses som uafhængige realiteter, men som de to facetter eller aspekter af det Absolutte (Parabrahm), som udgør grundlaget for konditioneret Væren uanset den er subjektiv eller objektiv.

Betragende denne metafysiske triade som den Rod hvor fra al manifestation udgår, der antager Ånddraget karakteren af før-cosmisk Tankevirksomhed. Den er *fons et origo* til kraft og al individuel bevidsthed, og forsyner den guidende intelligens i den cosmiske Evolutions store skema. På den anden side, er før-cosmisk rod-substans (*Mulaprakriti*) det aspekt af det Absolutte som ligger bag alle objektive planer i Naturen.

Lige som før-Cosmisk Tankevirksomhed er roden til al individuel bevidsthed, så er før-Cosmisk Substans stoffets substratum i dens forskellige grader af differentiering.

Derfor vil det fremgå at kontrasten af disse to aspekter af det Absolutte er essentiel for det "Manifesterede Univers' " eksistens. Uden Cosmisk Substans, kunne Cosmisk Tankevirksomhed ikke manifestere som en individuel bevidsthed, fordi at det kun er gennem et vehikel† for stof at bevidsthed vælder op i os som "Jeg er Jeg," et fysisk grundlag som er nødvendig for at fokusere en stråle af det Universelle Sind på et vist stadie af kompleksitet. Yderligere, så ville Cosmisk Substans, uden Cosmisk Tankevirksomhed, forblive en tom abstraktion, og ingen tilsynekomst af bevidsthed kunne opstå.

Det "Manifesterede Univers," er derfor, gennemtrængt af dualitet, der, så at sige, er selve essensen i dens EKS-istens som "manifestation."

kan ikke være det absolutte, for den er en manifestation. Derfor kalder, Østlig Okkultisme det Abstrakte Alt for den "Årsagløse Ene Årsag," den "Rodløse Rod," og begrænser den "Første Årsag" til *Logosen*, i den betydning som Platon giver dette udtryk.

* Se Hr. Subba Row's fire lærde foredrag om Bhagavad Gita, "Theosophist," February, 1887.

† På Sanskrit kaldet: "Upadhi."

Men lige som de modsatte poler af subjekt og objekt, ånd og stof, kun er aspekter af den Ene Enhed hvor i de er syntetiseret, så, er der, i det manifesterede Univers, "det" som forbinder ånd med stof, subjekt med objekt.

Dette noget, som på nuværende tidspunkt er ukendt for Vestlig spekulation, kaldes af okkultisterne for Fohat. Det er "broen" ved hvilken de "Ideer" der eksisterer i den "Guddommelige Tanke" indpræges på Cosmisk substans som "Naturens love." Fohat er således den Cosmiske Tankevirksomheds dynamiske energi; eller, betragtet fra den anden side, er det det intelligente medium, den guidende kraft for al manifestation, den "Guddommelige Tanke" transmitteret og gjort manifesteret gennem Dhyan Chohaner,* den synlige Verdens Arkitekter. Således kommer vores bevidsthed fra Ånd, eller Cosmisk Tankevirksomhed; fra Cosmisk Substans de forskellige vehikler hvor i denne bevidsthed individualiseres og når selvet — eller reflekterende — bevidsthed; mens Fohat, i dens forskellige manifestationer, er det mysteriøse link mellem Sind og Stof, det animerende princip elektrificerende ethvert atom til liv.

Den følgende opsummering vil give læseren en klarere ide.

(1.) Det ABSOLUTTE; Vedantisternes *Parabrahm* eller den ene Virkelighed, SAT, som er, som Hegel siger det, både Absolut Væren og Ikke-Væren.

(2.) Den første manifestation, den upersonlige, og, indenfor filosofi, *umanifesterede* Logos, forløberer for den "manifesterede." Dette er den "Første Årsag," det "Ubevidste" hos Europæiske Panteister.

(3.) Ånd-Stof, LIV, "Universets Ånd," Purusha og Prakriti, eller den *anden* Logos.

(4.) Cosmisk Tankevirksomhed, MAHAT eller Intelligens, den Universelle Verdens-Sjæl; det Stofs Cosmiske Noumenon, grundlaget for intelligente operationer i og af Naturen, også kaldet MAHA-BUDDHI.

Den ENE VIRKELIGHED; dets *duale* aspekter i det konditionerede Univers.

Yderligere, bekræfter den Hemmelige Lære: —

(b.) Universets Evighed *in toto* som et ubegrænset plan; periodisk "legepladsen for utallige Universer der uophørligt manifesteres og forsvinder," kaldt "de manifesterende stjerner," og "Evighedens gnister." "Pilgrimmens Evighed"† er som et blink

* I Kristen teologi kaldt: Ærkeengle, Serafer, osv. osv.

† "Pilgrim" er betegnelsen givet til vores *Monade* (de to i en) under dets cyklus af inkarnationer. Det er det eneste udødelige og evige princip i os, som er en udelelig del af et integreret hele — den Universelle Ånd, som den emanerer fra og ind i hvilken den absorberes ved cyklussens afslutning. Når, den siges at emanere fra den ene

fra Selv-Eksistensens Øje (Dzyan Bogen). "Tilsynekomsten og forsvindingen af Verdener er som et regelmæssigt tidevands ebbe med flyden og tilbage-flyden." (Se Del II., "Brahmâ's Dage og Nætter.")

Denne anden erklæring i den Hemmelige Lære er den absolutte universalitet for denne lov for periodicitet, med flyden og tilbage-flyden, ebbe og flod, som fysisk videnskab har observeret og optegnet i alle naturens departementer. En vekslen svarende til Dag og Nat, Liv og Død, Søvn og Vågen, er en sandhed så almindelig, så fuldstændig universel og uden undtagelse, at det er let at forstå, at vi i den, kun ser en af de absolutte grundlæggende love i universet.

Yderligere, lærer den Hemmelige Lære: —

(c) Den grundlæggende identitet af alle Sjæle med den Universelle Over-Sjæl, den sidstnævnte er selv et aspekt af den Ukendte Rod; og den obligatoriske pilgrimsfærd for enhver Sjæl — en gnist af den førstnævnte — via Cyklussen for Inkarnation (eller "Nødvendighed") i overensstemmelse med Cyklisk og Karmisk lov, under hele forløbet. Med andre ord, kan ingen åndelig Buddhi (guddommelig Sjæl) have en uafhængig (bevidst) eksistens før gnisten som udgik fra den rene Essens i det Universelle Sjette princip, — eller OVER-SJÆLEN, — er (a) gået gennem enhver elemental form i fænomen verdenen i denne Manvantara, og (b) opnået individualitet, først ved naturlig impuls, og derefter ved selv-induceret og selv-udtænkte anstrengelser (kontrolleret af dets Karma), således opstigende gennem alle grader af intelligens, fra laveste til højeste Manas, fra mineral og plante, op til den helligste ærkeengel (Dhyani-Buddha). Den Esoteriske filosofis centrale doktrin tillader ingen privilegier eller specielle gaver i mennesket, bortset fra dem vundet af hans Ego gennem egne anstrengelser og fortjenester gennem en lang serie af metempsychoser og reinkarnationer. Det er derfor Hinduerne siger at Universet er Brahma og Brahmâ, for Brahma er i ethvert atom i universet, de seks principper i naturen er alle resultatet — de forskelligt differentierede aspekter — af det SYVENDE og ENE, den eneste virkelighed i Universet uanset Cosmisk eller mikro-cosmisk; og også hvorfor permutationerne (psykisk, åndelig og fysisk), på planet for manifestation og form, fra det sjette (Brahmâ, Brahma's vehikel) ved metafysiske antifraser

ånd, så er et akavet og ukorrekt udtryk nødt til at blive brugt, på grund af mangel på passende ord på Dansk. Vedantisterne kalder den Sutraatma (Tråd Sjælen), men deres forklaring, adskiller sig, også, noget fra okkultisternes; at forklare hvilken forskel, overlades imidlertid til Vedantinerne selv.

betragtes som illusoriske og Mayaviske. For selv om ethvert atoms rod individuelt og af enhver form kollektivt, er dette syvende princip eller denne ene Virkelighed, så er det stadigvæk i dets manifesterede fænomen og midlertidige forekomst, ikke noget bedre end en flygtig illusion for vores sanser. (Med henblik på en tydeligere definition, se Tillæg "Guder, Monader og Atomer," og også "Theophania," "Bodhisatvaer og Reinkarnation," osv., osv.)

I sin absolutthed, er det Ene Princip under sine to aspekter (som Parabrahmam og Mulaprakriti) kønsløs, ukonditioneret og evig. Dets periodiske (manvantariske) emanation — eller første udstråling — er også En, androgyn og fænomenmæssigt begrænset. Når udstrålingen på dens side udstråler, så er alle dens udstrålinger også androgyne, for at blive mandlige og kvindelige principper i deres lavere aspekter. Efter Pralaya, uanset det er den store eller den mindre Pralaya (den sidstnævnte efterlader verdenerne i *status quo**), er det første som vågner op til aktivt liv den plastiske A'kâsa, Fader-Moder, Æterens Ånd og Sjæl, eller planet på Cirkelns overflade. Rummet kaldes "Moderen" før dens Cosmiske aktivitet, og Fader-Moder ved det første stadie af genopvågningen. (Se Kommentarer, Stanza II.) I Kabalaen er den også Fader-Moder-Søn. Men, hvorimod disse i den Østlige doktrin er det Syvende Princip i det manifesterede Univers, eller dets "Atma-Buddhi-Manas" (Ånd, Sjæl, Intelligens), hvor triaden forgrener sig og inddeler sig i de syv cosmiske og syv menneskelige principper, så er den Triaden eller Treenigheden i den Vestlige Kabala hos de Kristne Mystikere, og hos deres okkultister, den mandelige-kvindelige Jehovah, Jah-Havah. I dette ligger hele forskellen mellem de esoteriske og de Kristne treenigheder. Mystikerne og Filosofferne, de Østlige og Vestlige Panteister, syntetiserer deres før-genetiske triade i den rene guddommelige abstraktion. De ortodokse antropomorfiserer den. *Hiranyagarbha*, *Hari*, og *Sankara* — de tre hypotaser fra den manifesterende "Ånd for den Øverste Ånd" (ved hvilken titel Prithivi — Jorden — hilser Vishnu i hans første Avatar skikkelse) — er de rent metafysiske abstrakte kvaliteter for dannelse, bevarelse, og ødelæggelse, og er de tre guddommelige Avasthaer (bogst. hypotaser) fra det som "ikke

* Det er ikke de fysiske organismer som bliver tilbage i *status quo*, mindst af alt deres fysiske principper, under de store Cosmiske eller endda Solare pralayaer, men kun deres Akâsiske eller astrale "fotografier." Men under de mindre pralayaer, når de først er over-mandet af "Natten," så forbliver planeterne intakte, selv om de er døde, som et kæmpe dyr, fanget og indlejret i polarisen, forbliver de de samme i tidsaldre.

går til grunde med skabte ting" (eller Achyuta, et navn for Vishnu); hvorimod den ortodokse Kristne deler hans personlige skabende Guddom ind i tre personager i Treenigheden, og indrømmer ikke nogen højere Guddom. Den sidstnævnte er, indenfor Okkultisme, den abstrakte Triangel; hos de ortodokse, den perfekte Kube. Den skabende gud eller de aggregerende guder anses af den Østlige filosof for at være *Bhrantidarsanatah* — "falsk opfattelse", noget som "opfattes, på grund af fejlagtige forekomster, som en materiel form," og er forklaret som opstående fra den illusoriske opfattelse hos den Egoistiske personlige og menneskelige Sjæl (lavere femte princip). Det udtrykkes smukt i en ny oversættelse af Vishnu Purâna. "Denne Brahmâ har i sin totalitet essentielt Prakritis aspekt, både evolveret og ikke-evolveret (Mulaprakriti), og også aspektet for Ånd og aspektet for Tid. Ånd, O to-gange-fødte, er den Højeste Brahma's ledende aspekt.* Det næste er et tofoldigt aspekt, — Prakriti, både evolveret og ikke-evolveret, og er tiden til sidst." Kronos vises i den Orfiske teogoni også som værende en genereret gud eller agent.

På dette stadie af Universets gen-opvågning, repræsenterer den hellige symbolære det som en perfekt Cirkel med (rod) punktet i Centrum. Dette tegn var universelt, derfor finder vi det også i Kabalaen. Den Vestlige Kabala, nu i hænderne på Kristne mystikere, ignorerer det imidlertid helt, selv om det er klart vist i Zohar. Disse sekteriske begynder ved slutningen, og viser som et symbol på det præ-genetiske Kosmos dette tegn \oplus , som de kalder "Foreningen af Rosen og Korset," det store mysterium for okkult skabelse, der af navnet — Rosenkreuzere (Rosen Kors)!

Som det imidlertid kan vurderes, fra det mest vigtige, lige som de bedst kendte Rosenkreuzer symboler, så er der ét som aldrig hidtil har været forstået selv blandt moderne mystikere. Det er det med "Pelikanen" som river sit bryst åbent for at fodre sine syv små — den virkelige tro hos Brødrene fra Rosen-Korset og et direkte resultat af den Østlige

* Således Spencer, som ikke desto mindre, lige som Schopenhauer og von Hartmann, kun reflekterer et aspekt af de gamle esoteriske filosoffer, og som følge heraf lander hans læsere på den dystre bred med Agnostisk fortvivelse — formulerer ærbødigt det store mysterium, "det som vedvarer uforandret i kvantitet, men altid forandrende i form, under disse sansebare tilsynskomster som Universet præsenterer os for, er en ukendt og uerkendelig kraft, som vi er forpligtiget til at anerkende som værende uden begrænsning i Rummet og uden begyndelse eller afslutning i tid." Det er kun vovet Teologi — aldrig Videnskab eller filosofi — som søger at måle det Uendelige og afsløre det Ufattelige og Uerkendelige.

Hemmelige Lære. Brahma (intetkøn) kaldes Kalahansa, som forklaret af Vestlige Orientalister, med betydningen, den Evige Svane eller gås (se Stanza III., Kommentar 8), og det samme gør Brahmâ, Skaberen. En stor fejltagelse bringes således frem; det er Brahma (intetkøn) som burde refereres til som Hansa-vahana (Han som bruger svanen som sit Vehikel) og ikke Skaberen Brahmâ, som er den virkelige Kalahansa, mens Brahma (intetkøn) er hamsa, og "A-hamsa," som vil blive forklaret i Kommentaren. Lad det være forstået her at udtrykkene Brahmâ og Parabrahmam ikke bruges her fordi de tilhører vores Esoteriske nomenklatur, men ganske enkelt fordi de er mere kendte for de Vestlige studerende. Begge er perfekte ækvivalenter til vores en, tre, og syv selvlyds udtryk, som repræsenterer det ENE ALT, og den Ene "Alt i alt."

Sådan er de grundlæggende begreber som den Hemmelige Lære hviler på.

Det vil her ikke være på sin plads at gå ind på noget forsvar eller bevis af deres iboende rimelighed; ej heller kan jeg stoppe op og vise hvordan de, som fakta, — dog for ofte under en vildledende forklædning — er indeholdt i ethvert tankesystem eller filosofisk system som er dette navn værdigt.

Når først læseren har opnået en klar forståelse af dem og realiseret det lys som de kaster på ethvert problem i livet, så vil de ikke behøve nogen yderligere retfærdiggørelse i hans øjne, fordi deres sandhed vil være så indlysende for ham som solen på himlen. Jeg fortsætter, derfor, videre til emnets stof om Stanzaerne som det fremlægges i dette bind, tilføjjende et skeletteret omrids af dem, med håbet om at derved gøre den studerendes arbejde lettere, ved med nogle få ord at fremlæge de generelle begreber der forklares der i for ham.

Stanza I. Historien om den kosmiske evolution, som den spores i Stanzaerne, er, så at sige, den abstrakte algebraiske formel for denne Evolution. Derfor må den studerende ikke forvente at finde en redegørelse om alle stadier og transformationer der i som ligger sig imellem de første begyndelser af "Universel" evolution og vores nuværende tilstand. At fremlægge end sådan redegørelse ville være lige så umulig som den ville være uforståelig for mennesker som ikke en gang kan begribe naturen af eksistensplanet næst efter det, som deres bevidsthed i øjeblikket er begrænset til.

Stanzaerne, giver derfor, en abstrakt formel som kan anvendes *mutatis mutandis*, for al evolution: for vores lillebitte jord, til

kæden af planeter hvor af jorden udgør den ene, til det solare Univers som denne kæde tilhører, og så videre, i en opstigende skala, indtil sindet vakler og er udmattet ved anstrengelsen.

De syv Stanzaer angivet i dette bind repræsenterer denne abstrakte formels syv udtryk. De refererer til, og beskriver de syv store stadier i den evolutionære proces, som omtales i Purânaerne som de "Syv Skabelser," og i Biblen som Skabelsens "Dage."

Den Første Stanza beskriver det ENE ALTs tilstand under Pralaya, før den første vibration ved gen-opvågnings manifestationen.

Et øjeblikks eftertanke viser at sådan en tilstand kun kan blive symboliseret; at beskrive den er umulig. Ej heller kan den blive symboliseret undtagen ved negationer; for, siden den *per se* er tilstanden for Absoluthed, så kan den ikke besidde nogen af disse specifikke attributter som tjener os med henblik på at beskrive objekter i positive termer. Derfor kan tilstanden kun antydes ved negationer af alle de mest abstrakte attributter som mennesket føler snarere end opfatter, som de fjerneste opnåelige grænser for deres opfattelsesevne.

Stadiet beskrevet i Stanza II. er, for et vestligt sind, så tæt på at være identisk med det som nævnes i den første Stanza, så at udtrykke denne ides forskel ville nødvendiggøre en afhandling i sig selv. Derfor må det, så vidt som det lader sig gøre, overlades til intuitionen og de højere evner hos læseren at opfange betydningen af de brugte allegoriske fraser. Sandelig så bør det huskes på at alle disse Stanzaer appellerer til de indre evner snarere end til den almindelige forståelse i den fysiske hjerne.

Stanza III. beskriver Gen-opvækkelsen af Universet til liv efter Pralaya. Den viser fremkomsten af "Monaderne" fra deres tilstand af absorption inde i den ENE; det tidligste og højeste stadie i dannelsen af "Verdener," hvor udtrykket Monade er et som ligeligt kan tillægges til det største Solare System eller det mindste atom.

Stanza IV. viser differentieringen af Universets "Kim" ind

i det syvfoldige hierarki af bevidste Guddommelige Kræfter, som er de aktive manifestationer af den Ene Højeste Energi. De er dannere, formgivere, og ultimativt skaberne af hele det manifesterede Univers, i den eneste betydning hvor i navnet "Skaber" er forståeligt; de grundlægger og guider det; de er de intelligente Væsner som justerer og kontrollerer evolution, hvor de i dem selv er legemliggørende for de manifestationer af den ENE LOV, som vi kender som "Naturens Love."

Generisk, kendes de som Dhyan Chohaner, dog har hver af de forskellige grupper dens egen betegnelse i den Hemmelige Lære.

Dette stadie af evolution omtales i Hindu mytologien som "Skabelsen" af Guderne.

I Stanza V. beskrives verdens-dannelses-processen: — Først diffunderet Cosmisk Stof, dernæst den ildagtige "hvirvelvind," det første stadie i dannelsen af en nebula. Denne nebula kondenserer, og efter at have gennemgået forskellige transformationer, danner den et Solart Univers, en planetarisk kæde, eller en enkelt planet, sådan som tilfældet kan være.

De efterfølgende stadier i dannelsen af en "Verden" indikeres i Stanza VI., som bringer en sådan verdens evolution ned til dens fjerde store periode, korresponderende til den periode som vi lever i nu.

Stanza VII. fortsætter historien, sporende livets nedstigning til Menneskets tilsynekomst; og afslutter således den første Bog om den Hemmelige Lære.

Udviklingen af "Mennesket" fra hans første tilsynekomst på denne jord i denne Runde til den tilstand vi nu finder ham i vil udgøre emnet for Bog II.

NOTE.

Stanzaerne som danner tesen for hver sektion er angivet hele vejen i deres moderne oversatte version, fordi det ville være værre

end nytteløst at gøre emnet endnu mere vanskeligt ved at introducere den arkaiske fraseologi fra originalen, med dens gådefulde stil og ord. Uddrag gives fra de Kinesiske Thibetanske og Sanskrit oversættelser af de originale Senzar Kommentarer og Gloser i DZYAN Bogen — disse fremlægges nu for første gang i Europæisk sprog. Det er næsten unødvendigt at sige at kun dele af de syv Stanzaer er angivet her. Blev de publiceret fuldstændigt så ville de forblive uforståelige for alle undtagen de få højere okkultister. Ej heller er der noget behov for at forsikre læseren om at, ikke mere end de mest profane, forstår forfatteren, eller snarere den ydmyge optegner, disse forbudte passager. For at facilitere læsningen, og at undgå de for hyppige referencer til fodnoter, så blev det fundet bedst at sammenblende tekster og gloser, ved at bruge de rigtige Sanskrit og Tibetanske navne når som helst det ikke kan undgås, frem for at angive originalerne. Så meget mere fordi disse udtryk alle er godtagne synonymmer, de førstnævnte bliver kun brugt mellem en Mester og hans chelaer (eller disciple).

Ville man således oversætte til Engelsk, ved kun at bruge substantiver og tekniske termer som bruges i en af de Tibetanske og Senzar versioner, så ville Vers I læses som følger: — "Tho-ag in Zhi-gyu sover syv Khorlo. Zodmanas zhiba. Hele Nyug favn. Konch-hog ikke; Thyan-Kam ikke; Lha-Chohan ikke; Tenbrel Chugnyi ikke; Dharmakaya ophørte; Tgenchang fremkom ikke; Barnang og Ssa i Ngovonyidj; alene Tho-og Yinsin i Sun-chan's og Yong-grub's (Parinishpanna) nat, osv., osv.," hvilket ville lyde som det rene *Abracadabra*.

Da dette værk er skrevet med henblik på instruktion af studerende indenfor Okkultisme, og ikke til fordel for filologer, så kan vi udmærket undgå sådanne fremmede udtryk hvor det er muligt at gøre det. Alene de uoversættelige udtryk, som er uforståelige hvis deres betydning ikke forklares, er tilbage, men alle sådanne udtryk er angivet i deres Sanskrit udgaver. Det er overflødigt at minde læseren om, at disse i næsten alle tilfælde er, de senere udviklinger af det senere sprog, og vedrører den Femte Rod-Race. Sanskrit, som det nu kendes, blev ikke talt af Atlantiderne, og de fleste filosofiske udtryk som bruges i de Indiske systemer i den post-Mahabharatiske periode findes ikke i Vedaerne, ej heller ses de i de originale Stanzaer, men kun deres ækvivalenter. Læseren som ikke er en Teosof, inviteres endnu en gang til at anse alt det som følger som et eventyr, hvis han synes; i bedste fald som en af de endnu ubeviste spekulationer blandt

drømmere; og, i værste fald, som en ekstra hypotese til de mange Videnskabelige hypoteser i fortid, nutid og fremtid, nogle for længst forkastede, hvor andre stadig hænger ved. Den er ikke på nogen måde værre end mange af de så kaldte Videnskabelige teorier er; og den er i hvert fald mere filosofisk og sandsynlig.

I betragtning af de rigelige kommentarer og forklaringer som er nødvendige, så angives referencerne til fodnoterne på den sædvanlige måde, mens sætninger som markeres med henblik på kommentarer markeres med figurer. Ekstra stof vil kunne findes i Kapitlerne om Symbollære som udgør Del II., så vel som i Del III., disse er ofte mere fyldige med information end teksten.

DEL I.

COSMISK EVOLUTION.

SYV STANZAER OVERSAT MED KOMMENTARER

FRA DEN

HEMMELIGE DZYAN BOG.

"Hverken Noget ej heller Intet eksisterede; hin lyse himmelrum
Var ikke, ej heller himlens bredt udstrakte tag for oven.
Hvad dækkede alt? hvad gav ly? hvad skjulte?
Var det vandets uudgrundelige dyb?
Der var ikke død—alligevel var der intet udødeligt,
Der var ingen grænse mellem dag og nat;
Den ene Ene åndede åndeløst af sig selv,
Andet end Dette har der ingensinde været.
Mørke der var, og alt var først skjult
I dyb mørke—et ocean uden lys—
Kimen som stadig lå dækket i skallen
Brød frem, en natur, fra den glødende hede.

.
Hvem kender hemmeligheden? hvem proklamerede den her?
Hvorfra, hvorfra udsprang denne mangfoldige skabelse?
Guderne selv kom senere frem i eksistens —
Hvem ved hvorfra denne store skabelse udsprang?
Det, hvorfra hele denne store skabelse kom,
Uanset Dets vilje skabte eller var stum,
Den Aller-Højeste Seer som er i højeste himmel,
Han ved det—eller Han ved måske endda ikke."

"Skuende ind i evighed . . .
Førend jordens grundvold blev lagt,

.
Eder var. Og når den underjordiske flamme
Vil bryde ud af dets fængsel og fortære legemet . . .
Så skal Eder stadig være som Eder var førhen
Og kendte ingen forandring, når tiden ikke skal være mere.
Oh! endeløse tanke, guddommelige EVIGHED."

COSMISK EVOLUTION.

I Syv Stanzaer oversat fra Dzyan Bogen.

STANZA I.

1. DET EVIGE OPHAV INDHYLDET I HENDES ALTID USYNLIGE KLÆDER HAVDE ENDNU EN GANG SLUMRET I SYV EVIGHEDER.

2. TIDEN VAR IKKE, FOR DEN LÅ SOVENDE I DEN UENDELIGE VARIGHEDS FAVN.

5. UNIVERSELT SIND VAR IKKE, FOR DER VAR INGEN AH-HI TIL AT INDEHOLDE DET.

4. DE SYV VEJE TIL LYKSALIGHED VAR IKKE. DE STORE ÅRSAGER TIL LIDELSE VAR IKKE, FOR DER VAR INGEN TIL AT FREMBRINGE OG BLIVE FANGET AF DEM.

5. MØRKE ALENE FYLDTE DET UUDGRUNDELIGE ALT, FOR FADER, MODER OG SØN VAR ENDNU EN GANG ÉT, OG SØNNEN VAR IKKE VÅGNET ENDNU TIL DET NYE HJUL, OG HANS PILGRIMSFÆRD DER PÅ.

6. DE SYV SUBLIME HERRER OG DE SYV SANDHEDER VAR OPHØRT MED AT VÆRE, OG UNIVERSET, NØDVENDIGHEDENS SØN, VAR FORDYBET I PARA-NISHPANNA, FOR AT BLIVE UDÅNDET AT DET SOM ER OG ALLIGEVEL IKKE ER. INTET VAR TIL.

7. ÅRSAGERNE TIL EKSISTENS VAR FJERNET AF VEJEN; DET SYNLIGE SOM VAR, OG DET USYNLIGE SOM ER, HVILEDE I EVIG IKKE-VÆREN — DEN ENE VÆREN.

8. ALENE DEN ENE FORM FOR EKSISTENS UDSTRAKTES UUDGRUNDELIG, UENDELIG, ÅRSAGSLØS, I DRØMMELØS SØVN; OG LIV PULSEREDE UBEVIDST I UNIVERSELT RUM, OVERALT IGENNEM DENNE ALLE-STEDSNÆRVÆRELSE SOM SANSES MED DANGMAEN'S ÅBNE ØJE.

9. MEN HVOR VAR DANGMAEN DA UNIVERSETS ALAYA VAR I PARAMARTHA OG DET STORE HJUL VAR ANUPADAKA?

STANZA II.

1. . . . HVOR VAR BYGGERNE, DET MANVANTARISKE DAGGRYS LYSENDE SØNNER?
. . . . I DET UKENDTE MØRKE I DERES AH-HI PARANISHPANNA. PRODUCENTERNE AF
FORM FRA IKKE-FORM — VERDENS ROD — DEVAMATRIEN OG SVÂBHÂVATEN, HVILEDE
I IKKE-VÆRENS LYKSALIGHED.

2. . . . HVOR VAR STILHED? HVOR ØRERNE TIL AT SANSE DET MED? NEJ, DER VAR
HVERKEN STILHED EJ HELLER LYD; INTET BORTSET FRA UOPHØRLIGT EVIGT
ÅNDEDRAK, SOM IKKE KENDER SIG SELV.

3. TIMEN VAR ENDNU IKKE ANSLÅET; STRÅLEN VAR ENDNU IKKE FLASHET IND I
KIMEN; MATRIPADMA VAR ENDNU IKKE SVULMET OP.

4. HENDES HJERTE HAVDE ENDNU IKKE ÅBNET SIG FOR AT DEN ENE STRÅLE KUNNE
KOMME IND, FOR DEREFTER AT FALDE, SOM TRE IND I FIRE I MAYA'S SKØD.

5. DE SYV SØNNER VAR ENDNU IKKE FØDT FRA LYSETS SPIND. MØRKE ALENE VAR
FADER-MODER, SVÂBHÂVAT; OG SVÂBHÂVAT VAR I MØRKE.

6. DISSE TO ER KIMEN, OG KIMEN ER ÉN. UNIVERSET VAR STADIGVÆK SKJULT I DEN
GUDDOMMELIGE TANKE OG DEN GUDDOMMELIGE FAVN. . . .

STANZA III.

1. . . . DEN SYVENDE EVIGHEDS SIDSTE VIBRATION DIRRER GENNEM
UENDELIGHED. MODEREN SVULMER OP, UDVIDER SIG INDE FRA UDADTIL, LIGE SOM
KNOPPEN PÅ LOTUSSEN.

2. VIBRATIONEN FEJER AF STED, BERØRER MED SIN RASKE VINGE HELE UNIVERSET
OG KIMEN SOM DVÆLER I MØRKE: MØRKET SOM ÅNDER OVER DE SLUMRENDE VANDE
AF LIV. . .

3. MØRKE RADIERER LYS, OG LYS KASTER EN ENLIG STRÅLE NED I MODER-DYBET.
STRÅLEN SKYDER GENNEM JOMFRU ÆGGET, STRÅLEN FORÅRSAGER AT DET EVIGE ÆG
DIRRER, OG NEDKASTER DET IKKE-EVIGE KIM, SOM KONDENSERER TIL VERDENS-
ÆGGET.

4. SÅ FALDER DE TRE NED I FIRE. DEN RADIERENDE ESSENS BLIVER SYV INDENI, SYV UDENFOR. DET LYSENDE ÆG, SOM I SIG SELV ER TRE, STIVNER OG SPREDER SIG I MÆLKE-HVIDE "OSTEMASSER" OVERALT GENNEM MODERENS DYBDER, RODEN SOM GROR I LIVETS OCEANS DYB.

5. RODEN BLIVER TILBAGE, LYSET BLIVER TILBAGE, "OSTEMASSERNE" BLIVER TILBAGE, OG OEAOHOO ER STADIGVÆK ÉN.

6. LIVETS ROD VAR I HVER DRÅBE I UDØDELIGHEDENS OCEAN, OG OCEANET VAR RADIERENDE LYS, SOM VAR ILD, OG VARME, OG BEVÆGELSE. MØRKE FORSVANDT OG VAR IKKE MERE; DET FORSVANDT I SIN EGEN ESSENS, KROPPEN AF ILD OG VAND, ELLER FADER OG MODER.

7. IAGTTAG, OH LANOO! DE TO'S RADIERENDE BARN, DEN UFORLIGNELIGE STRÅLENDE GLORIE: LYSENDE RUM SØN AF MØRKT RUM, SOM DUKKER FREM FRA DYBDERNE AF DE STORE MØRKE VANDE. DET ER OEAOHOO DEN YNGRE, DEN * * * HAN SKINNER FREM SOM SØNNEN; HAN ER DEN FLAMMENDE GUDDOMMELIGE VISDOMS DRAGE; DEN ENE ER FIRE, OG FIRE TAGER TRE TIL SIG SELV, † OG FORENINGEN PRODUCERER SAPTAEN, I HVILKEN DE SYV ER, SOM BLIVER TRIDASAERNE (ELLER HÆRSKARERNE OG MANGFOLDIGHEDERNE). IAGTTAG HAM LØFTENDE SLØRET OG UDFOLDENDE DET FRA ØST TIL VEST. HAN LUKKER DET FOR OVEN UDE, OG LADER DET FOR NEDEN TIL AT BLIVE SET SOM DEN STORE ILLUSION. HAN MARKERER STEDERNE FOR DE SKINNENDE, OG VENDER DET ØVRE OM TIL ET KYSTLØST ILDHAV, OG DEN ENE MANIFESTEREDE OM TIL DE STORE VANDE.

8. HVOR VAR KIMEN OG HVOR VAR NU MØRKET? HVOR ER FLAMMENS ÅND SOM BRÆNDER I DIN LAMPE, OH LANOO? KIMEN ER DET, OG DET ER LYS, DEN MØRKE SKJULTE FADER'S HVIDE BRILLANTE SØN.

9. LYS ER KOLD FLAMME, OG FLAMME ER ILD, OG ILD PRODUCERER VARME, SOM GIVER VAND: LIVETS VAND I DEN STORE MODER.

10. FADER-MODER SPINDER ET SPIND HVIS ØVRE ENDE FASTGØRES TIL ÅND — DET ENE MØRKES LYS — OG DEN LAVERE ENE TIL DENS SKYGGÆAGTIGE ENDE, STOF; OG DETTE SPIND ER UNIVERSET SPUNDET UD AF DE TO SUBSTANSER SKABT I EN, SOM ER SVÂBHÂVAT.

† I den Engelske oversættelse fra Sanskrit er tallene givet i dette sprog, *Eka*, *Chatur*, osv., osv. Det blev anset bedst at angive dem på Engelsk.

11. DET EKSPANDERER NÅR ILDENS ÅNDEDRAG ER OVER DET; DET SAMMENTRÆKKER SIG NÅR MODERENS ÅNDEDRAG RØRER DET. SÅ DISSOCIERER OG SPREDES SØNNERNE, FOR AT VENDE TILBAGE IND I DERES MODERS FAVN VED AFSLUTNINGEN AF DEN STORE DAG, OG BLIVER IGEN ÉT MED HENDE; NÅR DET AFKØLES BLIVER DET RADIERENDE, OG SØNNERNE UDVIDER OG SAMMENTRÆKKER SIG VIA DERES EGNE SELV OG HJERTER; DE OMFAVNER UENDELIGHED.

12. SVÂBHÂVAT SENDER DEREFTER FOHAT FOR AT HÆRDE ATOMERNE. HVER AF DEM ER EN DEL AF SPINDET. REFLEKTERENDE DEN "SELV-EKSISTERENDE HERRE" SOM ET SPEJL, SÅ BLIVER HVER AF DEM EFTER TUR EN VERDEN.

STANZA IV.

1. . . . LYT, I SØNNER AF JORDEN, TIL JERES INSTRUKTØRER — ILDENS SØNNER. LÆR, DER ER HVERKEN FØRSTE ELLER SIDSTE, FOR ALT ER ÉT: TAL UDGÅET FRA INTET TAL.

2. LÆR HVAD VI SOM NEDSTIGER FRA DE OPRINDELIGE SYV, VI SOM ER FØDT FRA DEN OPRINDELIGE FLAMME, HAR LÆRT FRA VORES FÆDRE. . . .

3. FRA LYSETS STRÅLEGLANS — DET EVIGE-MØRKES STRÅLE — SPRANG DE GEN-OPVÆKKEDE ENERGIER FREM I RUMMET; DEN ENE FRA ÆGGET, DE SEKS, OG DE FEM. SÅ DE TRE, DEN ENE, DE FIRE, DEN ENE, DE FEM — DE TO GANGE SYV TOTALITETEN. OG DISSE ER ESSENERNE, FLAMMERNE, ELEMENTERNE, BYGGERNE, TALLENE, ARUPAEN, RUPAEN, OG KRAFTEN FOR DET GUDDOMMELIGE MENNESKE — TOTALITETEN. OG FRA DET GUDDOMMELIGE MENNESKE EMANEREDE FORMERNE, GNISTERNE, DE HELLIGE DYR, OG BUDBRINGERE FRA DE HELLIGE FÆDRE INDE I DE HELLIGE FIRE.

4. DET VAR STEMMENS HÆR — DE SYVS GUDDOMMELIGE MODER. DE SYVS GNISTER ER UNDERLAGT, OG TJENERE FOR, DEN FØRSTE, DEN ANDEN, DEN TREDIE, DEN FJERDE, DEN FEMTE, DEN SJETTE, OG DEN SYVENDE AF DE SYV. DISSE "GNISTER" KALDES SFÆRER, TRIANGLER, KUBER, LINJER, OG MODELBYGGERE; FOR SÅLEDES STÅR DEN EVIGE NIDANA — OEAOHOO'EN, SOM ER:

5. "MØRKE" DET UUDGRUNDELIGE, ELLER IKKE-TALLET, ADI-NIDANA SVÂBHÂVAT:

- I. ADI-SANAT, TALLET, FOR HAN ER EN.
 II. STEMME FRA HERREN SVÂBHÂVAT, TALLENE, FOR HAN ER EN OG NI.
 III. DET "FORMLØSE KVADRAT."

OG DISSE TRE INDESLUTTET I ○ ER DE HELLIGE FIRE; OG DE TI ER ARUPA UNIVERSET. DEREFTER KOMMER "SØNNERNE," DE SYV KÆMPERE, DEN ENE, DEN OTTENDE LADT UDE, OG HANS ÅNDEDRAG SOM ER LYS-MAGEREN.

6. DEREFTER DEN ANDEN SYVER, SOM ER LIPIKAERNE, PRODUCERET AF DE TRE. DEN AFVISTE SØN ER EN. "SØN-SOLENE" ER UTALLIGE.

STANZA V.

1. DE OPRINDELIGE SYV, VISDOMS DRAGENS FØRSTE SYV ÅNDEDRAG, PRODUCERER EFTER TUR DE ILDAGTIGE HVIRVELVINDE FRA DERES HELLIGE CIRCUMGYRATERENDE ÅNDEDRAG.

2. DE GØR HAM TIL DERES VILJES BUDBRINGER. DZJU'EN BLIVER TIL FOHAT, DE GUDDOMMELIGE SØNNERS RASKE SØN HVIS SØNNER ER LIPIKAERNE, LØBER CIRKULÆRE ÆRINDER. FOHAT ER HESTEN OG TANKEN ER RYTTEREN. HAN PASSERER LIGE SOM LYNILD GENNEM DE ILDAGTIGE SKYER; TAGER TRE, OG FEM, OG SYV SKRIDT GENNEM DE SYV REGIONER OVENFOR, OG DE SYV NEDENFOR. HAN OPLØFTER HANS STEMME, OG KALDER PÅ DE UTALLIGE GNISTER, OG FORBINDER DEM.

3. HAN ER DERES GUIDENDE ÅND OG LEDER. NÅR HAN BEGYNDER ARBEJDET, ADSKILLER HAN GNISTERNE FRA DET LAVERE KONGERIGE SOM FLYDER OG DIRRER AF GLÆDE I DERES STRÅLENDE BOLIGER, OG DANNER DERVED HJULENES KIM. HAN PLACERER DEM I DE SEKS RETNINGER I RUMMET, OG EN I MIDTEN — DET CENTRALE HJUL.

4. FOHAT UDKASTER SPIRAL-LINJER FOR AT FORENE DEN SJETTE MED DEN SYVENDE — KRONEN; EN HÆRSKARE AF LYSETS SØNNERS STÅR VED HVER VINKEL, OG LIPIKAERNE I DET MIDTERSTE HJUL. DE SIGER: DET ER GODT, DEN

FØRSTE GUDDOMMELIGE VERDEN ER KLAR, DEN FØRSTE ER NU DEN ANDEN. DEREFTER REFLEKTERER DEN "GUDDOMMELIGE ARUPA" SIG SELV I CHHAYA LOKA, ANUPADAKAEN'S FØRSTE KLÆDNING.

5. FOHAT TAGER FEM SKRIDT OG BYGGER ET VINGET HJUL I HVERT HJØRNE AF KVADRATET, FOR DE FIRE HELLIGE OG DERES HÆRE.

6. LIPIKAERNE OMSKRIVER TRIANGLEN, DEN FØRSTE ENE, KUBEN, DEN ANDEN, OG PENTAGONEN INDENI ÆGGET. DET ER RINGEN SOM KALDES "OVERSKRIDES IKKE" FOR DE SOM NEDSTIGER OG OPSTIGER. OGSÅ FOR DE SOM UNDER KALPAEN UDVIKLER SIG FREM MOD DEN STORE DAG "VÆR MED OS." SÅLEDES BLEV RUPAEN OG ARUPAEN DANNET: FRA ET LYS SYV LYS; FRA HVER AF DE SYV, SYV GANGE SYV LYS. HJULENE VOGTER RINGEN.

STANZA VI.

1. VED KRAFTEN FRA MODEREN FOR NÅDE OG VIDEN — KWAN-YIN — KWAN-SHAI-YIN'S "TREFOLDIGHED," RESIDERENDE I KWAN-YIN-TIEN, HAR FOHAT, DERES AFKOMS ÅNDEDRAG, SØNNERNES SØN, KALDT, SIEN-TCHANG'S OG DE SYV ELEMENTERS ILLUSORISKE FORM FREM, FRA DET LAVERE DYB:*

2. DEN RASKE OG STRÅLENDE ENE PRODUCERER DE SYV LAYA CENTRE, SOM INGEN KAN SEJRE IMOD IND TIL DEN STORE DAG "VÆR-MED-OS," OG PLACERER UNIVERSSET PÅ DISSE EVIGE FUNDAMENTER OMGIVENDE TSIEN-TCHAN MED ELEMENTÆRE KIM.

3. AF DE SYV — FØRST EN MANIFESTERET, SEKS SKJULTE, TO MANIFESTERET, FEM SKJULTE; TRE MANIFESTERET, FIRE SKJULTE; FIRE PRODUCERET, TRE SKJULTE; FIRE OG EN TSAN ÅBENBARET, TO OG EN HALV SKJULT; SEKS MANGLER AT MANIFESTERE, EN LAGT TIL SIDE. TIL SIDST, SYV SMÅ HJUL ROTERENDE; DEN ENE GIVENDE FØDSEL TIL DEN ANDEN.

* Vers 1 i Stanza VI. er af langt senere datering end de andre Stanzaer, dog stadigvæk meget gammel. Den gamle tekst i dette vers, har navne fuldstændig ukendte for Orientalister, og ville ikke give nogen ide til den studerende.

4. HAN BYGGER DEM I LIGHED MED ÆLDRE HJUL, PLACERER DEM PÅ DE UFORGÆNGELIGE CENTRE.

HVORDAN BYGGER FOHAT DEM? HAN SAMLER DET ILDAGTIGE STØV. HAN LAVER ILD-KUGLER, LØBER IGENNEM DEM, OG RUNDT OM DEM, INDGYDENDE LIV DER IND I, SÆTTER DEM SÅ I BEVÆGELSE; NOGLE EN VEJ, NOGLE DEN ANDEN VEJ. DE ER KOLDE, HAN GØR DEM HEDE. DE ER TØRRE, HAN GØR DEM FUGTIGE. DE SKINNER, HAN BLÆSER OG KØLER DEM. SÅLEDES HANDLER FOHAT FRA ET TUSMØRKE TIL ET ANDET, I LØBET AF DE SYV EVIGHEDER.

5. VED DEN FJERDE, BEDES SØNNERNE AT SKABE DERES BILLEDER. EN TREDIE-DEL AFVISER — TO ADLYDER.

FORBANDELSEN FREMSIGES; DE VIL BLIVE FØDT I DEN FJERDE, LIDE OG FORÅRSAGE LIDELSE; DETTE ER DEN FØRSTE KRIG.

6. DE ÆLDRE HJUL ROTEREDE NEDAD OG OPAD. . . . MODERENS YNGEL FYLDTE HELHEDEN. DER BLEV UDKÆMPET SLAG MELLEMLER SKABERNE OG ØDELÆGGERNE, OG SLAG UDKÆMPET FOR RUM; FRØET FREMSTOD OG GEN-FREMSTOD KONTINUERT.

7. GØR DIG DINE KALKULATIONER, LANOO, HVIS DU VIL LÆRE DIT LILLE HJULS KORREKTE ALDER. DETS FJERDE EGER ER VORES MODER. RÆK UD EFTER DEN FJERDE "FRUGT" FOR DEN FJERDE VEJ AF VIDEN SOM FØRER TIL NIRVANA, OG SÅ SKAL DU FORSTÅ, FOR DU SKAL SE

STANZA VII.

1. IAGTTAG BEGYNDELSEN PÅ SANSSENDE FORMLØST LIV.

FØRST DEN GUDDOMMELIGE, DEN ENE FRA MODER-ÅNDEN; SÅ DEN ÅNDELIGE; DE TRE FRA DEN ENE, DE FIRE FRA DEN ENE, OG DE FEM HVOR FRA DE TRE, DE FEM, OG DE SYV. DISSE ER DEN TRE-FOLDIGE, DEN FIR-FOLDIGE NEDADTIL; DE "SIND-FØDTE" SØNNER FRA DEN FØRSTE HERRE; DE SKINNENDE SYV.

DET ER DEM SOM ER DIG, MIG, HAM, OH LANOO. DE SOM VÅGER OVER DIG, OG DIN MODER JORD.

2. DEN ENE STRÅLE MULTIPLICERER DE MINDRE STRÅLER. LIV GÅR FORUD FOR FORM, OG LIV OVERLEVER DEN SIDSTE ATOM AF FORM. GENNEM DE UTALLIGE STRÅLER GÅR LIVS-STRÅLEN FREMAD, DEN ENE, LIGE SOM EN TRÅD GENNEM MANGE KUGLER.

3. NÅR DEN ENE BLIVER TO, FREMSTÅR DEN TREFOLDIGE, OG DE TRE ER EN; OG DET ER VORES TRÅD, OH LANOO, HJERTET I MENNESKE-PLANTEN KALDET SAPTASARMA.

4. DET ER RODEN SOM ALDRIG DØR; DE FIRE VÆGER'S TRE-TUNGEDE FLAMME. VÆGERNE ER GNISTERNE, SOM HENTER NÆRING FRA DEN TRE-TUNGEDE FLAMME SKUDT UD AF DE SYV — DERES FLAMME — STRÅLERNE OG GNISTERNE FRA EN MÅNE REFLEKTERET I DE RULLENDE BØLGER FRA ALLE FLODER PÅ JORDEN.

5. GNISTEN HÆNGER FRA FLAMMEN VED DEN FINESTE FOHAT TRÅD. DEN REJSER GENNEM MAYA'S SYV VERDENER. DEN STOPPER OP I DEN FØRSTE, OG ER ET METAL OG EN STEN; DEN PASSERER IND I DEN ANDEN OG IAGTTAG — EN PLANTE; PLANTEN HVIRVLER GENNEM SYV FORANDRINGER OG BLIVER ET HELLIGT DYR. FRA DISSES KOMBINEREDE ATTRIBUTTER, FORMES MANU, TÆNKEREN. HVEM FORMER HAM? DE SYV LIV, OG DET ENE LIV. HVEM FULDKOMMENGØR HAM? DEN FEM-FOLDIGE LHA. OG HVEM FULDKOMMENGØR DEN SIDSTE KROP? FISK, SIN, OG SOMA.

6. FRA DEN FØRSTE-FØDTE BLIVER TRÅDEN MELLEMLIG DEN STILLE VOGTER OG HANS SKYGGE MERE STÆRK OG UDSTRÅLENDE VED HVER FORANDRING. MORGEN SOLLYSET ER FORANDRET TIL MIDDAGS GLORIE.

7. DETTE ER DIT NUVÆRENDE HJUL, SAGDE FLAMMEN TIL GNISTEN. DU ER MIG SELV, MIT BILLEDE, OG MIN SKYGGE. JEG HAR IKLÆDT MIG SELV I DIG, OG DU ER MIN VAHAN IND TIL DAGEN "VÆR MED OS," NÅR DU IGEN BLIVER MIG SELV OG ANDRE, DIG SELV OG MIG. SÅ NEDSTEG BYGGERNE, EFTER AT HAVE UDFØRT DERES FØRSTE IKLÆDNING, PÅ DEN UDSTRÅLENDE JORD OG REGEREDE OVER MENNESKET — SOM ER DEM SELV.

Således ender denne del af det arkaiske beretning, mørk, forvirret, næsten uforståelig. Et forsøg vil nu blive gjort på at kaste lys ind i dette mørke, at skabe mening uden af denne tilsyneladende IKKE-MENING.

KOMMMENTARER

OM DE SYV STANZAER OG DERES UDTRYK, IFØLGE DERES
NUMMERERING, I STANZAER OG SLOKAER.

STANZA I.

1. "DET EVIGE OPHAV (Rummet), INDHYLDET I HENDES ALTID USYNLIGE KLÆDER, HAVDE ENDNU EN GANG SLUMRET I SYV EVIGHEDER (a)."

"Rum Ophavet" er den evige, altid tilstedeværende årsag til alt — den uforståelige GUDDOM, hvis "usynlige klæder" er den mystiske rod til alt stof, og til Universet. Rummet er den *ene evige ting* som vi lettest kan forestille os, ubevægelig i dens abstraktion og upåvirket af hverken tilstedeværelsen eller fraværet i det af et objektivt Univers. Det er uden dimension, i enhver betydning, og selv-eksisterende. Ånd er den første differentiering fra DET, den årsagsløse årsag til både Ånd og Stof. Det er, som angivet i den esoteriske katekismus, hverken ubegrænset tomhed, ej heller konditioneret fylde, men begge. Det var og vil altid være. (Se Proem pp. 2 og flg.)

Således, står "Klæderne" for det udifferentierede Cosmiske Stof's noumenon. Det er ikke stof som vi kender det, men stof's åndelige essens, og er samtidig evigt og endda ét med Rummet i dens abstrakte betydning. Rod-natur er også kilden til de usynlige subtile egenskaber i synligt stof. Det er, så at sige, den ENE uendelige Ånds Sjæl. Hinduerne kalder den Mulaprakriti, og siger at den er ur-substansen, som er grundlaget for Upadhien eller vehiklet for ethvert fænomen, uanset fysisk, mentalt eller psykisk. Det er kilden hvor fra Akâsa radierer.

(a) Med de Syv "Evigheder," menes æoner eller perioder. Ordet "Evighed," som det forstås indenfor Kristen teologi, har ingen mening for et Asiatisk øre, undtagen i dens anvendelse i forhold til den ENE eksistens; ej heller er

udtrykket evigt vedvarende, det evige kun som fremtidig begivenhed, noget bedre end en fejl benævnelse.* Sådanne ord kan ikke og eksisterer ikke i filosofisk metafysik, og var ukendte ind til ankomsten af kirkelig Kristendom. De nævnte Syv Evigheder er de syv perioder, eller en periode svarende i dens varighed til en Manvantara's syv perioder, og vedvarer gennem en Maha-Kalpa eller den "Store Tidsalder" — 100 Brahmâ's år — udgørende en total på 311.040.000.000.000 år; hvert Brahmâ's år består af 360 "dage," og af det samme antal Brahmâ's "nætter" (baseret på Chandrayana eller månekalenderen); og en "Brahmâ's Dag" består af 4.320.000.000 af dødelige år. Disse "Evigheder" tilhører de mest hemmelige udregninger, hvor, for at nå til den sande sum, så må ethvert tal være 7^x (7 i x 'ende potens); x varierer i overensstemmelse med cyklussens natur i den subjektive eller virkelige verden; og enhver figur eller ethvert tal som relaterer til, eller repræsenterer alle de forskellige cyklusser fra den største til den mindste — i den objektive eller uvirkelige verden — må nødvendigvis være multiplikationer af syv. Nøglen til dette kan ikke gives for her i ligger mysteriet om esoteriske kalkulationer, og med henblik på almindelig kalkulering har det ingen mening. "Tallet syv," siger Kabalaen, "er de Guddommelige Mysteriers store nummer;" nummer ti er det for al menneskelig viden (Pythagoræiske dekade); 1.000 er tallet 10 i den tredje potens, og derfor er nummeret 7.000 også symbolsk. I den Hemmelige Lære er tallet og nummeret 4 kun det mandlige symbol på det højeste abstraktions plan; på planet for stof er 3 det maskuline og 4 det kvindelige: det lodrette og horisontale i symbollærens fjerde stadie, da symboler blev ideogrammer for skabende kræfter på det fysiske plan.

STANZA I. — *Fortsat.*

2. TIDEN VAR IKKE, FOR DEN LÅ SOVENDE I DEN UENDELIGE VARIGHEDS FAVN (*a*).

* Det siges i Book II., ch. viii., i Vishnu Purana: "Med udødelighed menes eksistens ind til slutningen af Kalpaen;" og Wilson, oversætteren, bemærker i en fodnote: "Dette, ifølge Vedaerne, er alt som skal forstås om gudernes udødelighed (eller evighed); de dør ved slutningen af universel opløsning (eller Pralaya)." Og Esoterisk filosofi siger: De "dør" ikke, men *re-absorberes*.

(a) Tid er kun en illusion frembragt af vores successive bevidsthedstilstande mens vi rejser igennem evig varighed, og den eksisterer ikke hvor ingen bevidsthed eksisterer hvor i illusionen kan frembringes; men "ligger sovende." Nu'et er kun en matematisk linje som deler den del af evig varighed som vi kalder fremtiden, fra den del som vi kalder fortiden. Intet på jorden har en virkelig varighed, for intet forbliver uden forandring — eller det samme — i en milliontedel af et sekund; og sansningen vi har af virkeligheden om inddelingen af "tid" kendt som nutiden, kommer af sløringen af det midlertidige glimt, eller de successive glimt, af ting som vores sanser giver os, efterhånden som de ting passerer fra regionen af idealer som vi kalder fremtiden, til regionen af erindringer, det som vi kalder fortiden. På den samme måde oplever vi en sansning af varighed i forbindelse med den øjeblikkelige elektriske gnist, på grund af de slørede og kontinuerte indprægninger på nethinden. Den sande person eller ting, består ikke kun af det som ses i et bestemt øjeblik, men er sammensat af summen af alle dens forskellige og foranderlige tilstande fra dens tilsynekomst i den materielle form til dens forsvinden fra denne jord. Det er disse "total-summe" som eksisterer fra evighed i "fremtiden," og i grader passerer gennem stof, for at eksistere i evighed i "fortiden." Ingen vil kunne sige at en metalstang droppet i havet kom frem i eksistens da den forlod luften, og ophørte med at eksistere da den kom ned i vandet, og at stangen selv kun bestod af tvær-snittet deraf som i ethvert givet øjeblik faldt sammen med det matematiske plan som adskiller, og, på samme tid, forener, atmosfæren og oceanet. Lige sådan med personer og ting, som, ved at falde ud af at komme-i-eksistens ind i at have-været-i-eksistens, ud af fremtiden ind i fortiden — så at sige, midlertidigt præsenterer et tværsnit for vores sanser, af deres totale selv, mens de passerer gennem tid og rum (som stof) på deres vej fra en evighed til en anden: og disse to udgør den "varighed" hvor i alene noget som helst har en sand eksistens, hvis vores sanser blot var i stand til at anerkende den der.

STANZA I. — *Fortsat.*

3. . . . UNIVERSELT SIND VAR IKKE, FOR DER VAR INGEN AH-HI (himmelske væsner) TIL AT INDEHOLDE (derfor manifesterer) DET (a).

(a) Sind er et navn givet om summen af Bevidsthedstilstande grupperet under Tanke, Vilje, og Følelse. Under dyb søvn, ophører tankevirksomhed på det fysiske plan, og hukommelsen er i hvile; således "eksisterer Sindet ikke" i midlertid, fordi organet, gennem hvilket Egoet manifesterer tankevirksomhed og hukommelse på det materielle plan, midlertidigt er ophørt med at virke. Et noumenon kan kun blive et fænomen på ethvert eksistensplan ved at manifestere på dette plan via et passende grundlag eller vehikel; og under den lange nat af hvile kaldet Pralaya, når al eksistens opløses, så forbliver det "UNIVERSAL MIND" som en permanent mulighed for mental aktivitet, eller som denne abstrakte absolutte tanke, hvor fra sindet er den konkrete relative manifestation. AH-HI'erne (Dhyan Chohanerne) er den kollektive hærskere af åndelige væsner — Kristendommens Hærskere af Engle, Jødernes Elohim og "Budbringere" — som er vehiklet for manifestationen af den guddommelige eller universelle tanke og vilje. De er de Intelligente Kræfter som giver til og i Naturen udvirker, hendes "love," mens de selv handler i overensstemmelse med love pålagt dem på lignende måde af stadigt højere Kræfter; men de er ikke "personifikationer" af Naturens kræfter, sådan som det fejlagtigt tænkes. Dette hierarki af åndelige Væsner, hvor igennem det Universelle Sind fremkommer i aktivitet, er lige som en hær — sandelig en "Hærskere" — ved hvilken en nations kæmpende kræfter manifesterer sig selv, og som er sammensat af hær korps, divisioner, brigader, regimenter, og så videre, hver med dets adskilte individualitet eller liv, og dets begrænsede handlefrihed og begrænsede ansvarsfølelse; hver indeholdt i en større individualitet, hvor til dets egne interesser er underlagte, og hvor hver af dem indeholder mindre individualiteter i sig selv.

STANZA I. — *Fortsat.*

4. DE SYV VEJE TIL LYKSALIGHED (Moksha* eller Nirvana) VAR IKKE (a). DE STORE ÅRSAGER TIL LIDELSE (Nidana† og Maya) VAR IKKE, FOR DER VAR INGEN TIL AT FREMBRINGE OG BLIVE FANGET AF DEM (b).

(a) Der er syv "Stier" eller "Veje" til Ikke-Eksistensens lyksalighed,

* Nippang i Kina; Neibban i Burma; eller Moksha i Indien.

† De "12" Nidanaer (på Tibetansk Ten-brel chug-nyi) hovedårsagerne til eksistens, virkninger genereret ved en sammenkædning af frembragte årsager. (se Kommentar II).

som er Absolut Væren, Eksistens, og Bevidsthed. De var ikke, fordi Universet så vidt, var tomt, og kun eksisterede i den Guddommelige Tanke. For den er . . .

(b) De tolv Nidanaer eller årsager til væren. Hver er virkningen af dens forudgående årsag, og en årsag, på dens side, til dens efterfølger; totalsummen af Nidanaer er baseret på de fire sandheder, en doktrin især karakteristisk for Hīnayāna Systemet.* De tilhører teorien om strømmen af sammenkædet lov som frembringer fortjeneste og straf, og til sidst bringer Karma ind i fuld sving. Den er baseret på den store sandhed at reinkarnation bør frygtes, fordi eksistens i denne verden kun indebærer lidelse og pine for menneskelig; Døden er i sig selv ude af stand til at afhjælpe mennesket fra det, fordi døden blot er døren som han går igennem til et andet liv på jorden efter lidt hvile på dets dørtærskel — Devachan. Hīnayāna Systemet, eller Skolen for det "Lille Fartøj," er af meget gammel fremvækst; mens Mahāyānā er fra en senere periode, der har sin oprindelse efter Buddha's død. Alligevel er den sidstnævntes læresætninger så gamle som bakkerne som har huset sådanne skoler fra umindelige tider, og Hīnayāna og Mahāyānā Skolerne (den sidstnævnte, det "Store Fartøj") lærer i virkeligheden begge den samme doktrin. *Yana*, eller Fartøj (på Sanskrit, *Vahan*) er et mystisk udtryk, begge "fartøjer" indprenter at mennesket kan undslippe lidelser på grund af genfødsler og endda Devachan's falske lyksalighed, ved at opnå Visdom og Viden, som alene kan fordrive Illusionens og Uvidenhedens Frugter.

Maya eller illusion er et element som indgår i alle begrænsede ting, for alt som eksisterer har kun en relativ, ikke en absolut, virkelighed, fordi udseendet som den skjulte noumenon antager overfor enhver observatør afhænger af hans erkendelsesevne. For den vildes utrænede øje, er et maleri først en meningsløs forvirring af farvede streger og klatmaling, mens en uddannets øjne med det samme ser et ansigt eller et landskab. Intet er permanent undtagen den ene skjulte absolutte eksistens som i sig selv indeholder alle realiteters noumena. Eksistenserne som tilhører alle eksistensplaner, op til de højeste Dhyān Chohaner, er, i grader, af naturen af skygger kastet af en lanterna magica på en farveløs skærm; men alle ting er relativt virkelige, for iagttageren er også en refleksion, og de iagttagede ting er derfor lige så virkelige som ham selv. Uanset hvilken virkelighed ting besidder så skal den iagttages i dem

* Se Wassilief om Buddhisme, pp. 97-950.

før eller efter de som et flash er passeret gennem den materielle verden; men vi kan ikke direkte iagttage nogen sådan eksistens, så længe vi kun har sanser-instrumenter der bringer materiel eksistens ind i vores bevidstheds-område. Uanset hvilket plan vores bevidsthed kan handle på, så er både vi og tingene som tilhører til dette plan, for tiden, vores eneste virkeligheder. Efterhånden som vi stiger i udviklingsskalaen så opfatter vi under stadierne som vi passerer, at vi antog skygger for virkeligheder, og det opadgående fremskridt for Egoet er en serie af progressive opvågninger, hvor hvert fremskridt bringer den ide med sig at nu, endelig, har vi nået "virkeligheden;" men kun når vi har nået den absolutte Bevidsthed, og sammensmeltet vores egen med den, vil vi være fri for vrangforestillingerne skabt af Maya.

STANZA I. — *Fortsat.*

5. MØRKE ALENE FYLDTE DET UUDGRUNDELIGE ALT (*a*), FOR FADER, MODER OG SØN VAR ENDNU EN GANG ÉT, OG SØNNEN VAR IKKE VÅGNET ENDNU TIL DET NYE HJUL*, OG HANS PILGRIMSFÆRD DER PÅ (*b*).

(*a*) "Mørke er Fader-Moder: oplyser deres søn," siger et gammelt Østligt ordsprog. Lys kan kun tænkes som kommende fra en slags kilde som er årsagen til det; og lige som, i tilfældet med ur lys, er denne kilde ukendt, selv om det stærkt ønskes af fornuft og logik, og kaldes derfor "Mørke" af os, set fra en intellektuel synsvinkel. Med hensyn lånt eller sekundært lys, så kan det kun være af midlertidig mayavisk karakter, uanset dets kilde. Mørke, er således den evige

* Det som kaldes "hjul" er et symbolsk udtryk for en verden eller klode, som viser at de gamle var klar over at vores Jord var en roterende klode, ikke en bevægelsesløs firkant sådan som nogle Kristne Fædre lærte om det. Det "Store Hjul" er hele varigheden af vores Cyklus for væren, eller Maha Kalpa, dvs., hele omløbet for vores specielle kæde med syv planeter eller Sfærer fra begyndelsen til enden; de "Små Hjul" betyder Runder, hvoraf der også er Syv.

matrix hvor i lysets kilder fremstår og forsvinder. Intet tilføjes til mørke for at fremstille lys fra det, eller til lys for at gøre det til mørke, på dette vores plan. De er udskiftelige, og videnskabeligt er lys blot en tilstand af mørke og *vice versa*. Alligevel er begge fænomener fra den samme noumenon — som er absolut mørke for det videnskabelige sind, og kun et gråt tusmørke for den gennemsnitlige mystikers opfattelse, dog for den Indviedes åndelige øje er det af absolut lys. Hvor langt vi skimter lyset som skinner i mørket afhænger af vores synsevner. Det som er lys for os er mørke for visse insekter, og den clairvoyantes øje ser illumination hvor det normale øje kun opfatter sortshed. Da hele universet blev kastet i søvn — var vendt tilbage til dets ene ur element — der var der hverken et center af lys, ej heller øje til at opfatte lys med, og mørke fyldte nødvendigvis det uudgrundelige alt.

(b) Fader-Moderen er de mandlige og kvindelige principper i rod-naturen, de modsatte poler som manifesterer sig i alle ting på ethvert plan i Kosmos, eller Ånd og Substans, i et mindre allegorisk aspekt, resultanten af det som er Universet, eller Sønnen. De er "endnu en gang Ét," i "Brahmâ's Nat," under Pralaya, når alt i det objektive Univers er vendt tilbage til dets ene oprindelige eller evige årsag, for at genfremstå ved det følgende Daggry — sådan som det periodisk gør. "Karana" — evig årsag — eksisterede alene. For at angive det mere klart: Karana er alene til under "Brahmâ's Nætter." Det foregående objektive Univers har opløst sig ind i den oprindelige og evige årsag, og er, så at sige, opløst i rummet, for at differentiere igen og på ny krystallisere ud ved det følgende Manvantariske daggry, som er begyndelsen på en ny "Dag" eller ny Brahmâ aktivitet — symbolet på Universet. Brahmâ er, i esoterisk sprogbrug, Fader-Moder-Søn, eller Ånd, Sjæl og Krop, på en gang; hver personage er symbolet på en attribut, og hver attribut eller kvalitet er en gradueret effluks af Guddommeligt Åndedrag i dets cykliske differentiering, involutionært og evolutionært. I den cosmico-lignende-fysiske betydning, er det Universet, den planetariske kæde og jorden; i den rent åndelige, den Ukendte Guddom, Planetarisk Ånd, og Mennesket — de to's Søn, Åndens og Stoffets skabning, og en manifestation af dem i hans periodiske tilsynekomster på Jorden i løbet af "hjulene," eller Manvantaraerne. — (Se Del II. §: "*Brahmâ's Dage og Nætter.*")

STANZA I. — *Fortsat.*

6. DE SYV SUBLIME HERRER OG DE SYV SANDHEDER VAR OPHØRT MED AT VÆRE (a), OG UNIVERSET, NØDVENDIGHEDENS SØN, VAR FORDYBET I PARANISHPANNA (b) (absolut fuldkommenhed, Paranirvana, som er Yong-Grüb), FOR AT BLIVE UDÅNDET AT DET SOM ER OG ALLIGEVEL IKKE ER. INTET VAR TIL (c).

(a) De syv sublime herrer er de Syv Skabende Ånder, Dhyhan Chohanerne, som korresponderer til de Hebraiske Elohim. Det er det samme hierarki af Ærkeengle som Skt. Michael, Skt. Gabriel, og andre tilhører, i den Kristne teogoni. Blot er det sådan at mens Skt. Michael, for eksempel, indenfor dogmatisk Latinsk teologi tillades at våge over alle forbjerger og kløfter, så våger Dhyanierne, i det Esoteriske System, successivt over en af Runderne og de store Rod-racer i vores planetariske kæde. De siges yderligere, at sende deres Bhodisatvaer, de menneskelige korrespondenter til Dhyani-Buddhaerne (om dem *se nedenfor*) under hver Runde og Race. Ud af de Syv Sandheder og Åbenbaringer, eller snarere åbenbarede hemmeligheder, så er kun fire blevet givet til os, fordi vi stadig er i den Fjerde Runde, og verden har også kun haft fire Buddhaer, ind til nu. Dette er et meget kompliceret spørgsmål, og vil blive givet mere tilstrækkelig behandling senere hen.

Ind til nu "Er der kun Fire Sandheder, og Fire Vedaer" — siger Hinduerne og Buddhisterne. Af en lignende grund insisterede Irenæus på nødvendigheden af Fire Evangelier. Men da hver Rod-race i spidsen for en Runde må have dens åbenbaring og åbenbarere, så vil den næste Runde bringe den Femte, den følgende den Sjette, og så videre.

(b) "*Paranishpanna*" er den absolutte fuldkommenhed som alle eksistenser opnår ved slutningen af den store periode af aktivitet, eller Maha-Manvantaraen, og hvor i de hviler i den efterfølgende periode af hvile. På Tibetansk kaldes det Yong-Grüb. Ind til Yogâchârya skolens dage blev Paranirvana's sande natur lært om offentligt, men siden da er den blevet fuldstændig esoterisk; derfor er der så mange selvmodsigende fortolkninger af den. Det er kun en sand Idealist som kan forstå den. Alting er nødt til at blive betragtet som et ideal, med undtagelse af Paranirvana, af ham som vil forstå den tilstand, og opnå en viden om hvordan Ikke Ego, Tomhed, og Mørke er Tre i En og alene Selv-eksisterende og fuldkommen. Den er imidlertid, kun absolut i en relativ

betydning, for den skal give plads til endnu yderligere absolut fuldkommenhed, ifølge en højere standard for excellence i den følgende periode af aktivitet — lige som en fuldkommen blomst må ophøre med at være en perfekt blomst og dø, for at gro frem til at være en fuldkommen frugt — hvis en i nogen grad irsk måde at udtrykke det på må tillades.

Den Hemmelige Lære lærer om den progressive udvikling af alting, verdener så vel som atomer; og denne forbløffende udvikling har hverken tænkelig begyndelse ej heller tænkelig ende. Vores "Univers" er kun et af et uendeligt antal af Universer, alle sammen "Nødvendighedens Sønner," fordi de er kæder i den store Cosmiske kæde af Universer, så står hver af dem i relation til en virkning med hensyn til dens forgænger, og er en årsag med hensyn til dens efterfølger.

Tilsynekomsten og forsvindingen af Universet er afbilledet som en udånding og en indånding af "det Store Åndedrag," som er evigt, og som, da det er Bevægelse, er en af de tre aspekter af det Absolutte — Abstrakt Rum og Varighed er de andre to. Når det "Store Åndedrag" projiceres, kaldes det for det Guddommelige Åndedrag, og anses for at være åndedraget fra den Uerkendelige Guddoms — den Ene Eksistens — som så at sige, udånder en tanke, som bliver Kosmos. (Se "Isis Unveiled.") Sådan er det også når det Guddommelige Åndedrag indåndes igen at Universet forsvinder ind i "den Store Moders" favn, som derefter sover "indhyllet hendes usynlige klæder."

(c) Med "det som er og alligevel ikke er" menes det Store Åndedrag selv, som vi kun kan omtale som absolut eksistens, men ikke kan fremstille i vores forestillingsevne som nogen form for eksistens som vi kan adskille fra Ikke-eksistens. De tre perioder — Nutiden, Fortiden, og Fremtiden — er indenfor den esoteriske filosofi en sammensat tid; for de tre er kun et sammensat tal i relation til fænomen planet, men har i noumena ingen abstrakt gyldighed i verdenen. Som sagt i Skrifterne: "Fortidens tid er Nutidens tid, og lige som også Fremtiden, som, selv om den ikke er fremkommet i eksistens, stadig er"; ifølge en forskrift i Prasanga Madhyamika læren, hvis dogmer har været kendt lige siden den brød væk fra de rene esoteriske skoler.* Vores ideer, om varighed og tid stammer, er kort sagt, alle udledt fra vores

* Se Dzungarian "Mani Kumbum," the "Book of the 10.000 Precepts." Konsulter også Wassileif's "Der Buddhismus," pp. 327 og 357, osv.

sanseoplevelser ifølge lovene om Associering. Uopløseligt bundet sammen med menneskelig videns relativitet, så kan de ikke desto mindre ikke have nogen eksistens undtagen i det individuelle ego's oplevelse, og dør når dets evolutionære march fordriver fænomen eksistensens Maya. Hvad er Tid, for eksempel, andet end den panoramiske succession af vores bevidstheds-tilstande? Med en Mesters ord, "Jeg føler mig irriteret over at være nødt til at bruge disse tre klumrede ord — Fortid, Nutid, og Fremtid — skrækkelige koncepter for den objektive fase i den subjektive helhed, så er de omtrent så skidt til-passede med henblik på formålet som en økse med henblik på fint skærearbejde." Man er nødt til at erhverve sig *Paramârtha* hvis man ikke skulle blive et let offer for *Samvriti* — er et filosofisk aksiom.*

STANZA I. — *Fortsat.*

7. ÅRSAGERNE TIL EKSISTENS VAR FJERNET AF VEJEN (a); DET SYNLIGE SOM VAR, OG DET USYNLIGE SOM ER, HVILEDE I EVIG IKKE-VÆREN, DEN ENE VÆREN (b).

(a) "Årsagerne til Eksistens" betyder ikke kun de fysiske årsager kendt af videnskaben, men de metafysiske årsager, hvor den centrale er begæret efter at eksistere, et resultat af Nidana og Maya. Begæret om et sansende liv viser sig i alting, fra et atom til en sol, og er en refleksion af den Guddommelige Tanke propelleret ind i objektiv eksistens, frem til en lov om at Universet skulle eksistere. Ifølge esoterisk lære, forbliver den virkelige årsag til dette formodede begær, og til al eksistens, for altid skjult, og dens første emanationer er de mest fuldstændige abstraktioner som sindet kan opfatte. Disse abstraktioner må nødvendigvis blive postuleret som årsagen til det materielle Univers som præsenterer sig selv for sanserne og intellektet; og de ligger bag de sekundære og underordnede kræfter i Naturen, som, antropomorficeret, er blevet tilbedt som Gud og guder af den almindelige hjord i enhver tidsalder. Der er umuligt at opfatte noget som helst uden en årsag; forsøget på at gøre dette gør sindet indholdsløst.

* Med klarere ord: "Man er nødt til at erhverve sig sand Selv-bevidsthed for at kunne forstå *Samvriti*, eller 'oprindelsen til vildfarelse.'" *Paramârtha* er synonymt med Sanskrit udtrykket *Svasan-vedana*, eller "reflektionen som analyserer sig selv." Der er en forskel i fortolkningen af meningen med "Paramârtha" mellem *Yogâchâryaer* og *Madhyamikaer*, hvor ingen af dem, imidlertid forklarer, den virkelige og sande esoteriske betydning af udtrykket. Se videre fremme, sloka Nr. 9.

Dette er virtuelt den tilstand som sindet til sidst må komme til når vi prøver at spore kæden af årsager og virkninger tilbage, men både videnskaben og religion springer til denne tilstand af indholdsløshed meget mere hurtigt end det er nødvendigt; for de ignorerer de metafysiske abstraktioner som er de eneste tænkelige årsager til fysiske konkretioner. Disse abstraktioner bliver mere og mere konkrete efterhånden som de nærmer sig vores eksistensplan, ind til de endelig bliver fænomener i form af det materielle Univers, ved en proces der konverterer metafysisk om til fysik, analogt med det hvor ved damp kan kondenseres til vand, og vand blive frosset til is.

(b) Ideen om Evigt Ikke-Væren, som er den Ene Væren, vil fremstå som et paradoks for enhver som ikke husker på at vi begrænser vores ideer med hensyn til væren til vores nuværende bevidstheds eksistens; og gør det til et specifikt udtryk, i stedet for et generisk udtryk. Et ufødt barn, hvis det kunne tænke indenfor vores godtagelse af udtrykket, ville nødvendigvis begrænse dets opfattelse af væren, på en lignende måde, til livmoder livet som kun det kender; og ville det bestræbe sig på at udtrykke dets ide om liv efter fødslen (for det døden) for dets egen bevidsthed, så ville det, i fraværet af data at forholde sig til, og evner til at forstå sådanne data, sansynligvis udtrykke dette liv som "Ikke-Væren som er Sand Væren." I vores tilfælde er den Ene Væren noumenonet for alle noumena som vi ved må ligge bag fænomener, og give dem en hvilken som helst skygge af virkelighed de besidder, men som vi ikke har sanser eller intellektet til at iagttage i nutiden. De u håndgribelige atomer af guld spredt i substansen i et ton af guldførende kvarts kan være uopfatteligt for guldgraverens blotte øje, alligevel ved han at de ikke kun er tilstede der men at de alene giver hans kvarts en vis mærkbar værdi; og denne relation af guldet til kvartsen kan svagt afspejle den for noumenonet til fænomenet. Men guldgraveren ved hvordan guldet vil se ud når det uddrages fra kvartsen, hvorimod den almindelige dødelige ikke kan danne nogen opfattelse af denne tingenes virkelighed som slører dem adskilt fra Maya, og hvor i de er skjult. Kun den Indviede, fyldt med kendskab erhvervet gennem utallige generationer af hans forgængere, retter "Dangma's Øje" mod tingenes essens hvor i ingen Maya kan have nogen indflydelse. Det er her at læren om esoterisk filosofi i relation til Nidanaerne og de Fire Sandheder bliver af den største vigtighed; men de er hemmelige.

STANZA I. — *Fortsat.*

8. ALENE DEN ENE FORM FOR EKSISTENS UDSTRAKTES UUDGRUNDELIG, UENDELIG, ÅRSAGSLØS, I DRØMMELØS SØVN (*a*); OG LIV PULSEREDE UBEVIDST I UNIVERSELT RUM, OVERALT IGENNEM DENNE ALLE-STEDSNÆRVÆRELSE SOM SANSES MED DANGMAENS "ÅBNE ØJE" * (*b*). †

(*a*) Tendensen hos moderne tænkning er at vende tilbage til den arkaiske ide om et homogent grundlag for tilsyneladende vidt forskellige ting — heterogenitet udviklet fra homogenitet. Biologer søger nu efter deres homogene protoplasma og kemikere efter deres protyl, mens videnskaben leder efter kraften som elektricitet, magnetisme, varme, og så videre, er differentieret fra. Den Hemmelige Lære bærer denne ide ind i den metafysiske region og postulerer et "En Form for Eksistens" som grundlaget og kilden til alle ting. Men, måske frasen, den "Ene Form for Eksistens," ikke er helt korrekt. Sanskrit ordet er Prabhavapyaya, "stedet, eller snarere planet, hvor fra det oprindelige fremkommer, og ind i hvilket alle ting opløses," siger en kommentator. Det er ikke "Verdensmoderen," som oversat af Wilson (se Book I., Vishnu Purana); for Jagad Yoni (som vist af FitzEdward Hall) er knapt så meget "Verdensmoderen" eller "Verdens Livmoderen" som den er den "Universets Materielle Årsag." De Purâniske Kommentatorer forklarer det som Karana — "Årsag" — men den Esoteriske filosofi, som den *perfekte ånd til denne årsag*. I dens sekundære stadie, er den Svâbhâvat hos den Buddhistiske filosof, den evige årsag og virkning, allestedsnærværende og alligevel abstrakt, selv-eksisterende plastiske Essens og roden til alle ting, betragtet i det samme duale lys som Vedantisten ser Parabrahm og Mulaprakriti, den ene under to aspekter. Det synes sandelig ekstraordinært at finde store lærde som spekulerer på muligheden af at Vedanta, og især Uttara-Mimansa er "fremkommet ved Buddhisternes lære,"

* I Indien kaldes den "Siva's Øje," men ovenfor den store højderyg kendes den som "Dangma's åbnede øje" indenfor esoterisk fraseologi.

† Dangma betyder en åndeliggjort sjæl, en som er blevet en Jivanmukta, den højeste adept, eller rettere en såkaldt Mahatma. Hans "åbnede øje" er det indre åndelige øje hos seeren, og den evne som manifesterer sig gennem det er ikke clairvoyance sådan som den almindeligvis forstås, *dvs.*, evnen at se på afstand, men snarere evnen til åndelig intuition, gennem hvilken direkte og præcis viden kan erhverves. Denne evne er tæt forbundet med det "tredie øje," som mytologiske traditioner tilskriver til bestemte menneske-racer. Mere fuldstændige forklaringer vil kunne findes i Bog II.

hvorimod, det tværtimod er Buddhismen (givet af Gautama, Buddhaen) som blev "fremkaldt" og fuldstændig løftet op af den Hemmelige Læres læresætninger, hvor af en delvis skitsering her forsøges, og hvor på også, Upanishaderne angives at hvile.* Det ovennævnte er ifølge Sri Sankarâchârya's† lære uafviseligt.

(b) Drømmeløs søvn er en af de syv stadier af bevidsthed kendt indenfor Orientalisk esoterisme. I enhver af disse tilstande kommer en anden del af sindet frem i aktivitet; eller som en Vedantist ville udtrykke det, den enkelte er bevidst på et andet plan af hans væren. Udtrykket "drømmeløs søvn," er i dette tilfælde tillagt allegorisk til Universet for at udtrykke den tilstand som i en vis grad svarer analogisk til den bevidsthedstilstand i mennesket, som, fordi den ikke huskes i vågen tilstand, synes som en tomhed, lige som søvnen hos den mesmeriserede patient synes en ubevidst tomhed når han vender tilbage til hans normale tilstand, selv om han har talt og handlet som et bevidst individ ville gøre.

STANZA I. — *Fortsat.*

9. MEN HVOR VAR DANGMAEN DA UNIVERSETS ALAYA (*Sjæl som grundlaget for alt, Anima Mundi*) VAR I PARAMARTHA (a) (*Absolut Væren og Bevidsthed som er Absolut Ikke-Væren og Ubevidsthed*) OG DET STORE HJUL VAR ANUPADAKA (b) ?*

* Og alligevel, har en der *påberåber sig autoritet*, nemlig, Sir Monier Williams, Boden Professor i Sanskrit i Oxford, lige benægtet denne sandhed. Det er hvad han lærte sit publikum, den 4'de Juni, 1888, i hans årlige tale for the Victoria Institute i Storbritannien: "Oprindeligt, vender Buddhismen sit ansigt imod al enlig asketisme . . . for at opnå sublime højder af viden. Den *tilbageholdte intet okkult, intet esoterisk systems* doktrin . . . fra almindelige mennesker" (!!) Og yderligere: ". . . Da Gautama Buddha begyndte sin karriere, synes den *senere og lavere* form for Yoga kun at have været lidt kendt." Og, selvmodsigende sig selv, informerer den lærde foredragsholder med det samme hans publikum om at "Vi lærer fra *Lalita-Vistâra* at forskellige former for kropslig tortur, selv-pineri, og strengthed var almindelig i Gautama's tid." (!!) Men foredragsholderen synes helt uden viden om at denne slags tortur og selv-pineri præcist er den *lavere* form for Yoga, *Hatha Yoga*, som var "mindre kendt" og alligevel så "*almindelig*" på Gautama's tid.

† Det påstås endda at alle de Seks Darsanaer (filosofiske Skoler) viser spor af Buddha's indflydelse, enten taget fra Buddhismen eller skyldes Græsk lære! (Se Weber, Max Müller, osv.) Vi arbejder under indtrykket af at Colebrooke, "den største autoritet" med hensyn til sådanne ting, for længst havde fastlagt spørgsmålet ved at vise, at "Hinduerne i dette tilfælde var underviserne, og ikke eleverne."

(a) Her har vi foran os emnet for århundreder af skolastiske disputer De to udtryk "Alaya" og "Paramârtha" har været årsagerne til delingen af skoler og opsplittningen af sandheden ind i flere forskellige aspekter end nogen andre mystiske udtryk. Alaya er bogstaveligt "Verdenssjælen" eller Anima Mundi, Emerson's "Over-Sjæl," og ifølge den esoteriske lære forandrer den sig periodisk i sin natur. Alaya, selv om den er evig og uforanderlig i dens indre essens på planer som er uopnåelige af enten mennesket eller Cosmiske Guder (Dhyani Buddhaer), ændrer sig under de aktive livs-perioder med hensyn til de lavere planer, vores inkluderet. I denne tid er ikke kun Dhyani Buddhaerne ét med Alaya i Sjæl og Essens, men selv mennesket der er stærk i Yoga (mystisk meditation) "er i stand til at forene hans sjæl med den" (Aryâsanga, *Bumapa* skolen). Dette er ikke Nirvana, men en tilstand ved siden af den. Deraf uenigheden. Således, mens Yogâchâryaerne (indenfor Mahâyânâ skolen) siger at Alaya er personificeringen af Tomhed, og alligevel er Alaya (*Nyingpo* og *Tsang* på Tibetansk) grundlaget for enhver synlig og usynlig ting, og at, selv om den er evig og uforanderlig i dens essens, så reflekterer den sig selv i ethvert objekt i Universet "lige som månen i klart roligt vand"; andre skoler bestrider denne påstand. Det samme med Paramârtha: Yogâchâryaerne fortolker udtrykket som det der også afhænger af andre ting (*paratantra*); og Madhyamikaerne siger at Paramârtha er begrænset til Paranishpanna eller absolut fuldkommenhed; *dvs.*, ved redegørelsen af disse "to sandheder" (ud af fire), tror og fastholder den førstnævnte at (på dette plan, i det mindste) eksisterer der kun Samvritisatya, eller relativ sandhed; og den sidstnævnte lærer om eksistensen af Paramârthasatya, den "absolutte sandhed." * "Ingen Arhat, oh tiggere, kan nå absolut viden før han bliver et med Paranirvana. *Parikalpita* og *Paratantra* er hans to store fjender" (Aphorisms of the Bodhisattvas). *Parikalpita* (på Tibetansk *Kun-ttag*) er fejl, gjort af de som er ude af stand til at realisere alts tomhed og illusoriske natur; som tror at noget eksisterer som ikke gør det — *dvs.*, Ikke-Ego. Og

* "Paramârtha" er selv-bevidsthed på Sanskrit, Svasamvedana, eller "selv-analyserende refleksion" — fra de to ord, parama (ovenover alting) og artha (forståelse), Satya betyder absolut sand væren, eller Esse. Paramârthasatya er på Tibetansk Dondampaidenpa. Det modsatte af denne absolutte virkelighed, eller aktualitet, er Samvritisatya — kun relativ sandhed — "Samvriti" betyder "falsk opfattelse" og er årsagen til illusion, Maya; på Tibetansk Kundzabchi-denpa, "illusions-skabende tilsykomst."

Paratantra er dette, hvad det så end er, som kun eksisterer via en afhængig eller årsags forbindelse, og som er nødt til at forsvinde lige så snart som årsagen til at den udgik fjernes — dvs., lyset fra en væge. Ødelæg eller sluk den, og lyset forsvinder.

Esoterisk filosofi lærer at alting lever og er bevidst, men at ikke alt liv og bevidsthed er lig med de menneskelige eller endda de dyriske væsner. Liv ser vi på som "den ene form for eksistens," der manifesteres i det som kaldes stof; eller, som i mennesket, hvor vi kalder det, som ukorrekt adskiller dem, Ånd, Sjæl og Stof. Stof er vehiklet med henblik på manifestationen af sjæl på dette eksistensplan, og sjæl er på et højere niveau vehiklet for manifestationens af ånd, og disse er en treenighed syntetiseret af Liv, som gennemtrænger dem alle. Ideen om universelt liv er en af de ældste koncepter som vender tilbage til det menneskelige sind i dette århundrede, som en konsekvens af dets frigørelse fra antropomorfisk teologi. Det er sandt, at Videnskaben, stiller sig tilfreds med at spore og postulere tegnene på universelt liv, og endnu ikke har været dristig nok til endda at hviske "Anima Mundi!" Ideen om "krystallinsk liv," som nu er familiær hos videnskaben, ville være blevet råbt af for et halvt århundrede siden. Botanikere søger nu efter planternes nerver; ikke at de tror at planter kan føle og tænke som dyr gør, men fordi at de tror at en struktur, som optræder med den samme funktionelle relation til planteliv som nerver har til dyreliv, er nødvendig for at forklare vegetations vækst og ernæring. Det synes næppe muligt at videnskaben ved den blotte brug af udtryk som "kraft" og "energi", meget længere kan skjule den sandhed for sig selv, at ting som har liv er levende ting, uanset de er atomer eller planter.

Men hvad menes der i de indre esoteriske Skoler? spørger læseren måske. Hvilke doktriner undervises der i om dette emne af de Esoteriske "Buddhister"? Hos dem har "Alaya" en dobbelt og endda en trefoldig mening. Indenfor Yogâchârya systemet hos den kontemplative Mahâyânâ skole, er Alaya både den Universelle Sjæl (Anima Mundi) og Selvet for en fremskreden adept. "Han som er stærk i Yoga kan med viljen via meditation introducere hans Alaya ind i Eksistensens sande Natur." "Alayaen har en absolut evig eksistens," siger Aryâsanga — Nagârjuna's rival.* I en betydning er det *Pradhâna*; som

* Aryâsanga var en før-Kristen Adept og grundlægger af en Buddhistisk esoterisk skole, selv om Csoma di Kôros, af hans egne grunde, placerer ham i det syvende århundrede

i Vishnu Purâna forklares som: "det som er den ikke-evolverede årsag, kaldes empatisk af de yderst eminenteste viismænd for Pradhâna, oprindeligt grundlag, som er subtil Prakriti, dvs., det som er evigt, og som på en gang er (eller forstår) det som er og det som ikke er, eller kun er proces." "Prakriti," er imidlertid, et ukorrekt ord, og Alaya ville forklare det bedre; for Prakriti er ikke den "utænkelige Brahma."* Det er en fejl hos de som ikke ved noget om Universaliteten i de Okkulte doktriner fra selve de menneskelige racers vugge, og især med hensyn til de videnskabsfolk som afviser selve ideen om en "ur åbenbaring," for i stedet at lære at Anima Mundi, det Ene Liv eller den "Universelle Sjæl," kun blev gjort kendt af Anaxagoras, eller i hans tid. Denne filosof frembragte ganske enkelt læren for at opponere mod Demokrites' alt for materialistiske koncepter om Kosmogoni, baseret på hans eksoteriske teori om *blindt* bevægede atomer. Anaxagoras fra Clazomene var ikke dens opfinder men kun dens udbreder, lige som Platon også var det. Det som han kaldte Mondæn Intelligens, nous/et (*νοῦς*), princippet som ifølge hans opfattelser er absolut adskilt og fri fra stof og handler via design, † blev kaldt Bevægelse, det ENE LIV, eller *Jivatma*, i Indien tidsaldrer før året 500 B.C. De Aryanske filosoffer tillagde blot aldrig princippet, som hos dem er uendeligt, til at være den begrænsede "attribut" for "tænkning."

Dette fører naturligt læseren til den "Højeste Ånd" angivet af Hegel og de Tyske Transcendentalister som en kontrast som det kan være brugbar at påpege. Schellings og Fichthes skoler har divergeret meget fra det oprindelige arkaiske koncept om et ABSOLUT princip, og har kun spejlet et aspekt af den grundlæggende ide i Vedanta. Selv den "Absoluter Geist" af von Hartman kastende sin skygge frem i hans pessimistiske filosofi om det Ubevidste, mens den, måske er, den nærmeste approksimation udført af Europæisk spekulation i forhold til Hindu Adwaita Doktriner, falder den ligeledes langt fra virkeligheden.

A.D. Der var en anden Aryâsanga, som levede i de første århundreder af vores tidsregning og den Ungarske videnskabsmand forveksler muligvis de to.

* "Den uopdelelige årsag som er ensartet og både årsag og virkning, og som de som er bekendte med første principperne kaldt Pradhâna og Prakriti, er den uopfattelige Brahma som var før alt" (Vâyû Purâna); *dvs.*, Brahma frembringer ikke selv evolutionen eller skaber, men fremviser kun forskellige aspekter af det selv, hvoraf Prakriti er, et aspekt af Pradhâna.

† Begrænset Selv-bevidsthed, mener jeg. For hvordan kan det *absolutte* på anden måde opnå det end ganske enkelt som et *aspekt*, hvoraf det højeste som er kendt af os er menneskelig bevidsthed?

Ifølge Hegel, ville det "Ubevidste" aldrig have foretaget den store og arbejdsomme opgave med at evolvere Universet undtagen i håbet om at opnå klar Selv-bevidsthed. I denne forbindelse bør det haves på sinde at ved at betegne Ånd, som de Europæiske Panteister bruger som ækvivalent med Parabrahm, som ubevidst, så tilknytter de ikke til dette udtryk for "Ånd" — en betegnelse anvendt i fraværet af en bedre for at symbolisere et dybdegående mysterium — den betydning den normalt bærer.

Den "Absolutte Bevidsthed," fortæller de os, "bag" fænomener, kan kun betegnes som ubevidsthed i fravær af ethvert personligheds element, og transcenderer menneskelig opfattelse. Mennesket, ude af stand til at danne et koncept undtagen udtrykt som empiriske fænomener, er magtesløs på grund af selve hans konstitutions væren med hensyn til at løfte sløret som dækker det Absoluttes majestætiskhed. Kun den frigjorte Ånd er i stand til svagt at realisere kildens natur hvor fra den udsprang og hvor til den til sidst må vende tilbage. . . . Da den højeste Dhyan Chohan, imidlertid kun kan bukke i uvidenhed overfor den Absolutte Værens frygtelige mysterium; og da, det Begrænsede selv i denne kulmination af bevidst eksistens — "sammensmeltningen af det individuelle i den universelle bevidsthed" — for at bruge en af Fichte's fraser — ikke kan udtænke det Uendelige, ej heller kan det anvende det som dets egen standard for mentale oplevelser, hvordan kan det så siges at det "Ubevidste" og det Absolutte overhovedet kan have en instinktiv impuls eller håb om at opnå klar selv-bevidsthed?*

En Vedantist ville aldrig tillade denne Hegelske ide; og Okkultisten ville sige at den passer fuldkomment til den opvækkede MAHAT, det Universelle Sind allerede projiceret ind i fænomen verdenen som det første aspekt af det uforanderlige ABSOLUTTE, men aldrig til det sidstnævnte. "Ånd og Stof, eller Purusha og Prakriti er kun de to ur aspekter af den Ene og Uden-nogen-anden," lærer vi.

Den stof-bevægende Nous, den animerende Sjæl, iboende ethvert atom, manifesteret i mennesket, latent i stenen, har forskellige grader af kraft; og denne panteistiske ide om en generel Ånd-Sjæl gennemtrængende hele Naturen er den ældste af alle filosofiske opfattelser. Ej heller var Archæusen en opdagelse gjort af Paracelsus ej heller af hans elev Van Helmont; for det er igen — identificeret — den samme Archæus eller "Fader-Æter," det manifesterede

* Se Schwegler's "Handbook of the History of Philosophy" i Sterling's oversættelse, p. 28.

grundlag og kilden til de utallige fænomener i livet. Hele serien af utallige spekulationer af denne slags er kun variationer over dette tema, hvis grund-tone blev anslået i denne oprindelige Åbenbaring. (Se Del II., "Ur Substans.")

(b) Udtrykket Anupadaka, "forælderløs," eller uden ophav, er en mystisk betegnelse med flere betydninger i filosofien. Med dette navn menes generelt himmelske væsner, Dhyani Chohanerne eller Dhyani-Buddhaerne. Men, da disse korresponderer mystisk til de menneskelige Buddhaer og Bodhisattvaer, kendt som "Mânushi (eller menneske) Buddhaer," så betegnes de sidstnævnte også som "Anupadaka," når først hele deres personlighed er sammensmeltet i deres sammensatte sjette og syvende principper — eller Atma-Buddhi, og de er blevet "diamant-sjælet" (Vajra-sattvaer),* de fuldkomne Mahatmaer. Den "Skjulte Herre" (Sangbai Dag-po), "den ene sammensmeltet med det absolutte," kan ikke have nogen forældre fordi den er Selv-eksisterende, og ét med den Universelle Ånd (Svayambhu),† Svâbhâvaten i dens højeste aspekt. Mysteriet i Anupadakaens hierarki er stort, fordi dens apex er universel Ånd-Sjæl, og det lavere trin Mânushi-Buddhaen; og selv ethvert Sjæls-begavet menneske er en Anupadaka i en potentiel tilstand. Derfor, udtrykket, "Universet var Anupadaka," — når der tales om Universet i dens formløse, evige, eller absolutte tilstand, før det blev dannet af "Byggerne". (Se Del II., "Ur Substans.")

* Vajra — diamant-holder. På Tibetansk *Dorjesempa*; *sempa* betyder sjælen, dens hårde kvalitet refererer herefter til dets uforgængelighed. Forklaringen med hensyn til, "Anupadaka" angivet i Kala Chakra værket, den første i Gyu(t) inddelingen af Kanjur, er halvt esoterisk. Den har vildledt Orientalister til fejlagtige spekulationer med hensyn til Dhyani-Buddhaer og deres jordiske korrespondancer, Manushi-Buddhaerne. Den sande læresætning gives som et hint i et efterfølgende Bind, (se "The Mystery about Buddha"), og vil blive mere fuldt ud forklaret på dets passende sted.

† For at citere Hegel igen, som sammen med Schelling praktisk talt godtog den Panteistiske opfattelse om periodiske Avatarer (specielle inkarnationer af Verdens-Ånden i Mennesket, som set i tilfældet med alle de store religiøse reformatorer) "menneskets essens er ånd kun ved at afkaste hans egen begrænsethed og overgive ham selv til den rene selv-bevidsthed opnår han sandheden. Kristus-mennesket, som mennesket hvor i Guds-menneskets Enhed (det individuelle indentitet med den Universelle bevidsthed som lært af Vedantister og nogle Adwaitaer) fremkom, har, ved sin død og historie generelt, selv repræsenteret Åndens evige historie — en historie som ethvert menneske er nødt til at opnå i sig selv, for at eksistere som Ånd." — *Philosophy of History*. Sibree's Engelske oversættelse, p. 340.

STANZA II.

KOMMENTAR.

1. . . . HVOR VAR BYGGERNE, DET MANVANTARISKE DAGGRYS LYSENDE SØNNER (a) ? I DET UKENDTE MØRKE I DERES AH-HI (*Chohanisk, Dhyan-Buddhisk*) PARANISHPANNA, PRODUCENTER AF FORM (*rupa*) FRA IKKE-FORM (*arupa*), VERDENS ROD — DEVAMATRIEN* OG SVÂBHÂVAT, HVILEDE I IKKE-VÆRENS LYKSALIGHED (b).

(a) "Byggerne," det "Manvantariske Daggry's Sønner," er de sande skabere af Universet; og i denne doktrin, som kun behandler vores Planetariske System, kaldes de, som de sidstnævntes arkitekter, også for "Vogterne" af de Syv Sfærer, som eksoterisk er de Syv planeter, og esoterisk de syv jordkloder eller sfærer (planeterne) også i vores kæde. Begyndelses-sætningen i Stanza I., hvor "Syv Evigheder" blev nævnt, gælder for både *Maha-Kalpaen* eller "den (store) Brahmâ's Tidsalder," så vel som den Solare *pralaya* og den efterfølgende genopstandelse af vores Planetariske System på et højere plan. Der er mange slags *pralaya* (opløsning af synlige ting), som det vil blive vist andre steder.

(b) Husk at Paranishpanna, er *summum bonumen*, det Absolutte, derfor det samme som Paranirvana. Bortset fra den endelige tilstand er det den subjektive tilstand som ikke har nogen relation til nogen ting andet end den ene absolutte sandhed (Paramârthasatya) på dets plan. Det er denne tilstand som leder en til at korrekt værdsætte den fulde betydning af Ikke-Væren, der, som forklaret, er *absolut* Væren. Før eller siden, vil alt det som nu *tilsyneladende* eksisterer, i realiteten og aktualiteten være i en tilstand af Paranishpanna. Men der er en stor forskel mellem *bevidst* og *ubevidst* "væren." Tilstanden af Paranishpanna, uden Paramârtha, den Selv-analys-

* "Gudernes Moder," Aditi, eller Cosmisk Rum. I Zohar, kaldes hun Sefira , Sefiroernes Moder, og Shekinah i hendes ur form, *in abscondito*.

erende bevidsthed (Svasamvedana), er ingen lyksalighed, men ganske enkelt uddøen (i Syv Evigheder). Således, vil en jernkugle placeret under solens svidende stråler blive gennemvarmet, men vil ikke føle eller værdsætte varmen, mens et menneske vil. Det er kun "med et klart sind og u-formørket af personlighed, og en assimilering af fortjenesten fra mangfoldige eksistenser hengivet til at være i dets kollektivitet (hele det levende og sansende Univers)," at man slipper af med personlig eksistens, sammensmeltende med, bliver ét med, det Absolutte,* og fortsætter i fuld besiddelse af Paramârtha.

STANZA II. — *Fortsat.*

2. . . . HVOR VAR STILHED? HVOR ØRERNE TIL AT SANSE DET MED? NEJ! DER VAR HVERKEN STILHED EJ HELLER LYD (*a*). INTET BORTSET FRA UOPHØRLIGT, EVIGT ÅNDEDRAG (*Bevægelse*) SOM IKKE KENDER SIG SELV (*b*).

(*a*) Ideen at ting kan ophøre med at eksistere og stadig VÆRE til, er en grundlæggende en indenfor Østlig psykologi. Bag dens tilsyneladende selvmodsigelse i udtrykkende, ligger der en sandhed i Naturen at realisere, som i Sindet, er den vigtige ting, snarere end at argumentere med ord. Et familiært eksempel på et lignende paradoks gives ved kemisk kombination. Spørgsmålet om hvorvidt Hydrogen og Oxygen ophører med at eksistere, når de kombineres for at danne vand, er stadig et omstridt et, argumenterer nogle fordi siden de findes igen når vand nedbrydes igen så må de være der hele tiden; andre gør gældende at da de rent faktisk bliver til noget helt andet så må de ophøre med at eksistere som sig selv midlertidigt; men ingen af parterne er i stand til at danne den svageste opfattelse af den sande tilstand i en ting, som er blevet noget andet og alligevel ikke er ophørt med at være sig selv. Eksistens som vand, kan for Hydrogen og Oxygen, siges at være, en tilstand af Ikke-væren som er "mere virkelig væren" end deres eksistens som gasser; og dette kan svagt antyde Universets

* *Ikke-væren* er derfor "ABSOLUT Væren," indenfor esoterisk filosofi. Hos den sidstnævntes læresætninger er selv Adi-Buddha (først eller oprindelig visdom), i en henseende en illusion, Maya, mens den er manifesteret, fordi alle guderne, inklusiv Brahmâ, er nødt til at dø ved slutningen af "Brahmâ's Tidsalder"; abstraktionen kaldet Parabrahm alene — uanset vi kalder den Ensoph, eller Herbert Spencer's Uerkendelige — er "den Ene Absolutte" Realitet. Den Ene uden-nogen-anden Eksistens er ADWAITA, "Uden en Dualitet," og alt resten er *Maya*, lærer Adwaita filosofien.

tilstand når det falder i søvn, eller ophører med at være, under "Brahmâ's Nætter" — for at vågne op og gen-fremstå, når den nye Manvantaras daggry genkalder det til det vi alle kalder eksistens.

(b) Den Ene Eksistens' "Åndedrag" bruges kun i dennes sammenhæng med Kosmogoniens åndelige aspekt indenfor Arkaisk esoterisme; ellers, erstattes den af — Bevægelse — dens ækvivalent på det materielle plan. Det Ene Evige Element, eller element-indeholdende Vehikel, er *Rum*, dimensionsløs i enhver henseende; sam-eksisterende med det er — endeløs *varighed*, ur (derfor uforgængeligt) *stof*, og *bevægelse* — absolut "evig bevægelse" som er det "Ene" Elements "åndedrag." Dette åndedrag, som det ses, kan ikke ophøre, ikke en gang under, Pralayiske evigheder. (Se "*Chaos, Theos, Kosmos*," i Del II.)

Men den "Ene Eksistens Åndedrag" passer ikke desto mindre, ikke med den *Ene Årsagsløse Årsag* eller "Al Væren-hed" (i modsætning til Al-Væren, som er Brahmâ, eller Universet). Brahmâ (eller Hari) den fire-ansigtede gud som, efter at have løftet Jorden ud af vandene, "fuldendte Skabelsen," anses kun som den instrumentale, og ikke, som det klart antydes, den fuldkomne Årsag. Ingen Orientalist synes, ind til nu, fuldstændigt at have forstået den virkelige betydning af versene i Purânaen, som omhandler "skabelse."

Der i er Brahmâ årsagen til kræfterne som efterfølgende vil blive genereret med henblik på "skabelsens" arbejde. Når en oversætter siger, "Og fra ham udgik kræfterne for at blive skabt, efter at de var blevet den virkelige årsag": "og fra DET udgår kræfterne som *vil skabe* når de *bliver* den virkelige årsag" (på det materielle plan) ville måske være mere korrekt? Bortset fra den ene (årsagsløse) ideale årsag, så er der ingen anden som universet kan refereres til. "Værdigste blandt asketer! gennem dens kraft — *dvs.*, gennem kraften fra denne årsag — fremkommer alle skabte ting ved dens iboende eller passende natur." Hvis *nimitta*, indenfor Vedanta og Nyaya, er den virkende årsag, i kontrast til *upadâna*, den materielle årsag, (og indenfor Sankhya, indeholder *pradhâna* begges funktioner); indenfor Esoterisk filosofi, som forener alle disse systemer, og hvis nærmeste eksponent er Vedanta som den udbredes af Adwaita Vedantister, der kan ingen anden end *upadâna* spekuleres på; det som er i Vaishnavaernes (Vasishta-dvaitaen) sind som idealet i modsætning til det virkelige — eller Parabrahm og Isvara — kan ikke finde plads i publicerede spekulationer, fordi

selv dette ideal er en fejl opfattelse, når det tillægges det som ingen menneskelig fornuft, selv en adepts, kan opfatte.

At kende det selv eller sig selv, nødvendiggør bevidsthed og opfattelse (begge begrænsede evner i relation til ethvert emne undtagen Parabrahm), for at blive erkendt. Deraf det "Evide Åndedrag som ikke kender sig selv." Uendelighed kan ikke forstå Begrænsethed. Det Uudgrundelige kan ikke have nogen relation til det begrænsede og konditionerede. Indenfor okkult lære er den Ukendte og Uerkendelige BEVÆGER eller den Selv-Eksisterende, den absolutte guddommelige Essens. Og således værende *Absolut* Bevidsthed, og *Absolut* Bevægelse — for de begrænsede sanser hos de som beskriver dette ubeskrivelige — er det ubevidsthed og ubevægelighed. Konkret bevidsthed kan ikke være baseret på abstrakt Bevidsthed, mere end kvaliteten våd kan være baseret på vand — vådhed er dens egen attribut og årsagen til vådheds kvaliteten i andre ting. Bevidsthed indebærer begrænsninger og kvalifikationer; noget at være bevidst om, og nogen som er bevidst om det. Men Absolut Bevidsthed indeholder tænkeren, tingen der tænkes på og tanken, alle tre i sig selv og alle tre *ét*. Intet menneske er bevidst om mere end den del af hans viden som tilfældigvis bliver genkaldt i hans sind på ethvert givet tidspunkt, alligevel er sproget så fattigt at vi ikke har noget udtryk til at adskille viden som ikke aktivt tænkes på, fra viden som vi er ude af stand til at genkalde i hukommelsen. At glemme er synonymt med at ikke huske. Hvor meget mere vanskeligt må det ikke være at finde udtryk til at beskrive, og skelne mellem, abstrakte metafysiske sandheder eller forskelle. Det må ikke glemmes, at vi også giver navne til ting i overensstemmelse med udseendet de antager for os selv. Vi kalder absolut bevidsthed "ubevidsthed," fordi det synes for os at den nødvendigvis må være sådan, lige som vi også kalder det Absolutte, "Mørke," fordi det for vores begrænsede forståelse fremstår ret så uigennemtrængeligt, alligevel anerkender vi fuldt ud at vores opfattelse af sådanne ting ikke yder dem retfærdighed. Vi skelner for eksempel i vores sind ufrivilligt mellem ubevidst absolut bevidsthed, og ubevidsthed, ved hemmeligt at tilføre den førstnævnte med en slags ubestemt kvalitet som, på et højere plan end vores tanker kan nå, korresponderer, med det vi kender som bevidsthed i os selv. Men dette er ikke nogen slags bevidsthed som vi kan klare at skelne fra det som for os fremstår som ubevidsthed.

STANZA II. — *Fortsat.*

3. TIMEN VAR ENDNU IKKE ANSLÅET; STRÅLEN VAR ENDNU IKKE FLASHET IND I KIMEN (*a*); MATRI-PADMAEN (*moder lotus*) VAR ENDNU IKKE SVULMET OP (*b*).*

(*a*) Det "Evide Mørkes" stråle, bliver, når den udsendes, en stråle af strålende lys eller liv, og flasher ind i "Kimen" — punktet i det Mondæne Æg, repræsenteret af stof i dets abstrakte betydning. Men udtrykket "Punkt" skal ikke forstås som gældende for noget bestemt punkt i Rummet, for en kim eksisterer i centeret af ethvert atom, og disse danner kollektivt "Kimen;" eller rettere, fordi intet atom kan gøres synligt, for vores fysiske øje, så danner disses kollektivitet (hvis udtrykket kan anvendes om noget som er uudgrundeligt og uendeligt) det evige og uforgængelige stofs noumenon.

(*b*) En af de symbolske figurer for den Duale skabende kraft i Naturen (stof og kraft på det materielle plan) er *Padma*, vandliljen fra Indien. Lotussen er resultatet af varme (ild) og vand (damp eller Æter); ild står i ethvert filosofisk og religiøst system som en repræsentation på Guddommens Ånd, † det aktive, mandlige, skabende princip; og Æter, eller stoffets Sjæl, ildens lys, for det passive kvindelige princip hvor fra alting i dette Univers emanerede. Æter eller Vand er derfor Moderen, og Ild er Faderen. Sir W. Jones (og før ham arkaisk botanik) viste at Lotussens frø — selv før de spirer — indeholder perfekt formede blade, miniature-formen af det som de en dag, som perfekte planter, vil fremkomme som: naturen giver os således et eksemplar af før-dannelsen af dets skabelse . . . frøet hos alle phanerogamous planter bærende passende blomster indeholder tydeligt formet en lille embryo plante. ‡ (Se Del II., "Lotus Blomsten som et Universelt Symbol.") Dette forklarer sætningen "Moderen var endnu ikke opsvulmet" — formen bliver normalt ofret for den indre eller rod ide indenfor Arkaisk symbolologi.

Lotussen, eller Padma, er, ydermere, en meget gammel og yndet

* Et upoetisk udtryk, alligevel stadigvæk meget malende. (Se fodnote til Stanza III.)

† Selv indenfor Kristendommen. (Se Del II., "Ur Substans og Guddommelig Tanke.")

‡ Gross, "The Heathen Religion," p. 195.

sammenligning med hensyn til Kosmos selv, og også med hensyn til mennesket. De populære årsager som gives er, først, den sandhed som lige er blevet nævnt, at Lotusfrøet i sig indeholder en perfekt miniature af den fremtidige plante, som kendetegner den sandhed at de åndelige prototyper af alle ting eksisterer i den ikke-materielle verden før disse ting bliver materialiseret på Jorden. For det andet, den sandhed at Lotusplanten gror op gennem vandet, med dens rod i Ilus'en, eller mudderet, og spreder dens blomster i luften ovenfor. Lotussen kendetegner således livet for mennesket og også det for Kosmos; for den Hemmelige Lære lærer at begge elementer er de samme, og at begge udvikler sig i samme retning. Roden af Lotussen nedsænket i mudderet repræsenterer materielt liv, stilken der går op gennem vandet kendetegner eksistens i den astrale verden, og blomsten som flyder på vandet og åbner sig for rummet er et sindbillede på åndelig væren.

STANZA II. — *Fortsat.*

4. HENDES HJERTE HAVDE ENDNU IKKE ÅBNET SIG FOR AT DEN ENE STRÅLE KUNNE KOMME IND, FOR DEREFTER AT FALDE, SOM TRE IND I FIRE I MAYA'S SKØD (*a*).

(*a*) Ur Substansen var endnu ikke passeret ud af dens før-cosmiske latenthed ind i differentieret objektivitet, eller endda blevet den (for mennesket, ind til nu) usynlige Protyl hos Videnskaben. Men, da timen slår og den bliver modtagelig for den Fohatiske indprægning af den Guddommelige Tanke (Logosen, eller det mandlige aspekt af Anima Mundi, Alaya) — så åbner dens hjerte sig. Den differentierer, og de TRE (Fader, Moder, Søn) transformeres om til fire. Her i ligger oprindelsen til det dobbelte mysterium om Treenigheden og den ubesmittede Undfangelse. Det først og Grundlæggende dogme indenfor Okkultismen er Universel Enhed (eller Homogenitet) under tre aspekter. Dette førte til en mulig forestilling om Guddom, der som en absolut enhed for altid må forblive uforståelig for begrænsede intellekter. "Hvis du ville tro på Kraften som handler indeni plantens rod, eller forestille dig roden skjult under jorden, så er du nødt til at tænke på dens stilk eller stamme og på dens blade og blomster. Du kan ikke forstille dig denne Kraft uafhængigt af disse objekter. Livet kan kun kendes ved hjælp af Livets Træ. . . ." (Precepts for Yoga). Ideen om *Absolut* Enhed

ville blive fuldstændig brudt i vores opfattelse, hvis vi ikke havde noget konkret foran vores øje til at indeholde denne Enhed. Og guddommen som er absolut, må være allestedsnærværende, derfor ikke et atom men indeholder DET indeni sig selv. Roden, stammen, og dens mange grene er tre adskilte objekter, alligevel er de et træ. Kabalisterne siger: "Guddommen er en, fordi Den er uendelig. Den er trefoldig, fordi den altid manifesteres." Denne manifestation er trefoldig i dens aspekter, fordi den, som Aristotles opfatter det, behøver tre principper for hver almindelig krop for at blive objektiv: privation, form og stof.* Privation betød i den store filosofers sind det som Okkultisterne kalder prototyper indpræget på det Astrale Lys — Anima Mundi's laveste plan og verden. Foreningen af disse tre principper afhænger af et fjerde — LIVET som udstråler fra den Utilgængeliges toppe, for at blive en universelt udbredt Essens på de manifesterede planer for Eksistens. Og denne KVATERNITET (Fader, Moder, Søn, som en ENHED, og en kvaternitet, som en levende manifestation) har været midlet der førte til den meget arkaiske Ide om Ubesmittet Undfangelse, nu endeligt krystalliseret ind i et dogme indenfor den Kristne Kirke, som materialiserede denne metafysiske ide ud over enhver sund fornuft. For man behøver blot at læse Kabalaen og studere dens numeriske fortolkningsmetoder for at finde oprindelsen til dette dogme. Det er rent astronomisk, matematisk, og først og fremmest metafysisk: det Mandlige element i Naturen (personificeret af de mandlige guddomme og Logoi — Viraj, eller Brahmâ; Horus, eller Osiris, osv. osv.) er født gennem, ikke fra, en ubesmittet kilde, personificeret af "Moderen"; fordi den Mand som har en Moder kan ikke have en "Fader" — den abstrakte Guddom er kønsløs og ikke en gang en Væren men Væren-hed, eller Livet selv. Lad os fremlægge dette i det matematiske sprog fra forfatteren til "The Source of Measures." Omtalende "Måling af et Menneske" og hans numeriske (Kabalistiske) værdi, skriver han at i Første Mosebog, kap. iv., v. 1, "Kaldes det 'Mennesket lig Jehovah'

* En Vedantist hos Visishtadwaita filosofien ville sige at, selv om Parabrahmam er den eneste uafhængige Virkelighed, så er Parabrahmam uadskillelig fra hans treenighed. At Han er tre, "Parabrahmam, Chit, og Achit," de sidste to er afhængige realiteter ude af stand til at eksistere adskilt; eller, for at gøre det klarere, Parabrahmam er SUBSTANSEN — uforanderlig, evig, og uopfattelig — og Chit (Atma), og Achit (Anâtma) er dens kvaliteter, lige som form og farve er kvaliteter for ethvert objekt. De to er Parabrahmam's klædning, eller krop, eller snarere attribut (Sarira). Men Okkultisten ville finde meget at sige imod denne påstand, og ligeledes ville Adwaitee Vedantisten.

Målingen, og den udføres på denne måde, dvs.: $113 \times 5 = 565$, og værdien 565 kan blive placeret under udtryksformen $56 \cdot 5 \times 10 = 565$. Her bliver Menneske-tallet 113 en faktor af $56 \cdot 5 \times 10$, og den (Kabalistiske) læsning af dette sidst angivne udtryk er Jod, He, Vau, He, eller Jehovah. . . . Udvidelsen af 565 til $56 \cdot 5 \times 10$ har til hensigt at vise emanationen af det mandlige (Jod) fra det kvindelige (Eva) princip; eller, så at sige, fødslen af det mandlige element fra en ubesmittet kilde, med andre ord, en ubesmittet undfangelse."

Således gentages det opførte mysterium på Jorden, i henhold til Seerne, på det guddommelige plan. "Sønnen" fra den ubesmittede Himmelske Jomfru (eller den udifferentierede cosmiske protyl, Stof i dens uendelighed) fødes igen på Jorden som den jordiske Eva's Søn — vores moder Jord, og bliver Menneskeheden som en totalitet — fortid, nutid, og fremtid — for Jehovah eller Jod-he-vau-he er androgyn, eller både mandlig og kvindelig. Ovenfor, er Sønnen hele KOSMOS; nedenfor, er han MENNESKEHEDEN. Triaden eller triangelen bliver Tetraktis, det Hellige Pythagoræiske tal, det fuldkomne Kvadrat, og en 6-sidet kube på Jorden. Makroprosopusen (det Store Ansigt) er nu Mikroprosopus (de mindre ansigt); eller, sådan som Kabalisterne angiver det, den "Gamle af Dage," nedstigende over Adam Kadmon, som han bruger som sit vehikel til at manifestere sig igennem, bliver transformeret om til Tetragrammaton. Denne er nu i "Maya's Skød," den Store Illusion, og den har mellem den selv og Virkeligheden det Astrale Lys, den store Bedrager af menneskets begrænsede sanser, med mindre Viden gennem Paramarthasatya kommer til undsætning.

STANZA II. — *Fortsat.*

5. DE SYV (*Sønner*) VAR ENDNU IKKE FØDT FRA LYSETS SPIND. MØRKE ALENE VAR FADER-MODER, SVÂBHÂVAT; OG SVÂBHÂVAT VAR I MØRKE (*a*).

(*a*) Den Hemmelige Lære, i Stanzaerne angivet her, beskæftiger sig hovedsageligt, hvis ikke fuldstændigt med vores Solsystem, og især med vores planetariske kæde. De "Syv Sønner," er derfor, skaberne af den sidstnævnte. Denne lære vil herefter blive forklaret mere udførligt. (Se Del II., "De Skabende Guders Teogoni.")

Svâbhâvat, den "Plastiske Essens" som fylder Universet, er roden til alle ting. Svâbhâvat er, så at sige, det konkrete Buddhistiske aspekt af abstraktionen der kaldes *Mulaprakriti* indenfor Hindu filosofien. Det er Sjælens krop, og det som Æter ville være i forhold til Akasa, den sidstnævnte er den førstnævntes besjælende princip. Kinesiske mystikere har gjort det til synonym med "væren." I *Ekasloka-Shastra* af *Nagârjuna* (Kina's *Lung-Shu*) som kaldes *Yih-shu-lu-kia-lun* af Kineserne, siges det at det oprindelige ord for Yeu er "Væren" eller "Subhâva," "Substansen som giver substans til sig selv," også forklaret af ham med meningen "uden handling og med handling," "naturen som ikke har nogen natur selv." *Subhâva*, hvor fra *Svâbhâvat* kommer er sammensat af to ord: Su "retfærdig," "smuk," god; Sva, "selv"; og bhava, "væren" eller "tilstande af væren."

STANZA II. — *Fortsat.*

6. DISSE TO ER KIMEN, OG KIMEN ER —EN. UNIVERSET VAR STADIGVÆK SKJULT I DEN GUDDOMMELIGE TANKE OG DEN GUDDOMMELIGE FAVN.

Den "*Guddommelige Tanke*" indebærer ikke ideen om en Guddommelig Tænker. Universet, ikke kun fortid, nutid, og fremtid — som er en menneskelig og begrænset ide udtrykt af en begrænset tanke — men er i dens totalitet, som *Sat* (et uoversætteligt udtryk), den absolutte væren, med Fortiden og Fremtiden krystalliseret i et evigt Nu, selve denne Tanke reflekteret i en sekundær eller manifesteret årsag. Brahma (intetkøn) som Paracelsus' *Mysterium Magnum* er et absolut mysterium for det menneskelige sind. Brahmâ, det mandlige-kvindelige, dets aspekt og antropomorfe refleksion, kan opfattes af blind tro, selv om det afvises af det menneskelige intellekt når det når dets modenhed. (Se Del II., "Ur Substans og Guddommelig Tanke.")

Derfor påstanden at Universet eller "Sønnen," så at sige, under prologen til Skabelsens drama, eller begyndelsen af den kosmiske evolution, stadigvæk ligger skjult "i den Guddommelige Tanke," som endnu ikke var trængt igennem "ind i den Guddommelige Favn." Bemærk nøje, at denne ide er ved roden til, og danner oprindelsen til alle allegorierne, om "Guds Sønner" født af ubesmittede jomfruer.

STANZA III.

KOMMENTAR.

1. DEN SYVENDE EVIGHEDS SIDSTE VIBRATION DIRRER GENNEM UENDELIGHED (*a*). MODEREN SVULMER OP, UDVIDER SIG INDE FRA UDADTIL, LIGE SOM KNOPPEN PÅ LOTUSSEN (*b*).

(*a*) Den tilsyneladende paradoksale brug af sætningen "Syv Evigheder," således inddelende det udelelige, er helliggjort indenfor esoterisk filosofi. Den sidstnævnte inddeler uudgrundelig varighed ind i ukonditioneret evig og universel Tid og en konditioneret en (*Khandakâla*). Den ene er den uendelige tids (Kâla's) abstraktion eller noumenon; den anden dets fænomen fremkommende periodisk, som et resultat af *Mahat* (den Universelle Intelligens begrænset af Manvantarisk varighed). Indenfor nogle skoler, er Mahat den "første-fødte" fra Pradhâna's (udifferentieret substans, eller Mulaprakriti's periodiske aspekt, Naturens rod), denne (Pradhâna) kaldes Maya, Illusionen. I den henseende, tror jeg, at esoterisk lære adskiller sig fra de Vedantiske doktriner for både Adwaita og Visishtadwaita skolerne. For den siger at, mens Mulaprakriti, noumenonet, er selv-eksisterende og uden oprindelse — det er, kort sagt, forælderløs, Anupadaka (som ét med Brahman) — så er Prakriti, dets fænomen, periodisk og ikke noget bedre end et skygebillede af den førstnævnte, lige så er Mahat, hos Okkultisterne den første-fødte Gnâna (eller *gnosis*) viden, visdom eller Logosen — et skygebillede reflekteret fra den Absolutte NIRGUNA (Parabrahm, den ene virkelighed; "uden attributter og kvaliteter"; se Upanishaderne); mens Mahat hos nogle Vedantister er en manifestation af Prakriti, eller Stof.

(*b*) Derfor, var den "den Syvende Evigheds sidste vibration" ikke "forud-ordineret" — af nogen bestemt Gud, men skete i kraft af den evige og uforanderlige LOV som forårsager de store perioder med Aktivitet og Hvile, så malende, og på samme tid så poetisk, kaldet "Brahmâ's Dage og Nætter." Udvidelse "inde fra udadtil" fra Moderen, andre steder kaldet "Rummets Vande," "Universel Matrix," osv., hentyder ikke til en udvidelse fra et lille center eller fokus, men, uden reference til størrelse eller begrænsning eller område, betyder det udviklingen af grænseløs subjektivitet til en lige så ubegrænset objektivitet. "Den (for os) altid usynlige og immaterielle Substans tilstede i evigheden, kastede sin periodiske skygge frem fra dets eget plan ned i skødet

af Maya." Det indebærer at denne ekspansion, ikke er en forøgelse i størrelse — for uendelig udvidelse tillader ikke nogen forstørrelse — men en forandring af tilstand. Den "udvidede sig som Lotusens knop"; for Lotus planten eksisterer kun som en miniature embryo i dens frø (en fysisk karakteristisk), men dets prototype er til stede i en perfekt form i det Astrale Lys fra "Daggry" til "Nat" under den Manvantariske periode, lige som alt andet, faktisk er det, i dette objektive Univers; fra mennesket ned til miden, fra gigantiske træer ned til det lillebitte græsblad.

Alt dette, lærer den skjulte Videnskab, er kun den midlertidige refleksion, skyggen af den fuldkomne prototype i Guddommelige Tanke; det "Evide" ord, bemærk igen nøje, her kun angivet i betydningen "Æon," som varer gennem hele den endeløse, men stadigvæk begrænsede cyklus af aktivitet, af os kaldet Manvantara. For hvad er den sande esoteriske betydning af Mavantara, eller snarere en Manu-Antara? Den betyder, esoterisk, "mellem to Manuer," hvor af der er fjorten i hver "Brahmâ's Dag," sådan en "Dag" består af 1.000 aggregater på fire tidsaldre, eller 1.000 "Store Tidsaldre," Mahayugaer. Lad os nu analysere ordet eller navnet Manu. Orientalister og deres Ordbøger fortæller os at udtrykket "Manu" stammer fra roden *Man*, "at tænke"; deraf "det tænkende menneske." Men, esoterisk, er enhver Manu, som en antropomorferet protektor for hans specielle cyklus (eller Runde), blot den personificerede ide fra den "Guddommelige Tanke" (lige som den Hermetiske "Pymander"); hver af Manuerne, er derfor den specielle gud, skaberen og formeren af alt som fremkommer under hans egen respektive cyklus af væren eller Manvantara. Fohat løber Manuerne's (eller Dhyan-Chohanerne's) ærinder, og forårsager at de perfekte prototyper ekspanderer inde fra udadtil — dvs., til på en nedstigende skala, gradvist at krydse, alle planerne fra noumenonet til det laveste fænomen, for endeligt på det sidste at blomstre frem til fuld objektivitet — højdepunktet af illusion, eller det groveste stof.

STANZA III.—*fortsat.*

2. VIBRATIONEN FEJER AF STED, BERØRER MED SIN RASKE VINGE (*samtidigt*) HELE UNIVERSET OG KIMEN SOM DVÆLER I MØRKE: MØRKET SOM ÅNDER (*bevæger sig*) OVER DE SLUMRENDE VANDE AF LIV (*a*).

(a) Den Pythagoræiske Monade siges også at dvæle i ensomhed og mørke lige som "kimet." Ideen om Mørkets "åndedrag" bevægende sig over "de slumrende Vande af liv," som er oprindeligt stof med latent Ånd i sig, minder om det første kapitel i Første Mosebog. Dens original er den Brahminske Nârâyana (bevægeren på Vandene), som er personificeringen af det ubevidste Alt's (eller Parabrahm's) evige Åndedrag hos de Østlige Okkultister. Livets Vande, eller Chaos — det kvindelige princip indenfor symbolære — er vakuumet (for vores mentale blik) hvor i den latente Ånd og Stof ligger. Det var dette, som, følgende hans instruktør Leukippos, fik Demokrites til at hævde at ur principperne for alt var atomer og et vakuum, i betydningen rum, men ikke tomt rum, fordi "Naturen afskyr vakuum" ifølge Peripatetikerne, og enhver gammel filosof.

Indenfor alle Kosmogonier spiller "Vand" den samme vigtige rolle. Det er grundlaget og kilden til materiel eksistens. Videnskabsfolk, der fejl opfatter ordet for tingen, forstod ved vand den bestemte kemiske kombination af oxygen og hydrogen, og gav således en specifik betydning til et udtryk Okkultisterne i generisk forstand brugte med en metafysisk og mystisk betydning. Is er ikke vand, ingen af dem er damp, selv om alle tre har præcis de samme kemiske kompositioner.

STANZA III.—*Fortsat.*

2. MØRKE RADIERER LYS, OG LYS KASTER EN ENLIG STRÅLE NED I VANDENE, NED I MODER-DYBET. STRÅLEN SKYDER GENNEM JOMFRU-ÆGGET, STRÅLEN FORÅRSAGER AT DET EVIGE ÆG DIRRER, OG NEDKASTER DEN IKKE-EVIGE (*periodiske*) KIM, SOM KONDENSERER TIL VERDENS-ÆGGET (*a*).

(a) Den enelige stråle der nedkastes i moder dybet kan opfattes som havende betydningen, Guddommelig Tanke eller Intelligens, befrugter chaos. Dette, sker imidlertid på planet for metafysisk abstraktion, eller snarere på planet hvor på det vi kalder en metafysisk abstraktion er en realitet. Jomfru-ægget der i en henseende er abstrakt Æg-hed, eller evnen til at blive udviklet gennem befrugtning, er evig og altid den samme. Og lige som når befrugtningen af et æg finder sted før det bliver lagt; lige så indeholder den ikke-evige periodiske kim som senere i symbolæren

bliver det mondæne æg, når det fremstår fra det nævnte symbol, i sig selv "løftet og kraften" for hele Universet. Ideen er dog *per se*, selvfølgelig, en abstraktion, en symbolsk udtryksmåde, det er sandt nok et symbol, fordi det leder tanken hen på ideen om uendelighed som en endeløs cirkel. Den bringer frem for sindets øje billedet af det fremkommende Kosmos fra og i uudgrundelig rum, et Univers lige så kystløst i udstrækning hvis ikke lige så endeløst i dets objektive manifestation. Sammenligningen med et æg, udtrykker også den sandhed lært om indenfor Okkultisme at ur formen til alt manifesteret, fra atom til klode, frem menneske til engel, er kugleformet, sfæren har i alle nationer været sindbilledet på evighed og uendelighed — en slange slugende dens hale. For at forstå betydningen af det, så må sfæren imidlertid opfattes som set fra dets centrum. Området for syn eller tanke er lige som en sfære hvis radius udgår fra ens eget selv i enhver retning, og udstrækker sig ud i rummet, åbnende op for uudgrundelige perspektiver hele vejen rundt. Det er Pascals og Kabalisternes symbolske cirkel, "hvis centrum er overalt og omkreds ingen steder," et koncept som indgår i dette sindbilledes sammensatte ide.

Det "Mondæne Æg" er, måske, en af de mest universelt adopterede symboler, højest tankevækkende som det er, ligeligt i den åndelige, fysiologiske, og kosmologiske betydning. Derfor, findes det i enhver verdens-teogoni, hvor det stort set associeres med slangens symbol, det sidstnævnte er alle steder, i filosofi som i religiøs symbollære, et sindbillede på evighed, uendelighed, regenerering, og foryngelse, så vel som visdom. (Se Del II. "Træ og Slange og Krokodille Tilbedelse.") Mysteriet om tilsyneladende selv-skabelse og evolution gennem dets egen skabende kraft gentager i miniature den Cosmiske evolutions proces i ægget, begge skyldes varme og fugtighed under effluksen af den usete skabende ånd, retfærdiggjorde fuldt ud valget af dette grafiske symbol. "Jomfru Ægget" er det mikrocosmiske symbol på den makrocosmiske prototype — "Jomfru Moderen" — Chaos eller Ur Dybet. Den mandlige Skaber (under hvilket som helst navn) bryder frem fra Jomfru kvinden, den ubesmittede rod befrugtet af Strålen. Hvem, som er velbevandret indenfor astronomi og naturvidenskaber, vil undgå at se det tankevækkende i dette? Cosmos som modtagelig Natur er et befrugtet Æg — alligevel ladt ubesmittet; når det først blev anset for at være uudgrundelig, så kunne det ikke have nogen anden repræsentation end en sfære. Det Gyldne Æg, var omgivet af syv naturlige elementer (æter, ild, luft, vand), "fire klar, tre hemmelige." Det kan findes

angivet i Vishnu Purâna, hvor elementerne oversættes til "Hylstre" og en *hemmelig* en tilføjes: "Aham-kâra" (se Wilson's Vishnu Purâna, Book I., p. 40). Den oprindelige tekst har ikke nogen "Aham-kâra;" den nævner syv Elementer uden af specificere de sidste tre (se Del II. om "Det Mondæne Æg").

STANZA III.—*Fortsat.*

4. (*Derefter*) FALDER DE TRE (*triangel*) NED I FIRE (*kvaternitet*). DEN RADIERENDE ESSENS BLIVER SYV INDENI, SYV UDENFOR (*a*). DET LYSENDE ÆG (*Hiranyagarbha*), SOM I SIG SELV ER TRE (*de trefoldige hypotaser, for Brahmâ, eller Vishnu, de tre "Avasthaer"*); STIVNER OG SPREDER SIG I MÆLKE-HVIDE "OSTEMASSER" GENNEM MODERENS DYBDER, RODEN SOM GROR I LIVETS OCEAN (*b*).

Brugen af geometriske figurer og den hyppige hentydninger til figurer i alle gamle skrifter (se Purânaer, Egyptiske papyri, the "Book of the Dead", og endda Biblen) skal forklares. I "Dzyan Bogen," lige som i Kabalaen, er der to slags taltegn at studere — figurerne, ofte simple blindgyder, og de Hellige Tal, hvis værdier alle kendes af Okkultisterne gennem Indvielse. De førstnævnte er et konventionelt ideogram, de sidstnævnte er det grundlæggende symbol for alle. Det vil sige, at en er fuldstændig fysisk, den anden fuldstændig metafysisk, de to står i relation til hinanden som stof gør det med hensyn til ånd — den ENE Substans' ydre poler.

Lige som Balzac, den ubevidste Okkultist indenfor Fransk litteratur et sted siger, at Tallet er det samme for Sindet som det er for stof: "en uforståelig agent;" (måske er det sådan for den profane, aldrig for det Indviede sind). Tal er, som den store forfatter tænkte, en Entitet, og, på samme tid, et Åndedrag emanerende fra det han kaldte Gud og som vi kalder ALTET; åndedraget som alene kunne organisere det fysiske Kosmos, "hvor intet opnår sin form andet end gennem Guddommen, som er et resultat af Tal." Det er lærerigt at citere Balzac's ord om emnet: —

"De mindste så vel som de mest umådelige skabelser, adskilles de ikke fra hinanden ved deres kvantiteter, deres kvaliteter, deres dimensioner, deres kræfter og attributter, alle undfanget af TALLET? Tallenes uendelighed er en sandhed bevist for vores sind, men intet bevis kan fysisk gives

på det. Matematikeren vil fortælle os at tallenes uendelighed eksisterer men ikke kan påvises. Gud er et Tal begavet med bevægelse, som føles men påvises ikke. *Som en Enhed, begynder den Tallene, som den intet har tilfælles med.* Eksistensen af Tallet afhænger af Enhed, som, uden et enkelt Tal, undfanger dem alle. Hvad! ude af stand til hverken at måle den første abstraktion givet til dig af Guddommen, eller opfatte det, så håber du stadig at underlægge dine målinger de Hemmelige Videnskabers mysterium som emanerer fra denne Guddom? Og hvad ville du mene, hvis jeg kastede dig ned i BEVÆGELSENS dybder, Kraften som organiserer Tallet? Hvad ville du mene, hvis jeg tilføjede at denne *Bevægelse* og dette *Tal** er undfanget af ORDET, den Højeste Fornuft hos Seerne og Profeterne, som, i de gamle dage sansede Guds mægtige Åndedrag, som Apokalypsen er et vidne på?"

(b) "Den radierende essens stivnede og spredte sig gennem dybderne" i Rummet. Fra en astronomisk synsvinkel er det let at forklare: det er "mælkevejen," verdens-stadset, eller ur stoffet i dens første form. Det er imidlertid mere vanskeligt, at forklare det med nogle få ord eller endda linjer, fra den Okkulte Videnskabs og Symbollæres synsvinkel, da det er det mest komplicerede blandt ideogrammer. Her i ligger mere end et dusin symboler gemt. Til at begynde med, hele gudekredsen af mysteriøse objekter,‡ har hver af dem en bestemt Okkult betydning, udtrukket fra Hindu gudernes allegoriske "kværnen af oceanet." Ud over *Amrita*, livets vand eller udødelighed, blev "*Surabhi*" "overflødhedens ko," kaldet "kildevældet af mælk og oste-masse," udtrukket fra dette "Mælke Hav." Deraf den universelle tilbedelse af koen og tyren, den ene den produktive, den anden den skabende kraft i Naturen: symboler forbundet med både de Solare og Cosmiske guddomme. De "fjorten dyrebare tings," specifikke egenskaber med henblik på okkulte formål som kun forklares ved den fjerde Indvielse, kan ikke gives her; men det følgende kan bemærkes. I "Satapatha Brâhmana" siges det at kværningen af "Mælke Oceanet" fandt sted i Satya Yug, den første tidsalder som øjeblikkeligt fulgte "Syndfloden." Da, hverken Rig-Veda ej heller

* Tal, sandelig; men aldrig BEVÆGELSE. Det er Bevægelse som undfanger Logos, Ordet, indenfor okkultisme.

‡ De "Fjorten dyrebare ting." Beretningen eller allegorien findes i Satapatha Brâhmana og andre. Den Japanske Hemmelige Videnskab hos de Buddhistiske Mystikere, *Yamabooshi*, har "syv dyrebare ting." Vi vil omtale dem senere.

Manu — begge gående forud for Vaivasvata's "syndflod," den for størstedelen af den Fjerde Race — imidlertid nævner denne syndflod, så er det indlysende at det ikke er den "store" syndflod, ej heller den som bar Atlantis væk, endda ej heller Noa's syndflod, som her menes. "Kværningen" relaterer til en periode før dannelsen af jorden, og er i direkte forbindelse med den anden universelle legende, hvis forskellige og selvmodsigende versioner kulminerede i "Krigen i Himlen," og faldet af Englene (se Bog II., også Johannes Åbenbaring kap. xii.). Brâhmanaerne, som bebrejdes af Orientalisterne med deres versioner om det samme emne, som ofte støder sammen med hinanden, *er først og fremmest okkulte værker*, og bruges derfor bevidst som blindgyder. De fik kun lov at overleve med henblik på offentlig brug fordi de var og er fuldstændig uforståelige for masserne. Ellers ville de have været forsvundet fra cirkulation så langt tilbage som Akbar's dage.

STANZA III.—*Fortsat.*

5. RODEN BLIVER TILBAGE, LYSET BLIVER TILBAGE, "OSTEMASSERNE" BLIVER TILBAGE, OG OEAOHOO (*a*) ER STADIGVÆK ÉN (*b*).

(*a*) OEAOHOO angives som "*Gudernes Fader-Moder*" i Kommentarerne, eller de SEKS I EN, *eller den syvfoldige rod hvor fra alt udgår*. Alt afhænger af accenten som gives disse syv selvlyde, som kan udtales som *en*, *tre*, eller endda syv stavelser ved at tilføje et *e* efter bogstavet "o." Dette mystiske navn gives fordi uden en gennemført mestring af den trefoldige udtalelse så forbliver det for evigt virkningsløst.

(*b*) Dette refererer til Ikke-Adskilthed for alt som lever og har sin væren, uanset i aktive eller passive tilstande. I en betydning, er Oeaohoo "Altets Rodløse Rod"; derfor, et med Parabrahmam; i en anden henseende er det navnet for det manifesterede ENE LIV, den Evige levende Enhed. Som allerede forklaret, betyder "Roden" ren viden (*Sattva*),*

* Originalen for Forståelse er *Sattva*, som Sankara (acharya) angiver som *antahkarana*. "Forfines", siger han, "ved ofringer og andre helliggørende handlinger." I *Katha*, på p. 148, siges *Sattva* af Sankara at betyde *buddhi* — en almindelig brug af ordet. ("The BHAGAVAD GITA med The Sanatsugâtîya and The Anugîtâ," oversat

evig (*Nitya*) ukonditioneret virkelighed eller SAT (*Satya*), uanset vi kalder den Parabrahmam eller Mulaprakriti, for disse er de to aspekter af den ENE. "Lyset" er den samme Allestedsnærværende Åndelige Stråle, som er gået ind i og nu har befrugtet det Guddommelige Æg, og påkalder cosmisk stof til at begynde dens lange serier af differentieringer. Oste-masserne er den første differentiering, og refererer sandsynligvis også til det cosmiske stof som antages at være oprindelsen til "Mælkevejen" — stoffet vi kender til. Dette "stof," som ifølge åbenbaringen modtaget fra de oprindelige Dhyani-Buddhaer, er, under Universets periodiske søvn, med den ultimative finhed opfatteligt for den fuldkomne Boddhisatva's øje — dette stof, strålende og køligt, bliver, ved den første opvågningen af cosmisk bevægelse, spredt gennem Rummet; fremstår, når det ses fra Jorden, i klynger og klumper, lige som oste-masse i tynd mælk. Disse er frøene til fremtidige verdener, "Stjerne-stoffet."

STANZA III.—*Fortsat.*

6. LIVETS ROD VAR I HVER DRÅBE I UDØDELIGHEDENS (*Amrita*)* OCEAN OG OCEANET VAR RADIERENDE LYS, SOM VAR ILD OG VARME OG BEVÆGELSE. MØRKE FORSVANDT OG VAR IKKE MERE. † DET FORSVANDT I SIN EGEN ESSENS, KROPPEN AF ILD OG VAND, AF FADER OG MODER (*a*).

(*a*) Mørkes essens er absolut lys, Mørke bruges som den passende allegoriske præsentation af Universets tilstand under Pralaya, eller udtrykket for absolut hvile, eller ikke-væren, sådan som det fremstår for vores begrænsede sind. "Ilden," "Varmen," og "bevægelsen" som her omtales, er, selvfølgelig, ikke ild, varme, og bevægelse indenfor fysisk videnskab, men de underliggende abstraktioner, noumenaerne, eller sjælen, for disse materielle manifestationers essensers — "tingene i sig selv," og som moderne videnskab tilstår, fuldstændig undviger labora-

af Kâshinâth Trimbak Telang, M.A.; redigeret af Max Müller.) Uanset meningen som forskellige videnskabsfolk må tillægge udtrykket, så er *Sattva* blandt Okkulte studerende fra Aryasanga Skolen navnet givet for den duale Monade eller Atma-buddhi, og Atma-buddhi korresponderer på dette plan til Parabrahm og Mulaprakriti på det højere plan.

* Amrita er "udødelighed."

† Se Kommentar Nr. 1 til denne Stanza.

toriets instrumenter, og som selv sindet ikke kan opfange, selvom det lige så lidt kan undgå konklusionen at disse underliggende essenser for ting må eksistere. Ild og Vand, eller Fader* og Moder, kan her tages til at betyde den guddommelige Stråle og Chaos. "Chaos, som ved denne forening med Ånd erhvervede forstand, skinnede med tilfredshed, og således blev protogonos (det første-fødte lys) skabt," siger et Hermas fragment. Damascius kalder den Dis i "Theogony" — "Bortskafferen af alle ting." (Se Cory's "*Ancient Fragments*," p.314.)

Ifølge Rosenkreziske læresætninger, for en gangs skyld korrekt behandlet og forklaret af den profane, hvis kun delvist, så "er Lys og Mørke identiske i dem selv, og kun delelige i det menneskelige sind"; og ifølge Robert Fludd, "adopterede Mørke illumination for at gøre sig selv synlig" (*On Rosenkranz*). Ifølge Østlig Okkultismes læresætninger, er MØRKE den ene sande virkelighed, grundlaget og roden til lys, uden hvilken den sidstnævnte aldrig kunne manifestere sig selv, ej heller endda eksistere. Lys er stof, og MØRKE ren Ånd. Mørke, er i dens yderligtgående, metafysiske grundlag, subjektivt og absolut lys; mens det sidstnævnte i al dens tilsyneladende stråleglans og glorie, kun er en masse af skygger, da den aldrig kan være evig, og ganske er enkelt en illusion, eller Maya.

Selv i den sinds-forbløffende og videnskabs-chikanerende Første Mosebog, skabes lys ud af mørket "og mørket var over dybets overflade" (kap. i. v.2) — og ikke *vice versa*. "I ham (i mørke) var liv; og livet var menneskers lys" (John i. 4). En dag kommer måske når menneskers øjne vil blive åbnet; og så vil de måske bedre end de gør det nu, forstå det vers i Johannesevangeliet som siger "Og lyset skinner i mørket; og mørket forstod det ikke." De vil da se at ordet "mørke" ikke gælder for menneskets åndelige syn, men sandelig for "Mørke," det absolutte, som ikke forstår (ikke kan tænke) forbigående lys, uanset hvor transcenderet det er for menneskelige øjne. *Demon est Deus inversus*. Djævelen kaldes nu Mørket af Kirken, hvorimod, han i Biblen kaldes "Gud's Søn" (se Job), den lysende tidlige morgen-stjerne, Lucifer (se Esajas). Der er en hel filosofi af dogmatisk fingerfærdighed i årsagen til hvorfor den første Ærkeengel, som sprang frem fra Chaos dybet, blev kaldt Lux (Lucifer), den "lysende Morgens Søn," eller man-

* Se "Kwan-Shi-Yin." Det virkelige navn fra teksten kan ikke gives.

vantarisk Daggy. Han blev af Kirken transformeret om til Lucifer eller Satan, fordi han er højere og ældre en Jehovah, og var nødt til at blive ofret til det ny dogme. (Se Bog II.)

STANZA III.—*Fortsat.*

7. IAGTTAG, OH LANOO!† DE TO'S RADIERENDE BARN, DEN UFORLIGNELIGE STRÅLENDE GLORIE, LYSSENDE RUM, SØN AF MØRKT RUM, SOM DUKKER FREM FRA DYBDERNE AF DE STORE MØRKE VANDE. DET ER OEAOHOO DEN YNGRE, DEN * * * (som du nu kender som *Kwan-Shai-Yin*. — *Kommentar*) (a). HAN SKINNER FREM SOM SOLEN. HAN ER DEN FLAMMENDE GUDDOMMELIGE VISDOMS DRAGE. EKA ER CHATUR (*fire*), OG CHATUR TAGER TRE TIL SIG SELV, OG FORENINGEN PRODUCERER SAPTAEN (*syv*), I HVILKEN DE SYV ER, SOM BLIVER TRIDASAEN‡ (*de tre gange ti*) HÆRSKARERNE OG MANGFOLDIGHEDERNE (b). IAGTTAG HAM LØFTENDE SLØRET OG UDFOLDENDE DET FRA ØST TIL VEST. HAN LUKKER DET FOR OVEN UDE, OG LADER DET FOR NEDEN TIL AT BLIVE SET SOM DEN STORE ILLUSION. HAN MARKERER STEDERNE FOR DE SKINNENDE (*stjerner*), OG VENDER DET ØVRE (*rum*) OM TIL ET KYSTLØST ILD-HAV, OG DEN ENE MANIFESTEREDE (*element*) OM TIL DE STORE VANDE (c).

"Lysende Rum, mørkt Rum's søn," korresponderer til Strålen kastet ved den første vibration af det ny "Daggy" ned i de store Cosmiske dybder, hvor fra den gen-opstår differentieret som Oeahoo den yngre, (det "nye LIV"), for ind til afslutningen af livscyklussen, at blive, kimen til alle ting. Han er "det Ulegemlige menneske som indeholder den guddommelige Ide i ham selv," — generatoren af Lys og Liv, for at bruge et udtryk fra Philo Judæus. Han kaldes den "Flammende Visdoms Drage,"

† Lanoo er en elev, en chela som studerer praktisk Esoterisme.

‡ "Tri-dasa," eller tre gange ti (30), hentyder til de Vediske guddomme, i runde tal, eller mere nøjagtigt 33 — et helligt tal. De er de 12 Adityaer, de 8 Vasuer, de 11 Rudraer, og 2 Aswiner — Solen og Himmelrummets tvillinge-sønner. Det er rod-tallet i den Hinduistiske Gudekreds, som opregner 33 croerer eller over tre hundrede millioner af guder og gudinder.

fordi, han for det første, er den som de Græske filosoffer kalder Logosen, den Guddommelige Tankes Verbum; og for det andet, fordi indenfor Esoterisk filosofi, indeholder denne første manifestation, som er syntesen eller aggregatet for den Universelle Visdom, Oeohoo, "Sønnens Søn," i sig selv de Syv Skabende Hærskarere (Sefiroterne), og er således essensen af manifesteret Visdom. "Han som bader i lyset af Oeohoo vil aldrig blive bedraget af Mâyâ's slør."

Kwan-Shai-Yin er identisk med, og ækvivalent med Sanskritens *Avalôkitêshwara*, og som sådan er han en androgyn guddom, lige som Tetragrammaton og alle Logoierne* i oldtiden. Det er kun i nogle sekter i Kina at han er blevet antropomorficeret og repræsenteret med kvindelige attributter,† når, han under hans kvindelige aspekt, bliver Kwan-Yin, nådens gudinde, kaldt den "Guddommelige Stemme."‡ Den sidstnævnte er protektor guddom for Tibet og øen Puto i Kina, hvor begge guddomme har et antal klostre.§ (Se Del II. Kwan-Shai-Yin og Kwan-yin.)

* Derfor er alle oldtidens højere guder alle sammen "Sønner af Moderen" før de bliver det for "Faderen." Logoierne, lige som Jupiter eller Zeus, Kronos-Saturn's Søn, "Uendelig Tid" (eller Kâla), blev oprindeligt repræsenteret som mandlig-kvindelig. Zeus siges at være den "smukke Jomfru," og Venus angives med skæg. Apollon er oprindeligt tvekønnet, ligeså er Brahmâ-Vâch i Manu og Purânaerne. Osiris er udskiftelig med Isis, og Horus er af begge køn. Til sidst, Skt. Johannes vision i Åbenbaringen, den med Logosen, som nu er forbundet med Jesus — er hermafroditisk, for han er beskrevet som havende kvindelige bryster. Ligeså er Tetragrammaton = Jehovah. Men der er to Avalôkitêswaraer indenfor Esoterisem; den første og den anden *Logos*.

† Intet religiøst symbol kan undslippe profanering og endda hån i vores dage med politik og Videnskab. I det Sydlige Indien har forfatteren set en konverteret indfødt udføre pujah med ofringer foran en statue af Jesus klædt i kvindeklæder og med en ring i hans næse. Da vi spurgte om meningen med denne maskerade blev vi fortalt at det var Jesus-Maria smeltet sammen til en, og at det skete med Padiens tilladelse, da de ivrige konvertitter ingen penge havde til at købe to statuer eller "afgudsbilleder" som de, meget korrekt blev kaldt af et vidne — en anden men ikke konverteret Hindu. Dette vil fremstå blasfemisk for den dogmatiske Kristne, men Teosoffen, og Okkultisten må tildele logikkens sejrspalme til den konverterede Hindu. Den esoteriske Christos indenfor *gnosis* er, selvfølgelig, kønsløs, men indenfor eksoterisk *theologi* er han mandlig og kvindelig.

‡ Den Gnostiske Sophia, "Visdom" som er "Moderen" til Ogdoaden (Aditi, i en vis henseende, med hendes otte sønner), er Hellig Ånden og Skaberen af alt, lie som i de gamle systemer. "Faderen" er en langt senere opfindelse. Den tidligst manifesterede Logos var kvindelig overalt — moder til de syv planetariske kræfter.

§ Se "Chinese Buddhism," af Pastoren J. C. Ekins, som altid angiver korrekte fakta, selv om hans konklusioner ofte er fejlagtige.

(b) "Visdoms Dragen" er den Ene, "Eka" (Sanskrit) eller Saka. Det er bemærkelsesværdigt at Jehovah's navn på Hebarisk også skulle være En, Echod. "Hans navn er Echod": siger Rabbinerne. Filologerne burde beslutte hvilken af de to er udledt fra den anden — lingvistisk og symbolsk: sandelig ikke den på Sanskrit? Den "Ene" og Dragen er udtryk brugt af de gamle i forbindelse med deres respektive Logoi. Jehovah — esoterisk (som Elohim) — er også Slangen eller Dragen som fristede Eva, og "Dragen" er et gammel ideogram for "Astralt Lys" (Ur Princippet), "som er Chaos' Visdom." Arkaisk filosofi, anerkender hverken Godt ej heller Ondt som en grundlæggende eller uafhængig kraft, men som udgående fra det Absolutte ALT (evig Universel Fuldkommenhed), sporet videre både gennem det naturlige evolutions forløb til rent Lys kondenserende gradvist til form, og derved blivende Stof eller Ondt. Det blev overladt til de tidlige og uvidende Kristne fædre at degradere denne filosofiske og højest videnskabelige ide om dette sindbillede (Dragen) til den absurde overtro kaldet "Djævelen." De tog den fra de senere Zoroastere, som så djævel eller Ondt i Hindu Devaerne, og ordet Ondt blev således ved dobbelt transmutering D'Evil på ethvert sprog (Diabolos, Diable, Diavolo, Teufel). Men Paganerne havde altid udvist en filosofisk diskrimination i deres symboler. Slangens oprindelige symbol symboliserede guddommelig Visdom og Fuldkommenhed, og havde altid stået for psykisk Regenerering og Udødelighed. Derfor — kaldte Hermes, slangen for den mest åndelige af alle væsner; Moses, indviet i Hermes visdom, fulgte trop i Første Mosebog; den Gnostiske Slange med de syv selvlyde over dets hoved, var sindbilledet på de Syvfoldige eller Planetariske Skaberes syv hierarkier. Derfor, også, Hindu slangen Sessa eller Ananta, "den Uendelige," et navn for Vishnu, hvis første Vahan eller fartøj på de oprindelige vande er denne slange.* Alligevel gjorde de alle forskel mellem den gode og den slette Slange (Kabalisternes Astrale

* Lige som *logoierne* og Kræfternes Hierarkier, er, "Slangerne" imidlertid nødt til at blive skelnet den ene fra den anden. Sessa eller Ananta, "Vishnu's sofa," er en allegorisk abstraktion, symboliserende uendelig Tid og Rum, som indeholder kimen og periodisk afkaster opblomstringen af denne kim, det *manifesterede* Univers; eftersom, den gnostiske *Ophis* indeholdte den samme trefoldige symbolik i dens syv selvlyde som den Ene, Tre og Syv-stavelses *Oeahoo* i den Arkaiske doktrin; *dvs.*, den Ene Umanifesterede Logos, den Anden manifesteret, triangeln konkretiserende ind i Kvaterniteten eller Tetragrammaton, og strålerne fra den sidstnævnte på det materielle plan.

Lys) — mellem den førstnævnte, legemliggørelsen af guddommelig Visdom i den Åndelige region, og den sidstnævnte, Ondt, på stoffets plan.* Jesus godtog slangen som synonym for Visdom, og dette udgjorde en del af hans lære: "Vær i viise som slanger," siger han. "I begyndelsen, før Moder blev Fader-Moder, bevægede den ildagtige Drage sig alene i uendelighederne." (*Book of Sarparâjni.*) Aitareya Brâhmanaen kalder Jordan Sarparâjni, "Slange Dronningen," og "Moderen til alt der bevæger sig." Før vores klode blev æg-formet (og også Universet) "bevæge et langt spor af Cosmisk støv (eller ildtåge) sig og vred sig som en slange i Rummet." "Guds Ånd bevægende sig på Chaos" blev af enhver nation symboliseret i form af en ildagtig slange der åndede ild og lys på de oprindelige vande, ind til den havde inkuberet Cosmisk stof og fik det til at antage slangens ringform med dens hale i dens mund — som ikke kun symboliserer Evighed og Uendelighed, men også kugleformen for alle legemer dannet i Universet fra denne ildagtige tåge. Universet så vel som Jordan og Mennesket, smider periodisk, slangeagtigt, deres gamle skind, for at antage nye efter en tids hvile. Slangen er, sandelig, ikke et mindre nådigt eller et mere upoetisk billede end larven og puppen hvor fra en sommerfugl bryder frem, det Græske sindbillede på Psyche, den menneskelige sjæl. "Dragen" var også symbol på Logosen hos Egypterne, lige som hos Gnostikerne. I "Book of Hermes," fremstår Pymander, den ældste og mest åndelige af Logoierne på det Vestlige Kontinent, frem for Hermes i form af en Ildagtig Drage af "Lys, Ild, og Flamme." Pymander, den personificerede "Guddommelige Tanke" siger: Lyset er mig, Jeg er Nous (sindet eller Manu), Jeg er din Gud, og Jeg er langt ældre end det menneskelige princip som undslipper fra skyggen ("*Mørke*," eller den skjulte Guddom). Jeg er tankens kim, det strålende *Ord*, Guds *Søn*. Alt som således ser og hører i dig er Mesterens *Verbum*, det er Tanken (*Mahat*) som er Gud, Faderen.†

* Det Astrale Lys, eller Ætheren, hos de gamle paganere (for navnet Astralt Lys er ret moderne) er Ånd-Stof. Begyndende med det rene åndelige plan, så bliver det grovere mens det nedstiger ind til det bliver *Maya* eller den fristende og bedrageriske slange på vores plan.

† Med "Gud, Faderen," det syvende princip i Mennesket og Kosmos menes der her umiskendeligt, at dette princip i dens Esse og Natur er uadskilleligt fra det syvende Cosmiske princip. I en henseende er det Grækernes Logos og de esoteriske Buddhisters Avalôkitêsvara.

Det himmelske Ocean, Ætheren . . . er Faderens *Åndedrag*, det livgivende princip, *Moderen*, den Hellige Ånd, . . . for disse er ikke adskilte, og deres enhed er LIV."

Her finder vi det umiskendelige ekko af den Arkaiske Hemmelige Lære, som nu fremlægges. Blot placerer den sidstnævnte ved toppen af Livet og Livets Evolution, ikke "Faderen," som kommer som nummer tre og er "Moderens Søn," men i stedet "ALTETS Evige og Uophørlige Åndedrag." *Mahat*'en (Forståelse, Universelt Sind, Tanke, osv.) fremstår, som Vishnu, før den manifesterer sig selv som Brahmâ eller Siva, siger *Sânkhya Sâra* (p. 16); derfor har *Mahat* flere aspekter, lige som *logos* har. *Mahat* kaldes herren, i den *Primære* Skabelse, og er, i denne henseende, Universel Tænkning eller *Guddommelig Tanke*; men, "Denne *Mahat* som først blev frembragt kaldes (bagefter) *Ego-isme*, når den fødes som "Jeg," dette siges at være den *anden* Skabelse" (*Anugîtâ*, ch. xxvi.). Og oversætteren (en dygtig og lærd Brahmin, ikke en Europæisk Orientalist) forklarer i en fodnote (6), "*dvs.*, når *Mahat* udvikler sig til følelsen af Selv-Bevidsthed — Jeg — så antager den navnet *Egoisme*," som, oversat i vores esoteriske fraseologi, betyder når *Mahat* transformeres til den menneskelige *Manas* (eller endda den for de begrænsede guder), og bliver *Aham*-skab. Hvorfor den kaldes den *Anden* skabelses *Mahat* (eller den *niende*, den for *Kumâraens* i *Vishnu Purâna*) vil blive forklaret i Bog II. "Ildens Hav" er således det Super-Astrale (*dvs.*, noumenale) Lys, den første radiering fra *Roden*, Mulaprakritien, den udifferentierede Cosmiske Substans, som bliver *Astralt* Stof. Den kaldes også den "Ildagtige Slange," som beskrevet ovenfor. Hvis den studerende husker på, at der kun er Et Universelt Element, som er uendeligt, ufødt, og udødeligt, og at alt resten — lige som i verden af fænomener — kun er lige så mange forskellige differentierede aspekter og transformationer (korrelationer, kaldes de nu) af denne Ene, fra Cosmiske ned til mikro-cosmiske virkninger, fra super-menneskelige ned til menneskelige og under-menneskelige væsner, kort sagt, totaliteten, af objektiv eksistens — så vil den første og hoved vanskelighed forsvinde og Okkult Cosmologi kan mestres.* Alle Kabalisterne og Okkultisterne, Østlige og Vestlige, anerkender (*a*)

* I den Egyptiske så vel som i den Indiske teogoni var der en *skjult* guddom, den ENE, og den skabende androgyne gud. Således er *Shoo* guden for skabelse og Osiris er, i hans originale primære form, "guden hvis navn er ukendt." (Se Mariette's Abydos II., p. 63, og Vol. III., pp. 413, 414, Nr. 1122.)

identiteten af "Fader-Moder" med ur *Æther* eller Akâsa, (Astralt Lys)*; og (b) dets homogenitet før evolutionen af "Sønnen," cosmisk *Fohat*, for det er Cosmisk Elektricitet. "Fohat hærder og spreder de syv brødre" (Bog III. Dzyan); som betyder at den ur Elektriske Entitet — for de Østlige Okkultister insisterer på at Elektricitet er en Entitet — elektrificerer til liv, og adskiller ur stof eller før-genetisk stof til atomer, som selv er kilden til alt liv og bevidsthed. "Der eksisterer en universel *agent unique* for alle former og for liv, som kaldes Od, † Ob, og Aour, aktiv og passiv, positiv og negativ, lige som dag og nat: det er det første lys i Skabelsen" (Eliphas Lévi's Kabala): — ur Elohim's første Lys — Adam'en, "mandlig og kvindelig" — eller (videnskabelig) ELEKTRICITET OG LIV.

(c) De gamle repræsenterede den ved en slange, for "Fohat hisser mens den glider hid og did" (i zigzag). Kabalaen angiver den med de Hebraiske bogstav Teth , hvis symbol er slangen som spillede en så prominent rolle i Mysterierne. Dets universelle værdi er ni, for det er det niende bogstav i alfabetet og den niende dør til de halvtreds portaler eller portåbninger som fører til de skjulte mysterier for væren. Det er *par excellence* den magiske agent, og betegner indenfor hermetisk filosofi "Liv indgydt ind i ur stof," den essens som udgør alle ting, og ånden som bestemmer deres form. Men der er to hemmelige Hermetiske operationer, en åndelig, den anden materiel-korrelativ, og for evigt forenet. "Du skal adskille jorden fra ilden, det subtile fra det faste . . . det som opstiger fra jorden til himlen og igen nedstiger fra himlen til jorden. Det (det subtile lys), er den stærke kraft blandt alle kræfter, for det erobrer enhver subtil ting og gennemtrænger ind i enhver form. Således blev verden dannet" (*Hermes*).

Det var ikke Zeno alene, Stoikernes grundlægger, som lærte at

* Se næste note.

† Od er det rene livs-givende Lys, eller magnetisk væske; Ob dødens budbringer brugt af troldmænd, den forbryderiske onde væske; Aour er syntesen af de to, rigtigt Astralt Lys. Kan Filologerne fortælle hvorfor Od — et udtryk brugt af Reichenbach for at betegne den vitale væske — også er et Tibetansk ord som betyder lys, lyshed, udstråthed? Det betyder ligeligt "Himmel" i en okkult betydning. Hvorfra ordets rod? Men *Akasa* er ikke helt *Æter*, men langt højere end denne, som det vil blive vist.

Universet evolverer, når dets primære substans transformeres fra tilstanden af ild til luft, derefter til vand osv. Heraklit fra Efesos fastholdt at det ene princip som ligger bag alle fænomener i Naturen er ild. Intelligensen som bevæger Universet er ild, og ild er intelligens. Og mens Anaximenes sagde det samme om luft, og Thales fra Milet (600 F.Kr.) om vand, så forener den Esoteriske Doktrin alle disse filosoffer ved at vise at selv om hver af dem havde ret så var systemet ikke komplet hos nogen af dem.

STANZA III.—*Fortsat.*

8. HVOR VAR KIMEN OG HVOR VAR NU MØRKET? HVOR ER FLAMMENS ÅND SOM BRÆNDER I DIN LAMPE, OH LANOO? KIMEN ER DET, OG DET ER LYS, DEN MØRKE SKJULTE FADER'S HVIDE BRILLANTE SØN (*a*).

(*a*) Svaret til det første spørgsmål, antydes af det andet, som er et svar fra læren til eleven, indeholder i en enkelt frase en af de mest essentielle sandheder indenfor okkult filosofi. Det indikerer eksistensen af ting usynlige for vores fysiske sanser som er af langt større vigtighed, mere virkelige og mere permanente, end de som appellerer til sanserne selv. Før Lanooen kan gøre sig håb om at forstå det transcendentale metafysiske problem som er indeholdt i det første spørgsmål så skal han være i stand til at svare på det andet, mens det selv samme svar han giver til det andet vil forsyne ham med ideen til det korrekte svar til det første.

I Sanskrit Kommentaren til denne Stanza, er udtrykkene brugt om det skjulte og uafslørede Princip mange. I de tidligste MSS. indenfor Indisk litteratur har denne Uafslørede, Abstrakte Guddom ikke noget navn. Den kaldes generelt "*Det*" (*Tad* på Sanskrit), og betyder alt det som er, var, og vil være, eller det som kan blive modtaget af de menneskelige sind.

Blandt sådanne benævnelser, som selvfølgelig, kun er angivet indenfor esoterisk filosofi, som det "Ubegribelige Mørke," "Hvirvelvinden," osv. — kaldes det også "Det'et fra Kalahansaen, Kala-ham-saen," og endda "Kali Hamsaen", (Sort svane). Her er *m* og *n* konvertible og

begge lyder som det nasale Franske *an* eller *am*, eller yderligere, *en* eller *em* (*Ennui*, *Embarras*, osv.) Lige som i den Hebraiske Bibel, så formidler mange mysteriøse hellige navne på Sanskrit ikke mere end nogle almindelige, og ofte vulgære ord til det profane øre, fordi det er skjult anagrammatisk eller på anden måde. Dette ord Hansa eller esoterisk "hamsa" er netop sådan et tilfælde. Hamsa er lig med a-ham-sa, tre ord med betydningen "I am he" (på Engelsk), mens inddelt på yderligere en anden måde så vil det læses "So-ham," "han (er) Jeg" — Soham er lig med Sah, "he," og aham, "Jeg," eller "Jeg er ham." Dette alene indeholdes i det universelle mysterium, doktrinen om menneskets essens' identitet med gud-essensen, for ham som forstår visdommens sprog. Deraf ideogrammet for allegorien om, Kalahansa (eller hamsa), og navnet givet til Brahma intetkøn (senere hen, til den mandlige Brahmâ) som "Hansa-Vahana," han som bruger Hansaen som sit vehikel," Det samme ord kan blive læst "Kalaham-sa" eller "Jeg er jeg" i Tidens evighed, svarende til det Bibelske, eller rettere Zoroastriske "Jeg er det Jeg er." Den samme doktrin findes i Kabalaen, som den følgende uddrag fra et ikke publiceret MS. af Mr. S. Liddell McGregor Mathers, den lærde Kabalist vidner om: "De tre pronominer אָנִי, אַתָּה, אֲנִי, אֲנִי, Hoa, Atah, Ani; Han, Du, Jeg; bruges for at symbolisere ideen om Makroprosopus og Mikroprosopus i den Hebraiske Qabalah. Hoa, "Han," anvendes om den gemte og skjulte Makroprosopus; Atah, "Du," om Mikroprosopus; og Ani, "Jeg," om den sidstnævnte når Han repræsenteres som talende. (Se *Lesser Holy Assembly*, 204 og *flg.*) Det skal bemærkes at hvert af disse navne består af tre bogstaver, hvor af bogstavet Aleph א, A, danner slutningen af det første ord Hoa, og begyndelsen af Atah og Ani, som om det var det forbindende link mellem dem. Men א er symbolet på Enhed og som konsekvens heraf den uforanderlige Ide om det Guddommelige opererende gennem alle disse. Men bag א i navnet Hoa er bogstaverne ה og ו, symbolerne på tallene Seks og Fem, det Mandlige og det Kvindelige, Heksagrammet og Pentagrammet. Og tallene for disse tre ord, Hoa Atah Ani, er 12, 406, og 61, hvis tværsommer er nøgletallene 3, 10, og 7, i the Qabalah of the Nine Chambers, som er en form for den eksegetiske regel i Temura."

Det er nytteløst at forsøge at forklare mysteriet fuldt ud. Materialister og mennesker fra moderne Videnskab vil aldrig forstå det, fordi, for at

opnå en klar opfattelse af det, så er man først og fremmest nødt til at godtage postulatet om en universelt udbredt, allestedsnærværende, evig Guddom i Naturen; for det andet, at have opfattet mysteriet om elektricitet i dets sande betydning; og for det tredje, at kreditere mennesket, på det jordiske plan, med at være det syvfoldige symbol på den Ene Store ENHED (Logosen), som Selv er tegnet for de Syv-selvlyde, Åndedraget krystalliseret om til ORDET.* Han som tror på alt dette, er også nødt til at tro på den mangfoldige kombination af syv planeter fra Okkultismen og fra Kabalaen med de tolv zodiakale tegn; at tilknytte, som vi gør, en indflydelse til hver planet og til hver konstellation som, med ordene fra Ely Star (en Fransk Okkultist), "er passende for den, godgørende og ondartet, og dette, for den planetariske Ånd som regerer den, som, på dens side, er i stand til at influere mennesker og ting som findes i harmoni med ham og som han har en affinitet med." Af disse grunde, da få tror på det foregående, så er alt som nu kan gives at symbolet på Hansa (uanset "Jeg," "Han," Gås eller Svane) i begge tilfælde er et vigtigt symbol, for eksempel, repræsenterende Guddommeligt Visdom, Visdom i mørke ovenfor menneskers rækkevidde. Med henblik på alle eksoteriske formål, er Hansa, som alle Hinduer ved, en fabelagtig fugl, som når den gives mælk blandet med vand som dens føde (allegorien) adskilte de to, drikkende mælken og efterladende vandet; således visende at iboende visdom — mælk står symbolsk for ånd, og vand for stof.

At denne allegori er meget gammel og daterer fra den tidligste arkaiske periode, vises ved omtalen (i Bhagavata Purâna) af en bestemt kaste navngivet "Hamsa" eller "Hansa," som *par excellence* var selve den "ene kaste"; da der tilbage i fortidens glemte tåger kun var "En Veda, En Guddom, En Kaste" blandt Hinduerne. Der er også beskrevet en højderyg i Himalayaerne, i de gamle bøger som er placeret nord for Bjerget Meru, kaldet "Hamsa," og forbundet med episoder vedrørende historierne om religiøse mysterier og indvielser. Med hensyn til at navnet Kâla-Hansa er det formodede vehikel for Brahmâ-Prajâpati, i de eksoteriske tekster og oversættelser af

* Dette er igen magen til Fichte's og Tyske Panteisters doktrin. Den førstnævnte ærer Jesus som en stor lærer der indskærpede menneskets ånds enhed med Gud-Ånden (Adwaita doktrinen) eller det universelle Princip. Det er vanskeligt at finde en enkelt spekulation indenfor Vestlig metafysik som ikke har været forudset af Østlig Arkaisk filosofi. Fra Kant til Herbet Spencer, er det alt sammen mere eller mindre generelt et forvrænget ekko af Dwaita, Adwaita, og Vedantiske doktriner.

Orientalisterne, er en stor fejl. Brahma, intetkøn, kaldes af dem Kala-Hansa og Brahmâ, manden, Hansa-Vahana, fordi i sandhed "er hans vehikel eller Vahan en svane eller gås" (se "the Hindu Classical Dictionary.") Dette er en ren eksoterisk fordrejelse. Esoterisk og logisk, hvis Brahma, den uendelige, er alt som er beskrevet af Orientalisterne, nemlig, i overensstemmelse med de Vedantiske tekster, en abstrakt guddom som på ingen måde er karakteriseret ved beskrivelsen af nogen som helst menneskelige attributter, og det stadigvæk fastholdes at han eller det kaldes Kala-Hansa — hvordan kan den så nogensinde blive Brahmâ's Vahan, den manifesterede begrænsede Gud? Det er det helt omvendte. "Svanen eller gåsen" (Hansa) er symbolet på den mandlige eller midlertidige guddom, fordi han, emanationen fra ur Strålen, forårsages at tjene som en Vahan eller et vehikel for denne guddommelige Stråle, som ellers ikke kunne manifestere sig selv i Universet, fordi det selv, antifrase-agtigt, er en emanation fra "Mørket" — i det mindste, for vores menneskelige intellekt. Det er derfor Brahmâ, som er Kâla-Hansa, og Strålen, Hansa-Vahanaen.

Med hensyn til det mærkelige valgte symbol, så er det ligeledes tankevækkende; den sande mystiske betydning er ideen om en universel matriks, figureret ved ur vandene i "dybet," eller åbningen for modtagelsen, og efterfølgende udsendelsen, af denne ene stråle (Logosen), som i sig selv indeholder de andre syv reproduktive stråler eller kræfter (logoi eller byggere). Derfor Rosecroix's valg af den aquatiske fugl — uanset svane eller pelikan,* med syv unger som et symbol, modificeret og tilpasset til religionen i ethvert land. En-Soph kaldes "Pelikanens Ildagtige Sjæl" i Fjerde Mosebog.† (Se Del II. "Den Skjulte Guddom og dens Symboler og Ideogrammer.") Kommende til syne ved hver Manvantara lige som Narâyan, eller Swayambhuva (den

* Uanset fuglens slægt er *cygnus*, *anser*, eller *pelecanus*, betyder det intet, da det er en aquatisk fugl flydende eller bevægende sig på vandene lige som Ånden, og udsender sig derefter fra disse vande for at give fødsel til andre væsner. Den sande betydning af symbolet i den Attende Grad hos the Rose-Croix er præcis dette, selv om det senere er poetiseret med moderlig følelse for Pelikanen der åbner sin favn for at fordre de syv små med dets blod.

† Årsagen til at Moses forbyder spisning af pelikanen eller svanen, klassificerende de to blandt de urene fugle, og tillader spisning af "skaldede vandregræshopper, biller, og græshopper efter sin slags" (Tredie Mosebog xi. og Femte Mosebog xiv.) er en ren fysiologisk en, og har kun med mystisk symbollære at gøre så vidt som ordet "urene," lige som ethvert andet ord, ikke bør læses og forstås bogstaveligt, da det er esoterisk lige som alt det

Selv-Eksisterende), og gennemtrængende ind i det Mondæne Æg, fremstår den fra det ved slutningen af den guddommelige inkubation som Brahmâ eller Prajâpati, et ophav til det fremtidige Univers hvor ind i han udvider sig. Han er Purusha (ånd), men han er også Prakriti (stof). Derfor er det kun efter at have adskilt sig selv i to halvdele — Brahmâ-vach (kvinden) og Brahmâ-Virâj (manden), at Prajâpati bliver den mandelige Brahmâ.

STANZA III.—*Fortsat.*

9. LYS ER KOLD FLAMME, OG FLAMME ER ILD, OG ILD PRODUCERER VARME, SOM GIVER VAND, LIVETS VAND I DEN STORE MODER (*Chaos*) (*a*).

(*a*) Det bør huskes på at ordene "Lys," "Ild," og "Flamme" brugt i Stanzaerne er blevet antaget af oversætterne heraf fra de gamle "Ild filosofers," † ordforråd for bedre at fremlægge de arkaiske udtryks og symbolers mening som anvendes i originalen. Ellers ville de have været fuldstændig uforståelige for en Europæisk læser. Men for en studerende indenfor det Okkulte vil de brugte udtryk være tilstrækkeligt klare.

Alle disse — "Lys," "Flamme," "Gloende," "Kulde," "Ild," "Varme," "Vand," og "livets vand" er alle, på vores plan, afkommet; eller som en moderne fysiker ville sige, korrelationer af ELEKTRICITET. Mægtige ord, og et endnu mægtigere symbol! Hellig generator af et ikke mindre helligt afkom; af ild — skaberen, opretholderen og ødelæggeren; af lys — vores guddommelige forfædres essens; af flammen — tingenes Sjæl. Elektricitet, det ENE Liv ved det øvre trin for Væren, og Astral Væske, Alkymisternes Athanor, i sit laveste; GUD og DJÆVEL, GOD og ONDT. . . .

andet, og kan lige så godt betyde "hellig" som ikke. Det er en blindgyde, meget tankevækkende i forbindelse med visse former for overtro — *dvs.*, den hos det Russiske folk som ikke vil bruge *duer* som føde; ikke fordi den er "uren," men fordi "Helligånden" gives æren for at være kommet til syne i form af en Due.

† Ikke de Middelalderlige Alkymister, men Magerne og Ild-Tilbederne, hvor fra Rosenkreuzerne eller *per ignem* Filosoferne, efterfølgerne til teurgikerne lånte alle deres ideer med hensyn til Ild, som et mystisk og guddommeligt element.

Hvorfor kaldes Lys nu "kold flamme" i Stanzaerne? Fordi i den Cosmiske evolutions orden (som lært om af Okkultisten), genereres energien som aktiverer stof efter dets første dannelse til atomer på vores plan af Cosmisk varme; og fordi Kosmos, i form af dissocieret stof, ikke var til, før denne periode. Det første ur stof, evigt og samtidig med Rummet, "som hverken har en begyndelse eller ende," hverken er "glødende ej heller kold, men af sin egen specielle natur," siger Kommentaren (Bog II). Varme og kulde er relative kvaliteter og vedrører de manifesterede verdners boliger, som alle udgår fra den manifesterede *Hyle*, som, i sit absolutte latente aspekt, refereres til som den "kolde Jomfru," og når den er vågnet op til liv, som "Moderen." De gamle Vestlige Kosmogoniske myter hævder at der først kun var kold tåge som var Faderen, og det frodige slim (Moderen, Ilus eller Hyle), hvor fra det Mondæne slange-stof krøb frem, (*Isis*, vol. i., p. 146). Ur stof er, således før det fremkommer fra planet for det aldrig-manifesterende, og vågner til vibrationen for handling under Fohat's impuls, kun "en kold Radiering, farveløs, formløs, smagsløs, og uden enhver kvalitet og ethvert aspekt." Således er selv hendes første-fødte, de "fire sønner," som "er Ét, og bliver Syv," — entiteterne, ved hvis kvalifikationer og navne de gamle Østlige Okkultister kaldte de fire af de syv første "Kræfters centre," eller atomer, som senere udvikler sig til de store Cosmiske "Elementer," nu inddelt ind i de halvfjerds under-elementer eller der omkring, som kendes af videnskaben. Dhyan Chohanernes fire første naturer, er de såkaldte (i mangel af bedre udtryk) "Akasisk," "Ætereal," "Vandig," og "Ildagtig," svarende til terminologien indenfor praktisk okkultisme, til videnskabelige definitioner af gasser, som for at angive en klarere ide til både Okkultister og lægmand, må defineres som Parahydrogeniske,* Paraoxygeniske, Oxyhydrogeniske, og Ozoniske, eller måske Nitrozoniske; de sidstnævnte kræfter eller gasser (indenfor Okkultisme, oversanselige, alligevel atomiske substanser) er de mest effektive og aktive når de energiforøges på planet for det mere groft differentieret stof.† Disse er både elektro-positive og elektro-negative.

* *παρά*, "ovenfor," udenfor.

† Hver af disse og mange flere er muligvis kemiens manglende led. De kendes under andre navne i Alkymien og af Okkultisterne som praktiserer med hensyn til fænomen kræfterne. Det er ved på en bestemt måde (eller dissociering) at kombinere og gen-kombinere "Elementerne" ved hjælp af astral ild at de største fænomener frembringes.

STANZA III.—*Fortsat.*

10. FADER-MODER SPINDER ET SPIND HVIS ØVRE ENDE FASTGØRES TIL ÅND (*Purusha*), DET ENE MØRKES LYS, OG DEN LAVERE ENE TIL STOF (*Prakriti*), DENS (*Ånden's*) SKYGGEAGTIGE ENDE; OG DETTE SPIND ER UNIVERSSET SPUNDET UD AF DE TO SUBSTANSER SKABT I EN, SOM ER SVÂBHÂVAT (*a*).

(*a*) I Mandukya (Mundaka) Upanishaden er det skrevet, "Lige som en edderkop kaster sit spind og trækker det tilbage, som urter bryder frem af jorden . . . ligeledes fremkommer Universet fra den uforgængelige ene" (I. 1. 7). Brahmâ, som "kimen fra det ukendte Mørke," er det materiale hvor fra alle evolverer og udvikles "som en edderkops spind, som skum fra vandet," osv. Dette er kun grafisk og sandt, hvis Brahmâ "Skaberen," som et udtryk, er udledt fra roden *brih*, at forøge eller udvide. Brahmâ "udvides" og bliver Universet vævet ud af hans egen substans.

Den samme ide er blevet smukt udtrykt af Goethe, som siger:

"Således ved Tidens brølende fremdukken arbejder Jeg,
Og væver for Gud klædningen du ser Ham ved."

STANZA III.—*Fortsat.*

11. DET (*Spindet*) EKSPANDERER NÅR ILDENS ÅNDEDRAG (*Faderen*) ER OVER DET; DET SAMMENTRÆKKER SIG NÅR MODERENS ÅNDEDRAG (*Stoffets rod*) RØRER DET. SÅ DISSOCIERER OG SPREDES SØNNERNE (*Elementerne med deres respektive Kræfter, eller Intelligenser*), FOR AT VENDE TILBAGE IND I DERES MODERS FAVN VED AFSLUTNINGEN AF DEN "STORE DAG", OG BLIVER IGEN ÉT MED HENDE (*a*). NÅR DET (*Spindet*) AFKØLES BLIVER DET RADIERENDE, OG SØNNERNE UDVIDER OG SAMMEN-TRÆKKER SIG VIA DERES EGNE SELV OG HJERTER; DE OMFAVNER UENDELIGHED. (*b*)

Universets ekspandering under ILDENS åndedrag er meget tankevækkende i lyset af "Ild tågens" periode som moderne videnskab taler så meget om, og i realiteten ved så lidt om.

Den store varme bryder de sammensatte elementer op og opløser de

himmelske legemer ind i deres oprindelige ene element, forklarer kommentaren. "Når først den er disintegreret ind i dens oprindelige bestanddel ved komme indenfor tiltrækningen og rækkevidden af et fokus, eller center af varme (energi), ved hvilket mange bæres omkring til og fra i rummet, så vil et legeme, uanset i live eller død, blive fordampet og holdt i "Moderens favn" ind til Fohat, ved at samle nogle få af klyngerne af Cosmisk stof (nebulæ), ved at give det en impuls, ved på ny at sætte det i bevægelse, vil udvikle den nødvendige varme, og så lade det følge dets egen nye vækst.

Udvidelsen og sammentrækningen af Spindet — *dvs.*, verdens-stoffet eller atomer — udtrykker her den pulserende bevægelse; for det er den regelmæssige sammentrækning og udvidelse af det uendelige og kystløse Ocean fra det vi kan kalde stoffets noumenon emaneret af Swâbhâvat, som forårsager atomers universelle vibration. Men, det er også tankevækkende med hensyn til noget andet. Det viser at de gamle var bekendte med det som nu er en gåde for mange videnskabsfolk og især astronomer: årsagen til den første igangsættelse af stof eller verdens-stoffet, paradokset med varmen produceret via kølende sammentrækning og andre sådanne Cosmiske gåder. For det peger umiskendeligt på en viden hos de gamle om sådanne fænomener. "Der er intern varme og ekstern varme i hvert atom," siger manuskript Kommentarerne, som forfatteren har haft adgang til; "Faderens (eller Åndens) åndedrag og Moderens (stofs) åndedrag (eller varme);" og de angiver forklaringer som viser at den moderne teori om uddøen af solare ilde ved tab af varme gennem stråling, er forkert. Antagelsen er falsk selv med Videnskabsfolkenes egen indrømmelse. For som Professor Newcomb påpeger (Popular Astronomy, pp. 506-508), "ved at tabe varme, sammentrækker et gas legeme sig, og varmen genereret ved sammentrækningen overgår den som den havde tabt for at frembringe sammentrækningen." Dette paradoks, at et legeme bliver varmere da formindskelsen produceret ved at det bliver koldere er større, førte til lange disputer. Overskuddet af varme, blev tabt ved stråling, blev der argumenteret, og at antage at temperaturen ikke formindskes *pari passu* ved en formindskelse af rumfang under konstant tryk, anses for at nulstille Charles lov (Nebular Theory, Winchell). Sammentrækning udvikler varme, det er sandt; men sammentrækning (ved køling) er ude af stand til på noget tidspunkt at udvikle hele mængden af varme eksisterende i massen, eller endda at vedligeholde et legeme ved en konstant temperatur, osv. Professor Winchell prøver at bilægge paradokset — rent faktisk kun et tilsyneladende et, som

Homer Lanes beviste, — ved at antage "noget ud over varme." "Kan det ikke ganske enkelt være," spørger han, "en frastødning mellem molekylerne som varierer i overensstemmelse med en eller anden lov om afstanden?" Men selv dette vil blive fundet uforeneligt, med mindre dette "noget ud over varme" angives som "Årsagsløs Varme," "Ildens Åndedrag," den alt-skabende Kraft Plus ABSOLUT INTELLIGENS, som fysisk videnskab ikke er tilbøjelig til at godtage.

Uanset hvordan det kan være, så viser læsningen af denne Stanza sig, på trods af dens arkaiske fraseologi, at være endda mere videnskabelig end moderne videnskab.

STANZA III.—*Fortsat.*

12. SVÂBHÂVAT SENDER DEREFTER FOHAT FOR AT HÆRDE ATOMERNE. HVER (*af disse*) ER EN DEL AF SPINDET (*Universet*). REFLEKTERENDE DEN "SELV-EKSISTERENDE HERRE" (*Oprindeligt Lys*) SOM ET SPEJL, SÅ BLIVER HVER AF DEM EFTER TUR EN VERDEN.* . . .

"Fohat hærder atomerne"; *dvs.*, ved at indgive energi ind i dem: spreder han atomerne eller ur stof. "Han spreder ham selv mens han spreder stof ind i atomer" (MSS. Kommentarerne.)

Det er gennem Fohat at det Universelle Sinds ideer indpræges på stof. En svag ide om Fohat's natur kan samles fra benævnelsen "Cosmisk Elektricitet" som nogle gange tillægges den; men til de almindelige kendte egenskaber ved elektricitet skal, i dette tilfælde, tilføjes andre, inklusiv intelligens. Det er af interesse at bemærke at moderne videnskab er nået frem til den konklusion, at al hjernevirksomhed og hjerne-aktivitet sker via elektriske fænomener. (*Yderligere detaljer med hensyn til "Fohat" Se Stanza V. og Kommentarer.*)

* Dette siges i betydningen at flammen fra en ild er endeløs, og at lysene i hele Universet kunne tændes ved et enkelt haste-lys uden at formindske dens flamme.

STANZA IV.

KOMMENTAR.

1. LYT, I SØNNER AF JORDEN, TIL JERES INSTRUKTØRER— ILDENS SØNNER (*a*). LÆR, DER ER HVERKEN FØRSTE EJ HELLER SIDSTE, FOR ALT ER ÉT TAL, UDGÅET FRA INTET TAL (*b*).

(*a*) Disse udtryk, "Ildens Sønner," "Ild-Tågens Sønner," og lignende, nødvendiggør en forklaring. De er forbundet med et stort oprindeligt og universelt mysterium, og det er ikke let at fremstille det klart. Der er en passage i *Bhagavadgîtâen* (ch. viii.) hvor i Krishna, talende symbolsk og *esoterisk* siger: "Jeg vil fremlægge tiderne (tilstandene) . . . hvor hengivne der afgår (fra dette liv) gør sådan for aldrig at vende tilbage (blive genfødt), eller vende tilbage (at reinkarnere igen). Ilden, Flammen, dagen, de lysende (heldige) to uger, det Nordlige solhvervs seks måneder, afgår (døende) i disse, de som kender Brahman (Yogier) går til Brahman. Røg, nat, de mørke (uheldig) to uger, det Sydlige solhvervs seks måneder, (døende) i disse, den hengivne går til den lunare nat (eller bolig også det astrale lys) og vender tilbage (genfødes). Disse to stier, lysende og mørke, siges at være evige i denne verden (eller store kalpa, 'Tidsalder'). Ved den ene går et menneske ad for aldrig at komme tilbage, ved den anden vender han tilbage." Nu, er det sådan at disse navne, "Ild," "Flamme," "Dag," de "lysende to uger," osv., lige som "Røg," "Nat," og så videre, som kun fører til enden af den lunare sti er uforståelige uden en viden om Esoterisme. Disse er *alle navne på forskellige guddomme* som præsiderer over de Cosmo-psykiske Kræfter. Vi taler ofte om "Flammernes" Hierarki (se Bog II.), om "Ildens Sønners," osv. Sankarachârya den største af de Esoteriske mestre i Indien, siger at *ild* betyder en guddom som præsiderer over Tid (*kâla*). Den dygtige oversætter af *Bhagavatgîtâ*, Kashinâth Trimbak Telang, **M.A.**, fra Bombay, tilstår at han "ikke har noget klart begreb om meningen med disse vers" (p. 81, fodnote). Det synes i modstætning her til meget klart, for den som kender den okkulte doktrin. Disse vers er forbundet med de solare og lunare symbolers mytiske betydning: Pitrierne er *lunare* guddomme og vores forfædre, fordi de *skabte det fysiske menneske*.

Agnishwathaen, Kumâraen (de syv mystiske viismænd), er solare guddomme, selv om de førstnævnte også er Pitrierne; og disse er "byggerne af det *Indre* Menneske." (Se Bog II.) de er: —

"Ildens Sønner" — fordi de er de første Væsner (i den Hemmelige Lære kaldes de "Sindene"), evolveret fra Ur Ild. "Herren er en fortærende Ild" (Femte Mosebog iv. 24); "Herren (Christos) vil blive åbenbaret med hans mægtige engle i flammende ild" (1 Thessal. i. 7, 8). Helligånden steg ned over Apostlene lige som "kløvede tunger af ild," (ApG. ii. v. 3); Vishnu vil vende tilbage på *Kalki*, den Hvide Hest, som den sidste Avatar midt i ild og flammer; og *Sosiosh* vil ligeledes blive bragt ned på en Hvid Hest i en "tornado af ild." "Og jeg så himlen åben og se en hvid hest, og ham der sad på den . . . kaldes Guds Ord," (Joh.Åb. xix. 13) blandt flammende Ild. Ild er Æther i dens reneste form, og anses derfor ikke som stof, men den er Ætherens enhed — den anden manifesterede guddom — i dens universalitet. Men der er to "Ilde" og en skelnen sker mellem dem i den Okkulte lære. Den første, eller rent *Formløse* og *usynlige* Ild skjult i den *Centrale Åndelige Sol*, er omtalt som "trefoldig" (metafysisk); mens det manifesterede Kosmos' Ild er Syvfoldig, gennem både hele Universet og vores Solare System. "Ilden eller viden brænder al handling op på illusionens plan," siger kommentaren. "Derfor, kaldes de som har opnået den og som er emanciperede for 'Ilde.' " Talende om de syv sanser symboliseret som *Hostris*, præster, siger Brâhmanaen i *Anugîtâ*: "Således er disse syv (sanser, lugt og smag, og farve, og lyd, osv., osv.) årsagerne til emancipation;" og kommentatoren tilføjer: "Det er fra disse syv som Selvet vil blive emanciperet fra. 'Jeg' (er her uden kvaliteter) må betyde Selvet, ikke Brâhmanaen som taler." ("*Sacred Books of the East*," red. af Max Müller, Vol. VIII., 278.)

(b) Udtrykket "Alt er Et Tal, udgået fra Intet Tal" relaterer igen til den universelle og filosofiske læresætning lige forklaret i Stanza III. (Komm. 4). Det som er absolut er selvfølgelig Intet Tal; men i dens senere betydning har den anvendelse i Rummet så vel som i Tid. Det betyder at ikke kun er hver forøgelse af tid en del af en større forøgelse, op til den mest ubestemte forlængede varighed som kan opfattes af det menneskelige intellekt, men også at ingen manifesteret ting kan

tænkes på undtagen som en del af et større hele: det totale aggregat er det Ene manifesterede Univers som udgår fra det umanifesterede eller Absolutte — kaldt Ikke-Væren eller "Intet-Tal," for at adskille det fra VÆREN eller "det Ene Tal."

STANZA IV.—*Fortsat.*

2. LÆR HVAD VI, SOM NEDSTIGER FRA DE OPRINDELIGE SYV, VI, SOM ER FØDT FRA DEN OPRINDELIGE FLAMME, HAR LÆRT FRA VORES FÆDRE (*a*).

(a) Dette er forklaret i Bog II., og dette navn, "Oprindelig Flamme," bekræfter det som er sagt i den første paragraf i den forudgående kommentar til Stanza IV.

Sondringen mellem den "Oprindelige" og de efterfølgende syv Byggere er denne: Den førstnævnte er Strålen og den direkte emanation fra de første "Hellige Fire," *Tetraktisen*, det vil sige, den evige Selv-eksisterende Ene (bemærk nøje *Evig i Essens*, ikke i manifestation, og adskilt fra den universelle ENE). Latent, under Pralaya, og aktiv, under Manvantara, udgik den "Oprindelige" fra "Fader-Moder" (Ånd-Hyle, eller *Ilus*); hvorimod den anden manifesterede Kvaternitet og de Syv udgik fra Moderen alene. Det er den sidstnævnte som er den ubesmittede Jomfru-Moder, som er overskygget, ikke befrugtet, af det Universelle MYSTERIE — når hun fremstår fra hendes Laya tilstand eller udifferentierede tilstand. I virkeligheden, er de, selvfølgelig, alle ét; men deres aspekter på forskellige planer af væren er forskellige. (Se Del II., "De Skabende Guders Teogoni.")

De første "Oprindelige" er de højeste Væsner på Skalaen for Eksistens. De er Ærkeenglene i Kristendommen, de som afviser — lige som Michael gjorde i det sidstnævnte system, og lige som den ældste af Brahmâ's "Sind-fødte sønner" (Veddhas) — at skabe eller snarere at mangfoldiggøre sig.

STANZA IV.—*Fortsat.*

3. FRA LYSETS STRÅLEGLANS — DET EVIGE MØRKES STRÅLE — SPRANG DE GEN-OPVÆKKEDE ENERGIER (*Dhyan Chohaner*) FREM I RUMMET: DEN ENE FRA ÆGGET, DE SEKS, OG DE FEM (*a*); SÅ DE TRE, DEN ENE,

DE FIRE, DEN ENE, DE FEM — DE TO GANGE SYV, TOTALITETEN (*b*). OG DISSE ER: ESSENERNE, FLAMMERNE, ELEMENTERNE, BYGGERNE, TALLENE, ARUPAEN (*formløs*), RUPAEN (*med legemer*), OG KRAFTEN ELLER GUDDOMMELIGT MENNESKE — TOTALITETEN. OG FRA DET GUDDOMMELIGE MENNESKE EMANEREDE FORMERNE, GNISTERNE, DE HELLIGE DYR, OG BUDBRINGERE FRA DE HELLIGE FÆDRE (*Pitrierne*) INDE I DE HELLIGE FIRE.*

(*a*) Dette relaterer til den hellige Videnskab om Taltegnene: sandelig, så hellig, og så vigtig i studiet af Okkultisme at emnet knapt kan skimmes, selv i et sådant stort værk som det nuværende. Mysteriet om hele Universet er bygget på Hierarkierne og korrekte tal for disse Væsner usynlige (for os) undtagen i meget sjældne tilfælde. *Kumaraerne* kaldes, for eksempel, de "Fire" selv om de i realiteten er syv i antal, fordi Sanaka, Sananda, Sanatana og Sanat-Kumara er de ledende Vaidhâtra (deres patronymiske navn), da de udspringer ud fra det "fire-foldige mysterium." For at gøre det hele mere klart er vi med henblik på vores illustrationer nødt til at vende os til læresætninger der er mere familiære for nogle af vores læsere, nemlig, de Brahminske.

Hiranyagarbha er ifølge Manu, Brahmâ *den første mand* dannet af den uskelnelige Årsagsløse ÅRSAG i et "Gyldent Æg strålende som Solen," sådan som the Hindu Classical Dictionary siger det. "Hiranyagarbha" — betyder den gyldne, eller snarere den "Strålende Livmoder" eller Æg. Betydningen stemmer akavet med tilnavnet "mand." Sandelig er den esoteriske mening med sætningen klar nok. I Rig Veda siges det: — "DET, den ene Herre for alle væsner . . . guderne og menneskets ene animerende princip," fremstod, i begyndelsen, i den Gyldne Livmoder, Hiranyagarbha — som er det Mondæne Æg eller sfæren for vores Univers. Dette Væsen er med sikkerhed androgynt, og allegorien om Brahmâ's adskillelse ind i to og genskabelse i en af hans halvdele (den kvindelige Vâch) ham selv som Virâj, er et bevis på det.

"Den Ene fra Ægget, de Seks og de Fem," giver tallet 1065, den første-fødtes (senere hen den mandlige og kvindelige Brahmâ-Prajâpati) værdi, som respektivt svarer til tallene 7, og 14, og 21. Prajâpati er, lige som Sefiroterne, kun syv, inkluderende den

* De 4, repræsenteret i Okkulte taltegn ved Tetraktis, det Hellige eller Fuldkomne Kvadrat, er et Helligt Tal hos mystikerne i enhver nation og race. Det har en og samme betydning indenfor Brahmanisme, Buddhismen, Kabalaen og indenfor de Egyptiske, Kaldæiske og andre tal systemer.

syntetiske Sefira fra triaden som de udgår fra. Således fra Hiranyagarbha eller Prajâpati, den *triune* (oprindelige Vediske Treenighed, Agni, Vayu, og Surya), emanerer de andre syv, eller igen ti, hvis vi adskiller de første tre som eksisterer i en, og en i tre, hvor, de alle ydermere er omfattet indeni denne ene "højeste" Parama, kaldet Guhya eller "hemmelig," og Sarvâtma, "Super-Sjælen." "De syv Herrer for Væren lå skjult i Sarvâtma lige som tanker i en hjerne." Lige så gør Sefiroten. Den er enten syv når den tælles fra den øvre Triade anført af Kether, eller ti — eksoterisk. I Mahabhârataen er Prajâpatien 21 som antal, eller ti, seks, og fem (1065), tre gange syv. *

(b) "De Tre, den Ene, de Fire, den Ene, de Fem" (i deres totalitet — to gange syv) repræsenterer 31415 — Dhyan Chohanernes numeriske hierarki for forskellige ordner, og for den indre eller omskrevne verden.† Når den placeres på grænsen til den store "Overskrides ikke" cirkel (se Stanza V.), også kaldet Dhyanipasa, "Englenes reb," "rebet" som indhegner fænomen Kosmos fra det noumenale Kosmos, (som ikke falder indenfor området for vores nuværende objektive bevidsthed); når det ikke forstørres ved permutation og udvidelse, er, dette tal, altid 31415 anagrammatisk og Kabalistisk, fordi de er både tallet for cirklen og den mystiske Svastika, den to gange syv endnu en gang; for uanset hvilken vej de to sæt tal tælles, når de tilføjes separat, et tal efter det andet, enten på tværs, fra højre eller fra venstre, så vil de altid give fjorten. Matematisk repræsenterer de den velkendte kalkulering, nemlig, at forholdet mellem diameteren og cirkelens omkreds er som 1 til 3·1415, eller værdien π (pi), sådan som dette forhold kaldes — symbolet π som altid bruges i

* I Kabalaen er de samme tal en værdi for Jehovah, dvs., 1065, fordi de numeriske værdier for de tre bogstaver som fremstiller hans navn — Jod, Vau og to gange He — er respektivt 10 (ך), 6 (ם) og 5 (ם); eller yderligere tre gange syv, 21. "Ti er Sjælens Moder, for Liv og Lys er forenet der i," siger Hermes. "For tallet et er født af Ånden og tallet ti fra stof (chaos, feminint); enheden har lavet de ti, de ti enheden" (*Book of Keys*). Ved hjælp af Temura, den anagrammatiske metode i Kabalaen, og viden om 1065 (21), så kan en universel videnskab erhverves med hensyn til Kosmos og dens mysterier" (Rabbi Yogel). Rabbinderne anser tallene 10, 6, og 5 for at være de mest hellige af alle.

† Læseren kan fortælles at en Amerikansk Kabalist nu har opdaget det samme tal for Elohimerne. Det kom til Jøderne fra Kaldæa. Se "Hebrew Metrology" i the Masonic Review, Juli, 1885, McMillan Lodge, No. 141.

matematiske formler for at udtrykke det. Dette sæt af tal må have den samme betydning, fordi 1: 314.159, og derefter yderligere 1 : 3 : 1.415.927 udregnes i de hemmelige kalkulationer for at udtrykke de forskellige cyklusser og tidsaldre for den "første fødte," eller 311.040.000.000.000 med fraktioner, og giver det samme 13.415 ved en proces som vi ikke bekymrer os om for nuværende. Og det kan vises at Hr. Ralston Skinner, forfatter til *The Source of Measures*, læser det Hebraiske ord Alhim i de samme tal værdier, som sagt, ved at undlade, cifrene og ved permutation — 13.514: fordi (a) er 1: (l) ל er 3 (eller 30); ה (h) er 5; י (i) 1 for 10; og (m) מ er 4 (40), og anagrammatisk — 31.415 som forklaret af ham.

Mens cirklen, således, med et centralt Punkt i sig ikke har noget tal, og kaldes Anupadaka (forælderløs og talløs) i den metafysiske verden — dvs., den kan ikke falde ind under nogen kalkulering — er det mondæne Æg eller Cirklen, i den manifesterede verden, omskrevet indeni grupperne der kaldes Linjen, Trianglen, Pentaket, den anden Linje og Kuben (eller 13514); og når Punktet ved at have genereret Linjen, således bliver en diameter som står for den androgyne Logos, så bliver tallene 31415, eller en triangel, en linje, en kube, den anden linje, og et pentaket. "Når Sønnen adskiller sig fra Moderen bliver han Faderen," diameteren der står for Naturen, eller det feminine princip. Derfor siges det: "I verdenen af væren, befrugter det ene Punkt Linjen — Kosmos' Jomfru Matrix (det æg-formede nul) — og den ubesmittede Moder giver fødsel til formen som kombinerer alle former." Prajâpati kaldes den første avlende mand, og "hans Moders husbond."* Dette angiver grundtonen til alle senere guddommelige sønner af ubesmittede mødre. Dette bekræftes meget af den betydningsfulde sandhed at Anna (navnet på Jomfru Maria's Moder) nu repræsenteret af den Romersk Katolske kirke til at have født hendes datter på en ubesmittet måde ("Maria undfanget uden synd"), stammer fra den Kaldæiske Ana, himmel, eller Astralt Lys, Anima Mundi; derfor kaldes Anaitia, Devi-durga, Siva's hustru, også Annapurna,

* Vi finder den samme fremstilling i Egypten. Mout betegner, som en ting, "Moder," og viser karakteren tillagt hende i triaden i dette land. "Hun var ikke mindre moderen end Ammons hustru, en af de principielle titler for guden er "hans moders husbond." Gudinden Mout, eller Mut, adresseres som "vores frue," "dronningen fra Himlen" og fra "Jorden," således "deles disse titler med andre moder gudinder, Isis, Hathor, osv." (Maspero).

og Kanya, Jomfruen; "Uma-Kanya" er hendes esoteriske navn, og betyder "lysets Jomfru," Astralt Lys i en af dets mangfoldige aspekter.

(c) Devaerne, Pitrierne, Rishierne; Suraerne og Asuraerne; Daityaerne og Adityaerne; Danavaerne og Gandharvaerne, osv, osv., har alle deres synonymer i vores Hemmelige Lære, så vel som i Kabalen og den Hebraiske Englelære; men det er nytteløst at angive deres gamle navne, da det kun vil skabe forvirring. Mange af disse kan også findes nu, selv i det Kristne hierarki af guddommelige og himmelske kræfter. Alle disse Troner og Herredømmer, Dyder, og Fyrstendømmer, Keruber, Serafer og dæmoner, og de forskellige dvælere i den Sideriske Verden, er moderne kopier af arkaiske prototyper. Selve symbolikken i deres navne, når de translittereres og arrangeres på Græsk og Latin, er tilstrækkelig til at vise det, hvilket vil blive bevist i flere tilfælde senere hen.

De "Hellige Dyr" findes i Biblen så vel som i Kabalaen, og de har deres mening (også en meget dybdegående en) på siden om Livets oprindelse. I Sepher Jezirah siges det at "Gud i de Hellige Fire indgraverede hans glories trone, Ophanim (Hjulene eller Verdens-Sfærerne), Seraphim,* de Hellige Dyr, og de tjenende engle, og fra disse tre (Luft, Vand, og Ild eller Æter) dannede han sin bolig." Således blev verden lavet "gennem tre Seraphim — Sepher, Saphar, og Sipur" eller "gennem Nummer, Numre, og Nummereret." Med den astronomiske nøgle bliver disse "Hellige Dyr" Zodiakkens tegn.

* Dette er den bogstavelige oversættelse fra de IX'ende og X'ende Sektioner: "Ti tal uden hvad? En: den levende Guds ånd . . . som lever i evigheder! Stemme og Ånd og Ord, og dette er den Hellige Ånd. To: Ånd ud af Ånd. Han designede og udhuggede derved to-og-tyve bogstaver til grundlaget, tre Mødre og syv dubletter og Tolv enkelte, og en ånd ud af dem. Tre: Vand ud af ånd; han designede og udhuggede ved dem det øde og tomme, mudder og jord. Han designede dem som et blomsterbed, udhuggede dem som en væg, dækkede dem som en brolægning. Fire: Ild ud af vand. Han designede og udhuggede derved gloriens trone og hjulene, og seraphimerne og de hellige dyr og de tjenende engle, og fra de tre grundlagde Han, som det siges, sin bolig. Han gør sine engle til ånder og hans tjenere til ildagtige flammer!" Hvor ordene "grundlagde hans bolig" klart viser at i Kabalaen, lige som i Indien, blev Guddommen anset for at være Universet, og var, i hans oprindelse ikke den ekstra-cosmiske Gud han er nu.

STANZA IV.—*Fortsat.*

4. DET VAR STEMMENS HÆR — DEN GUDDOMMELIGE SYVOLDIGHED. DE SYVS GNISTER ER UNDERLAGT, OG TJENERE FOR, DEN FØRSTE, ANDEN, TREDIE, FJERDE, FEMTE, SJETTE, OG DEN SYVENDE AF DE SYV (a). DISSE ("*gnister*") KALDES SFÆRER, TRIANGLER, KUBER, LINJER, OG MODEL-BYGGERE; FOR SÅLEDES STÅR DEN ÆVIGE NIDANA — OI-HA-HOU'EN (*permutationen af Oeaohoo*) (b).*

(a) Denne Sloka giver igen en kort analyse af Hierarkierne for Dhyan Chohanerne, kaldet Devaer (guder) i Indien, eller bevidste intelligente kræfter i Naturen. Til dette Hierarki korresponderer de aktuelle typer som menneskeheden kan inddeles i; for menneskeheden, som et hele, er i virkeligheden et materialiseret endnu et ufuldkomment udtryk deraf. "Stemmens hær" er et udtryk tæt forbundet med mysteriet om Lyd og Tale, som et resultat og følge af årsagen — Guddommeligt Tanke. Som smukt udtrykt af P. Christian, den lærde forfatter til "The History of Magic" og til "L'Homme Rouge des Tuileries," så bestemmer ordet talt af, så vel som navnet på, ethvert individ stort set hans fremtidige skæbne. Hvorfor? Fordi —

— "Når vores Sjæl (sind) skaber eller fremkalder en tanke, så er det repræsentative tegn på denne tanke selv-indgraveret på den astrale væske, som er beholderen og, så at sige, spejlet på al manifesteret væren.

"Tegnet udtrykker tingen: tingen er tegnets (skjulte eller okkulte) dyd.

"At udtale et ord er at frembringe en tanke, og gøre den tilstedeværende: den magnetiske kraft i den menneskelige tale er begyndelsen til enhver manifestation i den Okkulte Verden. At ytre et Navn er ikke kun at definere Væren (en Entitet), men at placere den under og dømme den gennem udsendelsen af Ordet (Verbum), til indflydelsen fra en eller flere Okkulte kræfter. Ting er, for enhver af os, det som det (Ordet) gør dem til mens den navngiver dem. Ordet (Verbum) eller talen hos hvert menneske er, ret ubevidst for ham selv, en VELSIGNELSE eller en FORBANDELSE; det er derfor vores nuværende uvidenhed om en IDE's egenskaber eller attributter så vel som om STOF's attributter og egenskaber, ofte er fatale for os.

* Ordets bogstavelige betydning er, blandt de Østlige Okkultister i Norden, en cirkulær vind, hvirvelvind; men i dette tilfælde, er det et udtryk for at betegne den uophørlige og evige Cosmiske Bevægelse; eller snarere Kræften som bevæger den, en Kraft som stiltiende godtages som Guddommen men aldrig navngives. Det er den evige *Karana*, den altid-handlende Årsag.

"Ja, navne (og ord) er enten GODGØRENDE eller ONDARTEDE; de er i en vis forstand, enten giftige eller sundheds-bringende, ifølge skjulte indflydelser tilknyttet fra den Højeste Visdom til deres elementer, det vil sige, til BOGSTAVER som fremstiller dem, og TALLENE som svarer korrelativt til disse bogstaver."

Dette er strengt taget sandt som en esoterisk lære godtaget af alle de Østlige Skoler indenfor Okkultisme. På Sanskrit, lige som på Hebraisk og alle andre alfabeter, har hvert bogstav sin okkulte betydning og sit rationale; det er en årsag og et resultat af en forudgående årsag og en kombination af disse frembringer meget ofte det mest magiske resultat. Selvlyde, indeholder især, de mest okkulte og formidable kræfter. Mantraerne (esoterisk, magisk snarere end religiøse) synges af Brahminere og ligeså er Vedaerne og andre Skrifter.

"Stemmens Hær," er prototypen for "Logosen's Hærskare," eller Sepher Jezirah's "ORDET," i den Hemmelige Lære kaldet "det Ene Tal udgået fra Intet-Tal" — det Ene Evige Princip. Den esoteriske teogoni begynder med det Ene, manifesterede, derfor ikke evig i dens tilstedeværelse og væren, hvis den er evig i dens essens; tallet for numrene og de nummereret — de sidstnævnte udgår fra Stemmen, den feminine Vâch, Satarupa "for de hundrede former," eller Naturen. Det er fra dette tal 10, eller skabende natur, Moderen (det okkulte cypher, eller "intet," altid avlende og multiplicerende i forening med Enheden "1," en, eller Livets Ånd), som hele Universet udgik fra.

I *Anugîtâen* angives en samtale (ch. vi., 15) mellem en Brâhmana og hans hustru, om oprindelsen til Tale og dens okkulte egenskaber.* Hustruen spørger hvordan Tale fremkom i eksistens, og hvad der kom først, Tale eller Sind. Brâhmanaen fortæller hende at Apâna (*inspireret åndedrag*) som blev herre, forandrer denne intelligens, som ikke forstår Tale eller Ord, til Apâna tilstanden, og åbner således sindet. Derpå fortæller han hende en historie, en dialog mellem Tale og Sind. "Begge gik til Selvet for Væren (*dvs.*, til det individuelle Højere Selv, sådan som Nilakantha tænker, til Prajâpati, ifølge kommentatoren Arjûna Misra), og bad ham ødelægge deres tvivl og beslutte hvilken af dem gik forud og var superior i forhold til den

* *Anugîtâ* udgør en del af Asvamedha Parvan i "Mahâbhârataen." Oversætteren af Bhagavadgîtâ, redigeret af Max Müller, anser den for en fortsættelse af Bhagavadgîtâ. Den originale udgave er en af de ældste *Upanishader*.

anden. Til dette sagde herren: 'Sindet er Superiørt.' Men Tale svarede Selvet for Væren, ved at sige: 'Jeg opfylder sandelig (jer) jeres ønsker,' med meningen at han opnåede hvad han ønskede ved hjælp af tale. Derpå, fortalte Selvet hende yderligere, at der var to sind, det 'bevægelige' og det 'ubevægelige.' 'Det ubevægelige er med mig,' sagde han, 'de bevægelige er i dit område' (*dvs.*, Talens) på stoffets plan. For dig er dette superiørt. Men så vidt, O du smukke, da du kom til mig personligt for at tale til mig (på den måde du gjorde, *dvs.* stolt), derfor, O Sarasvati! skal du aldrig tale efter (hård) udånding." "Gudinden Tale" (Sarasvati, en senere form for eller aspekt af Vâch, gudinden også for hemmelig lærdom eller Esoterisk Visdom), "dvælede, sandelig, altid mellem Prâna og Apâna. Men O du noble! med Apâna vinden (vital luft), selv om hun blev tilskyndet, uden Prâna (udåndende åndedrag), så løb hun op til Prajâpati (Brahmâ), sigende, 'Vær tilfreds, O ærbødige herre!' Så fremkom Prânaen igen, nærende Tale. Og, derfor, taler Talen aldrig efter (hård eller inspireret) udånding. Den er altid støjende eller uden støj. Af disse to, er den uden støj superior overfor den med støj (Tale) Den (tale) som frembringes i kroppen via Prânaen, og som derefter går (transformeres) ind i Apâna, og derefter assimileres med Udânaen (fysiske organer for Tale) . . . den dvæler derefter til sidst i Samâna ('ved navlen i form af lyd, som den materielle årsag til alle ord,' siger Arjûna Misra). Sådan talte Tale før hen. Derfor er sindet kendetegnet ved at den er ubevægelig, og Gudinden (Tale) på grund af at hun er bevægelig."

Denne allegori er roden til den Okkulte lov, som foreskriver stilhed på baggrund af viden om visse hemmelige og usynlige ting der kun opfattes af det åndelige sind (den 6'te sans), og som ikke kan udtrykkes ved "støjende" eller ytret tale. Dette kapitel i *Anugîtâ*, siger Arjuna Misra, forklarer om Prânâyâma, eller reguleringen af åndedraget indenfor Yoga praktisering. Uden den forudgående erhvervelse af, eller i det mindste fulde forståelse for de to højere sanser, hvoraf der er syv, som det ville blive vist, så tilhører denne tilstand, imidlertid, snarere den lavere Yoga. Den såkaldte *Hâtha* var og er stadigvæk misbilliget af Arhaterne. Den er skadelig for helbredet og kan alene aldrig udvikle sig til Raja Yoga. Denne historie er citeret for at vise hvor uadskilleligt forbundet, intelligente væsner eller snarere "Intelligenser," i den gamle metafysik, er med enhver sans eller

funktion uanset den er fysisk eller mental. Den Okkulte påstand, at der er syv sanser i mennesket, så vel som i naturen, lige som der er syv bevidsthedstilstande, bekræftes i det samme værk, kapitel vii., om Pratyâhâra (tilbageholdelsen og reguleringen af sanserne, Prânâyâma er den for de "vitale vinde" eller åndedrag). Brâhmanaen taler i den "om de syv offer Præsters (Hotris) institutionen. Han siger: "Næsen og øjnene, og tungen, og huden og øret som den femte (eller lugt, syn, smag, berøring og hørelse), sind og forståelse er de syv offerpræster separat stationeret"; og som "dvælende i et lille rum (stadigvæk) ikke opfatter hinanden" på dette sansende plan, ingen af dem undtagen sindet. For sindet siger: "Næsen lugter ikke uden mig, øjet indtager ikke farve osv., osv. Jeg er den evige leder blandt elementerne (*dvs.*, sanserne). Uden mig, skinner sanserne aldrig, lige som en tom bolig, eller som bål hvis flammer er udslukkede. Uden mig, fejler, alle væsner, lige som halvt tørret og halvt fugtigt brændstof, i at forstå kvaliteter eller objekter selv når sanserne selv arbejder."*

Dette, er selvfølgelig, kun med hensyn til *sindet på sanseplanet*. Det Åndelige sind (den *upersonlige* MANAS'S øvre del eller aspekt) har ingen tanke om sanserne i det fysiske menneske. Hvor godt de gamle var bekendt med korreleringen af kræfter og alle de nyligt opdagede fænomener i forhold til mentale og fysiske evner og funktioner, også med mange flere mysterier — kan findes ved at læse kapitlerne vii. og viii. i dette (indenfor filosofi og mystisk lære) uvurderlige værk. Se sansernes skænderi om deres respektive superioritet og at de antager Brahman, herren for alle væsner, som deres dommer. "I er alle de største og ikke største," eller superiøre overfor objekter, lige som A. Misra siger, ingen er uafhængig af de andre. "I er alle i besiddelse af hinandens kvaliteter. Alle er størst i deres egne sfærer og alle støtter hinanden. Der er en ubevægelig (livs-vind eller åndedrag, '*Yoga indhalering*,' kaldt sådan, som er åndedraget hos det *Ene* eller Højere SELV). Det er det (eller mit) eget Selv, akkumuleret i utallige (former)."

Dette Åndedrag, Stemme, Selv eller "Vind" (*pneuma?*) er Syntesen af de Syv Sanser, *noumenalt* alle mindre guddomme og esoterisk — den *syvfoldige* og "STEMMENS Hær."

* Dette viser de moderne metafysikere, tilføjet til alle fortidige og nutidige Hægeler, Berkeleyer, Schopenhauere, Hartmanner, Herbert Spencere, og endda moderne Hylo-Idealister fra starten, ikke er bedre end blege kopister af ældgammel oldtid.

(b) Som det næste ser vi Cosmisk stof spredende sig og formende sig selv til elementer; grupperet om til de mystiske fire indeni de femte element — Æter, Akasa's beklædning, Anima Mundi'en eller Kosmos' Moder. "Prikker, Linjer, Triangler, Kuber, Cirkler" og til sidst "Sfærer" — hvorfor og hvordan? Fordi, siger Kommentaren, sådan er Naturens første lov, og fordi Naturen geometriserer universelt i alle hendes manifestationer. Der er en iboende lov — ikke kun i det oprindelige, men også i det manifesterede stof på vores fænomen plan — hvor ved Naturen korrelerer hendes geometriske former, og senere, også, hendes sammensatte elementer; og hvor i der ikke er plads til uheld eller tilfældigheder. Dette er en grundlæggende lov indenfor Okkultisme, at der ikke er nogen hvile eller noget ophør af bevægelse i Naturen.* Det som opleves som hvile er kun forandringen af en form til en anden; forandringen af substans går hånd i hånd med formens — sådan som vi lærer om det indenfor Okkult fysik, som således synes at have kommet opdagelsen af "stoffets Konstans" i forkøbet med betydelig mængde tid. Den gamle Kommentar† til Stanza IV. siger: —

*"Moderen er Livets ildagtige Fisk. Hun spreder hendes yngel og Åndedraget (Bevægelse) varmer og levendegør det. Kornene (fra ynglen) tiltrækkes snart til hinanden og danner oste-masser i Oceanet (i Rummet). De større klumper smelter sammen og modtager nye æg — i ildagtige punkter, triangler, og kuber, som modner, og på det fastlagte tidspunkt løsgør nogle af klumperne sig selv og antager kugleforme, en proces som de kun virkeliggør når de ikke interfereres med af de andre. Hvorefter, lov Nr. * * * kommer i operation. Bevægelse (Åndedraget) bliver en hvirvelvind og sætter dem i rotation."*‡

* Det er viden om denne lov som tillader og hjælper Arhaten med at udføre hans *Siddhier*, eller forskellige fænomener, så som disintegration af stof, transporteringen af objekter fra et sted til et andet.

† Disse er gamle Kommentarer tilknyttet med moderne Ordbøger til Stanzaerne, fordi Kommentarerne i deres symbolske sprog normalt er så vanskelige at forstå som Stanzaerne selv.

‡ I et polemisk videnskabeligt værk, "The Modern Genesis," kritiserer forfatteren, Pastor W. B. Slaughter, opfattelsen antaget af astronomer, og han spørger: — "Det er beklageligt at udbrederne af denne (nebular) teori ikke i højere grad er trådt mere ind i diskussionen af den (begyndelsen af rotation). Ingen nedlader sig til at give os dens *rationale*. Hvordan bibringer processen med at køle og kontrahere massen en roterende bevægelse til den?" Spørgsmålet behandles rigeligt i Tillægget. Materialistisk videnskab kan aldrig nogensinde løse det. "Bevægelse er evig i det umanifesterede, og periodisk i det manifesterede," siger en Okkult lære. Det er "når varme forårsaget

STANZA IV.—*Fortsat.*

5. SOM ER: —

"MØRKE," DET UUDGRUNDELIGE, ELLER IKKE-TALLET, ADI-NIDANA

SVÂBHÂVAT: DENNE ○ (*for x, ukendt kvantitet*):

I. ADI-SANAT, TALLET, FOR HAN ER EN (*a*).

II. STEMME FRA ORDET, SVÂBHÂVAT, TALLENE, FOR
HAN ER EN OG NI.

III. DET "FORMLØSE KVADRAT." (*Arupa*) (*b*).

OG DISSE TRE INDESLUTTET I DEN ○ (*uudgrundelige cirkel*) ER DE HELLIGE FIRE,

OG DE TI ER ARUPA (*subjektiv, formløs*) UNIVERSSET (*c*); DEREFTER KOMMER
"SØNNERNE," DE SYV KÆMPERE, DEN ENE, DEN OTTENDE LADT UDE, OG HANS
ÅNDEDRAG SOM ER LYS-MAGEREN (*Bâshkara*) (*d*).

(*a*) "Adi-Sanat," oversat bogstaveligt er den Første eller "oprindelige" gamle, hvis navn identificerer den Kabalistiske "Gamle af Dage" og den "Hellige Gamle" (Sefira og Adam Kadmon) med Brahmâ Skaberen, også kaldet *Sanat* blandt hans andre navne og titler.

Svâbhâvat er den mystiske Essens, den fysiske Naturs plastiske rod — "Tallene" når de er manifesteret; Tallet, i dens Substans' Enhed, på det højeste plan. Navnet bruges af Buddhister og er et Synonym for den fire-foldige Anima Mundi, den Kabalistiske "Arketyperiske Verden," hvor fra de "Skabende, Dannende, og de Materielle

af nedstigningen af FLAMME ind i ur stof forårsager dets partikler til at bevæge sig, hvorved bevægelse bliver til en Hvirvelvind." En dråbe væske antager en kugleformet form på grund af dets atomers bevægelse omkring dem selv i deres ultimative, uopløste, og noumenale essens; i det mindste uopløste for den fysiske videnskab.

* Som giver ti, eller det fuldkomne tal tillagt til "Skaberen," navnet givet om totaliteten af Skabere blændet til En af Monoteisterne, som "Elohim," Adam Kadmon eller Sefira — Kronen — er den androgyne syntese af de 10 Sefiroter, som står for symbolet på det manifesterede Univers i den populariserede Kabala. De esoteriske Kabalister, som følger de Østlige Okkultister, inddeler imidlertid den øvre Sefirotiske triangel væk fra resten (eller Sefira, Chochmah og Binah), som efterlader syv Sefiroter. Med hensyn til Svâbhâvat, så forklarer Orientalisterne at udtrykket betyder det Universelle plastiske stof spredt i Rummet, måske, med et halvt øje på Videnskabens Æter. Men Okkultisterne identificerer den med "FADER-MODER" på det mystiske plan. (Se ovenfor.)

Verdener udgår"; Scintillaerne eller Gnisterne, — de forskellige andre verdener indeholdt i de sidste tre. Verdenerne er alle underlagt Herskere eller Regenter — Rishier og Pirtrier hos Hinduerne, Engle hos Jøderne og Kristne, Guder, generelt hos de Gamle.

(b) ○ Dette betyder at den "Uudgrundelige Cirkel" (Nul) kun bliver et tal eller et nummer, når en af de ni tal kommer før det, og således manifesterer dets værdi og kraft, Ordet eller Logos i forening med STEMME og Ånd* (udtrykket og kilden for Bevidsthed) står for de ni tal og danner således, med Cypheret, Dekaden som indeholder hele Universet i sig selv. Triaden danner Tetraktisen eller de hellige Fire indeni cirklen, Kvadratet indeni Cirklen det mest kraftfulde af alle magiske figurer.

(c) Den "Ene Afviste" er Solen i vores system. Den eksoteriske version kan findes i de ældste Sanskrit Skrifter. I Rig Veda, Aditi, "Det Uudgrundelige" eller uendelige Rum, oversat af Hr. Max Müller, som "det synlige uendelige, synlig med det nøgne øje (!!); den endeløse udstrækning ovenfor Jorden, ovenfor skyerne, ovenfor rummet," er ækvivalent med "Moder-Rummet" sam-eksisterende med "Mørke." Hun kaldes meget rigtigt "Gudernes Moder," DEVA-MATRI, da det er fra hendes Cosmiske matrix at alle himmelske legemer i vores system blev født — Solen og Planeterne. Således er hun beskrevet allegorisk, på denne måde: "Otte Sønner blev født fra Aditi's krop; hun nærmede sig guderne med syv, men kastede den ottende væk, Mårttânda," vores sol. De syv sønner kaldet Aditya er, cosmisk eller astronomisk, de syv planeter; og Solen som er udelukket fra deres tal viser klart at Hinduerne kan have vidst, og i sandhed kendte til en syvende planet, uden at kalde den Uranus.† Men esoterisk og teologisk,

* "I forening med Ånden og Stemmen," der refererer til den Abstrakte Tanke og konkrete Stemme, eller manifestationen deraf, resultatet af Årsagen. Adam Kadmon eller Tetragrammaton er Logosen i Kabalen; derfor svarer denne triade i det sidstnævnte til den højeste triangel af Kether, Chochmah og Binah, den sidste en kvindelig kraft og på samme tid den mandlige Jehovah, som har del i Chochmahs natur, eller den mandlige Visdom.

† Den Hemmelige Lære lærer at Solen er en central Stjerne og ikke en planet. Alligevel kendte de Gamle til og tilbad syv gamle guder, udelukkende Solen og Jorden. Hvem var den "Mysterie Gud" som de satte til side? Selvfølgelig ikke Uranus, først opdaget af Herschel i 1781. Men kunne den være kendt under et andet navn? Forfatteren

er Adityaerne, i deres oprindelige ældste betydning, så at sige, de otte, og de tolv store guder i Hindu Gudekredsen. "De Syv tillod, de dødelige at se deres boliger, men viser sig kun selv for Arhater," siger et gammelt ordsprog, "deres boliger" står her for planeter. Den gamle Kommentar angiver en allegori og forklarer den: —

"Otte huse blev bygget af Moder. Otte huse til hendes Otte Guddommelige sønner; fire store og fire små. Otte strålende sole, i overensstemmelse med deres alder og fortjenester. Bal-ilu (Mârrtânda) var ikke tilfreds, selv om hans hus var det største. Han begyndte (at arbejde) lige som de mægtige elefanter gør. Han åndede hans brøders vitale luft (ind) ind i sin mave. Han søgte at fortære dem. De større fire var langt væk; langt ude, ved udkanten af deres kongerige. De blev ikke bestjålet (påvirket), og lo. Gør dit bedste, Sir, du kan ikke nå os, sagde de. Men de mindre græd. De beklagede sig til Moderen. Hun landsforviste Bal-i-lu til centrum af hendes Kongerige, hvor fra han ikke kunne bevæge sig. (Siden da) vogter han (kun) og truer. Han forfølger dem, ved at vende sig langsomt omkring sig selv, de vender sig hurtigt væk frem ham, og han følger på lang afstand retningen som hans brødre bevæger sig i på den vej som omslutter deres huse.† Fra den dag lever han af sveden fra Moderens legeme. Han fylder sig selv med hendes åndedrag og afkast. Derfor, afviste hun ham."*

Da den "afviste Sol" således er vores Sol, indlysende, som vist ovenfor, så refererer "Sol-Sønnerne" ikke kun til vores planeter, men til de himmelske legemer generelt. Han selv kun en refleksion af den Centrale Åndelige Sol, *Surya* er prototypen for alle disse legemer som evolverede efter ham. I Vedaerne kaldes han *Loka-Chakshuh*, "Verdens Øje" (vores

til "Maçonnerie Occulte" siger: — "Efter Okkulte Videnskaber via astronomiske kalkulationer havde opdaget at antallet af planeter må være syv, så blev de gamle ledt til at introducere Solen ind i skalaen af de himmelske harmonier, og lade ham okkupere den ledige plads. Således, at hver gang de opfattede en indflydelse som ikke vedrørte nogen af de seks kendte planeter, så tillagde de den til Solen. Fejlen synes kun vigtig, men var det ikke i de praktiske resultater, hvis de gamle astrologer erstattede Uranus med Solen, som er en central Stjerne relativt ubevægelig, kun drejende på sin akse og regulerende tid og måling; og som ikke kan tages væk fra dens sande funktioner." Nomenklaturen for dagene i ugen er således fejlagtig. "Søn-Dagen burde være Uranus-dag (Urani dør, Urandi)," tilføjer den lærde forfatter, Ragon.

* Planetarisk System.

† "Solen roterer altid i den samme retning på sin akse som planeterne roterer i, i deres respektive baner," lærer astronomien os.

planetariske verden), og han er en af de tre ledende guddomme. Han kaldes uden at skelne *Dyaus's* og *Aditi's* Søn, fordi der ikke gøres nogen skelnen ved reference til, eller omfanget tilladt med hensyn til, den esoteriske mening. Således skildres han som trukket af syv heste, og af en hest med syv hoveder; det førstnævnte refererer til hans syv planeter, det sidstnævnte til deres ene almindelige oprindelse fra det Ene Cosmiske Element. Dette "Ene Element" kaldes figurativt "ILD." Vedaerne (også Aitareya-Brâhmana af Haug; p. i) lærer "at ilden sandelig er alle guddommene." (Narada i Anugâtâ).

Allegoriens mening er åbenlys, for vi har både Dzyan Kommentaren og moderne videnskab til at forklare den, selv om de to er forskellige i mere end én henseende. Den Okkulte Doktrin afviser hypotesen frembragt via Nebular Teorien, om at de (syv) store planeter er udviklet fra Solens centrale masse, i det mindste, ikke fra denne vores synlige Sol. Den første kondensering af Cosmisk stof fandt selvfølgelig sted omkring en central kerne, dens forælder Sol; men vores sol, læres det, frigjorde blot sig selv tidligere end alle de andre, da den roterende masse trak sig sammen, og er derfor deres ældre, større broder, ikke deres fader. De otte Adityaer, "guderne," blev alle dannet fra den evige substans (Komet stof* — Moderen) eller "Verdens-Stoffet" som er både det femte og de sjette COSMISKE Princip, Upadhien eller grundlaget for den Universelle Sjæl, lige som, Mikrococosmos, Manas† i mennesket er Buddhi's Upadhi.‡

(d) Der er et helt digt om de før-genetiske kampe udkæmpet af de groende planeter før den endelige dannelse af Kosmos, således tagende højde for den tilsyneladende forstyrrede position blandt forskellige planeters systemer, hvor planet for nogles (Neptuns og Uranus's, for eksempel, som de gamle ikke vidste noget om, siges det) måner er væltet over, således det gav den et udseende af retrograd bevægelse. Disse planeter kaldes krigere, Arkitekterne, og godtages af den

* Okkult Videnskab lærer, at denne Essens af Komet stof, er totalt forskellig fra nogen af de kemiske og fysiske karakteristika som moderne videnskab er bekendt med. Den er homogen i dets ur form udenfor de Solare Systemer, og differentierer fuldstændigt når det først krydser grænserne for vores Jords region, svækket af atmosfæren fra planeterne og det allerede sammensatte stof i det interplanetariske stof, kun heterogent i vores manifesterede verden.

† Manas — Sinds-Princippet, eller den menneskelige Sjæl.

‡ Buddhi — den guddommelige Sjæl.

Romerske Kirke som lederne af de himmelske Hærskarer, således visende de samme traditioner. Efter at have evolveret fra Cosmisk Rum, og før den endelige dannelse af de første og annulleringen af den planetariske nebula, så trak Solen, lærer vi, al den Cosmiske vitalitet han kunne ind i sin masse, truende med at opluge hans svagere "brødre" før loven om tiltrækning og frastødning var endeligt tilpasset; hvorefter han begyndte at næres af "Moderens afkast og sved"; med andre ord af disse dele af Æteren (den "Universelle Sjæls åndedrag") hvis eksistens og konstitution som videnskaben endnu er absolut uvidende om. En teori af denne slags er blevet forfægtet af Sir William Grove (se "*Correlation of the Physical Forces*," 1843, p. 81; og "*Address to the British Association*, 1866"), som teoretiserer at systemerne "forandrer sig gradvist ved atmosfæriske tilføjelser og fratæknninger, eller ved tilvækster og nedgange opstående fra nebular substanser" . . . og yderligere at "Solen kan kondensere gas-stof mens den rejser gennem Rummet og derved kan varme blive produceret" — den arkaiske lære synes videnskabelig nok, selv i denne tidsalder.* Hr. W. Mattieu Williams foreslog at det udsprede stof eller Æter som er modtageren af varme radieringerne fra Universet derved drages ind i de solare massers dybder. Derved fordrives den førhen kondenserede og termisk udstødte Æter, den bliver komprimeret og afgiver dens varme, for derefter på dens side selv at blive drevet ud i en forfinet og afkølet tilstand, for at absorbere en frisk forsyning af varme, som han på den måde antager er optaget af Æteren, og yderligere koncentreret og gendistribueret af Universets Sole.†

Det er omtrent så tæt på en approksimering af den Okkulte lære som Videnskaben nogensinde har forestillet sig; for Okkultismen forklarer det ved "det døde åndedrag" som gives tilbage af Mårttånda og hans ernæring ved "sveden og afkastet" fra "Moder Rummet." Det som kun kunne påvirke Neptun,‡ Saturn og Jupiter

* Meget lignende ideer i Mr. W. Mattieu Williams' "*The Fuel of the Sun*;" i Dr. C. William Siemens' "*On the Conservation of Solar Energy*" (Nature, XXV., p. 440-444, March 9, 1882); og også i Dr. P. Martin Duncan's "*Address of the President of the Geological Society*," London, May, 1877.

† Se "*Comparative Geology*," by Alexander Winchell, LL.D., p. 56.

‡ Når vi taler om Neptun er det ikke som en Okkultist men som en Europæer. Den sande Østlige Okkultist vil fastholde at, mens der er mange uopdagede planter i vores system, så tilhører Neptun ikke til det, på trods af hans tilsyneladende forbindelse med vores sol og indflydelsen fra den sidstnævnte på Neptun. Denne forbindelse er *mayavisk*, imaginær, siger de.

lidt, ville have dræbt sådanne forholdsvis små "Huse" som Merkur, Venus og Mars. Da Uranus ikke var kendt før slutningen af det attende århundrede, så må navnet på den fjerde planet nævnt i allegorien, ind til videre, forblive et mysterium.

Alle de "syvs" "Åndedrag" siges at være Bhâskara (lys-skabende), fordi de (planeterne) alle var kometer og sole i deres oprindelse. De evolverer frem i Manvantarisk liv fra ur Chaos (nu de uopløselige nebula's noumenon) ved aggregering og akkumulering af de primære differentieringer af det evige stof, ifølge den smukke fremlæggelse i Kommentaren, "Således iklædte Lysets Sønner sig selv i Mørkets stof." De kaldes allegorisk "de Himmelske Snegle," på grund af at deres (for os) formløse INTELLIGENSER usete bebor deres stjernehimle og planetariske hjem, og, bærer dem så at sige, lige som snegle gør sammen med dem selv i deres omløb. Doktrinen om en fælles oprindelse fra alle himmelske legemer og planeter, var, som vi ser, indgydt af de Arkaiske astronomer, før Kepler, Newton, Leibnitz, Herschel og Laplace. Varme (Åndedraget), tiltrækning og frastødning — de tre store faktorer for Bevægelse — er omstændighederne som alle medlemmer af denne oprindelige familie fødes, udvikles, og dør under, for at blive genfødt efter en "Brahmâ's Nat," hvorunder det evige stof periodisk falder tilbage i dens oprindelige udifferentierede tilstand. De mest svækkede gasser kan ikke given nogen ide om dens natur til den moderne fysiker. Først Kraft-Centre, så differentierer de usynlige gnister af oprindelige atomer til molekyler, og bliver Sole — passerer gradvist frem til objektivitet — luftformige, radierende, kosmiske, den ene "Hvirvelvind" (eller bevægelse) til sidst givende impulsen til formen, og den indledende bevægelse, reguleret og vedligeholdt af de aldrig-hvilende Åndedrag — Dhyan Chohanerne.

STANZA IV.—*Fortsat.*

6. . . . DEREFTER DEN ANDEN SYVER, SOM ER LIPIKAERNE, PRODUCERET AF DE TRE (*Ord, Stemme, og Ånd*). DEN AFVISTE SØN ER EN, "SØN-SOLENE" ER UTALLIGE.

Lipi-ka, fra ordet *lipi*, "skrivning," betyder bogstaveligt

"Skriverne."* Mystisk, er disse Guddommelige Væsner forbundet med Karma, Gengældelsens Lov, for de er Optegnerne eller Krønikeskriverne som på de (for os) usynlige tavler i det Astrale Lys, "det store evighedens billed-galleri" — indpræger en nøjagtig optegnelse af enhver handling, og endda tanke, udført af mennesket, af alt som var, er, eller nogensinde vil være, i fænomen Universet. Det siges i "*Isis*," at dette usete og guddommelige lærred er LIVETS BOG. Lige som det er Lipikaerne som frem til objektivitet fra det passive Universelle Sind projekterer den perfekte plan for universet, hvor på "Byggerne" rekonstruerer Kosmos efter hver Pralaya, det er dem som står parallelt med de Syv Tilstedeværelsens Engle, som de Kristne genkender i de Syv "Planetariske Ånder" eller "Stjernernes Ånder;" for således er det dem som er de direkte amanuenser af den Evige Tankevirkosomhed — eller, som angivet af Platon, den "Guddommelige Tanke." Den Evige Optegnelse er ikke nogen fantasi drøm, for vi mødes med de samme optegnelser i verden af grov stof. "En skygge falder aldrig på en væg uden at efterlade et permanent spor som måske kan gøres synligt ved at ty til de passende metoder," siger Dr. Draper. . . . "Portrætter af vores venner eller landskabsbilleder kan være skjult på den følsomme overflade for øjet, men de er klar til at gøre deres ankomst så snart der tages tilflugt til passende udviklere. Et spektrum er skjult på en sølv eller en glas-overflade, indtil, vi ved vores nekromanti, får det til at komme frem i den synlige verden. På væggene i vores mest private lejligheder, hvor vi tror at det ransagende øje er fuldt ud lukket ude, og at vores tilbagetrukkethed aldrig kan blive profaneret, der eksisterer der rester af alle vores handlinger, silhouetter af alt vi har gjort."† Drs. Jevons og Babbage tror at enhver tanke, forskyder partiklerne i hjernen og sætter dem i bevægelse, spredende dem ud i hele Universet, og de tror at "hver partikel i det eksisterende stof nødvendigvis må være register over alt som er sket." (Principles of Science, Vol. II. p. 455.) Således er den gamle doktrin begyndt at opnå borgerrettigheder i den videnskabelige verdens spekulationer.

De fire "Bedømmere" som står frem for *Osiris* i *Amenti's* region som anklagerne af Sjælen, tilhører den samme klasse af guddomme som Lipikaerne, og kan stå i parallel her til, hvis ikke de Egyptiske guder var så

* Disse er de fire "Udødelige" som er nævnt i *Atharva Veda* som "Vogterne" eller Skytsenglene for himmelrummets fire verdenshjørner (se ch. lxxvi., 1-4, og flg.).

† "Conflict between Religion and Science." — Draper, pp. 132 and 133.

lidt forstået i deres esoteriske mening. Hinduens *Chitra-Gupta* som oplæser beretningen for ethvert Sjæls liv fra sit register, kaldt *Agra-Sandhani*; "Bedømmerne" som læser deres fra den hedengangnes hjerte, som bliver en åben bog for (uanset det er) Yama, Minos, Osiris, eller Karma — er alle lige så mange kopier af, og varianter af Lipikaerne, og deres Astrale Optegnelser. Ikke desto mindre er Lipikaerne ikke guddomme forbundet med Død, men med Evigt Liv.

Forbundet som Lipikaerne er med ethvert menneskes skæbne og ethvert barns fødsel, hvis liv allerede spores i det Astrale Lys — ikke fatalistisk, men kun fordi fremtiden, lige som FORTIDEN, altid er til stede i NUET — kan de også siges at udøve en indflydelse på Videnskaben om Horoskoper. Vi må godt tage sandheden om det sidstnævnte uanset vi ønsker det eller ikke. For, som det observeres af en af de moderne adepter indenfor Astrologi, "Nu da fotografi har afsløret det Sideriske systems kemiske indflydelse, ved på apparatets lysfølsomme plade at fiksere milliarder af stjerner og planeter som hidtil forbløffede de mest kraftfulde teleskopers anstrengelser med henblik på at opdage dem, så bliver det lettere at forstå hvordan vores solsystem, ved fødslen af et barn, kan, influere hans hjerne — jomfruelig overfor ethvert indtryk — på en helt bestemt måde og i overensstemmelse med tilstedeværelsen af zenith i en sådan eller en anden zodiakal konstellation."†

† Les Mystères de l'Horoscope, p. XI.

STANZA V.

1. DE OPRINDELIGE SYV, VISDOMS DRAGENS FØRSTE SYV ÅNDEDRAG, PRODUCERER EFTER TUR DE ILDAGTIGE HVIRVELVINDE FRA DERES HELLIGE CIRCUMGYRATERENDE ÅNDEDRAG (*a*).

KOMMENTAR.

(*a*) Det er, måske, den sværeste af alle Stanzaerne at forklare. Dets sprog er kun forståeligt for ham som er fuldkommen velbevandret i den Østlige allegori og dets bevidste dunkle fraseologi. Spørgsmålet vil med sikkerhed blive stillet, "Tror Okkultisterne på alle disse 'Byggere,' 'Lipikaer,' og 'Lysets Sønner' som Entiteter, eller er de blot illustrationer?" Til dette gives svaret klart: "Efter behørig hensyntagen til illustrationerne af de personificerede Kræfter, så må vi indrømme eksistensen af disse Entiteter, hvis vi ikke skulle afvise eksistensen af den åndelige menneskehed i den fysiske menneskehed. For hærskarerne af disse Lysets Sønner og 'Sind-fødte Sønner' af den første manifesterede Stråle fra det UKENDTE ALT, er selve det åndelige menneskes rod." Med mindre vi ønsker at tro på det ufilosofiske dogme om en specielt skabt sjæl for hver menneskelig fødsel — en frisk forsyning af disse strømmende ind dagligt, siden "Adam" — så er vi nødt til at tilslutte os de okkulte læresætninger. Dette vil blive forklaret på sit sted. Lad os nu, se, hvad den okkulte mening med denne Stanza kan være.

Doktrinen lærer at, for at blive en guddommelig, fuldt bevidst gud, — ja, endda den højeste — så må de Åndelige ur INTELLIGENSER passere gennem det menneskelige stadie. Og når vi siger menneskelig, så gælder det ikke kun for vores jordiske menneskehed, men for dødelige som bebor enhver verden, *dvs.*, for de Intelligenser som har nået den passende ligevægt mellem stof og ånd, sådan som *vi* har nu, siden midterpunktet af den Fjerde Rod Race i den Fjerde Runde blev passeret. Hver Entitet må for det selv, have vundet retten til at blive guddommelig, gennem selv-oplevelse. Hegel, den store Tyske tænker, må baseret på intuition have vidst eller sanset denne sandhed da han sagde, som han gjorde, at det Ubevidste evolverede Universet kun "med håbet om at nå en klar selv-bevidsthed," for, med andre ord, at blive MENNESKE; for dette er også den hemmelige mening med den sædvanlige Purâniske frase om at

Brahmâ konstant "bevæges af ønsket om at skabe." Dette forklarer også den skjulte Kabalistske mening ved udtrykket: "*Ândedraget* bliver en sten; stenen, en plante; planten, et dyr; dyret, et menneske; mennesket, en ånd; og ånden, en gud." De Sindfødte Sønner, Rishi'erne, Byggerne, osv., var alle mennesker — uanset af hvilke former eller figurer — i andre verdener og forudgående Manvantaraer.

Dette emne, som er så meget mystisk, er derfor det mest vanskelige at forklare i alle dets detaljer og retninger; fordi hele mysteriet om evolutionær skabelse er indeholdt i den. En sætning eller to i den genkalder levende for sindet tilsvarende i Kabalaen og fraseologien i Salmernes Bog (civ.), da begge, når de taler om Gud, gør vinden til hans budbringer og hans "tjenere en flammende ild." Men indenfor den Esoteriske doktrin bruges det figurativt. Den "ildagtige Vind" er det glødende Cosmiske støv som kun magnetisk følger efter, som jernspåner følger en magnet, i retningen tænkt af de "Skabende Kræfter." Alligevel, er dette cosmiske støv noget mere; for ethvert atom i Universet har potentialet til selv-bevidsthed i sig, og er, lige som Leibnitz's Monader, et Univers i sig selv, og *for* det selv. *Det er et atom og en engel.*

I denne forbindelse skal det bemærkes at en af de ledende skikkelser indenfor den moderne Evolutionist Skole, Hr. A. R. Wallace, i forbindelse med diskussionen om utilstrækkeligheden ved "naturlig udvælgelse" som den eneste faktor i det fysiske menneskes udvikling, går praktisk talt med på hele punktet diskuteret her. Han mener, at menneskets evolution blev styret og fremmet af højere Intelligenser, hvis mellemkomst er en nødvendig faktor i Naturens orden. Men når først disse Intelligensers aktivitet godtages på et sted, så er det kun en logisk deduktion at udstrække det endnu længere. Ingen klar og tydelig linje kan trækkes.

STANZA V. — *Fortsat.*

2. DE GØR HAM TIL DERES VILJES BUDBRINGER (*a*). DZYU'EN BLIVER TIL FOHAT; DE GUDDOMMELIGE SØNNERS RASKE SØN, HVIS SØNNER ER LIPIKAERNE,* LØBER CIRKULÆRE ÆRINDER. HAN ER HESTEN, OG

* Forskellen mellem "Byggerne," de Planetariske Ånder, og Lipikaerne bør ikke tabes af syne. (Se Nr. 5 og 6 i denne Kommentar.)

TANKEN ER RYTTEREN (*dvs., han er under indflydelse af deres guidende tænkning*). HAN PASSERER LIGE SOM LYNILD GENNEM DE ILDAGTIGE SKYER (*cosmiske tåger*) (*b*); TAGER TRE, OG FEM, OG SYV SKRIDT GENNEM DE SYV REGIONER OVENFOR, OG DE SYV NEDENFOR (*verden som kommer*). HAN OPLØFTER HANS STEMME, OG KALDER PÅ DE UTALLIGE GNISTER (*atomer*) OG FORBINDER DEM (*c*).

(*a*) Dette viser at de "Oprindelige Syv" brugende Fohat, som deres *Vahan* (vehikel, eller det manifesterede emne som bliver symbolet på Kraften som styrer den), der som konsekvens heraf kaldes, "deres viljes Budbringer" — den ildagtige hvirvelvind.

"Dzyu bliver Fohat" — udtrykket viser det selv. Dzyu er den ene virkelige (magiske) viden, eller Okkult Visdom; som, ved at beskæftige sig med evige sandheder og oprindelige årsager, næsten bliver almægtig når den anvendes i den rette retning. Dets antitese er Dzyu-mi, den som kun beskæftiger sig med illusioner og falske tilsynekomster, som i vores moderne eksoteriske videnskaber. I dette tilfælde, er Dzyu udtryk for Dhyani-Buddhaernes kollektive Visdom.

(*b*) Da læseren ikke formodes at være bekendt med Dhyani-Buddhaerne, så er det med det samme godt at sige, at *ifølge Orientalisterne*, er der fem Dhyanier som er de "himmelske" Buddhaer, som de menneskelige Buddhaer er manifestationer af i verdenen af form og stof. Esoterisk, er Dhyani-Buddhaerne imidlertid syv, hvoraf fem kun har manifesteret sig ind til nu,* og to vil komme i de sjette og syvende Rod-Racer. De er, så at sige, de evige prototyper af Buddhaerne som kommer til syne på denne jord, hvor hver af dem har hans specielle guddommelige prototype. Så, Amitâbha er for eksempel, Gautama Sakyamuni's Dhyani-Buddha, der manifesterer sig gennem ham når som helst denne store Sjæl inkarnerer på denne jord som Han gjorde det i Tzon-kha-pa.† Lige som de syv Dhyani-Buddhaer's syntese, Avalôkitêswara var den første Buddha (Logosen), så er Amitâbha, Gautama's indre "Gud", som i Kina kaldes Amita(-Buddha). De er, som Hr. Rhys Davids

* Se A. P. Sinnett's "Esoteric Buddhism," 5th annotated edition, pp. 171-173.

† Den første og største Reformator som grundlagde "Gul-Hattene," Gyalugpas. Han blev født i året 1355 A.D. i Amdo, og var *Avatar* af Amitâbha, Gautama Buddha's himmelske navn.

korrekt siger det, "de herlige modstykker i den mystiske verden, fri fra beskæmmende tilstande i dette materielle liv" hos enhver dødelig Buddha — de frigjorte Manushi-Buddhaer udpeget til at lede Jorden i denne Runde. De er "Kontemplationens Buddhaer," og er alle Anupadaka (forælderløse), *dvs.*, selv-fødte af guddommelige essens. Den eksoteriske lære som siger at enhver Dhyani-Buddha her evnen at skabe, en lige så himmelsk søn — en Dhyani-Bodhisattva — fra ham selv, som, efter Manushi (menneskelig) Buddhaen's død, er nødt til at udføre den sidstnævntes arbejde, hviler på den sandhed at på grund af den højeste indvielse udført af en overskygget af "Buddha's Ånd" — (som af Orientalisterne krediteres med at have skabt de fem Dhyani-Buddhaer!), — så bliver en kandidat virtuelt en Bodhisattva, skabt sådan af en Høj Indvier.

(c) Fohat, er en af de mest, hvis ikke den mest vigtige karakterer i den esoteriske Kosmogoni, og bør beskrives minutiøst. Lige som Eros i den ældste Græske Kosmogoni, som adskiller sig vidt fra den senere mytologi, er den tredje person i den oprindelige treenighed: Chaos, Gæa, Eros: underlagt den Kabalistiske En-Soph (for Chaos er RUM, *χάινο*, "tomhed") det Uudgrundelige ALT, Shekinah og den Gamle af Dage, eller den Hellige Ånd; så er Fohat en ting i det endnu umanifesterede Univers og en anden i fænomen verdenen og den Cosmiske Verden. I den sidstnævnte, er han denne Okkulte, elektriske, vitale kraft, som under den Skabende Logos' Vilje, forener og bringer alle former sammen, givende dem den første impuls som med tiden bliver lov. Men i det umanifesterede Univers, er Fohat ikke mere dette, end Eros er den senere strålende vingede Cupid, eller KÆRLIGHED. Fohat har intet at gøre med Kosmos endnu, fordi Kosmos ikke er født, og guderne sover stadigvæk i "Fader-Moderens" favn. Han er en abstrakt filosofisk ide. Han frembringer endnu intet af ham selv; han er ganske enkelt den potentielle skabende kraft, i kraft af hvis aktivitet, NOUMENONet for alle fremtidige fænomener, så at sige, inddeles, blot for at genforenes i en mystisk oversanselig handling, og udstråle den skabende stråle. Når den "Guddommelige Søn" bryder frem, så bliver Fohat den propellerende kraft, den aktive kraft som forårsager den ENE at blive TO og TRE — på det Cosmiske plan for manifestation. Den trefoldige Ene differentierer ind i de mange, og derefter transformeres Fohat om til den kraft som bringer de elementale atomer sammen og får dem til at aggregere og kombinere. Vi finder er ekko af denne ældgamle lære

i den tidlige Græske mytologi. Erebus og Nux fødes ud af Chaos, og, under Eros aktivitet, giver de på deres side fødsel til Æther og Hemera, lyset for de superiøre og lyset for de inferiøre eller jordiske regioner. Mørke genererer lys. Se Brahmâ's "Vilje" eller ønske om at skabe i Purânaerne; og i Sanchoniathon's Fønikiske Kosmogoni hvor doktrinen at Ønske, *πρόοδος*, er skabelsens princip.

Fohat er nært relateret til det "ENE LIV." Fra den Ukendte Ene, den Uendelige TOTALITET, emanerer den manifesterede ENE, eller den periodiske, Manvantariske Guddom; og dette er det Universelle Sind, som, adskilt fra dens Fontæne-Kilde, er Demiurgen eller den skabende Logos hos de Vestlige Kabalister, og den fire-ansigtede Brahmâ i Hindu religionen. I dens totalitet så repræsenterer den, set fra den manifesterede Guddommelig Tanke's synsvinkel i den esoteriske doktrin, de højere skabende Dhyan Chohaner's Hærskarere. Samtidig med det Universelle Sinds evolution, så manifesterer Adi-Buddha's skjulte Visdom — den Ene Højeste og evige — sig selv som Avalôkitêshwara (eller manifesteret Iswara), som er Orisis hos Egypterne, Ahura Mazda hos Zoroasterne, det Himmelske Menneske hos den Hermetiske filosof, Platonikernes Logos, og Vedantinerne's Atman.* Ved ved aktiviteten fra den manifesterede Visdom eller Mahat, repræsenteret ved disse utallige centre af åndelig Energi i Kosmos, så bliver refleksionen af det Universelle Sind, som er Cosmisk Tankevirksomhed og den intellektuelle Kraft ledsagende sådan en tankevirksomhed, objektivt til Fohat'en hos den Buddhistiske esoteriske filosof. Fohat, der løber langs AKASA's syv principper, indvirker på manifesteret substans eller det Ene Element, som erklæret ovenfor, og ved at differentiere det ind i forskellige centre af Energi, sætter den loven for den Cosmiske Evolution i bevægelse, som, i lydighed overfor det Universelles Sind's Tankevirksomhed, bringer alle de forskellige tilstande af væren i det manifesterede Solare System frem til eksistens.

Det Solare System, bragt i eksistens af disse aktører, består af Syv Principper, lige som alt andet inden disse centre. Sådan er læren indenfor den trans-Himalayiske Esoterisme. Enhver filosofi, har imidlertid dens egen måde at inddele disse principper på.

* Hr. Subba Row synes at identificere ham med, og kalde ham, LOGOSEN. (Se hans fire foredrag om "Bhagavadgita" i the Theosophist.)

Fohat er, således, den personificerede elektriske vitale kraft, den transcendentale forbindende Enhed for alle Cosmiske Energier, på de usete så vel som de manifesterede planer, hvis aktivitet — på en umådelig skala — ligner en levende Kraft skabt af VILJE, i disse fænomener hvor det tilsyneladende subjektive indvirker på det tilsyneladende objektive og propellerer det til aktivitet. Fohat er ikke kun det levende Symbol og Beholder for denne Kraft, men betragtes også af Okkultisterne som en Entitet — de kræfter han indvirker på er cosmiske, menneskelige og jordiske, og udøver respektivt deres indflydelse på alle disse planer. På det jordiske plan mærkes hans indflydelse i den magnetiske og aktive kraft genereret ved det stærke ønske hos magnetisøren. På det Cosmiske, er den til stede i den konstruktive kraft som medvirker, til dannelsen af tingene — fra det planetariske system ned til den selvlysende-orm og simple tusindfyrd — planen i naturens sind, eller i den Guddommelige Tanke, med hensyn til udviklingen og væksten hos denne specielle ting. Han er, metafysisk, gudernes objektiviserede tanke; "Ordet gjort kød," på en lavere skala, og budbringer for Cosmiske og menneskelige tankevirksomheder: den aktive kraft i Universelt Liv. I hans sekundære aspekt, er Fohat den Solare Energi, den elektrisk vitale væske,* og det bevarende fjerde

* I 1882 blev Formanden for the Theosophical Society, Col. Olcott, iredesat for at hævde at Elektricitet er stof i en af hans foredrag. Sådan, er ikke desto mindre, den Okkulte Doktrins lære. "Kraft," "Energi," kan være et bedre navn for den, så længe Europæisk Videnskab ved så lidt om dens sande natur; alligevel er den stof, lige så meget som Æter er stof, fordi det er lige så atomisk, dog flere skridt fra den sidstnævnte. Det synes tåbeligt at argumentere at fordi en ting er umålelig for Videnskaben, så kan det ikke kaldes stof. Elektricitet er "ikke-materiel" i den betydning at dets molekyler ikke er underlagt sansning og eksperimenteren; alligevel kan den være — og Okkultismen siger den er — atomisk; derfor er det stof. Men selv hvis det formodes at være uvidenskabeligt at omtale den med sådanne udtryk, når først Elektricitet kaldes en Energikilde indenfor Videnskaben, ganske enkelt Energi, og en Kraft — hvor er så den Kraft eller den Energi som kan tænkes på uden at tænke på stof? Maxwell, en matematiker og en af de største autoriteter med hensyn til Elektricitet og dets fænomen, sagde, for år tilbage, at Elektricitet var stof, ikke kun bevægelse. "Hvis vi godtager den hypotese at de elementære substanser udgøres af atomer så kan vi ikke undgå at konkludere at elektricitet også, positiv så vel som negativ, er inddelt i bestemte elementære dele, som opfører sig som elektriske atomer." (Helmholtz, *Faraday Lecture*, 1881). Vi vil gå videre end dette, og hævde at Elektricitet ikke kun er Substans men at det er en emanation fra en Entitet, som hverken er Gud ej heller Djævelen, men en af de utallige Entiteter som regerer og guider vores verden ifølge den evige Lov om KARMA. (Se Tillægget i denne Bog.)

princip, Naturens dyriske Sjæl, så at sige, eller — Elektricitet. I Indien, er Fohat forbundet med Vishnu og Surya i den (første) Guds tidlige natur; for Vishnu er ikke en høj gud i Rig Veda. Navnet Vishnu kommer fra roden *vish*, "at gennemtrænge," og Fohat kaldes "Gennemtrænger" og Håndværkeren, fordi han former atomerne fra råt materiale.* I Rig Vedaens hellige tekster, er Vishnu, også "en manifestation af den Solare Energi," og han er beskrevet som stridende sig gennem de Syv regioner i Universet i tre skridt, den Vediske Gud har kun lidt til fælles med Vishnuen i senere tider. Derfor er de to identiske med hensyn til denne særlige egenskab, og den ene er en kopi af den anden.

De "tre og syv" skridt refererer i den esoteriske Doktrin til de Syv sfærer beboet af mennesket, så vel som de Syv regioner på Jorden. På trods af de hyppige indsigelser gjort af ville-være Orientalister, er de Syv Verdener eller sfærer i vores planetariske kæde tydeligt henvist til i de eksoteriske Hindu skrifter. Men hvor mærkeligt alle disse tal er forbundne med lignende tal i andre Kosmogonier og med deres symboler, kan ses ved sammenligninger og paralleliseringer gjort af studerende af gamle religioner. "Vishnu's tre skridt" gennem "Universets syv regioner," i Rig Veda, er på forskellige måder blevet forklaret af kommentatorer til at betyde "ild, lyn og Solen" cosmisk; og som være blevet foretaget på Jorden, i atmosfæren, og rummet; også som dværgens (Vishnu's inkarnation) "tre skridt," selv om de mere filosofisk — og i astronomisk henseende, meget korrekt — af Aurnavâbha forklares som værende de forskellige positioner for solen, opstigende, middag, og nedgående. Esoterisk filosofi alene forklarer det klart, og Zohar nedfældede det meget filosofisk og uddybende. Det siges klart og påvises der i at Elohim (Elhim) i begyndelsen blev kaldt Echod, "en" eller "Guddom er en i mange," en meget enkel ide i en panteistisk opfattelse (i sin filosofiske betydning, selvfølgelig). Derefter kom forandringen, "Jehovah er Elohimerne," således forenende mangfoldigheden og tagende det første skridt hen mod Monoteisme. Nu forespørgslen, "Hvordan er Jehovah Elohim?" svaret er, "Ved tre Skridt" nede fra.

* Det er godt at vide at sand, antager en serie af regelmæssige kurvede figurer af forskelligt udseende når det placeres på en metalplade som vibrerer. Kan Videnskaben give en *fuldstændig* forklaring på denne sandhed?

Meningen er tydelig.* De er alle symboler, og sindbilledligt, fælles og korrelativt, på Ånd, Sjæl og Krop (MENNESKET); på cirklen transformeret om til Ånd, Verdenssjælen, og dens krop (eller Jorden). Trædende ud af Uendelighedens Cirkel, som intet menneske fatter, så bliver Ain-Soph (det Kabalistiske synonym for Parabrahm, for Zeroana Akerne, hos Mazadeanerne, eller for enhver anden "UERKENDELIG") "Ét" — ECHOD'EN, EKA'EN, AHU'EN — derefter transformeres han (eller det) ved evolution om til den Ene i mange, Dhyani-Buddhaerne eller Elohimerne, eller igen Amshaspenderne, hans tredje Skridt tages ind i fødsel af kødet, eller "Mennesket." Og fra mennesket, eller Jah-Hova, "mand kvinde;" så bliver den *indre* guddommelige entitet, endnu en gang Elohim, på det metafysiske plan.

Den Kabalistiske ide er identisk med den Arkaiske periodes Esoterisme. Denne esoterisme er alles fælles ejendom, og tilhører hverken den Aryanske 5'te Race, ej heller til nogen af dens utallige Under-racer. Den kan ikke gøres krav på af de såkaldte Turanianere, af Egypterne, Kinesere, Kaldæere, ej heller af nogen af de Syv inddelinger i den Femte Rod Race, men tilhører i virkeligheden til de Tredje og Fjerde Rod Racer, hvis efterkommere vi finder i den Femtes Sæd, de tidligste Aryanere. Cirklen var hos enhver nation symbolet på det Ukendte — "Uudgrundeligt Rum," den abstrakte klædning for en evigt tilstedeværende abstraktion — den Uopfattelige Guddom. Den repræsenterer ubegrænset Tid i Evighed. Zeroana Akerne er også "den Ukendte Tids Uudgrundelige Cirkel," fra hvis Cirkel det radierende lys udgår — den Universelle SOL, eller Ormazd† — og den sidstnævnte

* Tallene 3, 5, og 7 er prominente indenfor spekulativ mureri, som vist i "Isis." En murer skriver: — "Der er 3, 5, og 7 skridt for at vise en cirkulær gang. De tre overflader for 3. 3; 5. 3; og 7. 3; osv., osv. Nogle gange kommer det i denne form — $\frac{753}{2} = 376.5$ og $\frac{7635}{2} = 3817.5$ og forholdet mellem $\frac{20612}{6561}$ fod til alen mål giver den Store Pyramides mål," osv, osv. Tre, fem og syv er mystiske tal, og den sidste og den første æres højt af Murerne så vel som af Parsierne — hvor triangelen er symbolet på Guddom alle steder. (Se the *Masonic Cyclopaedia*, and "*Pythagorean Triangle*," Oliver.) Som en selvfølge, viser guddommelige doktorer (Cassel, for eksempel) at Zohar forklarer og støtter den Kristne treenighed (!).

Det er imidlertid den sidstnævnte som har sin oprindelse fra den Hedenske's \triangle , i den Arkaiske Okkultisme og Symbollære. De tre skridt relaterer metafysisk til nedstigningen af Ånden i stof, af Logosen der falder som en stråle ned i Ånd, derefter ned i Sjælen, og til sidst ned i den menneskelige fysiske form i mennesket, hvor i den bliver LIV.

† Ormazd er Logosen, den "Første Fødte" og Solen.

er identisk med Kronos, i hans Æeoliske form, den for en Cirkel. For cirklen er Sar, og Saros, eller cyklus, og var den Babyloniske gud hvis cirkulære horisont var det synlige symbol på det usynlige, mens solen var den ENE Cirkel hvor fra de Cosmiske sfærer udgik, og hvor fra han blev anset som lederen. Zero-ana, er Vishnu's Chackra eller cirkel, det mysteriøse sindbillede, som ifølge en mystikers definition, er "en kurve af en sådan art at for enhver, så vil den mindst mulige del deraf, hvis kurven udstrækkes uanset hvilken vej, så vil denne fortsætte og til sidst påbegynde sig selv, og danne den selv samme kurve — eller det vi kalder en cirkel." Ingen bedre definition kunne således gives af det naturlige symbol, og Guddommens indlysende natur, som havende sin omkreds overalt (uudgrundelig), derfor, også har dets centrale punkt overalt; med andre ord, er den i hvert et punkt i Universet. Den usynlige Guddom er således også Dhyan Chohanerne, eller Rishierne, de oprindelige syv, og de ni, uden, og ti, inkluderende, deres syntetiske enhed; hvor fra DET træder ind i Mennesket. Vendende tilbage til Kommentaren (4) i Stanza IV. så vil læseren forstå hvorfor, at mens det trans-Himalayiske Chakra har

\triangle | \square | \star (triangel, første linje, kube, anden linje, og et pentakel med en prik i centrum således: \star , og nogle andre variationer), indskrevet indeni sig, så afslører den Kabalistiske cirkel for Elohimerne, når bogstaverne fra ordet $\square \text{ אלהים}$ (Alhim eller Elohim) læses numerisk, de berømte taltegn 13514, eller ved anagram 31415 — det astronomiske π (pi) tal, eller den skjulte mening for Dhyan-Buddhaerne, for Gebererne, Geborimerne, Kabeirierne, og Elohimerne, alle betegnende "store mennesker," "Titanere," "Himmelske Mennesker," og, på jorden, "giganterne."

De Syv var et helligt Tal hos enhver nation; men ingen tillagde det mere fysiologisk materialistisk brug end Hebræerne. Hos dem var det først og fremmest det skabende tal

90 70

og 9 det mandlige årsagsgivende, dannende som vist af Kabalisterne ז ו eller *otz*— "Træet i Edens Have,"* den "dobbelte hermafroditiske rod" for den fjerde race. Hvorimod, at dets betydning hos Hinduerne og Aryanerne, var mangfoldig, og næsten kun relaterede til metafysiske

* Dette var symbolet på det "Hellige af det Helligste," 3'et tallet og 4'et for kønslig adskillelse. Næsten ethvert af de 22 Hebraiske bogstaver er kun falliske symboler. Af de to bogstaver — som vist ovenfor — er, *ayin*, et negativt kvindeligt bogstav, symbolsk et øje; det andet et mandligt bogstav, *tza*, en fiskekrog eller pil.

og astronomiske sandheder.* Deres Rishier og guder, deres Dæmoner og Helte, har historiske og etiske betydninger, og Aryanerne lod aldrig deres religion hvile udelukkende på fysiologiske symboler, sådan som de gamle Hebræere har gjort det. Dette kan ses i de eksoteriske Hindu Skrifter. At disse beretninger er blindgyder kan ses ved at de modsiger hinanden, en anden konstruktion findes i næsten enhver Purâna og ethvert episk digt. Læst esoterisk — så vil de give den samme mening. Således nummererer en beretning Syv verdener, eksklusiv nedre verdenerne, også syv i antal; disse fjorten øvre og nedre verdener har

* Vi fortælles af en Kabalist, som i et endnu ikke publiceret værk sætter Kabalaen og Zohar i kontrast med Aryansk Esoterisme, at "De klare, korte, kortfattede og nøjagtige tilstande i Hebraisk langt over og udenfor mål overgår Hinduernes kravlende ord-snak — lige som Salmisten parallelt siger, 'Min mund taler med min tunge, jeg kender ikke dine tal' (lxxi., 15). . . . Hindu Ideogrammet viser ved dets utilstrækkelighed i den store blanding af tilfældige sider af samme lånte fjerdragt som Grækerne (de lyvende Grækere) havde, og som Mureriet har: som er de rå enstavelsesords (og tilsyneladende) fattighed i det Hebraiske, som viser at det sidstnævnte er kommet fra en langt fjernere oldtid end nogen af disse, og at have været kilden (!?), eller nærmere den gamle oprindelige kilde end nogen af dem." Dette er fuldstændig forkert. Vores lærde broder og korrespondent bedømmer tilsyneladende det Hindu religiøse systemer på deres Shastraer og Purânaer, muligvis de sidstnævnte, og i deres moderne oversættelse, som ydermere er forvrængede ud af al genkendelse, af Orientalisterne. Det er til deres filosofiske systemer man bør vende sig, til deres esoteriske lære, hvis han vil foretage en sammenligning. Uden tvivl kommer symbolikken fra Pentateuken og fra det Nye Testamente fra den samme kilde. Men Keops Pyramiden, hvis målinger alle findes gentaget af Professor Piazzzi Smythe i Salomon's påståede og mytiske tempel, er sikkert ikke af en senere dato end de Mosaiske bøger? Derfor, hvis der er en sådan stor identitet som påstået, så må det skyldes krybende kopiering fra Jødernes side, og ikke fra Egypternes. De Jødiske ideogrammer — og endda deres sprog, Hebraisk — er ikke oprindeligt. Det er lånt fra Egypterne, som Moses fik hans Visdom fra; fra Kopterne, de sandsynlige frænder, hvis ikke forældre, til de gamle Fønikere og fra Hyksoserne, deres (påståede) forfædre, sådan som Josephus viser det i hans "*Against Apion*," I., 25. Ja; men hvem er Hyksos færehyrderne? Og hvem Egypterne? Historien ved intet om spørgsmålet, og spekulerer og teoretiserer ud fra dybder af de respektive bevidstheder hos hendes historikere. (Se *Isis Unveiled*, vol. II., p. 430-438) "Khamism, eller gammel Koptisk," siger Bunsen, "er fra Vest-Asien, og indeholder nogle Semitiske kim, der således optræder med vidnesbyrd om den oprindelige beslægtede enhed mellem Aryanerne og de Semitiske racer"; og han placerer de store begivenheder i Egypten 9.000 år F.Kr. Sandheden er at i arkaisk Esoterisme og Aryansk tænkning finder vi en storslået filosofi, hvorimod i de Hebraiske optegnelser finder vi kun den mest overraskende opfindsomhed med hensyn til at opfinde højdepunktet for fallisk tilbedelse og kønslig teogoni.

ingenting at gøre med klassifikationen af den syvfoldige kæde og tilhører de rent ætereale, usynlige verdener. Disse vil blive bemærket andre steder. Tilstrækkeligt til det nuværende er det at vise at de bevidst refereres til som om de tilhørte kæden. "En anden nummerering kalder de Syv verdener — jord, himmelrum, himmel, midter region, fødselssted, velsignet palæ, sandhedens bolig; placerende 'Brahmâ's Sønner' i den sjette inddeling, og siger at den femte, eller Jnana Loka, er den hvor dyr ødelagt i den generelle storbrand fødes igen." (se *Hindu Classical Dictionary*.) Noget virkelig esoteriske lære er angivet i "Symbolæren." Han som er forberedt på det vil forstå den skjulte mening.

STANZA V. — *Fortsat.*

3. HAN ER DERES GUIDENDE ÅND OG LEDER. NÅR HAN BEGYNDER ARBEJDET, ADSKILLER HAN GNISTERNE FRA DET LAVERE KONGERIGE (*mineral atomer*) SOM FLYDER OG DIRRER AF GLÆDE I DERES STRÅLENDE BOLIGER (*gasformige skyer*), OG DANNER DERVED HJULENES KIM. HAN PLACERER DEM I DE SEKS RETNINGER I RUMMET, OG EN I MIDTEN — DET CENTRALE HJUL (*a*).

(a) "Hjulene," er som allerede forklaret centre af kraft, rundt om hvilke det oprindelige Cosmiske stof udvides, og, bliver efter at passere gennem alle seks konsoliderings stadier, kugleformet og ender med at være transformeret om til kloder eller sfærer. Det er en af de grundlæggende dogmer indenfor Esoterisk Kosmogoni, at under Kalpaerne (eller æonerne) med liv, at BEVÆGELSE, der, under perioderne med Hvile "pulserer og vibrerer gennem ethvert slumrende atom"* (Kommentar til Dzyan), antager en stadigt voksende

* Det kan spørges, lige som forfatteren ikke har undladt at gøre, "Hvem er der til at konstatere forskellen i denne bevægelse, fordi hele naturen er reduceret til sin oprindelige essens, og der kan ikke være nogen – til at set det – ikke engang en af Dhyani-Chohanerne, der alle er i Nirvana?" Svaret til dette er: "Alting i Naturen er nødt til at blive bedømt via analogi. Selv om de højeste Guddomme (Ærkeengle eller Dhyani-Buddhaer) er ude af stand til at gennemtrænge mysterierne for langt ovenfor vores planetariske system og det synlige Kosmos, så var der alligevel store seere og profeter i gamle tider som var i stand til at opfatte mysteriet om Åndedrag og Bevægelse retrospektivt, da verdens systemer var i hvile og kastet ind i deres periodiske søvn."

tendens, fra den første opvågning af Kosmos til en ny "Dag," med cirkulær bevægelse. "Guddommen bliver en HVIRVELVIND." De kaldes også Rotæ — de himmelske sfæres bevægende hjul deltagende i verdens skabelse — når meningen refererer til stjernernes og planeternes animerende princip; for i Kabalaen, er de repræsenteret af Ophanimerne, Sfæernes og stjernernes Engle, for hvem de er de besjælende Sjæle. (Se *Kabala Denudata*, "De Anima," p. 113)

Denne lov om hvirvel bevægelse i ur stof, er en af de ældste opfattelser indenfor Græsk filosofi, hvis første historiske Viismænd næsten alle var Indviede i Mysterierne. Grækerne havde den fra Egypterne, og de sidstnævnte den fra Kaldæerne, som havde været elever af Brahminere i den esoteriske skole. Leukippos, og Demokritos fra Abdera — elev af Magerne — lærte at denne gyrotoriske bevægelse i atomerne og sfærene eksisterede fra evighed af.* Hiketas, Heraklit, Epikrates, Pythagoras, og alle hans elever, lærte om jordens rotation; og Aryabhata i Indien, Aristarkus, Seleucus, og Arkimedes kalkulerede dens omdrejning videnskabeligt sådan som astronomerne gør det nu; mens teorien om Elemental Hvirvler var kendt af Anaxagoras, og hævdede af ham 500 år F.Kr., eller næsten 2.000 år før den blev taget op af Galileo, Descartes, Swedenborg, og til sidst, med mindre modifikationer, af Sir W. Thomson. (Se hans "*Vortical Atoms*.") Al sådan en viden, hvis den blot vil blive givet retfærdighed, er et ekko af den arkaiske doktrin, hvor et forsøg på at forklare den nu gøres. Hvordan mennesker i de sidste få århundreder er kommet på de samme ideer og konklusioner som blev lært om som aksiomatiske sandheder i hemmeligholdelsen i Adyta dusinerne for

* "Doktrinen om jordens rotation om sin egen akse blev lært om af den Pythagoræiske elev Hiketas, muligvis så tidligt som 500 F.Kr. Den blev også lært om af hans elev Ecphantus, og af Heraklit, en elev af Platon. Solens ubevægelighed og jordens orbitale rotation blev vist af Aristarchus fra Samos så tidligt som 281 F.Kr. at være formodninger som svarede til konkrete observationer. Den Heliocentriske teori blev lært om omkring 150 F.Kr., af Seleucus fra Seleucia på Tigris. — [Den blev lært om 500 F.Kr. af Pythagoras — H. P. B.] det siges også at Arkimedes, i et værk med titlen Psammites, indregnede den Heliocentriske teori. Jordens kugleform blev klart lært om af Aristotles, som appellerede for bevis på tallet for Jordens skygge på månen ved formørkelser (Aristotles, *De Cælo*, lib. II, cap. XIV.). Den samme ide blev forsvaret af Pliny (Nat. Hist., II., 65). Disse opfattelser synes at have været tabt for viden i mere end to tusinde år. . . ." (*Comparative Geology*, Part IV., "Pre-Kantian Speculation," p. 551, af Alex. Winchell, LL.D.).

tusinder af år siden, er et spørgsmål som behandles separat. Nogle blev ledt til den ved naturlige fremskridt indenfor fysisk videnskab og via uafhængige observationer; andre — så som Kopernikus, Swedenborg, og nogle få andre — på trods af deres store lærdom, skyldte langt mere deres viden til intuitive end til erhvervede ideer, udviklet på den almindelige måde ved et studium.* (Se "A Mystery about Buddha.")

Med de "Seks retninger i Rummet" menes her den "Dobbelte Triangel," foreningen og sammenblandingen af ren Ånd og Stof, af Arupaen og Rupaen, som Trianglerne er Symboler på. Denne dobbelte Triangel er et tegn på Vishnu, lige som det er Salomon's segl, og Sri-Antara's hos Brahminerne.

STANZA V. — *Fortsat.*

4. FOHAT UDKASTER SPIRAL-LINJER FOR AT FORENE DE SEKS MED DEN SYVENDE — KRONEN; EN HÆRSKARE AF LYSETS SØNNERS STÅR VED HVER VINKEL (*og*) LIPIKAERNE — I DET MIDTERSTE HJUL. DE (*Lipikaerne*) SIGER: "DET ER GODT" (*b*). DEN FØRSTE GUDDOMMELIGE VERDEN ER KLAR, DEN FØRSTE (*er nu*), DEN ANDEN (*verden*), DEREFTER REFLEKTERER DEN "GUDDOMMELIGE ARUPA" (*Tankens formløse*

* At Swedenborg, som ikke på nogen måde kunne have vidst noget om Buddhismens esoteriske ideer, uafhængigt kom tæt på den Okkulte lære i hans generelle opfattelser, vises i hans essay om Hvirvel Teori. I Clissold's oversættelse af den, citeret af Prof. Winchell, finder vi det følgende *résumé*: — "Den første Årsag er det Uendelige eller Ubegrænsede. Denne giver eksistens til den Første Endelige eller Begrænsede." (Logosen i Hans manifestation og Universet.) "Det som frembringer en begrænsning er analog med bevægelse. (Se første Stanza, *supra*.) Begrænsningen skabt er et punkt, hvis Essens er Bevægelse; men værende uden dele, er denne Essens ikke reel Bevægelse, men kun en vilje der til." (I vores Doktrin er det ikke en "vilje der til," men en forandring fra evig vibration i det umanifesterede, til Hvirvel Bevægelse i fænomen verdenen eller den manifesterede Verden.) . . "Fra denne første udgår Udvidelse, Rum, Tal, og Rækkefølge, eller Tid. Lige som et punkt i Geometri, genererer en linje, en linje en overflade, og en overflade et fast legeme, så tenderer her et punkts vilje til linjer, overflader og faste legemer. Med andre ord indeholdes Universet *in ovo* i det første naturlige punkt . . . den Bevægelse som viljen har tendens i retningen af, er cirkulær, da cirklen er den mest fuldkomne af alle punkter . . . En Bevægelses mest fuldkomne form . . . må være den bestandigt cirkulære, det vil sige, den må udgå fra centrum til periferien og fra periferien til centrum." (Citeret fra *Principia Rerum Naturalia*.) Dette er ren og skær Okkultisme.

Univers) SIG SELV I CHHAYALOKA (*ur formens skyggeverden, eller den intellektuelle*), ANUPADAKA (*'ens*) FØRSTE KLÆDNING (*c*).

(a) Denne udkastning af "Spirale linjer" refererer til evolutionen af menneskets så vel som Naturens principper; og en evolution som finder gradvist sted (som det vil ses i Bog II., om "Menneske Racernes oprindelse"), lige som alt andet i naturen gør det. Det Sjette princip i Mennesket (Buddhi, den Guddommelige Sjæl) selv om det kun er et åndedrag, i vores opfattelser, er stadigvæk noget materielt når det sammenlignes med guddommelig "Ånd" (Atma) som det er en bærer af eller vehikel for. Fohat, i dens kapacitet som GUDDOMMELIG KÆRLIGHED (*Eros*), den elektriske Kraft for affinitet og harmoni, vises allegorisk som prøvende at bringe ren Ånd, Strålen uadskillelig fra den ENE absolutte, til forening med Sjælen, de to udgør MONADEN i Mennesket, og i Naturen det første link mellem det evigt ukonditionerede og det manifesterede. "Den første er nu den anden" (verden) — af Lipikaernes — har reference til det samme.

(b) "Hæren" er ved hver vinkel de angeliske Væsners Hærskare (Dhyan-Chohaner) udpeget til at guide og våge over hver respektiv region fra begyndelsen til slutningen af Manvantaraen. De er de "Mystiske Vogtere" hos de Kristne Kabalister og Alkymister, og relaterer, symbolsk så vel som kosmologisk, til Universets numeriske system. Tallene som disse himmelske væsner er forbundet med er ekstremt vanskelige at forklare, fordi hvert tal refererer til adskillige grupper med forskellige ideer, i forhold til den særskilte gruppe af "Engle" som den har til hensigt at repræsentere. Her i ligger *knuden* ved studiet af symbollæren, på grund af hvilken, mange videnskabsfolk, som været ude af stand til at løse den ved at udrede den, har foretrukket at forholde sig til den som Alexander forholdte sig til den Gordiske knude; deraf fejlagtige opfattelser og læresætninger, som et direkte resultat heraf.

Den "Første er den Anden," fordi den "Første" kan ikke virkelig gives et tal eller betragtes som den Første, da den er boligen for noumena i dens primære manifestation: tærsklen til Sandhedens Verden, eller SAT, gennem hvilken den direkte energi som radierer fra den ENE VIRKELIGHED — den Navnløse Guddom — når os. Her leder, det uoversættelige udtryk SAT (*Væren-hed*) sandsynligvis til en fejlagtig opfattelse, fordi det som er manifesteret ikke kan være SAT, men er noget fænomenmæssigt, ikke evigtvarende, ej heller, i sandhed, endda endeløs. Det er samtidig med og

sameksisterende med det Ene Liv, "Uden-nogen-anden," men som en manifestation er den stadigvæk Maya — lige som resten. Denne "Sandhedens Verden" kan kun beskrives i Kommentarens ord som "En strålende stjerne droppet fra Evighedens hjerte; håbets fyrtårn på hvis Syv Stråler hænger de Syv Verdener for Væren." Sandelig er det sådan; fordi disse er de Syv Lys hvis refleksioner er de menneskelige udødelige Monader — Atma'en, eller den bestrålede Ånd for hvert væsen i den menneskelige familie. Først, dette syfoldige Lys; derefter: —

(c) Den "Guddommelige Verden" — de utallige Lys tændt ved ur Lyset — Buddhi-erne, eller formløse guddommelige Sjæle, fra den sidste Arupa (formløse) verden; "Sum Totalen," i den gamle Stanza's mysteriøse sprog. I Katekismen, angives Mesteren til at spørge eleven: —

"Løft eders hoved, oh Lanoo; ser i en, eller utallige lys ovenfor dem, brændende i den mørke midnats himmel?"

"Jeg fornemmer en Flamme, oh Gurudeva. Jeg ser utallige ikke løsgjorte gnister skinnende i den."

"De taler vel. Og se dem nu omkring og ind i dem selv. Det lys som brænder indeni dem, føler eder at det på nogen måde er forskelligt fra det lys som skinner i eders Broder-menneske?"

"Det er på ingen måde forskelligt, selv om fangen er bundet af Karma, og selv om dets ydre klæder narrer den uvidende til at sige, 'Eders Sjæl og Min Sjæl.'"

Den grundlæggende enhed i den ultimative essens i hver bestanddel af sammensatte stoffer i Naturen — fra Stjerne til mineralsk Atom, fra den højeste Dhyān Chohan til de mindste infusorier, i den fulde godtagelse af udtrykket, og uanset det tillægges de åndelige, intellektuelle, eller fysiske verdener — det er den ene grundlæggende lov indenfor Okkult Videnskab. "Guddommen er uudgrundelig og uendelig udvidelse," siger et Okkult aksiom; og deraf, som bemærket, Brahmā's navn.* Der er en dyb filosofi, som ligger bag, den tidligste tilbedelse i verden, den af Sol og af Ild. Af alle Elementer kendt til af den fysiske videnskab, er Ild den eneste som nogensinde har undgået konkret analyse. Det hævdes med sikkerhed, at

* I Rig Veda finder vi navnene *Brahmanaspati* og *Brihaspati* vekslende og ækvivalente med hinanden. Se også "Brihad Upanishad"; Brihaspati er en guddom som kaldes "Gudernes Fader."

Luft er et miks indeholdende gasserne Oxygen og Nitrogen. Vi ser Universet og Jorden som stof sammensat af bestemte kemiske molekyler. Vi taler om de to oprindelige Jordkloder, og tillægger hver af dem et Græsk eller Latinsk navn. Vi siger at vand er, kemisk, en sammensætning af Oxygen og Hydrogen. Men hvad er Ild? Det er resultatet af forbrænding, gives vi som alvorligt svar. Det er varme og lys og bevægelse, og en korrelation af fysiske og kemiske kræfter generelt. Og denne videnskabelige definition suppleret filosofisk med den teologiske i Webster's Dictionary, som forklarer ild som "instrumentet for straf, eller straf for de som ikke angre i en anden tilstand" — den "tilstand," for at nævne det, formodes at være åndelig; men ak! tilstedeværelsen af ild ville synes at være et overbevisende bevis på dets materielle natur. Alligevel, talende om illusionen om at betragte fænomener som enkle, fordi de er familiære, siger Professor Bain (*Logic*. Part II.): "Meget familiære sandheder synes ikke selv at have behov for forklaring og være forklaringsmåden uanset hvad der kan assimileres til dem. Således, formodes kogningen og fordampningen af væske at være et meget enkelt fænomen som ikke nødvendiggør nogen forklaring, og en tilfredsstillende forklaring af sjældnere fænomener. At vand skulle tørre ud, er for det ikke instruerede sind, fuldt ud forståeligt; hvorimod for mennesket som er bekendt med den fysiske videnskab så er væsketilstanden anomal og uforklarlig. At tænde et bål med en flamme er en STOR VIDENSKABELIG VANSKELIGHED, alligevel tror få mennesker at det er det" (p. 125).

Hvad siger den esoteriske lære med hensyn til ild? "Ild," siger den, "er den mest fuldkomne og uforfalskede refleksion, i Himlen som på Jorden, af den ENE FLAMME. Den er Liv og Død, oprindelsen til og afslutningen på enhver materiel ting. Den er guddommelig 'SUBSTANS.' " Således udviser, ikke kun Ild-TILBEDERNE, Perserne, men endda de omvandrede stammer i Amerika, som selv påstår sig "født af ild," sig mere videnskabelige i deres trosretninger og sandhed i deres overtro, end alle spekulationerne hos moderne fysik og lærdom. Den Kristne som siger: "Gud er en levende Ild," og taler om Pinsens "Tunger af Ild" og om Moses's "brændende busk," er lige så meget en ild-tilbeder som nogen anden "hedning." Rosenkreuzerne, blandt alle mystikerne og Kabalisterne, var de som definerede Ild på den rette og mest korrekte måde. Fremskaf en sixpenny lampe, hold den blot forsynet med olie, og du vil være i stand til ved dens flamme at tænde lamper, lys,

og bål på hele kloden uden at formindske denne flamme. Hvis Guddommen, den grundlæggende Ene, er evig og en uendelig substans ("Herren din Gud er en fortærende ild") og aldrig bliver fortæret, så synes det ikke rimeligt at den Okkulte lære skal anses for at være ufilosofisk når den siger: "Således blev Arupa og Rupa verdenerne dannet: fra ET lys syv lys; fra hver af de syv, syv gange syv," osv., osv.

STANZA V. — *Fortsat.*

5. FOHAT TAGER FEM SKRIDT (*allerede havende taget de første tre*) (a), OG BYGGER ET VINGET HJUL I HVERT HJØRNE AF KVADRATET FOR DE FIRE HELLIGE OG DERES HÆRE (*hærskarer*) (b).

(a) "Skridtene," refererer som allerede forklaret (se Kommentar til Stanza IV.), til både de Cosmiske og de Menneskelige principper — de sidstnævnte som, i den eksoteriske inddeling, består af tre (Ånd, Sjæl, og Krop), og, i den esoteriske kalkulering, af syv principper — tre stråler fra Essensen og fire aspekter.* De som har studeret Hr. Sinnett's "*Esoteric Buddhism*" kan let fange nomenklaturen. Der er to esoteriske skoler — eller snarere en skole, delt i to dele — en for de indre Lanooer, den anden for de ydre eller halv-læge chelaer ovenfor Himalayabjergene; den første lærer om en syvfoldig, den anden en seks-foldig inddeling af menneskelige principper.

Fra en Cosmisk synsvinkel, henviser det at Fohat tager "fem skridt" her til de fem øvre planer af Bevidsthed og Væren, den sjette og den syvende (tællende nedad) er det astrale og det jordiske, eller de to lavere planer.

(b) "Fire vingede hjul i hvert hjørne for de fire hellige og deres hære (hærskarer)" Disse er de "fire Maharajaer" eller store Konger for Dhyan Chohanerne, Devaerne som hver præsiderer over en af de fire verdenshjørner. De er Regenterne eller Englene som hersker over de Cosmiske Kræfter i Nord, Syd,

* De fire aspekter er kroppen, dets liv eller vitalitet, og kroppens "Dublet," triaden som forsvinder når personen dør, og Kama-rupaen som disintegrerer i *Kama-loka*.

Øst og Vest, Kræfter som hver af dem har en særskilt okkult egenskab. Disse VÆSNER er også forbundet med Karma, da de sidstnævnte behøver fysiske og materielle agenter til at udføre hendes dekreter, så som for eksempel de fire slags vinde, som efter eget udsagn fra Videnskaben godtages at have deres respektive onde og godgørende indflydelser på Menneskehedens helbred og enhver levende ting. Der er en okkult filosofi i den Romersk Katolske doktrin som sporer de forskellige offentlige ulykker, så som sygdoms epidemier, og krige, og så videre, til de usynlige "Budbringere" fra Nord og Vest. "Guds herlighed kommer fra Østen" siger Ezekiel; mens Jeremiah, Isaiah, og Salmisten forsikrer læserne om at alt ondt under Solen kommer fra Nord og Vest — en proposition, som når den tillægges den Jødiske nation, synes som en uafviselig profeti for dem selv. Og dette tager også højde for at Skt. Ambrose (On Amos, ch. iv.) erklærende at det er præcis af den grund at "vi forbander Nord-Vinden, og at vi under dåbs-ceremonien begynder med at vende os mod Vest (Siderisk), for bedre at forsage ham som bebor den; hvorefter vi vender os mod Øst."

Tro på de "Fire Maharajaer" — Regenterne for de Fire kardinal punkter — var universelle og er nu Kristlige,* som, ifølge Skt. Augustin kalder dem, "Angeliske Dyder," og "Ånder" når de selv nummerer dem, og "Djævle" når Paganere gør det. Men hvor er forskellen mellem de Paganske og de Kristne i denne sag? Ifølge Platon, forklarede Aristotles at udtrykket *στοιχεῖα* kun blev forstået til at betyde de immaterielle principper placeret ved hver af de fire store inddelinger i vores Cosmiske verden for at overvåge dem. Således, så beundrer og tilbeder de ikke Elementerne og de (imaginære) kardinal punkter, mere end de Kristne gjorde, men "guderne" som respektivt regerede dem. For Kirken er der to slags Sideriske væsner,

* Siger den lærde Vossius, i hans Theol. Cir. I. VII.: "Selv om Skt. Augustine har sagt at enhver synlig ting i denne verden havde en angelisk dyd som en tilsynsførende nær sig, så er det ikke individer men hele arter af ting som skal forstås, hver sådan en art har sandelig dets særskilte engel som våger over den. Her er han enig med alle filosofferne om dette . . . Disse engle er for os ånder adskilte fra objekterne . . . hvorimod de var guder for de (paganske) filosoffer." Betragende Ritualer for "Ånderne fra Stjernerne" etableret af den Romersk Katolske Kirke, så ligner de sidstnævnte mistænkeligt "Guder," og blev ikke mere æret og bedt til af den gamle og moderne paganske hob end de bliver det nu i Rom af de højt kultiverede Katolske Kristne.

Englene og Djævlene. For Kabalisten og Okkultisten er der kun en; og ingen af dem gør nogen forskel på "Lysets Rectorer" og Kosmokraterne, eller "Rectores tenebrarum harum," som den Romerske Kirke forestiller sig og opdager i en "Lysets Rector" så snart som han kaldes ved et andet navn end det hun adresserer ham med. Det er ikke "Rectoren" eller "Maharajahen" som straffer eller belønner, med eller uden "Guds" tilladelse eller ordre, men mennesket selv — hans gerninger eller Karma, tiltrækkende individuelt og kollektivt (som nogle gange i tilfældet med hele nationer), enhver slags ondt og ulykke. Vi frembringer ÅRSAGER, og disse vækker de korresponderende kræfter i den sideriske verden; kræfter som er magnetiske og uimodståeligt tiltrukket til — og indvirker på — de som frembragte disse årsager; uanset sådanne personer praktisk talt er udøvere af ondskab, eller ganske enkelt Tænkere som pønser på gale streger. Tanke er stof,* belæres vi om af moderne Videnskab; og "enhver partikel i eksisterende stof må være en registrator af alt som er sket," sådan som Messrs. Jevons and Babbage fortæller den profane det i deres "*Principles of Science*." Moderne Videnskab trækkes hver dag mere og mere ind i Okkultismens malstrøm; uden tvivl, ubevidst, stadigvæk meget fornuftigt. Videnskabens to hoved-teorier — *re* relationerne mellem Sind og Stof — er Monisme og Materialisme. Disse to dækker hele grundlaget for negativ psykologi med undtagelse af de quasi-okkulte synspunkter hos de Tyske panteistiske skoler.†

* Selvfølgelig ikke i betydningen givet af den Tyske Materialist Moleschott, som forsikrer os at "Tanke er stofs bevægelse," en udtalelse af næsten uforlignelige absurditet. Mentale tilstande og kropslige tilstande er i fuldstændig kontrast til noget sådant. Men det påvirker ikke den opfattelse at enhver tanke, i tilføjelse til dens fysiske akkompagnement (hjerne-forandring), udviser et objektivt — dog for os supersanseligt objektivt — aspekt på det astrale plan. (Se "*The Occult World*," pp. 89, 90.)

† Vores nutidige videnskabelige tænkeres synspunkter med hensyn til relationerne mellem sind og stof kan reduceres til to hypoteser. Disse viser at begge synspunkter ligeligt udelukker muligheden for en uafhængig Sjæl, adskilt fra den fysiske hjerne gennem hvilke den virker. De er: —

(1). MATERIALISME, teorien som anser mentale fænomener for at være produktet af molekylære forandringer i hjernen; *divs.*, som et udkomme af transformationen af bevægelse om til følelse (!). Den grovere skole gik en gang så langt som til at identificere sindet med en "ejendommelig form for bevægelse" (!!), men denne opfattelse anses nu glædeligt for at være absurd af de fleste af videnskabsfolkene selv.

(2). MONISME, eller den Enkelte Substans Lære, er den mere subtile form for negativ psykologi, som en af dens udbredere, Professor Bain, dygtigt betegner "bevogtet —

Et umådeligt tæppe, i de Egyptiske templer, adskilte ifølge Clemens Alexandrinus tabernaklet fra stedet for menigheden. Jøderne havde det samme. I begge, blev tæppet trukket foran fem søjler (Pentaklet) symboliserende vores fem sanser og fem Rod-racer esoterisk, mens de fire farver på tæppet repræsenterede de fire kardinal punkter og de fire jordiske elementer. Det hele var et allegorisk symbol. Det er gennem de fire højere Herskere over de fire punkter og Elementer at vores fem sanser kan blive bekendt med Naturens skjulte sandheder; og slet ikke, som Clemens ser det, at det er Elementerne *per se* som forsynede Paganerne med guddommelig Viden eller viden om Gud.* Mens det Egyptiske sindbillede var åndeligt, så var det Jødiske rent materialistisk, og ærede, sandelig, det kun de blinde Elementer og imaginære "Punkter." For hvad var meningen med det kvadratiske tabernakel rejst af Moses i vildmarken, hvis det ikke havde den samme kosmiske indflydelse? "Eder skal gøre et draperi . . . af blå, lilla, og skarlagensrødt" og "fem søjler af shittim træ til draperiet . . . fire messing ringe i de fire hjørner deraf . . . brædder af fint træ til de fire sider, Nord, Syd, Vest og Øst ... til Tabernaklet . . . med Keruber ved snedigt arbejde." (Anden Mosebog, kap. xxvi., xxvii.) Tabernaklet og den kvadratiske gård, Keruber og alt, var præcis de samme som de i de Egyptiske templer. Tabernaklets kvadratiske form betød nøjagtig den samme ting som det stadigvæk gør, ind til den dag i dag, i den eksoteriske tilbedelse hos Kineserne og Tibetannerne — de fire kardinal punkter betegner det som de fire sider i pyramiderne, obeliskerne, og andre sådanne kvadratiske opførelser betyder. Josephus sørger for at forklare det hele. Han erklærer at Tabernaklets søjler er de samme

Materialisme." Denne lære, som nyder en meget bred tilslutning, tællende blandt sine opretholdere sådanne mænd som Lewis, Spencer, Ferrier, og andre, mens den hævder at tanker og mentale fænomener generelt grundlæggende er i kontrast til stof, så anser den begge som lig med to sider, eller aspekter, af den ene og samme substans i nogle af dens tilstande. Tanke som tanke, siger de, er fuldstændig i kontrast med materielle fænomener, men den må også anses for kun at være "den subjektive side af nervebevægelse" hvad så end vores lærde mennesker måtte mene med dette.

* Således er sætningen, "Natura Elementorum obtinet revelationem Dei," (I Clemens's *Stromata*, R. IV., para. 6), brugbar for begge eller ingen. Konsulter the Zends, vol II., p. 228, og Plutarch *De Iside*, som sammenlignet af Layard, *Academie des Inscriptions*, 1854, Vol. XV.

som de rejst i Tyre for de fire Elementer, som blev placeret på piedestaler hvis fire engle var rettet mod de fire kardinal punkter: tilføjende at "englene på piedestalerne havde ligeligt de fire figurer fra Zodiakken" på dem, som repræsenterede den samme orientering (*Antiquities* I., VIII., ch. xxii.).

Ideen kan spores i de Zoroastriske huler, i klippe-udhuggede templer i Indien, lige som i alle de hellige kvadratiske bygninger i oldtiden der er overleveret ind til i dag. Dette vises tydeligt af Layard, som finder de fire kardinal punkter, og de fire oprindelige elementer, i religionen i ethvert land, i form af kvadratiske obelisker, pyramidernes fire sider, osv., osv. De fire Maharajaher var regenterne og herskerne over disse elementer og deres punkter.

Hvis den studerende ville vide mere om dem, så behøver han kun at sammenligne Ezekiels vision (kap. i.) med det som kendes i Kinesisk Buddhisme (selv i dens eksoteriske lære); og undersøge disse "Store Kongers" ydre form. De er ifølge Pastoren Joseph Edkins opfattelse "Devaerne som præsiderer over hver af de fire kontinenter som Hinduerne inddeler verden i."* Hver af dem leder en hær af åndelige væsner for at beskytte menneskeheden og Buddhismen. Med undtagelsen af favoriseringen af Buddhismen, så er de fire himmelske væsner præcis dette. De er beskyttere af menneskeheden og også Karmas Agenter på Jorden, hvorimod Lipikaerne koncentrerer sig om Menneskeheden efter døden. På samme tid er de de fire levende væsner "som har lighed med mennesket" i Ezekiels visioner, kaldet, "Keruber," "Serafer," osv. af Biblens oversættere; og af Okkultisterne, "de vingede Kloder," "Ildagtige Hjul," og i den Hinduistiske Gudekreds ved et utal af forskellige navne. Alle disse Gandharvaer, "Søde Sangere," Asuraerne, Kinnaraerne, og Nagaerne, er de allegoriske beskrivelser af de "fire Maharajaher." Seraferne er Himlens ildagtige Slinger som vi finder i en passage der beskriver Bjerget Meru som: "den ophøjede masse af herlighed, det ærværdige tilholdsteds for guder og himmelske korsangere . . . som ikke kan nås af syndige mennesker . . . fordi de vogtes af Slinger." De kaldes Hævnerne, og de "Vingede Hjul."

Deres mission og natur er nu forklaret, så lad os se hvad de

* Det sker at Hinduerne inddeler verden i syv kontinenter, eksoterisk så vel som esoterisk; og deres fire cosmiske Devaer er otte, præsiderende over kompassets otte punkter og ikke Kontinenterne. (Sammenlign "Chinese Buddhism," p. 216.)

Kristne Bibel-fortolkere siger om Keruberne: — "Ordet betegner på Hebraisk, fylden af viden; disse engle kaldes således på grund af deres udsøgte Viden, og blev derfor brugt som straf af mennesker som påvirkede guddommelig Viden." (Fortolket af Cruden i hans Concordance, fra Første Mosebog iii., 24) Meget vel; og vag som denne information er, så viser den at Keruben placeret ved Edens have efter "Faldet," tilbød de ærværdige Fortolkere den ide om straf forbundet med den forbudte Videnskab eller guddommelig Viden — en som generelt fører til et andet "Fald," det med guderne, eller "Gud," efter menneskets vurdering. Men da den gode gamle Cruden ikke vidste noget om Karma, så kan han tilgives. Alligevel er allegorien tankevækkende. Fra Meru, gudernes bolig, til Eden, er distancen meget lille, og fra Hindu Slangerne til Ophite Keruberne, den tredje ud af de syv som var Dragen, er adskillelsen endnu mindre, for begge vogtede indgangen til boligen for Hemmelig Viden. Men Ezekiel beskriver tydeligt de fire Cosmiske Engle: "Jeg så, og iagttog, en hvirvelvind, en sky og ild omgivende den . . . også ud af tågen kom der en lighed af fire levende væsner . . . de havde lighed med et menneske. Og enhver af dem havde fire ansigter og fire vinger . . . et menneskes ansigt, og en løves ansigt, en okses ansigt, og en ørns ansigt . . ." ("Menneske" blev her erstattet med "Drage." Sammenlign "*Ophite Spirits*."*) . . . "Nu da jeg iagttog de levende væsner iagttage et hjul på Jorden med hans fire ansigter . . . lige som det var et hjul i midten af et hjul . . . for de levende væsners støtte var i hjulets midte . . . deres udseende var lige som glødende kul . . ." osv. (Ezekiel, kap. i)

Der er tre hoved grupper af Byggere og lige så mange af de Planetariske Ånder og Lipikaerne, hver gruppe inddeles yderligere i Syv under-grupper. Det er umuligt, selv i et sådant stort værk som dette at gå ind i en minutøs undersøgelse af selv de tre grundlæggende grupper, da dette ville kræve et ekstra bind. "Byggerne" er repræsentanter for de første "Sind-Fødte" Entiteter, derfor for de oprindelige Rishi-Prajapatier: også de Syv store Guder i Egypten, som Osiris er lederen af: af de Syv Amshaspender hos Zoroasterne, med

* Englene anerkendt af den Romersk Katolske Kirke som korresponderer til disse "Ansigtter" var hos Ophiterne: — Drage — Rafael; Løve — Michael; Tyr, eller okse — Uriel; og Ørn — Gabriel. De fire er i selskab med de fire Evangelister, og er indledningen til Evangelierne.

Ormazd som deres leder: eller "Ansigtets Syv Ånder": de Syv Sefiroter adskilt fra den første Triade, osv., osv.*

De bygger eller snarere genbygger ethvert "System" efter "Natten." Den Anden gruppe af Byggere er udelukkende Arkitekterne til vores planetariske kæde; og den tredje, ophavet til vores Menneskehed — den Makrokosmiske prototype af mikrokosmos.

De Planetariske Ånder er generelt Stjernernes, og især Planeternes grundlæggende ånder. De hersker over menneskenes skæbner som alle er født under en eller anden af deres konstellationer; den anden og tredje gruppe der vedrører andre systemer har de samme funktioner, og alle hersker over forskellige departementer i Naturen. I den eksoteriske Hinduistiske Gudekreds er de de vogtende guddomme som præsiderer over de otte punkter i kompasset — de fire kardinale og de fire mellemliggende punkter — og kaldes *Loka-Pâlas*, "Støtter eller vogtere af Verdenen" (i vores synlige Kosmos), hvoraf Indra (Øst), Yama (Syd), Varuna (Vest), og Kuvera (Nord) er de centrale; deres elefanter og deres ægtefæller henfører selvfølgelig til fantasi og eftertanke, selv om de allesammen har en okkult betydning.

Lipikaerne (en beskrivelse af dem gives i Kommentaren til Stanza IV. Nr. 6) er Universets Ånder, hvorimod Byggerne kun er vores egne planetariske guddomme. De førstnævnte tilhører de mest okkulte dele af vores Cosmogenezis, som ikke kan gives her. Hvorvidt Adepterne (selv de højeste) kender denne angeliske orden i dens fuldkommenhed med trefoldige grader, eller kun de lavere forbundet med optegnelser i vores verden, er noget som forfatteren ikke er forberedt på at sige, og hun vil mest hælde til den sidstnævnte opfattelse. Om dens højeste grad læres kun en ting: Lipikaerne er forbundet med Karma — som dens direkte Optegnere.†

* Jøderne, bortset fra Kabalisterne, der ingen navne har for Øst, Vest, Syd, og Nord, udtrykte den ide ved ord betegnende foran, bagved, højre og venstre, og forvekslede meget ofte udtrykkene eksoterisk, og gjorde således blindgyderne i Biblen mere forvirrende og vanskelige at fortolke. Tilføj til denne sandhed at ud af de syv-og-fyrre oversættere af King James I. af England's Bibel "forstod kun tre Hebraisk, og af disse døde to før Salmerne blev oversat" (*Royal Masonic Cyclopaedia*), og så man kan let forstå hvilken pålidelighed der kan placeres på den Engelske version af Biblen. I dette værk følges generelt den Douay Romersk Katolske version.

† Symbolet for Hellig og Hemmelig Viden var universelt i oldtiden, et Træ, hvilket også betød et Skrift eller en Optegnelse. Deraf ordet Lipika,

STANZA V. — *Fortsat.*

6. LIPIKAERNE OMSKRIVER TRIANGLEN, DEN FØRSTE ENE (*den vertikale linje eller figuren I.*), KUBEN, DEN ANDEN, OG PENTAGONEN INDENI ÆGGET (*cirklen*) (*a*). DET ER RINGEN SOM KALDES "OVERSKRIDES IKKE" FOR DE SOM NEDSTIGER OG OPSTIGER (*lige som også for dem*) SOM, UNDER KALPAEN, UDVIKLER SIG FREM MOD DEN STORE DAG "VÆR MED OS" (*b*). . . . SÅLEDES BLEV ARUPAEN OG RUPAEN DANNET (*den Formløse Verden og Verden af Former*); FRA ET LYS SYV LYS; FRA HVER AF DE SYV, SYV GANGE SYV LYS. "HJULENE" VOGTER RINGEN.

Stanzaen fortsætter med en minutiøs klassificering af det Angeliske Hierarkis Ordner. Fra gruppen for Fire og Syv emanerer den "sind-fødte" gruppe for Ti, for Tolv, for En-og-tyve, osv., alle disse inddeles yderligere ind i under-grupper af syvfoldigheder, nifoldigheder, tolvfoldigheder, og så videre, indtil sindet tabes i den endeløse nummerering af himmelske hærskarer og Væsner, hver havende dens bestemte opgave med at regere det synlige Kosmos under dets eksistens.

(*a*) Den esoteriske mening med den første sætning i Slokaen er, at de som er blevet kaldt Lipikaerne, Optegnerne af den Karmiske protokol, udgør en ikke passerbar barriere mellem det personlige EGO og det upersonlige SELV, Noumenonet og Forælder-Kilden til den førstnævnte. Deraf allegorien. De omskriver den manifesterede verden af stof indeni RINGEN "Overskrides-Ikke." Denne verden er det (objektive) symbol på den ENE inddelt i de mange, på planerne for Illusion, for Adi (den "Første") eller for Eka (den "Ene"); og denne Ene er det kollektive aggregat, eller totalitet, af de vigtigste Skabere eller Arkitekter i dette synlige univers. Indenfor Hebraisk Okkultisme er deres navne både Achath, feminin, "Ene," og Achod, "Ene" igen, men maskulin. Monoteisterne har draget (og drager stadigvæk) fordel af Kabalaens dybdegående esoterisme med hensyn til at tillægge navnet hvorved den Ene Højeste Essens er kendt til DETS manifestation, Sefirot-Elohimerne, og kalder den Jehovah. Men dette er

"forfatterne" eller skrivers; "Dragerne," symboler på visdom, som vogter Træerne for Viden; Hesperidernes "gyldne" æble Træ; Bjerget Meru's "Frodige Træer" og vegetationen vogtet af en Slange. Juno der, ved hendes ægteskab med ham, gav Jupiter et Træ med gylden frugt er en anden form for Eva tilbydende Adam æblet fra Træet for Viden.

ret vilkårligt og imod al fornuft og logik, da udtrykket Elohim er et flertals navneord, identisk med flertals ordet *Chiim*, som ofte blandes sammen med Elohimerne.* Yderligere, er der i Okkult metafysik, egentlig, to "ENERE" — den Ene på det uopnåelige plan af Absoluthed og Uendelighed, om hvilken spekulation er umulig, og den Anden "Ene" på Emanationernes plan. Den førstnævnte kan hverken emanere ej heller inddeles, da den er evig, absolut, og uforanderlig. Den Anden, værende, så at sige, den førstes Enes refleksion (for det er Logos, eller Esvara, i Illusionens Univers), kan gøre alt dette.† Den emanerer fra sig selv — lige som den øvre Sefirotiske Triade emanerer de lavere syv Sefirot — de syv Stråler eller Dhyan Chohaner; med andre ord, det Homogene bliver Heterogent, "Protylen" differentierer til Elementerne. Men disse, kan aldrig krydse ovenfor Laya, eller nul-punktet, med mindre de vender tilbage til deres oprindelige Element.

Deraf allegorien. Lipikaerne adskiller verdenen (eller planet) for ren ånd fra det for Stof. De som "nedstiger og opstiger" — de inkarnerende Monader, og mennesker stræbende hen mod åndeliggørelse og "opstigning," men har endnu ikke helt nået målet — må kun krydse "Overskrides-Ikke cirklen," på dagen "Vær-Med-Os"; den dag hvor mennesket frigør sig selv fra uvidenhedens lænker, og fuldt

* Sætningen i Sepher Jezirah og andre steder: "Achath-Ruach-Elohim-Chiim" betegner i bedste fald Elohimerne som androgyn, det feminine element er næsten fremherskende, fordi det ville læses som: "EN er Hun Ånden for Livets Elohim." Som sagt ovenfor, er Echath (eller Achath) feminin, og Echod (eller Achod) maskulin, begge med betydningen EN.

† Denne metafysiske læresætning kan næppe blive bedre beskrevet end i "Bhagavadgita" foredragene af Hr. Subba Row: "Mulaprakriti (Parabrahmam's slør) handler som den ene energi gennem Logosen (eller 'Esvara'). Parabrahmam, er nu den ene essens hvor fra der begynder at komme et center af energi i eksistens, som jeg for nuværende skal kalde Logos. . . . Den kaldes Verbum . . . af de Kristne, og den er den guddommelige Christos som er evig i hans faders favn. Den kaldes Avalôkitêshwara af Buddhisterne. . . . I næsten enhver doktrin, har de formuleret eksistensen af et center af åndelig energi som er ufødt og evig, og som eksisterer i Parabrahmam's favn ved tiden for Pralaya, og begynder som et center af bevidst energi ved tiden for Cosmisk aktivitet. . . ." For, som foredragsholderen indledte med at sige, så er Parabraham ikke dette eller hint, det er ikke en gang bevidsthed, fordi det kan ikke relateres til stof eller noget som helst konditioneret. Det er ikke Ego ej heller er det Ikke-ego, ikke en gang Atma, men sandelig den ene kilde til alle manifestationer og eksistenstilstande.

ud anerkender Egoet's ikke-adskilthed indeni hans personlighed — fejlagtigt anset for at være hans egen — fra det UNIVERSELLE EGO (Anima Supra-Mundi), sammensmelter derved ind i den Ene Essens for ikke kun at blive et "med os" (de manifesterede universelle liv som er "ÉT" LIV), men selve dette liv selv.

Astronomisk, vises "OVERSKRIDES-IKKE Ringen," som Lipikaerne sporer rundt om Trianglen, den Første Ene, Kuben, den Anden Ene, og Pentaklet for at omskrive disse figurer, således igen at indeholde symbolet på 31415, eller koefficienten som konstant bruges i matematiske tabeller (værdien af π , pi), de geometriske figurer står her for numeriske figurer. Ifølge den generelle filosofiske lære, er denne ring ovenfor regionen af det som kaldes nebulae indenfor astronomi. Men dette er lige så fejlagtig en opfattelse som den med topografien og beskrivelserne, angivet i Purâniske og andre eksoteriske Skrifter, om de 1008 verdener i Devaloka verdenerne og firmamenterne. Der eksisterer selvfølgelig verdener, i de esoteriske så vel som i de profane videnskabelige doktriner, i så uberegnelige afstande at lyset fra den tætteste af dem som lige har nået vores moderne Kaldæere, havde forladt dets stjerne længe før den dag hvor ordene "Lad der blive Lys" blev udtalt; men det er ikke verdener på Devaloka planet, men i vores Kosmos.

Kemikeren går til *laya* eller nulpunktet for stoffets plan som han beskæftiger sig med, og stopper så op. Fysikeren eller astronomen tæller milliarder af mil ovenfor nebulaerne, og så stopper de også op; den halvt-indviede Okkultist vil præsentere hans *laya*-punkt for ham selv som eksisterende på et eller andet plan som, hvis ikke fysisk, så er det stadigvæk opfatteligt for det menneskelige intellekt. Men den fuldt ud Indviede ved at "Overskrides-Ikke" ringen hverken er en lokalitet ej heller kan den måles ved distancen, men at den eksisterer i uendelighedens absolutthed. I denne "Uendelighed" hos den fuldt Indviede er der hverken højde, bredde ej heller tykthed, men alt er bundløst dybtgående, rækkende nede fra det fysiske til det "para-para-metafysiske." Ved at bruge ordet "nede." menes essentiel dybde — "ingen steder og alle steder" — ikke fysisk stofs dybde.

Hvis man omhyggeligt gennemsøger de eksoteriske og groft antropomorfe allegorier indenfor populære religioner, så kan doktrinen legemliggjort ved "Overskrides-Ikke" cirklen således vogtet af Lipikaerne, svagt opfattes selv i disse. Således finder man den endda i læren hos

den Vedantiske sekt Visishtadwaita, den mest vedholdende antropomorfiske i hele Indien. For vi læser om den frigjorte sjæl at: —

Efter at have nået Moksha (en tilstand af lyksalighed med betydningen "frigørelse fra Bandha" eller trældom), nydes lyksalighed af den på et sted kaldet PARAMAPADHA, et sted som ikke er materielt, men skabt af Suddasatwa (den essens som Iswaras — "Herrens" — krop dannes fra). Der, underlægges Muktaer eller Jivatmaer (Monader) som har opnået Moksha, aldrig hverken stofs eller Karmas kvaliteter igen. "Men hvis de vælger det, *af hensyn til at ville gøre godt for verden*, så må de inkarnere på Jorden."* Vejen til Paramapadha, eller de immaterielle verdener, fra denne verden, kaldes Devayana. Når en person har nået Moksha og kroppen dør: —

"går Jivaen (Sjælen) med Sukshma Sarira† fra kroppens hjerte, til Brahmarandra i toppen af hovedet, krydsende Sushumna, en nerve der forbinder hjertet med Braharandra. Jivaen bryder gennem Brahmarandraen og går til Solens (Suryamandala) region gennem de Solare Stråler. Derefter går den, gennem et mørk plet i Solen, til Paramapadha. Jivaen ledes på dens vej ved den Højeste Visdom erhvervet ved Yoga.‡ Jivaen fortsætter således til Paramamadha ved hjælp af Athivahikas (bærere ved transport), kendt ved navnene Archi-Ahas . . . Aditya, Prajapati, osv. Archerne som nævnes her er rene Sjæle, osv., osv." (Visishtadwaita Catechism, by Pundit Bhashyacharya, F.T.S.)

Ingen Ånd bortset fra "Optegnerne" (Lipikaerne) har nogensinde krydset dens forbudte linje, ej heller vil nogen indtil dagen for den næste Pralaya, for det er den grænse som adskiller det endelige — uanset hvor uendeligt for menneskets syn — fra det sande UENDELIGE. Ånderne som derfor refereres til, som de der "opstiger og nedstiger," er, "Hærskarerne" af det vi løseligt kalder "himmelske Væsner." Men, de er rent faktisk, slet ikke sådan noget.

* Disse frivillige re-inkarnationer refereres til i vores Doktriner som Nirmânakâyaer (de overlevende åndelige principper i mennesker.)

† Sukshma-sarira, "drømme-lignende" uvirkelig krop, som de inferiøre Dhyancier fra det himmelske Hierarki iklædes.

‡ Sammenlign denne esoteriske læresætning med den Gnostiske doktrin fundet i "Pistis-Sophia" (Viden = Visdom), hvor Sophia Achamoth i denne afhandling vises tabt i vandene for Chaos (stof), på hendes vej til Højeste Lys, og Christos reddende og hjælpende hende på den rette Vej. Bemærk nøje, "Christos" betød hos Gnostikerne det upersonlige princip, Universets Atman, og Atma indeni ethvert menneskes sjæl — ikke Jesus; selv om "Christos" næsten konstant er erstattet med "Jesus" i det gamle Koptiske MSS. på det British Museum.

De er Entiteter i de højere verdener i hierarkiet for Væren, så umådeligt højt at, for os, må de fremstå som Guder, og kollektivt — GUD. Men lige så, må vi dødelige mennesker, fremstå for myren, som ræsonnerer på en skala svarende til dens kapaciteter. Myren kan også, efter hvad vi ved, se den hævnende finger fra en personlig Gud i form af den kåde unge som, i et øjeblikks impuls af gale streger, ødelægger dets myretue, mange ugers arbejde — mange år i insekters kronologi. Myren, føler det akut, og tillægger den ufortjente ulykke til en kombination af Forsynet og synd, kan også, lige som mennesket, i det se resultatet af synd hos dens første forælder. Hvem ved og hvem kan bekræfte eller benægte? Afvisningen af at indrømme eksistensen af nogen andre fornuftige og intellektuelle væsner i hele Solsystemet på det menneskelige plan, er vores tidsalders største bedrag. Alt videnskaben har ret til at bekræfte er at der ikke er nogen synlige Intelligenser som lever under de samme forhold som vi gør. Den kan ikke direkte nægte muligheden af at der er verdener indeni verdener, under fuldstændig forskellige forhold end de som udgør vores verdens natur; ej heller kan den benægte at der kan være en vis begrænset kommunikation * mellem nogle af disse verdener og vores egen. Til den højeste, lærer vi, tilhører de syv ordner af fuldkomne rene Ånder; til de seks lavere tilhører hierarkier som fra tid til anden kan ses og høres af mennesker, og som kommunikerer med deres afkom på Jorden; et afkom som er uløseligt forbundet med dem, fordi hvert princip i mennesket har dets direkte kilde i naturen fra disse store Væsner, som forsyner os med de respektive usynlige elementer i os. Fysisk Videnskab er velkommen til at spekulere på den fysiologiske mekanisme for levende væsner, og fortsætte deres frugtesløse anstrengelser med at prøve at opløse vores følelser, vores sanseindtryk, mental og åndelige, til funktioner i deres uorganiske vehikler. Ikke desto mindre, er alt som nogensinde vil opnås i denne retning allerede nået, og Videnskaben vil ikke komme længere.

* Den største filosof af Europæisk fødsel, Immanuel Kant, forsikrer os om at sådan en kommunikation på ingen måde er usandsynlig. "Jeg må indrømme jeg er meget tilbøjelig til at hævde eksistensen af Immaterielle naturer i verden, og at placere min egen sjæl i klassen af disse væsener. Det vil herefter, jeg ved ikke hvor eller hvornår, alligevel blive bevist, at den menneskelige sjæl står selv i dette liv i uløselig forbindelse med alle immaterielle naturer i ånd-verden, at den gensidigt indvirker på disse og modtager indtryk fra dem." (Träume eines Geistersehers, citeret af CC Massey, i hans forord til Von Hartmanns "Spiritismus.")

Hun står foran en død mur, på hvis overflade hun, sådan som hun forestiller sig det, sporer de store fysiologiske og psykiske opdagelser, men enhver af dem vil senere hen blive vist at ikke være noget bedre end spindelvævet spundet af hendes videnskabelige fantasier og illusioner. Alene vævene fra vores objektive rammestruktur er ydmyg i forhold til fysiologisk videnskabs analyser og efterforskninger.* De seks højere principper i dem vil for altid unddrage sig hånden som er guidet af en uvilje som bevidst ignorerer og afviser de Okkulte Videnskaber.

Den "Store Dag VÆR-MED-OS," er således, et udtryk hvis eneste fortjeneste ligger i dets bogstavelige oversættelse. Dets betydning afsløres ikke let til en offentlighed, som er ubekendt med Okkultismens mystiske læresætninger, eller snarere om Esoterisk Visdom eller "Budhism." Det er et udtryk som er særegent for det sidstnævnte, og lige så tåget for den profane som for Egypterne der kaldte det samme "Dagen for KOM-TIL-OS," † som

* *F.eks.*, alt som moderne fysiologisk efterforskning i forbindelse med psykologiske problemer har, og på grund af naturens orden, kunne have vist, er, at enhver tanke, sansning, og følelse varetages af en generangering af molekylerne i bestemte nerver. Slutningen draget af videnskabsfolk af typen som Buchner, Vogt, og andre, om at tanken er molekylær bevægelse, nødvendiggør en fuldstændig fjernelse foretages af sandheden om vores subjektive bevidsthed.

† Se "Le Livre des Morts," by Paul Pierret; "Le Jour de 'Viens a nous' . . . c'est le jour où Osiris a dit au Soleil: Viens! Je le vois rencontrant le Soleil dans l'Amenti." (Ch. xvii., p. 61.) Solen står her for Logos (eller Christos, eller Horus) som central syntetisk Essens, og som radierede Entiteters spredte essens, forskellig i substans, men ikke i essens. Som forklaret af *Bhagavadgita* foredragsholderen, "det må ikke formodes at Logos kun er et enkelt center af energi manifesteret fra Parabrahmam; der er utallige andre centre . . . og deres antal er næsten uendelige i Parabrahmam's favn." Deraf udtrykkene, "Kom til os Dagen" og "Dagen Vær med os," osv. Lige som kvadratet er Symbolet på de Fire hellige Kræfter eller Magter — Tetraktis — så viser Cirklen grænsen indeni Uendeligheden som intet menneske kan passere, selv i ånd, ej heller Deva ej heller Dhyan Chohan. Ånderne hos de som "nedstiger og opstiger" under den cykliske evolutions forløb vil kun krydse den "jern-bundne verden" på dagen for deres tilnærmelse til Paranirvanas tærskel. Hvis de når den — så vil de hvile i Parabrahmam's favn, eller det "Ukendte Mørke," som derefter vil blive Lys for dem alle — under hele Mahapralaya perioden, den "Store NAT," nemlig 31.040.000.000.000 år med absorption i Brahm. Dagen "Vær-Med-Os" er denne periode af hvile eller Paranirvana. Se også med henblik på andre data om dette særegne udtryk, dagen "Kom-Til-Os," *The Funerary Ritual of the Egyptians*, af Viscount de Rouge. Det korresponderer til Dagen for Dommedag hos de Kristne, som er blevet dybt materialiseret af deres religion.

er identisk med den førstnævnte, selv om verbet "vær" i denne betydning, måske endnu bedre kunne omplaceres med en af de to ord "Forbliv" eller "Hvil-med-os," da det refererer til denne lange periode af HVILE som kaldes Paranirvana. Da sjælen for enhver afdød person — fra Hierofanten ned til den hellige tyr Apis — ifølge den eksoteriske fortolkning af de Egyptiske riter blev Osiris, blev Osirificeret, selv om den Hemmelige Lære altid har lært, at den sande Osirificering kun var enhver Monades lod efter 3.000 Eksistens-cykluser; ligeledes i det nuværende tilfælde. "Monaden," født af naturen og af selve Essensen fra de "Syv" (dets højeste princip bliver øjeblikkeligt nedfældet i det Syvende Cosmiske Element), er nødt til at udføre sin syfoldige gyration gennem hele Cyklussen for Væren og former, fra den højeste til den laveste; og derefter yderligere fra menneske til Gud. Ved dørtærsklen for Paranirvana, der genantager den sin oprindelige Essens og bliver endnu en gang den Absolutte.

STANZA VI.

1. VED KRAFTEN FRA MODEREN FOR NÅDE OG VIDEN (*a*), KWAN-YIN, * KWAN-SHAI-YIN'S "TREFOLDIGHED", RESIDERENDE I KWAN-YIN-TIEN (*b*), HAR FOHAT, DERES AFKOMS ÅNDEDRAG, SØNNERNES SØN, KALDT, SIEN-TCHANG'S (*vores Univers*) OG DE SYV ELEMENTERS ILLUSORISKE FORM FREM, FRA DET LAVERE DYB (*chaos*): —

(*a.*) Moderen for Nåde og Viden kaldes Kwan-Shai-Yin's "trefoldighed" fordi hun i hendes korrelationer, metafysisk og cosmisk, er hun "Moder, Hustru, og Datteren" til *Logosen*, lige som hun i de senere teologiske oversættelser blev "Faderen, Sønnen og (den kvindelige) Hellig Ånd" — *Saktien* eller *Energien* — de tres Essens. Indenfor Vedantisternes Esoterisme er, *Daiviprakriti*, Lyset manifesteret gennem *Eswara*, *Logosen*,† således på en og samme tid Moderen og også Datteren til *Logosen* eller *Verbummet* for *Parabrahmam*; mens i den for den trans-Himalayiske lære — i det allegoriske og metafysiske teogoni's hierarki — er "MODEREN" eller abstrakt, fuldkomment stof, *Mulaprakriti*, *Naturens Rod*; — fra den metafysiske synsvinkel, en korrelering af *Adi-Bhûta*, manifesteret i *Logosen*, *Avalokitêshwâraen*; — og fra det rent okkulte og

* Denne stanza er oversat fra den Kinesiske tekst, og navnene, lige som ækvivalenterne fra originale udtryk, er bevaret. Den sande esoteriske nomenklatur kan ikke gives, da den kun ville forvirre læseren. Den Brahmanske doktrin har ingen ækvivalenter til disse. *Vâch* synes, i mange aspekter, at nærme sig til den Kinesiske *Kwan-yin*, men der findes ikke nogen regelmæssig tilbedelse af *Vâch* under dette navn i Indien, sådan som der er af *Kwan-Yin* i Kina. Intet eksoterisk religiøst system har nogensinde antaget en kvindelig *Skaber*, og således blev kvinder, fra de poplære religioners første daggry, anset og behandlet, som inferiøre i forhold til manden. Det er kun i Kina og Egypten at *Kwan-Yin* og *Isis* blev placeret på linje med de mandlige guder. Esoterisme ignorerer begge køn. Dets højeste guddom er kønsløs lige som den er formløs, hverken *Fader* ej heller *Moder*; og dens første manifesterede væsner, ligeligt himmelske og jordiske, bliver kun gradvist androgyn og adskiller sig til sidst i adskilte køn.

† The "Theosophist" of February, 1887, p. 305, første foredrag om the *Bhagavadgita*.

Cosmiske, Fohat,* "Sønnens Søn," den androgyne energi resultatet fra dette "Logos' Lys," og som manifesterer i planet for det objektive Univers som den skjulte, lige så meget som den åbenbarede, Elektricitet — som er LIV.

(b) *Kwan-Yin-Tien* betyder den "melodiøse himmel af Lyd," Kwan-Yin's bolig, eller bogstaveligt den "*Guddommelige Stemme*." Denne "Stemme" er et synonym på *Verbummet* eller Ordet: "Tale," som et udtryk for tanke. Således kan man spore forbindelsen med, og endda oprindelsen til det Hebraiske *Bath-Kol*, den "Guddommelige Stemmes datter," eller *Verbum*, eller den mandlige eller kvindelige Logos, det "Himmelske Menneske" eller Adam Kadmon, som på samme tid er Sefira. Den sidstnævnte blev sandelig kommet i forkøbet ved Hinduens Vâch, Talens, eller Ordets gudinde. For Vâch — datteren og den kvindelige del, som det siges, om Brahmâ, en "skabt af guderne" — er, i selskab med Kwan-Yin, med Isis (også *datteren*, hustruen og *søsteren* til Osiris) og andre gudinder, den kvindelige *Logos*, så at sige, gudinden for de *aktive* kræfter i Naturen, Ordet, Stemmen eller Lyden, og Talen. Hvis Kwan-Yin er den "melodiske Stemme," så er Vâch det også; "den melodiske ko som malkede næring og vand frem" (det kvindelige princip) — "som giver os næring og opretholdelse," lige som Moder-Natur. Hun er i skabelses arbejdet associeret med Prajâpati. Hun er mandlig og kvindelig *ad libitum*, lige som Eva er med Adam. Og hun er en form for Aditi—princippet højere end *Æter* — i Akâsa, syntesen af alle kræfter i Naturen; således er Vâch og Kwan-Yin begge den Okkult lyds magiske kraft i Naturen og *Æter* — hvis "Stemme" kalder Sien-Tchan, Universets uvirkelige form frem ud af Chaos og de Syv Elementer.

Således vises Brahmâ (også *Logosen*) i Manu at inddele sin krop i to dele, mandlig og kvindelig, og skabende i den sidstnævnte, som er Vâch, Viraj, som er ham selv, eller igen Brahmâ — det er på denne måde en lærd Vedantisk Okkultist taler om denne "gudinde," og forklarere årsagen til hvorfor Eswara (eller Brahmâ) kaldes *Verbum* eller *Logos*; hvorfor den i sandhed kaldes Sabda Brahman: —

* Foredragsholderen siger på p. 306: "Evolution begyndes med *Logos'* intellektuelle energi, ikke kun på baggrund af potentialiteterne lukket inde i *Mulaprakriti*. Dette Logos' lys er linket . . . mellem objektiv stof og Eswara's (eller Logos') subjektive tanke. Det kaldes i flere Buddhistiske bøger *Fohat*. Den er det ene instrument hvorved *Logos* arbejder."

"Forklaringen som jeg vil give jer vil fremstå helt igennem mystisk; men når den er mystisk, så har den en fantastisk betydning når den forstås korrekt. Vores gamle forfattere siger at *Vâch* er af fire slags (se Rig Veda og Upanishaderne). *Vaikhari-Vâch* er det vi ytrer. Enhver slags *Vaikhari-Vâch* eksisterer i dens *Madhyama*, videre i dens *Pasyanti*, og ultimativt i dens *Para* form.* Årsagen til at denne Pranava kaldes *Vâch* er denne, at det store Kosmos' fire principper korresponderer til disse fire former af *Vâch*. Nu eksisterer hele det manifesterede solare System i dens *Sukshma* form i lyset eller energien fra *Logosen*, fordi dens energi er opfanget og overført til Cosmisk stof. . . . Hele Kosmos er i dens objektive form *Vaikhari-Vâch*, *Logos'* lys er *Madhyama* formen, og *Logosen* selv er *Pasyanti* formen, og *Parabrahm* er *Para* formen eller aspektet af denne *Vâch*. Det er i lyset af denne forklaring at vi må søge at forstå visse udtalelser fremlagt af forskellige filosoffer i retningen af at det manifesterede Kosmos er *Verbummet* manifesteret som Kosmos" (se Foredrag om the Bhagavadgita, refereret til ovenfor).

STANZA VI. — (*Fortsat.*)

2. DEN RASKE OG STRÅLENDE ENE PRODUCERER DE SYV *Layu † (a)* CENTRE, SOM INGEN KAN SEJRE IMOD IND TIL DEN STORE DAG "VÆR-MED-OS" — OG PLACERER UNIVERSET PÅ DISSE EVIGE FUNDAMENTER, OMGIVENDE TSIEN-TCHAN MED ELEMENTÆRE KIM (*b*).

(*a.*) De syv *Layu* centre er de syv Nul punkter, hvor udtrykket Nul bruges i samme betydning som Kemikere gør, for at indikere et punkt, indenfor Esoterisme, hvor fra på skalaen for erkendelsen af differentiering begynder. Fra Centrene — ovenfor de som Esoterisk filosofi tillader os at opfatte, begynder, de svage metafysiske skitseringer af Livets og Lysets "Syv Sønner", de Syv Logoi hos Hermetikeren og alle andre filosoffer

* *Madhya* omtales om noget hvis begyndelse og slutning er ukendt, og *Para* betyder uendelig. Disse udtryk relaterer alle til uendelighed og til inddeling i tid.

† Fra Sanskrit udtrykket *Laya*, punktet for stof hvor enhver differentiering er ophørt.

differentieringen af elementerne som indgår i vores Solare Systems konstitution. Det er ofte blevet spurgt hvad den nøjagtige definition af Fohat og hans kræfter og funktioner var, da han synes at udøve dem som hos en Personlig Gud sådan som det forstås i de populære religioner. Svaret er lige blevet givet i kommentaren til Stanza V. Som udmærket sagt i Bhagavadgita Foredragene, "Hele Kosmos må nødvendigvis eksistere i den Ene Kilde af energi hvor fra dette lys (*Fohat*) emanerer." Uanset om vi tæller principperne i Kosmos og mennesket som syv eller kun som fire, så er kræfterne i, og af, den fysiske Natur Syv; og det påstås af samme autoritet at "Pragna, eller kapaciteten for opfattelse, eksisterer i syv forskellige aspekter korresponderende til de syv tilstande for stof" (*Personal and impersonal Gud*). For, "lige som et menneskeligt væsen består af syv principper, så eksisterer differentieret stof i det Solare System i syv forskellige tilstande" (*ibid*). Lige så gør Fohat.* Han er En og Syv, og er på det Cosmiske plan bag alle sådanne manifestationer som lys, varme, lyd, adhæsion, osv., osv., og er "ånden" for ELEKTRICITETEN som er Universets LIV. Som en abstraktion, kalder vi det for det ENE LIV; som en objektiv og indlysende realitet taler vi om en syvfoldig skala for manifestation, som begynder ved det øvre trin med den Ene Uerkendelige ÅRSAGSSAMMENHÆNG, og ender som Allestedsnærværende Sind og Liv iboende i et hvert Stofligt atom. Mens videnskaben således taler om dets evolution gennem rå stof, blinde kræfter, og sanseløs bevægelse, så peger Okkultisterne på *intelligent* LOV og *sansende* LIV, og tilføjer at Fohat er den guidende Ånd bag alt dette. Alligevel er han overhovedet ikke nogen personlig gud, men emanationen af disse andre Kræfter bag ham som de Kristne kalder "Budbringerne" for deres Gud (som i virkeligheden kun er Elohim, eller snarere en af de Syv Skabere kaldet Elohim), og vi, "Budbringerne for ur Sønerne for Liv og Lys."

(b.) De "Elementære Kim" som han fylder Sien-Tchan ("Universet") med fra Tien-Sin ("Sindets Himmel," bogstaveligt, eller det som er absolut) er Videnskabens Atomer og Leibnitz's Monader.

* "Fohat" har adskillige betydninger. (Se Stanza V., Kommentar *et infra*). Han kaldes "Byggenes Bygger," Kraften han personificerer har dannet vores Syvfoldige kæde.

STANZA VI. — *Fortsat.*

3. AF DE SYV (*elementer*) — FØRST EN MANIFESTERET, SEKS SKJULTE; TO MANIFESTERET — FEM SKJULTE; TRE MANIFESTERET — FIRE SKJULTE; FIRE PRODUCERET — TRE SKJULTE; FIRE OG EN TSAN (*fraktion*) ÅBENBARET — TO OG EN HALV SKJULT; SEKS MANGLER AT MANIFESTERE — EN LAGT TIL SIDE (*a*). TIL SIDST, SYV SMÅ HJUL ROTERENDE; DEN ENE GIVENDE FØDSEL TIL DEN ANDEN (*b*).

(*a*.) Selv om disse Stanzaer referer til hele Universet efter en Mahapralays (universel ødelæggelse), så refererer denne sætning, alligevel, som enhver studerende af Okkultisme kan se, også via analogi til evolutionen af og den endelige dannelse af de oprindelige (dog sammensatte) Syv Elementer på vores Jord. Af disse, er fire elementer nu fuldt manifesteret, mens den femte — Æter — kun er det delvist, da vi nu knapt er i den anden halvdel af den Fjerde Runde, og som konsekvens heraf vil det femte Element kun manifestere sig fuldt ud i den Femte Runde. Verdenerne, inklusiv vores egen, var som kim, selvfølgelig primært evolueret fra det ENE Element i dets andet stadie ("Fader-Moder," den differentierede Verdens Sjæl, ikke det som udtrykkes som "Over-Sjælen" af Emerson), uanset vi med moderne Videnskab kalder det, Cosmisk støv og Ild Tåge, eller med Okkultismen — Akâsa, Jivâtma, guddommeligt Astralt Lys, eller "Verdenssjælen." Men dette første Evolutions-stadie blev i tidens løb fulgt af det næste. Ingen verden, lige som intet himmelsk legeme, kunne blive konstrueret på det objektive plan, hvis ikke Elementerne allerede havde været tilstrækkeligt differentieret fra deres ur *Ilus*, hvilende i *Laya*. Det sidstnævnte udtryk er synonym med Nirvana. Det er, i sandhed, Nirvanisk dissociering af alle substanser, sammensmeltet efter en livscyklus ind i deres primære tilstandes latenthed. Der den lysende men ulegemlige skygge af det stof *som var*; negativitetens bolig — hvor i Universets aktive Kræfter ligger latent under deres periode af hvile. Nu, hvor talen er om Elementerne, så gøres det til den stående bebrejdelse af de Gamle, om at de "antog deres Elementer som enkle og ikke-analyserbare."* Endnu en gang er dette en uberettiget på-

* Vores forhistoriske forfædres nuancer kan måske returnere complimenten til vores moderne fysikere, nu da nye opdagelser i kemi har ført, Hr. Crookes, F.R.S, til at indrømme at Videnskaben alligevel er tusinde leagues fra den viden om den sammensatte natur af det enkleste molekyle. Fra ham lærer vi at sådan en ting som et virkeligt enkelt

stand; da, deres indviede filosoffer, i det mindste, næppe kan blive underlagt en sådan beskyldning, da det er dem som har opfundet allegorierne og religiøse myter til at begynde med. Var de uvidende om Heterogeniteten i deres Elementer så ville de ikke have haft nogle personificeringer af Ild, Luft, Vand, Jord, og Æther; så ville deres Cosmiske guder og gudinder aldrig have været velsignet med en sådan velstand, med så mange sønner og døtre, elementer født *fra* og *indeni hver respektivt Element*. Alkymi og okkulte fænomener ville have været en illusion og en fælde, selv i teorien, hvis de Gamle havde været uvidende om ethvert elements potentialiteter og korrelative funktioner og attributter som indgår i sammensætningen af Luft, Vand, Jord, og endda *Ild* — den sidstnævnte terra incognita ind til den dag i dag for moderne Videnskab, som er forpligtiget til at kalde den Bevægelse, evolution af lys og varme, tændings tilstand, — kort sagt definerende den ved dens ydre aspekter, og forblivende uvidende om dens natur. Men det som

homogent molekyle er fuldstændigt *terra incognita* indenfor kemi. "Hvor skal vi trække grænsen?" spørger han; "er der ingen vej ud af denne rådvildhed? Enten må vi gøre elementære eksamineringer så stive at kun 60 eller 70 kandidater kan bestå, eller vi må åbne eksaminations-dørene så meget at antallet af adgangsgivende kun er begrænset til antallet af ansøgere?" Og så giver den lærde gentleman slående eksempler. Han siger: "Tag eksemplet med yttrium. Det har sin bestemte atom-vægt, det opførte sig på alle måder som et enkelt legeme, et element, til hvilket vi sandelig kunne tilføje til, men som vi ikke kunne tage væk fra. Alligevel opløses dette yttrium, dette formodede homogene hele, når det udsættes for en bestemt metode af fraktionering, ind i små dele som ikke er absolut identiske dem selv, og udviser en graduering af egenskaber. Eller tag tilfældet med didymium. Her var et legeme bedragende alle anerkendte egenskaber for et element. Det var med megen vanskelighed blevet adskilt fra andre legemer, som approksimerede tæt til det i deres egenskaber, og under denne afgørende proces var det undergået meget nøje behandling og meget tæt undersøgelse. Men så kom en anden kemiker, som behandlede dette formodede homogene legeme med en særegen fraktionerings-proces, opløste det i to legemer praseodymium og neodymium, mellem hvilke visse sondringer kan opfattes. Yderligere, har vi endda nu ingen vished for om praseodymium og neodymium er enkle legemer. Tværtimod, udviser de ligeledes symptomer på at kunne opdeles. Hvis, man nu antog et element ved korrekt behandling således findes at bestå af uens molekyler, så er vi sandelig berettiget til at spørge om ikke lignende resultater kan opnås ved andre elementer, måske i alle elementer, hvis de behandles på den rette måde. Vi kan endda spørge hvor sorterings-processen bør stoppe — en proces som selvfølgelig forudsætter variationer mellem individuelle molekyler i hver slags. Og i disse successive adskillelser finder vi naturligt legemer som nærmer sig hinanden mere og mere nært." (Præsidentiel tale for the Royal Society of Chemists, March, 1888.)

moderne Videnskab synes at fejle i at forstå er at, differentieret som disse enkle kemiske atomer kan have været — det som arkaisk filosofi kaldte "skaberne for deres respektive Forældre," fædre, brødre, husbonde af deres mødre, og disse mødre døtre af deres egne sønner, lige som Aditi og Daksha, for eksempel — differentieret som disse elementer var i begyndelsen, så var de stadigvæk ikke de sammensatte legemer kendt af videnskaben, sådan som de er nu. Hverken Vand, Luft, Jord (generelt et synonym for faste former) eksisterede i deres nutidige form, repræsenterende de tre tilstande for stof som alene anerkendes af Videnskaben; for alle disse, er produktioner allerede rekombineret af fuldstændig dannede kloders atmosfærer — selv ilden — så de i de første perioder af jordens dannelse var det noget helt *sui generis*. Nu, hvor tilstandene og lovene som hersker over vores solare system er fuldt udviklede; og at vores jords atmosfære, lige som enhver anden klode, er blevet, så at sige, sin egen smeltedigel, så lærer Okkult Videnskab at der finder en evig forandring sted i molekylernes rum, eller snarere i atomer, korrelerende, og således forandrende deres kombinerende ækvivalenter på enhver planet. Nogle mennesker indenfor Videnskaben, og de blandt de største fysikere og kemikere, begynder at have mistanke om denne sandhed, som har været kendt i tidsaldre af Okkultisterne. Spektroskopet viser kun den mulige lighed (baseret på ydre bevis) af jordisk og siderisk substans; de er ude af stand til at gå videre, eller at vise hvorvidt atomer graviterer hen mod hinanden på den samme måde og under de samme forhold som de formodes at gøre på vores planet, fysisk og kemisk. Temperaturskalaen, fra den højest grad til den laveste som kan opfattes, kan forestilles at være den selv samme i og for hele Universet; ikke desto mindre, adskiller dens egenskaber sig på hver planet, undtagen de for dissociering og reassociering; og således går atomer ind i en ny eksistens form, ikke drømt om af, og uopfattelig for, fysisk Videnskab. Som allerede udtrykt i "Five years of Theosophy," så er essensen af Komet stof, for eksempel, "totalt forskellig fra enhver af de kemiske og fysiske karakteristika som de største kemikere og fysikere på jorden er bekendt med" (p. 242). Og endda at stof, under hurtig passage gennem vores atmosfære, undergår en vis forandring i dens natur. Således adskiller ikke alene elementerne på vores planeter, men også de på alle dens søster-planeter i det Solare System sig vidt fra hinanden i deres kombinationer, lige som de Cosmiske elementer ovenfor vores

Solare begrænsninger.* Derfor, kan de ikke bruges som en standard for sammenligning med det samme i andre verdener.† Opbevaret i deres jomfruelige, uberørte tilstand indeni den Evige Moders favn, så er ethvert atom født ovenfor tærsklen til hendes bolig dømt til en uophørlig differentiering. "Moderen sover, men er alligevel evigt åndende." Og ethvert åndedrag sender hendes Proteanske produkter ud i manifestations-planet, som, båret videre af effluksens bølge, spredes af Fohat, og drives hen mod og ovenfor denne eller en anden planetarisk atmosfære. Når den først er fanget af den sidstnævnte, så tabes atomet; dets uberørte renhed forsvinder for evigt, med mindre Skæbnen dissociere det ved at lede det til "en EFFLUKS strøm" (et okkult udtryk som betyder en helt anden proces i forhold til den som det almindelige udtryk indebærer); hvor det endnu en gang kan blive båret til grænselandet hvor det gik til grunde, og tage dets flugt, ikke til Rummet *ovenfor* men ind i Rummet *indeni*, der vil det blive bragt under en tilstand af differentiell ligevægt og glædeligt re-absorberet. Ville en sand lærd Okkultist-alkymist skrive "Et atoms Liv og Eventyr" så ville han derved sikre sig den evige hån fra den moderne kemiker, måske også hans efterfølgende

* Dette bekræftes yderligere af den samme mand indenfor videnskab i det samme foredrag, som citerer Clerk Maxwell, sigende "at elementerne er ikke absolut homogene." Han skriver: "Det er vanskeligt at forestille sig udvælgelse og eliminering af mellemliggende varieteter, for hvor kan disse eliminerede molekyler være gået hen, hvis, sådan som vi har grund til at tro, hydrogen, osv. i fix stjerner er sammensat af identiske molekyler identiske i alle henseender til vores egne." Og han tilføjer: "Som det første kan vi stille spørgsmålstegn ved denne absolutte molekylære identitet, da vi hidtil ikke har haft nogen metoder til at komme til en konklusion bortset fra metoderne forsynet via spektroskopet, mens det godtages, at for nøjagtigt at sammenligne og skelne to legemers spektre, så skal de undersøges under identiske tilstande af temperatur, tryk, og alle andre fysiske forhold. Vi har sandelig set stråler som vi ikke har været i stand til at identificere, i solens spektrum."

† "Hver verden har dens Fohat, som er allestedsnærværende i hans egen sfære af aktivitet. Men der er lige så mange Fohater som der er verdener, hver varierende i sin kraft og grad af manifestationer. De individuelle Fohater udgøres af en Universel, Kollektiv Fohat — aspekt-Entiteten af den ene absolutte Ikke-Entitet, som er absolut Væren-Hed, 'SAT.' "Millioner og milliarder af verdener frembringes ved hver Manvantara" — siges det. Derfor må der være lige så mange Fohater, som vi anser for at være bevidste og *intelligente* Kræfter. Dette, uden tvivl, til afsky for videnskabelige hjerner. Ikke desto mindre anser Okkultisten, som har gode grunde til det, alle kræfter i Naturen som virkelige, selv om de er supersanselige, tilstande af Stof; og som mulige sanser objekter for Væsner begavet med de nødvendige sanser.

taknemlighed.* Uanset hvordan det måtte være, "*Fader-Moderens Åndedrag udsender kold og radierende og bliver glødende og forfalder, for at nedkøles endnu en gang, og blive rengjort i det indre Rums evige favn,*" siger Kommentaren. Mennesket absorberer ren kold luft på en bjerg-top, og kaster det ud urent, varmt og transformeret. Således — er den højere atmosfære munden, og den lavere lungerne for enhver klode — mennesket på vores planet ånder kun afkastet fra "Moder"; derfor, "er han dømt til at dø på den."†

(b) Processen refereret til som "de små hjul givende fødsel, den ene til den anden," finder sted i den sjette region fra oven, og på planet for den mest materielle verden af alle i det manifesterede Kosmos — vores jordiske plan. Disse "Syv Hjul" er vores planetariske kæde (se Kommentar Nr. 5 og 6). Med "Hjul" menes generelt de forskellige sfærer og centre af kræfter; men i dette tilfælde refererer de til vores syvfoldige ring.

STANZA VI. — *Fortsat.*

4. HAN BYGGER DEM I LIGHED MED ÆLDRE HJUL (*verdener*), PLACERER DEM PÅ DE UFORGÆNGELIGE CENTRE (a).

HVORDAN BYGGER FOHAT DEM? HAN SAMLER DET ILDAGTIGE STØV. HAN LAVER ILD-KUGLER, LØBER IGennem DEM OG RUNDT OM DEM, INDGYDENDE LIV DER IND I; SÆTTER DEM SÅ I BEVÆGELSE, NOGLE EN, NOGLE DEN ANDEN VEJ. DE ER KOLDE — HAN GØR DEM HEDE. DE ER TØRRE — HAN GØR DEM FUGTIGE. DE SKINNER — HAN BLÆSER OG KØLER DEM (b).

SÅLEDES HANDLER FOHAT FRA ET *Tusmørke* TIL ET ANDET I LØBET AF DE SYV EVIGHEDER.‡

(a) Verdenerne er bygget "i gamle Hjuls lighed" — *dvs.*, de som eksisterede i de forudgående Manvantaraer og gik ind i Pralaya,

* Sandelig, hvis en så fantasifuld Kemiker gik hen og var intuitiv, og for et øjeblik ville træde ud af den vanemæssige skure med streng "Nøjagtig Videnskab," sådan som Alkymisterne i gamle dage gjorde, så ville han måske blive tilbagebetalt for hans dristighed.

† Han som vil allotropisere træg oxygen til *Ozon* til et mål for alkymistisk aktivitet, reducerende det til dets rene essens (hvor til der er metoder), og ville derved opdage en substitut for en "Livseliksir" og forberede den til praktisk brug.

‡ En periode på 311.040.000.000.000 år, ifølge Brahminske kalkuleringer.

fordi LOVEN for genfødsel, vækst, og forfald af alting i Kosmos, fra Solen til den selvlysende orm i græsset, er ÉT. Det er et evigtvarende arbejde for fuldkommenhed ved enhver ny tilsynekomst, men Substans-Stoffet og Kræfterne er alle en og de samme. Men denne LOV indvirker på enhver planet gennem mindre og varierende love. De "uforgængelige Laya Centre" har en stor betydning, og deres mening må blive fuldt ud forstået hvis vi skal have en klar opfattelse af den Arkaiske Kosmogoni, hvis teorier nu er passeret ind i Okkultisme. For nuværende, kan en ting siges. Verdenerne er hverken bygget *på*, ej heller *over*, ej heller *indeni* Laya centrene, nul-punktet er en tilstand, ikke noget matematisk punkt.

(b) Husk på at Fohat, den konstruktive Cosmiske Elektricitets Kraft, metaforisk siges, lige som Rudra fra Brahmâ at være udsprunget "fra Faderens hjerne og Moderens favn," og derefter at have metamorficeret sig selv til en mand eller kvinde, *dvs.*, polaritet, ind i positiv og negativ elektricitet. Han har *syv sønner* som er *hans brødre*; og Fohat er tvunget til at blive født gang på gang når som helst to af hans sønne-brødre hengiver sig *til for tæt kontakt* — uanset det er en omfavelse eller en kamp. For at undgå dette, binder han sammen og forener de af uens naturer og separerer de med tilsvarende temperamenter. Dette relaterer, selvfølgelig, som enhver kan se til elektricitet genereret ved friktion og til loven involverende tiltrækning mellem to uens objekter, og frastødning mellem dem med lige polariteter. De Syv "Sønne-brødre," repræsenterer imidlertid og personificerer, de syv former for Cosmisk magnetisme indenfor *praktisk Okkultisme* kaldt de "Syv Radikaler," hvis kooperative og aktive afkom, blandt andre energier, er Elektricitet, Magnetisme, Lyd, Lys, Varme, Kohæsion, osv. Okkult Videnskab definerer alle disse som Super-sanselige virkninger i deres skjulte adfærd, og som objektive fænomener i verdenen med sanser; de førstnævnte nødvendiggør ekstraordinære evner for at blive opfattet—de sidstnævnte, vores almindelige fysiske sanser. De vedrører alle, og er emanationer af, endnu mere supersanselige åndelige kvaliteter, ikke efterlignet ved, men tilhørende, virkelige og bevidste ÅRSAGER. At forsøge en beskrivelse af sådanne ENTITETER ville være være end nytteløst. Læseren må huske på, at ifølge vores lære som anser dette fænomen Univers for at være en stor *Illusion*, at jo tættere et legeme er på den UKENDTE SUBSTANS, jo mere nærmer den sig *virkeligheden*, som er fjernet desto længere væk

fra denne verden af *Maya*. Derfor, selv om den molekylære konstitution i deres kroppe ikke kan udledes fra deres manifestationer på dette bevidsthedsplan, så besidder de ikke desto mindre (fra adept Okkultistens synsvinkel) en særpræget objektiv hvis ikke materiel struktur, i det relativt noumenale — som i modsætning til det fænomenmæssige — Univers. Mennesker indenfor videnskaben kan betegne dem som Kraft eller Kræfter genereret af stof, eller "tilstande af dets bevægelse," hvis de vil; Okkultismen ser "Elemental" (kræfter) i virkningerne, og, intelligente GUDDOMMELIGE Arbejds-mennesker, i de direkte årsager der frembringer dem. Den tætte forbindelse hos disse Elementaler (guede via Herskernes ufejlbarlige hånd) — vi kan kalde det deres korrelation — med rent Stofs elementer, resulterer i vores jordiske fænomener, så som lys, varme, magnetisme osv., osv. Vi vil selvfølgelig aldrig være enige med de Amerikanske Substantialister* som kalder enhver Kraft og Energi — uanset det er Lys, Varme, Elektricitet eller Kohæsion — en "Entitet"; for dette vil være ækvivalent til at kalde støjen frembragt af et fartøjs rullende hjul for en *Entitet* — således forvekslende og identificerende denne "støj" med køreren *udenfor*, og den guidende Mester Intelligens *indeni* fartøjet. Men vi giver bestemt dette navn til "kørerne" og til disse guidende Intelligenser — de, som vist, herskende Dhyān Chohaner. "Elementalerne," Natur-Kræfterne, er de indvirkende, dog usynlige, eller snarere umærkelige, sekundære Årsager og i dem selv virkninger af oprindelige Årsager bag Sløret af alle jordiske fænomener. Elektricitet, lys, varme, osv., har rammende været betegnet "Spøgelset eller Skyggen for Stof i Bevægelse," *dvs.*, supersanselige tilstande for stof hvis virkninger vi kun er i stand til at erkende. For så at udvide lignelsen givet ovenfor. Sansningen af lys er lige som lyden af de rullende hjul — en ren fænomen virkning, som ikke har nogen eksistens udenfor observatøren; den umiddelbare sindsbevægelses årsag til sansningen kan sammenlignes med køreren — en supersanselig tilstand af stof i bevægelse, en Natur-Kraft eller Elemental. Men, bag selv dette, står — lige som ejeren af fartøjet styrer køreren inde fra — de højere og *noumenale* årsager, *Intelligenserne* fra hvis essens disse "*Moder*" Tilstande radierer, genererende de utallige milliarder af Elementaler eller psykiske Natur-Ånder, lige som enhver dråbe vand genererer dets fysiske

* Se "Scientific Arena," et månedligt Tidsskrift viet til aktuel filosofisk lære og dens betydning for den religiøse tanke i Tidsalderen. New York: A. Wilford Hall, Ph.D., LL.D., Editor. (1886, July, August, and September.)

diminutive Infusorier. (Se "Guder, Monader, og Atomer," i Del III.) Det er Fohat som guider overførslen af principperne fra en planet til den anden fra en stjerne til en anden — barne-stjerne. Når en planet dør, så overføres dets grundlæggende principper til et *laya* eller sovende center, med potentiel men latent energi i sig, som således opvækkes til nyt liv og begynder at danne sig selv til et nyt siderisk legeme. (Se *nedenfor*, "Nogle få Teosofiske Fejlopfattelser, osv.")

Det er højst bemærkelsesværdigt at fysikerne, mens de ærligt tilstår deres fuldstændige uvidenhed om den sande Natur for jordisk stof — ur stof betragtes mere som en drøm end en ædruelig virkelighed — så ikke desto mindre skulle sætte sig op som dommere, med hensyn til stof, og påstå at vide hvad det er i stand til og ikke er i stand til at gøre, i forskellige kombinationer. Videnskabsfolk kender det (stof) knapt overfladisk, og alligevel vil de dogmatisere. Det er "bevægelses-tilstand" og intet andet. Men *kraften* som er iboende en levende persons åndedrag, når det blæser en plet af støv væk fra bordet, er også, unægtelig, "en bevægelses-tilstand"; og det er lige så vel unægtelig ikke en kvalitet i stoffet, eller partiklerne fra denne støvplet, og det emanerer fra den levende og tænkende Entitet som åndede, uanset impulsen havde en bevidst eller ubevidst oprindelse. Sandelig, at begave stof — noget som intet vides om indtil nu — med en iboende kvalitet kaldet Kraft, med en natur som endnu mindre vides noget om, er at skabe en langt mere alvorlig vanskelighed end den som ligger i godtagelsen af vores "Natur-Ånders" intervention i ethvert almindeligt fænomen.

Okkultisterne, som — hvis de kunne udtrykke dem selv korrekt — ikke siger at *stof*, men kun stofs *substans* eller *essens*, er uforgængeligt og evigt, (*dvs.*, Roden til alt, *Mulaprakriti*): hævder at alle såkaldte Kræfter i Naturen, Elektricitet, Magnetisme, Lys, Varme, osv., osv., langt fra at være bevægelses-tilstande i materielle partikler, er *in esse*, *dvs.*, i deres ultimative konstitution, de differentierede aspekter fra denne Universelle Bevægelse som er diskuteret og forklaret på de første sider i dette bind (*Se Proem*). Når Fohat siges at frembringe "Syv Laya Centre," betyder det med henblik på formende og skabende formål, at den STORE LOV (Teister kan kalde det Gud) stopper op, eller snarere modificerer dets evige bevægelse i syv usynlige punkter indeni det manifesterede Univers område. "*Det store Åndedrag graver gennem Rummet syv huller ind i Laya for at forårsage dem til at circumgyratere under Mavantaraen*" (Okkult Katekismus). Vi

har sagt at Laya er det som Videnskaben kan kalde Nul-punktet eller linjen; boligen for absolut negativitet, eller den ene virkelige absolutte Kraft, NOUMENONET i den Syvende Tilstand i det som vi i uvidenhed kalder og anerkender som "Kraft"; eller yderligere Noumenonet for Udifferentieret Cosmisk Substans som selv er et uopnåeligt og uerkendeligt objekt for begrænset opfattelse; roden og basis for alle objektive tilstande og også subjektive; den neutrale akse, ikke en af de mange aspekter, men dets centrum. Dette kan tjene at til at belyse meningen hvis vi forsøger at forestille os et neutralt center—drømmen for de som ønsker at opdage evige bevægelse. Et "neutralt center" er, er i et aspekt, det begrænsende punkt i ethvert givet sæt sanser. Forstil dig, således, to på hinanden følgende planer af allerede dannet stof; hver af disse korresponderende til et passende sæt sansende organer. Vi er påtvunget til at godtage at mellem disse to planer af stof der finder der en uophørlig cirkulation sted; og hvis vi følger atomerne og molekylerne i (lad os sige) det lavere af deres transformationer opad, så vil disse komme til et punkt hvor de passerer fuldstændig udenfor rækkevidden af de evner som vi bruger på det lavere plan. Rent faktisk, så forsvinder stoffet fra det lavere plan væk fra vores opfattelse ind til ingenting for os — eller rettere så passerer det videre til det højere plan, og stof-tilstanden der korresponderer til et sådant overgangs-punkt må sandelig besidde specielle og ikke let opdagelige egenskaber. Sådanne "Syv Neutrale Centre,"* frembringes så, af Fohat, som, når, som Milton angiver det—

"Fuldkomne grundlag (er) lagt hvorpå at bygge . . ."

fremskynder stof til aktivitet og evolution.

Ur Atomet (anu) kan ikke blive multipliceret hverken i dets før-fødsels tilstand, eller dets første-fødsel; derfor kaldes det "SUM TOTALITETEN," figurativt selvfølgelig, da denne "SUM TOTALITET" er uudgrundelig. (Se Tillægget til denne Bog.) Det som er intethedens dyb for fysikeren, som kun kender verden af synlige årsager og virkninger, er for Okkultisten det Guddommelige *Plenums* uudgrundelige Rum. Blandt mange andre indvendinger mod læren om en endeløs evolution og re-involution (eller re-absorption) af Kosmos, en process som, ifølge den Brahminske og Esoteriske Doktrin, er uden en begyndelse eller en ende, der fortælles Okkultisten at det kan ikke være sådan, fordi "med alle indrømmelser fra

* Sådan er, mener vi, betegnelsen tillagt af Hr. Keely, fra Philadelphia, opfinderen til den berømte "Motor"— skæbnebestemt, sådan som hans beundrere havde håbet, til at revolutionere motorkraften i verden — til det han yderligere kalder de "Æteriske Centre."

moderne videnskabelig filosofi er det en nødvendighed at Naturen at gå i forfald." Hvis Naturens tendens "til at udtømme sig" skal anses for at være så virkningsfuld en indvending mod Okkult Kosmogoni, "Hvordan," kan vi spørge, "tager i Positivister og Fri-Tænkere og Videnskabsfolk højde for falanksen omkring os af aktive stjerne systemer?" De har haft evigheden til at "gå i forfald" i; hvorfor, er Kosmos så ikke en enorm træg masse? Selv månen menes kun hypotetisk at være en død planet, "gå i forfald," og astronomien synes ikke at være bekendt med mange sådanne døde planeter.* Forespørgslen er ubesvarlig. Men bortset fra dette så må det bemærkes at ideen om at mængden af "omsættelig energi" i vores lille system kommer til et ophør er fuldstændig baseret på den fejlagtige opfattelse af en "hvid-glødende, glødende Sol" evigt radierende sin varme væk til Rummet uden kompensering. Til dette svarer vi at naturen gå i forfald og forsvinder fra det objektive plan, kun for at genopstå efter en tid med hvile ud af det subjektive og for at genopstige endnu en gang. Vores Kosmos og Natur vil gå i forfald kun for at genfremstå på et mere fuldkomment plan efter hver PRALAYA. De Østlige filosofers *stof* er ikke "stoffet" og Naturen hos de Vestlige metafysikere. For hvad er Stof? Og frem for alt, hvad er vores videnskabelige filosofi andet end det som så rettelig og så høfligt er defineret af Kant som "Videnskaben om *begrænsningerne* for vores Viden"? Hvor har de mange forsøg udført af Videnskaben for at binde, forbinde, og definere alle fænomener for organisk liv alene ved fysiske og kemiske manifestationer, bragt den hen? Generelt til spekulation — rene sæbe-bobler, som brister den ene efter den anden før mennesker indenfor Videnskaben blev tilladt at opdage virkelige sandheder. Alt dette ville være undgået, og fremskridtet for viden ville have fortsat fremad med gigantiske skridt, hvis Videnskaben og dens filosofi blot havde afholdt sig fra at godtage hypotesen om en en-sidig Viden om *deres* Stof.†

* Månen er kun *død* så vidt som hendes *indre* "principper" angår—*dvs.*, *psykisk* og *åndeligt*, uanset hvor absurd udtalelsen kan synes. Fysisk, er hun kun som et halv-paralyseret legeme kan være. Hun refereres rammende som den "sindssyge moder," den store siderisk *tosse* indenfor Okkultisme.

† Forekomsten af Uranus og Neptun, hvis satellitter, respektivt fire og en, man mente, i deres omløb revolverede fra Øst til Vest, hvorimod alle andre satellitter roterer fra Vest til Øst, er en meget god en, med hensyn til at vise hvor upålidelig alle *a priori* spekulationer er selv når de er baseret på de strengeste matematiske analyser. Den berømte hypotese om dannelsen af vores Solsystem ud af nebulous ringe, fremlagt

Hvis intet fysisk intellekt er i stand til at tælle sandkornene som dækker nogle få mil ved hav-kysten; eller at fatte disse sandkorns ultimative natur og essens, håndgribelige og synlige på naturalistens håndflade, hvordan kan så nogen som helst materialist begrænse lovene som forandrer atomernes tilstande og væren i ur chaoset, eller vide noget som helst sikkert om kapaciteten og kraften i deres atomer og molekyler før og efter deres dannelse til verdener? Disse uforanderlige og evige molekyler — meget tykkere i rummet end sandkornene på hav kysten — kan variere i deres konstitution i retningen af linjen for deres eksistensplaner, lige som sjæls-substansen adskiller sig fra dets vehikel, kroppen. Hvert atom har syv planer for væren eller eksistens, lærer vi; og hvert plan styres af dets specifikke love for evolution og absorption. Uvidende om nogen af dem, selv omtrentlige, kronologiske data med henblik på at begynde at forsøge at fastlægge vores planets alder eller oprindelsen til det solare system, så driver astronomer, geologer, og fysikere med hver ny hypotese længere og længere væk fra sandhedens kyst ind i bundløse dybder af spekulativ ontologi.* Loven om Analogi i strukturens plan mellem de trans-Solare systemer og intra-Solare planeter, hviler ikke nødvendigvis på de begrænsede tilstande som ethvert synligt objekt er underlagt, på dette vores plan for væren. Indenfor Okkult Videnskab er denne lov den første og mest vigtige nøgle til den Cosmiske fysik; men den er nødt til at blive studeret i dens minutøse detaljer, "for at blive

af Kant og Laplace, var hovedsagelig baseret på de ovennævnte fakta at alle planeter roterede i samme retning. Det er på baggrund af dette forhold, matematisk påvist i Laplace tid, at denne store astronom, der kalkulerede via teorien om sandsynlighed, tilbød at vædde tre milliarder mod en på at den næste opdagede planet ville have den samme særegenhed i sin bevægelse mod Øst i dens system. De videnskabelige matematikeres uforanderlige love blev "forværret ved yderligere eksperimenter og observationer," blev det sagt. Ideen om Laplace's fejl forbliver generelt ind til den dag i dag; men nogle astronomer har endelig haft succes med at påvise (?) at fejlen skyldes at godtage Laplace's påstand som en fejl; og skridt tages nu til at korrigere den uden at tiltrække generel opmærksomhed til the *bévue*. Mange sådanne ubehagelige overraskelser er i vente for hypoteser af endda en ren fysisk karakter. Hvilke yderligere desillusioner, kan der så ikke være med hensyn til spørgsmål af transcendental, Okkult Natur? I hvert fald lærer Okkultismen at den såkaldte "omvendte rotation" er et faktum.

* Okkultisterne, som har en yderst fuldkommen tillid til deres egne nøjagtige optegnelser, astronomiske og matematiske, udregner Menneskehedens alder, og hævder at den sidstnævnte (som adskilte køn) i denne Runde har eksisteret nøjagtig 18.618.727 år, sådan som den Brahminske lære og endda nogle Hindu kalendere erklærer det.

drejet syv gange," før man kommer til at forstå den. Okkult filosofi er den eneste videnskab som kan lære om det. Hvordan, kan nogen så fastgøre sandheden eller usandheden på Okkultistens proposition at "Kosmos er evigt i dens ikke-konditionerede kollektivitet, og kun begrænset i dens konditionerede manifestationer" på den ensidige fysiske udtalelse at "det er en nødvendighed at Naturen går i forfald?"

Med disse vers ender — den 4'de Sloka til Stanza VI. — den del af Stanzaerne som relaterer til den Universelle Kosmogoni efter den sidste Mahapralaya eller Universelle ødelæggelse, som, når den kommer, udsletter Rummet for enhver differentieret ting, Guder så vel som atomer, lige som mange tørre blade. Fra dette vers og fremad, beskæftiger Stanzaerne sig kun generelt med vores Solare System, med de planetariske kæder der i, som man kan ræsonnere sig til, og især med vores klodes historie (den 4'de og dens kæde). Alle Stanzaerne og versene som følger i denne Bog I. refererer kun til evolutionen af, og på, vores Jord. Med hensyn til den sidstnævnte, fastholdes der en mærkelig lære — selvfølgelig kun mærkelig fra det moderne videnskabelige standpunkt — som bør fortælles om.

Men før nye og ret så forbløffende teorier præsenteres for læseren, så må de gives et forord med nogle få forklarende ord. Det er absolut nødvendigt, fordi disse teorier støder ikke kun sammen med moderne videnskab, men modsiger, på visse punkter, tidligere udtalelser fremlagt af andre Teosoffer, som påstår at basere deres forklaringer og gengivelser af disse læresætninger på den samme kilde som vi gør.*

Det kan måske give anledning til den ide at der er en udpræget modsigelse mellem udbrederne af den samme doktrin; hvorimod forskellen, i virkeligheden, opstår fra den ufuldstændige information givet til tidligere forfattere, som således drog nogle fejlagtige konklusioner og hengav sig til forhastede spekulationer, i deres bestræbelser på at præsentere et komplet system for offentligheden. Således må læseren, der allerede er en Teosofisk studerende, ikke blive overrasket over på disse sider at finde korrigeringen af visse udtalelser foretaget i forskellige Teosofiske værker, og også forklaringen af visse punkter som har været forblevet uklare, fordi de nødvendigvis var ladet ufuldstændige. Mange er spørgsmålene som selv forfatteren af "Esoteric Buddhism" (det bedste og

* "Esoteric Buddhism" og "Man."

mest nøjagtige af alle sådanne værker) ikke har berørt. På den anden side, så har selv han introduceret flere fejlagtige forhold som nu må blive præsenteret i deres sande mystiske lys, så vidt som den nuværende forfatter er i stand til at gøre det.

Lad os derfor gøre en kort pause mellem de lige forklarede Slokaer og de som følger, for de Cosmiske perioder som adskiller dem er af umådelig varighed. Dette vil give os god tid til at tage et fugleperspektiv på nogle punkter vedrørende den Hemmelige Lære, som er blevet præsenteret for offentligheden i et mere eller mindre usikkert og nogle gange fejlagtigt lys.

NOGLE FÅ TIDLIGE TEOSOFISKE FEJLOPFATTELSER
MED HENSYN TIL PLANETER, RUNDER, OG MENNESKET.

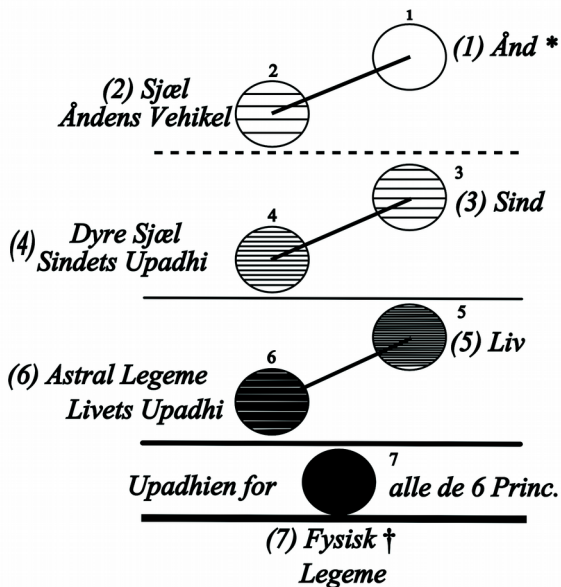
Blandt de elleve udeladte Stanzaer* er der en som giver en fuld beskrivelse af dannelsen af de planetariske kæder den ene efter den anden, efter de første Cosmiske og Atomiske differentieringer var påbegyndt i den oprindelige *Acosmism*. Det er frugtesløst at tale om "love der opstår når Guddommelighed forbereder på at skabe" for (a) love eller rettere LOV er evig og uskabt; og (b) den Guddommelighed er Lov, og *vice versâ*. Desuden, udfolder den ene evige LOV alting i den (kommende) manifesterede Natur på et syvfoldigt princip; blandt resten, de utallige cirkulære kæder af verdener, bestående af syv kloder, gradueret på de fire lavere planer i den dannede verden (de tre andre tilhører det Arketypiske Univers). Ud af disse syv er kun *en, den laveste og den mest materielle af disse kloder*, indenfor vores plan eller sanses-opfattelse, de seks andre ligger udenfor den og er derfor usynlige for det jordiske øje. Enhver sådan kæde af verdener er afkommet og skabelsen af en anden, *lavere*, og *død* kæde—*dens reinkarnation*, så at sige. For at gøre det klarere: vi fortælles om planterne — hvor af *kun syv* blev anset for hellige, for at være regeret af de højeste herskere eller guder, og slet ikke fordi de gamle ikke vidste noget om de andre† —at hver af disse, uanset kendte eller ukendte, er en syvfoldighed, lige som kæden som Jorden tilhører (se "Esoteric

* Se noten som følger efter Kommentaren på den foregående side, og også resuméet til Stanzaerne i Fortalen, side 22.

† Mange andre planeter er nummereret i de Hemmelige Bøger end i moderne astronomiske værker.

Buddhism"). For eksempel, er alle sådanne planeter som Merkur, Venus, Mars, Jupiter, Saturn, osv., osv., eller vores Jord, lige så synlige for os som vores klode, sandsynligvis, er det for beboerne på andre planeter, hvis nogen af dem er, fordi de alle er på det samme plan; mens de superiorere med-kloder blandt disse planter er på andre planer helt udenfor vores jordiske sansers. Da deres relative position angives senere hen, og også i diagrammet tilføjet til Kommentarerne i Vers 7 i Stanza VI., er nogle få ord med forklaringer alt der behøves for nuværende. Disse usynlige ledsagere korresponderer påfaldende til det som vi kalder "principperne i Mennesket." De syv er på de tre materielle planer og et åndeligt plan, svarende til de tre *Upadhier* (materielle grundlag) og et åndeligt vehikel (*Vahan*) i vores syv principper i den menneskelige inddeling. Hvis, vi af hensyn til en klarere mental opfattelse, forestiller os de menneskelige principper arrangeret som i det følgende skema, så vil vi nå frem til det vedlagte diagram af korrespondancer:—

MENNESKELIGE PRINCIPPER.

PLANETARISK INDDDELING.

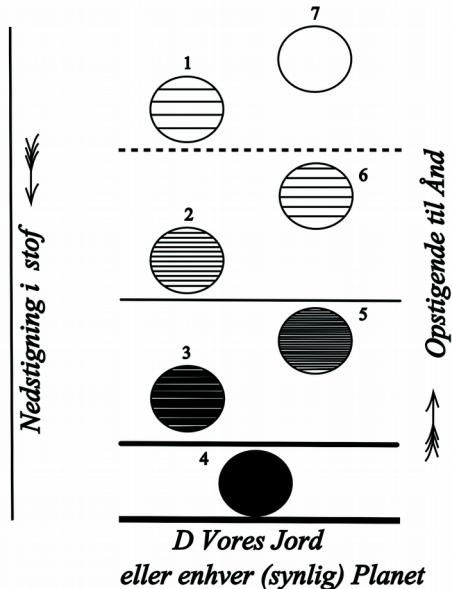

DIAGRAM I.

* Mens vi her går frem fra det Universelle til det Individuelle, i stedet for at bruge den induktive eller Aristoteliske metode, så er tallene vendt om. Ånd er nummereret som den første i stedet for den syvende, som det normalt gøres, men, i sandhed, *ikke burde gøres*.

† Eller som normalt navngivet efter måden i *Esoteric Buddhism* og andre: 1, Atma; 2, Buddhi (eller Åndelig Sjæl); 3, Manas (Menneskelig Sjæl); 4, Kama Rupa (Begær og Lidenskabers Vehikel); 5, Linga Sarira; 6, Prana; 7, Sthula Sarira.

De mørke horisontale linjer for de lavere planer er Upadhierne i et tilfælde, og planerne i tilfældet med den planetariske kæde. Med hensyn til de menneskelige principper, så placerer diagrammet dem selvfølgelig ikke helt i rækkefølge, men viser alligevel korrespondancen og analogien som opmærksomheden nu ledes hen på. Som læseren vil se, så er det et spørgsmål om nedstigning i stoffet, justeringen — i både de mystiske og de fysiske sanser — af de to, og deres sammenblanding med henblik på den store kommende "livets strid" som venter begge *entiteterne*. "Entitet" kan synes et mærkeligt udtryk at bruge med hensyn til en klode; men de gamle filosoffer, som betragtede jorden som et mægtigt "dyr," var mere viise i deres tid end vores moderne geologer er i deres; og Pliny, som kaldte Jorden vores omsorgsfulde beskytter og moder, det eneste element som ikke er fjendtligt for mennesket, talte mere sandfærdigt end Watts, som i hans fantasi så Guds fodskammel i hende. For Jorden er kun menneskets fodskammel i hans opstigning til højere regioner; forhallen—

". til herlige palæer,
Gennem hvilke en menneskemængde sig for evigt bevæger sig."

Men, dette viser kun hvor beundringsværdigt den okkulte filosofi passer til alle ting i Naturen, og hvor meget mere logisk dens læresætninger er end de livløse spekulationer hos fysisk videnskab.

Efter at have lært så meget, så vil mystikeren være bedre forberedt på at forstå den okkulte lære, selv om enhver formel studerende indenfor moderne videnskab kan, og sandsynligvis vil, anse den for absurd nonsens. Den studerende indenfor okkultisme, mener imidlertid at teorien som diskuteres for nuværende er langt mere filosofisk og sandsynlig end enhver anden. Den er, i det mindste mere logisk, end den teori som for nylig blev fremlagt som gjorde månen til en projektion af en del af vores Jord der blev udstødt den gang den sidstnævnte kun var en fusionerende klode, en smeltet plastisk masse.*

Det siges at de planetariske kæder har deres "Dage" og deres

* Forfatteren til "Modern Science and Modern Thought," Mr. Samuel Laing siger: "De astronomiske konklusioner er teorier baseret på så usikre data, at mens de i nogle tilfælde giver utroligt korte resultater, så som 15 millioner år for hele den fortidige proces med dannelsen af solsystemet, så giver de i andre næsten utroligt lange resultater, lige som *i den som formoder at månen er blevet kastet ud da Jorden roterede i tre timer, mens den største faktiske forsinkelse der nås fra observationer ville nødvendiggøre 600 millioner af år for at få den til at rotere med tre-og-tyve timer i stedet for fire-og-tyve*" (p. 48). Og hvis fysikere stædigt fastholder det, hvorfor skulle Hinduernes kronologi så blive leet af som overdrevne?

"Nætter" — *dvs.*, perioder med aktivitet eller liv, og med inertie eller død — og opfører sig i himlen sådan som mennesker gør på Jorden: de genererer deres ligheder, bliver gamle, og bliver personligt uddøde, deres åndelige principper lever kun i deres afkom som en overlevelse af dem selv.

Uden at forsøge den meget vanskelige opgave med at fremlægge hele processen i alle dens kosmiske detaljer, så kan tilstrækkeligt siges med henblik på at give en approksimeret ide om det. Når en planetarisk kæde er i dens sidste Runde, så sender dens Klode 1 eller A, før den endeligt *dør ud*, al dens energi og "principper" ind i et neutralt center af latent kraft, et "laya center," og derved grundlægges en ny kerne af udifferentieret substans eller stof, *dvs.*, kalder det til aktivitet eller giver det liv. Antag at en sådan proces har fundet sted i en lunar "planetarisk" kæde; antag yderligere, af hensyn til eksemplet (selv om Hr. Darwin's teori citeret nedenfor på det seneste er blevet væltet omkuld, selv om sandheden endnu ikke er fastslået via matematiske kalkulationer) at månen er langt ældre end Jorden. Forestil dig månens seks ledsage-kloder — æoner før den første klode af vores syv var evolueret — i nøjagtig samme position i relation til hinanden som ledsage-kloderne til vores kæde okkuperer nu med hensyn til vores Jord. (Se i "Esoteric Buddhism," "The Constitution of Man," og the "Planetary Chain.") Og det vil nu være let yderligere at forestille sig Klode A i den lunare kæde grundlæggende Klode A i den jordiske kæde, og — uddø; Klode B fra den førstnævnte sender efter dette sin energi ind i Klode B i den nye kæde; derefter Klode C i den lunare, skabende sit afkom i sfære C i den jordiske kæde; derefter hælder Månen (vores Satellit*) al dens livs

* Hun er unægtelig satellitten, men det gør ikke teorien ugyldig at hun har givet alt til Jorden bortset fra hendes lig. For at Darwin's teori skal kunne holde, ud over hypotesen lige væltet omkuld (se sidste fodnote), er andre endnu mere uoverensstemmende spekulationer nødt til at blive opfundet. Månen siges det, har nedkølet sig næsten seks gange så hurtigt som Jorden (Winchell's "World-Life"): "Månen, er kun elleve og to trediedele millioner af år gammel siden dette stadie, hvis jorden er 14.000.000 år gammel siden dens skorpedannelse . . ." osv. Og hvis vores Måne kun er et plask væk fra vores jord, hvorfor kan ingen lignende udledning blive etableret for andre Måner ved andre planeter? Astronomerne "ved det ikke." Hvorfor skulle Venus og Merkur ikke have nogen satellitter, og ved hvad, når de nu eksisterer, blev de dannet? Fordi, siger vi, videnskaben har kun en nøgle — stoffets nøgle — til at åbne naturens mysterier med, trods alt, mens okkult filosofi har syv nøgler og forklarer det som videnskaben fejler i at se. Merkur og Venus har ingen satellitter men de har "forældre" lige som jorden havde. Begge er langt ældre end Jorden og, før den sidstnævnte når hendes syvende Runde, så vil hendes moder Måne være opløst

energi og kræfter frem ind i den laveste klode i vores planetariske ring — Klode D, vores Jord; og, efter at have overført dem til et nyt center bliver den virtuelt *en død planet*, hvor i rotation næsten er ophørt siden fødslen af vores klode. Månen er nu den kolde restmængde, skyggen trukket efter det nye legeme, hvor ind i hendes levende kræfter og "principper" er transfunderet. Hun er nu dømt til i lange tidsaldre evigt at forfølge Jorden, at blive tiltrukket af og at tiltrække hendes afkom. Konstant *vampyriseret* af hendes barn; så hævner hun sig på det ved at gennemvæde det helt igennem den onde, usynlige, og giftige indflydelse som emanerer fra hendes okkulte naturs side. For hun er en *død*, og alligevel en *levende krop*. Partiklerne fra hendes rådnende lig er fyldt med aktivt og destruktivt liv, selv om legemet som de har dannet er sjæleløst og livløst. Derfor er dets emanationer på samme tid godgørende og ondsindede — denne omstændighed finder sin parallel på jorden i den sandhed at græs og planter ingen andre steder er mere saftige og frodige end på grave; mens det samtidigt er kirkegårde eller lig-emanationer, som dræber. Og lige som alle onde ånder eller vampyrer, er månen troldmænds venner og den uforsigtiges fjende. Fra de arkaiske æoner og de senere tider med heksene fra Thessalien, ned til nogle af de nutidige *tantrikere* fra Bengalen, var hendes natur kendt af enhver Okkultist, men har været en lukket bog for fysikerne.

Sådan er månen set fra de astronomiske, geologiske, og fysiske synsvinkler. Med hensyn til hendes metafysiske og psykiske natur så må den forblive en okkult hemmelighed i dette værk, sådan som den var i bindet om "Esoteric Buddhism," på trods af den temmelig optimistiske påstand der i på p. 113 (5'te udgave) at "der er ikke meget mysterium tilbage nu i den ottende sfæres gåde." Disse er sandelig emner, "hvorom adepterne er meget reserverede i deres kommunikationer til uindviede elever," og siden de ydermere, aldrig har sanktioneret eller tilladt nogen publicerede spekulationer om dem, jo mindre sagt desto bedre.

Alligevel uden at træde på den "ottende sfæres" forbudne grund, så kan det være brugbart at fremlægge nogle yderligere sandheder med hensyn til eks-monader i den lunare kæde—de "lunare forfædre" — da de spiller en

i den tynde luft, lige som "Månerne" fra de andre planeter er blevet det, eller ikke er blevet det, som tilfældet nu kan være, da der er planeter som har *mange* måner — yderligere et mysterium som ingen Ødipus indenfor astronomien har løst.

ledende rolle i den kommende *Antropogenesis*. Dette bringer os direkte til menneskets syvfoldige konstitution; og da nogen diskussion på det seneste er opstået om den bedste klassificering at benytte med hensyn til inddelingen af den mikrokosmiske entitet, tilføjes nu to systemer med henblik på at lette sammenligningen. Den tilføjede korte artikel er fra Hr. Subba T. Row's pen, en lærd Vedantisk videnskabsmand. Han foretrækker den Brahminske inddeling fra Raja Yoga, og fra en metafysisk synsvinkel har han helt ret. Men, da det er et spørgsmål om enkelt valg og formålstjenlighed, så holder vi i dette værk fast i den "hævdvundne" klassificering fra den trans-Himalayiske "Esoteriske Arhat Skole." Den følgende tabel og dens forklarende tekst er gengivet fra the "Theosophist" i Madras, og de indeholdes også i "Five Years of Theosophy":—

SYVFOLDIG INDDELING I FORSKELLIGE INDISKE SYSTEMER.

"Vi angiver nedenfor i en tabelform klassifikationerne benyttet af de Buddhistiske og Vedantiske lærere for menneskets principper: —

KLASSIFIKATION I ESOTERISK BUDDHISME.	VEDANTISK KLASSIFIKATION.	KLASSIFIKATION I TARAKA RAJA YOGA.
1. Sthula Sarira.	Annamaya kosa.*	} Sthulopadhi.§
2. Prana.†	} Pranamaya kosa.	
3. Pranas vehikel.‡		
4. Kama Rupa.	} Manomaya kosa.	} Sukshmopadhi.
5. Sind { (a) Vilje og følelser, osv. (b) Vignanam.		
6. Åndelig Sjæl.§§	Anandamaya kosa.	Karanopadhi
7. Atma.	Atma.	Atma.

* Kosa (kosha) er bogstaveligt "Hylster," ethvert principps hylster.

† "Liv."

‡ Det astrale legeme eller Linga Sarira.

§ Sthula-Upadhi, eller princippets grundlag.

§§ Buddhi.

Fra den foregående tabel vil det ses at det tredje princip i den Buddhistiske klassifikation ikke nævnes separat i den Vedantiske inddeling, da den blot er Prana's vehikel. Det kan også ses at det Fjerde princip er inkluderet i den tredje Kosa (Hylster), da det samme princip blot er viljes-kraftens vehikel, som blot er en energi i sindet. Det skal også bemærkes at Vignanamaya Kosa anses for at være adskilt fra Manomaya Kosa, da inddelingen sker efter døden mellem den lavere del af sindet, så at sige, som har tættere affinitet til det fjerde princip end med det sjette; og dets højere del, som knytter sig selv til den sidstnævnte, og som, rent faktisk, er grundlaget for den højere åndelige individualitet i mennesket.

Vi kan også her påpege for vores læsere at klassifikationen nævnt i den sidste kolonne, med henblik på alle praktiske formål, forbundet med Raja Yoga, er den bedste og enkleste. Selv om der er syv principper i mennesket, så er der kun tre adskilte Upadhier (grundlag), i hvilke Atma kan arbejde uafhængigt fra resten. Disse tre Upadhier kan adskilles af en Adept uden at dræbe ham selv. Han kan ikke adskille de syv principper fra hinanden uden at ødelægge sin konstitution."

Den studerende vil nu være bedre forberedt med hensyn til at se at mellem de tre Upadhier i Raja Yoga og dets Atma, og vores tre Upadhier, Atma, og de tre ekstra inddelinger, er der i realiteten meget lidt forskel. Yderligere, da enhver adept i cis-Himalayisk eller trans-Himalayisk Indien, hos Patanjali, Aryasanga eller Mahayana skolerne, er nødt til at blive en Raja Yogi, så må han derfor, godtage Taraka Raja klassifikationen i princippet og teorien uanset hvilken klassifikation han hengiver sig til med henblik på praktiske og okkulte formål. Således, betyder det meget lidt hvorvidt man taler om de *tre Upadhier med deres tre aspekter* og Atma, den evige og udødelige syntese, eller kalder dem de "syv principper."

Til fordel for de som måske ikke har læst, eller, hvis de har, så måske ikke har klart forstået, doktrinen, i Teosofiske skrifter, om de syvfoldige kæder i det Solare Kosmos, så er læren kort denne:—

1. Alting i det metafysiske så vel som i det fysiske Univers er syvfoldigt. Derfor er ethvert legeme, enhver planet, uanset synlig

eller usynlig, krediteret med seks ledsage kloder. (Se Diagram Nr. 3, efter vers 6 i denne kommentar.) Livets evolution skrider frem på disse syv kloder eller legemer fra den 1'te til den 7'ende i Syv RUNDER eller Syv Cyklusser.

2. Disse kloder er dannet via en proces som Okkultisterne kalder "genfødslen af planetariske kæder (eller ringe)." Når den syvende og sidste Runde i en af sådanne ringe er blevet påbegyndt, så begynder den højeste eller første klode "A," fulgt af alle de andre ned til den sidste, i stedet for at gå ind en eller anden slags hvile — eller "formørkelse," som i deres tidligere Runder — at dø ud. Den "planetariske" opløsning (*pralaya*) er ved hånden, og dets time har slået; hver klode er nødt til at overføre dets liv og energi til en anden planet. (Se diagram Nr. 2 *infra*, "Månen og Jorden.")

3. Vores Klode, som den synlige repræsentant for dens usynlige superiorer ledsage kloder, dens "herrer" eller "principper" (se diagram Nr. 1), er nødt til at leve, lige som de andre har gjort, gennem syv Runder. I løbet af de første tre, danner og konsoliderer den; under den fjerde falder den til ro og bliver fast; under de sidste tre vender den gradvist tilbage til dens første æteriale form: den åndeliggøres så at sige.

4. Dens Menneskehed udvikles kun fuld ud i den Fjerde — vores nuværende Runde. Op til denne fjerde Livs-Cyklus, refereres den kun til som "menneskehed" på grund af mangel på et mere passende udtryk. Lige som larven bliver til puppe og sommerfugl, så passerer Mennesket, eller snarere det som bliver til mennesket, gennem alle former og naturrigger under den første Runde og gennem alle de menneskelige former i løbet af de følgende to Runder. Ankommet på vores Jord ved begyndelsen af den Fjerde i den nuværende serie af livs-cyklusser og racer, er MÆNNEKET den første form som fremkommer der på, kun forudgået af mineralriget og planteriget — selv den sidstnævnte *er nødt til at udvikle sig og fortsætte dens videre evolution gennem mennesket*. Dette vil blive forklaret i Bog II. Under de kommende tre Runder, der vil Menneskeheden, lige som kloden hvorpå den lever altid have en tendens til at genoptage dens ur form, den svarende til en Dhyan Chohanisk Hærskare. Mennesket har en tendens til at blive *en* Gud og derefter — GUD, lige som ethvert andet atom i Universet.

"Begyndende så tidligt som med den 2'en runde, forsætter Evolutionen allerede på et helt andet plan. Det er kun under den 1'te runde at det (himmelske) menneske bliver et menneskeligt væsen på klode A (igen bliver det) et mineral, en plante, et dyr, på klode B og C osv. Processen forandrer sig

fuldstændigt fra den anden runde; men du har lært forsigtighed . . . og jeg råder dig *til ikke at sige noget før tiden for at sige det er kommet*. . . " (Uddrag fra Lærerens brev om forskellige emner.)

5. Enhver livs-cyklus på Klode D (vores Jord)* udgøres af syv rod-racer. De begynder med den Ætereale og slutter med den åndelige på den dobbelte linje af fysisk og moralsk evolution — fra begyndelsen af den jordiske runde til dens afslutning. (En er en "planetarisk runde" fra Klode A til Klode G, den syvende; den anden, "klode runden," eller den *jordiske*.)

Dette er udmærket beskrevet i "Esoteric Buddhism" og behøver ikke yderligere belysning for nuværende.

6. Den første rod-race, *dvs.*, de første "mennesker" på jorden (uanset form) var de "himmelske menneskers" afkom, rettelig kaldt de "Lunare Forfædre" eller Pitrier indenfor Indisk filosofi, hvoraf der er syv klasser eller Hierarkier. Da alt dette vil blive tilstrækkeligt forklaret i de følgende sektioner og i Bog II., så behøves der ikke at blive sagt mere om det her.

Men de to værker som allerede er nævnt, som begge behandler emner fra den okkulte doktrin, behøver særlig opmærksomhed. "Esoteric Buddhism" er for velkendt i Teosofiske cirkler, og selv af verdenen udenfor, til at det er nødvendigt at komme udførligt ind på dens fortjenester her. Det er en fortrinlig bog, og har ydermere gjort fortrinligt arbejde. Men det ændrer ikke ved den sandhed at den indeholder nogle fejlagtige opfattelser, og at dette har ført mange Teosoffer og læg-læsere til at danne en fejlagtig opfattelse af de Hemmelige Østlige Doktriner. Yderligere så synes den, måske, lidt for materialistisk.

"MAN," som kom senere, var et forsøg på at præsentere den arkaiske doktrin fra en mere fuldkommen synsvinkel, at oversætte nogle visioner i og fra det Astrale Lys, for at fremlægge nogle læresætninger delvist samlet fra en Mesters tanker, men ulykkeligvis misforstået. Dette værk taler om evolutionen af de tidlige menneske Racer på Jorden, og indeholder nogle fortrinlige sider af filosofisk karakter. Den fejlede i dens mission, fordi tilstandene som var nødvendige for en korrekt oversættelse af disse visioner ikke var til stede. Derfor må læseren ikke undre sig over hvis vores Bind modsiger disse tidlige beskrivelser på flere punkter.

* Vi bekymrer os ikke om andre Kloder i dette værk bortset fra lejlighedsvist.

Esoterisk "Kosmogoni" generelt, og evolutionen af den menneskelige Monade især, adskiller sig så essentielt fra hinanden i disse to bøger og i andre Teosofiske værker skrevet uafhængigt af *begyndere*, at det er umuligt at fortsætte med det nuværende arbejde uden speciel omtalte af disse to tidligere bind, for begge har et antal beundrere — især "Esoteric Buddhism". Tiden er ankommet for forklaringen af nogle forhold i denne retning. Fejl er nu nødt til at blive kontrolleret af den oprindelige lære og korrigeret. Hvis en af de omtalte værker har en for udtalt partiskhed hen mod materialistisk videnskab, så er den anden bestemt for idealistisk, og er, til tider fantasifuld.

Fra doktrinen — ret uforståelig for vestlige sind — som behandler Klodernes periodiske "formørkelser" og successive "Runder" langs deres cirkulære kæder, blev de første forvirringer og misforståelser født. En af disse har reference til "*Femte-*" og endda "*Sjette-Runderne*." De som vidste at en Runde var forudgået af og fulgt af en lang Pralaya, en pause med hvile som skabte en ikke passerbar kløft mellem to Runder ind til tiden kom for en fornyet cyklus af liv, kunne ikke forstå den "fejlslutning" at tale om "*femte og sjette Runderne*" i vores *Fjerde* Runde. Gautama Buddha, blev opfattet som, en Sjette-Runde, Platon og nogle andre store filosoffer og sind, som "*Femte-Runderne*." Hvordan kunne dette være tilfældet? En Mester lærte og bekræftede at der selv nu var sådanne "*Femte-Runderne*" på Jorden; og blev dog *forstået at sige* at menneskeheden endnu var "i den Fjerde Runde," på et andet sted *synes* han at sige at vi var i den Femte. Til dette blev et "apokalyptisk svar" returneret fra en anden Lærer: — "Nogle få dråber regn udgør ikke en Monsun, selv om de varsler den." . . . "Nej, vi er ikke i den Femte Runde, men Femte Runde mennesker kan være kommet ind i de sidste få tusinde år." Dette var værre end Sphinxens gåde! Studerende indenfor Okkultisme underlagde deres hjerner det vildeste spekulations arbejde. I en betydelig tid prøvede de at overgå Ødipus og forene de to påstande. Og da Mestrene forblev så tavs som sten Sphinxen selv, så blev de beskyldt for inkonsekvens, "selvmodsigelse," og "uoverensstemmelser." Men de lod genske enkelt spekulationerne fortsætte, for *at lære en lektie* som det Vestlige sind har hårdt brug for. I deres indbildskhed og arrogance, lige som i deres vane med at materialisere ethvert metafysisk opfattelse og ethvert udtryk uden at tillade nogen margen for Østlige

metaforer og allegori, så har Orientalisterne lavet et virvar ud af den eksoteriske Hinduistiske filosofi, og Teosofferne gjorde nu det samme med hensyn til den esoteriske lære. Ind til i dag er det tydeligt at de sidstnævnte har fuldstændig fejlet med hensyn til at forstå meningen med udtrykket "Femte og Sjette Rundere." Men det er ganske enkelt dette: enhver "Runde" frembringer en ny udvikling og endda en fuldstændig forandring i menneskets mentale, psykiske og fysiske konstitution, hvor alle disse principper evoluerer på en altid stigende skala. Deraf følger det at de personer der, lige som Confucius og Platon, fysisk, mentalt og åndeligt tilhørte evolutionens højere planer, var i den Fjerde Runde sådan som det gennemsnitlige menneske vil være i den Femte Runde, hvis menneskehed er skæbnebestemt til at befinde sig selv, umådeligt højere på denne skala af evolution end vores nuværende menneskehed. Ligeledes var Gautama Buddha — inkarneret Visdom — endnu højere og større end alle de mennesker vi har nævnt, som kaldes Femte Rundere, mens Buddha og Shankaracharya benævnes Sjette Rundere, allegorisk. Deraf yderligere den skjulte visdom i bemærkningen, den gang udtalt "undvigende" — "at nogle få dråber regn udgør ikke en Monsun, *selv om de forvarsler den.*"

Og nu vil sandheden om bemærkningen i "Esoterisk Buddhism" fremsat af dens forfatter blive fuldt synlig:—

"Det er umuligt, *når komplicerede sandheder af en fuldstændig ikke familiær videnskab præsenteres for utrænede sind for den første gang*, at fremlægge dem med alle deres passende kvalifikationer . . . og ekstraordinære udviklinger. . . . Vi må være tilfreds med at tage de brede regler først og tage os af undtagelserne bagefter, og især i dette tilfælde med studiet, i forbindelse med hvilke *de generelt fulgte traditionelle metoder for undervisning, sigter mod at indpræge enhver frisk ide i hukommelsen ved at fremprovokere den forvirring som den ender med at lindre.*"

Da forfatteren til bemærkningen, som han selv siger, var, "et utrænnet sind" indenfor Okkultisme, så førte hans egne logiske slutninger, og hans bedre viden om moderne astronomiske spekulationer end om arkaiske doktriner ham ret naturligt, og lige så ubevidst for ham selv, til at begå nogle få fejl i detaljen snarere end med hensyn til nogen "bred regel." En sådan vil nu blive bemærket. Det er en ubetydelig en, men stadigvæk er den kalkuleret til at føre mange begyndere til fejlagtige opfattelser. Men da de fejlagtige bemærkninger i tidligere udgaver blev rettet i *anmærkningerne* til den femte udgave, så kan den sjette blive revideret og fuldkommengjort. Der var flere årsager

til sådanne fejltagelser. (1) De skyldes den nødvendighed som lærerne arbejdede under med hensyn til at give hvad blev betragtet som "undvigende svar": spørgsmålene blev for vedholdende presset på med til at de kunne blive ladet ubemærket, mens, de på den anden side, *kun kunne blive delvist besvaret*. (2) På trods af dette forhold, så blev tilståelsen at et "halvt brød er bedre end intet brød" alt for ofte misforstået og knapt værdsat sådan som den burde have været det. Som et resultat deraf blev umotiverede spekulationer nogle gange tyet til af de Europæiske læg-chelaer. Blandt sådanne var (a) den "Mysteriet om den Ottende Sfære" i dens relation til Månen; og (b) den fejlagtige påstand at to af de superiøre Kloder i den jordiske kæde var to af vores velkendte planter: "ud over Jorden . . . er der *kun to andre verdener i vores kæde som er synlige*. . . Mars og Merkur. . . ." (*Esoteric Buddhism*; p. 136.)

Dette var en stor fejl. Men skylden for denne tilknytter sig lige så meget til Mesterens vage og ufuldstændige svar som til spørgsmålet fra den lærende selv, som var lige så vagt og ubestemt.

Der blev spurgt: "Hvilke planeter, af de som er kendte af den almindelige videnskab ud over Merkur, tilhører vores system af verdener?" Hvis nu med "System af Verdener" i vores *jordiske kæde* eller "streng" var hensigten i spørgerens sind, i stedet for det "Solare Systems Verdener," som det burde have været, så ville svaret selvfølgelig sandsynligvis blive misforstået. For svaret var: "Mars, osv., og fire andre planeter som astronomien ikke ved noget om. Hverken A, B, ej heller YZ er kendte ej heller kan de ses ved hjælp af fysiske metoder uanset hvor fuldkommengjorte de måtte være." Dette er klart: (a) Astronomien kender som det er nu intet om realiteten af planeterne, ej heller de gamle, ej heller de som blev opdaget i moderne tid. (b) Ingen *ledsage* planeter fra A til Z, dvs., ingen øvre kloder i nogen kæde i Solsystemet, kan ses.* Med hensyn til Mars, Merkur, og "de fire andre planeter," så har de

* Selvfølgelig med undtagelse af alle planeter som kommer som nummer *fire*, lige som vores jord, månen, osv., osv. Kopier af alle de breve nogensinde modtaget eller sendt, med undtagelse af nogle private—"hvor i der ikke var nogen lære" siger Mesteren— er hos forfatteren. Da det var hendes pligt i begyndelsen, at svare og forklare visse uberørte punkter, så er det mere end sandsynligt at på trods af de mange anmærkninger i disse kopier, at forfatteren, i hendes uvidenhed om Engelsk og hendes angst for at sige for meget, kan have forkludret de afgivne oplysninger. *Hun tager det fulde ansvar for det på sig selv i hver og et tilfælde*. Men det er umuligt for hende længere at tillade at studerende forbliver i fejlagtige opfattelser, eller at tro at fejlen ligger i det esoteriske system.

en relation til Jorden som ingen mester eller høj Okkultist nogensinde vil omtale, og endnu mindre forklare naturen af.*

Lad det nu blive tydeligt sagt, at den behandlede teori er umulig, med eller uden ekstra bevis forsynet fra moderne Astronomi. Fysisk Videnskab kan levere bekræftende dog stadigvæk meget usikre, beviser, men kun med hensyn til himmelske legemer på det samme plan af materialitet som vores objektive Univers. Mars og Merkur, Venus og Jupiter, lige som enhver hidtil opdaget planet (eller de som stadig mangler at blive opdaget), er alle, *per se*, repræsentative for sådanne kæder på vores plan. Som klart udtalt i en af de utallige breve fra Hr. Sinnett's "Lærer," så "er der andre og utallige Manvantariske kæder af kloder som bærer intelligente Væsner både indenfor og udenfor vores solsystem." Men hverken Mars ej heller Merkur tilhører *vores kæde*. De er, sammen med de andre planeter, syvfoldige *Enheder* i den store hærske af "kæder" i vores system, og alle er lige så synlige som deres *øvre* kloder er usynlige.

Hvis det stadigvæk påstås at visse fremlæggelser i Lærerens breve var egnede til at vildlede, så kommer svaret:—Amen; sådan var det. Forfatteren til "Esoteric Buddhism" forstod det udmærket da han skrev at sådan er "de traditionelle undervisningsmetoder . . . ved at provokere forvirring" . . . de *lindrer*, eller *gør det ikke* — sådan som tilfældet måtte være. Under alle omstændigheder, hvis der opfordres til at dette kan have været forklaret tidligere, og den sande natur om planeterne udgivet sådan som de er det nu, så kommer svaret at: "det blev ikke fundet hensigtsmæssigt at gøre det på dette tidspunkt, da det ville have åbnet vejen for en serie af ekstra spørgsmål *som aldrig kunne besvares på grund af deres esoteriske natur*, og ville således kun være blevet pinligt." Det har fra starten været erklæret og har været gentagne gange påstået at (1'te) ingen Teosof, *ikke en gang en godtaget chela*—endsige læg studerende — kunne forvente at få den hemmelige lære *fuldt ud og komplet forklaret for sig*, før *han havde uigenkaldeligt havde forpligtiget ham selv til Broderskabet og passeret gennem mindst en indvielse*, fordi ingen figurer og tal kunne gives til offentligheden, for figurer og tal er nøglen til det esoteriske system. (2.) At

* I det samme brev udtrykkes umuligheden klart: — . . . "Prøv at forstå at du stiller mig spørgsmål som vedrører den højeste indvielse; at jeg (kun) kan give dig en generel opfattelse, men *at jeg ikke tør ej heller vil gå ind i detaljer* . . ." skrev en af Lærerne til forfatteren af "Esoteric Buddhism."

det som blev afsløret kun var den esoteriske foring af det som er indeholdt i næsten alle de eksoteriske Skrifter i verdens-religionerne— først og fremmest i Bråhmanaerne, og Upanishaderne i Vedaerne og endda i Purånaerne. Det var en lille del af det som nu videregives meget mere fyldigt i de nuværende bind; og selv dette er meget ufuldstændigt og fragmentarisk.

Da det nuværende værk blev påbegyndt, tog forfatteren, som følte sig sikker på at spekulationerne om Mars og Merkur var en fejl, kontakt til Lærerne *via brev* med henblik på en forklaring og en autoritativ version. Begge kom i passende tid, og *ordrette* uddrag fra disse er nu angivet.

" Det er helt korrekt at Mars er i en tilstand af hvile i øjeblikket, og Merkur er på vej til at komme ud af den. Du kan tilføje at Venus er i hendes sidste Runde. Hvis hverken Merkur ej heller Venus har satellitter, så er det på grund grundene . . . (se fodnote ovenfor, hvor disse grunde er angivet), og også fordi Mars har to satellitter som han ingen ret har til. . . . Phöbos, den formodede INDRE satellit, er overhovedet ikke nogen satellit. Som bemærket for længe siden af Laplace og nu af Faye (se COMPTES RENDUS, Tome XC., p. 569), Phöbos holder en alt for kort omløbstid, og der må derfor eksistere en slags defekt i teoriens hovedide lige som Faye korrekt observerer. . . . Yderligere, er både (Mars og Merkur) syvfoldige kæder, lige så uafhængige af Jordens sideriske herrer og superiors som du er uafhængig af Daumling's (Tommeliden) 'principper' — som måske var hans seks brødre, med eller uden nathuer. 'Tilfredsstillelse af nysgerrighed er slutningen på viden for nogle mennesker,' blev det sagt af Bacon, som have ret i at postulere denne selvindlysende sandhed, lige som de som var familiær med den før ham, have ret i at adskille VISDOM fra Viden, og spore begrænsninger med hensyn til det som bør offentliggøres på et givet tidspunkt. . . . Husk: —

' viden dvæler
I hoveder fyldt med tanker om andre mennesker,
Visdom i sind opmærksomme på deres eget. . . . '

Du kan aldrig indpræge dette dybdegående nok i sindet hos de som de videregiver noget af den esoteriske lære. . . . "

Yderligere, er her flere uddrag fra et andet brev skrevet af samme autoritet. Denne gang er det som et svar på nogle indvendinger forelagt Lærerne. De er baseret på ekstremt videnskabelige, og lige

så frugtesløse, ræsonnementer om det tilrådelige i at prøve at forene de Esoteriske teorier med den Moderne Videnskabs spekulationer, og blev skrevet af en ung Teosof som en advarsel imod den "Hemmelige Lære" og i reference til det samme emne. Han havde erklæret at hvis der var sådanne ledsage Jordkloder "så måtte de kun være en lille smule mindre materielle end vores klode." Hvordan kunne det så være at de ikke kunne ses? Svaret var: —

". . . . Blev psykiske og åndelige læresystemer forstået mere fuldt ud, så ville det blive næsten umuligt at endda forestille sig sådan en uoverensstemmelse. Med mindre mindre anstrengelse foretages med henblik på at forene det uforenelige — det vil sige, de metafysiske og åndelige videnskaber med fysisk og natur filosofi, 'naturlig' er et synonym for dem (videnskabens mennesker) om det stof som falder ind under deres kropslige sanser — kan ingen fremskridt virkelig opnås. Som lært om i starten, er vores Klode i bunden af den nedstigende bue, hvor stof fra vores opfattelser fremviser sig selv i dens tætteste former. . . . Derfor står det kun til troende at kloderne som overskygger vores Jord må være på andre og superiøre planer. Kort sagt, som Kloder, er de i SAM-FORENING med men ikke I SAM-EKSISTENS MED VORES JORD og henhører således til en helt anden bevidsthedstilstand. Vores planet (lige som dem vi ser) er tilpasset til dens menneskelige stammes særegne tilstand, den tilstand som sætter os i stand til med det nøgne øje at se de sideriske legemer som er sam-essentielle med vores jordiske plan og substans, lige som deres respektive beboere, Jupiterboere, Marsboere og andre kan opfatte vores lille verden: fordi vores planer for bevidsthed, adskillende sig som de gør i grader men værende af den samme slags, er på det samme lag af differentieret stof. . . . Det som jeg skrev var 'Den mindre Pralaya vedrører kun vores små STRENGE AF KLODER.' (Vi kaldte kæder 'Streng' i disse dage med sprogforvirring.) . . . 'Vores Jord tilhører en sådan streng.' Dette burde klart have vist at de andre planeter også var 'streng' eller KÆDER. . . Hvis han (dvs. indsigeren) ville opfatte selv den svage silhuet fra en af sådanne 'planter' på de højere planer, så er han først nødt til at kaste selv de tynde skyer af astralt stof væk som står mellem ham og det næste plan. . . ."

Det bliver tydeligt hvorfor vi ikke kunne opfatte det som er udenfor vores verden af stof, selv ved hjælp af de bedste jordiske teleskoper. Alene de, som vi kalder adepten, som ved hvordan de kan rette deres mentale syn og overføre deres bevidsthed — både fysisk og psykisk —

til andre planer for væren, er i stand til at tale med autoritet om sådanne emner. Og de fortæller os klart:—

"Før et liv nødvendigt for erhvervelsen af sådan en viden og kræfter, og Visdom vil komme naturligt til dig. Når som helst du er i stand til at afstemme din bevidsthed til enhver af de syv akkorder af 'Universel Bevidsthed,' de akkorder som løber langs Kosmos sang-bund, vibrerende fra en Evighed til en anden; når du fuldt ud har studeret 'Sfærernes musik,' først da vil du blive fri med hensyn til at dele din viden med dem som det er sikkert at gøre det med. I mens, vær forsigtig. Udgiv ikke de store Sandheder som er fremtidige Racers arv, til vores nuværende generation. Forsøg ikke at afsløre hemmeligheden om væren og ikke-væren til de som er ude af stand til at se den skjulte mening i Apollon's HEPTACHORD — den strålende guds lyre, hvor i der i hver af de syv strenge dvæler Ånde, Sjæle og Astral kroppen for Kosmos, hvis skal nu kun er faldet i hænderne på den Moderne Videnskab. . . . Vær forsigtig, siger vi, forsigtig og viis, og frem for alt tag vare på hvad de som lærer af dig tror på; for at de ikke ved at bedrage dem selv bedrager andre . . . for sådan er enhver sandheds skæbne som mennesket endnu er ikke-familiær med. . . . Lad hellere de planetariske kæder og andre over- og under-cosmiske mysterier forblive et drømmeland for de som hverken kan se, ej heller endnu tror at andre kan. . . ."

Det er at beklage at få af os har fulgt dette råd; og at mange en uvurderlig perle, mange juveler af visdom, er blevet kastet til en fjende som ikke er i stand til at forstå dens værdi og som har vendt rundt og gennemboret os.

"'Lad os forestille os,' skrev den samme Mester til hans to 'læg chelaer,' som han kaldte forfatteren til 'Esoteric Buddhism' og en anden gentleman, hans med-studerende for nogen tid—'lad os forestille os AT VORES JORD ER EN I EN GRUPPE PÅ SYV PLANETER ELLER MENNESKE-BÆRENDE VERDENER. . . . (De SYV planeter er de hellige planeter fra oldtiden, og er alle syvfoldige.) Nu når livsimpulsen A, eller snarere det som er skæbnebestemt til at blive A, og som ind til nu kun er cosmisk støv (et "laya center") . . osv.'"

I disse tidlige breve, hvor i udtrykkene var nødt til at blive opfundet og ord skabt, der blev "Ringene" meget ofte "Runder," og "Runderne" livs-cyklusser, og *vice versâ*. Til en korrespondent som kaldte en "Runde" for en "Verdens-Ring," skrev Læreren: "Jeg mener, at dette vil føre til yderligere forvirring. En Runde er vi enig om at kalde passagen

af en monade fra Klode A til Klode G eller Z. . . 'Verdens-Ringen' er korrekt. . . Rådgiv stærkt Hr. . . . , til at blive enig om en nomenklatur før der går videre.

På trods af denne enighed, krøb mange fejl ind i den tidligste lære, på grund af denne forvirring. Racerne blev endda fra tid til anden blandet sammen med "Runderne" og "Ringene," og førte til lignende fejl i "Man." Fra starten af havde Mesteren skrevet: —

"Fordi jeg ikke er tilladt at give dig *hele sandheden*, eller afsløre antallet af isolerede fraktioner . . . så er jeg ude af stand til at tilfredsstille dig."

Dette som svar på spørgsmålet, "Hvis vi har ret, så er den totale eksistens før menneske-perioden 637," osv., osv. Til alle forespørgslerne svarende til tal, var svaret, "Prøv at løse problemet med 777 inkarnationer. . . . *Selv om jeg er forpligtiget til at tilbageholde information . . . alligevel hvis du selv skulle finde ud af problemet, så vil det være min pligt at fortælle dig det.*"

Men de blev aldrig regnet ud på den måde, og resultaterne var — uophørlig rådvildhed og fejl.

Selv læren om den Syvfoldige konstitution i de sideriske legemer og i makrocosmos — hvor fra den syvfoldige inddeling af mikrocosmos, eller Mennesket — har ind til nu været blandt de mest esoteriske. I gammel tid blev den normalt kun afsløret ved Indvielsen og sammen med de mest hellige tal for cyklussen. Nu, som fremlagt i en af de Teosofiske tidsskrifter,* så var åbenbaringen af hele det Kosmogoniske system ikke kontempleret, ej heller for et øjeblik tænkt på som muligt, på en tid hvor få bidder af information sparsomt blev udgivet i svar på breve skrevet af forfatteren til "Esoteric Buddhism," hvor i han fremlagde en mangfoldighed af spørgsmål. Blandt disse var spørgsmål om sådanne problemer som *ingen MESTER, uanset hvor højt og uafhængig han måtte være, ville have retten til at svare på, for derved at afsløre for hele verden de mest hævdevundne og arkaiske af mysterierne fra de gamle skole-templer.* Derfor blev kun nogle få af doktrinerne afsløret i deres brede skitseringer, mens detaljer konstant blev holdt tilbage, og alle anstrengelserne som blev foretaget for at indhente flere informationer om dem blev systematisk unddraget fra begyndelsen. Dette er fuldkommen naturligt. Af de fire Vidyaer — ud af de syv grene af Viden nævnt i Purânaerne — nemlig, "Yajna-Vidya" (udførelsen af religiøse riter for at

* "Lucifer," Maj, 1888

frembringe bestemte resultater); "Maha-Vidya," den store (Magiske) viden, nu degenereret til Tantrisk tilbedelse; "Guhya-Vidya," videnskaben om Mantraer og deres sande rytme eller sang, ved mystiske besværgelser, osv. — er det kun den sidste, "Atma-Vidya," eller den sande *Åndelige* og *Guddommelige visdom*, som kan kaste det absolutte og endelige lys på læren om de tre først nævnte. Uden hjælp fra Atma-Vidya, så forbliver de andre tre *overflade* videnskaber, geometriske størrelser der har længde og bredde, men ingen tykthed. De er lige som sjælen, lemmerne, og sindet hos et sovende menneske: i stand til mekaniske bevægelser, til kaotiske drømme og endda søvngængereri, til at frembringe synlige resultater, men stimuleret af instinktive ikke intellektuelle årsager, mindst af alt ved fuldt bevidste åndelige impulser. En god mængde kan fremlægges og forklares fra de tre førstnævnte videnskaber. Men uden nøglen til deres lære tilføjes af Atma-Vidya, så vil de for evigt forblive som fragmenter i en lemlæstet tekst-bog, lige som skitseringer af store sandheder, svagt opfattet af de mest åndelige, men forvrænget ud af alle proportioner af de som vil nagle enhver skygge til væggen.

Derefter, blev yderligere en anden forvirring skabt i sindet hos de studerende ved den ufuldstændige fremlæggelse af læren om Monadernes evolution. For at blive fuldt ud realiseret, så må både denne proces og den med Klodernes fødsel blive undersøgt langt mere ud fra deres metafysiske aspekt end ud fra det man kan kalde et statistisk standpunkt, involverende figurer og tal som sjældent tillades at blive brugt i bred forstand. Uheldigvis, er der få som er tilbøjelige til kun at behandle disse doktriner metafysisk. Selv den bedste af de Vestlige forfattere om vores doktrin erklærer i hans værk at "om ren metafysik af den slags er vi nu ikke engageret i," når vi taler om Monadernes evolution ("Esoteric Buddhism," p. 46). Og i et sådant tilfælde, da Læreren i et brev til ham, bemærker "Hvorfor denne prædiken om vores doktriner, alt dette opad bakke arbejde og svømmende *in adversum flumen*? Hvorfor skulle Vesten . . . lære det. . . fra Østen . . . som aldrig kan opfylde kravene til æstetikerens specielle smag?" Og han henleder hans korrespondents opmærksomhed "på de formidable vanskeligheder der stødes på af os (Adepterne) ved ethvert forsøg vi gør på at forklare vores metafysik til det Vestlige sind."

Og det må han gerne gøre; for *udenfor* metafysikken er ingen okkult filosofi, ingen esoterisme mulig. Det er lige som at prøve at forklare efterstræbelserne og affektionerne, kærligheden og hadet, de mest private og hellige begivenheder i

det levende menneskes sjæl og sind, ved en anatomisk beskrivelse af brystet og hjernen i hans døde krop.

Lad os nu undersøge de to læresætninger nævnt ovenfor og knapt hentydet til i "Esoteric Buddhism," og supplere dem så langt som det ligger i vores magt.

EKSTRA SANDHEDER OG FORKLARINGER MED HENSYN TIL KLODERNE OG MONADERNE.

To påstande fremlagt i "Esoteric Buddhism" skal bemærkes og forfatterens opfattelse citeres. På p. 47 (femte udgave) siges det: —

" . . . de åndelige monader. . . fuldfører ikke fuldstændig deres mineralske eksistens på Klode A, fuldfører den derefter på Klode B, og så videre. De passerer flere gange rundt om hele cirklen som mineraler, og derefter yderligere flere gange rundt som planter, og flere gange som dyr. Vi afstår med vilje i at gå ind på tal for nuværende." osv., osv.

Det var en klog vej at følge i betragtning af den store fastholdte hemmelighed med hensyn til tal og numre. Deres tilbageholdenhed er nu delvist opgivet; men det ville måske have været bedre hvis de virkelige tal med hensyn til Runder og evolutions rotationer var blevet enten fuldstændigt afsløret på dette tidspunkt, eller fuldstændig tilbageholdt. Hr. Sinnett forstod udmærket denne vanskelighed da han sagde (p. 140) at: "Af årsager som ikke er lette for den udenforstående at spå om, så er besidderne af okkult viden især modvillige med hensyn til at fremlægge sandheder der relaterer til Kosmogoni, selv om det er vanskeligt for den uindviede at forstå hvorfor de skulle holdes tilbage."

At der var sådanne grunde er indlysende. Ikke desto mindre, er det på grund af denne tilbageholdenhed at de fleste af de forvirrede ideer hos nogle Østlige så vel som Vestlige elever skyldes. Vanskelighederne som er i vejen for en godtagelse af de to bestemte læresætninger under betragtning synes stor, netop på grund af mangel på nogen data til gå videre med. Men sådan var det. For tallene der tilhører de Okkulte kalkulationer kan ikke gives—sådan som Mestrene mange gange her erklæret det—udenfor kredsen af forpligtigede chelaer, og end ikke disse kan bryde reglerne.

For at gøre tingene endnu klarere, uden at røre ved doktrinens matematiske aspekter, så kan læren udvides og nogle dunkle

punkter løses. Da Klodernes evolution og Monadernes er så tæt forbundne, så vil vi lave de to læresætninger om til en. I reference til Monaderne, bedes læseren have i tanken at Østlig filosofi afviser det Vestlige teologiske dogme om en ny-skabt sjæl for hver baby der fødes, som lige så ufilosofisk som det er umuligt i Naturens økonomi. Der må være et begrænset antal Monader, der evolverer og vokser sig mere og mere fuldkomne gennem deres assimilering af mange successive personligheder, i enhver ny Mavantara. Dette er absolut nødvendigt i betragtning af doktrinerne om Genfødsel, Karma, og den gradvise tilbagevenden af den menneskelige Monade til dens kilde—*absolut* Guddom. Således, selv om hærskarerne af mere eller mindre udviklede Monader næsten er uberegnelige, så er de stadigvæk begrænsede, som alting i dette Univers af differentiering og begrænsethed.

Som vist i dobbelt diagrammet over de menneskelige "principper" og de opstigende Kloder i verdens-kæderne, er der en evig sammenkædning af årsager og virkninger, og en fuldkommen analogi som løber gennem, og kæder alle linjer af evolution sammen. En undfanger de andre—kloder som personligheder. Men, lad os begynde ved begyndelsen.

Den generelle skitsering af processen ved hvilken de successive planetariske kæder dannes er lige blevet fremlagt. For at forhindre fremtidige fejlslutninger, kan nogle yderligere detaljer blive tilbudt som også vil kaste lys over menneskehedens historie i vores egen kæde, afkommet fra det på Månen.

I diagrammerne på p. 172, repræsenterer Fig. 1 den "lunare-kæde" for de syv planeter ved begyndelsen af dens syvende eller sidste Runde, mens Fig. 2 repræsenterer "jord-kæden" som vil fremkomme, men som endnu ikke er i eksistens. De syv Kloder i hver kæde er kendetegnet i deres cykliske orden ved bogstaverne A til G, Kloderne for Jord-kæden er yderligere markeret med et kors— + —symbolet for Jorden.

Nu, bør det huskes på at Monaderne som cykler rundt i enhver syvfoldig kæde er inddelt i syv klasser eller hierarkier i overensstemmelse med deres respektive stadier af evolution, bevidsthed, og fortjeneste. Lad os derefter følge, rækkefølgen for deres tilsynekomst på planet A, i den første Runde. Tids-rummene mellem disse hierarkiers tilsynekomst på enhver Klode er justeret så når Klasse 7, den sidste, kommer til syne på Klode A, så er Klasse 1, den første lige gået videre til Klode B, og så videre, skridt for skridt, hele kæden rundt.

Yderligere, i den Syvende Runde på den Lunare kæde, når Klasse 7, den

som venter dem mellem de to kæder; og som fremlagt tilsvarende for alle de andre Kloder, hver givende fødsel til den korresponderende klode i "jord-kæden."

Yderligere, når Klode A fra den nye kæde er klar, så inkarnerer den første klasse eller det første Hierarki af Monader fra den Lunare kæde på den i det laveste kongerige, og så videre successivt. Resultatet af dette er, at det kun er den første klasse af Monader som opnår den menneskelige tilstand af udvikling under den første Runde, siden den anden klasse, på hver planet, som ankommer senere, ikke har tid til at nå dette stadie. Således når Monaderne fra Klasse 2 kun det begyndende menneskelige stadie i den Anden Runde, og så videre op til det midterste af den Fjerde Runde. Men ved dette punkt — og på denne Fjerde Runde hvor i det menneskelige stadie vil blive *fuld ud* udviklet — lukker "Døren" til det menneskelige kongerige; og fra nu af er antallet af "menneskelige" Monader, *dvs.*, Monader i det menneskelige stadie af udvikling, fuldkomment. For Monaderne som ikke har nået det menneskelige stadie ved dette punkt vil, på grund af evolutionen af menneskeheden selv, befinde dem selv så langt bagud at de kun vil nå det menneskelige stadie ved slutningen af den syvende og sidste Runde. De vil, derfor, ikke være mennesker på denne kæde, men vil danne menneskeheden i en fremtidig Manvantara og blive belønnet ved helt og holdent at blive "Mennesker" på en højere kæde, og således modtage deres Karmiske kompensation. Til dette er der, af meget gode grunde, *kun en enlig undtagelse* som vi vil omtale længere fremme. Men dette tager højde for racernes forskelle.

Det bliver således klart hvor fuldkommen analogien er mellem Naturens processer i Kosmos og i det individuelle menneske. Den sidstnævnte gennemlever hans livscyklusser, og dør. Hans "højere principper," der korresponderer i udviklingen af en planetariske kæde i forhold til de cyklende Monader, passerer ind i Devachan, som korresponderer til "Nirvanaen" og tilstande af mellemliggende hvile mellem to kæder. Menneskets lavere "principper" disintegrerer med tiden og bruges af Naturen igen til dannelsen af nye menneskelige principper, og den samme proces finder sted ved disintegrationen og dannelsen af Verdener. Analogi er således den sikreste guide med hensyn til forståelsen af de Okkulte læresætninger.

Det er en af "Månens syv mysterier," og det afsløres nu. De syv "mysterier" kaldes — de "syv juveler" — af de Japanske *Yamaboosis*, mystikerne i Lao-Tze sekten og de asketiske munke fra Kioto, Dzenodoo. De Japanske og de Kinesiske

Buddhistiske asketer og Indviede er, om muligt, blot endnu mere tilbageholdende med at fremlægge deres "Viden" en Hinduerne er.

Men læseren må ikke tillades at tabe Monaderne af syne, og skal oplyses om deres natur, så langt som det tillades, uden at ulovlig indtrængen i de højeste mysterier, som forfatteren på ingen måde foregiver at kende det sidste eller endelige ord om.

Den Monadiske Hærskarer kan groft sagt inddeles i tre store klasser: —

1. De mest udviklede Monader (de Lunare Guder eller "Ånder," i Indien kaldt, Pitrier), hvis funktion i den første Runde er at passere igennem hele den trefoldige cyklus af mineral, plante, og dyre naturriger i deres mest ætereale, filmagtige, og rudimentære former, for at iklæde dem selv i, og assimilere, den nyligt dannede kædes natur. De er dem som først når den menneskelige form (hvis der kan være nogen form i boligen for det næsten subjektive) på Klode A i den første Runde. Det er dem, som derfor leder og repræsenterer det menneskelige element under de anden og tredje Runde, og til sidst evolverer de deres skygger ved begyndelsen af den Fjerde Runde for den anden klasse, eller de som kommer efter dem.

2. Disse Monader som er de første til at nå det menneskelige stadie under den tre og en halv Runde, og at blive mennesker.*

* Vi er her tvunget til at bruge det vildledende ord "Menneske," og dette er et klart bevis på hvor lidt noget Europæisk sprog er tilpasset til at udtrykke disse subtile forskelle.

Det er indlysende at disse "Mennesker" ikke lignede mennesker af i dag, hverken i form eller natur. Hvorfor, kan det blive spurgt, så overhovedet kalde dem "Mennesker"? Fordi er ikke noget andet udtryk i noget Vestligt sprog som approksimeret viser den påtænkte ide. Ordet "Menneske" indikerer i det mindste at disse væsner var "MANUER," tænkende entiteter, uanset hvor meget de i form og tankevirksomhed adskilte sig fra os selv. Men i virkeligheden var de, med hensyn til åndelighed og tankevirksomhed, snarere "guder" end "Mennesker."

Den samme sproglige vanskelighed mødes ved beskrivelsen af "stadierne" som Monaderne passerer igennem. Metafysisk talt, så er det selvfølgelig en absurditet at tale om "udviklingen" en Monade, eller at sige at *den* bliver "Menneske." Men ethvert forsøg på at bevare sprogets metafysiske nøjagtighed ved bruge af et sådant sprog som Engelsk ville nødvendiggøre mindst tre ekstra bind af dette værk, og ville medføre en mængde af verbale gentagelser som ville være trættende i det ekstreme. Det er indlysende at MONADEN hverken kan gøre fremskridt eller udvikle sig, eller endda blive påvirket af de forandringer af tilstande den passerer igennem. *Den er ikke af denne verden eller dette plan*, og kan kun sammenlignes med en uforgængelig stjerne af guddommeligt lys og ild, kastet ned på vores

3. Efternølerne; Monaderne som er forsinket, og som på grund af Karmiske hindringer overhovedet vil ikke nå, det menneskelige stadie under denne cyklus eller Runde, bortset fra en undtagelse som allerede lovet vil blive talt om andet steds.

Evolutionen af den *eksterne* form eller krop omkring det *astrale* frembringes nu via jordiske kræfter, lige som i tilfældet med de lavere naturriger; men evolutionen af det interne eller sande MENNESKE er rent åndelig. Den er nu ikke længere en passage af den upersonlige Monade gennem mange og forskellige former af stof — i bedste fald begavet med instinkt og bevidsthed på et helt andet plan — som i tilfældet med ekstern evolution, men en rejse for "pilgrims-sjælen" gennem forskellige *tilstande ikke kun af stof* men Selv-bevidsthed og selv-opfattelse, eller af *opfattelse* fra apperception (Se "*Guder, Monader, og Atomer.*")

MONADEN fremstår fra dens tilstand af åndelig og intellektuel ubevidsthed; og, springer de første to planer over — som er for nær det ABSOLUTTE til at tillade nogen korrelering med noget som helst på et lavere plan — så går den direkte til planet for Mentalitet. Men der er intet plan i hele universet med en bredere margen, eller et bredere handlings område i dens næsten endeløse gradueringer af opfattelse og apperceptive kvaliteter, end dette plan, som på dens side har et passende mindre plan for hver "form," fra "mineral" monaden op til den tid hvor monaden via evolutionen blomstrer frem som den GUDDOMMELIGE MONADE. Men hele tiden er den stadigvæk den ene og samme Monade, kun forskellig i sine inkarnationer, gennem dens altid på hinanden efterfølgende cyklusser af delvis eller total formørkelse af ånd, eller den delvise eller totale formørkelse af stof — to polære antiteser — mens den opstiger til boligerne for mental åndelighed, eller nedstiger til materielle dybder.

For at vende tilbage til "Esoteric Buddhism." Det siges der med hensyn til den enorme mellemliggende periode mellem mineral epoken på Klode A, og menneske-epoken,* at: "Den fulde udvikling af

Jord som en frelsens planke for personlighederne som den dvæler i. Det er de sidstnævntes opgave at klynge sig til den; og således ved at få del i dens guddommelige natur, at opnå udødelighed. Overladt til sig selv vil Monaden ikke klynge sig til nogen; men, vil lige som "planken," drive væk til en anden inkarnation af evolutionens hvileløse strøm.

* Udtrykket "Menneske epoke" bruges her på grund af nødvendigheden af at give et navn til det fjerde kongerige som følger det dyriske. Men i sandhed er "Mennesket" på Klode A under den Første Runde ikke noget Menneske, men kun hans prototype eller dimensionsløse billede fra de astrale regioner.

mineral epoken på Klode A, forbereder vejen for plante udviklingen, og, så snart som denne begynder, så oversvømmer den minerale livs-impuls ind i Klode B. Derefter, når plante udviklingen på Klode A er fuldført og dyre udviklingen begynder, så oversvømmer plante livs-impulsen ind i Klode B, og mineral impulsen passerer videre til Klode C. Derefter kommer til sidst den menneskelige livs-impuls på Klode A." (Side 49.)

Og sådan fortsætter det videre for de tre Runder, hvorefter den stilner af, og til sidst stopper ved tærsklen til vores Klode, ved den Fjerde Runde; fordi den menneskelige periode (for det kommende sande fysiske menneske), den syvende, nås nu. Dette er klart, for som sagt, ". . . der er evolutions processer som går forud for mineral naturriget, og således går en bølge af evolution, sandelig flere bølger af evolution, forud for mineral bølgen i dens fremskridt rundt i sfærerne" (*ibid*).

Og nu har vi citatet fra en anden artikel, "Den Mineralske Monade" i "*Five Years of Theosophy*," p. 273 og flg.

"Der er syv naturriger. Den første gruppe består af tre grader af elementaler, eller spirende centre af kræfter — fra det første stadie af differentiering af (fra) Mulaprakriti (eller snarere Pradhâna, oprindeligt homogent stof) til dets tredje grad — *dvs.*, fra fuld ubevidsthed til semi-opfattelse; den anden højere gruppe omfatter naturrigerne fra plante til menneske; mineral naturriget danner således centralpunktet eller vendepunktet i den "Monadiske Essens's," grader, betragtet som den evoluterende energi. Tre stadier (under-fysiske) på den elementale side; det mineralske naturrige; tre stadier på den objektive fysiske* side — disse er de (første eller indledende) syv links i den evolutionære kæde."

"Indledende" fordi de er forberedende, og selv om de i sandhed tilhører det naturlige, så ville de alligevel mere korrekt beskrives som under-naturlig evolution. Denne proces gør et stop i dens stadier ved den Tredje, ved tærsklen til det Fjerde stadie, når den på planet for naturlig evolution bliver, det første rigtige stadie hen mod menneskeheden, og danner således sammen med de tre elementale naturriger, de ti, det Sefirotiske tal. Det er ved dette punkt at der begynder: —

"En nedstigen af ånd ned i stof ækvivalent til en opstigen i fysisk

* "Fysisk" betyder her differentieret med henblik på cosmiske formål og arbejde; den "fysiske side," er ikke desto mindre, hvis den er objektiv for opfattelsesevnen hos væsner fra andre planer, endnu meget subjektiv for os på vores plan.

evolution; en gen-opstigning fra de dybeste dybder af materialitet (mineralet) hen mod dets *status quo ante*, med en korresponderende udspredding af konkret organisme — op til Nirvana, forsvindings-punktet for differentieret stof." (*Five Years of Theosophy*," p. 276.)

Derfor bliver det indlysende hvorfor det som i *Esoteric Buddhism* rammende kaldes "Evolutions Bølge," og mineral-, plante-, dyre-, og menneske-"impuls," stopper ved døren til vores Klode, ved dens Fjerde cyklus eller Runde. Det er ved dette punkt at den Cosmiske Monade (Buddhi) vil blive viet til og blive den Atmiske Stråles vehikel, *dvs.*, den (Buddhi) vil vågne til en apperception af den (Atman); og således påbegynde det første skridt på en ny syvfoldig evolutions-stige, som i sidste ende vil føre den til den tiende (tællende fra det laveste opad) i det Sefirotiske træ, Kronen.

Alting i Universet følger analogi. "Som for oven, så forneden"; Mennesket er Universets mikrokosmos. Det som finder sted på det åndelige plan gentager sig selv på det Cosmiske plan. Størkning følger linjerne for abstraktion; det laveste må korrespondere til det højeste; det materielle til det åndelige. Således, korresponderende til den Sefirotiske Krone (eller øvre triade) er der tre elementale Naturriger, som går forud for det Mineralske (se diagram på p. 277 i *Five Years of Theosophy*), og som, ved at bruge Kabalisternes sprog, i den Cosmiske differentiering svarer til Formens og Stoffets verdener fra det Super-Åndelige til det Arketypiske.

Hvad er nu en "Monade?" Og hvilken relation har den til et Atom? Det følgende svar er baseret på forklaringerne givet i svaret til spørgsmålene i den ovenfor-citerede artikel: "The Mineral Monad," skrevet af forfatteren.

"Ingen som helst," er svaret til det andet spørgsmål, "til atomet eller molekylet som det eksisterer i den videnskabelige opfattelse i nutiden. Den kan hverken sammenlignes med den mikroskopiske organisme, en gang klasseret blandt polygastriske infusorier, og anses nu for at være en plante, og klasseres blandt Algerne; ej heller er den helt Peripatetikernes Monas. Fysisk eller konstitutionelt adskiller mineralets monade sig, selvfølgelig, fra den menneskelige monade, som hverken er fysisk ej heller angives dets konstitution ved kemiske symboler og elementer." Kort sagt, da den åndelige Monade er En, Universel, Uudgrundelig og Udelelig, hvis stråler, ikke desto mindre, danner det vi, i vores uvidenhed kalder menneskers "Individuelle Monader,"

lige så er den Mineralske Monade — som er ved det modsatte punkt på cirklen — også En — og fra denne udgår de utallige fysiske atomer, som Videnskaben begynder at anse for at være individualiseret.

Hvordan kunne man ellers matematisk redegøre for og forklare den evolutionære og spirale udvikling i de Fire Naturriger? "Monadene" er kombinationen af de sidste to "principper" i mennesket, det 6'te og 7'de, og, korrekt sagt, så vedrører udtrykket "menneskelig monade" kun den duale sjæl (Atma-Buddhi), ikke til dets højeste livgivende Princip, Atma, alene. Men fordi den Åndelige Sjæl, hvis den skilles fra den sidstnævnte (Atma) ikke vil kunne have en eksistens, ingen væren, så er den blevet kaldt således Den Monadiske, eller snarere Cosmiske, Essens (hvis et sådant udtryk kan tillades) i mineralet, planeten, og dyret, som selv den er den samme gennem alle serierne af cyklusser fra den laveste elemental op til Deva Naturriget, så adskiller den sig alligevel i udviklings-skalaen. Det vil være meget vildledende at forestille sig en Monade som en adskilt Entitet banende sig langsomt af sted ad en bestemt vej gennem de lavere Naturriger, og efter et uberegneligt antal serier af transformationer blomstre frem til et menneskeligt væsen; kort sagt, at Humboldts Monade daterer sig tilbage til en hornblende atom Monade. I stedet for at sige en "Mineral Monade," så ville den mere korrekte fraseologi indenfor fysisk Videnskab, som differentierer ethvert atom, selvfølgelig været at kalde den "en Monade manifesterende i den slags Prakriti som kaldes Mineral Naturriget." Atomet, som repræsenteret i den almindelige videnskabelige hypotese, er ikke en partikel af noget, animeret af et psykisk noget, som er skæbnebestemt til efter æoner til at blomstre frem til et menneske. Men det er en konkret manifestation af den Universelle Energi som selv ikke er blevet individualiseret endnu; en sekventiel manifestation af den ene Universelle Monas. Havet (af stof) deler sig ikke ind i dets potentielle og bestående dråber før livs-impulsernes fejende bevægelse når menneske-fødsels evolutionære stadie. Tendensen hen mod adskillelsen i individuelle Monader er gradvis, og dette punkt nås næsten af de højere dyr. Peripatetikerne tillagde ordet Monas til hele Kosmos, i den panteistiske betydning; og Okkultisterne, mens de for nemheds skyld godtager denne tanke, skelner mellem de udviklende stadier i evolutionen af det konkrete fra det abstrakte ved udtryk som "Mineral, Plante, Dyr, (osv.), Monade" er eksempler på. Udtrykket betyder blot at tidevandsbølgen for åndelig evolution passerer gennem dets kredsløbs bue. Den "Monadiske

Essens" begynder umærkeligt at differentiere hen imod den individuelle bevidsthed i Planteriget. Da Monaderne, som korrekt defineret af Leibnitz, er usammensatte ting, så er de den åndelige essens som levendegør dem i deres grader af differentiering, som rettelig udgør Monaden — ikke den atomiske aggregering, som kun er det vehikel og den substans som de lavere og højere grader af intelligens vibrerer igennem.

Leibnitz udtænkte Monaderne som elementære og uforgængelige enheder begavet med evnen til *at give og modtage* med hensyn til de andre enheder, og således med hensyn til at beslutte alle åndelige og fysiske fænomener. Det er ham som opfandt udtrykket *apperception*, som sammen med nerve- (ikke opfattelse, men snarere) — følelse, udtrykker den Monadiske bevidstheds tilstand gennem alle Naturriger op til Mennesket.

Således kan det være forkert baseret på strengt metafysiske linjer at kalde Atma-Buddhi en MONADE, fordi den efter den materialistiske opfattelse er dual og derfor sammensat. Men da Stof er Ånd, og *vice versa*; og da Universet og Guddommen som grundlægger den er utænelige som adskilt fra hinanden; således i tilfældet med Atma-Buddhi. Den sidstnævnte er den førstnævntes vehikel, Buddhi står i samme relation til Atma, lige som Adam-Kadmon, den Kabalistiske Logos, gør det til En-Soph, eller Mulaprakriti til Parabrahm.

Nogle få ord ekstra om Månen.

Hvad, kan det spørges, er de "Lunare Monader," som lige er blevet omtalt? Beskrivelsen af de syv klasser af Pitrier vil komme senere, men nu kan nogle generelle forklaringer gives. Det må være klart for enhver at de er Monader, som, efter at have afsluttet deres liv-cyklus på den lunare kæde, som er inferior i forhold til den jordiske kæde, har inkarneret på denne. Men der er nogle yderligere detaljer som kan tilføjes, selv om de grænser for tæt op af forbudt område med hensyn til at blive behandlet fuldt ud. Mysteriets sidste ord afsløres kun for adepter, men det kan siges at vores satellit kun er den faste form af dets usynlige principper. Iagttagende at der er 7 Jordkloder, ligeledes er der 7 Måner, kun den sidste er synlig; det samme med Solen, hvis synlige legeme kaldes Maya, en refleksion, lige som menneskets krop er. "Den sande Sol og den sande Måne er lige så usynlige som det sande menneske," siger et okkult ordsprog.

Og det kan bemærkes *en passant* at de gamle som først angav ideen om "de syv måner" var ikke så tåbelige når alt kommer til alt. For selv om

denne opfattelse nu kun bruges som en astronomisk målestok for tid, i en meget materialiseret form, alligevel kan der her og der under hylsteret stadigvæk ses sporene af en dybdegående filosofisk ide.

I virkeligheden er Månen kun Jordens satellit i en henseende, dvs., at Månen bevæger sig fysisk rundt om Jorden. Men i enhver anden henseende er det Jorden som er en satellit af Månen, og ikke *vice versa*. Overraskende som påstanden kan synes, så er den ikke uden bekræftelse fra videnskabelig viden. Den bevises ved tidevandet, ved de cykliske forandringer i mange former for sygdomme som falder sammen med lunare faser; den kan spores i planters vækst, og er markant i fænomener med menneskelig drægtighed og undfangelser. Månens vigtighed og dens indflydelse på Jorden blev anerkendt i enhver gammel religion, især den Jødiske, og er blevet omtalt af mange observatører af psykiske og fysiske fænomener. Men, så vidt som Videnskaben ved det, så er Jordens påvirkning af Månen begrænset til den fysiske tiltrækning, som forårsager at hun cirkler i hendes omløb. Og skulle en opponert insistere på at denne sandhed alene er tilstrækkeligt bevis på at Månen i sandhed er Jordens satellit på andre planer af handling, så kan man svare ved at spørge hvorvidt en moder som går rundt og rundt om sit barns vugge og våger over barnet, er barnets underordnede eller afhængig af det; selv om hun i en henseende er dets satellit, så er hun sandelig ældre og mere fuldt udviklet end barnet hun våger over.

Det er, således Månen som spiller den største og mest vigtige rolle, så vel med hensyn til dannelsen af Jorden selv, som i befolkningen af den med menneskelige væsner. De "Lunare Monader" eller Pitrier, menneskets forfædre, bliver i realiteten mennesket selv. De er "Monaderne" som begynder evolutionens cyklus på Klode A, og som, ved at gå gennem planeternes kæde, evolverer den menneskelige form sådan som det lige er blevet vist. Ved begyndelsen af det menneskelige stadie i den Fjerde Runde på denne Klode, "udsondrer" de deres astrale dubletter fra de "abe-lignende" former som de har evolveret i Runde III. Og det er denne subtile, finere form, som tjener som modellen som Naturen bygger det fysiske menneske rundt om. Disse "Monader" eller "guddommelige gnister" er således de "Lunare" forfædre, Pitrierne selv. For disse "Lunare Ånder" er nødt til at være "Mennesker" for at deres "Monader" kan nå et højere plan af aktivitet og selv-bevidsthed, *dvs.*, planet for Manasa-Putraerne, de som

begaver de "sanseløse" skaller, skabt og grundlagt af Pritierne, med "sind" i den sidste del af den tredje Rod-Race.

På samme måde vil menneskets "Monader" eller Egoer fra den syvende Runde på vores Jord, efter at vores egne Kloder A, B, C, D, *og flg.*, har forladt deres livs-energi, have grundlagt og derved kaldt andre laya-centre til live skæbnebestemt til at leve og handle på et endnu højere plan af væren — på den samme måde vil de Jordiske "Forfædre" skabe de som vil blive deres overordnede.

Det bliver nu klart at der eksisterer et trefoldigt evolutions-skema i Naturen, med henblik på dannelsen af de tre *periodiske Upadhier*; eller rettere tre adskilte skemaer for evolution, som i vores system er uløseligt sammenvævet og sammenblandet på alle punkter. Disse er de Monadiske (eller åndelige), de intellektuelle, og de fysiske evolutioner. Disse tre er de endelige aspekter eller refleksioner i området for ATMA's Cosmiske Illusion, den syvende, den ENE VIRKELIGHED.

1. Den Monadiske er, som navnet antyder, beskæftiget med væksten og udviklingen ind i højere faser af aktivitet for Monaden i konjunktion med: —

2. Den Intellektuelle, repræsenteret af Manasa-Dhyanierne (de Solare Devaer, eller Agnishwatta Pitrierne) "giverne af intelligens og bevidsthed"* til mennesket og: —

3. Den Fysiske, repræsenteret ved Chhayaerne fra de lunare Pitrier, rundt om hvilke Naturen har størknet de nuværende fysiske kroppe. Denne krop tjener som vehiklet for "væksten" (for at bruge et vildledende ord) og transformationerne gennem Manas og — på grund af akkumuleringen af oplevelser — af det endelige ind i det UENDELIGE, af det midlertidige ind i det Evige og Absolutte.

Hver af disse tre systemer har dets egne love, og ledes og guides af forskellige sæt af de højeste Dhynaier eller "Logoi." Hver er repræsenteret i menneskets konstitution, Mikrocosmoset i det store Makrocosmos; og det er foreningen af disse tre strømme i ham som gør ham det komplekse væsen han er nu.

"Naturen," den fysiske evolutionære Kraft, kunne aldrig uhjulpet evolvere intelligens — hun kan kun skabe "sanseløse former," som det vil blive set i vores "ANTROPO-GENESIS." De "Lunare Monader" kan ikke gøre fremskridt, for de har endnu ikke haft tilstrækkelig berøring med formerne

* Se KONKLUSION i Del II. i denne Bog.

"Naturen" har skabt til at tillade at de akkumulerer oplevelser gennem dens muligheder. Det er Manasa-Dhyanierne som udfylder kløften, og de repræsenterer den evolutionære kraft for Intelligens og Sind, linket mellem "Ånd" og "Stof"— i denne Runde.

Det skal også huskes på at Monaderne som begynder på den evolutionære cyklus på Klode A, i den første Runde, er på meget forskellige stadier af udvikling. Derfor bliver sagen i et vist omfang kompliceret. . . . Lad os rekapitulere.

De mest udviklede Monader (de lunare) når det menneskelige kim-stadie i den første Runde; bliver jordiske, dog meget æteriale menneskelige væsner hen mod slutningen af den Tredje Runde, forbliver på den (kloden) gennem "formørkelses" perioden som frøet for den fremtidige menneskehed i den Fjerde Runde, og bliver således Menneskehedens pionere i begyndelsen af denne Fjerde Runde. Andre når kun det Menneskelige stadie i senere Runder, *dvs.*, i den anden, tredje, eller første halvdel af den Fjerde Runde. Og endelig vil de mest tilbagestående af alle, *dvs.*, de som stadig bebor dyre former efter det midterste vende-punkt i den Fjerde Runde — slet ikke blive mennesker i løbet af denne Manwantara. De vil kun nå til grænsen for menneskeheden ved slutningen af den syvende Runde, for, for deres vedkommende at blive, ført ind i en ny kæde efter *pralaya* — af de ældre pionere, menneskehedens ophav, eller Sæd-Menneskeheden (*Sishita*), *dvs.*, de mennesker som vil være i spidsen for alle ved slutningen af disse Runder.

Den studerende behøver næppe nogen yderligere forklaring om rollen spillet af den fjerde Klode og den fjerde Runde i evolutionens skema.

Fra de foregående diagrammer, som, *mutatis mutandis*, kan anvendes med hensyn til Runder, Kloder eller Racer, der vil det ses at det fjerde medlem af serien okkuperer en unik position. Ulig de andre, så har den Fjerde ingen "søster" Klode på det samme plan som det selv, og det danner således omdrejnings-punktet for "balance" repræsenteret for hele kæden. Det er sfæren for endelig evolutionære justeringer, verdenen for Karmiske vægtskåle, Retfærdighedens Hal, hvor balancen, som bestemmer Monadens fremtidige kurs i resten af dens inkarnationer i cyklussen, anslås. Og, derfor er det, at, efter dette centrale omdrejnings-punkt er blevet passeret i den Store Cyklus, —*dvs.*, efter midter-punktet i den Fjerde Race i den Fjerde Runde på vores Klode— så kan ikke flere Monader indtræde i det menneskelige naturrige. Døren er lukket for denne Cyklus og balancen anslået. For var det anderledes—så ville der have været født en ny

sjæl for hver af de utallige milliarder af menneskelige væsner som er gået bort, og havde der ikke været nogen reinkarnation—så ville det sandelig være vanskeligt skaffe plads til de ulegemliggjorte "Ånder;" ej heller kunne oprindelsen og årsagen til lidelse nogensinde blive taget højde for. Det er uvidenhed om de okkulte læresætninger og håndhævelsen af falske opfattelser forklædt som religiøs uddannelse, som har skabt materialisme og ateisme som en protest imod den påståede guddommelige orden.

De eneste undtagelser til denne lige nævnte regel er de "dumme racer," hvis Monader allerede er indenfor det menneskelige stadie, i egenskab af den sandhed at disse "dyr" er senere end, og endda halvt efterkommere af mennesket, deres sidste efterkommere er menneskeaber og andre aber. Disse "menneskelige fremførelser" er i sandhed kun forvrængede kopier af den tidlige menneskehed. Men det vil blive givet fuld opmærksomhed i den næste Bog.

Sådan som Kommentaren, bredt angivet, siger:—

1. *"Enhver form på jorden, og enhver partikel (atom) i Rummet stræber i dens anstrengelser hen mod selv-dannelse på at følge modellen angivet for den i det 'HIMMELSKE MENNESKE.' . . . Dets (atomets) involuotion og evolution, dets eksterne og interne vækst og udvikling, har alle det ene og samme formål — mennesket; mennesket, som den højeste fysiske og ultimative form på denne jord; MONADEN, i dens absolutte totalitet og opvågnede tilstand — som kulmineringen på de guddommelige inkarnationer på Jorden."*

2. *"Dhyanierne (Pitrierne) er de som har evolveret deres BHUTA (dubletter) fra dem selv, hvis RUPA (form) er blevet vehiklet for monader (syvende og sjette principper) som har fuldendt deres cyklus af sjælevandringer i de tre forudgående Kalpaer (Runder). Derefter, blev de (astrale dubletter) mennesker i den første Menneskelige Race i Runden. Men de var ikke fuldendte, og var sanseløse."*

Dette vil blive forklaret i Bøgerne som følger. Imens har mennesket — eller snarere Monaden — eksisteret på jorden fra selve begyndelsen af denne Runde. Men, op til vores egen Femte Race, forandrede de ydre former som dækkede disse guddommelige astrale dubletter sig og konsoliderede sig med enhver under-race; faunaens form og fysiske struktur ændrede sig på samme tid, da de var nødt til at blive tilpasset til livets altid foranderlige omstændigheder på denne klode i de geologiske perioder med dens skabende cyklus. Og således vil de fortsætte med at forandres med enhver

Rod Race og *enhver hoved under-race* ned til den sidste af den Syvende i denne Runde.

3. "Det indre, nu skjulte, menneske, var den gang (i begyndelserne) det ydre menneske. Som Dhyaniernes (Pitriernes) afkom, han var 'sønnen der lignede hans fader.' Lige som lotussen, hvis ydre form gradvist antager formen baseret på modellen inde i den selv, lige så evolverede menneskets form i begyndelsen inde fra udadtil. Efter cyklussen hvor i mennesket begyndte at formere sin art efter det nuværende dyreriges form, så blev det det modsatte. Det menneskelige foster følger i sine transformationer nu alle de former som menneskets fysiske skikkelse har antaget gennem de tre Kalpaer (Runder) i løbet af de foreløbige anstrengelser på plastisk dannelse rundt om monaden af sanseløst, fordi ufuldstændigt, stof, i hendes blinde omflakken. I den nuværende tidsalder, er den fysiske embryo en plante, en reptil, et dyr, før det endelig bliver menneske, på han side, i ham selv evolverende hans egen ætereale modstykke. I begyndelsen var det dette modstykke (astralt menneske) som var sanseløst, der blev viklet ind i stoffets masker."

Men dette "menneske" tilhører den fjerde Runde. Som vist, er MONADEN passeret gennem, har rejst og været fanget ind i, enhver midlertidig form gennem hvert rige i naturen i de tre forudgående Runder. Men monaden som bliver menneske *er ikke Mennesket*. I denne Runde — med undtagelse af de højeste pattedyr efter mennesket, så er abemenneskerne skæbnebestemt til at uddø i denne vores race, når deres monader vil blive frigjort og passere ind i de astrale menneskelige former (eller de højeste elementaler) i de Sjette* og de Syvende Racer, og derefter ind i de laveste menneskelige former i den femte Runde — animeres ingen enheder fra nogen af rigerne af monader som er skæbnebestemte til at blive mennesker i deres næste stadie, men kun via de lavere Elementaler i deres respektive boliger.†

Den sidste menneskelige Monade inkarnerede før begyndelsen af den 5'te

* Naturen gentager aldrig sig selv, derfor har menneskeaberne i vores dage ikke eksisteret på noget tidspunkt siden midten af den Miocæne periode; da, de sådan som alle kryds formeringer, begyndte at vise en tendens, som blev mere og mere markant som tiden gik, til at vende tilbage til deres første forælders type, den sorte og gule gigantiske Lemuro-Atlantide. At søge after the "Missing Link" er nytteløst. For videnskabsfolkene i den afsluttende sjette Rod-race, millioner af millioner år senere, da vil vores moderne racer, eller snarere deres fossiler, fremstå som små ubetydelige aber — en uddød race af genus homo.

† Disse "Elementaler" vil på deres side kun blive menneskelige Monader, efter den næste store planteariske Manvantara.

Rod-Race.* *Metempsychosis* cyklussen for den menneskelige monade er lukket, for vi er i den Fjerde Runde og den Femte Rod-Race. Læseren bør huske på—i det mindste den som har gjort sig selv bekendt med "Esoteric Buddhism" — at Stanzaerne som følger i denne Bog og Bog II kun taler om evolutionen i vores Fjerde Runde. Den sidstnævnte er cyklussen for vende-punktet, hvorefter, stof,

* Sådanne menneskeaber udgør en undtagelse fordi de var ikke tiltænkt af Naturen, men er det direkte resultat og skabelse af "sanseløse" mennesker. Hinduerne angiver en guddommelig oprindelse til aber fordi mennesket i den Tredje Race var guder fra et andet plan som var blevet "sanseløse" dødelige. Dette emne var blevet allerede berørt i "Isis Unveiled" for tolv år siden så klart som det den gang var muligt. På pp. 278-279, refereres læseren "til Brahminerne, hvis han vil kende årsagerne til den agtelse som de har for aberne. For så vil han (læseren) måske lære—hvis Brahmanen ville anse ham for værdig til en sådan forklaring— at Hinduen kun ser det i aben som Manu ønskede han skulle: transformeringen af arter meget direkte forbundet med den menneskelige familie, en bastard forgrening indpodet på deres egen art før den sidstnævntes endelige fuldkommengørelse. Han vil måske yderligere lære, at i den uddannede 'hednings' øjne er det åndelige eller indre menneske en ting, og hans jordiske fysiske skrin en anden. Denne fysisk natur, den store kombination af fysiske korrelationer af kræfter, altid krybende fremad hen mod fuldkommenhed, er nødt til at bruge det forhåndenværende materiale; hun modellerer og remodellerer mens hun udvikler sig, og efter at fuldende sit kronværk med mennesket, så præsenteres kun han alene som et passende tabernakel med henblik på overskygningen af den guddommelige Ånd."

Yderligere, nævnes et Tysk videnskabeligt værk i en fodnote på den samme side. Den siger at en Hanoversk videnskabsmand for nylig publicerede en Bog med titlen "Ueber die Auflösung der Arten durch Natürliche Zucht-wahl," hvor i han med stor opfindsomhed viser, at Darwin tager fuldstændig fejl med hensyn til at spore mennesket tilbage til aben. Tværtimod, fastholder han at det er aben som er evolueret fra mennesket. Han viser at, i begyndelsen, var menneskeheden moralsk og fysisk grundformerne og prototyperne til vores nuværende Race, og til vores menneskelige værdighed, på grund af deres smukke form, og regelmæssige træk, kranie-udvikling, ædle følelser, heroiske impulser, undfangelsens storslåede fuldendthed. Dette er fuldstændig Brahminsk, Buddhistsk og Kabalistisk filosofi. Bogen er rigeligt illustreret med diagrammer, tabeller, osv. Den hævder at den gradvise fornedrelse og nedbrydning af mennesket, moralsk og fysisk, let kan spores gennem de geologiske transformationer ned til vores tid. Og, da en del allerede er degenereret til aber, således vil det civiliserede menneske i nutiden til sidst, under aktiviteten fra den uundgåelige lov for nødvendighed, også blive efterfulgt af lignende efterkommere. Hvis vi må bedømme fremtiden ud fra den aktuelle Nutid, så synes det sandelig muligt at en så ikke-åndelig og materialistisk krop skulle ende som Simia snarere end som Serafer. Men selv om aben nedstammer fra mennesket, så er det sandelig ikke sandheden at den menneskelige Monade, som når den først har nået menneskehedens niveau, nogensinde inkarnerer igen i form af et dyr.

efter at have nået dets laveste dybder, begynder at stræbe fremad og for at blive åndeliggjort ved enhver ny Race og ved hver frisk cyklus. Derfor må den studerende være opmærksom på ikke at se selvmodsigelser hvor der ikke er nogen, lige som der i "Esoteric Buddhism" generelt tales om Runder, mens her kun menes den Fjerde, vores nuværende Runde. Den gang var det et grundlæggelses arbejde; nu er det et med reformation og evolutionær fuldkommenhed.

Til sidst, for at afslutte dette kapitel angående forskellige, men uundgåelige fejlopfattelser, så må vi referere til påstanden i "Esoteric Buddhism" som har frembragt et meget fatalt indtryk i mange Teosoffers sind. En uheldig sætning fra værket lige refereret til bringes konstant frem for at bevise doktrinens materialisme. På p. 48, 5'te Udgave, refererer Forfatteren til organismers fremskridt på Kloderne, og siger at "mineralriget vil ikke udvikle planteriget mere . . . end Jorden var i stand til at udvikle mennesket fra aben, ind til den modtog en impuls."

Uanset om denne sætning angiver forfatterens tanker bogstaveligt, eller ganske enkelt (som vi tror det er) en *lapis calami*, må forblive et åbent spørgsmål.

Det er virkelig med overraskelse at vi har konstateret den sandhed at "Esoteric Buddhism" var så lidt forstået af nogle Teosoffer, så den har ledt den til den opfattelse at den fuldt ud støttede Darwinistisk evolution, og især teorien om menneskets nedstamning fra en pithecoïd forfader. Som et medlem skriver: "Jeg formoder at du er klar over at tre-fjerdedele af Teosofferne og endda folk udenfor forestiller sig, at så vidt som menneskets evolutions angår, så kysser Darwinisme og Teosofi hinanden." Intet af den slags blev nogensinde forstået, ej heller er der, så vidt vi ved, nogen stor berettigelse for det i "Esoteric Buddhism." Det er gentagne gange blevet sagt at evolutionen som lært om af Manu og Kapila var grundarbejdet for den moderne lære, men hverken Okkultisme ej heller Teosofi har nogensinde støttet de vilde teorier hos de nuværende Darwinister—mindst af alt menneskets nedstamning fra en abe. Om dette, mere senere hen. Men man behøver kun at se på p. 47 i "Esoteric Buddhism," 5'te udgave, for der at finde påstanden at "Mennesket tilhører et rige tydeligt adskilt fra dyrenes." Med en sådan klar og utvetydig udtalelse foran ham, så synes det meget mærkeligt at nogen omhyggelig studerende skulle være blive vildledt med mindre han er forberedt på at anklage forfatteren for en stor selvmodsigelse.

Enhver Runde gentager på en højere skala det evolutionære arbejde fra den forudgående Runde. Med undtagelsen af nogle højere abemennesker, sådan som lige nævnt, så er det Monadiske inflow, eller den indre evolution, afsluttet ind til den næste Manvantara. Det kan aldrig blive for ofte gentaget, at de fuldt-udviklede menneskelige Monader først er nødt til at blive bortskaffet, før den nye afgrøde af kandidater fremstår på denne Klode ved begyndelsen af den næste cyklus. Således er der en pause; og det er derfor, at mennesket, under den Fjerde Runde, fremstår tidligere på Jorden end nogen dyre skabning, sådan som det vil blive beskrevet.

Men det fremhæves stadigvæk hele tiden at forfatteren til "Esoteric Buddhism" har "prædiket Darwinisme." Visse passager vil uden tvivl give støtte til denne antagelse. Bortset fra dette er Okkultisterne selv rede til at medgive *delvis* korrekthed til den Darwinistiske hypotese, i senere detaljer, mindre love for Evolution, og efter midterpunktet i den Fjerde Race. Om det som har fundet sted, kan den fysiske videnskab virkelig ikke vide noget om, for sådanne emner ligger fuldstændig udenfor dets sfære for efterforskning. Men det Okkultisterne aldrig har godtaget, ej heller vil de nogensinde godtaget det, er at mennesket var *en abe i denne eller i nogen anden Runde*; eller at han nogensinde kunne være en, uanset hvor meget han måtte have været "abelignende." Dette støttes af den selv samme autoritet som forfatteren til "Esoteric Buddhism" fik hans information fra.

Til de som således konfronterer Okkultisterne med disse linjer fra det ovennævnte bind: "Det er nok at vise at vi lige så fornuftigt kan —og at vi skal det, hvis vi overhovedet vil tale om disse forhold — forestille os en livs-impuls som giver fødsel til en mineral form, lige som til den samme slags impuls der koncentrerer sig om at *opfostre en race af aber til en race af rudimentære mennesker.*" De som bringer denne passage frem og siger den viser "tydelig Darwinisme," svarer Okkultisterne ved at påpege Mesterens (Hr. Sinnet's "lærer") forklaring som kunne modsige disse linjer, hvis de var skrevet i den ånd som bliver tillagt dem. En kopi af dette brev blev sendt til forfatteren, sammen med andre, for to år siden (1886), med ekstra bemærkninger i marginen, til at citere fra i den "*Hemmelige Lære.*" Det begynder med at betragte vanskelighederne oplevet af den Vestlige studerende, med hensyn til at forlige visse fakta, givet tidligere, om menneskets evolution fra dyret, dvs., fra mineral, plante og dyre rigerne, og råder den studerende til at holde fast i doktrinen om analogi og korrespondancer. Derefter berører det mysteriet om Devaerne,

og endda Guder, der er nødt til at passere gennem tilstande som det blev aftalt at referere til som "Inmetallering, Inherbalering, Inzoonering og til sidst Inkarnation," og forklarer dette ved at antyde nødvendigheden af fejltagelser selv i Dhyan Chohanernes ætereale racer. Angående dette siger det:

"Da disse 'fejltagelser' stadigvæk er for langt fremskredne og åndeliggjorte til at blive kastet tilbage med magt fra Dhyan Chohanskab ind hvirvlen af en ny ur evolution gennem de lavere naturriger. . . ." Hvorefter der kun gives et hint om mysteriet som er indholdt i allegorien om de faldne Asuraer, som vil blive ekspanderet og forklaret i Bog II. Når Karma har nået dem ved stadiet for menneskelige evolution, "så vil de være nødt til at drikke den til den sidste bitre dråbe af gengældelse. Derefter bliver de en aktiv kraft og blander sig med Elementalerne, de fremskredne entiteter i det rene dyrerige, for lidt efter lidt at udvikle den fuldkomne type af menneskeheden."

Disse Dhyan Chohaner passerer, som vi ser det, ikke gennem de tre naturriger sådan som de lavere Pitrier gør det; ej heller inkarnerer de i mennesket førend den Tredie Rod Race. Således som læren fremstår:

"Mennesket i den Første Runde og Første Race på Klode D, vores Jord, var et æterealt væsen (en Lunar Dhyan, som mennesket), ikke-intelligent men super-åndelig; og korresponderende, ved loven om analogi, i den Første Race i den Fjerde Runde. I hver af de efterfølgende racer og under-racer . . . gror han mere og mere frem til et indkapslet eller inkarneret væsen, men stadig fremherskende æterealt. . . . Han er kønsløs, og, lige som dyret og planten, udvikler han monstrøse kroppe korresponderende med hans grovere omgivelser.

"II. Runde. Han (Mennesket) er stadigvæk gigantisk og æterealt men gror fastere og mere kondenseret i kroppen, et mere fysisk menneske. Alligevel stadig mindre intelligent end åndelig (1), for sindet har en langsommere og mere vanskelig evolution end den fysiske skikkelse . . .

"III. Runde. Han er nu en fuldkommen konkret eller kompakt krop, først formen som en gigantisk-abe, og nu mere intelligent, eller snarere snedig, end åndelig. For, på den nedadgående bue, har han nu nået et punkt hvor hans ur åndelighed formørkes og overskygges af spirende mentalitet (2). I den sidste halvdel af den tredje Runde formindskedes hans gigantiske statur, og hans krop forbedres i tekstur, og han bliver et mere rationelt væsen, dog stadig mere en abe end en

Deva. . . . (Alt dette gentages næsten nøjagtig i den tredje Rod-Race i den Fjerde Runde.)

"IV. Runde. Intellect har en enorm udvikling i denne Runde. De (hidtil) dumme racer erhverver sig vores (nuværende) menneskelige tale på denne klode, hvor på sproget, fra den Fjerde Race, fuldkommengøres og viden forøges. Ved dette halv-vejs punkt i den Fjerde Runde (ved den Fjerde Rod, eller Atlantiske, race) passerer menneskeheden det aksiale punkt for den mindre Mavantariske cyklusverden vrirler med resultater af intellektuel aktivitet og åndelig nedgang"

Dette er fra det autentiske brev; det som følger er de senere bemærkninger og ekstra forklaringer sporet af samme hånd i form af fodnoter.

(1.) ". . . . Det oprindelige brev indeholdte generel lære—et 'fugleperspektiv'—og uddybede intet. . . . At tale om det 'fysisk menneske' mens begrænsende udtalelsen til de tidlige Runder vil være at drive tilbage til de mirakuløse og øjeblikkelige 'kåber af skind.' Den første 'Natur,' den første 'krop,' det første 'sind' på det første opfattelsesplan, på den første Klode i den første Runde, er det som mentes.* For Karma og evolution har—

' centreret sådanne mærkelige ekstremer i vores opbygning!

Fra forskellige Naturer fantastisk blandet'*

(2.)"Genindsæt: han har nu nået punktet (via analogi, og lige som den tredje Rod Race i den Fjerde Runde) hvor hans ("engle"-menneskets) ur åndelighed formørkes og overskygges af spirende menneskelig mentalitet, og de har den sande version ved din tommelfinger-negl. . . ."

Disse er ordene fra Læreren—tekst, ord og sætninger i parentes, og forklarende fodnoter. Det står til troende at der må være en enorm forskel på sådanne udtryk som "objektivitet" og "subjektivitet," "materialitet" og "åndelighed," når de samme udtryk tillægges forskellige planer for væren og opfattelse. Alt dette må tages i dets relative betydning. Og derfor er der lidt at undre sig over, hvis, en forfatter overladt til sine egne spekulationer, uanset hvor ivrig efter at lære, alligevel ret uerfaren med disse dunkle læresætninger, har begået

* Her menes *Naturerne* hos de syv hierarkier eller klasser af Pitrier og Dhyan Chohaner som udgør vores natur og Kroppe.

en fejl. Ej heller var forskellen mellem "Runderne" og "Racerne" tilstrækkeligt definerede i de modtagne breve, ej heller var noget af den slags nødvendigt førhen, da den almindelige Østlige discipel ville have fundet ud af forskellen på et øjeblik. Yderligere, for at citere fra et brev fra Mesteren (188-), "læren blev formidlet under protest. . . . Den var så at sige, uds muglet gods . . . og da jeg forblev ansigt til ansigt med kun en korrespondent, den anden, Hr. ———, havde ind til videre kastet alle kortene ud i forvirring, så forblev kun lidt tilbage at blive sagt uden at gå udenfor loven." Teosoffer, "som det måtte vedrøre," vil forstå hvad som menes.

Udkommet af alt dette er at intet var nogensinde blevet sagt i "brevene" med henblik på at berettigg forsikringen om at den Okkulte doktrin nogensinde har lært, eller nogen Adept troet på, den urimelige moderne teori om menneskets afstamning fra en fælles forfader sammen med aben—et abemenneske af den aktuelle dyriske slags, undtagen metaforisk. Ind til i dag er verden mere fyldt med "abe-lignende mennesker" end skovene er af "menneske-lignende aber." Aben er hellig i Indien fordi dens oprindelse er velkendt af de Indviede, dog skjult under et tykt slør af allegori. Hanuman er Pavana's (Vayu, "vindens gud") søn sammen med Anjana, et monster kaldet Kesarî, selv om hans genealogi varierer. Læseren som husker på dette vil i Bog II. *passim*, finde hele forklaringen på denne geniale allegori. Disse "Mennesker" i den Tredie Race (som adskilte sig) var "Guder" på grund af deres åndelighed og renhed, selv om de var sanseløse, og endnu blottet for et sind, som mennesker.

Disse "Mennesker" fra den Tredie Race—Atlantidernes forfædre—var lige nøjagtig sådanne abe-lignende, intellektuelt sanseløse giganter som disse væsner var, som, under den Tredie Runde, repræsenterede Menneskeheden. Moralsk uansvarlige, var disse tredie Race "mennesker" som, gennem promiskuøs forbindelse med dyrearter lavere end dem selv, skabte dette missing link som tidsaldre senere (kun i den tertiære periode) blev den fjerne forfader til de virkelige aber sådan som vi finder dem nu i pithecoïd familien.*

* Og hvis dette opleves at støde sammen med den anden udtalelse som viser at dyret er senere end mennesket, så bedes læseren at huske på at kun *placental pattedyret* påtænkes. I disse dage var der dyr som zoologien end ikke drømmer om i vores egen tid; *og formeringsmetoderne var ikke identiske* med de opfattelser som moderne fysiologi har om emnet. Det er alt i alt ikke belejligt at berøre sådanne spørgsmål i offentligheden, men der er *ingen* selvmodsigelse eller umulighed i dette på nogen måde.

Således lærte den tidligere lære, uanset hvor utilfredsstillende, vag og fragmentarisk, ikke om "menneskets" evolution fra "aben." Ej heller påstår forfatteren til "Esoteric Buddhism" dette med klare ord nogen steder i hans værk; men, på grund af hans inklination overfor moderne videnskab, bruger han et sprog som måske kan retfærdiggøre sådan en udledning. Mennesket som gik forud for den Fjerde, Atlantiske race, var, imidlertid uanset hvor meget han fysisk måtte have lignet en "gigantisk abe"—"en forfalskning af mennesket som ikke havde et liv som et menneske"—var stadigvæk et tænkende og allerede et talende menneske. "Lemuro-Atlantiden" var en højt civiliseret race, og hvis man godtager traditionen, som er en bedre historie end den spekulative fiktion som nu udgiver sig under dette navn, så var han højere end vi er med alle vores dages videnskaber og degraderede civilisation: i det mindste var, Lemuro-Atlantiden i slutningen af den Tredie Race sådan.

Og nu kan vi vende tilbage til Stanzaerne.

STANZA VI. — *Fortsat.*

5. VED DEN FJERDE (*Runde, eller omløb af liv og væren rundt i "de syv mindre hjul"*) (a), BEDES SØNNERNE AT SKABE DERES BILLEDER. EN TREDIE-DEL AFVISER — TO (*tredie-dele*) ADLYDER.

Den fuldstændige mening med denne sloka kan kun fuldt ud blive forstået efter at læse de detaljerede ekstra forklaringer i "Antropogenesis" og dens kommentarer, i Bog II. Mellem denne sloka og den sidste, Sloka 4 i denne samme Stanza, udstrækkes lange tidsaldre; og der glimter nu daggryet og solopgangen for en anden æon. Dramaet udspillet på vores planet er ved begyndelsen af dets fjerde akt, men for at få en klarere forståelse for hele dramaet så må læseren gå tilbage før han kan gå fremad. For dette vers tilhører den generelle Kosmogoni givet i de arkaiske bind, mens Bog II. vil give en detaljeret beretning om "Skabelsen" eller snarere dannelsen af de første menneskelige væsner, fulgt af den anden menneskehed, og derefter af den tredje; eller, som de kaldes, "de første, anden, og tredje Rød-Racer." Da den faste Jord begyndte med at være en kugle af flydende ild, af ildagtig støv og dets protoplasmiske fantom, så begyndte mennesket ligeledes at være det.

(a) Det som menes med kvalifikationen den "Fjerde" er kun forklaret som den "fjerde Runde" med Kommentarenes autoritet. Det kan ligeligt betyde den fjerde "Evighed" som den "Fjerde Runde," eller den fjerde (vores) Klode. For, som det gentagne gange vil blive vist, så er den fjerde Sfære på det fjerde eller laveste plan af materielt liv. Og det er sådan at vi er i den Fjerde Runde, ved det midterste punkt hvor fuldkommen balance mellem Ånd og Stof var nødt til at finde sted.* Kommentaren der forklarer verset siger:—

"De hellige ynglinge (guderne) afviste at formere sig og skabe arter efter deres lighed, efter deres slags. De er ikke egnede former (rupaer) for os. De er nødt til at gro. De afviser at gå ind i deres inferioreres chhayaer (skygger eller billeder). Således havde selviske følelser fra begyndelsen forhindret dem, selv blandt guderne, og de faldt under de Karmiske Lipikaers øje."

De var nødt til at lide for dette i senere fødsler. Hvordan lidelsen nåede guderne vil blive set i det andet bind.

STANZA VI. — *Fortsat.*

6. FORBANDELSEN FREMSIGES (a): DE VIL BLIVE FØDT I DEN FJERDE (*Race*), LIDE OG FORÅRSAGE LIDELSE (b). DETTE ER DEN FØRSTE KRIG (c).

(a) Det er en universel tradition at, før det fysiologiske "Fald," så fandt formeringen af ens art, uanset menneskelig eller dyrisk, sted gennem Skabernes VILJER, eller fra deres afkoms. Det var Faldet af Ånd ned i skabelse, ikke det dødelige menneskes Fald. Det er allerede blevet sagt, at for at blive en Selv-Bevidst Ånd, så må den sidstnævnte passere gennem enhver cyklus som væsen, kulminerende i dens højeste punkt på jorden i Mennesket.

* Det var, som vi skal se, i denne periode—under det højeste punkt for civilisationen og viden, så vel som menneskelig intellektualitet, i den fjerde, Atlantiske Race—at menneskeheden, på grund af den endelige krise med fysiologisk-åndelig tilpasning af racerne, forgrenede sig ind i dens to diametralt modsatte veje; HØJRE- og den VENSTRE-hånds vejene for viden eller Vidya. *"Således blev kimene for den Hvide Magi og den Sorte Magi sået i disse dage. Frøene lå latent i nogen tid, kun for at spire under den tidlige periode af den Femte (vores Race)."* (Kommentar.)

Ånd *per se* er en ubevidst negativ ABSTRAKTION. Dens renhed er iboende, ikke erhvervet ved fortjeneste; derfor, er det for at blive den højeste Dhyan Chohan, som allerede vist, nødvendigt for hvert Ego at opnå fuld selv-bevidsthed som et menneske, *dvs.*, bevidst Væren, som er syntetiseret for os i Mennesket. De Jødiske Kabalister der argumenterer at ingen Ånd kunne tilhøre det guddommelige hierarki med mindre Rauch (Ånd) var forenet med Nepesh (levende Sjæl), gentager blot den Østlige Esoteriske lære. "En Dhyan er nødt til at være en Atma-Buddhi; når først Buddhi-Manas'en bryder væk fra dens u dødelige Atma hvor af den (Buddhi) er dens vehikel, så passerer Atman ind i IKKE-VÆREN, som er absolut Væren." Dette betyder at den rene Nirvaniske tilstand er en passage af Ånd tilbage til den fuldkomne abstraktion af Væren-hed som ikke har nogen relation til planet hvor på vores Univers fuldender dens cyklus.

(b) "Forbandelsen udtales" betyder, i dette tilfælde, ikke, at noget personligt Væsen, gud, eller superior Ånd, udtalte den, men ganske enkelt at årsagen som kun kunne skabe slette resultater var blevet genereret, og at virkningerne af en Karmisk årsag kun kunne lede "Væsnerne" som modvirkede Naturens love, og som således hindrede hendes legitime fremskridt, til slette inkarnationer, derfor til lidelse.

(c) "Der var mange krige" refererer til adskillige åndelige, cosmiske, og astronomiske kampe med justeringer, men hovedsagelig til mysteriet om menneskets evolution sådan som han er nu. Kræfter—rene Essenser—"som blev bedt om at skabe" er en sætning, der som allerede sagt, relaterer til et mysterium forklaret et andet sted. Det er ikke kun en af de bedst skjulte hemmeligheder i Naturen—den med formering, over hvis løsning Embryologer forgæves har stukket deres hoveder sammen om—men ligeledes en guddommelig funktion som involverer dette andet religiøse, eller snarere dogmatiske, mysterium, "Faldet" af Englene, som det kaldes. Satan og hans oprørske herskere ville, når meningen med allegorien forklares, således vise sig at have afvist at skabe det fysiske menneske, kun for at blive de direkte Frelser og Skabere af det "guddommelig Menneske." Den symbolske lære er mere end mystisk og religiøs, den er rent videnskabelig, som det vil blive set senere hen. For, i stedet for kun at forblive et blindt, fungerende medium, drevet og guidet af uudgrundelig LOV, så krævede og håndhævede den "oprørske" Engel hans ret til uafhængig bedømmelse og vilje, hans

ret til fri-ageren og ansvarlighed, siden mennesket og engel er lig hinanden under Karmisk Lov.*

"Og der var krig i Himlen. . . . Michael og hans engle kæmpede imod Dragen; og Dragen kæmpede og hans engle, og sejrede ikke; deres plads var heller ikke at finde i Himlen mere. Og Dragen blev kastet ud, den gamle slange, kaldet djævlen og Satan, som bedrager hele verden."

Den Kabalistiske version af den samme historie er angivet i Codex Nazareus, Nazaræernes skrift, de sande mystiske Kristne af Johannes Døberen og de Christos Indviede. Bahak-Zivo, "Åndernes Fader," beordres til at konstruere væsner (at skabe). Men, da han er "uvidende om Orcus," så fejler han i at gøre det, og kalder på end endnu renere ånd Fetahil, til hans hjælp, som fejler endnu værre. Dette er en gentagelse af "Fædrenes," lysets herrers, fejltagelser som fejler den ene efter den anden. (Bog II, Sloka 17.)

Vi vil nu citere fra vores tidligere Bind:—

"Derefter træder ånden† (fra Jorden, såkaldt, eller Sjælen, Psyche, som Skt. Jakob kalder 'djævelsk') den lavere del af *Anima Mundi* eller Astralt Lys, ind på skabelsens scene. (Se slutningen på denne Sloka). Hos Nazaræerne og Gnostikerne var denne Ånd

* Forklarende om Kabalistiske synspunkter, så siger forfatteren til "*New Aspects of Life*" om de Faldne Engle at, "Ifølge den symbolske lære, blev Ånden, fra ganske enkelt at være en funktionel agent for Gud, viljesbestemt i dens udviklede og udviklende aktivitet; og, erstattede dens egen vilje for det Guddommelige ønske i denne henseende, og faldt derved. Derfor er Ånders og åndelig handlings Kongerige og herredømme, som flyder fra og er resultatet af Ånds-villen, udenfor, og i kontrast med, og i modsætning til Kongeriget for Sjæle og Guddommelig handling." Så langt, så godt; men hvad mener forfatteren med at sige, "Da mennesket blev skabt var han menneskelig i konstitution, med menneskelige affektioner, menneskelige håb og aspirationer. Fra denne tilstand faldt han—ned til den brutale vilde" ? Dette er i diametral opposition til vores Østlige lære, og selv mod den Kabalistiske opfattelse så vidt som vi forstår den, og til Biblen selv. Dette ligner Corporealisme og Substantialisme der farver positiv filosofi, selv om det er ret svært at føle sig sikker på Forfatterens mening (se p. 235). Et FALD, imidlertid, "fra det naturlige ind i det supernaturlige og dyriske"—supernaturligt betyder rent åndeligt i dette tilfælde—betyder det som vi foreslår.

† Baseret på autoriteten fra Irenæus, Justin Martyr og "Codexen" selv, viser Dunlap at Nazaræerne anså "Ånd" for at være en kvinde og *Ond Kraft* i dens forbindelse med vores Jord. (Dunlap: "Sod," the Son of the Man, p. 52).

feminin. Således opfattede Jordens ånd at for Fetahil,* det *nyeste menneske* (det sidste), der var pragten 'forandret,' og at for pragten eksisterede 'nedgang og skade,' derfor opvækker hun Karabtanos,† 'som var vanvittig og *uden sans og samling*.' og siger til ham: — 'Rejs dig, se, det *nyeste* menneskes (Fetahil's) pragt (lys) har fejlet (i at frembringe eller skabe mennesket), denne pragts nedgang er synlig. Rejs dig op, kom med din MODER (Spiritus) og fri dig fra begrænsningerne som du holdes i, og de som er mere rigelige end hele verden.' Derefter følger en forening af det vanvittige og blinde stof, guidet af insinuationerne fra ånden (ikke *Guddommeligt* åndedrag men den *Astrale* ånd, som ved sin dobbelte essens allerede er skæmmet med stof); og da MODERENS offer bliver godtaget, undfanger Spiritus'en "Syv Figurer," og de syv *stellare* (planeter) som også repræsenterer de *syv døds synde*, afkommet fra en astral sjæl adskilt fra dens guddommelige kilde (ånd) og *stof*, den blinde dæmon for begær. Seende dette, så udstrækker Fetahil sin hånd mod stoffets dyb, og siger: — 'Lad Jorden eksistere, lige som kræfternes bolig har eksisteret.' Dyppende sin hånd i chaos, som han kondenserer, så skaber han vores planet.‡"

"Derefter fortsætter Codex med at fortælle hvordan Bahak-Zivo blev adskilt fra Spiritus, og Geniierne eller englene fra rebellerne.§ Derefter kalder Mano|| (den største), som dvæler med den største FERHO, på Kebar-Zivo (også kendt under navnet Nebat-Iavar bar Iufin Ifafin), Hjælm og *Vin* fra livets føde, ¶ han er det tredje liv, og siger i sympati med de rebelske og tåbelige Genii, på baggrund af omfanget af deres ambition: "Geniernes herre** (Æoner), se det Geniierne, de

* Fetahil er identisk med Pitriernes hærskere som kun "skabte Mennesket" som en "skal." Han var, hos Nazaræerne, lysets konge, og skaberen; men i dette tilfælde er han den uheldige Prometheus, som fejler i at få fat i den Levende Ild nødvendig til dannelsen af guddommelige Sjæle, da han er uvidende om det hemmelige navn, det uudsigelige eller ikke kommunikerbare navn hos Kabalisterne.

† Ånden for Stof og Begær; "Kamarupa" minus "Manas," Sind.

‡ Se Franck's "*Codex Nazaraeus*," and Dunlap's "*Sod, the Son of the Man*."

§ *Codex Nazaraeus*, ii., 233.

|| Denne Mano hos Nazaræerne ligner mærkeligt nok Hinduens Manu, det Himmelske Menneske i "*Rig Vedas*."

¶ "Jeg er den *sande Vin*, og min fader er vingårdsmanden." (*Johannes xv.*, 1.)

** Hos Gnostikerne, var Kristus, så vel som Michael som er identisk med ham i nogle henseender, "Æonernes Leder."

rebelske engle gør, og hvad de rådslår om.* De siger, 'Lad os kalde på verdenen, og lad os kalde 'kræfterne' ind i eksistens.'" Genierne er *Fyrsterne*, "Lysets Sønner," men du er "*Livets Budbringer*."†

Og for at modvirke indflydelsen fra de syv "dårligt indstillede" principper, *Spiritus's* afkom, så frembringer CABAR-ZIO, den mægtige Strålende Herre, syv *andre liv* (de kardinale dyder) som skinner i deres egen form og lys "højt oppe fra"‡ og genetablerer således balancen mellem godt og ondt, lys og mørke.

Her finder man en gentagelse af de tidlige *allegoriske*, duale systemer, lige som det Zoroastriske, og opdager et kim af fremtidens dogmatiske og dualistiske religioner, et kim som er groet frem til et sådant luksuriøst træ indenfor kirkelig Kristendom. Dette er allerede skitseringen af de to "Højeste"—Gud og Satan. Men i Stanzaerne eksisterer sådan en ide ikke.

De fleste af de Vestlige Kristne Kabalister—først og fremmest Eliphas Lévi—gjorde i deres iver for at forene de Okkulte Videnskaber med Kirkelige dogmer, deres bedste for at gøre det "Astrale Lys" til kun og først og fremmest til de tidlige Kirkefædres *Pleroma*, boligen for Hærskarerne af Faldne Engle, af "Arkonerne" og "Magternes." Men det Astrale Lys, mens det kun er det lavere aspekt af det Absolutte, er alligevel dualt. Det er *Anima Mundi*, og burde aldrig iagttages på anden måde, undtagen med henblik på Kabalistiske formål. Forskellen som eksisterer mellem dets "lys" og dets "Levende Ild" burde være evigt tilstede i sindet hos Seeren og den "Psykiske." Det højere aspekt, uden hvilket kun væsner af stof fra det Astrale Lys kan skabes, er den Levende Ild, og det er det Syvende Princip. Det siges i "Isis Unveiled," i en fuldstændig beskrivelse af det:—

"Det Astrale Lys eller *Anima Mundi* er dual og tvekønnet. Den (fuldkomne) mandlige del af den er rent guddommelig og åndelig, den er *Visdommen*, den er Ånd eller Purusha; mens den kvindelige del (*Spiritus'en* hos Nazaræerne) der, i en henseende, er beskæmmet med stof, i *er* sandhed stof, og derfor ond allerede. Det er ethvert levende væsens livs-princip, og forsyner den astrale sjæl, den flydende *perisprit*, til mennesker, dyr, fugle i luften, og alt levende. Dyrene har kun det latente kim af de højeste udødelige sjæle i dem. . . . Dette sidstnævnte vil kun

* *Codex Nazaræus*, i, 135.

† *Ibid.*

‡ Se the Cosmogony of Pherecydes.

udvikles efter en serie af utallige evolutioner; denne doktrin hvor evolution kommer fra, er indeholdt i det Kabalistske aksiom: 'En sten bliver en plante; en plante, et dyr; et dyr, et menneske; et menneske, en ånd; og en ånd, en gud.'" (Vol. I., p. 301, note.)

De syv principper hos de Østlige Indviede var ikke blevet forklaret da "Isis" blev skrevet, men kun de tre *Kabalistske Ansigter* i den semi-eksoteriske Kabala.* Men disse indeholder beskrivelsen af den første gruppe Dhyahan Chohaners mystiske naturer i *regimen ignis*, regionen og "herredømmet for (eller ledelsen af) ild," hvis gruppe er inddelt i tre klasser, syntetiseret af den første, som udgør *fire* eller "Tetraktisen." (Se *Kommentarer til Stanza VII. Bog I.*) Hvis man studerer Kommentarerne opmærksomt så vil man finde den samme udvikling i de angeliske naturer, dvs., fra det *passive* ned til det *aktive*, det sidste af disse Væsner er så nær ved *Ahamkara* elementet (regionen eller planet hvor i *Egoskab* eller følelsen af *Jeg-er-hed* begynder at blive defineret) som de første er nær ved udifferentieret essens. Den førstnævnte er *Arupa*, ulegemlig; den sidstnævnte, *Rupa*, legemlig.

I Volume II. af *Isis* (p. 183 og *flg.*) betragtes de filosofiske systemer hos Gnostikerne og de oprindelige Jødiske Kristne, Nazaræerne og Ebionitterne, fuld ud. De viser opfattelserne man —udenfor cirklen af Mosaiske Jøder— havde i disse dage om Jehovah. Han blev af alle Gnostikere identificeret med det onde, snarere end med det gode princip. For dem, var han *Ilda-Baoth*, "Mørkets søn," hvis moder, Sophia Achamoth, var datter af Sophia, den Guddommelige Visdom (den kvindelige Hellige Ånd hos de tidlige Kristne) — Akâsa;† mens Sophia Achamoth personificerede det lavere Astrale Lys eller *Æter*. *Ilda-Baoth*,‡ eller Jehovah, er ganske enkelt en af Elohimerne, de syv

* De findes, imidlertid, i the Chaldean Book of Numbers.

† Det astrale lys står i samme relation til Akâsa og *Anima Mundi*, som Satan står til Guddommen. De er en og samme ting *set fra to aspekter* : det åndelige og det psykiske—det super-ætereale eller forbindende link mellem stof og ren ånd, og det fysiske. Se med henblik på forskellen mellem *nous*, den højere guddommelige visdom, og *psyche*, den lavere og jordiske (*Jakobsbrevet* iii. v. 15-17). Se "Demon est Deus inversus," Del II. i dette bind.

‡ *Ilda-Baoth* er et sammensat navn skabt af *Ilda*, ילד, "et barn," og *Baoth*; begge fra ברוא אֵגֶגֶת, og בְּהוֹת בְּהוֹת *Baoth*, "chaos," tomhed, void, eller affolkning; eller barnet født i ægget fra Chaos, ligesom Brahmâ.

skabende Ånder, og en af de lavere Sefirot. Han producerer fra sig selv syv andre Guder, "Stellare Ånder" (eller de lunare forfædre*), for de er alle det samme.† De er alle *i hans eget billede* ("Ansigtets Ånder"), og hinandens refleksioner, og er blevet mørkere og mere materielle efterhånden som de successivt faldt væk fra deres ophav. De bebor også syv regioner placeret som en stige, mens dens trin stiger op og ned af åndens og stoffets skala.‡ Hos Paganere og Kristne, hos Hinduer og Kaldæer, hos Grækerne så vel som hos de Romerske Katolikker—med mindre variationer af teksterne i deres fortolkninger—var de alle Genii for de syv planeter, så vel som for de syv planetariske sfærer i vores syvfoldige kæde, hvoraf Jorden er den laveste. (Se *Isis, Vol. II. p. 186.*) Dette forbinder de "Stellare" og "Lunare" Ånder med de højere planetariske Engle og *Saptarishierne* (Stjernernes syv Rishier) hos Hinduerne — som underordnede Engle (Budbringere) til disse "Rishier," emanationerne, på de førstnævntes nedstigende skala. Sådan, var efter de filosofiske Gnostikeres opfattelse, Guden og Ærkeenglene, som nu tilbedes af de Kristne! De "Faldne Engle" og legenden om "Krigen i Himlen" er således fuld ud pagansk i dens oprindelse og kommer fra Indien *via* Persien og Kaldæa. Den eneste reference til det i den Kristne kanon findes i Åbenbaringens Bog xii., som citeret nogle få sider tilbage.

Derfor, når først "SATAN," ophører med at blive betragtet med den overtroiske og dogmatiske, ufilosofiske ånd hos Kirkerne, og gror frem til det storslåede billede af en som fra *det jordiske* skabte *et guddommeligt* MENNESKE; som, gennem hele Mahâkalpaens lange cyklus gav ham loven for Livets Ånd, og gjorde ham fri fra Uvidenhedens Synd, derfor fra døden. (Se Sektionen *Om Satan* i Del II. Vol. II.)

* Jehovah's forbindelse med månen i Kabalaen er velkendt af studerende.

† Om Nazaræerne se *Isis, Vol. II. p. 131 og 132*; de sande tilhængere af den sande Christos var alle Nazaræere og Kristne, og var opponenter af de senere Kristne.

‡ *Se ovenfor*, diagrammet med de syv verdners lunare ring, hvor, som i vores eller enhver anden kæde, de øvre verdener er åndelige, mens de laveste, uanset Månen, Jorden, eller enhver planet, er mørk af stof.

STANZA VI. — *Fortsat.*

6. DE ÆLDRE HJUL ROTEREDE NEDAD OG OPAD (*a*). . . . MODERENS YNGEL FYLDTE HELHEDEN (*Kosmos*). * DER BLEV UDKÆMPET SLAG MELLEM SKABERNE OG ØDELÆGGERNE, OG SLAG UDKÆMPET FOR RUM; FRØET FREMSTOD OG GEN-FREMSTOD KONTINUERT (*b*). †

(*a*) Her, efter ind til videre at have afsluttet vores underordnede spørgsmål — som, uanset de imidlertid kan bryde beretningens flow, er nødvendige for belysningen af hele skemaet — så må læseren vende tilbage til Kosmogonien endnu en gang. Frasen "Ældre hjul" refererer verdenerne eller Kloderne i vores kæde sådan som de var under de "foregående Runder." Den nuværende Stanza, findes fuldstændig legemliggjort i de Kabalistske værker, når forklares esoterisk. Der i vil selve historien blive fundet om evolutionen af disse utallige Kloder som evoluerer efter en periodisk Pralaya, genopbygget fra gammelt materiale til nye former. De foregående Kloder disintegrerer og gen-fremstår transformeret og fuldkommengjort med henblik på en ny fase af liv. I Kabalaen, sammenlignes verdenerne med gnister som flyver væk under den store Arkitekts hammer — LOV, den lov som hersker over alle de mindre Skabere.

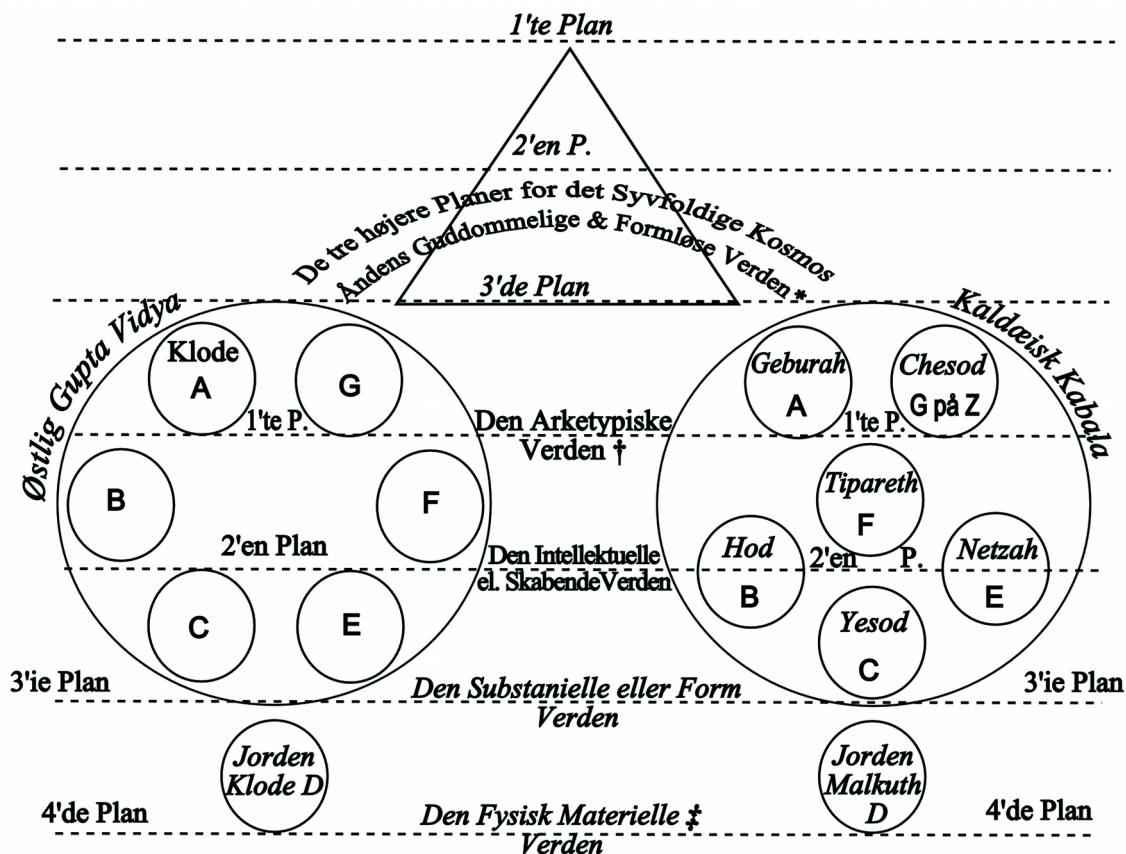
Det følgende sammenlignende diagram viser identiteten mellem de to systemer, det Kabalistske og det Østlige. De tre øvre trin er de tre højere planer af bevidsthed, kun åbenbaret og forklaret i begge skoler til de Indviede, de lavere af dem repræsenterer de fire lavere planer — det laveste er vores plan, eller synlige Univers.

Disse syv *planer* korresponderer til de syv *tilstande* af bevidsthed i mennesket. Det er hans valg at bringe de tre højere tilstande i ham selv i harmoni med de tre højere planer i Kosmos. Men før han forsøger at bringe harmoni, så må han vække de tre "sæder" til liv og aktivitet. Og hvor mange er i stand til at bringe dem selv til blot en overfladisk forståelse af *Atma-Vidya* (Ånds-Viden), eller det som af Sufierne kaldes, *Rohanee!* I den VII'ende Sektion i denne Bog, i Under-sektion 3,

* Læseren mindes om at Kosmos i vores Stanzaer ofte betyder vores eget Solare System, ikke det Uendelige Univers.

† Dette er fuldstændig astronomisk.

vil læseren finde en endnu klarere forklaring af det ovennævnte i Kommentaren om *Saptaparna* — menneske-planten. Se også Sektionen med dette navn i Del II.

* *Arupaen* eller "formløs," der hvor form ophører med at eksistere, på det objektive plan.

† Ordet "Arketypisk" skal her ikke opfattes i betydningen som Platonisterne gav det, *dvs.*, verden som den eksisterede i Guddommens *Sind*; men den for en verden skabt som en første model, med henblik på at blive fulgt og forbedret af de verdener som fulgte efter den fysisk — selv om de forringes i renhed.

‡ Disse er de fire lavere planer af Cosmisk Bevidsthed, hvor de tre højere planer er utilgængelige for det menneskelige intellekt sådan som der er udviklet for nuværende. De syv tilstande af menneskelig bevidsthed vedrører et helt andet spørgsmål.

(b) "Frøet fremstår og gen-fremstår kontinuert." Her står "Frøet" for "Verdenskimen," betragtet af Videnskaben som materielle partikler i en højest svækket tilstand, men indenfor Okkult fysik som "Åndelige partikler," *dvs.*, oversanseligt stof eksisterende i en tilstand af oprindelig

differentiering.* Indenfor teogoni, er enhver Sæd en ætereal organisme, hvor fra et himmelsk væsen, en Gud senere evolverer.

I "begyndelsen," evolverer det som i den mystiske fraseologi kaldes "Komisk *Begær*" til absolut Lys. Nu ville Lys uden nogen skygge være absolut lys—med andre ord, absolut mørke—sådan som fysisk videnskab søger at bevise det. Den skygge fremstår i form af ur stof, allegoriseret—hvis man synes det—i form af Ånden for Skabende Ild eller Varme. Hvis, videnskaben i forbindelse med afvisning af den poetiske form og allegori, vælger at se ur Ild-Tågen i dette, så er den velkommen til at gøre dette. Uanset på den ene eller anden måde, uanset om Fohat eller den berømte KRAFT hos Videnskaben, navnløs, og lige så svær at definere som vores Fohat selv, at dette Noget "forårsagede Universet at bevæge sig med cirkulær bevægelse," som Platon siger det; eller, som den Okkulte lære udtrykker det:

"Den Centrale Sol forårsager Fohat at samle ur støv i kugleforme, for at tilskynde dem til at bevæge sig i konvergerende linjer og til sidst at tilnærme sig hinanden og aggregere," (Dzyan's Bog) "Spredte i Rummet, uden orden eller system, kolliderer verdens-kimene med jævne mellemrum ind til deres endelige aggregering, hvorefter de bliver vandrerer (Kometer). Så begynder kampene og anstrengelserne. De ældre (legemer) tiltrækker de yngre, mens andre afviser dem. Mange dør, slugt af deres stærkere ledsagere. De som undslipper bliver verdener."†

* For at se og værdsætte forskellen—den umådelige kløft som adskiller jordisk stof fra de finere grader af oversanseligt stof—så burde enhver astronom, enhver kemiker og *fysiker* være et *psykometriker*, som minimum; han bør være i stand til for sig selv at sanse forskellen som han nu afviser at tro på. Fru Elizabeth Denton, en af de mest lærde, og også en af de mest materialistiske og skeptiske kvinder i hendes tid—hustru til Professor Denton, den velkendte Amerikanske geolog og forfatter til "The Soul of Things"—var, ikke desto mindre, en af de mest vidunderlige psykometrikere nogle år tilbage. Dette er hvad hun beskrev i en af hendes eksperimenter; med en partikel fra en meteorit placeret på hendes pande, i en konvolut, fruhen som ikke var klar over hvad den indeholdte, sagde:

"Hvilken forskel mellem det som vi genkender som stof her og det som synes som stof der! I den ene, *er elementerne så grove og så vinklede*, jeg undrer mig over at vi kan udholde det hele, meget mere end at vi kan ønske at fortsætte vores nuværende relationer med det; i den anden er alle elementerne så forfinede, de er så fri fra disse store, rå vinklinger, som karakteriserer elementerne her, at jeg kun kan anse det som så meget mere end dette, for at være den virkelige eksistens." (*Vol. III. p. 345-6.*)

† Hvis det analyseres omhyggeligt og reflekteres over, så vil blive fundet lige så videnskabeligt som Videnskaben kunne gøre det til, selv i vores sene periode.

Vi er blevet forsikret om at der eksisterer adskillige moderne værker med spekulative forestillinger om sådanne kampe for livet i den sideriske himmel, især på det Tyske sprog. Vi glæder os over at høre det, for vores er en Okkult lære tabt i de arkaiske tidsaldres mørke. Vi har behandlet dette fuldt ud i "*Isis Unveiled*," og ideen om en Darwinistisk-lignende evolution, af kampe for livet og overherredømme, og om "den stærkestes overlevelse" blandt Hærskarerne ovenfor lige som for Hærskarerne nedenfor, løber gennem begge bind i vores tidligere værk, skrevet i 1876 (*Se Index i "Isis Unveiled" ved ordene "Evolution"—"Darwin" —"Kapila"—"Livets Kamp," osv. osv.*) Men ideen var ikke vores, den stammer fra oldtiden.

Selv de Purâniske forfattere har kunstfærdigt indvævet allegori med Cosmiske sandheder og menneskelige begivenheder. Enhver symbolog kan udlede de astro-cosmiske hentydninger selv om han er ude af stand til at opfange hele meningen. De store "Krige i Himlen," i Purânaerne; Titanernes krige, i Hesiod og andre klassiske forfattere; også "stridighederne," i den Egyptiske legende mellem Osiris og Typhon, og endda de som findes i de Skandinaviske legender, refererer alle til det samme emne. Nordisk Mytologi refererer til det som Flammernes kamp, Muspel's sønner som kæmpede på Wigred's mark. Alle disse relaterer til Himlen og Jorden, og havde en dobbelt og endda ofte trefoldig mening, en esoterisk anvendelse til tingene foroven så vel som til tingene forneden. De relaterer hver for sig til astronomiske, teogoniske og menneskelige anstrengelser; til tilpasningerne af himmellegemerne, og overherredømmet mellem nationer og stammer. "Kampen for Eksistensen" og "den Bedst egnedes Overlevelse" herskede suverænt fra det øjeblik da Kosmos manifesterede ind i væren, og kunne næppe undslippe det observante øje hos de gamle Viismænd. Deraf Indras, Firmamentets Gud's, uophørlige kampe, med Asuraerne—degraderet fra høje guder til Cosmiske dæmoner; og med Vritri eller Ah-hi; kampene udkæmpet mellem stjernerne og constellationerne, mellem Månen og planeterne—senere hen inkarneret som konger og dødelige. Deraf også Michaels og hans Hærskares Krig i Himlen imod Dragen (Jupiter og Lucifer-Venus), da en trediedel af den rebelske hærskares stjerner blev kastet ned i Rummet, og "dens plads ikke kunne findes i Himlen mere." Som sagt for længe siden—"Dette er den basale og grundlæggende sten i de hemmelige cyklusser. Den viser at Brahminerne og Tanäim . . . spekulerede på skabelsen og udviklingen af verden på en ret så Darwinistisk måde, begge kom ham og hans skole i forkøbet med den naturlige udvælgelse af arterne, den bedst egnedes overlevelse,

og transformationen. . . . Der var gamle verdener som uddødede, erobret af de nye," osv., osv. ("*Isis Unveiled*," Vol. II., p. 260.) Erklæringen at alle verdener (Stjerner, planeter, osv.)—så snart som at en kerne af ur substans i *laya* (udifferentieret) tilstanden er grundlagt ved de frigjorte principper, i et lige *afdødt* siderisk legeme—først bliver kometer, og så Sole for at køle ned til beboelige verdener, er en lære så gammel som Rishierne.

Således lærer de Hemmelige Bøger klart, som vi ser det, en astronomi som endda ikke ville blive afvist af moderne spekulation hvis den sidstnævnte fuld ud kunne forstå dens lære.

For, oldtidens astronomi, og de gamle, fysiske og matematiske videnskaber, udtrykte synspunkter identiske med den moderne videnskabs, og mange af dem af langt større betydningsfuld mening. En "kamp for livet" som "den stærkestes overlevelse" i verdenerne for oven, lige som på vores planet her forneden, læres der tydeligt om. Denne lære, selv om den ikke vil blive "fuldstændig afvist" af Videnskaben, er imidlertid sikker på at blive forkastet som en integreret helhed. For den hævder at der kun er syv Selv-fødte ur "guder" emaneret fra den treenige ENE. Med andre ord, betyder det at alle verdenerne eller sideriske legemer (altid via streng analogi) dannes den ene efter den anden, efter at ur manifestationen ved begyndelsen af den "Store Tidsalder" er opnået. Fødslen af de himmelske legemer i Rummet sammenlignes med en menneskemængde eller en mangfoldighed af "pilgrimme" ved "Ildenes" festival. Syv asketer kommer til syne ved templets tærskel med syv tændte røgelsespinde. Ved disses lys tænder den første række af pilgrimme deres røgelsespinde. Hvorefter enhver asket begynder at hvirvle hans pind rundt som sit hoved i rummet, og forsyner resten med ild. Lige så med de himmelske legemer. Et *laya*-center tændes og vækkes til live ved ildene fra en anden "pilgrim," hvorefter det nye "center" haster ind i rummet og bliver en komet. Det er kun efter at have tabt sin hastighed og dermed sin brændende hale, at den "Ildagtige Drage" slår sig ned til et roligt og stabilt liv som en almindelig og respekteret borger i den sideriske familie. Derfor siges det:—

Født i Rummets uudgrundelige dybder, ud af det homogene Element kaldet Verdens-Sjælen, begynder enhver kerne af Cosmisk stof, pludselig lanceret til væren, livet under de mest fjendtlige omstændigheder. Gennem en serie af utallige tidsaldre, er det nødt til at erobre

en plads for sig selv i uendelighederne. Det cirkler rundt og rundt mellem tættere og allerede faste legemer, bevægende sig i ryk, og trækkende hen mod et givet punkt eller center som tiltrækker det, lige som et skib trukket ind i en kanal med spredte rev og sunkne klipper, prøvende at undgå andre legemer som tiltrækker og afviser den på skift; mange går til grunde, deres masser disintegrerer på grund af stærkere masser, og, når det fødes i et system, hovedsagelig indenfor forskellige Soles umættelige maver. (*Se Komm. til Stanza IV*) De som bevæger sig langsommere og propelleres ind i en elliptisk bane er før eller senere dømt til annihilation. Andre bevæger sig i en parabolisk kurve og undslipper generelt destruering, på grund af deres hastighed.

Nogle meget kritiske læsere vil måske forestille sig at denne lære, med hensyn til komet stadiet som gennemgås af alle himmelske legemer, er i modsætning til udtalelser lige foretaget med hensyn til at månen er jordens moder. De vil måske forestille sig at intuition behøves for at bringe harmoni mellem de to. Men ingen intuition er i sandhed nødvendig. Hvad ved Videnskaben om Kometer og deres skabelsesretning, vækst, og ultimative adfærd? Intet — absolut intet! Og hvad er der så umuligt i at et laya center — en klump af kosmisk protoplasma, homogent og latent, når den pludselig animeres og fyres op under — skulle haste fra dens sted i Rummet og hvirvle gennem afgrundsdybe dybder for at styrke dets homogene organisme ved en akkumulering og tilføjelse af differentierede elementer? Og hvorfor skulle en komet ikke slå sig ned i livet, leve, og blive en beboet klode!

"Fohats boliger er mange," siges det. "Han placerer hans fire ildagtige (elektro-positive) Sønner i de "Fire cirkler"; disse *Cirkler* er Ækvator, Ekliptika, og deklinationens to paralleller, eller vendekredsene — for at præsidere over *klimaerne* hvor i de Fire mystiske Entiteter er placeret. Derefter yderligere: "Andre syv (sønner) udnævnes til at præsidere over de syv brændende, og syv kolde *lokaer* (helvederne hos de ortodokse Brahminere) ved de to ender i Stoffets Æg (vores Jord og dens poler). De syv *lokaer* kaldes også "Ringene," andre steder, og "Cirklerne." De gamle angav de polare cirkler som *syv* i stedet for som to, som Europæerne gør det; for Bjerget Meru, som er Nord Polen, siges at have syv guld skridt og syv sølv skridt som fører til det.

Den mærkelige udtalelse angivet i en af Stanzaerne: "Fohats og hans Sønners Sange var *radierende* lige som middags-tidevandets Sol og Månen kombineret;" og at de fire Sønner på den *midterste* fire-foldige

Cirkel "så deres faders sange og hørte hans Solar-selenske udstråling;" forklares i Kommentaren med disse ord: "*De Fohatiske Kræfters* stimulering ved de to kolde ender (Nord og Syd Polerne) for Jorden som resulterede i en mangefarvet udstråling om natten, har mange af egenskaberne for Akâsa (*Æter*) farverne og også lyd i sig."
 . "Lyd er Akâsa's (*Æters*) karakteristik: den genererer luft, hvis kendetegn er Berøring; som (ved friktion) bliver frembringer af Farve og Lys." (*Vishnu Purâna*.)

Måske det ovennævnte vil blive anset for at være oldtids nonsens, men det vil blive bedre forstået, hvis læseren husker på Aurora Borealis og Australis, som begge finder sted ved selve centrene for jordiske elektriske og magnetiske kræfter. De to poler siges på samme tid, at være forrådkamre, beholdere og frigørere, af Cosmisk og jordisk Vitalitet (Elektricitet); på grund af hvis overskud Jorden ville have været revet i stykker for længe siden, hvis det ikke havde været for disse to naturlige "sikkerheds-ventiler." På samme tid, det er nu en teori som på det seneste er blevet et aksiom, at fænomenerne med polar-lysene akkompagneres af, og er frembringere af, stærke lyde, lige som fløjten, hvæsen, og revnen. (Men se Professor Trumholdt's værker om Aurora Borealis, og hans korrespondancer med hensyn til dette omstridte spørgsmål.)

STANZA VI. — *Fortsat.*

7. GØR DIG DINE KALKULATIONER, O LANOO, HVIS DU VIL LÆRE DIT LILLE HJULS KORREKTE ALDER (*kæde*). DETS FJERDE EGER ER VORES MODER (*Jorden*) (*a*). RÆK UD EFTER DEN FJERDE "FRUGT" FOR DEN FJERDE VEJ AF VIDEN SOM FØRER TIL NIRVANA, OG SÅ SKAL DU FORSTÅ, FOR DU SKAL SE (*b*).

(*a*) De "små hjul" er vores kæde af sfærer, og den fjerde eger er vores Jord, den fjerde i kæden. Det er en af disse hvor på "Solens brændende (positive) åndedrag" har en direkte virkning.*

* De syv grundlæggende transformationer i kloderne eller de himmelske sfærer, eller snarere af deres bestående partikler af stof, er beskrevet som følger: (1) Den *homogene*; (2) det *luftformige* og *radierende* (gasagtige); (3) *Ostemasse-lignende* (nebulous); (4) *Atomiske, Ætereale*

At udregne dens alder, som eleven bedes om at gøre i Stanzaen, er ret så vanskeligt, da vi ikke gives tallene for den Store Kalpa, og er ikke tilladt at publicere de som vedrører vores små Yugaer undtagen med hensyn til den approksimerede længde af disse. "De ældre hjul roterede for en Evighed og en halv Evighed," siger den. Vi ved at med "Evighed" menes en syvendedel af 311.040.000.000.000 år, eller en Brahmâ's tidsalder. Men hvad betyder det? Vi ved også, at til at begynde med, at hvis vi tager de ovennævnte tal som vores grundlag, så er vi først og fremmest nødt til at eliminere — to år udgjort af Sandhyaerne (tusmørker) fra de 100 Brahmâ år (eller 311.040.000.000.000 år), hvilket efterlader 98, da vi er nødt til at bringe den ind i den mystiske kombination 14×7 . Men vi har ingen viden om på hvilket tidspunkt evolutionen og dannelsen af vores lille jord præcist begyndte. Derfor er det umuligt at kalkulere dens alder, med mindre tiden for fødslen er angivet — hvilket LÆRERNE afviser at gøre, ind til videre. Ved afslutningen af denne Bog og i Bog II., vil der imidlertid blive givet nogle kronologiske hints. Vi må yderligere huske på, at loven om Analogi er gældende for verdenerne, lige som den gør for mennesket; og at lige som "Den ENE (Guddom) bliver *To* (Deva eller Engel) og *To* bliver *Tre* (eller mennesket)," osv., osv., således lærer vi at *Ostemassen* (verdens-stoffet) bliver vandrere, (Kometer), disse bliver stjerner, og stjernerne (vortex centrene) *vores sol og planter*—for at angive det kort.*

(b) Der er fire grader af indvielse nævnt i eksoteriske værker, som er kendte respektivt på Sanskrit som "Sçrôtâpanna," "Sagardagan," "Anagamin," og "Arhan"—de fire veje til Nirvana, i denne, vores fjerde Runde, optræder med de samme benævnelser. Arhanen, selv om han kan se Fortiden, Nutiden, og Fremtiden, er endnu ikke den højeste Indviede; for Adepten selv, den *indviede* kandidat, bliver chela (elev) af en højere Indviet. Tre yderligere højere grader er nødt til at blive erobret af Arhanen som ønsker at nå toppen af stigen til Arhatskab. Der er de som har nået den endda i denne vores femte race, men evnerne nødvendige for erhvervelsen af disse højere

(begyndende på bevægelse, derfor differentiering); (5) *Kimagtigt, ildagtigt*; (differentieret, men kun bestående af kim fra Elementerne, i deres tidligste tilstande, de har syv tilstande, når de er fuldt udviklede på vores jord); (6) *Fire-foldig, dampagtigt* (den fremtidige Jord); (7) *Kold og afhængig* (af Solen for liv og lys).

* Dette kan ikke være særligt *uvidenskabeligt*, for Decartes mente også at "planeterne roterer om deres akser fordi de en gang var klare stjerner, Vortex centre."

grader vil kun blive udviklet fuldt ud i den gennemsnitlige asket ved afslutningen af denne Rod-Race, og i den Sjette og Syvende. Således vil der altid være Indviede og den Profane ind til slutningen af denne mindre Manvantara, den nuværende *livs-cyklus*. *Arhaterne* fra "ild-tågens" 7'ende trin er kun en grad fra Rod-Basen i deres Hierarki—det højeste på Jorden, og vores Jordiske kæde. Denne "Rod-Base" har et navn som kun kan oversættes via adskillige sammensatte ord til Engelsk—"den altid-levende-menneskelige-Banyan." Dette "Fantastiske Væsen" nedstiger fra en "højere region," siger de, i den tidlige del af den Tredie Tidsalder, før adskillelsen af kønnene i den Tredie Race.

Denne Tredie Race kaldes nogle gange kollektivt "den *Passive Yoga's* Sønner," dvs., den blev frembragt ubevidst af den anden Race, som, da den var intellektuelt inaktiv, konstant formodedes at have været kastet ind i en slags blank eller abstrakt kontemplation, som krævet af Yoga tilstandens omstændigheder. I den første eller tidligere del af denne tredje races eksistens, mens den endnu var i dens tilstand af renhed, der frembragte "Visdommens Sønner," der, som det vil blive set, i inkarnerede denne Tredie Race, via *Kriyasakti*, et afkom, et afkom kaldet "Sønnerne fra Ad" eller "fra Ild-Tågen," "Viljens og Yogaens Sønner," osv. De var en bevidst frembringelse, da en del af racen allerede var animeret af den guddommelige gnist af åndelig, superior intelligens. Det var ikke en Race, dette afkom. Det var først et fantastisk Væsen, kaldet "Indvieren," og efter ham en gruppe af halvt-guddommelige og halvt-menneskelige væsner. "*Sat til side*" i den Arkaiske *skabelse* med henblik på visse formål, er de dem i hvem det siges at de højeste Dhyanier, "Munier og Rishier fra foregående Mavantaraer" inkarnerede i—*for at danne væksthuset for fremtidige menneskelige adepter*, på denne jord og under den nuværende cyklus. Disse "Viljens og Yogaens Sønner," født så at sige, på en ubesmittet måde, forblev, forklares det, fuldstændig adskilt fra resten af menneskeheden.

"VÆSNET" lige refereret til, som er nødt til at forblive navnløs, er *Træet* hvor fra, alle de store *historisk* kendte Viismænd og Hierofanter, så som Rishien Kapila, Hermes, Enok, Orfeus, osv., osv., i efterfølgende tidsaldre, er forgrenet fra. Som objektivt *menneske*, er han den mysteriøse (for den profane—den altid usynlige) alligevel altid tilstedeværende Personage om hvem legender er udbredte i Østen, især blandt Okkultisterne og studerende af den Hellige Videnskab. Det er ham som forandrer form, og alligevel forbliver den samme. Og det er også ham som åndeligt hersker over de

indviede Adepter over hele verden. Han er, som sagt, den "Navnløse Ene" som har så mange navne, og alligevel hvis navne og hvis egentlige natur er ukendt. Han er *den* "Indvier," der kaldes det "STORE OFFER." Før, siddende ved LYSETS tærskel, der ser han ind i det inde i Mørkets cirkel, som han ikke vil krydse; ej heller vil han afgive hans post førend den sidste dag i denne livs-cyklus. Hvorfor forbliver denne enlige Vogter på hans selv-valgte post? Hvorfor sidder han ved den oprindelige Visdoms kilde, som han ikke længere drikker af, da han intet har at lære som han ikke ved—ja, hverken på denne Jord, ej heller i dens himmel? Fordi de enlige, fod-smertende pilgrimme på deres vej tilbage til deres *hjem* før det sidste øjeblik aldrig er sikre på ikke at fare vild i denne ubegrænsede ørken af illusion og stof kaldet Jord-livet. Fordi han gerne ville vise vejen til den region af frihed og lys, som han har frivilligt valgt eksil fra, til enhver fange som har haft succes med at frigøre sig selv fra kødets og illusionens bånd. Fordi han, kort sagt, har ofret sig selv for menneskehedens skyld, selv om kun nogle få Udvalgte kan drage fordel af dette STORE OFFER.

Det er under den direkte, tavse vejledning denne MAHA — (store) — GURU at alle mindre guddommelige Lærere og undervisere af menneskehed, fra den første opvågningen af menneskelig bevidsthed, blev den tidlige Menneskeheds vejledere. Det er fra disse "Guds Sønner" at den nyligt oprettede menneskehed fik sin første forestillinger om alle kunstarter og videnskaber, så vel som åndelig viden; og det er dem som har lagt den første grund-sten til disse gamle civilisationer som så meget forundrer vores moderne generationer af studerende og videnskabsfolk.*

* Lad de som tvivler på denne påstand forklare mysteriet om den ekstraordinære viden som de gamle besad—påstået at være udviklet fra lavere og dyre-lignende vilde, *hule-menneskerne* i den Palæolitiske tidsalder—af nogen andre ligeligt fornuftige grunde. Lad ham vende sig til sådanne værker som de af Vitruvius Pollio fra den Augustinske tid, om arkitektur, for eksempel, hvor i alle reglerne om proportioner *læres gammeldags ved indvielserne*, hvis han vil gøre sig fortrolig med den sande guddommelige kunst, og forstå den *dybe esoteriske betydning som ligger skjult i enhver regel og lov om proportion*. Intet menneske nedstammende fra en Palæolitisk hule-boer kunne nogensinde evolvere sådan en videnskab uhjulpet, selv i årtusinder med tanker og intellektuel evolution. Det er eleverne af disse inkarnerede Rishier og Devaer fra den tredje Rod Race, som videregav deres viden fra den ene generation til den anden, til Egypten og Grækenland med dens nu tabte *kanon om proportion*; lige som det er Disciplene til de Indviede fra den 4'de, Atlantiderne, som videregav den til deres *Kykloper*, "Cyklussernes Sønner" eller de "Uendelige," hvor fra navnet passerede til endnu senere generationer af Gnostiske præster. "Det er på grund af den guddommelige fuldkommenhed

Selv om disse forhold knapt blev hentydet til i "*Isis Unveiled*," så vil det være udmærket at minde læseren om det som blev sagt i Vol. I., pp. 587 til 593, angående en bestemt Hellig Ø i Centralasien, og med henblik på yderligere detaljer henviser ham til kapitlet i Bog II om "Guds Sønner og den Hellige Ø." Nogle få forklaringer mere, dog imidlertid fremkastet i en fragmentarisk form, kan hjælpe den studerende til at opnå et glimt ind i det nuværende mysterium.

For at fremføre i det mindste en detalje med hensyn til disse mysteriøse "Guds Sønner" i klare ord. Det er, disse Brahmaputraer, som de høje Dwijaer, de indviede Brahminere fra gammel tid rettelig påstod at nedstamme fra, mens de moderne Brahminere vil have den laveste kaste til bogstaveligt at tro at de udgik direkte fra Brahmâ's mund. Det er den esoteriske lære, som yderligere tilføjer at, selv om disse efterkommere (åndeligt selvfølgelig) fra "Viljens og Yogaens sønner," med tiden blev delt i modsatte køn, sådan som deres "*Kriyasakti*" ophav selv blev det, senere hen; så har selv deres degenererede efterkommere ned til nutiden alligevel bevaret en ærbødighed og respekt for den skabende

i disse arkitektoniske proportioner at de Gamle kunne bygge disse vidundere i alle de efterfølgende tidsaldrer, deres Templer, Pyramider, Hule-Templer, Jættestuer, Dysser og Altre, som beviser at de havde maskinkraft og en viden om mekanik som moderne evner er barneleg sammenlignet med, og som denne *evne* selv refererer til som "arbejdet udført af 'hundrede-hændede giganter.'" (Se "*Book of God*," Kenealy.) Moderne arkitekter har måske ikke helt forsømt disse regler, men de har overtilføjet tilstrækkeligt med empiriske opfindelser til at ødelægge disse rette proportioner. Det er Vitruvius som gav eftertiden reglerne for opførelsen af de Græske templer opført til de udødelige guder; og de ti bøger af Marcus Vitruvius Pollio om arkitektur, af en, som kort sagt, *var en indviet*, kan kun studeres esoterisk. De Druidiske cirkler, Dyssen, Templerne i Indien, Egypten og Grækenland, Tårnene og de 127 byer i Europa, hvor der blev fundet "Kyklopisk oprindelse" af det Franske Institut, er alle arbejder udført af indviede Præste-Arkitekter, efterkommerne af de som primært blev undervist af "Guds Sønner;" rettelig kaldt "Byggerne." Dette er hvad den anerkendende eftertid siger om disse efterkommere. "De brugte hverken mørtel ej heller cement, ej heller stål ej heller jern til at skære i sten med; og alligevel var de så kunstfærdigt skabte at på mange steder ses sammenføjningerne ikke, selv om mange af stenene i Peru, er 18 fod tykke, og i væggene i fortet i Cuzco er der sten af endnu større størrelse." (*Acosta*, vi., 14.) "Yderligere, væggene i Syene, bygget for 5.400 år siden, da dette sted var nøjagtig under vendekredsen, som det nu er ophørt med at være, og var konstrueret sådan at ved middagstid, på det præcise tidspunkt for solens solhverv, der blev hele Solens skive set reflektere på deres overflade—et arbejde som de forenede evner fra alle astronomer i Europa ikke ville være i stand til at udvirke i dag."—(Kenealy, "*Book of God*.")

funktion, og anser den stadigvæk i lyset af en religiøs ceremoni, hvorimod civiliserede nationer kun anser den for at være en dyrisk funktion. Sammenlign de vestlige synspunkter og praksisser i disse forhold med Manus Institutioner med hensyn til lovene for Grihastha og ægteskabsliv. Den sande Brahmin er således sandelig "han hvis syv forfædre havde drukket juice fra måne-planeten (Soma)," og som er en "Trisuparna," for han har forstået Vedaernes hemmelighed.

Og, ind til denne dag, ved sådanne Brahminere at, i den tidlige begyndelse, hvor psykisk og fysisk intellekt var slumrende og bevidstheden stadigvæk uudviklet, da var de åndelige opfattelser i denne race helt utilknyttet til dens fysiske omgivelser. Det *guddommelige* menneske dvælede i hans dyriske—dog eksternt menneskelige—form; og, hvis der var instinkt i ham, så kom ingen selv-bevidsthed for at oplyse mørket i det latente femte princip. Da, Visdommens Herrer indgav bevidsthedens gnist i ham, bevæget af Evolutionens lov, var den første følelse den vækkede til live og aktivitet en følelse af solidaritet, af en-hed med hans åndelige skabere. Lige som barnets første følelse er for dets moder og barnepige, således var de først aspirationer i urmenneskets vågnende bevidsthed for dem hvis element han følte inde i sig selv, og som alligevel var udenfor, and uafhængig af ham. HENGIVELSE fremstod ud af denne følelse, og blev den første og fremherskende drivkraft i hans natur; for det er den eneste som er naturlig i vores hjerter, som er iboende i os, og som vi ligeledes finder i den menneskelige baby og det unge dyr. Denne følelse af ukuelig, instinktiv aspiration i det urmennesket er smukt, og man kan sige intuitivt beskrevet af Carlyle. "Det storslåede antikke hjerte," udbryder han, "hvor lig et barns i sin enkelhed, lige som et menneske i dets oprigtige sindighed og dybde! himlen ligger over ham hvor som helst han går eller står på jorden; gørende hele jorden til et mystisk tempel for ham, hele jordens virksomhed en slags tilbedelse. Glimt af lysende væsner flasher i det fælles sollys; engle svæver endnu, udførende Gud's meddelelser blandt mennesker Vidundere, mirakler, omgiver mennesket; han lever i et miraklens element* Et storslået pligtens lov, højt som disse to uendeligheder (himmel og helvede), formindsker alt andet, annihilerende alt andet—det var en virkelighed, og den er en: kun

* Det som var *naturligt* for urmenneskets syn er nu kun blevet et *mirakel* for os; og det som for ham var et mirakel kunne aldrig blive udtrykt i vores sprog.

klædningen fra dens død; essensen af den lever gennem alle tider og al evighed!"

Den lever unægtelig, og har slået sig ned med hele dens uudslettelige styrke og kraft i de Asiatiske Aryaneres hjerte fra den Tredie Race direkte gennem dens første "sind-fødte" sønner,—frugten af *Kriyasakti*. Som tiden rullede videre frembragte den hellige kaste af Indviede men kun sjældent, og fra tidsalder til tidsalder, sådanne fuldkomne væsner: væsner adskilte, indadtil, dog de samme som de som frembragte dem, udadtil.

I mens i den tredje primitive races barndom:—

"Et væsen af en mere ophøjet slags
 Var endnu i vente, og blev derfor designet;
 Bevidst om tanke, med mere rummeligt bryst
 For imperier dannet og skabt til at herske over resten. . . ."

Det blev kaldt frem i eksistens, et klart og fuldendt vehikel til de inkarnerende dvælere fra højere sfærer, som straks tog deres bolig i disse former født af *Åndelig* VILJE og den naturlige guddommelige kraft i mennesket. Det var et barn af ren *Ånd*, mentalt ublandet med nogen besmittelse af jordisk element. Dets fysiske ramme alene var af tid og af liv, mens det drev dets intelligens direkte oven fra. Det var det levende træ af guddommelig visdom; og kan derfor sammenlignes med den Nordiske Legende om det Mondæne Træ, som ikke kan visne og uddø førend livets sidste kamp skal udkæmpes, mens dets rødder hele tiden gnaves af dragen Nidhogg; for selv, den første og hellige Søn af *Kriyasakti* fik hans legeme gnavet af tidens tand, men hans indre værens rødder forblev for evigt uforgængelige og stærke, fordi de groede og ekspanderede i himlen og ikke på jorden. Han var den første af de FØRSTE, og han var kimen til alle de andre. Der var andre "Sønner af *Kriyasakti*" frembragt af en anden *Åndelig* anstrengelse, men den første er ind til den dag i dag forblevet Kimen for guddommelig Viden, den Ene og Højeste blandt de jordiske "Visdoms Sønner." Om dette emne kan vi ikke sige mere, bortset fra at tilføje at i enhver tidsalder—ja, selv i vores egen—har der været store intellekter som har forstået problemet korrekt.

Hvordan kommer vores fysiske krop til den tilstand af fuldkommenhed som den findes i nu? Selvfølgelig, gennem millioner af år af evolution, alligevel aldrig gennem, eller fra dyr, sådan som materialismen lærer det. For, som Carlyle siger:—". . . Essensen af vores væren, mysteriet i os som kalder sig selv 'Jeg,'—hvilke ord har vi for sådanne ting?—det er et åndedrag fra Himlen,

det højeste Væsen afslører sig selv i mennesket. Denne krop, disse evner, dette vores liv, er det slet ikke en kjortel for den UNAVNGIVNE?"

Åndedraget i himlen, eller snarere livets åndedrag, i Biblen kaldt *Nephesh*, er i ethvert dyr, i enhver animeret partikel så vel som i ethvert mineralsk atom. Men ingen af disse har, lige som mennesket, en bevidsthed af en natur fra dette højeste Væsen,* da ingen har denne guddommelige harmoni i dets form som mennesket besidder. Det er, som Novalis sagde, og ingen har siden sagt det bedre, som gentaget af Carlyle:—

"Der er kun et tempel i universet, og det er mennesket krop. Intet er mere helligt end denne ophøjede form . . . Vi rører himlen når vi ligger vores hånd på en menneskelig krop!" "Dette lyder som simpel blomster retorik," tilføjer Carlyle, "men det er ikke sådan. Hvis mediteret nøje over så vil det vise sig at være en videnskabelig sandhed; udtrykket . . . for tingenes egentlige sandhed. Vi er miraklet af mirakler,—det storslåede uudgrundelige Mysterium."

* Der er ingen nation i verden hvor i følelsen af hengivelse eller af religiøs mysticisme er mere udviklet og prominent end i Hindu folket. Se hvad Max Müller siger om denne idiosynkrasi og dette nationale træk i hans værker. Dette er den direkte arv fra de primitive *bevidste* mennesker i den Tredie Race.

STANZA VII.

I. IAGTTAG BEGYNDELSEN PÅ SANSENDE FORMLØST LIV (*a*).

FØRST, DET GUDDOMMELIGE (*vehikel*) (*b*), DEN ENE FRA MODER-ÅNDEN (*Atman*); SÅ DEN ÅNDELIGE —(*Atma-Buddhi*, *Ånd-sjæl*)* (*c*); (*yderligere*) DE TRE FRA DEN ENE (*d*), DE FIRE FRA DEN ENE (*e*), OG DE FEM (*f*), HVOR FRA DE TRE, DE FEM, OG DE SYV (*g*) — DISSE ER DEN TRE-FOLDIGE OG DEN FIR-FOLDIGE NEDADTIL; "SIND-FØDTE" SØNNER FRA DEN FØRSTE HERRE (*Avalôkitêshwara*) DE SKINNENDE SYV ("*Byggerne*").† DET ER DEM SOM ER DIG, MIG, HAM, OH LANOO; DE SOM VÅGER OVER DIG, OG DIN MODER BHUMI (*Jorden*).

(*a*) De Skabende Kræfters hierarki er inddelt i syv (eller 4 og 3) esoterisk, indenfor tolv store Ordner, optegnet i de tolv tegn i Zodiakken; de syv på den manifesterende skala er yderligere forbundet, med de syv Planeter. Alle disse er underinddelt i utallige grupper af guddommelige Åndelige, halv-Åndelige, og æteriale Væsner.

Hoved Hierarkierne blandt disse hentydes til i den store Kvaternitet, eller Brahmâ's "fire kroppe og de tre evner" eksoterisk, og Panchâsyam, de fem Brahmâer, eller fem Dhyani-Buddhaer i det Buddhistiske system.

Den højeste gruppe består af de såkaldte, guddommelige Flammer, også omtalt som de "Ildagtige Løver" og "Livets Løver," hvis esoterisme er sikkert skjult i Løvens tegn i Zodiakken. Det er den superiøre Verdens *nucleoli* (se *Kommentar* i de første sider af Tillægget). De er de formløse Ildagtige Åndedrag, identiske i et aspekt med den øvre Sefirotiske TRIADE, som af Kabalisterne er placeret i den "Arketyperiske Verden."

Det samme hierarki, med de samme tal, findes i det Japanske system, i "Begyndelserne" som det læres om af både Shinto og Buddhistiske sekter. I dette system, går Antropogenesis forud for Kosmogogenesis, da det Guddommelige sammensmelter i det menneskelige, og skaber — det synlige Univers —

* Dette relaterer til de Cosmiske principper.

† De syv skabende Rishier nu forbundet med konstellationen Store Bjørn.

midtvejs i dens nedstigning ind i stoffet. De legendariske personer—bemærker Omoie ærbødigt—"er nødt til at blive forstået som stereotype legemliggørelser af den højere (hemmelige) doktrin, og dens sublime sandheder." At fremlægge dette i fuld længde, ville imidlertid fylde for meget af vores plads, men nogle få ord om dette gamle system kan ikke være malplaceret. Det følgende er en kort synopsis af denne Antropo-Cosmogenezis, og den viser hvor tæt de mest adskilte nationer var et ekko af den selv samme Arkaiske lære.

Da alt endnu var Chaos (*Kon-ton*) fremstod tre åndelige Væsner på scenen for fremtidig skabelse: (1) *Ame no ani naka nushi no Kami*, "Den Centrale Himmels Guddommelige Monark"; (2) *Taka mi onosubi no Kami*, "Himlen og Jordens, ophøjede, Guddommelige empiriske afkom"; og (3) *Kamu mi musubi no Kami*, "Gudernes Afkom," ganske enkelt.

Disse var uden form eller substans (vores *arupa* triade), da hverken himmelsk ej heller jordisk substans endnu havde differentieret, "ej heller var tingenes essens blevet dannet."

I Zohar—som, den nu er arrangeret og om-redigeret af Moses de Leon, med hjælp fra Syriske og Kaldæiske Kristne Gnostikere i det XIII'te århundrede, og korrigeret og revideret endnu senere af mange Kristne hænder, er kun lidt mindre eksoterisk end Biblen selv—dette guddommelige vehikel fremstår ikke længere sådan som det gør i "Chaldean Book of Numbers." Sandt nok, Ain-Soph, det ABSOLUTTE ENDELØSE INGEN-TING, bruger også den ENE's form, det manifesterede "Himmelske menneske" (den FØRSTE ÅRSAG) som dets fartøj (*Merkabah*, på Hebraisk; *Vahan*, på Sanskrit) eller vehiklet til at nedstige i, og manifestere gennem, i fænomen verdenen. Men Kabalisterne gør det hverken klart hvordan det ABSOLUTTE kan bruge noget som helst, eller udøve nogen som helst attribut, da, det som det Absolutte, er uden attributter; ej heller forklarer de at det i virkeligheden er den Første Årsag (Platon's *Logos*) den oprindelige og evige IDE, som så at sige manifesterer gennem Adam Kadmon, den *Anden* Logos. I "Book of Numbers" er det forklaret at EN (eller *Ain*, *Aiôr*) er den eneste selv-eksisterende, hvorimod dets "Dyb" (Gnostikernes *Bythos* eller *Buthon*, kaldet *Propator*) kun er periodisk. Den sidstnævnte er Brahmâ som udskilt fra Brahma eller Parabrahm. Det er Dybet, Lysets Kilde, eller Propator, som er den *umanifesterede* Logos eller den abstrakte *Ide*, og ikke Ain-Soph, *hvis stråler* bruger Adam-Kadmon eller den *manifesterede* Logos (det objektive Univers) "mandlig og kvindelig"—som et fartøj at manifestere sig igennem. Men i Zohar læser vi det følgende misforhold: "*Senior*

occultatus est et absconditus; Microprosopus manifestus est, et non manifestus." (Rosenroth; *Liber Mysteriorum*, IV., 1.) Det er en fejlslutning, da *Mikroprosopus* eller *mikrocosmos*, kun kan eksistere i løbet af dens manifestationer, og udslettes under Maha-Pralayaerne. Rosenroth's Kabala er ikke en guide, men meget ofte en gåde.

(b) Som i det Japanske system, i det Egyptiske, og enhver gammel kosmogoni— ved denne guddommelige FLAMME, den "Ene," tændes de tre nedstigende grupper. Havende deres potentielle væren i den højere gruppe, så bliver de nu adskilte og separate Entiteter. Disse kaldes "Livets Jomfruer," den "Store Illusion," osv., osv., og kollektivt den "Seks-takkede Stjerne." Den sidstnævnte er symbolet, i næsten enhver religion, på *Logosen* som den første emanation. Den er Vishnu i Indien (*Chakraet*, eller Hjulet), og Tetragrammatonen's ideogram, "Han på fire bogstaver" eller — metaforisk — "Mikroprosopus lemmer" i Kabalaen, som er ti og seks respektivt. De senere Kabalister, især de Kristne mystikere, har imidlertid lavet ravage i dette storslåede symbol.* For det Himmelske Menneskes "ti lemmer" er de ti Sefiroter; men det første Himmelske Menneske er den umanifesterede Ånd i Universet, og burde aldrig degraderes til Mikroprosopus—det mindre Ansigt eller Åsyn, prototypen på mennesket på det jordiske plan.† Imidlertid, om dette, senere hen. Den seks-takkede Stjerne refererer til de seks Kræfter eller Magter i Naturen, de seks planer eller principper, osv., osv., alle syntetiseret af den syvende, eller det centrale punkt i Stjernen. Alle disse, de øvre og nedre hierarkier inkluderet, emanerer fra den "Himmelske Jomfru,"‡ den store moder i alle religioner, den Androgyne,

* Sandelig, Mikroprosopus—som filosofisk sagt, er ret så forskellig fra den umanifesterede evige Logos "ét med Faderen,"—er, efter århundreders uophørlige anstrengelser, af sofisteri og paradokser, til sidst blevet bragt til at blive betragtet som ét med Jehovah, eller den ENE levende Gud(!), hvorimod Jehovah er ikke noget bedre end Binah, en kvindelig Sefirot. Denne sandhed kan ikke for ofte blive fremlagt for læseren.

† Mikroprosopusen er, som lige sagt, den manifesterede Logos, og sådanne er der mange af.

‡ Sefira er Kronen, KETHER, kun i det abstrakte princip, som et matematisk x (den ukendte kvantitet). På planet for differentieret natur er hun det kvindelige modstykke til Adam Kadmon—den første Androgyne. Kabalaen lærer at ordet "*Fiat Lux*" (Første Mosebog kap. i.) refererede til dannelsen og evolutionen af Sefiroterne, og ikke lyset som en modsætning til mørket. Rabbiner Simeon siger: "Oh

Sefira-Adam-Kadmon. I dens *Enhed*, er ur lys det syvende og højeste, princip, *Daivi-prakriti*, den umanifesterede Logos' lys. Men i dens differentiering bliver den *Fohat*, eller de "Syv Sønner." Den førstnævnte er symboliseret af det Centrale punkt i den dobbelte-Triangel; den sidstnævnte af sekskanten selv, eller Mikroprosopus's "seks lemmer," den Syvende er Malkuth, de Kristne Kabalisters "Brud", eller vores Jord. Derfor udtrykkene:

*"Den første efter den 'Ene' er guddommelig Ild; den anden, Ild og Æther; den tredje er sammensat af Ild, Æther og Vand; den fjerde af Ild, Æther, Vand, og Luft."** *Den Ene bekymrer sig ikke om Menneske-bærende kloder, men om de indre usynlige Sfærer. "Den 'Første-Fødte' er LIVET, hjertet og pulsen i Universet; den Anden er dens SIND eller Bevidsthed,"†*
som nævnt i Kommentaren.

(c) Den anden Orden af Himmelske Væsner, de bestående af Ild og Æther (korresponderende til Ånd og Sjæl, eller Atma-Buddhi) hvis navne er utallige, er stadig formløse, men klart mere "stoflige." De er den første differentiering i den Sekundære Evolution eller "Skabelse"—et vildledende ord. Som navnet viser, er de prototyperne for de inkarnerende Jivaer eller Monader, og er sammensat af Livets Ildagtige Ånd. Det er gennem disse, at strålen, som af dem er forsynet med dets fremtidige vehikel, den Guddommelige Sjæl, Buddhi, passerer, som en ren solar stråle. Disse er direkte beskæftiget med Hærskarerne i den højere verden i vores system. Fra disse tofoldige *Enheder* emanerer de *trefoldige*.

I den Japanske kosmogoni, er det sådan, at når et æg lige som en kerne fremstår ud af den kaotiske masse, havende kimet og kraften for alt det universelle så vel som for alt jordisk liv, i sig selv, så er det de lige nævnte "tre-foldige," som differentierer. "Det mandlige ætereale" (*Yo*) princip

venner, venner, mennesket betragtet som en emanation var både mand og kvinde, sandelig Adam Kadmon, og dette er betydningen af ordene 'Lad der blive Lys, og der var Lys.' Og dette er det to-foldige menneske." (*Auszuge aus dem Zohar*, pp. 13-15.)

* Se næste fodnote. Disse elementer af Ild, Luft, osv., er ikke vores sammensatte elementer.

† Denne "Bevidsthed" har ingen relation til vores bevidsthed. Den "Ene manifesteredes" bevidsthed, hvis ikke absolut, er den stadigvæk ikke-konditioneret. Mahat (det Universelle Sind) er den første frembringelse af Brahmâ-Skaberen, men også af Pradhâna (udifferentieret stof).

opstiger og det kvindelige grovere eller mere materielle princip (*In*) slynges ud i Universet af substans, når en adskillelse sker mellem det himmelske og det jordiske. Fra denne kvinde, fødes moderen, det første rudimentære objektive væsen. Det er æterealt, uden form eller køn, og alligevel er det fra dette og moderen at de Syv Guddommelige Ånder fødes, hvor fra *de syv skabelser* vil emanere, lige som de syv *ondt disponerede* (materielle) ånder fødes fra Karabtanos og Moder *Spiritus* i Codex Nazaraeus . Det ville fylde for meget her at angive de Japanske navne, men når de først er oversatte så fremstår de i denne orden: —

(1.) Den "Usynlige Cølibate," som er den ikke-skabende "faders" skabende logos, eller det skabende potentiale hos den førstnævnte gjort manifesteret.

(2.) "Ånden (eller Guden) fra de stråleløse dybder" (fra Chaos); som bliver differentieret stof, eller verdens-stoffet; også den mineralske bolig.

(3.) "Planterigets Ånd," for den "Rigelige Vegetation."

(4.) Denne er en af dual natur, og på samme tid "Jordens Ånd" og "Sandenes Ånd," den førstnævnte indeholder potentialet for det mandlige element, den sidstnævnte det for det kvindelige element, de to danner en kombineret natur.

Disse to var EN; alligevel ubevidst om at være to.

Indeholdt i denne dualitet var (a) det mandlige, mørke og muskuløse Væsen, *Isu no gai no Kami*; og (b) *Ekū gai no Kami*, det kvindelige, smuk og svag eller mere delikate Væsen. Derefter, de:—

(5'te og 6'te.) Ånder som var androgyne eller dual-kønnede, og, endelig:—

(7.) Den *Syvende* Ånd, den sidste emaneret fra "moderen," fremstår som den første guddommelige menneskelige form, tydeligt mandlig og kvindelig. Det var den syvende skabelse, lige som i Purânaerne, hvor i mennesket er Brahmâ's syvende skabelse.

Disse, *Tsanagi-Tsanami*, nedsteg i Universet via den himmelske Bro (mælkevejen), og "*Tsanagi*, opfattede der langt nede en kaotisk masse af skyer og vand, kastede hans juvelbeklædte spyd ned i dybderne, og tørt land fremkom." Derefter adskilte de to sig for at udforske *Onokoro*, det nyligt-skabte ø-verden; osv., osv. (*Omoie*).

Således er de eksoteriske Japanske fabler, skorpen som skjuler kernen om den samme ene sandhed i den Hemmelige Lære. Vendende tilbage til de esoteriske forklaringer i enhver kosmogoni:—

(d) Den *Tredie* orden korresponderer til *Atma-Buddhi-Manas*: Ånd, Sjæl og Intellekt, og kaldes "Triaderne."

(e) Den *Fjerde* er substantielle Entiteter. Dette er den højeste gruppe blandt *Rupaerne* (Atomiske Former *). Det er væksthuset for de menneskeligt, bevidste, åndelige Sjæle. De kaldes de "Uforgængelige Jivaer," og udgør, i nedennævnte rækkefølge, den første gruppe af de første syvfoldige † hærskere— det store mysterium om menneskelig bevidsthed og

* Det er værd at bemærke at, mens moderne kemi afviser, teorien om stofflige og usynlige Væsner kaldet Engle, Elementaler osv. som en overtro indenfor Okkultisme, og også religion—selvfølgelig, uden nogensinde at have undersøgt filosofien om disse ulegemlige Entiteter, eller tænkt over dem— at moderne kemi, så på grund af observationer og opdagelse, ubevidst skulle være tvunget til at antage og anerkende det samme forhold for udvikling og orden i de kemiske atomers evolution sådan som Okkultismen gør det, både for dens Dhyancier og Atomer—da analogi er dens første lov. Som det ses ovenfor, er, den allerførste gruppe af Rupa Engle kvaterniteter, et element bliver tilføjet til hver af dem i nedstigende orden. Lige så er atomerne, antagende kemiens fraseologi, monatomiske, diatomiske, og tetratomiske, nedad i udvikling. Lad det blive husket at Ild, Vand, og Luft, eller den såkaldte "Oprindelige Skabelses Elementer," ikke er de sammensatte Elementer som de er på Jorden, men noumenale homogene Elementer—Ånderne der fra. Følg derefter de syvfoldige grupper eller hærskerer. Placeret i parallelle linjer i et diagram med Atomer, så vil disse Væsners Naturer ses at korrespondere i deres skala nedad i udvikling til sammensatte elementer på en matematisk identisk måde, med hensyn til analogi. Dette refererer, selvfølgelig, kun til diagrammer lavet af Okkultister; for blev skalaen for Angeliske Væsner placeret i parallel linje med skalaen for Videnskabens kemiske atomer—fra det hypotetiske Helium ned til Uran—så ville de selvfølgelig ses at være forskellige. For disse har, som korresponderende på det Astrale plan, kun fire lavere ordner—de tre højere principper i atomet, eller snarere molekylet eller det kemiske element, opfattes kun af det indviende Dangma's øje. Hvis Kemien så ønskede at befinde sig selv på den rette vej, så ville den være nødt til at korrigere dens tabellers arrangement med Okkultisternes—noget den måske vil afvise at gøre. Indenfor Esoterisk Filosofi, korresponderer enhver fysisk partikel til og afhænger af dets højere *noumenon*—Væsnet hvis essens det tilhører; og som foroven så forned, det Åndelige evolverer fra det Guddommelige, det psyko-mentale fra det Åndelige—fra dets lavere plan befængt med det astrale—evolverer hele den animerende og (tilsyneladende) ikke-animerende Natur ad parallelle linjer, og tiltrækker dens attributter fra for oven så vel som fra forned.

† Tallet syv indebærer ikke kun syv Entiteter, men syv grupper eller Hærskerer, som forklaret ovenfor. Den højeste gruppe, Asuraerne født i Brahmâ's første krop—

intellektuel Væren. For de sidstnævnte er området hvor i det kim ligger skjult, *som i dets afsavn, vil falde ned i skabelse*. Dette kim vil blive den åndelige kraft i den fysiske celle som guider udviklingen af embryoen, og som er årsagen til den arvelige transmission af evner og alle de iboende kvaliteter i mennesket. Den Darwinistiske teori, om transmissionen af erhvervede evner, læres der imidlertid ikke om indenfor Okkultismen ej heller godtages den. Evolution, indenfor den, fortsætter ad helt andre linjer; det fysiske evolverer gradvist fra det åndelige, mentale, og psykiske, ifølge esoterisk lære. Denne indre sjæl i den fysiske celle—denne "åndelige plasma" som dominerer kim plasmaet—er nøglen som en dag skal åbne portene i Biologens terra incognita, nu kaldet det mørke mysterium i Embryologien. (*Se tekst og note infra.*)

(f) Den Femte gruppe er en meget mysteriøs en, da den er forbundet med den Mikrokosmiske Pentagon, den fem-takkede stjerne repræsenterende mennesket. I Indien og Egypten var disse Dhyanier forbundet med Krokodillen, og deres bolig er i Stenbukken. Disse er konvertible udtryk indenfor Indisk astrologi, lige som det (tiende) tegn i Zodiakken kaldes *Makara*, løst oversat "krokodille." Ordet selv fortolkes okkult på forskellige måder, sådan som det ville blive vist senere hen. I Egypten blev det afdøde menneske—hvis symbol er pentagrammet eller den fem-takkede stjerne, hvis takker repræsenterer menneskets lemmer—sindbilledligt vist transformeret til en krokodille: *Sebakh* eller *Sevekh* "eller syvende," som Hr. Gerald Massey siger det, mens han viser at da det har været tegnet for intelligens, er det i virkeligheden en drage, ikke en krokodille. Han er "Visdoms Dragen" eller *Manas*, den "Menneskelige Sjæl," *Sind*, det Intelligente princip, indenfor vores esoteriske filosofi kaldt det "Femte" princip.

Den afdøde "Osirificerede" i ch. lxxxviii., "Book of the Dead," eller *Ritualet*, under ideogrammet for en mumie-formet gud med en krokodilles hoved, siger:—

(1) "Jeg er gud (krokodillen) som hersker over frygten . . . ved ankomsten af hans Sjæl blandt mennesker. Jeg er gud-krokodillen bragt for at tilintetgøre" (en hentydning til ødelæggelsen af den guddommelige åndelige renhed

som blev til "Nat"—er syvfoldige, *dvs.*, inddelt lige som Pitrier i syv klasser, hvoraf tre er arupa (ulegemlige) og fire med legemer. (Se Vishnu Purâna, Book I.) De er rent faktisk mere sandfærdigt vores *Pitrier* (forfædre) end de Pitrier som frembragte de første fysiske mennesker. (Se Bog II.)

når mennesket erhverver sig viden om godt og ondt; også de "faldne" guder, eller engle i enhver teogoni).

(2) "Jeg er den store Horus's fisk (lige som Makara er "krokodillen," Varunas vehikel). Jeg er forenet i Sekten."

Denne sidste sætning giver bekræftelsen på, og gentager læren hos, esoterisk Buddhisme, fordi det hentyder direkte til det femte princip (Manas), eller snarere den mest åndelige del i dets essens, som forenes ind i, er absorberet af, og gjort et med Atma-Buddhi efter menneskets død. For Se-khen er residensen eller *lokaen* for guden Khem (Horus-Orisis, eller Fader og Søn), derfor Atma-Buddhi's "Devachan." I Ritualet for den Døde vises den afdøde gå ind i Sekhem med Horus-Thot og "fremstår fra den som ren ånd" (Ixiv., 29). Således siger den afdøde (v. 130): "Jeg ser former af (mig selv, lige som forskellige) mennesker evigt transformerende . . . Jeg kender til dette (kapitel). Han som kender det . . . antager alle slags levende former." . . .

Og i vers 35, adresserende med magisk formel det som indenfor Egyptiske esoterisme kaldes, "forfædre hjertet," eller det re-inkarnerende princip, det permanente EGO, der siger den afdøde:—

"Oh, mit hjerte, mit forfædre hjerte nødvendigt for mine transformationer,
adskil ikke dig selv fra mig foran Vægtens vogter. Du er min personlighed indeni mit bryst, guddommelige ledsager *vågende over mine skind* (kroppe)."

Det er i Sekhem at "det Mysteriøse Ansigt" ligger skjult, eller det sande menneske skjult under den falske personlighed, Egyptens tre-foldige-krokodille, symbolet på den højere Treenighed eller menneskelige Triade, *Atma, Buddhis og Manas*.* I alle de gamle papyri kaldes krokodillen *Sebek* (Syvende), mens vandet er det femte princip esoterisk; og, som allerede sagt, viser Hr. Gerald Massey at krokodillen var "den Syvende Sjæl, den højeste af syv—den usete Seer." Selv eksoterisk er *Sekhem* guden Khem's residens, og Khem er Horus hævnende hans fader Osiris død, derfor straffende menneskets Synder når han bliver en ulegemlig Sjæl. Således blev

* En af forklaringerne på den sande dog skjulte mening i dette Egyptiske religiøse ideogram er let. Krokodillen er den første til at vente og møde morgensolens opslugende flammer, og personificerede meget snart solvarmen. Når solen stod op, så var det som ankomsten "af den guddommelige sjæl som beliver Guderne" på jorden og blandt mennesker. Deraf den mærkelige symbolik. Mumien iførte sig krokodillehovedet for at vise at den var sjælen der ankom fra jorden.

den afdøde "Osirificeret" til guden Khem, som "høster *Aanroo's* mark," *dvs.*, han høster enten hans belønning eller straf, da denne mark er den himmelske lokalitet (Devachan) hvor den afdøde gives *hvede*, den guddommelige retfærdigheds føde. Den femte gruppe af de himmelske Væsner formodes at indeholde de duale attributter i sig selv af både de åndelige og fysiske aspekter af Universet; så at sige, de to poler, for Mahat den Universelle Intelligens, og menneskets duale natur, den åndelige og den fysiske. Derfor er dets tal Fem, ganget og gjort til ti, forbindende det med *Makara*, det 10'ende tegn i Zodiakken.

(g) De sjette og syvende grupper varetager de lavere kvaliteter for Kvaterniteten. De er bevidste, ætereale Entiteter, lige så usynlige som Æter, som er skudt frem fra bugen af et træ fra den første centrale gruppe af de fire, og skyder på deres side frem i utallige side-grupper, hvoraf de lavere er Natur-Ånderne, eller Elementalerne af utallige slags varianter; fra det formløse og ikke-substantielle—deres skaberes ideale TANKER—ned til det Atomiske, dog for menneskelig opfattelse, usynlige organismer. De sidstnævnte anses for at være "Atomernes Ånder" for de er det første skridt (baglæns) fra det fysiske Atom—følede, hvis ikke intelligente væsner. De er alle underlagt Karma, og er nødt til at udarbejde den gennem hver cyklus. For, som doktrinen lærer, så er der ikke sådan nogle privilegerede væsner i universet, uanset i vores eller i andre systemer, i de ydre eller de indre verdener,* som englenerne i de Vestlige Religioner og den Jødiske. En Dhyan Chohan er nødt til at blive én; han kan ikke blive født og fremstå pludselig på livets plan som en fuldt færdig engel. Det Himmelske Hierarki for den nuværende Manvantara vil i den næste livscyklus finde sig selv overført til højere, superiøre verdener, og vil gøre plads til et nyt hierarki, sammensat af de lærde fra vores menneskehed. Væren er en endeløs cyklus indeni den ene absolutte evighed, hvor i bevæger sig utallige endelige og konditionerede indre cyklusser. Guder, skabt som sådan, ville ikke udvise nogen personlig fortjeneste ved at være guder. Sådan en klasse af væsner, kun fuldkomne i kraft af den specielle ubesmittede natur iboende dem, lige i synet på den lidende og kæmpende menneskehed, og endda på den lavere skabelse, ville være

* En verden når den kaldes "en højere verden" er ikke højere på grund af dens lokalisering, men fordi den er superior i kvalitet og essens. Alligevel opfattes en sådan verden generelt som "Himlen," af den profane, og lokaliseres ovenover vores hoveder.

symbolet på en evig uretfærdighed helt Satanisk i sin karakter, en evigt tilstedeværende forbrydelse. Det er en anomali og en umulighed i Naturen. Derfor er de "Fire" og de "Tre" nødt til at inkarnere lige som alle andre væsner er. Denne sjette gruppe, forbliver ydermere næsten uadskillelig fra mennesket, som fra den tiltrækker alt undtagen hans højeste og laveste principper, eller hans ånd og krop, de fem menneskelige midterprincipper som er selve essensen hos disse Dhyanier.* Kun, den Guddommelige Stråle (Atman) udgår direkte fra den Ene. Når den spørges om hvordan det kan være? Hvordan er det muligt at forstå at disse "guder," eller engle, på samme tid kan være deres emanationer og deres egne personlige selv? Er det det samme forhold i den materielle verden, hvor sønnen (på en måde) er hans fader, er hans blod, hans knogles knogle og hans køds kød? Til dette svarer lærerne "Sandelig er det sådan." Men man er nødt til at gå dybt ind i mysteriet for VÆREN før man fuldt ud kan forstå denne sandhed.

STANZA VII. — *Fortsat.*

2. DEN ENE STRÅLE MULTIPLICERER DE MINDRE STRÅLER. LIV GÅR FORUD FOR FORM, OG LIV OVERLEVER DET SIDSTE ATOM (*af Form, Sthula-sarira, ydre krop*). GENNEM DE UTALLIGE STRÅLER LIVS-STRÅLEN, DEN ENE, LIGE SOM EN TRÅD GENNEM MANGE KUGLER (*perler*) (*a*).

(*a*) Denne sloka udtrykker opfattelsen—en rent Vedantisk en, som allerede forklaret andre steder—om en livs-tråd, *Sutratma*, der løber gennem successive generationer. Hvordan, kan de så forklares? Ved at ty til en lignelse, til en familiær illustration, dog nødvendigvis ufuldstændig, sådan som alle vores tilrådigthed stående analogier må være. Før jeg benytter den, vil jeg imidlertid spørge om hvorvidt det synes *unaturligt*, mindst af alt "overnaturligt," for nogen af os, når vi betragter den proces kendt som væksten og udviklingen af et foster til et sundt barn med en vægt på adskillige pund — evolverer hvor fra? Fra de gentagne delinger af et uendeligt lille ovum og en sædcelle; og bagefter ser vi denne baby udvikle sig til en seks-fods menneske! Dette refererer til den atomiske og fysiske

* Paracelsus kalder dem *Flagæ*; de Kristne, "Skyts-Engle;" Okkultisten, "Forfædrene, Pitrierne;" de er de *seks-foldige* Dhyan Chohaner, som har de seks åndelige Elementer i deres kroppers kompositioner—rent faktisk, mennesker, minus den fysiske krop.

udvidelse fra det mikroskopiske lille til noget meget stort, fra det—for det nøgne øje— usete, til det synlige og objektive. Videnskaben har bibragt alt dette; og, jeg tør sige, hendes teorier, embryologiske, biologiske, og fysiologiske, er korrekte nok så langt som observering af materialet angår. Ikke desto mindre, de to hovedvanskeligheder indenfor videnskaben om embryologi—nemlig, hvad er kræfterne som arbejder i dannelsen af fosteret, og *årsagen* til "arvelig overførsel" af ligheder, fysisk, moralsk eller mentalt — er aldrig blevet ordentligt besvaret; ej heller vil de nogensinde blive løst ind til den dag hvor videnskabsfolkene størkner i godtagelse af de Okkulte teorier.* Men hvis dette fysiske fæno-

* Materialisterne og evolutionisterne indenfor den Darwinistiske skole ville være dårligt rådgivet med hensyn til at godtage de nyligt ud-arbejdede teorier fra Professor Weismann, forfatteren til *Beiträge zur Descendenzlehre*, med hensyn til den ene af de to mysterier for Embryologi, som specificeret ovenfor, som han synes at have løst—som han mener det. For, når det er løst, så vil Videnskaben være trådt ind i det i sandhed okkulte domæne, og for altid være trådt ud af boligen for transformation, som lært om af Darwin. De to er uforenelige, fra det materialistiske synspunkt. Set fra Okkultisternes, løser det alle disse mysterier. De som ikke er bekendt med Professor Weismann's nye opdagelser—en gang en glødende Darwinist—burde skynde sig at udbedre manglen. Den Tyske Embryologist-filosof viser—og træder således hen over hovederne på den Græske Hippokrates og Aristotles, direkte tilbage til de gamle Aryaneres lære—en uendelig lille celle, ud af millioner af andre arbejdende beslutsomt, alene og uhjulpet med at danne en organisme, ved konstante delinger og multipliceringer, det korrekte billede af det fremtidige menneske (eller dyr) med dets fysiske, mentale, og psykiske karakteristika. Det er denne celle som på ansigt og form på det nye individ indpræger forældrenes eller en eller anden fjern stamfaders ansigtstræk; det er yderligere denne celle som overfører hans fædres intellektuelle og mentale idosynkrasier til ham og så videre. Dette Plasma er den udødelige del i vores kroppe—ganske enkelt gennem processen af successive assimileringer. Darwins teori, betragtede den embryologiske celle som en essens eller et ekstrakt fra alle andre celler, sættes til side; den er ude af stand til at tage højde for arvelig overførsel. Der er kun to måder at forklare mysteriet om arvelighed på; enten er kim-cellens substans begavet med evnen til at gennemgå hele cyklussen af transformeringer som fører til konstruktionen af en adskilt organisme og derefter reproduktionen af identiske kim celler; eller, *så har disse kim-celler overhovedet ikke deres genesis i individets krop, men udgik direkte fra stamfaderens kim-celle passeret videre fra fader til søn gennem lange generationer.* Det er den sidste hypotese som Weismann godtog og har arbejdet på; og det er til denne celle at han sporer den udødelige del i mennesket. Så vidt, så godt; og når denne næsten korrekte teori godtages, hvordan vil Biologer forklare den første tilsynekomst af den den altid tilstedeværende celle? Med mindre mennesket "groede" lige som det "udødelige Topsy," og overhovedet ikke blev født, men faldt ned fra skyerne, hvordan blev den embryoniske celle født i ham?

men ikke forbavser nogen, bortset fra at det undrer Embryologerne, hvorfor skulle vores intellektuelle og indre vækst, evolutionen fra det menneskeligt-åndelige til det Guddommeligt-Åndelige, blive anset for, eller synes at være, mere umuligt end det andet? Nu til lignelsen.

Fuldend den fysiske plasma, menneskets "Kim-Celle" med alle dens materielle potentialer, nævnt i den sidste fodnote, med den "åndelige plasma," så at sige, eller væsken som indeholder fem lavere principper af den seks-principlede Dhyan—og du har hemmeligheden, hvis du er åndelig nok til at forstå den.

"Når det dyriske menneskes sæd kastes ned i den dyriske kvindes jord, så kan denne sæd ikke spire med mindre den er blevet gjort frugtbar af de fem dyder (væsken, eller emanationerne fra principperne) i det seks-foldige Himmelske Menneske. På grund af dette repræsenteres Mikrococosmos som en Pentagon, inde i den Heksagonale Stjerne, "Makrococosmos." ("Αυθροπος," et værk om Okkult Embryologi, Book I.). Derefter: "Jivaens funktioner på denne Jord er af fem-foldig karakter. I det mineralske atom er den forbundet med Jordens Ånders (de seks-foldige Dhyanier) laveste principper; i plante-partiklen, med deres anden—*Pranaen* (liv); i det dyret, med alle disse plus den tredje og fjerde; i mennesket, skal kimen modtage frugten af alle fem. Ellers vil han ikke blive født højere end et dyr"; nemlig som en født idiot. Således er Jivaen kun fuldkommen i mennesket. Med hensyn til det syvende princip, er det kun en af Strålerne fra den Universelle Sol. Hvert rationelt væsen modtager kun det midlertidige lån fra det som er nødt til at vende tilbage til sin kilde; mens hans fysiske krop er forment af de laveste jordiske liv, gennem fysisk, kemisk, og fysiologisk evolution. "De Velsignede Enere havde intet at gøre med stoffets udrensninger." (Kabala, the Chaldean Book of Numbers).

Det vil sige: Menneskeheden i dens første prototypes, skyggeagtige form, er afkommet fra Elohimerne af Liv (eller Pitriene); i dens kvalitative og fysiske aspekt er det direkte afkom fra "Forfædrene", de laveste Dhyanier, eller Jordens Ånder; for dens moralske, psykiske, og åndelige natur, skyldes en gruppe af guddommelige Væsner, hvis navne og karakteristika vil blive givet i Bog II. Kollektivt, er mennesket hærskarer af forskellige ånders håndarbejde; distributivt, disse hærskarers tabernakel; og fra tid til anden og alene, vehiklet for nogle af dem. I vores nuværende fuldt-materielle Femte Race, er den jordiske Ånd for den

Fjerde stadig stærk i os; men vi nærmer os tiden hvor evolutionens pendul vil rette sit sving endegyldigt opad, og bringe Menneskeheden tilbage på parallel linje med den primitive tredje Rod-Race i Åndelighed. I dens barndom, bestod menneskeheden fuldstændigt af denne Angeliske Hærskare, som var de iboende Ånder som animerede de monstrøse og gigantiske tabernakler af ler i den Fjerde Race— bygget af (lige som de også er nu) og komponeret af utallige myriader af liv.* Denne sætning vil blive forklaret senere i den nuværende Kommentar. "Tabernaklerne" er forbedret i tekstur og symmetrisk form, groende og udviklende sammen med kloden som bar dem; men den fysiske forbedring fandt sted på bekostning af det indre åndelige menneske og naturen. De tre midterste principper i jorden og mennesket blev ved hver race mere materiel; Sjælen trådte tilbage for at gøre plads for det fysiske intellekt; elementernes essens blev de materielle og sammensatte elementer som vi kender i dag.

Mennesket er ikke, ej heller kunne han nogensinde være, det fuldstændige resultat af "Gud Herren;" men han er *Elohim's* barn, så arbitrært forandret til et maskulint ental. De første Dhyanier, der havde til opgave at "skabe" mennesket i deres billede, kunne kun afkaste deres skygger, som en delikat model for stoffets Natur Ånder at arbejde med. (Se Bog II.) Mennesket er, uden tvivl, skabt fysisk ud af Jordens støv, men hans skabere og formere var mange. Ej heller kan det siges af "Gud Herren blæste livsånde i hans næsebor," med mindre denne Gud er identificeret med det "ENE LIV," Allestedsnærværende dog usynlig, og med mindre den samme operation er tillagt til "Gud" på enhver *levende Sjæls* vegne—eller *Nephesch*, som er den *vitale* Sjæl, ikke den guddommelige Ånd eller *Rauch*, som alene sikrer mennesket en guddommelig grad af udødelighed, som intet dyr, som sådan, nogensinde kunne opnå i denne inkarnations-cyklus. Det er den utilstrækkelige skelnen af Jøderne, og nu af vores Vestlige metafysikere, som ikke ved om det, og er ude af stand til at forstå, og derfor godtage, mere end et treenigt menneske—Ånd, Sjæl,

* Videnskaben, der svagt opfatter sandheden, kan finde en Bakterie og andre uendeligheder i den menneskelige krop, og ser kun lejlighedsvis og abnorme besøgende i dem som tillægges sygdom. Okkultisme—som opfatter liv i ethvert atom og molekyle, uanset det er i et mineral eller en menneskelig krop, i luft, ild eller vand—bekræfter at hele vores krop er bygget af sådanne liv, den mindste bakterie i et mikroskop er for dem at sammenligne med en elefant i forhold til den mindste infusoria.

Krop—der således forveksler "livets åndedrag" med udødelig Ånd.* Dette gælder også direkte de Protestantiske teologer, som, ved oversættelse af vers 8, i Kap. III. i det Fjerde Evangelium, fuldstændig har forvrænget meningen. Sandelig angives verset til at sige "*Vinden* blæser hvorhen den behager," i stedet for "*Ånden* går hvor den vil," som i den oprindelige og også i oversættelsen hos den Græske Østlige Kirke.

Således er filosofien om psykiske, åndelige, og mentale relationer med menneskets fysiske funktioner i næsten uløselig forvirring. Hverken den gamle Aryanske, ej heller den Egyptiske psykologi forstås nu korrekt. Ej heller kan de blive assimileret uden at godtage den esoteriske syvfoldighed, eller, i det mindste, den Vedantiske quinquepartite inddeling af de indre menneskelige principper. Fejlende i dette, så vil det for altid være umuligt at forstå de metafysiske og rent psykiske og endda fysiologiske relationer mellem Dhyan-Chohanerne, eller Englene, på det ene plan, og menneskeheden på det andet. Ingen esoteriske Østlige (Aryanske) værker er ind til videre offentliggjorte, men vi besidder den Egyptiske papyri som klart taler

* Den lærde og meget filosofiske forfatter til "New Aspects of Life" ønsker overfor hans læser at indprente at *Nephesh chaiah* (den levende sjæl), ifølge Hebræerne, "udgik fra, eller var frembragt ved, infusionen af Livets Ånd eller Åndedrag ind i menneskets fremgroende krop, og skulle erstatte og tage pladsen for denne ånd i det således opbyggede selv, så at ånden passeret ind i, blev tabt af syne, og forsvandt i den levende Sjæl." Den menneskelige krop, tænker han, burde anskues som en matrix hvor i, og fra hvilken, Sjælen (som han synes at placere højere end ånden) er udviklet—betragtet *funktionelt* og fra aktivitetens synspunkt, så står Sjælen unægtelig højere end denne endelige og konditionerede verden af Maya—Sjælen, siger han, "er ultimativt frembragt fra menneskets animerede krop." Forfatteren identificerer ganske enkelt således "Ånd" (Atma) med "livets åndedrag." Den Østlige Okkultister vil gøre indsigelse imod denne udtalelse, for den er baseret på den fejlagtige konklusion at *Prana* og *Atma* eller *Jivatma* er den en og samme ting. Forfatteren støtter argumentet ved at vise at hos de gamle Hebræere, Grækere og endda Latinere, der betød *Ruach*, *Pneuma* og *Spiritus*—hos Jøderne unægtelig, og hos Grækerne og Romerne meget sandsynligt—Vind; det Græske ord *Anemos* (vind) og det Latinske *Anima* "Sjæl" har en mistænkelig relation.

Dette er meget vidtløftigt. En legitim kamp-plads for at fastlægge dette spørgsmål kan næppe findes, fordi Hr. Pratt synes at være en praktisk, nøgtern-baseret metafysiker, en slags Kabalistisk-Positivist, og de Østlige metafysikere, især Vedantisterne, er alle Idealister. Okkultisterne er også af den ekstreme esoteriske Vedantiske skole, og kalder det Ene Liv (Parabrahm), det Store Åndedrag og Hvirvelvinden; men de afbryder fuldstændig det syvende principps forbindelse med stof eller nogen relation til, eller forbindelse med det.

om de syv principper eller "Menneskets Syv Sjæle."* The Book of the Dead angiver en fuldstændig liste af "transformationerne" som enhver afdød gennemgår, mens han, en efter en, affører sig selv alle de principper—materialiseret af hensyn til klarhed til ættereale entiteter eller kroppe. Vi skal, yderligere, minde de som prøver at bevise at Egypterne ikke vidste noget om og ikke lærte Reinkarnation, at den afdødes "Sjæl" (Ego eller *Selv*) siges at leve i Evighed: den er udødelig, "sam-eksisterende med, og forsvinder med Sol båden," *dvs.*, i nødvendighedens cyklus. Denne "Sjæl" *fremstår fra Tiaou* (*livets årsags bolig*) og slutter sig til de levende på Jorden *om dagen*, for at vende tilbage til *Tiaou* hver nat. Dette udtrykker Egoet's periodiske eksistens. (Book of the Dead, cvxlirii.)

Skyggen, den astrale form, annihileres, "sluges af Uræus" (cxlix., 51), *Manes* vil blive annihileret; de to tvillinger (de 4'de og 5'te principper) vil blive spredte; men Sjæls-fuglen, "den guddommelige Svale—og Flammens Uræus" (*Manas* og *Atma-Buddhi*) vil leve i evigheden, for de er deres moders husbonde.†

Kun lige frembringer lige. Jorden giver Mennesket hans krop, guderne (*Dhyanierne*) hans fem indre principper, den psykiske *Skygge*, som disse guder ofte er det animerende princip bag. ÅND (*Atman*) er én—og udelelig. Den er ikke i *Tiaou*.

For hvad er *Tiaou*? De hyppige hentydninger til den i "Book of the Dead" indeholder et mysterium. *Tiaou* er Nat-Solens sti, den inferiøre hemisfære, eller Egypternes infernalske regioner, som af dem blev placeret på den *skjulte side af månen*. I deres esoterisme kom

* Se i Del II., Bog II., "Menneskets Syv Sjæle," inddelingerne udført af respektivt Herrerne Gerald Massey og Franz Lambert.

† En anden tankevækkende analogi mellem den Aryanske eller Brahminske og den Egyptiske esoterisme. Den førstnævnte kalder Pitrier for menneskers "lunare forfædre;" og Egypterne gjorde Måne-Guden, Taht-Esmun, til den første menneskelige forfader. Denne "måne-gud" "udtrykte de Syv naturkræfter som kom før ham selv, og som var opsummeret i ham som hans syv sjæle, hvor af han var manifestør som den ottende (derfor den ottende sfære). Se syv stråler i den Kaldæiske Heptakis eller Iao, på de Gnostiske sten indikerer den samme syvfoldighed af sjæle." . . . "De mystiske SYV's første form blev set afbilledet på himlen, af syv store stjerner i den Store Bjørn, konstellationen tildelt af Egypterne til Moderen for Tid, og for de syv elemental kræfter." (Se *De Syv Sjæle*, osv.) Som velkendt for enhver Hindu, så repræsenterer denne samme konstellation i Indien de Syv Rishier, og kaldes som sådan *Riksha*, og *Chitra-Sikhandinas*.

det menneskelige væsen ud fra månen (et trefoldigt mysterium—astronomisk, fysiologisk, og psykisk på en gang); han krydsede hele eksistensens cyklus og vendte så tilbage til hans fødsels-sted før han udgik fra det igen. Således vises den afdøde ankommende i Vesten, modtagende hans dom foran Osiris, genopstående som guden Horus, og cirkulende rundt i de sideriske himle, som er en allegorisk efterligning af Ra, Solen; efter at have krydset *Noot*'en (det himmelske dyb), endnu en gang vendende tilbage til Tiaou: en efterligning af Osiris, som, som Gud for livet og genskabelse, bebor månen. Plutarch (Isis og Osiris, ch. xliii.) viser Egypterne fejre en festival kaldet "Osiris Indtrægen ind i månen." I kapitel xli. loves liv efter døden; og livets fornyelse placeres under Osiris-Lunus protektion, fordi månen var symbolet på livs-fornyelser eller reinkarnationer, på grund af dens vækst, aftagen, uddøen, og genopstandelse hver måned. I *Dankmoe*, (iv. 5) siges det:—"Oh, Osiris-Lunus! Dette fornyer din fornyelse for dig." Og Safekh siger til Seti I. (Mariette's Abydos, tavle 51), "Du fornyer dig selv som guden Lunus, da den var barn." Det er endnu bedre forklaret i en Louvre papyrus (P. Pierret, "Etudes Egyptologiques"): "Parring og undfangelser findes i overflod når han (Osiris-Lunus) ses i himlen på denne dag." Osiris siger: "Oh, ene radierende stråle fra månen! Jeg frembringer fra de cirkulerende mangfoldigheder (af stjerner) Åben mig Tiaou for Osiris N. Jeg vil om dagen frembringe for at gøre det jeg er nødt til at gøre blandt de levende" ("Book of the Dead," ch. ii),—*dvs.*, at frembringe undfangelser.

Osiris var "Gud manifesteret i formering," fordi de gamle kendte langt bedre end de moderne, de sande okkulte indflydelser fra den lunare krop på undfangelsesmysterierne.* Senere hen, da månen blev forbundet med kvindelige gudinder†— med Diana, Isis, Artemis,

* I de ældste systemer finder vi altid Månen som mandlig. Således er Soma, hos Hinduerne, en slags siderisk Don Juan, en "Konge," og faderen, endskønt illegitim, af Buddha— Visdom, som relaterer til Okkult Viden, en visdom samlet gennem et gennemgribende bekendtskab til lunare mysterier inklusiv dem om seksuel formering. (Se "Helligste af det Hellige.")

† Hvis de lasede og fattige blev lært om Astrologi, i stedet for at blive belært ubrugelige lektioner fra Biblen i Søndagsskoler —så vidt, som i det mindste det okkulte egenskaber i Månen og dens skjulte indflydelse på formering angår, så ville der være lidt behov for at frygte en forøgelse af befolkningerne ej heller at ty til Malthusernes litteratur med henblik på dens ophør. For det er Månen og hendes

Juno, osv., skyldes denne forbindelse en gennemgribende viden om fysiologi og kvindelig natur, fysisk og så vel som psykisk. Men, Solen og Månen var primært de eneste synlige og, så at sige, *håndgribelige* [i deres virkninger] psykiske og fysiologiske guddomme—Faderen og Sønnen, mens Rum og luft generelt, eller den udstrækning i Himlen kaldt Noot af Egypterne, var de to's skjulte Ånd eller Åndedrag. Disse "Fader og Søn" var ombyttelige i deres funktioner og arbejdede harmonisk sammen i deres virkninger på jordisk natur og menneskeheden; derfor blev de anset for at være EN, dog TO i personificerede Entiteter. De var begge mandlige, og begge havde deres særskilte og også samarbejdende arbejde i den årsagsgivende frembringelse af Menneskeheden. Så meget fra de astronomiske og cosmiske standpunkter betragtet og udtrykt i symbolsk sprog—som i vores sidste racer blev teologiske og dogmatiske. Men bag dette slør af Cosmiske og Astrologiske symboler, var de Okkulte mysterier om Antropografi og mennesket ur skabelse. Og i dette, vil, eller kan ingen viden om symboler—eller endda nøglen til Jødernes symbol sprog fra *efter-syndfloden* —hjælpe med, undtagen med reference til det som er nedfældet i nationale skrifter med henblik på eksoteriske formål; hvis totalitet, uanset hvor klogt sløret, kun var den mindste del af den sande oprindelige historie for hvert folk, desuden, ofte kun relaterende,—som i de Hebraiske Skrifter—til det jordiske menneske, ikke til guddommeligt liv i denne nation. Dette psykiske og åndelige element tilhørte MYSTERIE og INDVIELSE. Der var ting aldrig nedfældet i skriftruller, undtagen, som i Central Asien, på klipper og i underjordiske krypter.

Ikke desto mindre, var der en tid hvor hele verden var "af en tunge og med én viden," og Mennesket vidste mere om sin oprindelse end han gør nu, og vidste således at Solen og Månen, uanset hvor stor en rolle de spiller i opbygningen, væksten og udviklingen af den menneskelige krop, ikke var de direkte årsagsgivende agenter bag hans tilsynekomst på Jorden;

konjunktioner som regulerer undfangelser, og enhver astrolog i Indien ved dette. Under de foregående og nuværende racer, i det mindste i begyndelsen af denne, der blev de som hengav sig til ægteskabelige relationer under visse lunare faser som gjorde disse relationer sterile, anset for at være troldmænd og syndere. Men selv nu, så ville disse gamle synder, baseret på Okkult viden og misbrug her af, være at foretrække frem for dagens forbrydelser, som begås på grund af fuldstændig uvidenhed om, og manglende tro på alle sådanne okkulte indflydelser.

disse faktorer var, i sandhed, de levende intelligente Kræfter som Okkultisterne kalder Dhyan Chohaner.

Med hensyn til dette, fortæller en meget lærd beundrer af Jødisk Esoterisme at "Kabalaen udtrykkeligt siger at Elohim er en '*generel abstraktion*'; det vi indenfor matematik kalder 'en konstant koefficient' eller en 'generel funktion' der indgår i al konstruktion, ikke særskilt; det vil sige, ved det generelle forhold 1 til 31415, (de astro-Dhyaniske og) Elohitiske tal." Til dette svarer den Østlige Okkultist: Ganske rigtigt, den er en abstraktion for vores fysiske sanser. For vores åndelige opfattelser, og for vores indre åndelige øje, er Elohimerne eller Dhyanierne, imidlertid, ikke mere en abstraktion end vores sjæl og ånd er for os. Afvis den ene og du afviser den anden—for det som er *den overlevende Entitet i os* er delvist den direkte emanation fra, og delvist *disse himmelske Entiteter selv*. En ting er sikkert; Jøderne var fuldt ud bekendt med trolddom og forskellige ondartede kræfter; men, med undtagelse af nogle af deres store profeter og seere lige som Daniel og Ezekiel (Enok tilhørte en meget fjern race og ikke til nogen nation men til alle, som en generisk karakter), så vidste de lidt om, ej heller ville de beskæftige sig med, den sande guddommelige Okkultisme, deres nationale karakter var uvillig overfor noget som helst som ikke havde en direkte forbindelse til deres egen etniske, stamme og individuelle fordele—iagttag deres egne profeter, og forbandelserne tordnet af dem imod den "stiv-nakkede race." Men selv Kabalaen viser tydeligt den direkte relation mellem Sefiroterne, eller Elohimerne, og mennesker.

Når det derfor bevises overfor os at den Kabalistske identifikation af Jehovah med Binah, en kvindelig Sefirot, stadigvæk har en anden, en under-okkult mening i sig, da og kun da vil Okkultisten være rede til at give hånden på fuldkommenhed til Kabalisten. Ind til da, så fastholdes det at, da Jehovah i en abstrakt betydning som en "enlig levende Gud," et enkelt tal, et metafysisk påfund, og kun en virkelighed når han anbringes på sin rette plads som en emanation og en Sefirot—så har vi en ret til at fastholde at Zohar (som i det mindste bevidnet i BOOK OF NUMBERS), før de Kristne Kabalister forvrængede den, oprindeligt udgav, og stadigvæk udgiver den samme lære som vi gør, *dvs.*, den angiver at Mennesket emanerer, ikke fra en Himmelsk MAND, men fra en Syvfoldig gruppe af Himmelske mennesker eller Engle, lige som i "Pymander, the Thought Divine."

STANZA VII. — *Fortsat.*

(3) NÅR DEN ENE BLIVER TO — FREMSTÅR DEN "TREFOLDIGE" (a). DE TRE ER (*linket ind i*) EN; OG DET ER VORES TRÅD, OH LANOO, HJERTET I MENNESKE-PLANTEN KALDET SAPTAPARNA (b).

(a) "Når den ENE bliver to, fremstår den tre-foldige": det vil sige, når den Ene Evige dropper dens refleksion ind i Manifestationens region, så er det sådan at denne refleksion, "Strålen," differentierer "Rummets Vand"; eller, med ordene fra "Book of the Dead"; "Chaos ophører, gennem stråleglansen fra Ur lysets Stråle der spreder totalt mørke ved hjælp af den (Centrale) Sol's ORD'S store magiske kraft." Chaos bliver mandlig-kvindelig, og Vand, inkuberet gennem Lys, og det "tre-foldige væsen fremstår som dens Første-fødte." "Osiris-Ptah (eller RA) skaber hans egne lemmer (lige som Brahmâ) ved at skabe guderne skæbnebestemte til at personificere hans faser" under Cyklussen (xvii., 4). Den Egyptiske Ra, udgående fra DYBET, er den Guddommelige Universelle Sjæl i dens manifesterede aspekt, og lige så er Narâyana, Purushaen, "*skjult i Akâsa og tilstede i Æter.*"

Dette er den metafysiske forklaring, og refererer til selve begyndelsen af Evolutionen, eller, som vi snarere skulle sige, til Teogoni. Stanzaens mening når den forklares fra et andet standpunkt i dens reference til mysteriet om mennesket og hans oprindelse, er endnu mere vanskelig at forstå. For at danne en klar opfattelse af hvad der menes med den Ene bliver to, og derefter transformeres ind i den "tre-foldige," så er den studerende nødt til at gøre sig fuldt ud bekendt med det vi kalder "Runder." Hvis han refererer til "Esoteric Buddhism"—det første forsøg på at lave en udskitsering af en approksimeret skitse af arkaisk Kosmogoni—så vil han finde frem til at med "Runde" menes den serielle evolution af spirende materiel natur, af de syv kloder i vores kæde* med deres mineral,

* Adskillige fjendtlige kritikere er ivrige efter at bevise at der ikke blev lært om menneskets syv principper ej heller om syvfoldig opbygning af vores kæde i vores tidligere værk "Isis Unveiled." Selv om læren i dette værk kun kunne blive hentydet til, er der ikke desto mindre, mange passager hvor i den syvfoldige opbygning af både mennesket og kæden åbent nævnes. Omtalende Elohimerne i Vol. II. page 420, siges det: "De forbliver over den syvende himmel (eller åndelige verden), for det er dem som ifølge Kabalisterne, successivt dannede de seks materielle verdener, eller snarere forsøg på verdener som gik forud for vores egen, som, de siger, er den syvende." Vores klode repræsenterer, selvfølgelig, "kæden" i diagrammet, den syvende og laveste; dog,

plante, og dyre-riger (mennesket er der inkluderet i den sidstnævnte og står i spidsen for det) under hele perioden af en livs-cyklus. Den sidstnævnte ville af Brahminerne blive kaldt "en Brahmâ's Dag." Det er, kort sagt, en omdrejning af "Hjulet" (vores planetariske kæde), som udgøres af syv kloder (eller syv adskilte "Hjul," denne gang i en anden betydning). Når evolutionen er løbet nedad ind i stoffet, fra planet A til planet G, eller Z, som de Vestlige studenter kalder den, er det en Runde. I midten af den Fjerde omdrejning, som er vores nuværende "Runde": "har Evolutionen nået dets højdepunkt af fysisk udvikling, kronet dets arbejde med det fuldkomne fysiske menneske, og, fra dette punkt, begynder dets arbejde i åndelig-retning." Alt dette behøver ikke megen gentagelse, da det er udmærket forklaret i "Esoteric Buddhism." Det som knapt var berørt, og hvor af, det lidt som blev sagt har vildledt mange, er menneskets oprindelse, og det er med hensyn til dette at lidt mere lys nu kan kastes, netop nok til at gøre Stanzaerne mere forståelige, da processen kun vil blive fuldt forklaret på dens legitime plads, i Bog II.

Nu er hver "Runde" (på den nedstigende skala) kun en repetition i en mere konkret form af Runden som gik forud for den, lige som enhver klode—ned til vores fjerde sfære (den aktuelle jord)—er en grovere og mere materiel kopi af den mere skyggeagtige sfære som gik forud for den i deres successive rækkefølge, på de tre højere planer. (Se diagram i Stanza VI. Komm. 6). På dens vej opad på den opstigende bue, der åndeliggør og æterealiserer Evolutionen, så at sige, al generel natur, bringer den på niveau med planet hvor på tvillinge-kloden på den modsatte side er placeret; resultatet er, at når den syvende klode nås (uanset hvilken Runde) så vender altings natur som evolverer tilbage til den tilstand de var i ved deres udgangspunkt—der til, hver gang, en ny og superior grad i bevidsthedstilstandene. Således bliver det klart at "menneskets såkaldte oprindelse," i denne vores nuværende

da evolutionen på disse kloder er cyklisk, er den den fjerde i den nedstigende bue af stof. Og yderligere skrives det, på side 367, Vol. II.: "I de Egyptiske forestillinger, *som i alle de andre trosretninger grundlagt på filosofi*, var mennesket ikke kun . . . en forening af sjæl og krop; han var en treenighed når ånd blev tilføjet til det; og ud over det så angav doktrinen at han bestod af krop, astral form, eller skygge, den dyriske sjæl, den højere sjæl, og den jordiske intelligens og et sjette princip, osv., osv.—det syvende —ÅND." Så klart er disse principper nævnt, at selv i *Index*, finder man på side 683:—"Seks principper i mennesket"—den syvende er syntesen af de seks, og *ikke et princip* men en stråle af det Absolutte ALT—i streng sandhed.

Runde, eller livs-cyklus på denne planet, må okkupere den samme plads i den samme orden—bortset fra detaljer baseret på lokale tilstande og tid—som i den forudgående Runde. Yderligere, skal det forklares og huskes på at, da arbejdet i hver Runde siges at være fordelt til en anden gruppe af såkaldte "Skabere" eller "Arkitekter," så er ligeledes hver klode det; *dvs.*, den er under opsyn og guidning af specielle "Byggere" og "Vogtere"—de forskellige Dhyan-Chohaner.

Hierarkiets gruppe som er givet opgaven med at "skabe"* mennesker er derfor en speciel gruppe; alligevel evolverede det skyggeagtige menneske i denne cyklus lige som en endnu højere åndelig gruppe evolverede ham i den Tredie Runde. Men lige som i den Sjette—på den nedadgående skala af Åndelighed—er det i den sidste og syvende de jordiske Ånder (elementaler) som gradvist danner, bygger, og kondenserer hans fysiske krop—denne Sjette gruppe evolverer ikke mere end det fremtidige menneskes skyggeagtige form, en hindeagtig, knapt synlig transparent kopi af dem selv. Det bliver det femte Hierarkis opgave—de mysteriøse væsner som præsiderer over konstellationen Stenbukken, Makara, eller "Krokodillen" i Indien lige som i Egypten— at grundlægge den tomme og ætereale dyriske form og skabe det Rationelle Menneske ud af den. Det er en af de emner hvor om meget lidt må siges til den generelle offentlighed. Det er sandelig et MYSTERIUM, men kun for ham som er forberedt på at afvise eksistensen af intellektuelle og bevidste åndelige Væsner i Universet, begrænsende fuld Bevidsthed til mennesket alene, og det kun som en "funktion af Hjernen." Mange er de blandt de Åndelige Entiteter, som er inkarneret kropsligt i mennesker, siden begyndelsen af hans fremkomst, og som, på trods af dette, stadig eksisterer uafhængigt som de gjorde før, i Rummets uendeligheder. . . .

For at angive det mere klart: den usynlige Entitet kan være kropsligt tilstede på jorden, imidlertid, uden at forlade dets status og funktioner i de supersanselige regioner. Hvis dette behøver at forklares, så kan vi ikke gøre bedre end at påminde læseren om lignende tilfælde indenfor Spiritualisme, selv om sådanne tilfælde er meget sjældne, i det mindste med hensyn til den inkarnerende Entitets natur,†

* Skabelse er et ukorrekt ord at bruge, da ingen religion, ikke en gang Visishta Adwaitaernes sekt i Indien—en som endda atropomorfiserer Parabrahmam—tror på skabelse ud af *nihil* lige som Kristne og Jøderne gør, men på evolution ud af før-eksisterende materialer.

† De såkaldte "Ånder" som lejlighedsvis kan tage dem selv i besiddelse af mediens kroppe er ikke Monader eller Højere Principper fra ulegemlige personligheder. Sådanne "Ånd" kan enten kun være en Elementar, eller—en Nirmânakâya.

eller tage midlertid besiddelse i et medie. Lige som visse personer—mænd og kvinder, vender tilbage til parallelle tilfælde blandt levende personer—uanset i egenskab af en særegen organisation, eller gennem kraften erhvervet ved mystisk viden, kan ses i deres "dubletter" på et sted, mens kroppen er mange mil væk; så kan den samme ting ske i tilfældet med superiøre Væsner.

Mennesket er, filosofisk betragtet, i hans ydre form, ganske enkelt et dyr, knapt mere perfekt end hans abe-lignende forfader i den tredje runde. Han er en levende krop, ikke et levende væsen, da realiseringen af eksistens, "Ego-Summen," nødvendiggør selvbevidsthed, og et dyr kan kun have direkte bevidsthed, eller instinkt. Dette blev så klart forstået af de Gamle at Kabalisten endda gjorde sjælen og kroppen til to liv, uafhængige af hinanden.* Sjælen, hvis krops vehikel er den Astrale, ethero-stoflige klædning, kunne dø og mennesket stadig leve på jorden—*dvs.*, sjælen kunne frigøre sig selv fra og forlade tabernaklet af forskellige grunde—så som sindssyge, åndeligt og fysisk degenerering, osv.† Det som levende mennesker (Indviede)

* På p. 340-351 (Genesis of the Soul) i "*New Aspects of Life*," fremlægger Forfatteren om den Kabalistske lære: "De havde opfattelsen at, funktionelt, havde Ånd og Stof med korresponderende uigennemsigtighed og tæthed en tendens til at smelte sammen; og at de deraf skabte Ånder, i den ulegemlige tilstand, udgjorde en skala hvor i de forskellige uigennemsigtigheder og gennemsigtigheder af Elemental eller uskabt Ånd blev genproduceret. Og at disse Ånder i den ulegemlige tilstand tiltrak, tilegnede, fordøjede og assimilerede Elemental Ånd og Elemental Stof hvis tilstande var tilpasset deres egen." "De lærte derfor at der var en stor forskel i de skabte Ånders tilstande; og at i den intime associering mellem Ånd-verdenen og Stof verdenen, så blev de mere uigennemsigtige Ånder i den ulegemlige tilstand tiltrukket hen mod den mere tætte del af den materielle verden, og derfor havde en tendens hen mod Jordens centrum, hvor de fandt de tilstande som passede bedst til deres tilstand; hvor de mere gennemsigtige Ånder passerede ind i planetens omgivende aura, da fandt de mest sjældne deres hjem i dens ledsager."

Dette relaterer sig eksklusivt til vores Elementare Ånder, og har intet at gøre med hverken de Planetariske, Sideriske, Cosmiske eller Mellem-Æteriske Intelligente Kræfter eller "Engle" sådan som de betegnes af den Romerske Kirke. De Jødiske Kabalister, især de praktiske Okkultister som beskæftigede sig med ceremoniel magi, gjorde sig udelukkende travle med ånderne for de såkaldte Planeter og "Elementaler." Derfor dækker dette kun en del af den Esoteriske Lære.

† Muligheden for at "Sjælen" (*dvs.*, det evige Åndelige Ego) dvælende i de usete verdener, mens dens krop forstætter med at leve på Jorden, er først og fremmest en okkult doktrin, især indenfor Kinesisk og Buddhistisk filosofi. Se "*Isis Unveiled*," vol. i.,

derfor kan gøre, det kan Dhyanierne, som ingen fysisk krop har som hæmmer dem, gøre endnu bedre. Dette var Før-syndflods folkenes opfattelse, og bliver hastigt en i det moderne intellektuelle samfund, indenfor Spiritualisme, samt de Græske og Romerske Kirker, som lærer om deres engle allestedsnærværelse. Zoroasterne som betragtede deres Amshaspendere som duale entiteter (Ferouere), tillagde denne dualitet—i det mindste indenfor esoterisk filosofi—til alle åndelige og usynlige dvælere i de utallige verdener i rummet som er synlige for vores øje. I en note fra Damascius (sjette århundrede) om de Kaldæiske orakler, har vi et trefoldigt bevis for denne læres universalitet, for han siger: " I disse orakler er verdens syv Kosmokratorer, ("Verdens-Søjlerne,") ligeledes nævnt af Skt. Paul, dobbelte—et sæt har til opgave at herske over de superiøre verdener de åndelige og de sideriske, og den anden at guide og våge over stoffets verdener." Sådan er også opfattelsen hos Jamblichus, som skelner klart mellem ærkeenglene og "Arkonerne." (Se "De Mysteriis," sec. ii., ch. 3.) Det ovenfor nævnte kan selvfølgelig anvendes med henblik på sondringen mellem de åndelige væsners grader og ordner, og det er i denne henseende at den Romerske Katolske Kirke prøver at fortolke og lære forskellen; for mens ærkeenglene i hendes lære er guddommelige og hellige, så fordømmes deres dubletter af hende som djævl.* Men ordet "ferouer" skal ikke forstås i denne betydning, for det betyder ganske enkelt det modsatte eller den modstående side af en attribut eller kvalitet. Når Okkultisten således siger at "Dæmonen er Guds indvendige klædning" (ondt, den modsatte side af medaljen), så taler han ikke om to adskilte

p. 602, med henblik på en illustration. Mange er de *Sjælløse* mennesker blandt os, for forekomsten ses at finde sted i slemme materialister så vel som i personer "som gør fremskridt i hellighed og aldrig vender tilbage." (Se *ibid* og også "Isis," vol. ii., p. 369.)

* Denne identitet mellem Ånden og dens materielle "dublet" (i mennesket er det det modsatte) forklarer endnu bedre den forvirring, som allerede hentydet til i dette værk, fremlagt i navnene og individualiteterne, så vel som tallene, for Rishierne og Prajâpatierne; især mellem de fra Satyayuga og Mahabhârata perioden. Det kaster også yderligere lys på hvad den Hemmelige Lære lærer om med hensyn til Rod og Sæd Manuerne (se Bog ii. "Om menneskehedens oprindelige Manuer"). Ikke kun menneskehedens stamfædre, men ethvert menneskeligt væsen, bliver vi lært om, har dets prototype i de Åndelige Sfærer; hvis prototype er hans syvende principps højeste essens. Således bliver de syv Manuer 14, Rod Manuen er den Primære Årsag, og "Sæd-Manuen" er dens virkning; og når den sidstnævnte når fra Satyayuga (det første stadie) til den heroiske periode, så bliver disse Manuer eller Rishier 21 i antal.

aktualiteter, men om to aspekter eller facetter af den samme Enhed. Nu ville det bedste levende menneske side om side med en Ærkeengel—som beskrevet i Theologi — fremstå som en djævel. Derfor er der en vis grund til at devaluere en lavere "dublet," som er nedsænket langt dybere i stoffet en dens prototype. Men der er stadigvæk lige så lidt grund til at betragte dem som djævlé, og dette er præcis det de Romerske Katolikker fastholder imod al fornuft og logik.

(b) Denne sloka's konkluderende sætning viser hvor arkaisk opfattelsen og doktrinen om at mennesket er syv-foldigt i hans opbygning er. Tråden af væren som animerer mennesket og passerer gennem alle hans personligheder, eller genfødsler på denne Jord (en hentydning til Sutratma), yderligere tråden hvor på alle hans "Ånder" er opstrenget —er spunden fra den "trefoldiges," den "firefoldiges" og den "femfoldiges" essens; som indeholder alle de forudgående. *Panchâsikha*, i overensstemmelse med *Bhâgavata Purâna* (V. XX. 25-28), er en af de syv *Kumâraer* som går til Sveta-Dvipa for at tilbede Vishnu. Vi vil senere hen se, hvilken forbindelse der er mellem Brahmâ's "cølibate" og kyske sønner, som afviser "at formere," og jordiske dødelige. Imens er det indlysende at "Menneske-planten," *Saptaparna*, således refererer til de syv principper, og mennesket sammenlignes med den syv-bladede plante med dette navn* som er så hellig blandt Buddhisterne.

For yderligere detaljer med hensyn til *Saptaparna* og vigtigheden af tallet syv indenfor okkultisme, så vel som i symbollære, refereres læseren til Del II. Bog II., om Symbolisme: Sektioner om "*Saptaparna*," "Syvfoldigheden i Vedaerne," osv., osv.

* Den Egyptiske allegori allerede nævnt i "Book of the Dead", den hymne som relaterer sig til "Sjælens" belønning, er lige så tankevækkende med hensyn til vores Syvfoldige Doktrin som den er poetisk. Den afdøde tildeles et stykke land i Aanroo's mark, hvor i Manes'erne, de dødes guddommeliggjorte skygger, sanker, korn syv alen høje, høsten de har sået ved deres handlinger i livet, og som gror på et område inddelt i 14 og 7 dele. Dette korn er føden som de lever af og trives med, eller som vil slå dem ihjel, i Amenti, den bolig som Aanroo marken er en del af. For, som det siges i hymnen, (se ch. xxxii. 9) så enten ødelægges den afdøde der i, eller bliver ren ånd i Evigheden, som konsekvens af de "Syv gange syv-og-halvfjerds liv" gennemlevet eller som vil blive gennemlevet på Jorden. Ideen om korn høstet som "frugten for vores handlinger" er meget grafisk.

STANZA VII.—*Continued.*

4. DET ER RODEN SOM ALDRIG DØR, DE FIRE VÆGER'S TRE-TUNGEDE FLAMME. * (a)
 . . . VÆGERNE ER GNISTERNE, SOM HENTER NÆRING FRA DEN TRE-TUNGEDE FLAMME
 (*deres øvre triade*) SKUDT UD AF DE SYV, DERES FLAMME; STRÅLERNE OG GNISTERNE
 FRA EN MÅNE REFLEKTERET I DE RULLENDE BØLGER FRA ALLE FLODER PÅ JORDEN
 ("*Bhumi,*" eller "*Prithivi*") † (b).

(a) Den "Tre-tungede flamme" som aldrig dør er den udødelige åndelige triade—
 Atma-Buddhi og Manas—frugten af den sidstnævnte assimileret af de første to efter
 hvert jordisk liv. De "fire væger" som går ud og udslukkes, er de fire lavere principper,
 inklusiv kroppen.

"Jeg er den tre-vægede Flamme og mine væger er udødelige," siger den afdøde. "Jeg
 går ind i Sekhem's (den Gud hvis arm sår handlingens sæd frembragt af den ulegemlige
 sjæl) domæne og jeg går ind i Flammernes region som har ødelagt deres modstandere,"
dvs., slap af med de synd-skabende "fire væger." (Se ch. i., vii., "Book of the Dead," og
 "Mysteries of Ro-stan.")

(b) Lige som milliarder af lysende gnister danser på et havs vande, hvor ovenfor den
 samme måne skinner, så lige sådan glimter og danser vores flygtige personligheder—
 det udødelige MONADE-EGO's uvirkelige hylstre— på Maya's bølger. De varer kun ved
 og fremstår, som de tusinder af gnister frembragt af måne-strålerne, så længe som
 Nattens Dronning radierer hendes glans på livets løbende vande: en periode af en
 Manvantara; og derefter forsvinder de, kun strålerne—symbolerne på vores evige Ånde-
 lige Egoer—alene overlever, gen-sammensmeltet i, og værende, som de var før, et med
 Moder-Kilden.

* De tre-tungede flammer fra de fire væger korresponderer til de fire enheder og de tre Binære i det
 Sefirotiske træ (se Kommentaren i Stanza VI.).

† Nytteløst er det igen at gentage at udtrykkene angivet her er Sanskrit oversættelser; for de
 oprindelige udtryk, ukendte og ikke hørt om i Europa, ville kun forvirre læseren mere, og ikke tjene noget
 brugbart formål.

STANZA VII.—*Continued.*

(5) GNISTEN HÆNGER FRA FLAMMEN VED DEN FINESTE FOHAT TRÅD. DEN REJSER GENNEM MAYA'S SYV VERDENER (*a*). DEN STOPPER OP I DEN FØRSTE (*Naturrige*), OG ER ET METAL OG EN STEN; DEN PASSERER IND I DEN ANDEN (*Naturrige*), OG IAGTTAG — EN PLANTE; PLANTEN HVIRVLER GENNEM SYV FORMER OG BLIVER ET HELLIGT DYR; (*det fysiske menneskes første skygge*) (*b*).

FRA DISSES KOMBINEREDE ATTRIBUTTER, FORMES, MANU (*mennesket*), TÆNKEREN.

HVEM FORMER HAM? DE SYV LIV; OG DET ENE LIV (*c*). HVEM FULDKOMMENGØR HAM? DEN FEM-FOLDIGE LHA. OG HVEM FULDKOMMENGØR DEN SIDSTE KRØP? FISK, SIN, OG SOMA (*månen*) (*d*).

(a) Frasen "gennem Maya's syv Verdener" refererer her til de syv kloder i den planetariske kæde og de syv runder, eller de 49 stationer af aktiv eksistens som "Gnisten" eller Monaden har foran sig, ved begyndelsen af enhver "Stor Livs-Cyklus" eller Manvantara. "Fohat's tråd" er livets tråd som før refereret til.

Dette relaterer til det største problem indenfor filosofi—livets fysiske og substantielle natur, hvis uafhængige natur benægtes af moderne videnskab fordi denne videnskab er ude af stand til at forstå den. Alene reinkarnationisterne og de som tror på Karma opfatter svagt at hele Livets hemmelighed er en ubrudt serie af dets manifestationer: uanset i, eller adskilt fra, den fysiske krop. Fordi hvis—

"Livet, lige som en kuppel af mange-farvet glas,
Pletter Evighedens hvide udstrålinger"—

så er det alligevel selv en fast bestanddel af denne Evighed; for alene livet kan forstå livet.

Hvad er "Gnisten" som "hænger fra flammen?" Det er JIVA, MONADEN i konjunktion med MANAS, eller snarere dets aroma—det som bliver tilbage fra hver personlighed, når den er værdig, og hænger fra Atma-Buddhi, Flammen, via livets tråd. Uanset hvilken måde det fortolkes på, og i hvilke som helst antal principper det menneskelige væsen indeles i, så kan det let vises at denne lære støttes af alle de gamle

religioner, fra den Vediske til den Egyptiske, fra den Zoroastriske til den Jødiske. I forbindelse med den sidstnævnte, tilbyder de Kabalistske værker rigelige beviser på denne påstand. Hele systemet med de Kabalistske tal er baseret på den guddommelige syvfoldighed hængende fra Triaden (således dannende *Dekaden*) og dens permutationer 7, 5, 4, og 3, som alle, til sidst, forenes ind i det ENE selv: en endeløs og uudgrundelig Cirkel.

"Guddommen (den altid Usynlige Tilstedeværelse)," siger Zohar, "manifesterer sig selv gennem *ti* Sefiroter som er dets radierende vidne. Guddommen er lige som Havet hvor fra udflyder en strøm kaldet VISDOM, hvis vande falder ned i en sø navngivet Intelligens. Fra bassinet, udgår de Syv Sefiroter, som syv kanaler. . . . For *ti svarer til syv*: Dekaden indeholder *fire* Helheder og *tre* Binære." De ti Sefiroter korresponderer til lemmerne på MENNESKET. "Da jeg formede Adam Kadmon," angives Elohim at sige, "da skød det Eviges Ånd ud af hans Krop som et lag af lyn der med det samme radierede på de *Syv* millioner bølger af himmelrum, og mine *ti* herligheder var hans lemmer." Men hverken Adam Kadmon's Hovede ej heller skuldrene kan ses; derfor læser vi i *Sephra Dzenioutha* (the "Book of the Concealed Mystery"):—

"I Tidens begyndelse, efter at Elohim ("Livets og Lysets Sønner," eller "Byggerne") havde skabt Himlene og Jorden ud af den evige Essens, dannede de verdenerne seks efter seks, den syvende var *Malkuth*, som er vores Jord (se *Mantuan Codex*) på dens plan, og det laveste af alle andre planer af bevidst eksistens. Den Kaldæiske *Book of Numbers* indeholder en detaljeret forklaring af alt dette. "Den første triade i Adam Kadmon's krop (de tre øvre planer af de syv*) kan ikke ses før sjælen står i den Gamle af Dages nærværelse." Sefiroterne i denne øvre triade er:—"1, *Kether* (kronen) repræsenteret af Makroprosopos's pande; 2, *Chochmah* (Visdom, et maskulint Princip) ved den højre skulder; og 3, *Binah* (Intelligens, et kvindeligt Princip) ved den venstre skulder." Derefter kommer de *syv* lemmer (eller Sefiroterne) på manifestationens plan, totaliteten af disse fire plan repræsenteres af *Mikroprosopus* (det

* Dannelsen af den "levende Sjæl" eller mennesket, ville angive ideen mere klart. "En Levende Sjæl" er et synonym på mennesket i Biblen. Disse er vores syv "Principper."

mindre Ansigt) eller Tetragrammaton, det "fire-bogstavede" Mysterium. "De syv manifesterede og de *tre* skjulte lemmer er Guddommens Krop."

Således er vores Jord, *Malkuth* både den *Syvende* og den *Fjerde* verden, den førstnævnte når der tælles fra den første klode fra oven, den sidstnævnte hvis regnet efter planerne. Den genereres af den sjette klode eller Sefirot kaldt *Yezod*, "grundlag," eller som sagt i the Book of Numbers "af Yezod, He (Adam Kadmon) befrugter den oprindelige Heva" (Eva eller vores Jord). Angivet i mystisk sprog er dette forklaringen på hvorfor *Malkuth*, kaldt "den inferiøre Moder," Matronen, Dronningen, og Grundlagets Kongerige, vises som *Brud* til Tetragrammaton eller Mikroprosopus (den 2'en Logos) det Himmelske Menneske. Når hun er fri fra alle urenheder vil hun blive forenet med den Åndelige *Logos*, *dvs.*, i den 7'ende Race i den 7'ende Runde—efter regenereringen, på "SABBAT" dagen. For den "*syvende* dag" har yderligere en okkult betydning ikke drømt om af vores teologer.

"Når Matronitha, Moderen, adskilles og bringes ansigt til ansigt med Kongen, ifølge Sabbatens fortrinlighed, så bliver alle ting en krop," siger vers 746, i kapitel xxii. i "Ha Idra Zuta Kadisha." "Bliver en krop" betyder at alt endnu en gang reabsorberes ind i det ene element, menneskers ånder bliver *Nirvanier* og elementerne fra alt andet bliver igen hvad de var før—*protyle* eller udifferentieret substans. "Sabbat" betyder *hvile* eller Nirvana. Det er ikke den *syvende* dag efter *seks* dage men en periode hvis længde svarer til den for syv "dage" eller enhver periode udgjort af syv dele. Således er en *pralaya* i længde lig med en *manwantara*, eller en Brahmâ's nat er lig med denne "dag." Hvis de Kristne vil følge Jødiske skikke så burde de antage ånden og ikke det døde bogstav deraf: *dvs.*, at arbejde en uge af syv dage og *hvile* syv dage. At ordet "Sabbat" har en mystisk betydning vises i den foragt vist af Jesus for Sabbat dagen, og af hvad der siges i Lukas xviii. 12. Sabbat opfattes her *som hele ugen*. (Se den Græske tekst hvor ugen kaldes *Sabbat*. "Jeg faster to gange i Sabbatten.") Paulus, en Indviet, vidste udmærket dette da han refererede til den evige hvile og glæde i himlen, som Sabbat; "og deres glæde vil være evig, for de vil altid være (*et*) med Herren og du vil nyde *en evig Sabbat*." (Hebræerbrevet iv. 2.)

Forskellen mellem de to systemer, tagende Kabalaen som indeholdes i den Kaldæiske *Book of Numbers*, ikke som fejl repræsenteret i dens nu forvrængede kopi, i de Kristne Mystikers Kabala —Kabalaen og den arkaiske esoteriske Vidya, er sandelig meget lille, begrænset til ubetydelige afvigelser i form og udtryk. Således refererer Østlig okkultisme til vores jord som den fjerde verden, den laveste i kæden, ovenfor hvilken de seks kloder løber opad på begge sider, tre på hver side. *Zohar*, kalder på den anden side, jorden den lavere, eller *Syvende*, tilføjer at alting afhænger de seks som er i den, "Mikroposopus." Det "mindre ansigt," mindre fordi manifesteret og begrænset, "er dannet af seks *Sefiroter*," siger det samme værk. "Syv konger kommer og *dør i den tre-gange-ødelagte verden*"—(Malkuth vores jord, ødelagt efter hver af de tre runder som den er gået igennem). "Og deres regeringsperiode (de syv kongers) vil komme til ophør." (*Book of Numbers*, 1. viii., 3.) Dette relaterer til de Syv Racer, hvoraf fem allerede er fremstået, og to mere stadigvæk mangler at fremkomme i denne Runde.

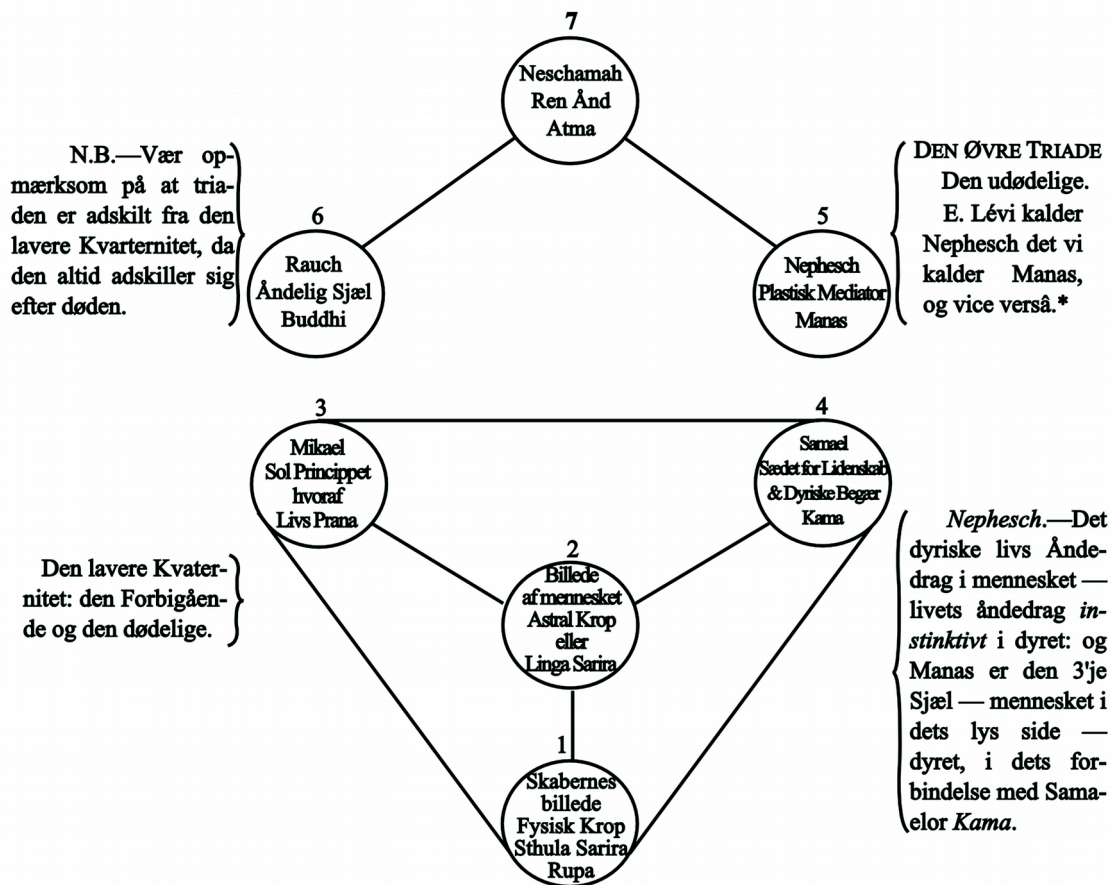
De Shinto allegoriske beretninger om Kosmogoni og oprindelsen til mennesket i Japan hentyder til samme overbevisning.

Kaptajn C. Pfounders studerede religionen liggende bagved de forskellige sekter i landet i næsten ni år i Japans klostre. . . . "Shinto ideen om skabelse," siger han, "er som følger: Ud af chaos (*Konton*) blev jorden (*in*) bundfældende aflejret, og Himlene (*yo*) de ætereale essenser som opsteg: *Maa (jin)* fremstod mellem de to. Det første menneske blev kaldt Kuni-to ko tatchi-no-mikoto, og *fem andre navne blev givet ham*, og derefter fremstod den menneskelige race, mandlig og kvindelig. Isanagi og Isanami undfangede *Tenshoko doijin*, den første af Jordens fem guder." Disse "guder" er ganske enkelt vores fem racer, Isanagi og Isanami er de to typer af "forfædrene," de to forudgående racer som giver fødsel til det dyriske og rationelle menneske.

Det vil blive vist (Vol. II. Pt. II.) at tallet syv, så vel som læren om den menneskets syvfoldige opbygning, var i forgrunden i alle de hemmelige systemer. Den spiller lige så vigtig en rolle i den Vestlige Kabala som i Østlig Okkultisme. Eliphas Lévi kalder tallet syv "nøglen til den Mosaiske skabelse og symbolet på enhver religion." Han viser at Kabalaen endda trofast følger den syvfoldige inddeling af mennesket, lige som diagrammet han angiver i hans "*Clef des Grands Mystères*" er syvfoldig. Dette

kan ses ved et blik på side 389, "*Une prophétie et diverses pensées de Paracelse*," uanset hvor snedigt den korrekte tanke er skjult. Man behøver også kun at se på diagrammet (Plate VII. i Hr. Mathers' Kabala) "dannelsen af Sjælen"* fra det samme "Key of the Great Mysteries" af Lévi for at finde det samme, dog med en anden fortolkning.

Således står det med både de Kabalistiske og Okkulte udtryk tilføjet:—

*Nepesch er "livets (dyriske) åndedrag" åndet ind i Adam, mennesket af støv; det er som konsekvens heraf den *Vitale Gnist*, det grundlæggende element. Uden *Manas*, eller det som med urette kaldes Nepesch i Lévi's diagram i stedet for Manas, "den ræsonnerende Sjæl," eller sind, Atma-Buddhi er irrational på dette plan og kan ikke handle. Det er Buddhi som er den plastiske mediator, ikke Manas, "det intelligente medium mellem den Øvre Triade og den lavere Kvarternitet." Men, der er mange sådanne mærkelige og besynderlige transformationer som kan findes i de Kabalistiske værker—et overbevisende bevis på at dets litteratur er blevet en trist virvar. Vi godtager ikke klassificeringen undtagen i dette tilfælde, for at vise punkter af enighed.

Vi vil nu i en tabel opstilling angive det som den meget forsigtige Eliphas Lévi siger i forklaring af hans diagram, og hvad den Esoteriske Doktrin lærer—og sammenligne de to, Lévi, skelner også mellem Kabalisticke og Okkulte Pneumatikere. (Se "*Histoire de la Magic*," pp. 388, 389.)

Eliphas Levi, Kabalisten siger:—

KABALISTISKE PNEUMATIKERE.

1. Sjælen (eller EGO) er ikklædt lys; og dette lys er trefoldigt.
2. *Neschamah*—"ren Ånd."
3. *Ruach*—Sjælen eller Ånden.
4. *Nephesch*—plastisk mediator. †
5. Sjælens klædning er skorpen (kroppen) af billedet (astral Sjæl) .
6. Billedet er dobbelt, fordi den reflekterer det gode så vel som det onde.
7. Imago, krop.

OKKULTE PNEUMATIKERE.
Som givet ved Eliphas Levi.

1. *Nephesch* er udødelig fordi den fornyer sit liv ved ødelæggelsen af former. [Men *Nephesch* "livets

Teosofferne siger:—

ESOTERISKE PNEUMATIKERE.

1. Det samme, for det er Atma-Buddhi-*Manas*.
2. Det samme.*
3. Åndelig Sjæl.
4. Mediator mellem Ånd og dets Menneske, Sædet for Fornuft, Sindet, i mennesket.
5. Korrekt.
6. For unødvendigt apokalyptisk.
Hvorfor ikke sige at det *astrale* reflekterer det gode så vel som det onde menneske; mennesket, som altid tenderer hen mod den øvre triangel, eller ellers forsvinder med Kvaterniteten.
7. Det samme, det jordiske billede.

OKKULTE PNEUMATIKERE.
Som givet af Okkultisterne.

1. *Manas* er udødelig, fordi efter hver ny inkarnation tilføjer den noget af sig selv til Atma-Buddhi, og

* Eliphas Lévi har, uanset med vilje eller på anden måde, forvirret tallene: hos os er hans No. 2 en No. 1 (Ånd); og ved at gøre *Nephesch* både den plastiske mediator og Liv, så laver han i virkeligheden kun seks principper, fordi han gentager de første to.

† Esoterisme lærer det samme. Men *Manas* er ikke *Nephesch*; ej heller er den sidstnævnte den astrale, men det 4'de princip, hvis også den 2'den *prana*, for *Nephesch* er "livets åndedrag" i mennesket, lige som i bæstet eller insektet, i fysisk, materielt liv, som ikke har nogen åndelighed i sig.

- åndedrag," er en fejltagelse og en nyt teløsgåde for den studerende.]
2. *Ruach* udvikler sig ved evolutionen af ideer (! ?).
3. *Neschamah* er progressiv uden glemsel og ødelæggelse.
4. Sjælen har tre boliger.
5. Disse boliger er: planet for de dødelige: den Superiøre Eden; og den Inferiøre Eden.
6. Billedet (mennesket) er en sphinx som tilbyder livets gåde.
7. Det fatale (det astrale) billede begaver Nephesch med dets evner; men *Ruach* er i stand til at erstatte denne (fordærvede) Nephesch med det erobrede
- dele således dens udødelighed, ved at assimilere sig selv, til Monaden.
2. *Buddhi* bliver bevidst ved de tilvækster den får fra *Manas* efter hver ny inkarnation og menneskets død.
3. *Atma* hverken udvikler sig, glemmer, ej eller husker. Den tilhører ikke til dette plan: den er kun en stråle af det evige lys som skinner på og gennem mørkets stof—når det sidstnævnte er villig.
4. Sjælen (kollektivt som den øvre Triade) lever på tre planer, samt dets fjerde, den jordiske sfære; og den *eksisterer* evigt i den højeste af de tre.
5. Disse boliger er: Jorden for det fysiske menneske, eller den dyriske Sjæl; *Kama-Loka* (Hades, Limbo) for det ulegemlige menneske, eller hans *Skal*; *Devachan*, for den højere Triade.
6. Korrekt.
7. Det astrale gennem *Kama* (begær) tiltrækker altid *Manas* ned i sfæren for materielle lidenskaber og begær. Men hvis det *bedre* menneske

billede i overensstemmelse med inspirationer fra *Neschamah*.

eller *Manas* prøver at undslippe den fatale tiltrækning og vender dens aspirationer til Atma—Ånd—så erobrer Buddhi (Ruach) *Manas* og bærer *Manas* med sig selv ind i den evige Ånds bolig.

Det er meget indlysende at enten vidste den Franske Kabalist ikke tilstrækkeligt om den sande lære, eller forvrængede den til at tilpasse ham selv og hans formål. Således siger han yderligere, behandlende det samme emne, og vi Okkultister, svarer den afdøde Kabalist og hans beundrere:—

1. Kroppen er Nephesch's støbe-form; Nephesch er Ruach's støbeform; Ruach er støbeformen for <i>Neschamah's klæder</i>. 2. Lys (Sjælen) personificerer sig ved at iklæde sig selv (med en krop); og personligheden varer kun ved hvis kroppen er fuldkommen. 3. Englene aspirer til at blive mennesker; et fuldkomment menneske, en menneskegud er ovenover alle englene. 4. Hver 14.000 år bliver sjælen forynget og hviler i glemslens salige søvn.	1. Kroppen følger <i>Manas's</i> luner, gode eller dårlige; prøver at følge Buddhi's lys, men fejler ofte. Buddhi er støbeformen for Atma's "klæder", for Atma er ikke nogen krop, eller form, eller noget som helst, og fordi Buddhi kun <i>figurativt</i> er dets vehikel. 2. Monaden bliver et personligt Ego når den inkarnerer; og noget bliver tilbage af denne personlighed via <i>Manas</i>, når den sidstnævnte er fuldkommen nok til at assimilere Buddhi. 3. Korrekt. 4. Indenfor en periode, "en stor tidsalder," eller en <i>Brahmâ's</i> dag, 14 <i>Manuer's</i> regeringsperioder; hvorefter <i>Pralaya</i> kommer hvor alle Sjæle hviler i Nirvana. (Sjæle = Egoer.)

Sådan er de forvrængede kopier af den esoteriske lære i Kabalen. Men se også "Menneskehedens Oprindelige Manuskript" i Bog II.

For at vende tilbage til Stanza VII.

(b) Den velkendte Kabalistiske aforisme løber: — "En sten bliver en plante; en plante, et bæst; et bæst, et menneske; et menneske, en ånd; og en ånd en gud." "Gnisten" animerer alle naturriggerne i rækkefølge før den indgår i og grundlægger det guddommelige menneske, hvor mellem denne og dens forgænger, det dyriske menneske, der er en verden til forskel. Første Mosebog begynder dets antropologi ved den forkerte ende (indlysende for en blind) og lander ingen steder.* Var den begyndt som den burde, så ville man i den, først, have fundet den himmelske Logos, det "Himmelske Menneske," som evolverer som en sammensat Enhed af Logoi, ud af hvilke Logoierne efter deres pralayiske søvn—en søvn som samler de spredte cifre på det Mayaviske plan ind i den Ene, som separate klumper af kviksølv på en plade blandet sammen til en masse—fremstår i deres totalitet som den første "mand og kvinde" eller Adam Kadmon, "Fiat Lux" fra Biblen, sådan som vi allerede har set det. Men denne transformation fandt ikke sted på vores Jord, ej heller på noget materielt plan, men i den det evige Rod-stofs første differentierings Rummelige Dybder. På vores spirende klode går tingene anderledes frem. Monaden eller Jivaen, bliver som sagt i "Isis Unveiled," vol. i., p. 302, først og fremmest, skudt ned i den laveste form for stof — mineralet — af Evolutionens lov. Efter en syvfoldig rotation indelukket i stenen (eller det som vil blive mineral og sten i den Fjerde Runde), så kryber den ud af den, så at sige, som en mosart. Efter, derefter, at være passeret gennem alle stoffets plante-forme, ind i det som betegnes som dyrisk stof, har den nu nået punktet hvor den så at sige, er blevet et kim, af

* Introduktions kapitlerne i Første Mosebog var aldrig ment at repræsentere så meget som en fjern allegori af vores Jords skabelse. De omfatter en metafysisk undfangelse af en noget ubestemmelig periode i evigheden, da successive forsøg blev udført via evolutionens lov med hensyn til dannelsen af universer. Ideen er klart fremsat i Zohar: "Der var gamle verdener, som uddøde så snart som de kom i eksistens, var formløse, og blev kaldt Gnister. Således, lader smeden, når denne hamrer på jern, gnister flyve i alle retninger. Gnisterne er ur verdenerne, som ikke kunne fortsætte fordi den *Hellige Gamle* (Sefira) endnu ikke havde antaget sin form (af androgyn, eller modsatte køn) som Konge og Dronning (Sefira og Kadmon), og Mesteren var endnu ikke ved sit arbejde." Se Zohar, "Idra Suta," Book iii., p. 292, b. Den Højeste konsulterende med verdens Arkitekt — hans Logos — om skabelsen. ("Isis Unveiled," vol. ii., p. 421.)

dyret, som vil blive det fysiske menneske. Alt dette, op til den Tredie Runde, er formløst, som stof, og sanseløst, som bevidsthed. For Monaden eller Jivaen *per se* kan end ikke kaldes ånd: den er en stråle, et åndedrag af det ABSOLUTTE, eller snarere Absoluthed, og den Absolutte Homogenitet, der ingen relationer har til de konditionerede og relative endeligheder, er ubevidst på vores plan. Derfor, foruden materialet som vil behøves for dets fremtidige menneskelige form, så behøver monaden (*a*) en åndelig model, eller prototype, til dette materiale at forme sig selv ind i; og (*b*) en intelligent bevidsthed til at guide dens evolution og fremskridt, ingen af disse besiddes af den homogene monade, eller af sanseløs men dog levende stof. Adam af støvet behøver at *Livets Sjæl* bliver åndet ind i ham: de to midterste principper, som er det irrationelle dyrs *følede* liv og den Menneskelige Sjæl, for den førstnævnte er irrationel uden den sidstnævnte. Det er kun når, mennesket er blevet adskilt ind i mand og kvinde, fra en potentiel androgyn, at han vil blive begavet med denne bevidste, rationelle, individuelle Sjæl, (*Manas*) "Elohimernes princip, eller intelligens," hvilken, han er nødt til at spise frugten af Viden fra Træet på Godt og Ondt for at modtage. Hvordan skal han opnå alt dette? Den Okkulte doktrin lærer at mens monaden cykler videre nedad i stoffet, så evolverer disse selv samme Elohim—eller Pitrier, de lavere Dhyan-Chohaner—*pari passu* sammen med den på et højere og åndeligt plan, også nedstigende relativt ned i stoffet på deres eget plan af bevidsthed, hvor, de efter at have nået et bestemt punkt, vil møde den inkarnerede sanseløse monade, indelukket i det laveste stof, og ved at blænde de to kræfter, Ånd og Stof, så vil foreningen frembringe det jordiske symbol for det "Himmelske Menneske" i rummet—det FULDKOMNE MENNESKE. Indenfor Sankhya filosofien, er Purusha (ånd) omtalt som noget kraftløst med mindre han stiger op på skuldrene af Prakriti (stof), som, ladt alene, er—sanseløs. Men i den hemmelige filosofi betragtes de som gradueret. Dog den en og samme ting i deres oprindelse, så begynder Ånd og Stof, når de først er på planet for differentiering, hver af dem deres evolutionære fremskridt i modsatte retninger—Ånd falder gradvist ned i stof, og det sidstnævnte opstiger til dets oprindelige tilstand, den for ren åndelig substans. Begge er uadskillelige, alligevel altid adskilte. I polaritet, på det fysiske plan, så vil to ens poler altid frastøde hinanden, mens det negative og det positive tiltrækkes i fællesskab, sådan står Ånd og Stof i relation til hinanden—de to poler af den samme homogene substans, universets rod-princip.

Derfor, når timen slår for Purusha med hensyn til at stige op på Prakriti's skuldre med henblik på dannelsen af det Fuldkomne Menneske — rudimentært menneske i de første $2\frac{1}{2}$ Race er kun de første, gradvist evolverende til *de mest fuldkomne pattedyr* — de Himmelske "Forfædre" (Entiteter fra forudgående verdener, i Indien kaldet Sistha) træder ind på dette vores plan, som Pitrierne før dem er trådt ind med hensyn til dannelsen af det fysiske eller dyre-mennesket, og inkarnering i den sidstnævnte. Således er de to processer — for de to *skabelser* : dyret og det guddommelige menneske — meget forskellige. Pitrierne skyder ud fra deres ætereale kroppe, endnu mere ætereale og skyggeagtige ligheder af dem selv, eller det som vi nu burde kalde "dubletter," eller "astrale former," i deres egen lighed.* Dette forsyner Monaden med dens første bolig og blindt stof med en model at bygge rundt om og hvor på fremover at bygge. Men *Mennesket er stadigvæk ufuldstændigt*. Fra Swayambhuva Manu (i Manu, Book I.), som de syv oprindelige Manuer eller Prajapatier nedsteg fra, hver af dem givende fødsel til en oprindelig race af mennesker, ned til Codex Nazareus, hvor i Karabtanos eller Fetahil (blind lystent stof) undfanger syv figurer ved hans Moder, "Spiritus," hvor hver af dem står som stamfædre til en af de oprindelige syv racer—har denne doktrin efterladt sit indtryk på ethvert Arkaisk Skrift.

"Hvem danner Manu (Mennesket) og hvem danner hans krop? LIVET og LIVENE. Sin† og MÅNEN." Her står Manu for det åndelige, himmelske menneske, det sande og ikke-døende EGO i os, som er den direkte emanation fra det "Ene Liv" eller den Absolutte Guddom. Med hensyn til vores ydre fysiske kroppe, tabernaklets hus for Sjælen, så lærer Doktrinen en mærkelig lektion; så mærkelig at med mindre fuldstændig forklaret og lige så korrekt forstået, så er det kun den nøjagtige Videnskab i fremtiden som er skæbnebestemt til at godtgøre teorien fuldt ud.

Det er før blevet sagt at Okkultismen ikke godtager noget uorganisk i Kosmos. Udtrykket, "uorganisk substans," anvendt af Videnskaben betyder ganske enkelt at det latente liv der slumrer i molekylerne af såkaldt "træg stof" er uopfattelig. ALT ER LIV, og ethvert atom selv af mineralsk støv er LIV, selv om det er ovenfor vores forståelse og opfattelse, fordi det er udenfor rækkevidden af

* Læs i Isis, vol. ii., pp. 297-303, læren om Codex Nazareus—enhver læresætning i vores lære findes der under en anden form og allegori.

† Ordet "Sin" er besynderligt, men har en bestemt Okkult relation til Månen, foruden det er dens Kaldæiske ækvivalent.

lovene kendt af dem som afviser Okkultismen. "Selve Atomerne," siger Tyndall, "synes at være besjælet med et ønske efter liv." Hvor fra kommer tendensen så "til at løbe over i organisk form" vil vi så spørge? Er det på nogen måde forklarligt bortset fra ifølge den Okkulte Videnskabs lære?

"Verdenerne, for den profane," siger en Kommentar, "er bygget af de kendte Elementer. For en Arhats opfattelse, er disse Elementer selv kollektivt et guddommeligt Liv; distributivt, på planerne for manifestationer, de utallige og utællelige millioner af liv. Ild alene er ÉT, på planet for den Ene*

* Tager Pasteur ubevidst det første skridt hen mod Okkult Videnskab ved at erklære, at hvis han turde udtrykke hans fulde ide om dette emne, så ville han sige at de Organiske celler er begavet med en vital kraft som ikke ophører i sin aktivitet ved ophøret af en strøm af Oxygen imod dem, og afbryder på denne baggrund ikke, deres relationer med livet selv, som er støttet af indflydelsen fra denne gas? "Jeg vil tilføje" fortsætter Pasteur, "at evolutionen af kimen nås ved hjælp af komplicerede fænomener, blandt hvilke vi må klassere gærings-processer"; og liv, er ifølge Claude Bernard og Pasteur, intet andet end en gærings-proces. At der i Naturen eksisterer Væsner eller Liv som kan leve og trives uden luft, selv på vores klode, blev påvist af de samme videnskabsfolk. Pasteur fandt ud af at mange af de lavere liv, så som Vibrioner, og nogle mikrober og bakterier, kunne eksistere uden luft, som, tværtimod dræbte dem. De anskaffede sig det nødvendige oxygen til deres formering fra forskellige substanser som omgiver dem. Han kalder dem *Ærober*, levende på vævet af vores stof når det sidstnævnte er ophørt med at danne del af en hel og levende helhed (derefter meget udvidenskabeligt af videnskaben kaldt "dødt stof"), og *Anærober*. Den ene slags som binder oxygen, og bidrager betydeligt til ødelæggelsen af dyrisk liv og plantevæv, forsyner atmosfæren med materialer som senere indgår i andre organismers opbygning; de andre ødelægger, eller annihilerer snarere til sidst, den såkaldte organiske substans; ultimativt forfald er umuligt uden deres deltagelse. Visse kim-celler, så som de af gær, udvikler og formerer sig i luften, men når de fratages det, så vil de tilpasse dem selv til livet uden luft og blive gær-celler, absorberende oxygen fra substans som kommer i kontakt med dem, og derved ødelægge de sidstnævnte. Celler i frugt, handler som gær-celler og stimulerer gæring, når de mangler fri oxygen. "Derfor manifesterer plantecellen i dette tilfælde sit liv som et anærobisk væsen. Hvorfor, skulle en organisk celle i dette tilfælde være en undtagelse"? spørger Professor Bogolubof. Pasteur viser at i vores vævs og organers substanser, så stimulerer cellen, der ikke kan finde tilstrækkelig oxygen til sig selv, gæring på den samme måde som frugt-cellen, og Claude Bernard mente at Pasteur's ide om dannelsen af gær-celler fandt dens anvendelse og bekræftelse i den sandhed at Urea forøges i blodet under kvælning: LIV er derfor overalt i Universet, og, Okkultisme lærer os, at det også er i atomet. Se også *infra*, ved slutningen af denne Sektion.

Virkelighed: på den af manifesteret, derfor forbigående, væren, er dets partikler ildagtige liv som lever og har deres væren på bekostning af ethvert andet liv som de konsumerer. Derfor er de navngivet "FORTÆRERNE." . . . "Enhver synlig ting i Universet var bygget af sådanne LIV, fra det bevidste ur menneske ned til de ubevidste faktorer som frembringer stof." . . . "Fra det ENE LIV formløs og Uskabt, bevæger Universet af liv sig fremad. Først blev kold lysende ild (gasagtigt lys?) manifesteret fra Dybet (Chaos), og denne ild dannede ostemasse i Rum." (Uopløselige nebulae, måske?). . . . "Disse kæmpede, og en stor varme blev udviklet ved mødet og kollisionen, som frembragte rotation. Derefter kom det første manifesterede MATERI-ELLE, Ild, de varme flammer, vandrerne i himlen (kometer); varme genererer fugtig damp; som danner fast vand (?); derefter tør tåge, derefter væske tåge, vandigt, som udsender pilgrimmenes (kometers?) lysende reflekterende lys og danner faste vandige hjul (STOF kloder). Bhumi (Jorden) fremstår med seks søstre. Disse frembringer med deres kontinuerte bevægelse den inferiøre ild, varme, og en aquaagtig tåge, som frembringer det tredje Verdens-Element—VAND; og fra åndedraget for helhed (atmosfærisk) fødes LUFT. Disse fire er de fire liv fra de første fire perioder (Runder) i Manvantaraen. De tre sidste vil følge."*

Dette betyder at enhver ny Runde udvikler en af de Sammensatte Elementer, som de nu kendes af Videnskaben,—som afviser den oprindelige nomenklatur, foretrækkende at underinddele dem i bestanddele. Hvis Naturen er "Altid-fremkommende" på det manifesterede plan, så skal disse Elementer betragtes i det samme lys: de er nødt til at evolvere, udvikles, og forøges indtil den Manvantariske afslutning. Således lærer vi, at den Første Runde, kun udviklede et Element, og en natur og menneskeheden i det som kan kaldes et aspekt af Naturen—af nogle, meget uvidenskabeligt, kaldt "Et-dimensionelt Rum," selv om det kan være sådan *de facto*.

* Det er en Vedisk lære at "der er tre Jordkloder korresponderende til tre Himle, og vores Jord (den fjerde) kaldes Bhumi." Dette er forklaringen give af vores Vestlige Orientalister. Men den esoteriske mening og hentydning til det i Vedaerne er at det refererer til vores planetariske kæde, tre "Jordkloder" på en nedstigende bue, og tre "himle" som også er de tre Jordkloder eller glober, blot langt mere ætereale, på den opstigende eller åndelige bue: ved de første tre nedstiger vi i stof, ved de andre tre opstiger vi til Ånd; den lavere af dem, Bhumi, vores Jord, danner så at sige vendepunktet, og indeholder *potentielt* lige så meget af Ånd som det gør af Stof. Vi vil behandle dette herefter.

Den Anden Runde frembragte og udviklede to Elementer—Ild og Jord—og *dets* menneskehed, tilpasset sig til denne Naturs tilstand, hvis vi kan give navnet Menneskehed til væsner som lever under tilstande ukendte for mennesker, var—for igen at bruge en familiær frase i en strengt figurativ betydning (den eneste måde den kan bruges korrekt på)— "en to-dimensionel art." Processerne for naturlig udvikling som vi nu betragter vil på en gang belyse og miskreditere måden med at spekulere om attributter på fra de *to*, *tre*, og *fire* eller flere "dimensionel Rum;" men forbigående, er det værd at påpege den sande betydning af den sunde men ufuldstændige intuition som — blandt Spiritualister og Teosoffer, og mange store Videnskabsfolk, for den sags skyld* — har tilskyndet til brugen af det moderne udtryk, "Rummets fjerde dimension." Til at begynde med er, den absurditet at antage at Rum i sig selv er målbar i nogen retning, selvfølgelig, af lille konsekvens. Den familiære frase kan kun være en forkortelse for den mere fuldstændige form — den "*Fjerde dimension af STOF i Rum.*"† Men det er en uheldig frase selv når den er ekspanderet på denne måde, fordi mens det er fuldkommen sandt at udviklingen af evolution kan være skæbnebestemt til at introducere nye karakteristika i stof for os, så er dem vi allerede er familiære med virkelig mere utallige end de tre dimensioner. Evnerne, eller det som måske er det bedst tilgængelige udtryk, karakteristika i stof, må tydeligt altid have en direkte relation til menneskets sanser. Stof har udstrækning, farve, bevægelse (molekylær bevægelse), smag, og lugt, korresponderende til menneskets eksisterende sanser, og ved den tid hvor det fuldt ud udvikler den næste karakteristik — lad os kalde for et øjeblik kalde det for GENNEMTRÆNGELIGHED — så vil det korrespondere til menneskets næste sans — lad os kalde den "NORMAL CLAIRVOYANCE;" når nogle dristige tænkere, således, har været tørstige efter en fjerde dimension for at forklare passagen af stof gennem stof, og frembringelsen af knuder på en endeløs snor, så var hvad de virkelig i mangel af bedre ønskede, en *sjette karakteristik for stof*. De tre dimensioner tilhører kun til en attribut eller karakteristik for stof — udstrækning; og

* Professor Zollner's teori er blevet hilst mere end velkommen af flere Videnskabsfolk — som er Spiritualister — Professorerne Butlerof og Wagner, fra Skt. Petersborg, for eksempel.

† "At tildele virkelighed til abstraktioner er Realismens fejl. Rum og Tid betragtes hyppigt som adskilt fra konkrete oplevelser i sindet, i stedet for i visse aspekter at være generaliseringer af disse." (Bain, *Logic*, Part II., p. 389.)

populær sund fornuft gør retteligt oprør imod ideen at under nogen omstændigheder for ting kan der være mere end tre sådanne dimensioner som længde, bredde, og tykthed. Disse udtryk, og udtrykket "dimension" i sig selv, tilhører alle til et plan af tænkning, til et stadie af evolution, til en karakteristisk for stof. Så længe som der findes tommestokke der kan anvendes inden i ressourcerne i Kosmos, med henblik på anvendelse på stof, så længe vil de være i stand til at måle det i tre retninger og ikke mere; og fra den tid da måling først okkuperede en plads i menneskets forståelse, så har det være muligt at anvende målinger i tre retninger og ikke mere. Men disse betragtninger strider på ingen måde imod sikkerheden for at med tidens udvikling — efterhånden som menneskehedens evner multipliceres — så vil stoffets karakteristika også blive multipliceret. Imens, er udtrykket langt mere ukorrekt end endda det familiære med hensyn til at "Solen står op eller går ned."

Vi vender nu tilbage til betragtningen af materiel evolution gennem Runderne. Det er blevet sagt, at stof i den *anden* Runde figurativt kan refereres til som to-dimensionel. Men her må en anden *advarsel* indskrives. Dette løse og figurative udtryk kan — på et plan af tænkning, som vi lige har set — betragtes som ækvivalent til den anden karakteristisk for stof korresponderende til den anden opfattelsesevne eller sans hos mennesket. Men disse to forbundne skalaer i evolutionen beskæftiger sig med processer som foregår indenfor en enkelt Rundes begrænsninger. Rækkefølgen af primære aspekter i Naturen som Rundernes rækkefølger beskæftiger sig med, har som allerede indikeret at gøre med udviklingen af "Elementerne" (i Okkult henseende) — Ild, Luft, Vand,* Jord. Vi er kun i den fjerde Runde, og vores katalog ophører ind til videre der. Bevidsthedens centre (skæbnebestemte til at udvikle sig til menneskehedens som vi kender den) i den tredje Runde ankom til en opfattelse af det tredje Element Vand. † De fra den fjerde Runde har tilføjet

* Rækkefølgen som disse Elementer er placeret i ovenfor er den korrekte med henblik på esoteriske formål og i de Hemmelige Læresætninger. Milton havde ret da han talte om "Kræfterne for Ild, Luft, Vand, Jord"; Jorden, sådan som vi kender den nu, havde ingen eksistens før den 4'de Runde, for hundreder af millioner af år siden, begyndelsen af vores geologiske Jord. Kloden var "*ildagtig, kold og radierende* som dets ætereale mennesker og dyr under den første Runde," siger Kommentaren, ytrende en selvmodsigelse eller paradoks i forhold til vores nuværende Videnskabs opfattelse; "*lysende* og mere tæt og tung under den anden Runde; *vandig* under den Tredje!" Således vendes elementerne.

† Hvis vi var nødt til at danne vores konklusioner i overensstemmelse med de data som vi forsynes med fra

jorden som en stof-tilstand til deres lager så vel som de tre andre elementer i deres nuværende transformation. Kort sagt, var ingen af de såkaldte elementer, i de tre forudgående Runder, sådan som de er nu. Efter alt hvad vi ved, så kunne ILD have været *ren* AKASA, Skabernes og "Byggernes" *Magnum Opus*'s første Stof, det Astrale Lys som den paradoksale Eliphaz Lévi i et åndedrag kalder "den Hellige Ånds krop," og i det næste "Baphomet," den "Androgyne Ged fra Mendes"*; LUFT, ganske enkelt

geologerne, så vil vi sige, at der ikke var noget rigtigt vand — selv under Kultidens periode. Vi fortælles at gigantiske masser af kulstof, som førhen eksisterede spredt i atmosfæren som Kulsyre, blev absorberet af planter, mens en stor proportion af denne gas blev blandet i vandet. Hvis, det nu er sådan, og vi er nødt til at tro at al Kulsyre som gik til at udforme disse planter som dannede stenkul, brunkul, osv., og gik til dannelsen af limsten, og så videre, at alt dette var i atmosfæren i gasform i denne periode, så, må der have været have og oceaner af flydende kulsyre? Men hvordan kunne kultidens periode så blive forudgået af de Devonske og Silurske tidsaldre—disse med Fisk og Bløddyr — efter denne opfattelse? Barometrisk tryk, må ydermere adskillige hundrede gange have overskredet trykket i vores nuværende atmosfære. Hvordan kunne organismer, selv så simple som visse fisk og bløddyr holde til det? Der er et besynderligt værk af Blanchard, om Livets Oprindelse, hvor i han viser nogle mærkelige selvmodsigelser og forvirringer i hans kollegaers teorier, og som vi anbefaler til læserens opmærksomhed.

* Eliphaz Lévi viser at den ganske rigtigt som "en kraft i Naturen," ved hjælp af hvilken "et enkelt menneske som kan mestre den . . . kan kaste verden ud i forvirring og transformere dets udseende"; for den er den "transcendente Magis store Arcanum." Citerende ordene fra den store Vestlige Kabbalist i deres oversatte form (se *The Mysteries of Magic*, af A. E. Waite), så vi kan måske bedre forklare dem ved en lejlighedsvis tilføjelse af et ord eller to for at vise forskellen mellem Vestlige og Østlige forklaringer om det samme emne. Forfatteren siger om den store Magiske Agent—"Denne omgivende og alt-gennemtrængende væske, denne stråle løsgjort fra den (Centrale eller 'Åndelige') Sol's stråleglans . . . fastgjort ved vægten fra atmosfæren (!) og den centrale tiltræknings kraft . . . det Astrale Lys, denne elektromagnetiske æter, dette vitale og lysende varmestof, er på gamle monumenter repræsenteret ved Isis's bælte som slynger sig rundt om to poler . . . og i gamle teogonier ved slangen slugende dens egen hale, sindbilledet på klogskab og på Saturn"—sindbilledet på uendelighed, udødelighed, og Kronos—"Tid"—ikke guden Saturn eller denne planet. "Det er Medeas vingede drage, merkurstavens dobbelte slange, fristeren i Første Mosebog; men den er også Moses kobber-slange omcirkende Tau'et . . . til sidst, er det djævelen hos eksoterisk dogmatisme, og er i virkeligheden den blinde kraft (den er ikke blind og Lévi vidste det), som sjæle må erobre for at frigøre dem selv fra Jordens kæder; 'for hvis de ikke skulle gøre det,' så ville de blive absorberet af den samme kraft som først frembragte dem og vil vende tilbage til den centrale og evige ild." Denne store *archæus* er nu opdaget af, og kun *for et menneske*—Hr. J. W. Keely, fra

Nitrogen, "åndedraget fra Støtterne af den Himmelske Kuppel," som de Mohammedanske mystikere kalder den; VAND, den oprindelige væske som, ifølge Moses, var nødvendig til at lave *en levende sjæl* ved hjælp af. Og dette kan være årsagen til de åbenlyse uoverensstemmelser og uvidenskabelige udtalelser fundet i Første Mosebog. Adskil det første fra det andet kapitel; læs det førstnævnte som et skrift fra Elohisterne, og det sidstnævnte som det fra de langt yngre Jehovister; så finder man stadigvæk, hvis man læser mellem linjerne, den samme rækkefølge som de skabte ting fremkom i—nemlig, Ild (lys), Luft, Vand, og MENNESKE (eller Jorden). For sætningen: "I begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden" er en fejlversættelse; det er ikke "Himlen og Jorden," men den *dobbelte* eller duale Himmel, de *øvre* og *lavere* Himle, eller adskillelsen af ur substans som var lys i dens øvre og mørke i dens lavere dele—eller det manifesterede Univers—i dens dualitet fra det *usynlige* (for sanserne) og det *synlige* for vores opfattelser. Gud adskilte lyset fra Mørket (v. 4); og skabte så firmamentet, luft (5), "et firmament i midten af vandene, og lod det dele vandene fra vandene," (6), *dvs.*, "vandene som var under firmamentet (vores manifesterede synlige Univers) fra vandene *ovenfor* firmamentet," eller de (for os) usynlige planer for væren. I det andet kapitel (det Jehovistiske), skabes planter og urter før vandet, lige som *lys frembringes før Solen* i det første. "Gud skabte Jorden og Himlene og enhver markens plante *før den var på Jorden* og enhver urt i jorden *før den groede*; for Elohim ('guderne') havde ikke forårsaget det at regne på jorden, osv." (v. 5)—en absurditet med mindre den esoteriske forklaring godtages. Planterne *blev* skabt før de var i jorden—*for der var ingen jord den gang sådan som der er nu*; og urterne i jorden eksisterede før de groede sådan som de gør nu i den fjerde Runde.

Diskuterende og forklarende naturen af de usynlige Elementer og "ur ilden" nævnt ovenfor, så kalder Eliphas Lévi den uvægerligt det "Astrale Lys." Det er den "store Agent Magique" hos ham; unægtelig er det sådan, men—men kun for så vidt som det angår *Sort Magi*, og

Philadelphia. For andre, *er* den opdaget, men må imidlertid forblive ubrugelig. "Så langt skal du gå. . . ."

Alt det ovennævnte er så praktisk som det er korrekt, bortset fra en fejl, som vi skal forklare i teksten senere hen. Eliphas Lévi begår en stor brøler ved altid at identificere det Astrale Lys med det vi kalder Akâsa. Hvad det virkelig er vil blive angivet i Del II. af Bind. II.

på de laveste planer af det vi kalder Æter, hvis noumenon er Akâsa; og selv dette ville blive anset for ukorrekt af ortodokse Okkultister. Det "Astrale Lys" er ganske enkelt det ældre "*sideriske Lys*" fra Paracelsus; og at sige at "alting som eksisterer er blevet evolueret fra det, og det bevarer og genfrembringer alle former," som han skriver det, er kun at formulere sandhed i den anden proposition. Den første er fejlagtig; for hvis alt som eksisterer var evolueret *gennem* (eller *via*) den, så er det ikke det astrale lys. Det sidstnævnte er ikke beholderen af *alle* ting men, i bedste fald, kun reflektoren af dette *alt*. Eliphas Levi skriver:—

"Den store Magiske faktor er livs princippetets fjerde emanation (vi siger — det er den første i det indre, og den anden i det ydre (vores) Univers), hvor fra Solen er den tredje form . . . for dag-stjernen (solen) er kun refleksionen og den materielle skygge af sandhedens Centrale Sol, som illuminerer den intellektuelle (usynlige) verdens Ånd og som det selv kun er et skær lånt fra det ABSOLUTTE."

Så langt har han tilstrækkelig ret. Men når den store autoritet hos de Vestlige Kabalister tilføjer at ikke desto mindre, "er det ikke den udødelige Ånd sådan som de Indiske Hierofanter har forestillet sig" — så svarer vi at han bagvaske de omtalte Hierofanter, da de ikke har sagt noget sådant; mens selv eksoteriske Purâniske skrifter blankt modsiger påstanden. Ingen Hindu har nogensinde forvekslet *Prakriti* — det Astrale Lys er kun ovenfor *Prakriti*'s laveste plan, det materielle Kosmos — med den "udødelige Ånd." *Prakriti* kaldes altid *Maya*, illusion, og er dømt til at forsvinde med resten, guderne inkluderet, ved timen for *Pralaya*; for det vises at *Akâsa* ikke en gang er Æteren, og derfor forstiller vi os, at den mindst af alt, kan være det Astrale Lys. De som er ude af stand til at trænge ovenfor Purânernes døde bogstav, har under tiden forvekslet *Akâsa* med *Prakriti*, med Æter, og endda med det synlige Himmelrum! Det er også sandt at de som uvægerligt har oversat udtrykket *Akâsa* som "Æter" (Wilson for eksempel), fordi de opdagede at det kaldes "lyds materielle årsag", ydermere besiddende, denne *ene enkelte egenskab* (*Vishnu Purâna*), har uvidende forestillet den som "materiel," i fysisk henseende. Sandt, igen, at hvis karakteristikaene godtages bogstaveligt, derefter, siden intet materielt eller fysisk, og derfor konditioneret og midlertidigt kan være udødeligt—ifølge metafysik og filosofi—så vil det følge deraf at *Akâsa* er hverken uendelig ej heller udødelig. Men alt dette er fejlagtigt, da både ordene *Pradhâna*

(oprindeligt stof) og *lyd*, som en egenskab, er blevet misforstået; det førstnævnte udtryk (Pradhâna) er sandelig synonym med *Mulaprakriti* og Akâsa, og den sidstnævnte (lyd) med Verbummet, Ordet eller Logosen. Det er let at påvise; for det vises i de følgende sætninger i Vishnu Purâna: "I begyndelsen var der hverken dag ej heller nat, ej heller himmelrum, ej heller jord, ej heller mørke, ej heller lys. . . . Bortset fra EN, uopfattelig med intellektet, eller det som er Brahma og Pums (Ånd) og Pradhâna (ur stof)." . . . (Book I., ch. ii.).

Hvad er nu Pradhâna, hvis det ikke er Mulaprakriti, roden til alt, i et andet aspekt? For Pradhâna, selv om den senere hen siges at forenes i Guddommen som alt andet gør, for at forlade den ENE absolutte under Pralaya, så anses den alligevel for at være uendelig og udødelig. Kommentatoren beskriver Guddommen som: "En *Pradhânika* Brahma Ånd: DET, var," og fortolker det sammensatte udtryk som et selvstændigt ord, ikke som et afledt ord brugt med attributter, *dvs.*, som noget i forenet med Pradhâna.* Derfor er Pradhâna, selv i Purânaerne et aspekt af Parabrahm, ikke en evolution, og må være den samme som den Vedantiske Mulaprakriti. "Prakriti i dens primære tilstand er Akâsa," siger en Vedantisk videnskabsmand (se "Five Years of Theosophy," p. 169). Den er næsten abstrakt Natur.

Akâsa, er derfor, Pradhâna i en anden udgave, og kan som sådan ikke være Æter, den evigt-usynlige faktor, bejlet til selv af Videnskaben. Ej heller er den Astralt Lys. Den er, som sagt, den syv-foldigt differentierede Prakriti's *noumenon* † — den altid ubesmittede "Moder" fra den *faderløse* Søn, som bliver "Fader" på det lavere manifesterede plan. For MAHAT er det første produkt fra Pradhâna, eller Akâsa, og Mahat — Universel intelligens "hvis *karakteristiske egenskab* er Buddhi" — er ingen anden end *Logosen*, for han kaldes "Eswara" Brahmâ, Bhâva, osv. (Se *Linga Purâna*, sec. lxx. 12 og flg.; og *Vayu Purâna*, men især den førstnævnte Purâna—før, sektion viii, 67-74). Han er, kort sagt, "Skaberen" eller det guddommelige sind i skabende operation, "årsagen til alle ting." Han er

* Den studerende bør, yderligere, notere at Purânaen er et dualistisk system, ikke evolutionært, og at, i denne henseende, vil langt mere blive fundet, fra et esoterisk standpunkt, i Sankhya, og endda i *Mânava-dharma-Sâstra*, uanset hvor meget den sidstnævnte adskiller sig fra den førstnævnte.

† De syv Prakritier eller "produktive frembringelser" er indenfor Sankhya filosofi, *Mahat*, *Ahamkara*, og de *fem tanmatraer*. Se "*Sankhya-kârîka*," III., og kommentaren der til.

den "første-fødte," om hvem Purânaerne fortæller os, at "Mahat og stof er de indre og ydre grænser i Universet," eller, på vores sprog, de negative og positive poler af dual natur (abstrakt og konkret), for Purânaen tilføjer: "På denne måde — lige som Prakriti's syv former (principper) blev regnet fra Mahat til Jorden — så gen-indgår disse syv sig successivt ind i hinanden ved tiden for pralaya (pratyâhâra). Brahmâ's (Sarva-mandala) æg opløses med dets syv zoner (dwipa), syv oceaner, syv regioner, osv." (Vishnu Purâna, Book vi., ch. iv.) *

Disse er grundene til hvorfor Okkultisterne afviser at give navnet Astral Lys til Akâsa, eller at kalde det Æter. "I min Faders hus er mange boliger," kan sættes i kontrast med det okkulte ordsprog, "I vores Moders hus er der syv boliger," eller planer, hvor af den laveste er ovenfor og rundt omkring os — det Astrale Lys.

Elementerne, uanset enkle eller sammensatte, kunne ikke have forblevet de samme siden begyndelsen af evolutionen af vores kæde. Alt i Universet udvikler sig støt i den Store Cyklus, mens den uophørligt går op og ned i de mindre cyklusser. Naturen er aldrig stationær under manvantaraen, da den altid er *frembringende*†, ikke kun *værende*; og mineral, plante, og menneskeligt liv tilpasser altid deres organismer til de på dette tidspunkt regerende Elementer, og derfor blev *disse* Elementer tilpasset til dem, sådan som de er det nu for den nuværende menneskeheds liv. Det vil først være i den næste, femte, Runde at det femte Element, at *Æter*—Akâsa's grove krop, hvis den kan kaldes dette—

* Ingen grund til at fortælle dette til Hinduerne, som kender deres Purânaer udenad, meget meget brugbart at påminde vores Orientalister og de Vestlige om som anser Wilson's oversættelser som autoritative, at han i hans Engelske oversættelse af Vishnu Purâna er skyldig i de mest absurde selvmodsigelser og fejl. Således med hensyn til dette identiske emne med de syv Prakritier eller Brahma's æg's syv zoner, der er de to fremlæggelser totalt forskellige. I Vol. 1, page 40, siges ægget at være eksternt indhyllet i syv klædninger — Wilson kommenterer: "af Vand, Luft, Ild, Æter, og Ahamkâra" (hvis sidste ord ikke eksisterer i Sanskrit tekster); og i vol. v. p. 198, i den samme Vishnu Purana er der skrevet, "på denne måde var naturens syv former (Prakriti) regnet fra Mahat til Jorden" (?). Mellem Mahat eller Maha-Buddhi og "Vand, osv.," er forskellen meget stor.

† Også ifølge den store metafysiker Hegel. For ham var Naturen en *uophørlig frembringelse*. Et rent esoterisk opfattelse. Skabelse eller Oprindelse, i udtrykkets Kristne betydning, er absolut utænkkelig. Som den ovenfor-citerede tænker sagde: "Gud (den Universelle Ånd) *objektiverer ham selv som Natur*, og løfter sig ud af den igen."

ved at blive et familiært faktum i Naturen for alle mennesker, sådan som luft er familiær for os nu, vil ophøre med at være hypotetisk, og også en "faktor" for mangt og meget. Og kun under den Runde vil disse højere sanser, hvis vækst og udvikling Akâsa tjener, være modtagelig for en fuldkommen ekspansion. Som allerede indikeret, kan en *delvis* familiaritet med karakteristikken af stof—gennemtrængelighed—som bør udvikles sideløbende med den sjette sans, forventes at udvikles i den passende periode i denne Runde. Men med det næste element tilføjet til vores ressourcer i den næste Runde, så vil *gennemtrængelighed* blive så manifesteret en karakteristisk i stoffet, at de tætteste former af dette vil synes lige så hindrende for menneskets opfattelser som en tyk tåge, og ikke mere.

Lad os nu vende tilbage til livs-cyklussen. Uden dybdegående at gå ind i beskrivelsen af de *højere* LIV, så må vi ganske enkelt rette vores nuværende opmærksomhed til de jordiske væsner og jorden selv. Den sidstnævnte, fortælles vi, er opbygget til den første Runde af "Fortærerne" som disintegrerer og differentierer andre livs kim i Elementerne; ret meget, må det formodes, da, *æroberne* gør det, i verdens nuværende stadie, når, de underminerer og løsner den kemiske struktur i en organisme, så transformerer de dyrisk stof og genererer substanser som varierer i deres opbygning. Okkultismen råder således over Videnskabens såkaldte Azoiske tidsalder, for den viser at der aldrig var en tid hvor Jorden var uden liv på den. Hvor som helst der er et stofligt atom, en partikel eller et molekyle, selv i dens mest gasagtige tilstand, så er der liv i det, uanset hvor latent og ubevidst. "*Hvad som helst der forlader Laya Tilstanden, bliver aktivt liv; det trækkes ind i hvirvlen for BEVÆGELSE (Livets alkymistiske opløsningsmiddel); Ånd og Stof er de to tilstande fra den ENE, som hverken er Ånd ej heller Stof, begge er det absolutte liv, latent*" (Dzyan Bogen, Komm. III., par. 18). . . . "*Ånd er den første differentiering af (og i) RUM; og Stof er den første differentiering af Ånd. Det, som hverken er Ånd ej heller stof—det er DET—den Årsagsløse ÅRSAG til Ånd og Stof, som er Årsagen til Kosmos. Og DET kalder vi det ENE LIV eller det Intra-Cosmiske Åndedrag.*"

Endnu en gang vil vi sige — *lige må frembringe lige*. Absolut Liv kan ikke frembringe et uorganisk atom uanset enkelt eller komplekst, og der er liv

selv i *laya* lige som et menneske i en dybdegående kataleptisk tilstand—med hensyn til alle opfattelser et lig—stadig er et levende væsen.

Når "Fortærerne" (hvor i videnskabens mennesker er inviteret til, med nogen udvisning af fornuft, at se Ild-Tågens atomer, hvis de vil, da Okkultisten ikke vil tilbyde nogen afvisning af dette); vi siger, at når "Fortærerne," har differentieret "ild-atomerne" via en særegen udvælgelsesproces, så bliver de sidstnævnte til livs-kim, som aggregerer i overensstemmelse med lovene for kohæsion og affinitet. Derefter frembringer livs-kimene liv af en anden slags, som arbejder på strukturen af vores kloder.* * * *

Således, havde kloden som i første Runde var blevet bygget af de oprindelige ild-liv, *dvs.*, dannet til en sfære—ingen fasthed, ej heller kvalifikationer, bortset fra et kold skinnende lys, ej heller form eller farve; det er kun hen mod slutningen af den Første Runde at den udviklede et Element som fra dets, så at sige, uorganiske, eller enkle Essens nu i vores Runde blev den ild vi kender i hele systemet. Jorden var i hendes første rupa, den essens som Akâsa princippet er navngivet efter * * * "det som nu kendes som, og meget fejlagtigt benævnes, Astral Lys, som Eliphas Lévi kalder "forestillingen om Naturen," † sandsynligvis for at undgå at give den dens korrekte navn, sådan som andre gør.

"Det er gennem og fra de syv legemers radieringer fra de syv ordner af Dhyanier, at de syv adskilte kvantiteter (Elementer), hvis bevægelse og harmoniske Forening frembringer det manifesterede Univers af Stof, fødes." (Kommentar.)

† Omtalende det i hans Forord til "History of Magic" siger Eliphas Lévi: "Det er gennem denne Kraft at alle nervecentre hemmeligt kommunikerer med hinanden; fra den—at sympati og antipati fødes; fra den—at vi har vores drømme; og at fænomenet med den sjette sans og over-naturlige visioner finder sted. . . . Astral Lys, handler under foranledning af stærke viljer, ødelægger, koagulerer, adskiller, bryder, indsamler alle ting. . . . Gud skabte det på den dag hvor han sagde: *Fiat Lux*, og det instrueres af *Egregores*, *dvs.*, sjælenes ledere som er ånderne for energi og handling." Eliphas Lévi burde have tilføjet at det astrale lys, eller ur substans, hvis overhovedet stof, er det som, kaldt *Lys*, *LUX*, esoterisk forklaret, *selv er disse Anders legeme, og selve deres essens*. Vores *fysiske lys er manifestationen på vores plan* og den reflekterede radiering af det *Guddommelige Lys* emanerende fra det kollektive legeme af de som kaldes "LYSENE" og "FLAMMERNE." Men ingen anden Kabalist har nogensinde haft talentet at sammenhobe den ene selvmodsigelse på den anden, at lade et paradoks jage et andet i samme sætning og i et sådant flydende sprog, som Eliphas Lévi. Han fører hans læser gennem de mest elskelige, smukke blomstrende dale, for efter det hele at strande ham på en øde og gold klippeø.

Den Anden Runde bringer det andet element — LUFT, i manifestation, det element, hvis renhed ville sikre kontinuert liv for ham som ville bruge det. Der har i Europa kun været to okkultister som har opdaget og endda delvist anvendt det i praksis, selv om dets sammensætning altid har været kendt blandt de højeste Østlige Indviede. Den moderne kemikers ozon sammenlignet med det virkelige universelle opløsningsmiddel som aldrig kunne tænkes på med mindre det eksisterede i naturen. "*Fra den anden Runde, begyndte Jorden—hidtil et foster i Rummets matrix — dets virkelige eksistens: den havde udviklet individuelt følelse liv, dets andet princip. Det andet korresponderer til den sjette (princip); det andet er kontinuert liv, den anden, midlertidig.*"

Den Tredje Runde udviklede det tredje Princip—VAND; mens den Fjerde transformerede de gasagtige væsker og den plastiske form for vores klode, til den hårde, skorpede, grove materielle sfære vi nu lever på. "Bhumi" har nået hendes fjerde princip. Til dette vil det måske blive protesteret at loven om analogi, som insisteres så meget på, er brudt. Slet ikke. Jorden vil kun nå hendes sande ultimative form—(i dette omvendt i forhold til mennesket)—hendes legemes skal— hen mod slutningen af mavantaraan efter den Syvende Runde. Eugenius Philalethes havde ret da han forsikrede hans læsere på hans æresord at ingen endnu havde set *Jorden* (dvs., STOF i dens essentielle form). Vores klode er, ind til videre, i dens *Kamarupiske* tilstand—det astrale legeme af begær af *Ahamkara*, mørk Egoisme, Mahats afkom, på det lavere plan. . . .

Det er ikke molekylært opbygget stof — mindst af alt det menneskelige legeme (*sthualsarira*) — som er det groveste af alle vores "principper," men selve *midter* princippet, det sande dyriske center; mens vores krop kun er dens skal, den uansvarlige faktor og mediet hvor igennem bæstet i os handler i al dets liv. Ethvert intellektuel teosof vil forstå min virkelige mening. Således har ideen at det menneskelige tabernakel er bygget ved utallige *liv*, på samme måde som Jordens klippefyldte skorpe blev det, intet frastødende i sig for den sande mystiker. Ej heller kan Videnskaben være imod den okkulte lære, for det er ikke fordi mikroskopet altid vil fejle i at detektere det ultimative levende atom eller liv, at den kan afvise læren.

(c) Videnskaben lærer os at den levende så vel som den døde organisme både hos mennesket og dyret er fyldt med bakterier af et hundrede forskellige

slags; at vi ude fra er truet med en invasion af mikrober ved hvert åndedrag vi tager, og inde fra af leukomanier, aerober, og anaerober, og jeg ved ikke hvad. Men Videnskaben er endnu ikke gået så langt som til sammen med den okkulte doktrin at hævde at vores kroppe, så vel som dyrenes, planternes og stenenes, selv er opbygget af sådanne væsner; som intet mikroskop kan detektere, bortset fra større arter. Så vidt som den rent dyriske og materielle del af mennesket angår, så er Videnskaben på dens vej til opdagelser som vil gå langt videre med hensyn til at bekræfte denne teori. Kemi og fysiologi er de to store magikere i fremtiden, som er skæbnebestemt til at åbne menneskehedens øjne for de store fysiske sandheder. For hver dag bliver, identiteten mellem dyr og fysisk menneske, mellem plante og menneske, endda mellem reptilen og dens rede, klippen, og mennesket—mere og mere tydeligt vist. Da alle væsners de fysiske og kemiske bestanddele er opdaget som identiske, kan kemisk videnskab udmærket sige at der ikke er nogen forskel mellem stof som består af en okse og det som danner mennesket. Men den Okkulte lære er langt mere eksplicit. Den siger:— Ikke kun er de kemiske sammensætninger de samme, men at de samme uendeligt *usynlige liv* udgør atomerne i bjergets kroppe og tusindfryden, i mennesket og myren, i elefanten, og i træet som beskytter ham mod solen. Hver partikel—uanset du kalder den organisk eller uorganisk —*er et liv*. Ethvert atom og molekyle i Universet er både *liv-givende* og *døds-bringende* for denne form, for så vidt som det via aggregering bygger universer og flygtige vehikler klar til at modtage den sjælevandrende sjæl, og lige så evigt ødelægger og forandrer *formerne* og udstøder disse sjæle fra deres midlertidige boliger. Det skaber og dræber; det er selv-genererende og selv-ødelæggende; hvert sekund i tid og rum frembringer det i eksistens, og annihilierer, dette mysterium af mysterier—den *levende krop* for mennesket, dyret, eller planten; og det genererer ligeligt liv og død, skønhed og grimhed, godt og ondt, og endda det behagelige og ubehagelige, de godgørende og de ondartede følelser. Det er dette mysteriøse LIV, kollektivt repræsenteret af utallige myriader af liv, som på sin egen sporadiske måde, følger den hidtil uforståelige lov om Atavisme; som kopierer familie ligheder så vel som de som den finder indpræget i auraen hos generatorerne for et hvert fremtidigt menneskeligt væsen, kort sagt, et mysterium, som vil modtage fyldigere opmærksomhed andre steder. For nuværende kan et eksempel citeres som illustration. Moderne videnskab begynder at finde ud af at ptomain (den alkaloide gift genereret af hændende stof og lig—også et *liv*) udtrukket

ved hjælp af flygtig æter, udsender en lugt så stærk og lig med den af de mest friske appelsin-blomster; men at disse alkaloider, frie for oxygen, afgiver enten en meget sygelig, afskyelig lugt, eller den mest behagelige aroma som minder om den hos de mest udsøgte duftende blomster. Og det formodes at sådanne blomster skylder den giftige ptomain deres behagelige lugt; den giftige essens i visse svampe (fungi) er næsten identisk med giften hos den Indiske kobra, den mest dødelige af slanger.* Efter således at have opdaget virkningerne, så er Videnskaben nødt til at finde deres PRIMÆRE ÅRSAGER; og det kan aldrig ske uden hjælpen fra de gamle videnskaber, som alkymi, okkult botanik og fysik. Vi lærer at enhver fysiologisk forandring, sammen med patologiske fænomener; sygdomme—nej, livet selv—eller snarere objektive fænomener for liv, frembragt af visse tilstande og forandringer i kroppens væv som tillader og påtvinger livet til at handle i denne krop; at alt dette skyldes disse usete SKABERE og ØDELÆGGERE som på en sådan løs og generel måde kaldes, mikrober.† Sådanne

* De Franske lærde Arnaud, Gautier, og Villiers, har i sput hos levende mennesker fundet den samme giftige alkaloid som tudsen, salamanderen, kobraen, og trigonocephalusen fra Portugal har. Det er bevist at gift af den mest dødelige slags, uanset den kaldes ptomain, eller leucomain, eller alkaloid, genereres af levende mennesker, dyr, og planter. Den samme lærde, Gautier, opdagede en alkaloid i en okse friske kød og i dens hjerne, og en gift som han kalder Xanthocreatinine magen til substansen udtrukket fra reptilers giftige sput. Det muskel vævene, som er det mest aktive organ i den dyriske økonomi, som mistænkes for at være generatorerne eller faktorerne bag gifte, og som har den samme vigtighed som kulsyre og urea i livets funktioner, hvis gifte er de ultimative resultater af indre forbrænding. Og selv om det ikke er fuldt ud fastlagt hvorvidt gifte kan genereres via levende væsners dyriske system uden deltagelsen af og indblandingen af mikrober, så konstateres det at dyret producerer giftige substanser i dens fysiologiske levende tilstand.

† Det kan antages at disse "ildagtige liv" og videnskabens mikrober er identiske. Det er ikke sandt. De "ildagtige liv" er den syvende og højeste underinddeling på stoffets plan, og korresponderer i individet med det Ene Liv i Universet, dog kun på dette plan. Videnskabens mikrober er den første og laveste underinddeling på det andet plan—det for materielt *prâna* (eller liv). Menneskets fysiske krop undergår en fuldkommen forandring af strukturen hvert syvende år, og dets ødelæggelse og bevarelse skyldes de ildagtige livs vekslende funktion som "ødelæggere" og "byggere." De er "byggere" ved at ofre dem selv i vitalitetens form for at hæmme mikrobernes destruktive indflydelse, og, ved at tilføre mikroberne med det som er nødvendigt, så pålægger de dem under denne tilbageholdenhed til at opbygge den materielle krop og dens celler. De er også "ødelæggere" når denne tilbageholdenhed

eksperimentører som Pasteur er de bedste venner og hjælpere af Ødelæggerne og de værste fjender af Skaberne—hvis de sidstnævnte ikke på samme tid også var ødelæggere. Uanset hvordan det måtte være, så er en ting sikker med hensyn til dette: Den viden om disse primære årsager og om ethvert elements ultimative essens, om dets liv, deres funktioner, egenskaber, og tilstande af forandring—udgør grundlaget for MAGI. Paracelsus var, måske, den eneste Okkultist i Europa, under de sidste århundreder siden den Kristne æra, som var velbevandret i dette mysterium. Havde ikke en kriminel hånd sat en stopper for hans liv, år før tiden tildelt ham af Naturen, så ville fysiologisk Magi havde haft færre hemmeligheder for den civiliserede verden end den har nu.

(d) Men hvad har Månen at gøre med alt dette? kan vi blive spurgt. Hvad har "Fisk, Sin og Måne" i Stanzaens apokalyptiske udtalelse at gøre i selskab med "Livsmikrober"? Med de sidstnævnte ingenting, bortset fra at benytte sig af tabernaklet af ler forberedt af dem; med det guddommelige fuldkomne menneske alting, fordi "Fisk, Sin og Måne" udgør i forening de tre symboler på det udødelige Væsen.

Det er alt som kan gives. Ej heller foregiver forfatteren at vide mere om dette mærkelige symbol end det som kan udledes om det fra eksoteriske religioner; fra mysteriet måske, som ligger bag *Matsya* (fisk)

fjernes og mikroberne uforsynet med vital konstruktiv energi, er overladt til at gå amok som destruktive faktorer. Således, er de "ildagtige liv," under den første halvdel af et menneskes liv (de første fem perioder af syv år hver) indirekte engageret i processen med at opbygge menneskets materielle krop; livet er på den opstigende skala, og kraften bruges på konstruktion og forøgelse. Efter denne periode er passeret så begynder tidsalderen med tilbageskridt, og, arbejdet fra de "ildagtige liv" udmattende i deres styrke, og arbejdet med ødelæggelse og nedgang begynder også.

En analogi mellem kosmiske begivenheder i åndens nedstigen i stoffet i den første halvdel af manvantaraen (planetarisk så vel som menneskelig) og dens opstigen på bekostning af stof i den anden halvdel, kan her spores. Disse betragtninger har udelukkende at gøre med stoffets plan, men den tilbageholdende indflydelse fra de "ildagtige liv" på den laveste under-inddeling af det andet plan—mikroberne—bekræftes af sandheden nævnt i fodnoten om Pasteur (*se ovenfor*) at organernes celler, når de ikke finder tilstrækkelig med oxygen til dem selv, tilpasser sig til den tilstand og danner *gæringer*, som, ved at absorbere oxygen fra substanser der kommer i kontakt med dem, ødelægger de sidstnævnte. Processen påbegyndes således ved at en celle stjæler kilden til vitalitet fra dens nabo når forsyningen er utilstrækkelig; og ødelæggelsen således påbegyndt udvikler sig støt.

Avataren Vishnu, den Kaldæiske Oannes — Menneske-Fisken, optegnet i det uforgængelige tegn i Zodiakken, *Pisces*, og løbende gennem hele de to Testamenter i personagerne Joshua "Fiskens Søn (Nun)" og Jesus; den allegoriske "Sin" eller Åndens Fald ned i stoffet, og Månen — så vidt som det relaterer til de "Lunare" forfædre, Pitrierne.

For nuværende kan det være godt at minde læseren om at mens Måne-gudinden i enhver mytologi, især den Græske, var forbundet med barne-fødsel, på grund af den lunare indflydelse på kvinder og undfangelse, så er vores satellits okkulte og aktuelle forbindelse med befrugtning ind til i dag ukendt af fysiologien, som anser enhver populær praksis i reference med dette som en grov overtro. Da det er nytteløst at diskutere dem i detaljer, så kan vi kun stoppe op for nuværende for henkastet at diskutere den lunare symbollære, for at vise at den omtalte overtro tilhører til de allerældste trosopfattelser, og endda til Jødedommen — Kristendommens grundlag. Hos Israelitterne, var Jehovah's hovedfunktion børne-fødsel, og Biblens esoterisme, fortolket Kabalistisk, viser uafviseligt at det Hellige af det Helligste i templet kun er symbolet på livmoderen. Det er nu bevist udenfor enhver tvivl og kværuleren, via den *numeriske* læsning af Biblen generelt, og især i Første Mosebog. Denne ide må sandelig være lånt af Jøderne fra Egypterne og Inderne, hvis Hellige af det Helligste var, og hos de sidstnævnte, ind til den dag i dag, er symboliseret af Kongen's kammer i den Store Pyramide (se "*Source of Measures*") og eksoterisk Hinduismes Yoni symboler. For at gøre hele sagen klarere og på samme tid at vise den enorme forskel i ånden med hensyn til fortolkning og den oprindelige mening med de samme symboler mellem de gamle Østlige Okkultister og de Jødiske Kabalister så henviser vi læseren til Bog II., "Det Helligste af det Hellige."*

STANZA VII. — *Fortsat.*

6. FRA DEN FØRSTE-FØDTE (*oprindelige, eller det første menneske*) BLIVER TRÅDEN MELLEMLIG DEN STILLE VOGTER OG HANS SKYGGE MERE

* Fallisk tilbedelse har kun udviklet sig ved tab af nøglerne til den sande betydning af symbolerne. Det var det sidste og mest fatale vendepunkt væk fra hovedvejen for sandhed og guddommelig viden ind i sidevejen for fiktion, ophøjet til dogme gennem menneskelig falsificering og hierarkisk ambition.

STÆRK OG UDSTRÅLENDE VED HVER FORANDRING (*re-inkarnation*) (*a*). MORGEN SOLLYSET ER FORANDRET TIL MIDDAG'S GLORIE. . . .

(*a*) Denne sætning: "Tråden mellem den *stille vogter* og hans *skygge* (mennesket) bliver stærkere" — ved hver re-inkarnation — er et andet psykologisk mysterium, som vil finde dets forklaring i Bog II. For nuværende vil det være tilstrækkeligt at sige at "Vogteren" og hans "Skygger" — de sidstnævnte er i antal lige så mange som der er re-inkarnationer for monaden — er ét. Vogteren, eller den guddommelige prototype, er på det øvre trin af stigen for væren; skyggen, ved det lavere. Desuden, er *Monad*en for ethvert levende væsen, med mindre hans moralske nedrigheid bryder forbindelsen og løber løbsk og "vild ind i den lunare sti" — for at bruge et Okkult udtryk — *en individuel Dhyan Chohan, adskilt fra andre, en slags åndelig individualitet i sig selv*, under en speciel Manvantara. Dens *Primærelement*, Ånden (Atman) er selvfølgelig ét, med *Paramâtma* (den ene Universelle Ånd), men vehiklet (Vahan) der er indesluttet i, *Buddhi*'en, er en fast bestanddel af denne Dhyan-Chohaniske Essens; og det er i dette at mysteriet ligger om denne *allestedsnærværelse*, som blev diskuteret nogle få sider tilbage. "Min Fader, som er i Himlen, og Jeg — er én," — siger det Kristne Skrift; i dette er det, i det mindste, et trofast ekko af den esoteriske læresætning.

STANZA VII. — *Fortsat.*

7. DETTE ER DIT NUVÆRENDE HJUL — SAGDE FLAMMEN TIL GNISTEN. DU ER MIG SELV, MIT BILLEDE, OG MIN SKYGGE. JEG HAR IKLÆDT MIG SELV I DIG, OG DU ER MIN VAHAN (*vehikel*) IND TIL DAGEN "VÆR MED OS," NÅR DU IGEN BLIVER MIG SELV OG ANDRE, DIG SELV OG MIG (*a*), SÅ NEDSTIGER BYGGERNE, EFTER AT HAVE UDFØRT DERES FØRSTE IKLÆDNING, PÅ DEN STRÅLENDE JORD OG REGERER OVER MENNESKER — SOM ER DEM SELV (*b*).

(*a*) Den dag når "gnisten igen vil blive Flammen (vil mennesket forenes ind i hans Dhyan Chohan) mig selv og andre, dig selv og mig," som Stanzaen angiver det — betyder dette: I *Paranirvana* — når *Pralaya* vil have reduceret ikke kun materielle og psykiske kroppe, men også de åndelige Ego(er) til deres oprindelige princip — så vil Fortidens, Nutidens, og Fremtidens

Menneskeheder, lige som alle ting, være et og de samme. Alting vil være vendt tilbage til det *Store Åndedrag*. Med andre ord, vil alting blive "forenet i Brahma" eller den guddommelige enhed.

Er det annihilation, sådan som nogle tror? Eller *Ateisme*, som andre kritikere — tilbedere af en *personlig* guddom og troende på et ufilosofisk paradys — er tilbøjelige til at formode? Ingen af delene. Det er værre end nytteløst at vende tilbage til spørgsmålet om underforstået ateisme med hensyn til det som er *åndelighed* af den mest forædlede slags. At se annihilation i Nirvana svarer til at sige om et menneske kastet i en sund *drømmeløs søvn* — *en som ikke efterlader noget indtryk på den fysiske hukommelse og hjerne, fordi den sovendes Højere Selv i er dens oprindelige tilstand af absolut bevidsthed* i disse timer — at han, også, er annihilert. Den sidstnævnte sammenligning svarer kun til en side af spørgsmålet — det mest materialistiske; fordi *re-absorbering* er på ingen måde en sådan "drømmeløs søvn," men, tværtimod, *absolut* eksistens, en ukonditioneret enhed, eller en tilstand, som det menneskelige sprog er absolut og håbløst utilstrækkelig med hensyn til at beskrive. Den eneste tilnærmelse til noget som der ligner en vidtfavnende opfattelse af det kan udelukkende blive forsøgt i sjælens panoramiske visioner, gennem åndelig tankevirksomhed i den guddommelige monade. Ej heller går individualiteten — *endda ej heller personlighedens essens*, hvis en sådan lades tilbage — tabt, fordi den re-absorberes. For, uanset hvor begrænset — fra et menneskeligt standpunkt — den paranirvaniske tilstand er, så har den alligevel en begrænsning i Evighed. Når den først nås, så vil den samme monade *gen-fremstå* der fra, som et endnu højere væsen, på et langt højere plan, for at påbegynde dets cyklus af fuldkommengjort aktivitet. Det menneskelige sind kan ikke på dets nuværende stadie af udvikling transcendere, knapt nå dette tankens plan. Det vakler her, på randen af uforståelig Absoluthed og Evighed.

(b) "Vogterne" hersker over mennesket under hele *Satya Yuga* perioden og de mindre efterfølgende yugaer, ned til begyndelsen af den Tredje Rod Race; hvorefter det er Patriarkerne, Heltene, og Manes'erne (se *Egyptiske Dynastier nummereret af præsterne til Solon*), de inkarnerede Dhyanier af lavere orden, op til Kong Menes og de menneskelige konger fra andre nationer; alle blev omhyggeligt optegnet. Denne *Mytiske Tidsalder* betragtes selvfølgelig kun som et eventyr efter symbologernes synspunkter. Men siden traditioner og endda Krøniker om sådanne dynastier af *guddommelige* Konger — om guder herskende over mennesket fulgt af dynastier af Helte eller Giganter — eksisterer i enhver nations annaler, så er det vanskeligt at forstå hvordan alle mennesker under solen, hvor af nogle er adskilte af store

oceaner og tilhører forskellige hemisfærer, så som de gamle Peruvianere og Mexicanere, så vel som Kaldæerne, kunne have udarbejdet de samme "eventyr" med den samme rækkefølge af begivenheder.* Da den Hemmelige Lære, imidlertid, lærer *historie* — som, da den er esoterisk og traditionel, ikke desto mindre er mere pålidelig end den profane historie — har vi lige så meget ret til vores trosopfattelser som nogen andre, uanset religiøs eller skeptiker. Og denne Doktrin siger at Dhyani-Buddhaer af de to højere grupper, nemlig "Vogterne" eller "Arkitekterne," forsynede de mange forskellige racer med guddommelige konger og ledere. Det er de sidstnævnte som lærte menneskeheden deres kunstarter og videnskaber, og de førstnævnte som åbenbarede de store åndelige sander om de transcendentale verdener — til Monaderne som lige havde afkastet sig deres vehikler i de lavere Naturriger — og som derfor, havde mistet enhver erindring om deres guddommelige oprindelse. (Se Bog II., "Guddommelige Dynastier.")

Således, som fremlagt i Stanzaen, nedsteg Vogterne til Jorden og herskede over mennesker — "*som er dem selv.*" De herskende konger havde færdiggjort deres cyklus på Jorden og de andre verdener, i de forudgående Runder. I de fremtidige manvantaraer vil de have rejst til højere systemer end vores planetariske verden; og det er de Lærde i vores Menneskehed, Pionererne på den hårde og vanskelig Udviklingsvej, som vil tage deres forgængeres plads. Den næste store Manvantara vil bevidne mennesker i vores egne livs-cykluser blive instruktører og guider af menneskeheden hvis Monader endnu kan være holdt fangen — halvt-bevidst — blandt de mest intellektuelle i det dyriske kongerige, mens deres lavere principper, måske, vil animerede de højeste arter i Plante verdenen.

Således fortsætter cyklusserne fremad i den syvfoldige evolution, i den Syvårige natur; det Åndelige eller guddommelige; det psykiske eller halvt-guddommelige; det intellektuelle, det lidenskabelige, det instinktive, eller *erkendelsesmæssige*; de halvt-legemlige og de rent materielle eller fysiske naturer. Alle disse evolverer og udvikles cyklisk, passerende fra en ind i den anden, på en dobbelt, centrifugal og centripetal måde, *ét* i deres ultimative essens, *syv* i deres aspekter. Det laveste er, selvfølgelig, det som er afhængig af og underlagt

* Se "Sacred Mysteries among the Mayas and the Quiches, 11,500 years ago," af Auguste le Plongeon, som viser identiteten mellem de Egyptiske riter og trosopfattelser og de hos folket han beskriver. Det gamle hieratiske alfabet hos Mayaerne og Egypterne er næsten identiske.

vores fem fysiske sanser.* Så vidt, for individuel, menneskelig, følende, dyreliv og planteliv, hver mikrokosmoset af dets højere makrokosmos. Det samme for Universet, som manifesterer sig periodisk, med henblik på de utallige *livs* kollektive udvikling, det *Ene Livs* udåndinger; for at, ethvert kosmisk atom i dette uendelige Univers, gennem den *Altid-Frembringende*, passerer fra det formløse og det uåndgribelige, gennem de halv-jordiske blandede naturer, ned til stof i fuld udvikling, og derefter tilbage igen, gen-opstigende ved hver ny periode højere og tættere på det endelige mål; så hvert atom, siger vi, *gennem individuelle fortjenester og anstrengelser må nå* det plan hvor det igen bliver det ene ukonditionerede ALT. Men mellem Alfaet og Omegaet er der den trættende "Vej" omgærdet af torne, som "først går ned, og derefter —

"Blæser op ad bakke hele vejen

Ja ind til selve enden. . . ."

Startende på den lange ubesmittede rejse; nedstigende mere og mere ned i syndfyldt stof, og havende forbundet ham selv med ethvert atom i manifesteret *Rum* — er *Pilgrimmen*, der har kæmpet gennem og lidt i enhver form for liv og væren, kun ved bunden af stoffets dal, og halvt gennem hans cyklus, når han har identificeret ham selv med den kollektive Menneskehed. Dette, *har han skabt i sit eget billede*. For at gøre fremskridt opad og hjemad, er "Guden" nu nødt til at opstige opad bakke ad den trættende vej for Livets Golgata. Det er den selv-bevidste eksistens martyrium. Lige som Visvakarman er han nødt til at ofre *sig selv til sig selv* for at forløse alle væsner, for at genopstå fra de mange ind i det *Ene Liv*. Derefter opstiger han sandelig ind i himlen; hvor han, kastet ind i Paranirvana's uforståelige absolutte Væren og Lyksalighed, hersker ubetinget, og hvor fra han vil nedstige igen ved det næste "komme," som en del af menneskeheden forventer i dens døde-bogstavs betydning som den *anden genkomst*, og den anden som den sidste "Kalki Avatar."

* Som i sandhed er syv som vist senere, baseret på autoriteten fra de ældste *Upanishader*.

OPSUMMERING.

"Historien om Skabelsen og om denne verden fra dets begyndelse op til den nuværende tid består af syv kapitler. Det syvende kapitel er endnu ikke skrevet."

(T. Subba Row, *Theosophist*, 1881.)

DET første af disse Syv kapitler har været forsøgt fremlagt og er nu færdige. Uanset hvor ufuldstændige og utilstrækkelige som fremlæggelse, så er det, i det mindste, en approksimation — gørende brug af ordet i en matematisk betydning — af det som er det ældste grundlag for alle efterfølgende Kosmogonier. Forsøget på i et Europæisk sprog at angive det storeslåede panorama af den altid periodiske gentagne Lov — indprentet på de første racers plastiske sind begavet med Bevidsthed af de som reflekterede det samme fra det Universelle Sind — er dristigt, for intet menneskeligt sprog bortset fra Sanskrit — som er *fra Guderne* — kan gøre dette med nogen grad af nøjagtighed. Men fejltagelser i dette værk må tilgives af hensyn til hensigten bag.

Som et hele, kan hverken det foregående ej heller det som følger findes fuldstændigt nogen steder. Det læres ikke om i nogen af de seks Indiske filosofiske skoler, for dette vedrører deres syntese — den syvende, som er den Okkulte doktrin. Den spores ikke i noget smuldrende papyrus fra Egypten, ej heller er det længere udskåret på Assyrisk tavle eller granitvæg. *Vedanta* Bøgerne (det sidste ord for menneskelig viden) fremlægger kun et aspekt af denne verdens-Kosmogoni; og deres uvurderlige skatte, *Upanishaderne* — *Upa-ni-shad* er et sammensat ord med betydningen "sejren over uvidenhed via åbenbaring af *hemmelig åndelig viden*" — behøver nu den ekstra besiddelse af Mester-nøglen for at sætte den studerende i stand til at få fat i deres fulde mening. Årsagen til dette vil jeg vove at påstå her sådan som jeg lærte om det fra en Mester.

Navnet, "Upanishaderne," oversættes normalt "esoterisk lære." Disse afhandlinger danner en del af *Sruti* eller "åbenbaret viden," *Åbenbaring*, kort sagt, og er generelt tilknyttet til *Brahmana*

delen i Vedaerne,* som deres tredje inddeling. Der er over 150 *Upanishader* nummereret af, og kendt af, Orientalisterne, som krediterer de ældste med *sandsynligvis* at være skrevet omkring 600 F.Kr.; men af *ægte* tekster så eksisterer der ikke en femtedel af tallet. Upanishaderne er for Vedaerne hvad Kabalaen er for den Jødiske Bibel. De behandler og redegør for den hemmelige og mystiske mening i de Vediske tekster. De taler om Universets oprindelse, Guddommes natur, og Åndens og Sjælens, lige som også om sindets og stoffets metafysiske forbindelse. Med nogle få ord: De INDEHOLDER *begyndelsen og enden på al menneskelig viden, men de er nu ophørt med at AFSLØRE den*, siden Buddha's dage. Hvis det var anderledes, så kunne Upanishaderne ikke blive kaldet *esoteriske*, fordi de er nu åbent tilknyttet til de Hellige Brahmaniske bøger, som i vores nuværende tidsalder, endda bliver tilgængelige for *Mlechchhaer* (udenfor-kaste) og de Europæiske Orientalister. En ting i dem — og dette i alle *Upanishaderne* — peger uundgåeligt og konstant på deres gamle oprindelse, og beviser (a) at de, i nogle af deres dele, blev skrevet *før* kastesystemet blev den tyranniske institution som det stadigvæk er; og (b) at halvdelen af deres indhold er blevet elimineret, mens nogle af dem blev omskrevet og forkortede. "De store Lærere af højere Viden og Brahmanerne repræsenteres kontinuert vandrende til Kshatriya (militær kaste) kongerne for at blive deres elever." Som Cowell træffende bemærker, *Upanishaderne* "ånder med en fuldstændig anden ånd" (i forhold til andre Brahmaniske skrifter), "en tankefrihed ukendt i noget andet tidligere værk bortset fra Rig Veda hymnerne selv." Den anden sandhed er forklaret i en tradition optegnet i en af MSS. om Buddha's liv. Den siger at Upanishaderne oprindeligt blev tilknyttet til deres Brahmanaerne efter begyndelsen af reformen, som førte til det nuværende kastesystems eksklusivitet blandt Brahminerne, nogle få århundreder efter invasionen af Indien af de "to-gange-fødte." De var komplette i disse dage, og blev brugt til instruktion af chelaerne som forberedte sig på indvielse.

* "Vedaerne har en tydelig dobbelt mening—en udtrykt ved den bogstavelige betydning af ordene, den anden indikeret ved metret og *swara* — intoneringen — som er lige som Vedaernes liv. . . . Lærde punditter og filologer benægter selvfølgelig at *swara* har noget som helst at gøre med filosofi eller gamle esoteriske doktriner; men den mysteriøse forbindelse mellem *swara* og *lys* er en af de mest dybdegående hemmeligheder." (T. Subba Row, *Five Years of Theosophy*, p. 154.)

Dette varede ved så længe som at Vedaerne og Brahmanaerne forblev udelukkende og eksklusivt i tempel-Brahminernes varetægt — mens ingen andre havde ret til at studere eller endda læse dem udenfor den *hellige* kaste. Så kom Gautama, Prinsen fra Kapilavastu. Efter at *have lært* al den Bhramaniske visdom i *Rahasyaen* eller *Upanishaderne*, og at have fundet ud af at læren kun adskilte sig lidt, hvis overhovedet noget som helst, fra den givet af "Livets Lærere" der beboede Himalaya's sneklæde højderygge,* så besluttede Brahminernes Discipel, der følte sig indigneret, over at den hellige visdom således blev tilbageholdt fra alle undtagen Brahminerne, sig for at redde hele verden ved at popularisere den. Da var det at Brahminerne, som så at deres hellige viden og Okkulte visdom faldt i hænderne på "*Mlechchhaerne*," forkortede Upanishadernes tekster, der oprindeligt indeholdt tre gange stoffet i Vedaerne og Brahmanaerne til sammen, uden imidlertid at ændre, et ord i teksterne. De adskilte ganske enkelt de mest vigtige dele fra MSS. som indeholdte det sidste ord om Mysteriet for Væren. Nøglen til den Brahmanske hemmelige kode forblev derefter hos de indviede alene, og Brahminerne, som således var i en position hvor de kunne benægte sandheden i Buddha's lære ved at appellere til deres *Upanishader*, gjorde for altid hovedspørgsmålene tavse. Sådan er den esoteriske tradition ovenfor Himalayaerne.

Sri Sankaracharya, den største indviede som levede i historiske tidsaldre, skrev mangt en Bhâshya om *Upanishaderne*. Men hans oprindelige afhandlinger som der er grunde til at formode, endnu ikke er faldet i hænderne på Filistrene, for de er for nidkært bevaret i hans *maths* (klostre, *mathams*). Og der er stadigvæk vægtigere grunde til at tro at de uvurderlige Bhâshyaer (Kommentarer) om Brahminernes esoteriske doktrin, fra deres største eksponent, i tidsaldre vil forblive et dødt bogstav for de fleste Hinduer, bortset fra *Smârtava* Brahminerne. Denne sekt, grundlagt af Sankaracharya, (som stadigvæk er meget magtfuld i Sydindien) er nu næsten den eneste som frembringer studerende som har bevaret tilstrækkelig viden til at forstå

* Også kaldt "Sønnerne af Visdom," og "af Ild-Tågen" og "Solens Brødre" i de Kinesiske optegnelser. *Si-dzang* (Tibet) nævnes i MSS. i det hellige bibliotek i Fo-Kien provinsen, som det store sæde for Okkult lærdom fra tidernes morgen, tidsaldre før Buddha. Kejser Yu, den "store" (2.207 år F.Kr.), en from mystiker og stor adept, siges at have erhvervet hans viden fra de "store lærere fra den Sneklædte Højderyg" i Si-dzang.

Bhasyaernes døde bogstav. Jeg fortælles, at årsagen til dette er at de alene, fra tid til anden har virkelige Indviede i spidsen for deres mathams, som for eksempel i "Sringagiri," i de Vestlige Ghats i Mysore. På den anden side, så er der ingen mere desperat eksklusiv kaste blandt Brahminerne, mere eksklusiv end Smårtavaen; og dens tilhængeres tilbageholdenhed med hensyn til at sige hvad de ved om de Okkulte videnskaber og den esoteriske doktrin, tangeres kun af deres stolthed og lærdom.

Derfor må forfatteren til det nuværende fremlæggelse være forberedt på forhånd at blive mødt med stor opposition og endda benægtelse af sådanne påstande som lægges frem i dette værk. Ikke at nogen påstand om ufejlbarlighed, eller om fuldkommen korrekthed i enhver detalje med hensyn til at hvad som er sagt her i, nogen sinde var fremlagt. Fakta er der, og de kan næppe blive benægtet. Men, på grund af de behandlede emners iboende vanskeligheder, og de næsten uoverstigelige begrænsninger i det Engelske sprog (lige som i alle andre Europæiske sprog) med hensyn til at udtrykke visse ideer, så er det mere end sandsynlig at forfatteren har fejlet med hensyn til at præsentere forklaringerne i den bedste og klareste form; alligevel alt som kunne gøres blev gjort under ethvert ugunstigt forhold, og det er det bedste som kan forventes af enhver forfatter.

Lad os rekapitulere og, ved de behandlede emners enorme størrelse, vise hvor vanskeligt, hvis ikke umuligt, det er at yde dem fuld retfærdighed.

(1). Den Hemmelige Lære er de akkumulerede Tidsaldres Visdom, og dens kosmogoni alene er det mest fantastiske og omfattende system: *f.eks.*, selv indenfor Purânernes eksoterisme. Men sådan er den Okkulte symbollæres mysteriøse magt, at sandheder som reelt har okkuperet generationer af indviede seere og profeter med henblik på at blive mestret, at blive nedfældet og forklaret, i de forvirrende serier af evolutionære fremskridt, alle er optegnet på nogle få sider med geometriske tegn og ideogrammer. Lynglimts blikket hos disse seere har trængt ind i selve stoffets kerne, og der optegnet tingenes sjæl, hvor en almindelig profan, uanset hvor lærd, kun ville have opfattet formens ydre arbejde. Men moderne videnskab tror ikke på "tingenes sjæl," og vil derfor afvise hele systemet om gammel kosmogoni. Det er nytteløst at sige at det omtalte system ikke er en eller flere isolerede individers fantasi. At det er de ubrudte optegnelser dækkende tusinder af generationer af Seere hvis respektive oplevelser blev udført for at teste og verificere de

traditioner der var videregivet oralt af en tidlig racer til en anden, fra højere og ophøjede læresætninger fra væsner, som vogtede over Menneskehedens barndom. At de "Viise Mennesker" fra den Femte Race, fra slægten reddet og kommet til undsætning i den sidste kataklysmen og skiften af kontinenterne, i lange tidsaldre, havde tilbragt deres liv *i læring, ikke undervisning*. Hvordan gjorde de det? Det besvares: ved i hvert af naturens departementer at tjekke, teste, og verificere de gamle traditioner givet af de store adepters uafhængige visioner; *dvs.*, mennesker som havde udviklet og fuldkommengjort deres fysiske, mentale, psykiske, og åndelige opbygninger til den yderste mulige grad. Ingen vision fra en adept blev godtaget førend den var tjekket og bekræftet af visionerne — erhvervet med henblik på at stå som uafhængig bevis — af andre adepter, og ved århundreders oplevelser.

(2.) den grundlæggende Lov i dette system, det centrale punkt hvor fra alt kom til syne, rundt om og hen imod hvilket alt graviterer, og hvor på restens filosofi hænger, er det Ene homogene guddommelige SUBSTANS-PRINCIP, den ene grundlæggende årsag.

. . . "Nogle få, hvis lamper skinnede lysere, var blevet ført
 Fra årsag til årsag til naturens hemmelige hoved,
 Og fandt frem til at et første Princip må være. . . ."

Det kaldes "Substans-Princip," for det bliver "substans" på planet for det manifesterede univers, en illusion, mens det forbliver et "princip" i det begyndelsesløse og endeløse abstrakte, synlige og usynlige RUM. Det er den allestedsnærværende Virkelighed: upersonlig, fordi den indeholder alt og alting. *Dets upersonlighed er den grundlæggende ide* for Systemet. Det er latent i ethvert atom i Universet, og er Universet selv. (Se i kapitlerne om Symbollære, "Oprindelig Substans, og Guddommelig Tanke.")

(3.) Universet er den periodiske manifestation fra denne ukendte Absolutte Essens. At kalde den "essens," er imidlertid en synd imod selve filosofiens ånd. For selv om navneordet i dette tilfælde kan tages fra udsagnsordet *esse*, "at være," kan DET alligevel ikke identificeres med en *væren* af nogen slags, som kan opfattes af det menneskelige intellekt. DET beskrives bedst som hverken Ånd ej heller stof, men begge. "Parabrahmam og Mulaprakriti" er Ét, i virkeligheden, alligevel to i det manifesteredes Universelle ide, selv i den Ene Logos' opfattelse, dets første manifestation, i forhold til hvilken, sådan som den velbevandrede foredragsholder i "Notes on the Bhagavad Gita" viser, DET fremstår som Mulaprakriti set fra

den Ene Logos' objektive synspunkt og ikke som Parabrahmam; som dets *slør* og ikke som den ene VIRKELIGHED skjult bag den, som er ukonditioneret og absolut.

(4.) Universet, med alting i det, kaldes MAYA, fordi alt midlertidigt er der i, lige fra en ild-flues flygtige liv til en Sols. Sammenlignet med den evige uforanderlighed hos den ENE, og dette Princip's uforanderlighed, så må Universet, med dets flygtige altid-foranderlige former, i en filosof's sind, nødvendigvis ikke være noget bedre end et spøgelseslys. Alligevel, er Universet virkelig nok for de bevidste væsner i det, som er lige så uvirkelige som det selv er.

(5.) Alting i Universet, gennem alle dets naturriger er BEVIDST: *dvs.*, begavet med en bevidsthed af dens egen slags og på dets eget opfattelsesplan. Vi mennesker må huske at fordi *vi* ikke oplever nogen tegn på bevidsthed — som vi kan genkende, for eksempel, i sten, så har vi ingen ret til at sige at *ingen bevidsthed eksisterer der*. Der er ikke sådan noget som "dødt" eller "blindt" stof, lige som der ikke er nogen "Blind" eller "Ubevidst" Lov. Disse forhold finder ingen plads blandt den Okkulte filosofi's forestillinger. Den sidstnævnte stopper aldrig op ved ydre udseender, og for den har de *noumenale* essenser mere virkelighed end deres objektive modstykker; derved ligner den de middelalderlige *Nominalister*, for hvem det var det Universelle som var realiteterne og hvor enkelthederne kun eksisterede af navn og i menneskelig fantasi.

(6.) Universet er udarbejdet og *guidet inde fra udadtil*. Som for oven så forneden, som i himlen således på jorden; og mennesket — mikrocosmoset og miniature kopi af makrocosmoset — er det levende vidne på denne Universelle Lov, og på dets måde at operere på. Vi ser at enhver *ydre* bevægelse, handling, gestus, uanset den er frivillig eller mekanisk, organisk eller mental, frembringes og udgår fra *intern* følelse og emotion, vilje eller villen, og tanke eller sind. Da ingen ydre bevægelse eller forandring, når den er normal, kan finde sted i menneskets ydre krop, med mindre den provokeres af en indvendig impuls, givet gennem en af de tre navngivne funktioner, lige så med det eksterne eller manifesterede Univers. Hele Kosmos er guidet, kontrolleret, og animeret af næsten endeløse serier af Hierarkier af bevidste Væsner, hver har de en mission at udføre, og som — uanset vi giver dem det ene navn eller det andet, og kalder dem Dhyan-Chohaner eller Engle — er "budbringere" kun i betydningen at de er agenter for Karmiske og Cosmiske Love. De varierer uendeligt i deres

respektive grader af bevidsthed og intelligens; og at kalde dem alle rene Ånder uden noget af den jordiske blanding "som tiden har for sædvane at tære på" er kun at hengive sig til poetisk fantasi. For hver af disse Væsner enten *var*, eller forbereder sig på at blive, et menneske, hvis ikke i det nuværende, så i en fortidig eller kommende cyklus (Manvantara). De er *fuldkommengjorte*, når de ikke er *spirende*, mennesker; og adskiller sig kun moralsk fra de jordiske menneskelige væsner i deres højere (mindre materielle) sfærer, ved at de er uden personlighedsfølelse og den emotionelle *menneskelige* natur — to rent jordiske karakteristika. Den førstnævnte, eller den "fuldkommengjorte," er blevet fri fra disse følelser, fordi (a) de ikke længere har kødlige kroppe — en altid-bedøvende vægt på Sjælen; og da (b) det rene åndelige element er ladet ubundet og mere fri, så influeres de mindre af *maya* end mennesket nogensinde kan være, med mindre han er en adept som holder hans to personligheder — det åndelige og det fysiske — fuldstændig adskilte. De spirende monader, som aldrig endnu har haft jordiske kroppe, kan ikke have nogen forståelse for personlighed eller EGO-isme. Det som menes med "personlighed," er en begrænsning og en relation, eller, som defineret af Coleridge, "individualitet eksisterende i sig selv men med en natur som et grundlag," udtrykket kan selvfølgelig ikke blive tillagt ikke-menneskelige entiteter; men, som en sandhed insisteret på af generationer af Seere, så har ingen af disse Væsner, høj eller lav, hverken individualitet eller personlighed som adskilte Entiteter, dvs., de har ingen individualitet i den betydning hvor et menneske siger, "*Jeg er mig selv og ingen anden*:" med andre ord, er de ikke bevidste om sådan en særskilt adskillelse som mennesker og ting har på jorden. Individualitet er karakteristikkene ved deres respektive hierarkier, ikke ved deres enheder; og disse karakteristika varierer kun med graden af det plan som disse hierarkier tilhører: jo nærmere til Homogenitetens og den Ene Guddommeliges region, jo renere og mindre betonet er denne individualitet i Hierarkiet. De er endelige, i alle henseender, med undtagelsen af deres højere principper — de udødelige gnister som reflekterer den universelle guddommelige flamme — kun individualiseret og adskilte i Illusionens sfærer ved en differentiering lige så uvirkelig som resten. De er "De Levende," fordi de er strømmene projiceret fra det ABSOLUTTE LIV på illusionens Kosmiske skærm; væsner som livet ikke kan blive udryddet i, før uvidenhedens ild udslukkes i de som sanser disse "Liv." Efter at være sprunget frem til eksistens under den fremskyndende indflydelse af den uskabte stråle, refleksionen fra den store Centrale Sol som

radierer på Livets flods kyster, så er det det indre princip i dem som tilhører til de udødelige vande, mens dets differentierede klædning er lige så forgængelig som menneskets krop. Derfor havde Young ret i at sige at

"Engle er mennesker af en superior slags"

og ikke mere. De er hverken "præstelige" ej heller "beskyttende" engle; ej heller er de "Forløbere for den Allerhøjeste" og endnu mindre "Budbringere af vrede" fra nogen Gud sådan som menneskets fantasi har skabt det. At appellere om deres beskyttelse er så tåbeligt som at tro at deres sympati kan sikres ved nogen som helst slags forsoning; for de er lige så meget, som mennesket selv er, slaver og væsner af den uforanderligere Karmiske og Kosmiske lov. Årsagen til dette er indlysende. Da de i deres essens ingen element af personlighed har så kan de ikke have nogen personlige kvaliteter, sådan som tillagt dem af mennesker, i deres eksoteriske religioner, til deres antropomorfe Gud — en jaloux og eksklusiv Gud som fryder sig, og føler vrede, glædes ved ofre, og er mere despotisk i hans tåbelighed end noget begrænset tåbeligt menneske. Mennesket er, som vist i Bog II., en sammensætning af essensen af alle disse himmelske Hierarkier, kan som sådan, have succes med at gøre sig selv, superior, i en henseende, overfor ethvert hierarki eller klasse, eller endda en kombination af dem. Som det siges, "kan Mennesket hverken formilde ej heller kommandere *Devaerne*." Men, ved at paralyserer hans egen lavere personlighed, og derved ankomme til den fulde viden om hans højere SELVS *ikke-adskilthed* fra det Ene absolutte SELV, så kan mennesket, endda i løbet af hans jordiske liv, blive som "En af Os." Således er det, at ved at spise af frugten for viden som fordriver uvidenhed, at mennesket bliver lige som en af Elohimerne eller Dhyanierne; og, når han først er på *deres* plan, må Solidaritetens Ånd og fuldkomne Harmoni, som hersker i ethvert Hierarki, udstrække sig over ham og beskytte ham på enhver måde.

Hovedvanskeligheden som forhindrer videnskabsfolkene i at tro på guddommelige så vel som natur Ånder er deres materialisme. Den vigtigste hindring for Spiritualisten, som hindrer ham i at tro på det samme, mens denne bevarer en blind tro på Afdøde "Ånder," er den generelle uvidenhed om alt, undtagen nogle Okkultister og Kabalister, om stoffets sande essens og natur. Det er ved godtagelsen eller afvisningen af teorien om *alts Enhed i Naturen, i dets ultimative Essens*, hvor på den vigtigste tro eller ikke-tro på eksistensen omkring os af andre bevidste væsner ud over de Dødes Ånder hovedsagelig hviler.

Det er ved den rette forståelse af Ånd-Stofs oprindelige Evolution og dets virkelige essens at den studerende er nødt til at være afhængig af med hensyn til den videre udredning i hans sind om den Okkulte Kosmogoni, og med hensyn til det eneste sikre spor som kan guide hans efterfølgende studier.

I ædruelig sandhed, som lige vist, så er enhver såkaldt "Ånd" enten en *ulegemlig eller et fremtidigt menneske*. Som fra den højeste Ærkeengel (Dhyan Chohan) ned til den sidste bevidste "Bygger" (den inferiøre klasse af Åndelige Entiteter), så er alle sådanne *mennesker*, der har levet for æoner siden, i andre Manvantaraer, i denne eller andre Sfærer; ligeledes er de inferiøre, halvt-intelligente og ikke-intelligente Elementaler — allesammen *fremtidige mennesker*. Denne sandhed alene — at en Ånd er begavet med intelligens — er for Okkultisten et bevis på at dette Væsen må have været et *menneske*, og erhvervet hans viden og intelligens gennem den menneskelige cyklus. Der er kun en udelelig og absolut Alvidenhed og Intelligens i Universet, og denne vibrerer gennem ethvert atom og diminutivt punkt i hele det endelige Kosmos som ikke har nogen grænser, og som folk kalder RUMMET, betragtet uafhængigt af alting indeholdt i det. Men den første differentiering af dets *refleksion* i den manifesterede Verden er rent Åndelig, og Væsnerne genereret i det er ikke begavet med en bevidsthed som har nogen relation til det vi kan gøre opfattelser om. De kan ikke have nogen menneskelig bevidsthed eller Intelligens før de har erhvervet sådan en, personligt og individuelt. Dette kan være et mysterium, alligevel er det en sandhed, indenfor Esoterisk filosofi, og også en meget tydelig en.

Hele naturens orden tilkendegiver en udviklende march hen mod *et højere liv*. Der er hensigt bag de tilsyneladende mest blinde kræfters handling. Hele evolutions-processen med dens endeløse tilpasninger er et bevis på dette. De uforanderlige love som udluger de svage og svækkede arter, for at gøre plads til de stærke, og som sikrer "den stærkestes overlevelse," dog så grusomme i deres øjeblikkelige handling — arbejder alle hen mod den storslåede afslutning. Selve sandheden at tilpasninger *virkelig* sker, at den stærkeste *virkelig* overlever i kampen om eksistens, viser at det som kaldes "ubevidst Natur"* i virkeligheden er et aggregat af kræfter mani-

* Naturen taget i dets abstrakte betydning, *kan ikke* være "ubevidst," da den er emanationen af fra, og således (på det manifesterede plan) et aspekt af den ABSOLUTE bevidsthed. Hvor er det dristige menneske som vil forudsætte at benægte vegetation og endda mineraler *deres egen bevidsthed*. Alt han kan sige er, at denne bevidsthed er ovenfor hans forståelse.

puleret af halvt-intelligente væsner (Elementaler) guidet af Højere Planetariske Ånder, (Dhyan Chohaner), hvis kollektive aggregat danner det manifesterede *verbum* fra den umanifesterede LOGOS, og udgør på en og samme tid Universets SIND og dets uforanderlige LOV.

Tre særskilte repræsentationer af Universet i dets tre særskilte aspekter indpræges i vores tanke af den esoteriske filosofi: det FØR-EKSISTERENDE (evolvert fra) det ALTID-EKSISTERENDE; og det FÆNOMENALE — verden med illusioner, refleksionen, og skyggen deraf. Under livets store mysterium og drama kendt som Manvantaraen, så er det sande Kosmos lige som objektet placeret bag den hvide skærm hvor på de Kinesiske skygger fremkastes, kaldt frem af den magiske lanterne. De aktuelle figurer og ting forbliver usynlige, mens evolutionens tråde trækkes af usete hænder; og mennesker og ting er således kun refleksionerne, *på* det hvide lærred, af realiteterne *bag Mahamaya's* snarer, eller den store Illusion. Dette blev lært om i enhver filosofi, i enhver religion, *før* så vel som *efter* syndfloden, i Indien og Kaldæa, af Kineserne så vel som af de Græske Viismænd. I de førstnævnte lande blev disse tre Universer allegoriseret, i eksoterisk lære, af de tre treenigheder emanerende fra det Centrale evige kim og dannede med det en Højeste Enhed: den *indledende*, den *manifesterede*, og den *Skabende* Triade, eller de tre i En. Den sidste, er i sit konkrete udtryk, blot et symbol på de første *fuldkomne* to. Derfor forbigår Esoterisk filosofi nødvendighedens doktrin i denne rent metafysiske undfangelse, og kalder kun den første ene, den Altid Eksisterende. Dette er opfattelsen i hver af de seks store skoler indenfor Indisk filosofi — de *seks principper i den enheds krop af VISDOM hvor af "gnosis,"* den *skjulte* viden, er den syvende.

Forfatteren håber, at overfladisk behandlet som kommentarerne til de Syv Stanzaer kan være, så er nok blevet givet i denne kosmogoniske del af værket til at vise at Arkaiske læresætninger er mere *videnskabelige* (i den moderne betydning af ordet) i deres fremtoning, end nogen andre gamle Skrifter efterladt for at blive betragtet og bedømt i deres eksoteriske aspekter. Siden, at dette værk som tilstået, imidlertid, *tilbageholder meget mere ende det fremlægger,* så er den studerende inviteret til at bruge hans egne intuitioner. Vores største omsorg er at belyse det som allerede er udgivet, og, til vores fortrydelse, til tider meget ukorrekt; og at supplere den viden hentydet til — hvor som helst og når som helst muligt — og med ekstra

materiale; og værne vores doktriner imod de for stærke angreb fra moderne Sekterisme, og især mere imod de fra vores sidste-dages Materialisme, meget ofte fejlagtigt kaldet Videnskab, hvorimod, ordene "Videnskabsfolk" og "Fuskere" alene burde bære ansvaret for de mange ulogiske teorier tilbudt til verdenen. I dens store uvidenhed, offentligheden, mens den blindt godtager alt som emanerer fra "autoriteter," og føler at det er dens pligt at anse ethvert, *dictum* som kommer fra et Videnskabeligt menneske som en bevist sandhed — offentligheden, siger vi, bliver oplært i at håne alting som fremlægges af "hedenske" kilder. Derfor, da materialistiske Videnskabsfolk kun kan blive bekæmpet med deres egne våben — de med kontrovers og argumentation — så er et *Tillæg* tilføjet til enhver Bog sættende vores respektive opfattelser i kontrast og visende hvordan endda store autoriteter ofte kan begå fejl. Vi tror at dette kan blive gjort ved effektivt at vise vores opponenter svage punkter, og ved at bevise deres alt for hyppige sofismer — angivet at udgive sig for videnskabelige *dicta* — som ukorrekte. Vi holder fast i Hermes og hans "Visdom" — i dens universelle karakter; mens de holder sig til — Aristotles lige som imod intuition og tidsaldrenes erfaring, hvor de forestiller sig at Sandhed er den Vestlige verdens eksklusive ejendom. Deraf uenigheden. Som Hermes siger, "Viden adskiller sig meget fra sanserne; for sansning er af ting som omgiver den, men Viden (*gyi*) er afslutningen på sansning" — *dvs.*, på illusion i vores fysiske hjerne og dets intellekt; således læggende vægt på kontrasten mellem sansernes og sindets (manas) arbejdsomt erhvervede viden, og den intuitive alvidenhed fra den Åndelige guddommelige Sjæl — Buddhi.

Uanset havde skæbnen kan blive for disse aktuelle skrivelser i en fjern fremtid, så håber vi så vidt at have bevist følgende sandheder:

(1) Den Hemmelige Lære lærer ikke *Ateisme*, bortset fra i den Hinduistiske betydning af ordet *nastika*, eller afvisning af *afguder*, inklusiv enhver antropomorfisk gud. I denne henseende er enhver Okkultist en *Nastika*.

(2) Den godtager en Logos eller en kollektiv "Skaber" af Universet; en *Demi-urg* — i betydningen som hentydes til når man taler om en "Arkitekt" som en "Skaber" af en bygning, hvorimod denne Arkitekt aldrig har rørt stenene til det, men, mens denne efter at have angivet planen, har overladt alt manuelt arbejde til murerne; i vores tilfælde blev planen forsynet ved Universets Tankevirksomhed, og det konstruktive arbejde blev overladt til intelligente Magters og Kræfters Hærskarere. Men denne *Demiurg* er ingen

personlig guddom, — *dvs.*, en ufuldkommen *ekstra-cosmisk gud*, — men kun aggregatet for Dhyan-Chohanerne og de andre kræfter.

Med hensyn til de sidstnævnte —

(3) De er duale i deres karakter; sammensat af (*a*) den irrationelle *rå energi*, iboende stof, og (*b*) den intelligente sjæl eller kosmiske bevidsthed som dirigerer og guider denne energi, og som er *Dhyan-Chohanisk tanke reflekterende det Universelle sinds Tankevirksomhed*. Dette resulterer i evige serier af fysiske manifestationer og *moralske virkninger* på Jorden, under manvantariske perioder, med det hele underlagt Karma. Da denne proces ikke altid er perfekt; og da, uanset hvor mange beviser den måtte udvise på en guidende intelligens bag sløret, så viser den stadigvæk huller og mangler, og resulterer endda meget ofte i indlysende fejltagelser — derfor er, hverken den kollektive Hærskare (Demiurgen), ej heller nogen af de arbejdende kræfter individuelt, passende subjekter for guddommelige æresbevisninger eller tilbedelse. Alle har imidlertid ret til Menneskehedens taknemmelige ærbødighed, og mennesket burde altid stræbe efter at hjælpe *Ideernes* guddommelige evolution, ved efter hans bedste evne at blive en *medarbejder sammen med naturen* i den cykliske opgave. Den altid uerkendelige og uopfattelige *Karana* alene, den *Årsagsløse Årsag* til alle årsager, burde have dens helligdom og alter i den hellige og ubetrådte grund i vores hjerte — usynlig, uhåndgribelig, unævnt, bortset fra gennem "den lille samvittigheds stemme" i vores åndelige bevidsthed. De som tilbeder den, burde gøre dette i stilhed og i deres Sjæles helliggjorte afsondrethed*; og gøre deres ånd den eneste formidler mellem dem og den *Universelle Ånd*, deres gode handlinger de eneste præster, og deres syndefulde intentioner de eneste synlige og objektive opofrende ofre til *Nu'et*. (*Se Del II., "Om den Skjulte Guddom."*)

(4) Stof er *Evigt*. Det er *Upadhien* (det fysiske grundlag) med henblik på at det Ene uendelige Universelle Sind kan bygge dets tankevirksomhed der på. Derfor, fastholder Esoterikerne at der ikke er noget uorganisk eller *dødt* stof i naturen, adskillelsen mellem de to fortaget af Videnskaben er lige så meget uden grundlag som den er arbitrær og blottet for fornuft.

* "Når du beder, så skal du ikke være som hypokonderne . . . men gå ind i *dit indre kammer* og efter at have lukket din dør, bed til din Fader som er i *hemmelighed*." *Matt. vi.*). Vores Fader er *indeni os* "i Hemmelighed," vores 7. princip, i det "indre kammer" i vores Sjæls opfattelse. "Himlens Kongerige" og Guds "*er indeni os*" siger Jesus, ikke *udenfor*. Hvorfor er de Kristne så absolut blinde med hensyn til denne selv-indlysende mening med visdoms ordene de fryder sig ved at gentage mekanisk?

Uanset hvad Videnskaben måtte tænke — og *nøjagtig* Videnskab er en vægelsindet dame, sådan som vi alle af erfaring ved det — så ved og lærer Okkultismen anderledes, fra umindelige tider — fra *Manu* og *Hermes* ned til Paracelsus og hans efterfølgere.

Således siger, Hermes, den tre gange store Trismegistus: "Oh, min søn, stof *frembringes*; førhen *var* det; for stof er frembringelsens vehikel.* Frembringelse er aktivitetstilstanden for den uskabende guddom. Efter at være blevet begavet med frembringelsens kim, så bliver stof (objektivt) frembragt i fødsel, for den skabende kraft former det *i overensstemmelse med de ideale former*. Stof som endnu ikke er fremkaldt har ingen form; det frembringes når det sættes i operation." (*The Definitions of Asclepius*, p. 134, "Virgin of the World.")

"Alting er resultatet af en universel skabende anstrengelse. . . . Der er intet *dødt*, i Naturen. *Alting er organisk og levende*, og derfor fremstår hele verden som en levende organisme." (Paracelsus, "*Philosophia ad Athenienes*," F. Hartmann's oversættelser, p. 44.)

(5.) Universet blev evolveret ud af dets fuldendte plan, opretholdt gennem Evigheden i det ubevidste af det som Vedantisterne kalder Parabrahm. Dette er praktisk talt identisk med konklusionerne i den højeste Vestlige Filosofi — Platons "iboende, evige, og selveksisterende Ideer," nu reflekteret af Von Hartmann. Det "uerkendelige" af Herbert Spencer bærer kun en svag sammenlignelighed med den transcendentale *Virkelighed* troet på af Okkultisterne, og fremstår ofte kun som en personificering af en "*kraft bag fænomener*" — en uendelighed og evig *Energi*

* Til dette bemærker den afdøde Fru (Dr.) Kingsford, den velbevandrede oversætter og kompiler af de Hermetiske Fragmenter (se "The Virgin of the World") i en fodnote; "Dr. Menard observerer at på Græsk significerer *at blive født* og *at frembringe* det samme ord. Ideen er her at verdens materiale i dens essens er evig, men at før skabelsen eller 'frembringelsen' er den en passiv og bevægelsesløs tilstand. Således 'var' det før det blev sat i operation; nu 'frembringer' det, det vil sige, det er mobilt og udviklende." Og hun tilføjer den rent Vedantiske doktrin indenfor Hermetisk filosofi at "Skabelse er således perioden af aktivitet (Manvantara) fra Gud som, ifølge Hermetisk tanke (eller *som*, ifølge den Vedantiske) har to tilstande — Aktivitet eller Eksistens, Gud evolveret (*Deus explicitus*); og Væren's Passivitet (Pralaya) Gud involveret (*Deus implicitus*). Begge tilstande er fuldkomne og komplette, lige som menneskets vågne og sovende tilstande er. Fichte, den Tyske filosof, skelnede Væren (Seyn) som En, som vi gennem eksistens (Daseyn) kun kender som Mangfoldig. Denne opfattelse er helt igennem Hermetisk. De 'Fuldendte Former' er Neo-Platonisternes arketyperiske eller dannende ideer; evige og subjektive koncepter om ting befinder sig i det guddommelige sind før 'frembringelsen' " (p. 134).

hvor fra alle ting udgår, mens forfatteren til "Philosophy of the Unconscious" (kun i denne henseende) er kommet så tæt på en løsning på det store *Mysterie* som et dødeligt menneske kan. Få var de, uanset det var i gammel eller middelalderlig filosofi, som havde dristet sig til at tilnærme sig emnet eller endda hentyde til det. Paracelsus nævnte det ræsonnerende. Hans ideer er beundringsværdigt syntetiseret af Dr. F. Hartmann, F.T.S., i hans "Life of Paracelsus."

Alle de *Kristne* Kabalister forstod udmærket den Østlige rod ide: Den aktive Kraft, den "Evide bevægelse fra det store Åndedrag" opvækker kun Kosmos ved enhver ny Periode daggry, sættende det i bevægelse ved hjælp af de to modstridende Kræfter,* og således forårsagende det at blive objektivt på Illusionens plan. Med andre ord, den duale bevægelse overfører Kosmos fra det Evide Ideals plan ind i den for endelig manifestation, eller fra det *Noumenale* til *fænomen* planet. Alting som *er, var, og vil være*, evigt ER, selv de utallige former, som kun er endelige og forgængelige i deres objektive, ikke i deres *ideale* Form. De eksisterede som Ideer, i Evigheden,† og, når de dør bort, vil de eksistere som refleksioner. Hverken menneskets form, ej heller noget dyrs, plantes eller stens er nogensinde blevet *skabt*, og det er kun på dette vores plan at det påbegyndte "frembringelse," *dvs.*, objektivisering ind i dets nuværende materialitet, eller ekspandering *inde fra udadtil*, fra den mest sublimerede og oversanselige essens til dets groveste fremkomst. Derfor har *vores* menneskelige former eksisteret i Evigheden som astrale eller ætereale prototyper; i overensstemmelse med disse modeller, evolverede de Åndelige Væsner (eller Guder), hvis pligt det var at bringe dem frem til objektiv væren og jordisk Liv, de protoplasmiske former for de fremtidige *Egoer* fra *deres egen essens*. Hvorefter de naturlige jordiske Kræfter, da denne menneskelige *Upadhi*, eller grundlæggende støbeform var klar, begyndte at arbejde på disse oversanselige støbeforme *som ud over deres egen, i sig indeholdte, elementerne for alle de fortidige plante og fremtidige dyre former for denne klode*. Derfor, passerede menneskets *ydre* skal gennem enhver plante og dyre krop før den antog den menneskelige form. Da dette vil blive fuldt

* De centripetale og centrifugale kræfter, som er mandlige og kvindelige, positive og negative, fysiske og åndelige, de to er den ene *Ur* Kraft.

† Okkultismen lærer at ingen form kan blive frembragt til noget som helst, hverken af naturen eller af mennesket, hvis ideale type ikke allerede eksisterer på det subjektive plan. Mere end dette; at ingen sådan form eller struktur på nogen måde kan indtræde i menneskets bevidsthed, eller evolvere i hans fantasi, som i det mindste ikke som en approksimation, eksisterer som prototype.

beskrevet i Bog II., med Kommentarer om det, så er der ikke noget behov for at sige mere om det her.

Ifølge Paracelsus Hermetico-Kabalistiske filosofi, så er det Yliaster — forfader til den lige-fødte *Protyle*, introduceret af Hr. Crookes indenfor kemi — eller ur *proto-materia* som evolverede sig selv ud af Kosmos.

"Da Evolutionen fandt sted delte Yliaster sig selv. . . . smeltede og opløste sig, udviklede inde fra det selv *Ideos* eller Chaos, respektivt kaldet *Mysterium magnum*, *Iliados*, *Limbus Major* eller Ur Stof. Denne Ur essens er af en monistisk natur, og manifesterer ikke kun sig selv som vital aktivitet, en åndelig kraft, en usynlig, uforståelig, og ubeskrivelig kraft, men også som vitalt stof som levende væsners substans består af." I dette ur stofs *Ideos*, eller *proto-ilos* — som er matrixen til alle skabte væsner — indeholdes substansen hvor fra alting dannes. Det er Chaoset . . . hvor ud fra Makrokosmos, og, senere hen, ved evolution og inddeling i *Mysteria Specialia*,* hvert separat væsen, fremkom i eksistens. "Alle ting og alle elementær substanser blev indeholdt i det *in potentia* men ikke *in actu*" —hvilket får oversætteren, Dr. F. Hartmann, til korrekt at observere at "det synes som om at Paracelsus kom den moderne opdagelse af 'stoffets kraft' i forkøbet for tre århundreder siden" (p. 42).

Denne Magnus Limbus, eller Paracelsus's Yliaster, er derfor ganske enkelt vores gamle ven "Fader-Moder," *indeni*, før den fremkom i Rum, fra den anden og andre Stanzaer. Det er Kosmos' universelle matrix, personificeret i Makro- og Mikrokosmos' (eller Universets og vores Klodes)† duale karakter ved Aditi-Prakriti, den Åndelige og den fysiske natur. For vi finder den forklaret ved Paracelsus som "Magnus Limbus er væksthuset som alle væsner er groet frem fra, på samme måde som træer gror ud af et lille frø; imidlertid med den forskel, at den store Limbus har sin oprindelse i Ordet, mens Limbus minor (det jordiske frø eller sperm) har dens fra jorden.

* Dette ord er forklaret af Dr. Hartmann fra Paracelsus' originale tekster foran ham, som følger. Ifølge denne store Rosenkreuzer: "Mysterium er alting hvor ud fra noget kan udvikles, som kun er kim-agtigt indeholdt i det. Et frø er 'Mysteriumet' fra en plante, et æg det fra en levende fugl, osv."

† Det er kun de middelalderlige Kabalister som, ved at følge Jøderne og en eller to Neo-Platonister, tillagde udtrykket *Mikrokosmos* til mennesket. Gammel filosofi kaldte Jorden for Mikrokosmoset fra Makrokosmoset, og mennesket udkommet af de to.

Den store Limbus er frøet hvor ud fra alle væsner er kommet, og den lille Limbus er ethvert ultimativt væsen som genfrembringer sin form, og som selv er blevet frembragt af den 'store.' Den sidstnævnte besidder alle den stores kvalifikationer, i samme henseende som en søn har en opbygning magen til hans faders." (*Se Kommentar. Bog II. para. iii.*) . . . "Da Yliaster opløstes, så begyndte *Ares*, den inddelene, differentierende, og individualiserende kraft (*Fohat*, en anden gammel ven,) . . . at handle. Al produktion fandt sted som en følge af adskillelse. Ud af Ideos'en, der blev elementerne for Ild, Vand, Luft og Jorden frembragt, hvis fødsel, ikke fandt sted i den materielle tilstand, eller ved enkel adskillelse," men via åndelig dynamisk, ikke en gang komplekse, kombinationer — *dvs.*, mekanisk *miksen* som i modsætning til *kemisk* kombinerings— lige som ild kan komme ud af en lille sten, eller et træ ud af et frø, selv om der oprindeligt ikke er nogen ild i den lille sten, ej heller et træ i frøet. Ånd er levende, og Liv er Ånd, og Liv og Ånd (Prakriti Purusha) (?) frembringer alle ting, men de er essentielt en og ikke to. . . . Også elementerne, har hver deres egen Yliaster, fordi al aktivitet af stof i enhver form er kun en udstrømning fra den samme kilde. Men lige som rødderne gror fra frøet med deres fibre, og efter dette stilken med dens grene og blade, og til sidst blomsterne og frøene; ligeledes blev alle væsner født fra elementerne, og består af elementær substans hvor fra andre former kan komme i eksistens, bærende deres forældres karakteristika." ("Denne doktrin, prædiken for 300 år siden," bemærker oversætteren, "er identisk med den som har revolutioneret moderne tænkning, efter at være blevet puttet i en ny form og uddybet af Darwin. Den blev uddybet endnu mere af Kapila i Sankhya filosofien") Elementerne som moder til alle væsner *er af en usynlig, åndelig natur, og har sjæle*.* De udspringer alle fra "*Mysterium Magnum*." (*Philosophia ad Athenienses*.)

Sammenlign dette med Vishnu Purâna.

"Fra *Pradhâna* (ur substans) præsideret over *Kshetrajna* (legemliggjort Ånd?) går evolutionen af disse kvaliteter fremad. . . . Fra det store Princip *Mahat* (Universelt Intellekt, eller sind). . . går

* Den Østlige Okkultist siger — "er guidet og grundlagt af de Åndelige Væsner" — Arbejderne i de usynlige verdener og bag sløret af Okkult natur, eller naturen *in Abscondito*.

oprindelsen til de subtile elementer fremad og fra disse sanseorganerne . . ." (*Book I, ii.*).

Således kan det vises at alle naturens grundlæggende sandheder var universelle i oldtiden, og at de grundlæggende ideer om ånd, stof og universet, eller om Gud, Substans, og mennesket, var identiske. Ved at tage de ældste religiøse filosofier på kloden, Hinduisme og Hermetisme, fra deres skrifter i Indien og Egypten, så er identiteten mellem de to let genkendelig.

Dette bliver tydeligt for den som læser den seneste oversættelse og gengivelse af de lige nævnte "Hermetiske Fragmenter," af vores beklaget afdøde ven, Dr. Anna Kingsford. Forvrænget og tortureret som disse er blevet i deres passage gennem Sekteriske Græske og Kristne hænder, så har oversætteren meget dygtigt og intuitivt slået ned på de svage punkter og prøvet at udbedre dem ved forklaringer og fodnoter. Og hun siger: . . . "Skabelsen af den synlige verden af de 'arbejdende guder' eller Titanerne, som den Højeste Guds aktører,* er helt igennem en Hermetisk ide, *genkendelig i alle religiøse systemer*, og i overensstemmelse med moderne videnskabelig forskning (?), som alle steder viser os den Guddommelige kraft opererende gennem naturlige Kræfter."

"Dette Universelle Væsen, som indeholder alt, som er alt, satte Sjælen og Verdenen i bevægelse, alt som naturen indeholder, siger Hermes. I det universelle livs mangfoldige enhed, er de utallige individualiteter kendetegnet ved deres variationer, ikke desto mindre, forenet på en sådan måde at det hele er ét, og at alting udgår fra Enhed." (*Asclepios, Part I.*)

"Gud er ikke et sind, men årsagen til at dette sind er; *ikke en ånd*, men årsagen til at denne Ånd er; ikke lys, men årsagen til at dette Lys er." (*Divine Pymander, Book IX, v. 64.*)

Det ovennævnte viser klart at "Divine Pymander," uanset hvor forvrænget den i nogle passager var af Kristen "udglatning," så var den ikke desto mindre skrevet af en filosof, mens det meste af de såkaldte "hermetiske Fragmenter" er en produktion fra sekteriske paganere med en tendens hen mod en antropomorfisk Højeste Væren. Alligevel er begge et ekko af den Esoteriske filosofi og Hindu Purânaerne.

Sammenlign de to invokationer, en til den Hermetiske "Højeste Alt," den

* Et hyppigt udtryk i de omtalte Fragmenter, som vi har taget opposition til. Det *Universelle Sind* er ikke en *Væren* eller "Gud."

anden til det "Højeste Alt" hos de senere Aryanere. Et Hermetisk Fragment citeret af Suidas siger (se Fru Kingsford's "*The Virgin and the World*"): —

"Jeg besværges dig, Himlen, den store Guds hellige værk; Jeg besværges dig, Faderens Stemme, ytret i begyndelsen da den universelle verden blev indrettet; Jeg besværges dig ved ordet, Faderens eneste Søn som opretholder alle ting; vær gunstig, vær gunstig."

Dette blev forinden gået forud af følgende: "Således var det Fuldendte Lys før det Fuldendte Lys, og Intelligensens lysende Intelligens var altid, *og dens enhed var intet andet end Ånden indhylende Universet. Ud af denne er hverken Gud ej heller Engle, ej heller nogen andre essentialiteter*, for Han (Den?) er Herren til alle ting og kraften og Lyset; og alt afhænger af Ham (Den) og er i Ham (Den), osv." (*Fragments of the writings of Hermes to Ammon.*)

Dette modsiges af den selv samme *Trismegistos*, som angives at sige: "At tale om Gud er umuligt. For legemlige kan ikke udtrykke det ulegemlige. . . . Det som ikke har nogen krop ej heller skikkelse, ej heller form, ej heller stof, kan ikke blive opfattet af sanserne. Jeg forstår, Tatios, Jeg forstår, det som er umuligt at definere — det er Gud." (*Physical Eclogues, Florilegium of Stobæus.*)

Selvmodsigelsen mellem de to passager er tydelig; og dette viser (*a*) at Hermes var et generisk *nom-de-plume* brugt af en serie af generationer af mystikere af en hver afskygning, og (*b*) at en stor dømmekraft skal bruges før man godtager et Fragment som esoterisk lære blot fordi det uafviseligt er gammelt. Lad os nu sammenligne det ovennævnte med en lignende invokation i Hindu Skrifterne — uden tvivl lige så gammel, hvis ikke ældre. Her er det *Parâsara*, den Aryanske "Hermes" som instruerer *Maitreya*, den Indiske Asklepios, og påkalder Vishnu i hans trefoldige hypostase.

"Ære til den uforanderlige, hellig, evige Højeste Vishnu, af en universel natur, den mægtige over alle; til ham som er Hiranyagarbha, Hari, og Sankara (Brahma, Vishnu, og Siva), skaberen, opretholderen, og ødelæggeren af verdenen; til Vasudeva, befrieren (af hans tilbedere); til ham hvis essens er både enlig og mangfoldig; som både er subtil og legemlig, ikke diskret og diskret; til Vishnu årsagen til endelig udfrielse, årsagen til skabelsen, eksistens,

verdens ende; *som er verdens rod, og som består af verden.*" (*Vish. Purâna, Book L.*)

Dette er en storslået invokation, fyldt med filosofisk mening bag sig; men, for de profane masser, er den lige så tankevækkende som den første er med hensyn til et antropomorfsk Væsen. Vi må respektere den følelse som dikterede dem begge; men vi kan ikke undgå at føle at den er i fuld disharmoni med dens indre mening, selv med det som er fundet i den samme Hermetiske afhandling hvor det siges:

"Virkelighed er ikke på jorden, min søn, og den kan ikke være der på. . . . Intet på jorden er virkeligt, der er kun tilsynekomster. . . Han (mennesket) er ikke virkeligt, som menneske, min søn. Det virkelige består udelukkende i sig selv og forbliver hvad det er. . . Mennesket er forbigående, derfor er han ikke virkeligt, han er kun tilsynekomst, og tilsynekomst er den højeste illusion.

Taitos: Så er *selv de himmelske legemer ikke virkelige, min fader, da de også varierer?*

Trismegistos: Det som er underlagt fødsel og forandring er ikke virkeligt. . . . Der er i dem en vis falskhed, seende at de også er variable. . . .

Taitos: Og hvad er så ur Virkeligheden?

Trismegistos: Den som er én og alene, O Taitos; Det som ikke er gjort af stof, ej heller af nogen krop. Som hverken har farve ej heller form, som ikke forandres ej heller formidles men som altid er."

Dette er helt i overensstemmelse med Vedantisk lære. Den førende tanke er Okkult; og mange er passagerne i de Hermetiske Fragmenter som kropsligt tilhører til den Hemmelige Lære.

Den sidstnævnte lærer at hele universet regeres af intelligente og halvt-intelligente Kræfter og Magter, som nævnt helt fra starten. Kristen Teologi godtager og *påtvinger* endda troen på noget sådant, men foretager en arbitrær inddeling og referer til dem som "Engle" og "Djævle." Videnskaben benægter eksistensen af sådan noget, og latterliggør selve ideen. Spiritualister tror på de Dødes Ånder, og, udenfor disse benægter de fuldstændig enhver anden slags eller klasse af usynlige væsner. Okkultisterne og Kabalisterne er således de eneste rationelle udbredere af de gamle traditioner, som nu er kulmineret i dogmatisk tro på den ene side, og dogmatiske benægtelser på den anden. For, både tro og manglende tro omfatter hver af dem kun et lille hjørne af de åndelige og fysiske manifestationers uendelige horisonter; og således har begge ret set fra

deres respektive standpunkter, og begge tager fejl i at tro på at de kan omskrive det hele indenfor deres egne specielle og snævre barrierer; for — de kan aldrig gøre sådan. I denne henseende viser Videnskaben, Teologien, og endda Spiritualismen lidt mere visdom end en struds gør, når den gemmer sit hoved i sandet ved dens fødder, og føler sig sikker på at der ikke kan være noget ovenfor dets observations punkt og det begrænsede område okkuperet af dets tåbelige hoved.

Da de eneste værker nu intakte om emnet under overvejelse indenfor den profanes rækkevidde fra de Vestlige "civiliserede" racer er de ovenfor-nævnte Hermetiske Bøger, eller snarere Hermetiske Fragmenter, så kan vi i det nuværende tilfælde sætte dem i kontrast med den Esoteriske filosofis lære. For at citere fra ethvert andet med henblik på dette formål ville være nytteløst, da offentligheden intet kender til de Kaldæiske værker som er oversat til Arabisk og bevaret af nogle *Sufi* indviede. Derfor er "Definitions of Asclepios," som på det seneste er kompileret og kommenteret af Fru A. Kingsford, F.T.S., hvoraf nogle citater er bemærkelsesværdigt i overensstemmelse med den Esoteriske Østlige doktrin, nødt til at blive tyet til med henblik på sammenligning. Selv om ikke så få passager viser en stærk påvirkning af en senere Kristen hånd, er karakteristikaene af geniierne* og guderne som helhed alligevel de fra østlig læresætninger, mens med hensyn til andre ting er der passager som adskiller sig vidt fra vores doktriner. Det følgende er nogle få:—

* De Hermetiske filosoffer kaldet *Theoi*, guder, Genii og Daimones (i de originale tekster), disse Entiteter som vi kalder *Devaer* (guder), Dhyan Chohaner, *Chitkala* (Kwan-Yin, kalder Buddhisterne dem), og ved andre navne. *Daimones*'erne er — i den Sokratiske betydning, og endda i den Orientalske og Latinske teologiske betydning — menneskeracens beskyttende ånder; "de som dvæler i de udødeliges nabolag, og derfra våger over menneskelige affærer," som Hermes siger det. I Esoterisk jargon, kaldes de *Chitkala*, hvor nogle af dem er de som har forsynet mennesket med hans fjerde og femte Principper fra deres egen essens; og andre de såkaldte *Pitrier*. Dette vil blive forklaret når vi kommer til frembringelsen af det *komplette menneske*. Roden i navnet er *Chiti*, "det hvorved virkningerne og konsekvenserne af handlinger og typer af viden udvælges til sjælens brug," eller samvittighed den *indre* Stemme i mennesket. Hos Yogierne, er *Chiti* et synonym for *Mahat*, det første og guddommelige intellekt; men i Esoterisk filosofi er *Mahat Chiti*'s rod, dets kim; og *Chiti* er en *Manas* kvalitet i konjunktion med *Buddhi*, en kvalitet som ved åndelig affinitet tiltrækker en *Chitkala* til sig, når den udvikler sig tilstrækkeligt i et menneske. Det er derfor det siges at *Chiti* er en stemme som erhverver sig mystisk liv og bliver Kwan-Yin.

UDDRAG FRA EN PRIVAT KOMMENTAR,* *hidtil hemmelig*:—

(xvii.) "*Den Indledende Eksistens i Maha-Manvantaraens første tusmørke (efter MAHA-PRALAYAEN som følger enhver Brahmâ's tidsalder) er en BEVIDST ÅNDELIG KVALITET. I de manifesterede VERDENER (solare systemer) er den, i dens OBJEKTIVE SUBJEKTIVITET, lige som filmen fra et Guddommeligt Åndedrag i forhold til synet hos seeren i trance. Den spredes mens den udgår fra LAYA† gennem uendelighed som en farveløs åndelig væske. Det er på det SYVENDE PLAN, og i dens SYVENDE TILSTAND i vores planetariske verden.‡*

(xxviii.) "*Den er Substans for VORES åndelige syn. Den kan ikke kaldes sådan af mennesker i deres VÅGNE TILSTAND; derfor har de i deres uvidenhed navngivet den 'Gud-Ånd'.*

(xix.) "*Den eksisterer alle steder og danner den første UPADHI (grundlaget) hvor på vores Verden (solare system) er bygget. Udenfor den sidstnævnte findes den kun i dens oprindelige renhed mellem (de solare systemer eller) Universets Stjerner, de allerede dannede og dannende verdener; de i LAYA hviler imens i dens favn. Da dens substans er af en anden slags end den kendt på jorden, så tror beboerne på den sidstnævnte, når de ser GENNEM DEN, i deres illusion og uvidenhed at den er tomt rum. Der er ikke en fingers-bredde (ANGULA) af tomt Rum i hele det Uudgrundelige (Univers). . . .*

(xx.) "*Stof eller Substans er syvfoldig indeni vores Verden, lige som den er det ovenfor den. Desuden, er hver af dens stadier eller principper gradueret i syv grader af tæthed. SURYA (Solen), fremviser i dens synlige refleksion, det første, eller laveste stadie af det syvende, den Universelle TILSTEDEVÆRELSE'S højeste stadie, det reneste af det rene, det første manifesterede Åndedrag fra den altid Umanifesterede SAT (Værenhed). Alle de Centrale fysiske eller objektive Sole er i deres substans det laveste stadie af ÅNDEDRAGET'S første Princip. Ej heller er nogen af disse mere end deres PRIMÆRE'S REFLEKSIONER som er skjulte fra alles syn undtagen Dhyan Chohanerne, hvis Kropslige substans tilhører til den femte inddeling af Moder substansens syvende Princip, og er,*

* Denne (lære) refererer ikke til Prakriti-Purusha ovenfor vores lille univers grænser.

† Den ultimative hvilende tilstand: *Nirvana* tilstanden for det syvende Princip.

‡ Alle læresætningerne er givet fra vores plan af bevidsthed.

derfor, fire grader højere end den reflekterede solare substans. Da der er syv Dhâtuer (hoved substanser i den menneskelige krop) så er der syv Kræfter i Mennesket og i al Natur.

(xxi.) "Den skjultes (Sol) virkelige substans er en kerne af Moder substans.* Den er hjertet og matrixen til alle levende og eksisterende Kræfter i vores solare univers. Den er Kernen hvor fra alle Kræfterne, som sætter atomerne i aktion i deres funktionelle pligter, udgår for at spredes på deres cykliske rejser, og fokuset hvor i de igen møder deres SYVENDE ESSENS hvert ellefte år. Han som fortæller dig han har set solen, ler af ham † som om han havde sagt at solen virkelig bevæger sig fremad i dens daglige sti . .

(xxiii.) "Det er på baggrund af hans syvfoldige natur at Solen omtales af de gamle som en som er drevet af syv heste lig med Vedaernes versemål; eller, yderligere, at, selv om han er identificeret med SYV "Gaina" (klasser af væren) i hans sfære, er han adskilt fra dem,‡ sådan som han i sandhed er; lige som han også har SYV STRÅLER, sådan som han i sandhed har

(xxv.) "De Syv Væsner i Solen er de Syv Hellige Enere, Selv-fødte fra den iboende kraft i Moder substansens matrix. Det er dem som udsender de Syv Hoved Kræfter, kaldet stråler, som ved begyndelsen af Pralaya vil centrere sig til syv nye Sole med henblik på den næste Manvantara. Energien hvor fra de springer frem til bevidst eksistens i enhver Sol, er det som nogle mennesker kalder Vishnu (se fodnote nedenfor), som er ABSOLUTHEDENS Åndedrag.

Vi kalder det for det Ene manifesterede liv — det selv en refleksion af det Absolutte

(xxvi.) "Den sidstnævnte må aldrig nævnes i ord eller tale FOR AT DEN IKKE SKAL TAGE NOGLE AF VORES ÅNDELIGE ENERGIER VÆK SOM ASPIRERER hen mod DENS tilstand, altid graviterende åndeligt hen mod DEN, lige som hele det fysiske univers — cosmisk — graviterer hen mod DETS manifesterede center.

(xxvii.) "Den førstnævnte — den Indledende eksistens — som kan kaldes det ENE LIV

* Eller "Videnskabens drøm," det oprindelige homogene stof, som ingen dødelig kan gøre objektiv hverken i denne Race eller Runde.

† "Vishnu i form af den aktive Solare energi, hverken står op eller går ned, og er på en gang, den syvfoldige Sol og adskilt fra den," siger Vishnu Purâna (Book II., Ch 11).

‡ "På den samme måde som et menneske der nærmer sig et spejl placeret på et stativ, i det iagttager sit eget billede, således er Vishnu's (Solens) energi eller refleksion aldrig adskilt men forbliver i Solen som et spejl som er placeret der" ("Vishnu Purâna").

mens i denne tilstand af væren, er, som forklaret, en HINDE med henblik på skabende og dannende Formål. Den manifesterer i syv tilstande, som, med deres syvfoldige underinddelinger, er NI-OG-FYRRE Ild nævnt i de hellige bøger*

(xxix.) *"Den første er . . . 'Moderen' (prima MATERIA). Adskillende sig selv ind i dens primære syv tilstande, udgår den nedad cyklisk; når † den har konsolideret sig selv i dens SIDSTE princip som GROVT STOF, så roterer den rundt om sig selv og grundlægger, med den sidstes syvende emanation, det første og laveste element (Slangen bidende dens egen hale). I et hierarki, eller en orden for væren, er hendes sidst princip syvende emanation: —*

(a) *I mineralet, gnisten som ligger latent i den, og som kaldes frem til dens flygtige væren af det POSITIVE vækkende det NEGATIVE (og så videre)*

(b) *I planten er den den vitale og intelligente Kraft som grundlægger frøet og udvikler den til græssets blad, eller roden og et ungt træ. Den er kimen som bliver de syv princippers UPADHI i den ting den bor i, skydende dem ud efterhånden mens den sidstnævnte gror og udvikles.*

(c) *I ethvert dyr gør den det samme. Den er dets livs-princip og vitale kraft; dens instinkt og kvaliteter; dens karakteristika og specielle idiosynkrasier*

(d) *For mennesket, giver den alt som den skænker til alle de andre af de manifesterede enheder i naturen; men udvikler, desuden, refleksionen af alle dens NI-OG-FYRRE ILDE i ham. Hver af hans syv principper er fuldt ud en arving til, og deltager i, den "store Moders" syv principper. Hendes første principps åndedrag er hans ånd (Atma). Hendes princip er BUDDHI (sjæl). Vi kalder den, fejlagtigt, den syvende. Den tredje forsyner ham med (a) hjerne stof på det fysiske plan, og (b) med SINDET som bevæger det — [som er den menneskelige sjæl. — H. P. B.] — i overensstemmelse med hans organiske kapaciteter.*

(e) *Det er den guidende Kraft i de Cosmiske og jordiske elementer. Den residerer i Ilden provokeret ud af dens latente væren ind i aktiv væren; for helheden i * * * princippets syv underinddelinger residerer i den jordiske Ild. Den hvirvler i brisen, blæser med orkanen, og sætter luften i bevægelse, hvis element også deltager i en af dens principper. Skridende frem cyklisk, regulerer den bevægelsen*

* I "Vishnu" og andre *Purânaer*.

† Se den Hermetiske "Natur," "Gående cyklisk ned i stof når hun møder det 'himmelske menneske.' "

af vandet, tiltrækker og afviser bølgerne * i overensstemmelse med fastsatte love hvor af dens syvende princip er den grundlæggende sjæl.

(f) Dens fire højere principper indeholder kimet som udvikler sig til de Cosmiske Guder; dens tre lavere avler Elementernes (Elementernes) liv.

(g) Den Ene Eksistens er Himlen og Jorden, Roden og blomsten, Handlingen og Tanken i vores Solare verden. Den er Solen, og er lige så meget til stede i en selvlysende orm. Ikke et atom kan undslippe den. Derfor har de gamle Viismænd klogt kaldt den den manifesterede Gud i Naturen. . . ."

Det kan i denne forbindelse være interessant, at påminde læseren om det Hr. Subba Row sagde om Kræfterne — mystisk defineret. Se "*Five Years of Theosophy*" og "*The Twelve Signs of the Zodiac*." Således siger han:

"Kanyâ (det sjette tegn i Zodiakken, eller Jomfruen) betyder en Jomfru, og repræsenterer *Sakti* eller *Mahamaya*. Tegnet . . . er den 6'te *Rasi* eller inddeling, og indikerer at der er seks primære kræfter i Naturen (syntetiseret af den Syvende)" . . . Disse *Sakti* fremstår som følger: —

(1.) PARASAKTI. Bogstaveligt den store eller Højeste Kraft eller magt. Den betyder og inkluderer kræfterne for *lys og varme*.

(2.) JNANASAKTI. . . . Kraften for intellektet, for sand Visdom eller Viden. Den har to aspekter:

Det følgende er *nogle* af dens manifestationer *når den placeres under indflydelsen eller kontrollen af materielle tilstande*. (a) Sindets kraft med hensyn til at fortolke vores opfattelser. (b) Dens kraft med hensyn til at erindre fortidige ideer (hukommelse) og rejse fremtidige forventninger. (c) Dens kraft som fremvist ved det moderne psykologer kalder "*loven for associering*," som sætter den i stand til at danne *vedholdende* forbindelser mellem forskellige grupper af sansninger eller mulige sansninger, og således generere forestillingen eller ideen om et eksternt objekt. (d) Dens kraft med hensyn til at binde vores ideer sammen via hukommelsens mysteriøse forbindelse, og således generere forestillingen om selv eller individualitet; *nogle* af dens manifestationer når den er frigjort *fra stoffets bånd* er — (a) Clairvoyance, (b) Psykometri.

(3) ITCHASAKTI — *Viljens kraft*. Dens mest almindelige manifesta-

* Forfatterne til det ovennævnte kendte udmærket den fysiske årsag til tidevandene, til bølgerne, osv. Det er hele den Cosmiske solare krop's grundlæggende Ånd som her menes, og som refereres til når som helst et sådanne udtryk bruges fra den mystiske synsvinkel.

tion er genereringen af visse nerve-strømme som sætter sådanne muskler i bevægelse som er nødvendige for realiseringen af en ønsket genstand.

(4.) KRIYASAKTI. Den mysteriøse tanke-kraft som gør den i stand til at frembringe ydre, sanselige, fænomener resultater via dens egen iboende energi. De gamle mente at *enhver ide vil manifestere sig selv eksternt hvis ens opmærksomhed koncentrerer sig dybt om det*. Ligeledes vil en intens villen blive fulgt af det ønskede resultat.

En Yogi udfører generelt hans undere ved hjælp af Itchasakti og Kriyasakti.

(5.) KUNDALINI SAKTI. Evnen eller Kraften som følger en kurvet vej. Det er det Universelle livs-Princip manifesterende alle steder i naturen. Dens kraft inkluderer de to store kræfter for tiltrækning og frastødning. Elektricitet og magnetisme er kun manifestationer af den. Det er kraften som frembringer den "kontinuerte justering af interne relationer til eksterne relationer" som er livets essens ifølge Herbert Spencer, og den "kontinuerte justering af eksterne til interne relationer" som er grundlaget for sjælevandringer, *punar janman* (gen-fødsel) i de gamle Hindu filosofers doktriner. En Yogi må fuldstændigt underlægge sig denne kraft før han kan erhverve sig Moksham. . .

(6.) MANTRIKA-SAKTI. Bogstavers, talens eller musikkens kraft eller evne. *Mantra Shastraen* har denne kraft som dens emne-stof i alle dens manifestationer. . . . Indflydelsen fra melodi er en af dens almindelige manifestationer. Kraften i det uudsigelige navn er denne Sakti's øverste del.

Moderne Videnskab har kun delvist undersøgt den første, anden og femte af kræfterne nævnt ovenfor, men er i fuldkommen i mørke med hensyn til de resterende kræfter. De seks kræfter er i deres enhed repræsenteret af "*Daiviprakriti*" (den Syvende, LOGOS' lys).

Det ovenfor nævnte er citeret for at vise de virkelige Hindu ideer om det samme. Det alt sammen esoterisk, selv om det ikke dækker en tiendedel af *hvad kunne blive sagt*. Et eksempel, de seks navne på de nævnte Seks Kræfter er de for de seks *Hierarkier* af Dhyani Chohaner syntetiseret af deres *Primære*, den syvende, som personificerer den Cosmiske Naturs Femte Princip, eller "Moderens" i dens Mystiske Betydning. Alene nummereringen af *yogi* Kræfterne ville nødvendiggøre ti bind. Hver af disse Kræfter har en *levende Bevidst Entitet* i spidsen for sig, fra hvis entitet den er en emanation.

Men lad os sammenligne kommentaren lige citeret med ordene fra Hermes, den "tre-gange store":—

"Skabelsen af Liv *ved hjælp af Solen* er lige så kontinuert som hans lys; intet stopper eller begrænser det. Rundt om ham, lige som en hær af Satellitter, *er utallige kor af genii*. Disse dvæler i de Udødeliges nabolag, og våger derfra over menneskelige ting. De opfylder gudernes vilje (Karma) *ved hjælp af storme, uvejr, overførsler af ild og jordskælv*; ligeledes tørke og krige, med henblik på straf af ufrom adfærd.* . . . Det er solen som bevarer og nærer alle skabninger; og endda, lige som den Fuldkomne Verden som omgivende den fornuftige verden opfylder denne sidstnævnte med overfloden og den universelle variation af former, ligeledes opnår Solen, der omslutter alt i sit lys, alle steder fødsel og udviklingen af væsnerne." . . . "Under hans ordrer er Genii koret, eller snarere korene, *for der er mange og forskellige, og deres antal korresponderer til stjernernes. Enhver stjerne har dens genii, god og ond af naturen*, eller rettere ved deres virksomhed, *for virksomhed er geniernes essens*. . . . Alle disse Genii præsiderer over *mondæne affærer*, † de ryster og vælter Staters og individuelle konstitutioner; de *indpræger deres lighed i vores Sjæle*, de er til stede i vores nerver, vores marv, vores vener, vores arterier, og *selv vores hjerne-substans* . . . ved øjeblikket når hver af os modtager liv og væren, så varetages han af geniierne (Elementalerne) som præsiderer over fødsler,‡ og som er klasseret under de astrale kræfter (Supermenneskelige astrale Ånder.) De forandrer sig uophørligt, ikke altid identisk, men roterer i cirkler.§ De gennemtrænger to dele af Sjælen via kroppen, så den fra hver af dem må modtage prægningen af hans egen energi. Men den fornuftige del af Sjælen er ikke underlagt genii; den er designet

* Se Stanzaerne III, og IV, og Kommentarerne der til, især Kommentarerne til Stanza IV. "*Lipikaen* og de fire Maharajaer," Karmas agenter.

† Og "Guder" eller Dhyanier, også, ikke kun geniierne eller "guidede Kræfter."

‡ Meningen med dette er at da mennesket der sammensat af alle de Store Elementer: Ild, Luft, Vand, Jord, Æter — så føler ELEMENTALERNE som respektivt tilhører disse Elementer sig tiltrukket til mennesket på grund af deres fælles essens. Dette element som dominerer i en bestemt struktur vil blive det ledende element gennem hele livet. Hvis mennesket for eksempel har en overvægt af det Jordiske, gnomiske element, så vil gnomerne lede ham hen mod assimilering af metaller — penge og velstand, og så videre. "Dyre mennesket er søn af dyre elementer hvor ud af hans Sjæl (liv) blev født, og dyrene er menneskers spejl," siger Paracelsus (*De Fundamento Sapientiae*). Paracelsus var forsigtig, ønskede at Biblen var enig med det han sagde, og derfor sagde han ikke alt.

§ Cyklisk fremskridt i udvikling.

til modtagelsen af (den) Gud,* som oplyser den med en solskinsstråle. De som således illumineres er få i antal, og geniierne afholder sig fra dem: for hverken geni ej heller Guder har nogen magt i tilstedeværelsen af en enkelt-stråle fra Gud.† Men alle andre mennesker, både sjæl og krop, vejledes af geniier, som de holder sig tæt til, og hvis operationer de påvirker. Geniierne har derfor kontrollen over mondæne ting og vores kroppe tjener dem som instrumenter."

Det ovenfor nævnte, bortset fra nogle få sekteriske punkter, repræsenterer det som var en universel tro fælles for alle nationer ind til omkring et århundrede eller sådan tilbage. Den er stadig så ortodokst i sine brede skitseringer og udtryk ligeligt blandt paganere og Kristne, hvis man undtager en håndfuld materialister og Videnskabsfolk.

For uanset om man kalder geniierne hos Hermes og hans "Guder" for "Mørkets Kræfter" og "Engle," som i de Græske og Latinske Kirker; eller "Afdødes Ånder," som indenfor Spiritualisme eller, yderligere, *Bhooter* og *Devaer*, *Shaitan* eller *Djin*, som de stadig kaldes i Indien og Mussulman landene — *så er de alle en og den samme ting* — ILLUSION. Lad imidlertid ikke dette, blive misforstået i den betydning som den store filosofiske doktrin hos Vedantisterne på det seneste er blevet forvansket til af Vestlige skoler.

Alt det som *er*, emanerer fra den ABSOLUTTE, som, på grund af denne kvalifikation alene, står som den ene og eneste virkelighed — derfor, *må* alt eksternt for dette Absolutte, det generative og årsagsgivende Element, helt uafviseligt være en illusion. Men dette er kun sådan fra den rent metafysiske synsvinkel. Et menneske som anser sig selv som mentalt rask, og anses sådan af hans naboer, kalder ligeledes hans *sindssyge* broders visioner — hvis hallucinationer gør *ofret enten glad eller yderst ussel*, sådan som tilfældet måtte være — for illusioner og fantasier. Men, hvor er den vanvittige for hvem de hæslige skygger i hans gale sind, hans *illusioner*, for tiden, ikke er, lige så aktuelle og virkelige som de ting som hans læge eller vogter kan se? Alt er relativt i dette Univers, alting er en illusion. Men

* Guden i mennesket og ofte inkarnationen af en Gud, en høj Åndelig Dhyan Chohan i ham, ud over hans eget syvende Princip's tilstedeværelse.

† Hvilken "gud" menes her? Ikke Gud "Faderen," den antropomorfiske fiktion; for den gud er Elohimerne kollektivt, og har ingen væren adskilt fra Hærskaren. Desuden, er en sådan gud endelig og ufuldkommen. Det er de højt Indviede og Adepter som menes her med disse mennesker "få i antal." Og det er præcis disse mennesker som tror på "guder" og ikke kender nogen "Gud," men kun en Universel ikke relateret og ukonditioneret Guddom.

oplevelsen på ethvert plan er en virkelighed for det skarpsindige væsen, hvis bevidsthed er på dette plan; selv om den omtalte oplevelse, set fra den rent metafysiske synsvinkel, måtte opfattes ikke at have nogen objektiv realitet. Men det er ikke imod metafysikere, men imod fysikere og materialister at Esoterisk lære er nødt til at kæmpe, og for dem har Vital Kraft, Lys, Lyd, Elektricitet, selv magnetismens objektivt trækkende kraft, ingen objektiv væren, og siges kun at eksistere som "bevægelses-tilstande," "stofs fornemmelser og *tilbøjeligheder*."

Hverken Okkultisterne generelt, ej heller Teosofferne, afviser, sådan som det fejlagtigt menes af nogen, synspunkter og teorier hos de moderne videnskabsfolk, kun fordi disse synspunkter er i modsætning til Teosofi. Den første regel i vores Selskab er at give til Cæsar hvad der er Cæsar's. Teosofferne, er derfor, de første til at erkende videnskabens iboende værdi. Men når dens højeste præster opløser bevidsthed til et sekret fra den grå substans i hjernen, og alt andet i naturen til en bevægelses-tilstand, så protesterer vi imod doktrinen som ufilosofisk, selv-modsigende, og ganske enkelt absurd, set fra et *videnskabeligt* synspunkt, lige så meget som og endda mere end fra det okkulte aspekt af den esoteriske viden.

For sandelig har de hånede Kabalister's astrale lys mærkelige og sære hemmeligheder til ham som kan se i det; og mysterierne skjult i dets uophørligt forstyrrede bølger *er der*, på trods af hele forsamlingen af Materialister og hånere.* Disse hemmeligheder, sammen med

* Kabalisternes astrale lys kaldes meget ukorrekt for "Æther" af nogen; det sidstnævnte forveksles med Videnskabens hypotetiske Æter, og begge refereres af nogle teosoffer som synonym med *Akâsa*. Det er en stor fejl.

"En karakteristik af *Akâsa* vil tjene til at vise hvor utilstrækkelig den repræsenteres af Æter," skriver forfatteren til *Rational Refutations*, og hjælper således ubevidst Okkultisme. "I dimension er den uendelig; den udgøres ikke af dele; og farve, smag, lugt, og følelighed har ikke i relation til den. Indtil videre frem korresponderer den nøjagtig til tid, rum, *Isvara*, ("Herren," men rettere skabende kraft og sjæl — *anima mundi*). Dets specialitet, som sammenlignes dermed, består i at den er den *materielle årsag til lyd*. Bortset fra at den er dette, så kan man opfatte den som værende ét med tomrum" (p. 120.)

Det er, uden tvivl *tomrum*, især for Rationalister. Uanset hvad så er *Akâsa* sikker på at frembringe tomrum i hjernen hos en materialist. Ikke desto mindre, selv om *Akâsa* ikke er denne Videnskabelige Æter, ikke en gang Okkultistens Æter, som kun definerer den sidstnævnte som en af *Akâsa*'s principper, så er det sandelig, sammen med dets ophav, årsagen til lyd, kun en fysisk og åndelig, ikke på nogen måder en materiel årsag. Æters relationer

mange andre mysterier, vil forblive ikke-eksisterende for vores tidsalders materialister, på samme måde som Amerika var en ikke-eksisterende myte for Europæerne under den tidlige del af middelalderen, hvorimod Skandinaverne og Nordmændene rent faktisk havde nået og bosat sig i denne meget gamle "Nye Verden" flere århundreder før. Men, lige som Columbus blev født til at genopdage, og tvinge den Gamle Verden til at tro på Anti-podale lande, så vil der blive født videnskabsfolk som vil opdage vidunderne som nu af Okkultisterne påstås at eksistere i Æterens regioner, med deres varierede mangeartede dvælere og bevidste Entiteter. Derefter, vil Videnskaben, *nolens volens*, være nødt til at godtage den gamle "Overtro," lige som den har med mange andre. Og når den først er blevet tvunget til at godtage den — bedømt ud fra fortidig erfaring — så vil dens lærde professorer, i al sandsynlighed, som i tilfældet med MESMERISME og Magnetisme, nu gendøbt Hypnose, grundlægge tingen og afvise dens navn. Valget af det nye tilnavn vil på sin side afhænge af, "bevægelses-tilstandene," det nye navn for de ældre "automatiske fysiske processer blandt nerve-fibriller i den (Videnskabelige) hjerne" af Moleschott; lige som også, meget sandsynligt, af den sidste navngivers måltid; for, ifølge Grundlæggeren af det nye Hylo-Idealistiske System, så er "Hjerneaktivitet generisk det samme som chylusdannelse."* Skulle man således tro på dette absurde forslag, så ville den arkaiske tings nye navn være nødt til at tage sin chance, baseret på inspiratorens lever, og først da ville disse sandheder have en chance for at blive videnskabelige!

Men SANDHED, uanset hvor usmagelig for de generelle blinde majoriteter, har altid haft hendes forkæmpere, klare til at dø for hende, og det er ikke Okkultisterne som vil protestere imod dens adoptering af Videnskabsfolk under et hvilket som helst nyt navn. Men, indtil absolut tvunget til det på grund af Videnskabens bemærkninger og accept, så vil mange Okkulte sandheder være tabuiseret, lige som Spiritualisters fænomener og andre psykiske manifestationer var, for til sidst at blive tilegnet af dens eks-bagvaskere uden den mindste anerkendelse eller tak. Nitrogen har tilføjet betydeligt til kemisk viden, men dens opdager, Paracelsus, kaldes den dag i dag for en "kvaksalver."

til Akâsa kan defineres ved at tillægge både Akâsa og Æter ordene nævnt om guden i Vedaerne, "Således han var selv sandelig (hans egen) søn," den ene afkommet af den anden og alligevel sig selv. Dette kan være en vanskelig gåde for den profane, men meget let at forstå for enhver Hindu — selv om denne ikke en gang er en mystiker.

* *National Reformer*, January 9th, 1887. Artikel "Phreno-Kosmo-Biology," af Dr. Lewins.

Hvor dybdegående sandt er ordene af H. T. Buckle, i hans beundringsværdige "*History of Civilization*" (Vol. I., p. 256), ikke når han siger: —

"På grund af stadig ukendte omstændigheder (Karmisk bestemmelse, H.P.B.) så fremstår der fra tid til anden store tænkere, som, ved at hengive deres liv til et enkelt formål, er i stand til at forudse menneskehedens fremskridt, og frembringe en religion eller en filosofi ved hvilken vigtige resultater i sidste instans frembringes. Men, hvis vi ser på historien så vil vi klart se at, selv om oprindelsen til en ny opfattelse kan skyldes et enkelt menneske, så vil resultatet som den nye opfattelse frembringer, afhænge af omstændighederne hos folkene som den er udbredt i. Hvis enten en religion eller en filosofi er for meget forud for en nation så kan den ikke gøre nogen nutidig service men må afvente sin tid* ind til menneskets sind er modent til dens modtagelse. . . . Enhver videnskab, enhver trosretning har haft sine martyrer. *Ifølge tingenes normale forløb, går der nogle få generationer, og så kommer der en periode hvor disse samme sandheder betragtes som almindelige tilstedeværende sandheder, og lidt senere kommer der en anden periode hvor i de erklæres at være nødvendige, og selv de sløveste intellekter undrer sig over* hvordan de nogensinde kunne have været benægtet."

Det er knapt muligt at de nuværende generationers sind ikke er modne for Okkulte sandheder. Sådanne vil blive leveret som tilbageblik til de avancerede tænkere i den Sjette Rod Race om historien om godtagelsen af Esoterisk Filosofi — fuldt ud og uden betingelser. Imens vil vores Femte Races generationer forsætte med at blive ledt væk af fordomme og forudfattede opfattelser. Okkulte Videnskaber vil have foragtsens finger peget imod dem fra ethvert gadehjørne, og enhver vil søge at latterliggøre og knuse dem i Materialismens og dens såkaldte Videnskabs navn, og med henblik på større herliggørelse af dem. Tillægget som fuldender den nuværende Bog viser, imidlertid, i et fremadskuende svar på flere af de fremkomne Videnskabelige indvendinger, de sande og gensidige positioner for forsvareren og anklageren. Teosofferne og Okkultisterne står anklaget af den offentlige mening, som stadig holder de induktive Videnskabers fane højt. De sidstnævnte er, derfor, nødt til at blive undersøgt; og det må vises hvor langt deres resultater og opdagelser i de naturlige loves boliger modgås, ikke så meget med hensyn til vores påstande, som med hensyn til sandhederne i naturen. Timen er nu slået med hensyn til at fastlås hvorvidt det

* Dette er den Cykliske lov, men denne lov guddommeliggøres ofte i sig selv af menneskelig stædighed.

moderne Jerikos mure er så uigennemtrængelige at intet Okkult trompetstød overhovedet er sandsynligt med hensyn til at få dem til at falde sammen.

De såkaldte *Kræfter*, med Lys og Elektricitet i spidsen af dem, og den Solare sfæres opbygning skal blive omhyggeligt undersøgt; så vel som også Tyngdekraft og Nebular teorierne. Naturen af Æter og andre Elementer skal diskuteres: og således sætte videnskabelig i kontrast med Okkult lære, mens nogle af de hidtil hemmelige læresætninger hos den sidstnævnte bliver afsløret. (*Se Tillægget.*)

For nogle femten år siden, var forfatteren den første til, efter Kabalisterne, at gentagne de viise Bud i Esoteric Catechism. "Luk din mund, for at du ikke skal tale om *dette* (mysteriet), og dit hjerte, for at du ikke skulle tænke højt; og hvis de hjerte er undsluppet dig, så bring det tilbage til dets plads, for sådan er formålet med vores alliance." (*Sepher Jezireh, Book of Creation.*) Og yderligere:— "Det er en hemmelighed som giver død: luk din mund for ikke at du ikke skal afsløre det til den vulgære; undertryk din hjerne for ikke noget skal undslippe fra den og falde udenfor." (Regler for Indvielse.)

Nogle få år senere, var Isis Slør nødt til at blive løftet; og nu laves en anden og større flænge. . . .

Men gamle og hævdvundne fejl — sådan nogle som bliver mere åbenlyse og selv-indlysende for hver dag — står på række i kamp-orden, nu, lige som de gjorde den gang. Ledet af blind konservatisme, bedrag og fordomme, er de konstant på vagt, klar til at kvæle enhver sandhed, som, vågner fra dens lange-tidsalders søvn, som banker på for at få adgang. Sådan har det været tilfældet lige siden mennesket blev et dyr. At dette i hvert tilfælde er et bevis på *moralsk død* for afslørerne, som bringer nogen som helst af disse, gamle sandheder, frem i lyset, er lige så sikkert som at det giver LIV og REGENERERING til de som er klar til at drage fordel af det lidt som nu afsløres for dem.

BOG I., DEL II.

EVOLUTIONEN AF SYMBOLLÆRE
I DENS APPROKSIMEREDE RÆKKEFØLGE.

FORKLARENDE SEKTIONER.

INDHOLD.

§§	SIDE.
I.—SYMBOLLÆRE OG IDEOGRAFER	... 303
II.—MYSTERIE SPROG	... 310
III.—UR SUBSTANS OG GUDDOMMELIG TANKE	... 325
IV.—CHAOS , THEOS, KOSMOS	... 342
V.—DEN SKJULTE GUDDOM OG DENS IDEOGRAMMER	... 349
VI.—DET MONDÆNE ÆG	... 359
VII.—BRAHMÂ'S DAGE OG NÆTTER	... 368
VIII.—LOTUSSEN SOM ET UNIVERSELT SYMBOL	... 379
IX.—DEUS LUNUS	... 386
X.—TRÆ OG SLANGE OG KROKODILLE TILBEDELSE	... 403
XI.—DEMON EST DEUS INVERSUS	... 411
XII.—DE SKABENDE GUDERS TEOGONI	... 424
XIII.—DE SYV SKABELSER	... 445
XIV.—DE GAMLES FIRE ELEMENTER	... 460
XV.—OM KWAN-SHI YIN OG KWAN-YIN	... 470

BOG I.—DEL II.

(HEMMELIG LÆRE.)

§ I.

SYMBOLLÆRE OG IDEOGRAFER.

"Et symbol er altid, for ham som har øjne til det, en svagere eller klarere åbenbaring af det Guds-lignende. I alt glimter noget af en guddommelig ide; nej, den højeste stjerne som mennesker nogensinde mødte og omfavnede under korset selv, havde ingen mening, undtagen en tilfældig excentrisk en." CARLYLE.

STUDIET af den skjulte mening i enhver religiøs eller profan legende, fra en hvilken som helst nation, stor eller lille — først og fremmest Østens traditioner — har optaget størstedelen af den nuværende forfatters liv. Hun er en af dem som føler sig overbevist om at ingen mytologisk historie, ingen traditionel begivenhed i et folks folkefortælling nogensinde, på noget tidspunkt, har været ren fiktion, men at enhver af sådanne beretninger har et reelt, historisk belæg i sig. Med hensyn til dette er forfatteren uenig med de symbologer, uanset hvor stort et omdømme de har, som i enhver myte ikke finder andet yderligere beviser på de gamles sinds overtroiske tilbøjeligheder, og tror at alle mytologier er udsprunget af og bygget op over *solare myter*. Sådanne overfladiske tænkere blev beundringsværdigt kasseret af Hr. Gerald Massey, poeten og Egyptologen, i et foredrag om "Luniolatry, Ancient and Modern." Hans spidse kritik er en gengivelse værdig i denne del af dette værk, da den så godt er en gengivelse af vores egne følelser, som blev udtrykt så langt tilbage som 1875, da "Isis Unveiled" blev skrevet.

"I tredive år har Professor Max Müller undervist i hans bøger og foredrag, i the *Times* og forskellige tidsskrifter, fra platformen i den Kongelige Institution, katederet i Westminster Abbey, og hans stol i Oxford, om at mytologi er en sprogets sygdom, og at den gamle symbol-lære var et resultat af sådan noget som en primitiv vildfarelse.

"'Vi ved,' siger Renouf, som et ekko af Max Müller, i hans Hibbert foredrag, 'vi ved at mytologi er sygdommen som fremkommer ved et besynderligt stadie i den menneskelige kultur.' Sådant er den hule forklaring hos ikke-evolutionsterne, og sådanne forklaringer bliver stadigvæk godtaget af den Britiske offentlighed, som får sin tænk-

ning udført ved en stedfortræder. Professor Max Müller, Cox, Gubernatis, og andre udbreder af den Solare Myte, har portrætteret den primitive myte-skaber for os som en slags Germaniseret-Hindu metafysiker, der projicerer hans egen skygge på en mental tåge, og taler sindrigt om røg, eller, i det mindste, *skyen*; himmelrummet over hovedet bliver som en drømmelands kuppel, overskrevet med indfødte mareridts forestillinger! De opfatter det tidlige menneske i deres egen lighed, og ser på ham som bevidst moralsk afvigende tilbøjelig til selv-mytificeren, eller, som Fontenelle mener det, 'underlagt at iagttage ting som ikke er der.' De har forvansket det primitive eller arkaiske menneske til fra begyndelsen at have været idiotisk vildledt, af en aktiv men uopdraget forestillingsevne, til at tro på alle mulige salgs fejlslutninger, som blev direkte og konstant modsagt af hans egne daglige oplevelser; et fantasiens fjols i midten af de grimme realiteter som sleb hans oplevelse ind i ham, lige som de slibende isbjerge afgiver deres aftryk på klipperne under havoverfladen. Det bliver tilbage at blive sagt, og vil en dag blive anerkendt, at disse godtagne lærere har ikke været tættere på mytologiens og sprogets begyndelse end Burn's poet Willie har været nær Pegasus. Mit svar er, 'Det er kun en drøm hos den metafysiske teoretiker at mytologi var en sprogets sygdom, eller af noget som helst andet end hans egen hjerne. Mytologiens oprindelse og meningen er blevet fuldstændig overset af disse solariteter og vejr-spekulanter! Mytologi var en oprindelig måde at *tænke* den tidlige tanke på. Den blev grundlagt på naturlige sandheder, og er stadigvæk verificerbar i fænomener. Der er intet sindssygt, intet irrationelt i den, når den betragtes i evolutionens lys, og når dens udtryksmåde via tegn-sprog er fuldstændig forstået. Sindssygen ligger i at forveksle den med menneskelig historie eller Guddommelig Åbenbaring.* Mytologi er lageret for menneskets allerældste videnskab, og det som lægger os mest på sinde er dette — når den endnu en gang fortolkes sandfærdigt, så er den skæbnebestemt til at blive døden for disse falske teologier som den uforvarende har givet fødsel til.† I moderne fraseologi siges en påstand nogle gange at være mytologisk i proportion med dens usandhed; men den gamle mytologi var ikke et system eller metode med henblik på forfalskning i den henseende. Dens fabler var måder at overbringe sandheder på; de var hverken forfalskninger ej heller fiktioner. . . . Når Egypterne, for eksempel, portrætterede månen som en *Kat*, så var de ikke uvidende nok til at formode at månen var en kat; ej heller så deres vandrende fantasier nogen lighed i månen i forhold til katten; ej heller var katte-myten *kun en udvidelse af verbale metaforer*; ej heller havde de nogen intentioner om at lave puslespil eller gåder. . . . De havde observeret den enkle sandhed at katten kunne se i mørket, og at hendes øjne blev fuldt ud runde, og blev mest lysende om natten. Månen var *seeren* om natten i himlen, og katten var dens ækvivalent på jorden; og således blev den familiære kat adopteret som repræsentant, et naturligt tegn, et levende piktogram for den lunare kugle. . . . Og således fulgte det deraf at solen som så ned i under-verdenen om natten også kunne blive kaldt en kat, som den blev det, fordi *den så også* i mørket. Navnet på

* Så vidt som *guddommelig åbenbaring* angår, er vi enig. Men ikke med hensyn til "*menneskelig historie*." . . . For der er "*historie*" i de fleste allegorier og "*myter*" i Indien, og begivenheder, virkelige reelle begivenheder, er skjult under dem.

† Når de "*falske teologer*" forsvinder, så vil sande forhistoriske virkeligheder blive fundet, især indeholdt i mytologien fra Aryanerne — gamle Hinduer, og endda de før-Homeriske Hellenere.

katten i Egypten er *mau*, som betegner seeren, fra *mau*, at se. En forfatter om mytologi hævder at Egypterne 'forestillede sig en stor kat bagved solen, som er kattens øjes pupil.' Men denne forestilling er helt igennem moderne. Det er den Müllerske aktie i handlen igen. Månen *som kat* var solens øje, *fordi den reflekterede det solare lys*, og fordi øjet giver billedet tilbage i dets spejl. I form af gudinden Pasht, holder katten vagt for solen, med hendes poter holdende mørkets slange nede og sårer let mørkets slanges hoved, kaldt hans evige fjende. . . ."

Dette er en meget korrekt fremlæggelse af den lunare-myte fra dens astronomiske aspekt. Selenografi, er imidlertid den mindst esoteriske af inddelingerne indenfor Symbollæren. For at fuldt ud mestre — hvis man er tilladt at angive et nyt ord — *Selenognosis*, så er man nødt til at blive dygtig til mere end dens astrologiske mening. Månen (*se § VII. Deus Lunus*) er intimt relateret til Jorden, som det vises i Stanza VI. i Bog I., og er mere direkte involveret med alle mysterierne for vores klode end selv Venus-Lucifer er, den okkulte søster og Jordens *alter-ego*.

De utrættelige Vestlige efterforskere, og især Tyske symbologer, under det sidste og nuværende århundrede, har bragt enhver Okkultist og de mest fordomsfrie personer til at se at uden hjælp fra symbollære (med dens syv departementer, som de moderne ikke ved noget om) så kan intet gammelt skrift nogensinde blive forstået. Symbollære skal studeres fra alle dens aspekter, for hver nation har dets egen særegne udtryksmåder. Kort sagt, skal ingen Egyptisk papyrus, ingen Indisk tolla, ingen Assyrisk tavle, eller Hebraisk skriftrulle, læses og godtages *bogstaveligt*.

Dette ved enhver videnskabsmand. Hr. G. Massey's kompetente foredrag alene er tilstrækkelige i sig selv til at overbevise enhver *ærligt-sindet* Kristen om at godtagelse af Biblens døde-bogstav svarer til at falde ned i en endnu større fejl og overtro end nogen som hidtil er evolveret i hjernen hos den vilde Øboer i Sydhavet. Men det forhold som selv den mest sandheds-elskende og sandheds-søgende Orientalist — uanset det er Aryanister eller Egyptologer — synes at være blind overfor, er den sandhed at ethvert symbol i papyrus eller *olla* er en mange-sidet diamant, hvor hver af dens facetter ikke kun indeholder mange fortolkninger, men relaterer ligeledes til mange videnskaber. Dette er eksemplificeret i det lige citerede fortolkning af månen symboliseret ved katten — et eksempel på siderisk-jordiske billedsprog; månen optræder med mange andre betydninger ud over dette hos andre nationer.

Som en lærd Murer og Teosof, den afdøde Hr. Kenneth Mackenzie, har vist i hans *Royal Masonic Cyclopædia*, er der en stor forskel mellem *sindbillede* og *symbol*. Det førstnævnte "består af en større serie af tanker end et symbol, som snarere kan siges at illustrere en enkelte speciel ide." Derfor, danner symbolerne (f.eks. lunare, eller solare) i mange lande, som hver af dem illustrerer sådan en speciel ide, eller serier af ideer, kollektivt et esoterisk sindbillede. Det sidstnævnte er "et konkret synligt

billede eller tegn repræsenterende principper, eller en serie af principper, *genkendelige af dem som har modtaget visse instruktioner*" (indviede). For at angive det endnu klare, så er et sindbillede *normalt en serie af grafiske billeder* set og forklaret allegorisk, og udfolder en ide ved panoramiske betragtninger, den ene efter den anden. Således er Purânaerne skrevne sindbilleder. Således er de Mosaiske og Kristne Testamenter, eller Biblen, og alle andre eksoteriske Skrifter. Som den samme autoritet viser:—

"Alle esoteriske Selskaber har gjort brug af sindbilleder og symboler, så som det Pythagoræiske Selskab, det Eleusinske, de Hermetiske Brødre fra Egypten, Rosenkreuzerne, og Frimurerne. Mange af disse sindbilleder er det ikke passende at videregive til det almindelige blik, og *en meget lille ændring kan forårsage at et sindbillede eller symbol* adskiller sig meget i dets betydning. De magiske segl, som er grundlagt på visse tal-principper, er af den slags, og selv om de er monstrøse eller tåbelige i den uvidendes øjne, så bibringer de en hel mængde af læresætninger til de som er blevet trænet i at genkende dem."

De ovenfor opremsede selskaber er alle forholdsvis moderne, ingen daterer sig tilbage tidligere end middelalderen. Hvor meget mere rigtigt, er det så, at de studerende af de ældste Arkaiske Skoler skal være forsigtige med ikke at afsløre hemmeligheder af langt større betydning for menneskeheden (i betydningen at være farlige i hænderne på den sidstnævnte) end nogen af de såkaldte "Murer Hemmeligheder," som nu er blevet, sådan som Franskmændene siger, "Polichinelle's!" Men denne restriktion kan kun tillægges den psykologiske eller snarere psyko-fysiologiske og Cosmiske betydning for symboler og sindbilleder, og endda kun delvist til dette. En adept må afvise at videregive tilstandene og metoderne som fører til en korrelering af elementerne, uanset psykisk eller fysisk, som kan producere skadelige resultater så vel som gavnlige. Men han er altid klar til at viderebringe hemmeligheden ved gammel tænkning til den seriøse studerende om alt som vedrører historien skjult under mytologisk symbolære, og derved videregive nogle få holdepunkter mere hen mod en retrospektivt opfattelse af fortiden, som indeholder brugbar information med hensyn til menneskets oprindelse, racernes evolution og geognosi; alligevel er det i dag den grædende beklagelse, ikke kun blandt teosoffer, men også blandt de få profane interesserede i emnet. "Hvorfor afslører adepterne ikke det som de ved?" Til dette, vil man måske svare, "Hvorfor skulle de, fordi man på forhånd ved at intet menneske indenfor videnskaben vil godtage de videregivne sandheder endda som en hypotese, og endsige som en teori eller aksiom. Har du så meget som godtaget eller troet på den Okkulte filosofi's A B C indeholdt i the *Theosophist*, "Esoteric Buddhism," og andre værker og tidsskrifter? Har ikke det lidt som blev givet, været latterliggjort og hånet, og forårsaget at skulle modgå "dyre" og "abe" teorien fra Huxley — Hæckel, på den ene hånd, og Adam's ribben og æblet på den anden? På trods af sådan en lidet misundelsesværdig udsigt, er en stor mængde sandheder angivet i det nuværende værk. Og nu bliver menneskets oprindelse, evolutionen af kloderne og

racernes, mennesket og dyret, fuldt ud behandlet her så vidt som forfatteren er i stand til at behandle dem.

Beviserne som bringes frem i bekræftelse af de gamle læresætninger er spredt vidt gennem de gamle civilisationers skrifter. Purânaerne, Zendavestaen, og de gamle klassikere er alle fyldt med dem; men ingen har nogensinde gået igennem besværet med at samle og sammenstille disse sandheder. Årsagen til dette er, at alle sådanne begivenheder blev optegnet symbolsk; og at de bedste videnskabsmænd, de mest skarpsindige sind, blandt vores Aryanere og Egyptologer, alt for ofte har været formørket af den ene eller anden forudindtagethed; endnu oftere, af en-sporede synspunkter med hensyn til den hemmelige mening. Alligevel er selv en lignelse et udtalt symbol: en fiktion eller en fabel, sådan som nogen mener det; en allegorisk repræsentation, siger vi, af livs-virkeligheder, begivenheder, og sandheder. Og, da en morale altid blev draget på baggrund af en lignelse, en moral som er en reel sandhed og faktum i det menneskelige liv, således blev en virkelig historisk, begivenhed udledt — af de velbevandret i de hieratiske videnskaber — fra visse sindbilleder og symboler, der var optegnet i de gamle arkiver i templerne. Den religiøse og esoteriske historie i enhver nation var indlejret i symboler; den blev aldrig udtrykt i mange ord. Alle tankerne og følelserne, al lærdom og viden, åbenbaret og erhvervet, af de tidlige racer, fandt deres billedlige udtryk i allegorier og lignelser. Hvorfor? Fordi *det talte ord har en kraft ukendt af, upåagtet og ikke troet på*, af de moderne "viismænd." Fordi lyd og rytme er tæt forbundne til de Gamles fire Elementer; og fordi sådan en eller en anden vibration i luften er sikker på at vække korresponderende kræfter, hvor en forening med dem frembringer gode eller onde resultater, sådan som tilfældet måtte være. Ingen studerende blev nogensinde tilladt at recitere historiske, religiøse, eller nogen virkelige hændelser i mange umiskendelige ord, for ikke kræfterne forbundet med hændelsen endnu en gang skulle blive tiltrukket. Sådanne begivenheder blev kun berettet under Indvielse, og enhver studerende var nødt til at optegne dem i korresponderende symboler, uddraget fra hans eget sind og senere eksamineret af hans mester, før de endelig blev godkendt. Således blev det Kinesiske alfabet skabt med tiden, lige som, før dette, de hieratiske symboler blev fastlagte i det gamle Egypten. I det Kinesiske sprog, hvis alfabet kan læses på ethvert sprog, * og som kun er en lille smule mindre gammelt end Thoth's Egyptiske alfabet, der har ethvert ord sit korresponderende symbol, afslørende det behøvede ord i en piktografisk form. Sproget besidder mange tusinder af sådanne symbol bogstaver, eller logogrammer, hver har et helt ord som betydning; for rigtige bogstaver, eller et alfabet, eksisterer ikke i det Kinesiske sprog mere end det gjorde i det Egyptiske ind til en langt senere periode.

* Således vil en Japaner som ikke forstår et ord Kinesisk, og som møder en Kineser som aldrig har hørt den førstnævnte sprog, kommunikere på skrift med ham, og de vil forstå hinanden perfekt — fordi skriften er symbolsk.

Nu forsøges forklaringen af hoved-symbolerne og hoved-sindbillederne, da Bog II., som behandler Antropogenesis, ellers ville være meget svær at forstå uden i det mindste et forberedende bekendtskab til de metafysiske symboler.

Ej heller vil det være retfærdigt at indlede en esoterisk læsning af symbollæren uden at give behørig hæder til en som har ydet den største service i dette århundrede, ved at opdage hovednøglen til gammel Hebraisk symbollære, indvævet stærkt med metrologi, en af nøglerne til det en gang universelle mysterie-sprog. Hr. Ralston Skinner, fra Cincinnati, forfatter til "The Hebrew-Egyptian Mystery and the Source of Measures" har vores tak. Som en mystiker og Kabalist af naturen, har han i mange år arbejdet i denne retning, og hans anstrengelser blev sandelig kronet med stor succes. Med hans egne ord:—

"Forfatteren er meget sikker på at der var et gammelt sprog som ind til for nylig og op til denne tid opleves at have været tabt, hvis rester, dog, er rigeligt til stede. . . . Forfatteren opdagede at dette (integral forholdet i diameterens tal i forhold til omkredsen i en cirkel) geometriske forhold var meget meget gammelt, og muligvis den guddommelige oprindelse til lineære målinger. . . . Det synes næsten bevist at det samme system af geometri, tal, forhold, og målinger var kendt og gjort brug af på det Nord Amerikanske kontinent, selv før viden om det samme af de nedstammende Semitter. . . ."

"Særegenheden ved dette sprog var at det kunne blive indeholdt i et andet, skjult og ikke opdaget, bortset fra ved hjælp gennem speciel instruktion; bogstavets og stavelsens tegn besidder på samme tid kræfterne eller meningen i tallene, i geometriske former, billeder, eller ideografer og symboler, hvis designede omfang ville blive fastlagt af lignelser i form af beretninger eller dele af beretninger; mens det også kunne blive fremlagt separat, uafhængigt, og på forskellig måde, ved billeder, i stenarbejde, eller i jord-konstruktioner."

"For at afklare en tvetydighed med hensyn til udtrykket sprog: Primært betyder ordet udtrykkelsen af ideer ved menneskelig tale; men, sekundært, kan det betyde udtrykkelsen af ideer ved ethvert andet instrument. Dette gamle sprog er sammensat sådan i den Hebraiske tekst, at ved brug af de skrevne tegn, som vil være det første definerede sprog, så kan tydeligt adskilte serier af ideer bevidst kommunikeres, andre end de ideer udtrykt ved læsningen af tegnenes lyde. Dette sekundære sprog fremsætter, under et slør, serier af ideer, kopier i forestillingen af sansebare ting, som kan afbilledes, og om ting som kan klassificeres som virkelige men uden at være sansebare; som, for eksempel, tallet 9 som kan antages som en realitet, selv om det ikke har en sanselig eksistens, ligeledes også månens omløb, som adskilt fra månen selv, som dette omløb blev foretaget ved hjælp af, kan tages som givende anledning til, eller forårsage en virkelig ide, selv om sådan et omløb ikke har en substans. Dette ide-sprog kan bestå af symboler begrænset til arbitrære udtryk og tegn, som kan have en meget begrænset rækkevidde af begreber, og ret værdiløs, eller de kan være en læsning af naturen i nogle af hendes manifestationer med en næsten umåelig værdi, som med hensyn til menneskelig civilisation. Et billede af noget naturligt giver anledning til ideer om ko-ordiner-

ende emne-stof, udstrålende i forskellige og endda modsatte retninger, lige som et hjuls eger, og frembringende naturlige realiteter i departementer meget fremmede i forhold til den tilsyneladende tendens med hensyn til læsningen af det første eller begyndende billede. Forestilling kan give anledning til forbundet forestilling, men hvis den gør, så må alle resulterende ideer udspringe fra det oprindelige billede og være harmonisk forbundet, eller relateret, uanset hvor tilsyneladende usammenhængende de er. . . . Således med en tilpas grundlæggende forestillet ide, så kan forestillingen om Cosmos selv endda i dets konstruktionsdetaljer være resultatet. En sådan brug af almindeligt sprog er nu forældet, men det er for forfatteren blevet et spørgsmål om, hvorvidt det, eller et sådant, en gang, langt tilbage i fortiden, ikke var et sprog i verden og i universel brug, i en udvalgt klasse eller kastes besiddelse, efterhånden som det imidlertid blev mere og mere støbt i sin arkane form. Med dette mener jeg at den populære tunge eller det folkelige sprog selv i sin oprindelse begyndte at blive gjort brug af som et vehikel for denne særegne måde at angive ideer på. Beviserne på dette er meget stærke; og, sandelig, syntes det at der i den menneskelige races historie, af årsager som for nuværende er ukendte, idet mindste kan vi ikke spore, forekom en pause eller et tab fra et oprindeligt fuldkomment sprog og et fuldkomment videnskabeligt system — skal vi sige fuldkommen fordi det var af guddommelig oprindelse og importering?"

"Guddommelig oprindelse" betyder her ikke en åbenbaring fra en antropomorfisk gud på et bjerg blandt torden og lynild; men, sådan som vi forstår det, et sprog og et videnskabeligt system bibragt den tidlige menneskehed af en mere avanceret *menneskehed*, så meget højere med hensyn til at være *guddommelig* i den spæde menneskeheds øjne. Kort sagt af en "menneskehed," fra andre sfærer; en ide som ikke indeholder noget overnaturligt i sig, men hvor dennes godtagelse eller afvisning afhænger af graden af bedrag og arrogance i sindet hos ham som det siges til. For, hvis professorerne af moderne viden blot ville tilstå at, selv om de ikke ved noget om fremtiden for det ulegemlige menneske — eller snarere ikke vil godtage noget — så kan denne fremtid være frodig med overraskelser og uventede åbenbaringer for dem, når først deres Egoer er sluppet af med deres grove kroppe — så ville materialistisk vantro have færre chancer end den har. Hvem af dem ved, eller kan fortælle, hvad som der kan ske når først denne klodes livs-cyklus dør hen og vores moder jord selv falder ind i hendes sidste søvn? Hvem er dristig nok til at sige at vores menneskeheds *guddommelige Egoer* — i det mindste de lærde ud af de mangfoldige som går videre til andre sfærer — *ikke selv på deres side vil blive de "guddommelige" instruktører af en ny menneskehed genereret af dem på en ny klode, kaldet til live og aktivitet af vores Jords ulegemlige "principper"?* (Se Stanza VI., Bog I., Del 1.) Alt dette kan have været FORTIDENS oplevelse, og disse mærkelige optegnelser ligger indlejret i "Mysterie-sproget" fra de forhistoriske tidsaldre, sproget som nu kaldes SYMBOLLÆRE.

§ II.

MYSTERIE SPROGET OG DETS NØGLER.

NYLIGE opdagelser foretaget af store matematikere og Kabalister viser således, uden skyggen af tvivl, at enhver teologi, fra de tidligste og ældste ned til den seneste, ikke kun er udsprunget fra en fælles kilde af abstrakte trosformer, men fra et universelt esoterisk, eller et "Mysterie" sprog. Disse lærde har adgang til nøglen til det universelle sprog fra gammel tid, og har drejet den succesfuldt, dog kun *en gang*, i den lukkede hermetiske dør som fører til Mysteriernes Hal. Det store arkaiske system kendt fra forhistoriske tidsaldre som den hellige Visdoms Videnskab, en som er indeholdt i og kan blive sporet i enhver gammel så vel som enhver ny religion, havde, og har stadigvæk, dets universelle sprog — formodet af Mureren Ragon — Hierofanternes sprog, som så at sige har syv "dialekter," hver af dem refererer og er især tilegnet, til en af de syv mysterier i Naturen. Hver havde dets egen symbolære. Naturen kunne således enten blive læst i dens fuldendthed, eller blive betragtet fra en af dens specielle aspekter.

Beviset på dette ligger, ind til denne dag, i den ekstreme vanskelighed som Orientalisterne generelt, især Indologerne og Egyptologerne, oplever med hensyn til at fortolke Aryanernes allegoriske skrivelser og det gamle Egyptens hieratiske optegnelser. Det er fordi de aldrig vil huske på at alle de gamle optegnelser blev skrevet i et sprog som var universelt og kendt af alle nationer på samme måde i de gamle dage, men som nu kun er forståeligt for de få. Lige som de Arabiske tegn som er tydelige for et menneske i enhver nation, eller lige som det Engelske ord *and*, som bliver *et* for Franskmanden, *und* for Tyskeren, og så videre, og alligevel kan udtrykkes i alle civiliserede nationer med det enkle tegn & — ligeså betød alle ordene i dette mysterie-sprog det samme for ethvert menneske af hvilken som helst nationalitet. Der har været flere berømte mennesker som har prøvet at gen-etabelere sådan et universelt og filosofisk sprog: Delgarme, Wilkins, Leibnitz; men Demaimieux, er i hans *Pasigraphie*, den eneste som har bevist dets mulighed. Valentinus's system, kaldet den "Græske Kabala," baseret på kombinationen af Græske bogstaver, kan tjene som en model.

De mange-sidede facetter i mysterie-sproget har ført til indførelsen af vidt varierede dogmer og riter i Kirke ritualernes eksoterisme. Det er yderligere dem, som er oprindelsen til de fleste af den Kristne Kirkes dogmer, *dvs.*, de syv Sakramenter, Treenigheden, Genopstandelsen; de syv Dødssynder og de syv Dyder. Selv om de syv nøgler til mysterie sproget, imidlertid altid har været i

varetægten hos de højeste blandt oldtidens indviede Hierofanter, så er det, kun den delvise brug af nogle få ud af de syv, som er passeret, gennem nogle tidlige Kirke Fædres — eks-indviede i Templerne — forræderi, videre i hænderne på Nazaræernes nye sekt. Nogle af de tidlige Paver var Indviede, men det sidste fragment af deres viden er nu faldet i Jesuitternes magt, som har lavet dem om til et system for trolddom.

Det fastholdes at INDIEN (ikke indenfor dens nuværende grænser, men inklusiv dets gamle grænser) er det eneste land i verden som stadig har adepter blandt hendes sønner, der har viden om alle de syv *under-systemer* og nøglen til hele systemet. Siden Memphis fald, begyndte Egypten at miste disse nøgler en efter en, og Kaldæa havde kun bevaret tre i Berosus dage. Og med hensyn til Hebræerne så viser de i deres skrivelser ikke mere end klar viden om de astronomiske, geometriske og numeriske systemer med hensyn til at symbolisere alle menneskelige, og især de *fysiologiske* funktioner. De havde aldrig de højere nøgler.

"Hver gang jeg hører folk tale om Egyptens religion," skriver M. Gaston Maspero, den store Franske Egyptolog og Mariette Bey's efterfølger, "så er jeg fristet til at spørge hvilken af de Egyptiske religioner taler de om? Er det om den Egyptiske religion fra det 4'de Dynasti, eller om den Egyptiske religion fra den Ptolemæiske periode? Er det om religionen for pøblen eller for de lærde mennesker? Om den som blev lært om i skolerne i Heliopolis, eller om den anden som var i sindet og opfattelserne hos Thebens præstelige klasse? For, mellem den første grav i Memphis, som bærer *kartouchen* for en konge i det tredje dynasti, og de sidste sten ved Esnêh under Cæsar-Philipus, Araberen, er der et interval på mindst fem tusinde år. Hvis vi ser bort fra Hyrdernes invasion, Etiopernes og Assyrernes herredømme, den Persiske erobring, Græsk kolonisering, og de tusinder af revolutioner i dets politiske liv, så er Egypten gennem disse fem tusinde år passeret gennem mange omskiftelser i livet, moralsk og intellektuelt. Kapitel XVII. i *the Book of the Dead* som synes at indeholde fremstillingen af systemet for verdenen som det blev forstået i Heliopolis i tiden for de første dynastier, er kun kendt for os via nogle få kopier fra de ellefte og tolvte dynastier. Hver af versene som udgør den var allerede på denne tid fortolket på tre eller fire forskellige måder; så forskellige, sandelig, at ifølge denne eller en anden skole, blev Demiurgen til den solare ild — *Ra-shoo*, eller ur vandet. Femten århundreder senere, var antallet af læsninger blevet forøget betydeligt. Tiden, havde i dens forløb, modificeret ideerne om universet og kræfterne som regerede det. I løbet af de knapt 18 århundreder som Kristendommen har eksisteret, har den arbejdet,

udviklet og transformeret de fleste af dets dogmer; hvor mange gange, kan de Egyptiske præster så ikke have ændret dens dogmer i løbet af disse halvtreds århundreder som adskiller Theodosius fra Konge-byggerne af Pyramiderne?"

Her mener vi at den eminente Egyptolog går for langt. De eksoteriske dogmer kan have været ændret ofte, men aldrig de esoteriske. Han tager ikke højde for den hellige uforanderlighed i de oprindelige sandheder, som kun blev åbenbaret under indvielsens mysterier. De Egyptiske præster *havde glemt meget, de ændrede ingenting*. Tabet af en god del af den oprindelige lære skyldes de store Hierofanters pludselige død, som gik bort før de havde tid til at åbenbare *alt* til deres efterfølgere; ofte, på grund af fravær af værdige efterfølgere til denne viden. Alligevel har de bevaret hovedlæren i den hemmelige lære i deres ritualer og dogmer. Således, finder man i det syttende kapitel nævnt af Maspero, (1) Osiris sige han er *Toum* (naturens skabende kraft, der giver alle Væsner, ånder og mennesker form), selv-genereret og selv-eksisterende, udgået fra *Noun*, den himmelske flod, kaldt gudernes *Fader-moder*, ur guddommen, som er chaos eller *Dybet*, befrugtet af den usete ånd. (2) Han har fundet *Shoo* (solar kraft) på trappen i de Ottes By's (de to *kuber* for godt og Ondt), og han har annihileret de onde principper i *Noun* (chaos) Oprørets børn. (3) Han er Ilden og Vandet, *dvs.*, *Noun* ur forælderen, og han skabte guderne ud af hans lemmer — 14 guder (to gange syv) syv mørke og syv lyse guder (de syv Tilstedeværelsens Ånder hos de Kristne og de Syv mørke Onde Ånder). (4) Han er Loven for eksistens og Væren (v. 10), *Bennoo*'en (eller fønixen, genopstandelsens fugl i Evighed), i hvem nat følger på dag, og dagen natten — en hentydning til de periodiske cyklusser af cosmisk genopstandelse og menneskelig re-inkarnation; for hvad kan dette betyde? "Den vejfarende som krydser millioner af år, i den Enes navn, og det store grønne (ur vand eller Chaos) navnet på den anden" (v. 17), en som avler millioner af år i træk, den anden omslutter dem, for at tilbage gendanne dem. (5) Han taler om de Syv Lysende som følger deres Herre, som overfører retfærdighed (Osiris i *Amenti*).

Alt dette vises nu at have været kilden og oprindelsen til de Kristne dogmer. Det som Jøderne havde fra Egypten, gennem Moses og andre indviede, blev sammenblandet og forvrænget tilstrækkeligt i de senere dage; og det som Kirkerne fik fra begge, er endnu mere fejlfortolket.

Alligevel er deres system nu bevist som identisk i denne specielle afdeling for symbollære — nemlig, nøglen, til de astronomiske mysterier som forbundet med de for formering og undfangelse — med ideerne i gamle religioner, hvis teologi har udviklet det falliske element. Det Jødiske system med hellige målinger tillagt til religiøse symboler er det samme,

så vidt som geometriske og numeriske kombinationer angår, lige som de hos de Kaldæiske, Græske, og Egyptiske, er blevet adopteret af Jøderne i løbet af deres århundreder i slaveri og fangenskab hos disse nationer.* Hvad var det for et system? Det er den indre overbevisning hos forfatteren til "The Source of Measures" at "de Mosaiske Bøger havde til hensigt, via kunstnerisk tale metode, at fremsætte et geometrisk og numerisk system af nøjagtig videnskab, som kunne tjene som oprindelsen til målinger." Piazzzi Smyth tror det samme. Dette system og disse målinger er af nogle lærde fundet frem til at være identiske med de brugt ved konstruktionen af den store pyramide — men det er kun delvist sådan. "Grundlaget for disse målinger var Parker forholdet," siger Hr. R. Skinner, i "The Source of Measures."

Forfatteren til dette meget ekstraordinære værk har fundet ud af det, siger han, i brugen af det integrale forhold i tallene mellem diameteren og omkredsen i en cirkel, opdaget af John Parker, i New York. Dette forhold er 6.561 for diameteren, og 20.612 for omkredsen. Yderligere, at dette geometriske forhold var meget gammelt (og sandsynligvis) den guddommelige oprindelse til det som nu gennem eksoteriske handlinger og praktisk anvendelse er blevet de Britiske lineære målinger, "hvis underliggende enhed, *dvs., tommen*, ligeledes var grundlaget for en af de kongelige Egyptiske *cubits* og af den Romerske *foed*. Han fandt også ud af at der var en modificeret form af forholdet, *dvs., 113-355* (forklaret i hans værk); og at mens det sidste forhold i sin oprindelse var rettet til det nøjagtige integrale *pi*, eller til 6.561 i forhold til 20.612, så tjente det også som grundlag for astronomiske beregninger. Forfatteren opdagede at et system *for nøjagtig videnskab, geometrisk, numerisk, og astronomisk*, grundlagt på disse forhold og som kunne findes i brug ved konstruktionen af den Store Egyptiske Pyramide, var delvist *dette sprogs* kerne, som er indeholdt i, og skjult under, Biblens Hebraiske teksts ordflom. Tommen og to-fods reglen med 24 tommer fortolket til brug gennem cirkelns elementer (*se første sider i Bog I.*) og de nævnte forhold, blev fundet frem til at være basis eller grundlaget for dette naturlige og Egyptiske og Hebraiske videnskabelige system, mens, det yderligere synes indlysende nok at systemet selv blev betragtet som værende af guddommelig oprindelse og af guddommelig åbenba-

* Som vi sagde i *Isis (Vol. II. p. 438-9)*, "For det nuværende øjeblik, på trods af alle kontroverser og efterforskninger, så forbliver Historie og Videnskab så meget som nogensinde i mørke med hensyn til Jødernes oprindelse. De kan lige så godt være *Tchandalaerne* i eksil i det gamle Indien, 'murstenslæggerne' nævnt af Vina-Svata, Veda-Vyasa og Manu, lige som Herodot's Fønikere, eller Josefus's Hyk-Soser, eller efterkommere af Pali hyrder, eller en blanding af alle disse. Biblen nævner Tyrianerne som et beslægtet folk, og kræver herredømme over dem. . . . Alligevel uanset hvad de måtte have været, så blev de et hybrid folk, ikke længe efter Moses, da Biblen viser dem frit tagende til ægte ikke alene med Kananitterne, men med enhver anden nation eller race de kom i kontakt med."

ring. . . ." Men lad os se hvad der siges af opponenterne til Prof. Piazzis Smyth's målinger af Pyramiden.

Hr. Petrie synes at benægte dem, og at alt i alt have gjort kort proces med Piazzis Smyth's udregninger i deres Bibelske forbindelse. Det samme gør Hr. Proctor, "Tilfældighedernes" forkæmper i mange år med hensyn til ethvert spørgsmål om gamle kunstarter og videnskaber. Under omtalen af "mangfoldigheden af relationer uafhængig af Pyramiden, som er dukket op mens Pyramidalisterne har bestræbt sig på at forbinde pyramiden med solsystemet . . . disse tilfældigheder," siger han, "er alt i alt mere besynderlige end nogen tilfældighed mellem Pyramiden og astronomiske tal: de førstnævnte er så tætte og bemærkelsesværdige som de er virkelige" (*dvs.*, de "tilfældigheder" som ville blive tilbage selv hvis pyramiden ikke eksisterede); "de sidstnævnte som kun er *imaginære* (?) er kun blevet etableret ved den proces som skoledrenge kalder 'fuskeri,' og nu har nye målinger efterladt arbejde som skal gøres helt om igen" (*Petrie's brev til Akademiet, Dec. 17, 1881.*) Til dette observerer Hr. Stainland Wake med rette i hans værk om "The Origin and Significance of the Great Pyramid" (London, 1882): "De må, imidlertid, have været *mere end tilfældigheder*, hvis byggerne af Pyramiden havde den astronomiske viden fremvist i dens perfekte orientering og i dens andre indrømmede astronomiske forhold."

De havde den; og det er på denne "viden" at programmet for MYSTERIERNE og for serierne af Indvielser var baseret: deraf, konstruktionen af Pyramiderne, de evigtvarende optegnelser og det uforgængelige symbol på disse Mysterier og Indvielser på Jorden, lige som stjernernes baner er i Himlen. Indvielsens cyklus var en miniature gengivelse af den store serie af Cosmiske forandringer som astronomerne har givet navnet det tropiske eller sideriske år. Lige som, at de himmelske legemer ved slutningen af cyklussen af det sideriske år [25,868 år], vender tilbage til de samme relative positioner som de okkuperede ved dens start, så har det indre menneske ved slutningen af Indvielses-cyklussen generhvervet den uberørte tilstand af guddommelig renhed og viden, hvor fra han begav sig ud i hans cyklus af jordisk inkarnation.

Moses, en Indviet i den Egyptiske Mysteriefortolkning, baserede de religiøse mysterier i den nye nation som han skabte, på de samme abstrakte formler afledt af denne sideriske cyklus, som han symboliserede i formen og målingen af tabernaklet, som han formodedes af have konstrueret i vildnisset. Baseret på disse data, konstruerede de senere Jødiske Ypperstepræster allegorien om Salomon's Tempel — en bygning som aldrig havde en virkelig eksistens, mere end Kong Salomon selv havde, som ganske enkelt, og lige så meget er en solar myte, som den endnu senere Hiram Abif, hos Murerne, sådan som Ragon udmærket har påvist det. Således, hvis målingerne af dette allegoriske tempel, symbolet på Indvielsens

cyklus, stemmer overens med dem i den Store Pyramide, så skyldes det den sandhed at den førstnævnte stammede fra den sidstnævnte gennem Moses' Tabernakel.

At vores forfatter unægtelig har opdaget *en* og endda *to* af *nøglerne* påvises fuldt ud i det lige citerede værk. Man behøver blot at læse det for at føle en groende overbevisning om at den skjulte mening til allegorierne og lignelserne i begge nu afslørede Testamenter. Men, at han skylder langt mere denne opdagelse til hans eget geni end til Parker og Piazza Smyth, er lige så sikkert, hvis ikke mere end det. For, som lige vist, er det ikke så sikkert hvorvidt målingerne af den store Pyramide, der antages og adopteres som de korrekte af de Bibelske "Pyramidalister," er udenfor mistanke. Et bevis på dette er værket kaldet "The Pyramids and Temples of Gizeh," by Hr. F. Petrie, ud over andre værker skrevet for ganske nylig med henblik på at modgå de omtalte kalkulationer, som blev kaldt *partiske*. Vi forstår at næsten enhver af Piazza Smyth's målinger er forskellige fra senere og mere omhyggelige udførte målinger af Hr. Petrie, som konkluderer Introduktionen af hans arbejde med denne sætning:

"Med hensyn til resultaterne af hele undersøgelsen, så vil mange teorier måske være enige med en Amerikaner som var en varm tilhænger af Pyramide teorierne da han kom til Giza. Jeg havde glæden af hans selskab i nogle dage, og ved vores sidste måltid sammen sagde han til mig i en trist tone — 'Nå, Sir! Jeg føler det som om jeg har været til en begravelse. Lad på alle måder de gamle teorier få en anstændig begravelse, selv om vi i vores hast bør tage vare på at ingen af de sårede begraves levende.' "

Med hensyn til den afdøde J. Parker's kalkulationer generelt, og især hans tredje proposition, har vi konsulteret nogle eminente matematikere, og dette er substansen af hvad de siger:

Parker's ræssoneren hviler på sentimentale, snarere end matematiske, betragtninger, og er logisk ikke overbevisende.

Proposition III., nemlig at —

"Cirklen er det naturlige grundlag eller begyndelsen for alle flader, og kvadratet som gøres til dette indenfor matematisk videnskab, er kunstig og arbitrær —"

— er en illustration af en arbitrær proposition, og kan ikke med sikkerhed stoles på indenfor matematisk ræsonnering. Den samme observation gælder, endnu stærkere, for *Proposition VII.*, som siger at:

"Fordi cirklen er den primære form i naturen, og derfor grundlaget for fladeindhold; og fordi cirklen måles ved, og kun er lig med kvadratet i forholdet til det halve af dets omkreds ved dens radius, derfor, er omkredsen og radius, og ikke kvadratet på diameteren, de eneste naturlige og legitime elementer for areal, hvor ved alle almindelige former gøres lig med kvadratet, og lig med cirklen."

Proposition IX. er et bemærkelsesværdigt eksempel på fejlagtigt ræsonnement, og det er den hvor på Hr. Parker's Kvadratur hovedsagelig hviler på. Her er den: —

"Cirklen og den ligesidede trekant er modsat hinanden i alle elementerne i deres konstruktion, og derfor er en cirkels fraktionelle diameter, som er lig med diameteren i et kvadrat, i det modsatte dobbelte forhold til diameteren i en ligesidet trekant hvis areal er en," osv., osv.

Bevilligende, af hensyn til argumentets sag, så kan den trekant siges at have en radius i den betydning hvor vi taler om en cirkels radius, — for det Parker kalder trekantens radius er radius for en cirkel indskrevet i en trekant og derfor slet ikke trekantens radius, — og bevilligende for et øjeblik de andre fantasifulde og matematiske propositioner forenet i hans præmisser, hvorfor må vi så konkludere at hvis trekanten og cirklen er modsatte i alle deres konstruktions elementer, så er diameteren for enhver defineret cirkel i det modsatte duplikerende forhold til diameteren for enhver givet ækvivalent trekant? Hvilken nødvendig forbindelse er der mellem præmissen og konklusionen? Ræsonneringen er af en slags ikke kendt indenfor geometri, og ville ikke blive godtaget af strikte matematikere.

Hvorvidt det Arkaiske esoteriske system var ophavet til den Britiske tomme eller ikke, er imidlertid af lille konsekvens, for den strikte og sande metafysiker. Ej heller bliver Hr. Ralston Skinner's esoteriske læsning af Biblen ukorrekt, blot fordi målingerne af Pyramiden ikke findes at passe med de for Salomon's tempel, Noas ark, osv.; eller fordi Hr. Parker's Kvadratur af Cirklen afvises af matematikere. For Hr. Skinner's læsning afhænger først og fremmest af Kabalistiske metoder og den Rabbinske værdi for de Hebraiske bogstaver. Men det er ekstremt vigtigt at fastslå hvorvidt målingerne der er brugt i evolutionen og bygningen af den Aryanske symbolske religion, ved konstruktionen af deres templer, tallene angivet i Purânaerne, og især i deres kronologi, deres astronomiske symboler, varigheden af cyklusserne, og andre udregninger, var, eller ikke var, de samme som de der blev brugt i de Bibelske målinger og ideogrammer. For dette vil bevise at Jøderne, med mindre de tog deres hellige cubit og målinger fra Egypterne (Moses var en indviet af Præsterne) må have fået disse indtryk fra Indien. I det mindste gav de dem videre til de tidlige Kristne. Derfor, er det Okkultisterne og Kabalisterne som er de "sande" ophav til den VIDEN, eller hemmelige visdom som stadigvæk findes i Biblen; for de alene forstår nu dets sande mening, hvorimod profane Jøder og Kristne klynger sig til avnerne og det døde bogstav her i. At det er målesystemet som førte til opfindelsen af Gude-navnene Elohim og Jehovah, og deres tilpasning til fallicisme, og at Jehovah er en ikke speciel flatterende kopi af Osiris, er nu påvist af forfatteren til "Source of Measures." Men den sidstnævnte og Piazzi Smyth synes begge at arbejde under det indtryk at (a) systemets prioritet tilhører Israelitterne,

at det Hebraiske sprog er det *guddommelige* sprog, og at (b) dette universelle sprog tilhører direkte åbenbaring!

Den sidstnævnte hypotese er kun korrekt i betydningen vist i det sidste afsnit af den foregående §; men vi mangler stadig at være enige med hensyn til naturen og karakteren af den guddommelige "Åbenbarer." Med hensyn til prioritet, så vil dette selvfølgelig, for den profane afhænge af (a) det interne og eksterne bevis på åbenbaring, og (b) på hver videnskabsmands individuelle fordom. Dette, kan imidlertid ikke forhindre hverken den teistiske Kabalist, eller den Panteistiske Okkultist, i at tro på hver sin måde; hvor ingen af de to overbeviser den anden. Dataene tilføjet af historien er for magre og utilfredsstillende for nogen af dem med hensyn til overfor skeptikeren at bevise hvem der har ret.

På den anden side, afvises beviserne som gives i traditionen for ofte for os til at vi kan håbe at afgøre spørgsmålet i vores nuværende tidsalder. Imens, vil den materialistiske videnskab le uvildigt af både Kabalister og Okkultister. Men når først det omstridte spørgsmål om prioritet lægges til side, så vil Videnskaben, i dens departementer indenfor filologi og sammenlignende religion, til sidst opleve sig selv sat i rette, og blive tvunget til at indrømme den fælles påstand.* Dets største videnskabsfolk, vil i stedet for hånligt at afvise denne

* En efter en bliver påstandene indrømmet, da den ene Videnskabsmand efter den anden er tvunget til at anerkende sandhederne som udgives fra den *Hemmelige Lære* — selv om han sjældent, hvis nogen-sinde, anerkender at han har været kommet i forkøbet i hans udtalelser. Således, var Hr. Piazza Smyth's i hans florissante tid autoriteten med hensyn til Giza Pyramiden, og hans teori var, at porfyr sarkofagen i Konge Kammeret "er måleenheden for de to mest oplyste nationer på jorden, England og Amerika," og var ikke noget bedre end en "korn beholder." Dette blev heftigt benægtet af os i *Isis Unveiled* lige udgivet på denne tid. Så rejste New York pressen sig i bevæbnet (the "Sun" og the "World" hovedsagelig) imod vores formodning om at rette fejl hos en sådan lærd stjerne. På p. 519, Vol. I., havde vi sagt, at Herodot da han omtalte denne Pyramide "kunne have tilføjet at, eksternt symboliserede den *det skabende princip i Naturen*, og også illustrerede *principper for geometri, matematisk, astrologi, og astronomi*. Internt, var den en majestætisk helligdom, i hvis dystre fordybninger mysterierne blev udført, og hvis vægge ofte var vidne til indvielses-scener hos medlemmer af den kongelige familie. Porfyr sarkofagen, som Professor Piazza Smyth, Astronom Royal of Scotland, degraderer til en korn-beholder, var *døbefonden*, hvor fra neofytten opstod som "født på ny" og blev en adept."

Vores udtalelse blev leet af i disse dage. Vi blev beskyldt for at have fået vores ideer fra Shaw's "skørhed," en Engelsk forfatter som fastholdt at Sarkofagen var blevet brugt til fejringen af Osiris Mysterier; (vi havde aldrig hørt om denne forfatter!). Og, nu, seks eller syv år senere, så skriver Hr. Stainland Wake på p. 93 i hans avis, om "The Origin and Significance of the Great Pyramid."

"Det såkaldte Konge Kammer, hvor om en entusiastisk pyramidalist siger, "De polerede vægge, fine materialer, storslåede proportioner, og ophøjede sted, fortæller elegant om herligheder som skal komme — hvis ikke, så var fuldkommenhedernes kammer i Keops grav, sandsynligvis *stedet hvor den indviede blev givet adgang til efter at have passeret gennem den snævre opadgående passage og det storslåede galleri, med dets elskelige afslutning, som gradvist forberedte ham for det*

formodede "farrago af absurd fiktion og overtro," sådan som den Brahminske litteratur generelt benævnes, bestræbe sig på at lære det symbolske universelle sprog med dets numeriske og geometriske nøgler. Men her vil de igen næppe være succesfulde hvis de følger opfattelsen at det Jødiske Kabalistiske system indeholder nøglen til *hele* mysteriet: *for det gør det ikke*. Ej heller besidder noget andet nuværende Skrift den i dens fuldstændighed, for selv Vedaerne er ikke komplette. Enhver gammel religion er kun et kapitel eller to af hele bindet til de oprindelige arkaiske mysterier — alene Østlig *Okkultisme* er i stand til at prale med at den er i besiddelse af den fulde sandhed, med dens *syv* nøgler. Sammenligninger vil blive foretaget, og så meget som muligt vil blive forklaret i dette værk — resten overlades til den studerendes personlige intuition. I forbindelse med at sige at *Østlig Okkultisme har hemmeligheden*, er ikke det sådan at en "fuldstændig" eller endda approksimeret viden blev påstået af forfatteren, hvilket ville være absurd. Det jeg ved, fremlægger jeg; det som jeg ikke kan forklare, må den studerende finde ud af for ham selv.

Men mens det formodes at det universelle mysterie sprogs cyklus ikke vil blive mestret i flere kommende århundreder, så er selv det som hidtil er blevet opdaget i Biblen af nogle videnskabsfolk helt tilstrækkeligt til at påvise påstanden — matematisk. Jødedommen har benyttet sig af to nøgler ud af de syv, og da disse to nøgler nu er blevet genopdaget, bliver det ikke længere et spørgsmål om individuel spekulation og hypotese, mindst af alt ikke om "tilfældigheder," men et om korrekt læsning af de Bibelske tekster, sådan som enhver der er bekendt med aritmetik læser og verificerer en addering eller en sum.* Nogle få år mere og dette system vil dræbe Biblens døde bogstav, sådan som det også vil det i alle andre eksoteriske trosretninger, ved at vise dogmerne i deres sande, nøgne mening.

Og derefter vil denne ubestridelige mening, uanset hvor ufuldstændig, afsløre mysteriet for Væren, ud over fuldstændigt at forandre det moderne videnskabelige system for Antropologi, Etnologi og især det for Kronologi. Det Falliske element fundet i ethvert Guds-navn og beretning i det Gamle (og i nogen grad i det Nye) Testamente, kan også med tiden ændre de moderne materialistiske opfattelser betydeligt indenfor Biologi og Fysiologi.

Frataget deres moderne frastødende råhed, så vil sådanne synspunkter om naturen og mennesket, baseret på himmellegemernes og deres mysteriers autoritet

endelige stadie, for de HELLIGE MYSTERIER." Havde Hr. Stainland Wake været en Teosof, så kunne han have tilføjet at den snævre opadgående passage førende til Konge kammeret sandelig havde en "snæver port;" den samme "lige port", som "fører til livet," eller den nye åndelige genfødsel hentydet til af Jesus i Mattæus vii. 13 *og flg*; og at det er denne port i Indvielses templet, som forfatteren der optegnede ordene, der påstås at have været udtalt af en indviet, tænkte på.

* Alt vi har sagt i *Isis* findes nu bekræftet i the "Egyptian Mystery; eller The Source of Measures," ved disse læsninger af Biblen med de numeriske og geometriske nøgler der til.

afsløre det menneskelige sinds evolution og vis hvor naturligt sådan en tankegang var. De såkaldte falliske symboler er kun blevet anstødelige på grund af det materialistiske element og det dyriske i dem. Da, de havde deres oprindelse hos de arkaiske racer, som, ved ifølge deres personlige viden at udgå fra en androgyn herkomst, var de første fænomener manifestationer efter deres egen opfattelse af kønnenes adskillelse og det deraf følgende skabelses mysterium på deres side — så var sådanne symboler naturlige. Hvis de senere racer har degraderet dem, især det "udvalgte folk," så påvirker det ikke disse symboler oprindelse. Den lille Semitiske stamme — en af de mindste forgreninger af sammenblandingen af de 4'de og 5'te under-racer (den Mongolid-Turaniske og den såkaldte Indo-Europæiske, efter sænkningen af det store Kontinent) — kunne kun godtage dens symbollære i den ånd som blev givet til den af nationerne som den udgik fra. I de Mosaiske begyndelser, var denne symbollære måske ikke så grov som den blev senere under Ezra's håndtering, som gen-modellerede hele Pentateuken. For ideogrammet om Farao's datter (kvinden), Nilen (det Store Dyb og vandet), og baby-drengen fundet flydende der i, i siv-kurven, var ikke primært blevet fremstillet til, eller af, Moses. Den har vist sig kommet i forkøbet i de Babyloniske fragmenter på tavler, i historien om Kong Sargon,* som levede langt tidligere end Moses. Hvad er nu den logiske slutfølge? Meget sikkert den som giver os ret til at sige at historien fortalt om Moses af Ezra er blevet fortalt ham mens han var i Babylon,

* På side 224 i *Assyrian Antiquities*, siger Mr. George Smith: "I Sennacherib's palads ved Kouyunjik fandt jeg et andet fragment om Sargon's besynderlige historie. . . . offentliggjort min oversættelse i *Transactions of the Society of Biblical Archaeology, vol. I. part I. p. 46.*" Sargon's, den Babylonske Moses's, hovedstad "var den store by Agadi, kaldet Akkad af Semitterne — nævnt i Første Mosebog som Nimrod's hovedstad." (*Første Mosebog. x 10*) . . . "Akkad lå nær byen *Sippara* på Eufrates og Nord for Babylon." (*Se Isis, vol. II. p. 442-3.*) Et andet mærkeligt *tilfælde* findes i den sandhed at navnet på den ovenfor nævnte nabo By *Sippara* er det samme som Moses hustru's — *Zipporah* (Anden Mosebog ii.). Selvfølgelig er historien en smart tilføjelse af Ezra, *som ikke kunne være uvidende om det.* Denne besynderlige historie er fundet på fragmenter af tavler fra Kouyunjik og siger som følger:

1. Sargona, den mægtige konge, konge over Akkad er Jeg.

2. Min moder var en prinsesse, min fader kendte Jeg ikke; en broder til min fader herskede over landet.

3. I byen Azupiran, som er ved Eufrates Flodens bred.

4. Der undfangede min moder, prinsessen mig; med besvær frembragte hun mig.

5. Hun placerede mig i en siv-kurv, med bitumen forseglede hun min udgang.

6. Hun lancerede mig på floden, som ikke druknede mig.

7. Floden bar mig, til Akki vandbæreren bragte den mig.

8. Akki, vand-bæreren, i rummelig ømhed, løftede mig, osv., osv.

Og nu *Anden Mosesbog* (ii): "Og da hun (Moses' moder) ikke længere kunne skjule ham, tog hun en kurv af siv, og smurte den med slim og beg, og puttede barnet der i, og hun lagde det i den i sivene ved flodens brink."

og at han tillagde allegorien fortalt om Sargon til den Jødiske lovgiver. Kort sagt, blev denne Anden Mosebog, aldrig skrevet af Moses, men gen-fabrikeret af Ezra fra gamle materialer.

Og, hvis det er sådan, hvorfor skulle så ikke andre symboler og ideogrammer som er langt mere grove i deres falliske element være blevet tilføjet af denne adept i den senere Kaldæiske og Sabæiske falliske tilbedelse? Vi lærer at Israeliternes oprindelige tro var helt forskellig fra den som blev udviklet århundreder senere af Talmudisterne, og før dem af David og Hezekiah.

Alt dette, på trods af at det eksoteriske element, sådan som det nu findes i de to Testamenter, er fuldt tilstrækkeligt til at klassere Biblen blandt esoteriske værker, og at forbinde dets system med Indisk, Kaldæisk, og Egyptisk symbollære. Hele cyklussen af bibelske ideogrammer og tal som angivet af astronomiske observationer — hvor astrologi og teologi er tæt forbundet der til — findes i eksoteriske Indiske, så vel som esoteriske systemer. Disse tal og deres symboler, Zodiakkens tegn, planeterne, deres aspekter og knuder — det sidste udtryk er nu endda passeret ind i vores moderne botanik for at skelne mandlige og kvindelige planter (de enkønnede, polygame, monoecious, dioecious, osv., osv.) — kendes indenfor astronomi som *seksstiler*, *kvartiler* og så videre, og videre, og har i tidsaldre og æoner været brugt af de arkaiske nationer, og har i en henseende den samme betydning som de Hebraiske tal. De tidligste former for elementær geometri må sandelig have været fremlagt ved observationer af de himmelske legemer og deres grupperinger. Derfor er de mest arkaiske symboler i den Østlige Esoterisme cirklen, et punkt, en triangel, et plan, en kube, et pentakel, og en hexagon, og plane figurer med forskellige sider og vinkler. Dette viser viden og brug af geometrisk symbollære er så gammel som verdenen.

Begyndende med dette, så bliver det let at forstå hvordan naturen selv kunne have lært den oprindelige menneskehed, de første principper i det numeriske og geometriske symbol sprog, selv uden hjælp fra dens guddommelige instruktører.* Derfor finder man tallene og figurerne brugt som et

"Historien," siger Hr. G. Smith, "formodedes at være sket omkring 1.600 B.C., noget tidligere end den formodede alder for Moses. Da vi ved at Sargon's berømmelse nåede Egypten, er det meget sandsynligt at denne beretning har en forbindelse med begivenheden fremlagt i *Anden Mosebog* ii., for enhver handling, når den en gang udføres, har en tendens til at blive gentaget." Men, når Professor Sayce, nu har haft modet til at skubbe dateringerne af de Kaldæiske og Assyriske Konger tilbage med to tusinde år mere, så må Sargon have gået forud for Moses med 2.000 år som minimum. (Se Professor Sayce's *Foredrag* om emnet.) Tilståelsen er tankevækkende, men tallene mangler et tal eller to.

* Som en påmindelse om hvordan Moses' *Esoteriske* religion blev knust flere gange, og tilbedelsen af Jehovah, som blev re-etableret af David, sat i dens sted, af Hezekiah som et eksempel, læs pp. 436-42, vol. II., i *Isis Unveiled*. Sandelig må der have været nogle meget

udtryk og en optegnelse af tanken i ethvert arkaisk symbol Skrift. De er altid det samme, kun med visse variationer voksende ud af de første figurer. Således blev, evolutionen og korreleringen af Kosmos mysterier, af dets vækst og udvikling — åndeligt og fysisk, abstrakt og konkret — først optegnet i geometriske formers forandringer. Enhver Kosmogoni begyndte med en cirkel, et punkt, en triangel, og en kube, op til tallet 9, hvor den blev syntetiseret af den første linje og en cirkel — den mystiske Pythagoræiske *Dekade*, summen af alt, involverende og udtrykkende mysterierne for hele Kosmos; optegnet hundrede gange mere fuldstændigt i det Hinduistiske system, for ham som kan forstå dets mystiske sprog. Tallene 3 og 4, i deres blanding som 7, lige som de for 5, 6, 9, og 10, er selve hjørne-stenen i Okkult Kosmogoni. Denne dekade og dets tusinde kombinationer findes i en hver egn på kloden. Man genkender den i huler og klippe-udskårne templer i Hindustan og Central Asien, så vel som i pyramiderne og lithoer i Egypten og Amerika; i Ozimandyas Katakomber, de Kaukasiske højes sneklædte fæstninger, i Palenques ruiner, på Påskeøen, overalt hvor det gamle menneskes fod nogensinde har rejst. De 3 og 4, triangelen og kuben, eller det mandlige og kvindelige universelle ideogram, viser at det første aspekt af den evolverende guddom, for altid er stemplet i det Sydlige Kors på Himlen, lige som i det Egyptiske *Crux-Ansata*. Som det udmærket udtrykkes, "Kuben udfoldet er i dens fremvisning et *tau's* kors, eller den Egyptiske form, eller den Kristne kors form. . . . En cirkel tilknyttet til den første, giver *ankh korset*. . . tallene 3 og 4 tælles på korset, visende en udgave af den (Hebraiske) gyldne lysestage (i det Helligste af det Hellige), og af de $3 + 4 = 7$, og $6 + 1 = 7$, dage i *ugens cirkel*, lige som solens syv lys. Således også lige som ugen med 7 lys gav oprindelsen til *måneden* og *året*, så er den *tidsmarkøren for fødsel*. . . . Kors formen, som derefter, vises ved den forbundne brug af formen 113 : 355, er symbolet fuldendt ved *fastgørelsen af mennesket til korset*. * Den slags måling blev udført for at koordinere med ideen om *oprindelsen* til menneskeligt liv, og deraf den *falliske form*. †"

Stanzaerne viser korset og disse tal spiller en prominent rolle i den arkaiske kosmogoni. Imens kan vi profitere af beviset samlet af den samme forfatter med henblik på at vise identiteten af symboler og deres esoteriske mening over hele kloden, som han rettelig kalder "disse symbolers ur levn."

gode grunde til hvorfor Saddukæerne, som tilvejebragte næsten alle Ypperstepræster i Judæa, overholdte Moses Love og afviste den påståede "Moses Bog," Pentateuken i Synagogerne og Talmuden.

* Husk endnu en gang på, Hinduen Wittoba korsfæstet i rummet; betydningen af det "hellige tegn," *Svastikaet*; Platon's Korsstillede menneske i Rummet, osv., osv.

† "Source of Measures."

"Under den generelle opfattelse som haves af tal formernes natur. . . bliver det et spørgsmål om efterforskning af den yderste interesse med hensyn til hvornår og hvor deres eksistens og deres første brug blev kendt. Har det været et spørgsmål om åbenbaring i det vi kender som den historiske tidsalder — en cyklus yderst moderne når alderen for den menneskelige race kontempleres? Det synes, rent faktisk, have været længere borte i fortiden fra de gamle Egyptere end de gamle Egyptere fra os, med hensyn til dens datering af menneskets besiddelse af dem.

"Påske Øerne i 'midten af Stillehavet' fremviser konturerne af de tiloversblevne bjergtoppe fra *et nedsunken kontinent*, på grund af at disse toppe er tæt spækket med Kykloperiske statuer, levn fra et kompakt og kultiveret folks civilisation, som nødvendigvis må have beboet et vidt udstrakt område. På bagsiden af disse billeder findes '*ankh kors*' og de samme modificerede skitseringer af den menneskelige form. En fuld beskrivelse, med en tavle visende landet, med tæt plantede statuer, også med kopier af billederne, kan findes i Januar nummeret 1870 i the London *Builder*.

"I the '*Naturalist*,' publiceret i Salem, Massachusetts, i en af de tidlige numre, findes der en beskrivelse af nogle meget gamle og besynderlige udskæringer på toppen af væggene i de Sydamerikanske bjerge, langt ældre, bedyres det, end de nulevende racer. Mærkeligheden ved disse spor er at de udviser skitseringen af et menneske udstrakt på et kors,* ved en serie af tegninger, ud fra *menneskets* form så springer *et kors* frem, men gjort således at korset kan tages for at være mennesket, eller mennesket for korset; således udvisende en symbolsk fremvisning af uafhængigheden af de fremsatte former.

"Det er kendt at traditionen blandt Aztekerne har overleveret en meget fuldkommen beretning om *syndfloden*. . . . Baron Humboldt siger at vi skal lede efter landet Aztalan, Aztekernes oprindelige land, så højt oppe som den 42'ende parallelle nordlige grad; hvor fra, de rejste og til sidst slog sig ned i Mexico dalen. I denne dal bliver jordhøjene i det fjerne nord de elegante stenpyramider og andre strukturer hvis levn nu er fundet. Korrespondancerne mellem Aztekernes efterladenskaber og de Egyptiske er velkendte. . . . Attwater er på baggrund af undersøgelser af dem begge overbevist om at de havde en viden om astronomi. Med hensyn til den mest fuldkomne af pyramide strukturerne blandt Aztekerne, så giver Humboldt en beskrivelse med følgende konklusion:

"Denne pyramides (fra Papantla) form som har syv etager, er tilspidset mere end noget andet monument der endnu er opdaget af denne slags, men dets højde er ikke bemærkelsesværdig, med kun 57 fod, og dets base kun 25 fod på hver side. Den er imidlertid bemærkelsesværdigt i en henseende: den er bygget fuldkommen af slebne sten, af en ekstraordinær størrelse, og meget smukt formet. *Tre* trapper fører til toppen, hvis trin er dekoreret med hieroglyfiske skulpturer og små *nicher* arrangeret med stor symmetri. Antallet af disse *nicher* synes at hentyde til 318 tallets *enkle og sammensatte tegn fra deres dage* med den civile kalender."

"318 er Kristus Gnostiske værdi," bemærker en forfatter, "og det berømte tal for Abrahams trænedede eller omskårne tjenere. Når det tages i

* Se videre om beskrivelsen givet af den tidlige Aryanske indvielse: af Visvakarma korsfæstende Solen, "Vikkartana," berøvet hans stråler — på en korsformet lægte.

betragtning at 318 er en *abstrakt værdi*, og *universel*, som et udtryk for en diameter værdi i forhold til en *enheds* omkreds, så bliver dens brug i forbindelse med fremstillingen af den borgerlige kalender tydelig."

Identiske ideogrammer, tal og esoteriske symboler er fundet i Egypten, Peru, Mexico, Påskeøen, Indien, Kaldæa, og Central Asien. Korsfæstede mennesker, og symboler på evolutionen af racerne fra guder; og se Videnskaben fordømmer alligevel ideen *om en menneskelig race andet end* en skabt i *vores* billede; teologien klynger sig til dens 6.000 års Skabelse; antropologien lærer om vores nedstamning fra aben; og Præsterne sporer den fra Adam år 4.004 F.Kr. !!

Skal man, af frygt for at udsætte sig for straffen for at blive kaldt et overtroisk fjols, og endda en *løgner*, afholde sig fra at fremlægge beviser — så gode som nogen — kun fordi den dag, hvor alle de SYV NØGLER skal gives til Videnskaben, eller snarere lærde mennesker og forskning i departementet for symbolære, endnu ikke er oprundet? Konfronteret med Geologiens og Antropologiens knusende opdagelser med hensyn til menneskets ælde, skal vi — for at undgå den sædvanlige straf som venter enhver som bevæger sig udenfor de hævdvundne stier indenfor enten Teologi eller Materialisme — så holde fast i de 6.000 år og den "specielle skabelse," eller i ydmyg beundring godtage vores genealogi og nedstamning fra aben? Ikke, så længe som det vides at de hemmelige optegnelser indeholder de omtalte SYV nøgler til mysteriet om menneskets skabelse. Fejlagtige, materialistiske, og partiske som de videnskabelige teorier måtte være, så er de tusinde gange nærmere sandheden end teologiens luner. De sidstnævnte er i deres døds kamp overfor enhver undtagen de mest ikke-kompromitterende snæversynede og fanatiske.* Derfor har vi intet valg andet end enten at blindt godtage Videnskabens deduktioner, eller skære os fri af den, og modstå den frygtløst, i synet på den påstå, det som den Hemmelige Lære lærer os, værende fuldt ud forberedt på at bære konsekvenserne.

Men lad os se hvorvidt Videnskaben i dens materialistiske spekulationer, og endda teologien i dens døds-rallen og suveræne kamp for at forlige 6.000 år siden Adam med Sir Charles Lyall's "Geological Evidences of the Antiquity of Man," ikke de selv giver os en ubevidst hjælpende hånd. Etnologi, finder efter tilståelsen fra nogle af dens meget lærde dyrkere, det allerede umuligt at gøre rede for den menneskelige races variationer, med mindre hypotesen om *skabelsen af flere Adam'er* bliver godtaget. De taler om "en hvid Adam og en sort Adam, en rød

* Nogle af dens forsvarere må have tabt deres fornuft, ville man snarere sige. For hvad må man tænke når man, konfronteret med Biblens *døde-bogstavs* absurditeter, ser at disse stadigvæk støttes, offentligt og så voldsomt som nogensinde, og når man oplever dens teologer fastholde at selv om "Skrifterne omhyggeligt afstår (?) fra at yde nogen direkte bidrag til videnskabelig viden, så er *de aldrig snublet* over nogen udtalelse *som ikke vil holde stand overfor den FREMADSKRIDENDE VIDENSKABS lys*"!!! — ("Primeval Man," p. 14).

Adam og en gul Adam."* Var de Hinduer som nummererede Vamadeva's genfødsler fra *Linga Purânaen*, så kunne de sige lidt mere. For, ved nummereringen af Siva's gentagne fødsler, viser de sidstnævnte ham i en Kalpa med *hvid* hudfarve, i en anden med *sort* farve, i endnu en anden med en *rød* farve, hvorefter Kumâraen bliver "fire ynglinge med en gul farve." Dette mærkelige *tilfælde*, som Hr. Proctor ville sige, taler kun til fordel for videnskabelig intuition, da Siva-Kumâra kun allegorisk repræsenterer de menneskelige racer i løbet af menneskets skabelse. Men dette førte til et andet intuitivt fænomen — denne gang i de teologiske rækker. Den ukendte forfatter til "Primeval Man," der i et desperat forsøg på at værne den guddommelige Åbenbaring fra de nådesløse og elegante opdagelser indenfor geologi og antropologi, finder ved at bemærke at "det vil være uheldigt hvis forsvarerne af Biblen skulle blive drevet til en position med enten at give afkald på Skriftens inspiration, eller benægte geologernes konklusioner" — et kompromis. Nej, han vier et tykt bind til at bevise denne sandhed: "Adam var ikke det *første menneske*† skabt på denne jord." . . . De opgravede relikvier af den præ-Adamiske mand, "giver yderligere bevis på dens rigtighed, i stedet for at ryste vores tro på Skriften." (p. 194). Hvordan det? På den enkleste måde man kan forestille sig; for forfatteren argumenterer at, fremover "er vi" (præsterne) "i stand til at lade videnskabens mennesker forfølge deres studier uden at forsøge at håndhæve dem med frygt om kætteri" . . . (det må sandelig være en lettelse for Messrs. Huxley, Tyndall, og Sir C. Lyell). . . . "Biblens beretning *begynder ikke med skabelsen*, sådan som det almindeligvis formodes, men med dannelsen af Adam og Eva, *millioner af år efter* at vores planet er blevet skabt. Dets tidligere historie, er så vidt som Skriften angår, endnu uskrevet." "Der kan have været ikke en, men tyve forskellige racer på jorden før Adam's tid, lige som der kan have været tyve forskellige racer af mennesker i andre verdener" (p. 55). . . . Hvem, eller, hvad var disse racer så, siden forfatteren stadigvæk fastholder at Adam er *det første menneske i vores race*? Det var den SATANISKE RACE OG RACER! "Satan (var) aldrig i himlen, Engle og mennesker (er) en art." Det var den præ-Adamiske race af "Engle som syndede." Satan var "denne verdens første Prins," læser vi. Da han var død som konsekvens af hans oprør, så forblev han på jorden som en *ulegemlig Ånd*, og fristede Adam og Eva. "Den Sataniske races tidlige tidsaldre, og nærmere betegnet især *under Satans livstid* (!!!) kan have været en periode

* "Primeval Man Unveiled, or the Anthropology of the Bible"; forfatter (ukendt) til the "Stars and the Angels" 1870, p. 195.

† Især i betragtning af beviset angivet i den autoriserede Bibel selv i kap. iv. i *Første Mosebog*, v. 16 og 17, som viser Kain bevæge sig til landet Nod og der giftede sig med en hustru.

med patriarkalsk og sammenlignelig hvile — en tid med Tubal-Kainere og Jubalere, hvor både Videnskaber og kunstarter forsøgte at slå deres rødder ned i den forbandede jord. . . . Hvilket emne for et epos. . . . (hvor) der er uundgåelige tilfælde som må have være sket. Vi ser den livlige ur elsker foran os kærtregne hans rødmende brud en dugfrisk aften under de Danske egetræer, som den gang groede hvor nu ingen egetræer vil gro den grå ur patriark ur afkommet boltre sig ved hans side. . . . Tusinde sådanne billeder rejser sig foran os"! (pp. 206-207).

Det retrospektive blik på denne *Sataniske* "rødmende brud" i den Sataniske uskylds dage, taber ikke i poesi som meget som det vinder i originalitet. Tværtimod. Den moderne Kristne brud — som ikke ofte rødmer i vores tid foran hendes kærtegnende moderne elskere — kan endda udlede en moralsk lektie fra denne Satans datter, i hendes første menneskelige biografs overstrømmende fantasi. Disse billeder — og for at værdsætte dem i deres sande værdi så må de undersøges i bindet som beskriver dem — fremlægges alle med ønsket om at forene Skriftens ufejlbarlighed med Sir C. Lyell's "Antiquity of Man" og andre skadende videnskabelige værker. Men det forhindrer ikke sandhed og fakta i at fremstå ved grundlæggelsen af disse indfald, som forfatteren aldrig har turdet at undertegne med hans eget, eller endda et lånt navn. For, hans før-Adamiske racer — ikke Sataniske men ganske enkelt Atlantiske og Hermafroditiske før den sidstnævnte — er nævnt i Biblen når den læses esoterisk, lige som de er i den Hemmelige Lære. De SYV NØGLER åbner mysterierne til fortiden og fremtiden, om de syv store Rod Racer, så vel som for de syv Kalpaer. Selv om skabelsen af mennesket, og endda den esoteriske geologi, med sikkerhed vil blive afvist af Videnskaben lige så meget som de Sataniske og før-Adamiske racer, så vil Videnskaben, alligevel hvis den ikke har nogen anden vej ud af sine vanskeligheder, være nødt til at vælge mellem de to, og så føler vi os sikre på at, på trods af Skriftet, at det er den arkaiske lære som vil blive godtaget når først mysterie sproget er omtrentligt mestret.

§ III.

UR SUBSTANS OG GUDDOMMELIG TANKE.

"Da det vil synes irrationelt at bekræfte at vi allerede kender alle eksisterende årsager, så må der, hvis det er nødvendigt, gives tilladelse til at antage, *en fuldstændig ny faktor*.

"Ved at antage, det som ikke er strengt nøjagtigt endnu, at bølge hypotesen gør rede for alle sandhederne, så henledes vi på at beslutte hvorvidt eksistensen af en bølgende Æter derved er bevist. *Vi kan ikke positivt bekræfte*

at ingen anden supposition vil forklare sandhederne. Newton's korpuskular hypotese indrømmes at være brudt sammen på grund af Interferens; og der er, i nutiden, ingen rival til den. Det er stadigvæk ekstremt ønskværdigt i alle sådanne hypoteser at finde en kollateral bekræftelse, noget bevis *fra andet hold*, om DEN FORMODEDE ÆTER. . . . Nogle Hypoteser består af formodninger med hensyn til de ganske små strukturer og aktiviteter i legemer. Af sagens natur, så kan disse formodninger aldrig bevises ved direkte metoder. Deres eneste fortjeneste ligger i *deres egnethed til at forklare fænomener*. Det er REPRÆSENTATIVE FIKTIONER." — ("*Logic*," af Alexander Bain, LL.D., Part II., p. 133)

Æter, denne *hypotetiske* Proteus, en af moderne Videnskabs "repræsentative Fiktioner" — som, ikke desto mindre, blev *godtaget* i så lang tid — i en af de lavere "principper" af hvad vi kalder UR SUBSTANS (Akâsa, på Sanskrit), en de gamle *drømme*, og som nu igen er blevet den moderne videnskabs drøm. Det er den største, lige så er det den dristigste, af de overlevende spekulationer fra de gamle filosoffer. For Okkultisten, er både ÆTER og Ur Substansen imidlertid en virkelighed. For at angive det tydeligt, så er ÆTER det Astrale Lys, og Ur Substansen er AKÂSA, den GUDDOMMELIGE TANKE'S *Upadhi*.

I moderne sprog, ville den sidstnævnte blive benævnt COSMISK TANKEVIRKSOMHED — Ånd; den førstnævnte, COSMISK SUBSTANS, Stof. Disse, Alfaet og Omegaet for Væren, er kun to *facetter* af den ene Absolutte Eksistens. Den sidstnævnte blev aldrig adresseret, eller endog nævnt, ved noget navn i oldtiden, undtagen allegorisk. I den ældste Aryanske race, Hinduens, bestod de intellektuelle klassers tilbedelse aldrig (sådan som hos Grækerne) af en brændende beundring for fantastisk form og kunst, som senere første til antropomorfisme. Men mens den Græske filosof beundrede form, og Hindu viismanden alene "oplevede den sande relation mellem jordisk skønhed og den evige sandhed" — så forstod de uuddannede i enhver nation ingen af delene, på noget tidspunkt.

De forstår det endda selv ikke nu. GUDS-IDEENS evolution skrider hurtigt frem med menneskets egen intellektuelle evolution. Så sandt er det at det nobleste ideal som den religiøse Ånd i en tidsalder kan flyve højt op til, blot vil fremstå som en grov karikatur for det filosofiske sind i en efterfølgende epoke! Filosoferne selv var nødt til at være *indviede ind i indsigtfulde mysterier*, førend de kunne opfatte de gamles ide korrekt i relation til dette yderst metafysiske emne. Ellers — udenfor sådan indvielse — vil der for enhver tænker være et "Så langt skal du gå og ikke længere," kortlagt af hans intellektuelle kapaciteter, så klart og umiskendeligt som der er for enhver nations eller races fremskridt i dens cyklus via Karmaloven. Udenfor indvielse, vil idealerne hos samtidig religiøs tænkning altid få sine vinger klippet og forblive ude af stand til at flyve højere op; for idealistiske så vel som realistiske tænkere, og endda fri-tænkere, er blot udkommet af det naturlige produkt i deres respektive miljøer og perioder. Begges idealer er kun

det nødvendige resultat af deres temperamenter, og udkommet af den fase af intellektuelle fremskridt som en nation, i den kollektivitet, har opnået. Derfor, som allerede bemærket, så er den moderne (Vestlige) metafysiks højeste flyveture faldet langt ved siden af sandheden. Meget af nutidig Agnostisk spekulation over eksistensen af den "Første Årsag" er lidt bedre end skjult materialisme — terminologien alene er forskellig. Selv så stor en tænker som Hr. Herbert Spencer taler om det "Uerkendelige" lejlighedsvist i udtryk som demonstrerer den dødelige indflydelse fra materialistisk tænkning, som, lige som den dødelige Sirocco, har visnet og ødelagt alle ontologiske spekulationer.*

Fra de tidlige tidsaldre i den Fjerde Race, da Ånd alene blev tilbedt og mysteriet blev manifesteret, ned til de sidste florissante dage med Græsk kunst ved Kristendommens dagry — vovede Hellenerne alene at rejse et alter offentligt til den UKENDTE GUD. Uanset hvad Skt. Paulus må have haft i hans dybdegående sind da han overfor Athenere erklærede at denne "ukendte," som i uvidenhed blev tilbedt af dem, var den sande Gud annonceret af ham selv — den Guddom *var ikke* "Jehovah" (se "*Det Helligste af det Hellige*"), ej heller var han "Skaberen af verdenen af alle ting." For det er ikke "Israels Gud" men den gamle og moderne Panteists "Ukendte" som "ikke dvæler i templer *skabt af hænder*" (Apg. xviii., 23-4).

Guddommelig tanke kan ikke blive defineret, eller dets mening forklaret, undtagen ved utallige manifestationer af Cosmisk Substans hvor den førstnævnte *fornemmes* åndeligt af de som kan gøre det. At sige dette, efter at have defineret den som den Ukendte Guddom, abstrakt, upersonlig kønsløs, som må placeres ved roden af enhver Kosmogoni og dets efterfølgende evolution, svarer ikke at sige noget som helst. Det er som at forsøge på en transcendental ligning for tilstande om de sande værdier for en gruppe, kun havende et antal af *ukendte* kvantiteter i hånden med henblik på at udlede dem. Dets sted findes i de gamle oprindelige Symbolske kort, hvor i, som vist i teksten, det er repræsenteret af et uudgrundeligt mørke, på hvis grundlag fremstår det første centrale punkt i hvidt — således symboliserende sameksistens og sam-evig ÅND-STOF gørende sin tilsynekomst i fænomen verdenen, før dets første differentiering. Når "den ene bliver to," så kan den derefter blive

* Når han, for eksempel, udtrykker den "Første Årsag" — det UKERKENDELIGE — en "kraft *manifesterende* gennem fænomener," og "en uendelig *Energi*" (?) er det klart at han udelukkende har fattet det *fysiske* aspekt af mysteriet for Væren — kun Energiene for Cosmisk Substans. Det sam-evige aspekt for den ENE REALITET — Cosmisk Tankevirksomhed — (med hensyn til dets *noumenon*, synes det *ikke-eksisterende* i den store tænkens sind) er absolut udeladt fra betragtning. Uden tvivl, skyldes denne *ensidige* metode at behandle problemet på stort set den skadelige Vestlige praksis med at underordne bevidsthed, eller anse den som et "bi-produkt" af molekylær bevægelse.

refereret til som *Ånd og stof*. For "Ånd" tilregnes enhver manifestation af bevidsthed, reflekterende eller direkte, og af *ubevidst formålsbestemthed* (for at antage et moderne udtryk brugt i såkaldt Vestlig *filosofi*) som bevidnet i det Vitale Princip, og Naturens underlæggelse under en majestætisk sekvens af uforanderlig lov. "Stof" må anses for at være objektivitet i dens rene abstraktion — det selv-eksisterende grundlag hvis syfoldige manvantariske differentieringer udgør den objektive virkelighed liggende bagved fænomenerne i hver fase af bevidst eksistens. Under perioden for Universel Pralaya, er Cosmisk Tankevirksomhed ikke-eksisterende; og det forskellige differentierede tilstande af Cosmisk Substans opløses tilbage igen ind i den oprindelige tilstand af abstrakt potentiel objektivitet.

Manvantarisk impuls begynder med gen-opvækkelsen af Cosmisk Tankevirksomhed (det "Universelle Sind") samtidig med, og parallelt med den primære fremkomst af Cosmisk Substans — den sidstnævnte er den førstes manvantariske vehikel — fra dets ikke-differentierede *pralayiske* tilstand. Derefter, spejler absolut visdom sig selv i dets Tankevirksomhed; som, ved en transcendental proces, som er superior i forhold til og uforståelig for menneskelig Bevidsthed, resulterer i Cosmisk Energi (*Fohat*). Vibrerende gennem den iboende Substans favn, så ansporer *Fohat* til aktivitet, og guider dets primære differentieringer på alle de Syv planer af Cosmisk Bevidsthed. Der er således *Syv Prot Tyler* (sådan som de nu kaldes), mens Aryansk oldtid kaldte dem de Syv Prakriti, eller Naturer, tjenende, særskilte, som det *relative* homogene grundlag, som i løbet af den forøgede heterogenitet (i Universets evolution) differentierer til fantastisk kompleksitet præsenteret af fænomener på planerne for opfattelse. Udtrykket "relativt" er brugt med velberåd hu, fordi selve eksistensen af en sådan proces, resulterende i de primære udskillelser af udifferentieret Cosmisk Substans ind i evolutionens syfoldige grundlag, pålægger os til kun at betragte *prot ylen** fra hvert plan som en *umiddelbar* fase antaget af Substans i dens passage fra abstrakt, ind i fuld objektivitet.

Cosmisk Tankevirksomhed siges at være ikke-eksisterende under Pralayiske perioder, af den simple grund at der er ingen, og ingenting, til at opfatte dets virkninger. Der kan ikke være nogen manifestation af Bevidsthed, halv-bevidsthed, eller endda "ubevidst formålsbestemthed," undtagen gennem

* Udtrykket *Prot yle* skyldes Hr. Crookes, den eminente kemiker, som har givet det navn til *før-Stof*, hvis man må kalde ur og rent homogene substanser noget sådant, formodet, hvis ikke allerede fundet, af Videnskaben i atomets ultimative sammensætning. Men den begyndende adskillelse af ur stof ind i atomer og molekyler tager sin begyndelse efterfølgende de *Syv Prot ylers* evolution. Det er det sidste af disse — efter for nylig at have detekteret muligheden for dets eksistens på vores plan — som Hr. Crookes leder efter.

stoffets vehikel; det vil sige, på vores plan, hvor i menneskelig bevidsthed *i dens normale tilstand* ikke kan flyve højt op ovenfor det som er kendt som transcendentale metafysik, er det kun gennem nogle molekylære aggregeringer eller struktur at Ånd strømmer op i en strøm af individuel eller under-bevidst subjektivitet. Og da Stof eksisterende adskilt fra opfattelse blot er en abstraktion, så er begge disse aspekter af det ABSOLUTTE — Cosmisk Substans og Cosmisk Tankevirksomhed — fælles indbyrdes afhængige. Med streng akkuratess — for at undgå forvirring og fejl opfattelse — så burde udtrykket "Stof" tillægges til aggregatet af objekter for mulig opfattelse, og "Substans" til *noumena*; for så vidt som *vores* plans fænomener er det opfattende Egos skabelse — modifikationer af dens egen subjektivitet — så kan alle "tilstande af stof som repræsenterer de opfattede objekters aggregat" kun have relativ og ren fænomenmæssig eksistens for afkommet på vores plan. Som den moderne Idealist ville sige, sam-arbejdet mellem Subjekt og Objekt resulterer i Sanser-objektet eller fænomenet. Men, det fører ikke nødvendigvis til den konklusion at det er det samme på alle andre planer; at sam-arbejdet mellem de to på planerne for deres syvfoldige differentiering resulterer i en syvfoldig aggregering af fænomener som ligeledes *per se* er ikke-eksisterende, selv om de er konkrete realiteter for Entiteterne i hvis oplevelse de udgør en del, på den samme måde som klipper og floder rundt om os er virkelige set fra fysikerens standpunkt, selv om de er uvirkelige sanser-illusioner set fra metafysikerens. Det vil være en fejl at sige, eller endda forestille sig en sådan ting. Fra den højeste metafysiks standpunkt, er hele Universet, guder inkluderet, en illusion; men illusionen om ham som i sig selv er en illusion adskiller sig på ethvert plan af bevidsthed; og vi har ikke mere ret til at dogmatisere om den mulige natur af et Ego's opfattelsesevner på, lad os sige, det sjette plan, end vi er nødt til at identificere vores opfattelser med, eller gøre dem en standard for, en myres, i *dens* bevidsthedstilstand. Det sande objekt adskilt fra bevidsthed* er ukendt for os, mens vi lever på planet for vores tre-dimensionelle Verden; lige som vi kun kender de mentale tilstande det fremkalder i det opfattende Ego. Og, så længe som kontrasten mellem Subjekt og Objekt varer ved — for eksempel, så længe som vi nyder vores fem sanser og ikke mere, og ikke ved hvordan vi kan adskille vores al-opfattende *Ego* (det Højere selv) fra disse sanser trældom — så længe vil det være umuligt for det *personlige* Ego at bryde igennem den barriere som adskiller det fra en

* Cosmisk Tankevirksomhed fokuseret i et princip eller en *upadhi* (grundlag) resulterer i det individuelle Ego's bevidsthed. Dets manifestation varierer med graden af *upadhi*, dvs., gennem det kendt som *Manas* strømmer den frem som Sind-Bevidsthed; gennem *Buddhi*'s mere fint differentierede struktur (stoffets sjette tilstand) hvilende i *Manas* oplevelse som dets basis — som en strøm af åndelig INTUITION.

viden om *tingene i dem selv (eller Substans)*. Dette Ego, som gør fremskridt i en opstigende bue af subjektivitet, må udtømme oplevelsen på ethvert plan. Men ikke førend Enheden er sammensmeltet i ALTET, uanset om det er på på dette eller noget andet plan, og både Subjekt og Objekt forsvinder i den Nirvaniske Tilstands absolutte negation (negation, igen *kun fra vores plan*), skaleres Alvidenhedens top — Viden om tingene-i-dem-selv; og løsningen på den endnu mere frygtelige gåde tilnærmet, som selv den højeste Dhyan Chohan må bukke sig ned foran i stilhed og uvidenhed — det unævnelige mysterium om det som af Vedantisterne kaldes, PARABRAHMAM.

Derfor, når det er sådan, så har alle som har søgt at give et navn til det uopfattede Princip ganske enkelt degraderet det. Endda at tale om Cosmisk Tankevirksomhed — bortset fra i dets *fænomenmæssige* aspekt — er som at prøve at sløre ur Chaos, eller at putte en skrevet etikette på EVIGHEDEN.

Hvad, er så "ur Substansen," dette mysteriøse objekt som Alkymien altid omtalte, og som blev emnet for filosofisk spekulation i enhver tidsalder? Hvad kan det endeligt være, selv i dets fænomenmæssige før-differentiering? Selv *dette* er ALT i manifesteret Natur og — *ingenting* for vores sanser. Den nævnes under forskellige navne i enhver Kosmogoni, refereres til i enhver filosofi, og vises, ind til den dag i dag, at være den altid undslippende-opfattelse PROTEUS i Naturen. Vi berører og føler den ikke; vi ser på den uden at se den; vi ånder ind og opfatter den ikke; vi hører og lugter den uden den mindste erkendelse af at den er der; for den er i ethvert molekyle i det som vi i vores illusion og uvidenhed anser for at være Stof i enhver af dets tilstande, eller forestiller os som en følelse, en tanke, en emotion. . . . Kort sagt, er den "*upadhi*," eller vehikel, til ethvert muligt fænomen, uanset fysisk, mentalt, eller psykisk. I åbningssætningen til *Første Mosebog*, så vel som i den Kaldæiske Kosmogoni; i *Purânaerne* i Indien, og i Egyptens *the Book of The Dead*, åbner den alle steder manifestationens cyklus. Den benævnes "Chaos," og vandenes ansigt, udklækket af Ånden udgående fra det Ukendte, under hvilket som helst navn. (Se "*Chaos, Theos, Kosmos*.")

Forfatterne til de hellige Skrifter i Indien går dybere ind i oprindelsen til de evolverede ting end Thales eller Job, for de siger: —

"Fra INTELLIGENS (kaldt MAHAT i *Purânaerne*) associeret med UVIDENHED (Iswar, som en *personlig* guddom) *ledsaget af dens projicerende kraft*, hvor i kvaliteten sløvhed (*tamas*, ufølsomhed) er fremherskende, udgår *Æter* — fra æter, luft; fra luft, varme; fra varme, vand; og fra vand, jord "med alting på det." "Fra DETTE, fra dette samme SELV, blev *Æter* frembragt," siger Vedaen. (*Taittiriya Upanishad II. 1*).

Det bliver således tydeligt at det er ikke *denne* *Æter* — udsprunget fra det fjerde

skridt fra en *Emanation* af Intelligens "associeret med Uvidenhed" — som er det høje princip, den *gudslignende* Entitet tilbedt af Grækerne og Latinerne under navnet "*Pater alvidenhed Æther*;" og "*Magnus Æther*" i dens kollektive aggregater. Den syvfoldige graduering, og de utallige underinddelinger og forskelle, foretaget af de gamle mellem *Æterens* kollektive kræfter, fra dens ydre virkninger rand, som vores Videnskab er så familiære med, op til den "Ubestemmelige Substans," en gang godtaget til at være "Rummets Æter," nu i færd med at blive afvist, har altid været en irriterende gåde for enhver gren af viden. Mytologerne og symbologerne i vores tid, som er forvirret over denne uforståelige glorificering, på den ene side, degradering på den anden, af den samme guddommeliggjorte entitet og i de samme religiøse systemer, drives ofte til de mest tåbelige fejl. Kirken, fast som en klippe i hver og en af dens tidlige fejl fortolkninger, har gjort Æteren til hendes Sataniske legioners bolig.* Hele hierarkiet af "Faldne" engle er der; *Kosmokraterne* — eller "verdens bærerne," (ifølge Bousset); *Mundi Tenetes* — "verdens holderne," som Tertullian kalder dem; og *Mundi Domini* "verdens herredømmerne," eller rettere *dominatorerne*, *Curbati'en*, eller "Kurvet," osv., som således gør stjernerne og de himmelske kloder i deres bane — til Djævl!

Forskellen gjort mellem de syv tilstande af Æter (den selv en af de Syv Cosmiske principper), mens de Gamles Æther er *universel Ild*, kan respektivt ses i Zoroaster's og Psellus' påbud. Den førstnævnte sagde: "Konsulter den kun når den er uden form og figur," *absque formâ et figurâ*, som betyder uden flammerne eller brændende kul. "Når den har en form — *agt den ikke*," lærer Psellus; "men når den er formløs, adlyd den, for det er den *hellige ild*, og alt hvad den åbenbarer dig vil være sandt."† Det beviser at Æter, i sig selv et aspekt af Akâsa, på sin side har mange aspekter eller "principper."

Alle de gamle nationer guddommeliggjorde Æther i dens ubestemmelige aspekt og kraft. Virgil kalder Jupiter, *Pater omnipotens Æther*, "den store Æther."‡ Hinduerne havde også placeret den blandt deres guddomme; under navnet Akâsa (Ætherens syntese). Og forfatteren til det *Homoioimeriske*

* For det er således at Kirken har fortolket vers 12 i Kapitel VI. til Efeserne "For vi kæmper ikke imod kød og blod, men, imod myndigheder, imod magter, imod mørkets herskere i denne verden." Senere hen nævner Skt. Paulus de åndelige *ondskaber* ("slemhed" i de Engelske tekster) SPREDT I LUFTEN — "*Spiritualia nequitiae coelestibus*," den Latinske tekst angiver forskellige navne til disse "onder," de uskyldige "Elementaler." Men Kirken har ret denne gang, men tager fejl i at kalde dem djævl. Det ASTRALE LYS eller den lavere Æter er fyldt af bevidste og halvt-bevidste og ubevidste entiteter; blot har kirken mindre *magt* over dem end over usynlige mikrober eller moskitoer.

† *Effatum XVI*. "Oracles of Zoroaster."

‡ *Georgica*. Book II.

filosofiske System, Anaxagoras fra Clazomenæ, troede fuldt og fast at alle tings åndelige prototyper, så vel som deres elementer, skulle findes i den uudgrundelige Æter hvor de blev genereret, hvor fra evolverede, og hvor til de vendte tilbage — en Okkult lære.

Det bliver således klart at det er fra denne Æter i dens højeste syntetiske aspekt, når den først antropomorfiseres, at den første ide om en personlig skabende guddom sprang frem. Hos de filosofiske Hinduer er elementerne *Tamas*, dvs., "uoplyste af *intellekt*, som de forvrænger."

Vi har nu udtømt spørgsmålet om den mystiske mening for "Ur Kaos" og for Rod-Princippet, og vist hvordan de var forbundet med Akâsa i de gamle filosofier, forkert oversat til Æther, og også med *Maya* (illusion) — hvor af *Ishwara* er det mandlige aspekt. Vi skal tale videre om det *intelligente* "princip," eller rettere om de usynlige *ikke-materielle* egenskaber, i de synlige og materielle elementer, som "udsprang fra *ur* Chaos."

For, "Hvad er det ur Chaos, andet end Æther?" spørges det i "ISIS UNVEILED." Ikke den *moderne* Æter; ikke den som anerkendes nu, men sådan en som *var* kendt af de gamle filosoffer længe før Moses tid; men Æther, med alle dens mysteriøse og okkulte egenskaber indeholdende i sig selv kimene til universel skabelse. *Øvre* Æther eller Akâsa, er den himmelske jomfru, og moder til enhver eksisterende form og væren, fra hvis favn, Stof og Liv, Kraft og Handling, kaldes frem i eksistens, så snart som de er "udklækket" af den Guddommelige Ånd. Æther er Hinduernes Aditi, og den er Akâsa. Elektricitet, magnetisme, varme, lys, og kemiske aktiviteter er så lidt forstået selv nu at friske fakta konstant udvider vores videns rækkevidde. Hvem ved hvor denne proteanske gigants kræfter — Æther — ender; eller hvor fra dets mysteriøse oprindelse kommer? Vi mener, hvem, benægter ånden der arbejder i den, og evolverer alle synlige former ud af den?

Det vil være en let opgave at vise at de kosmogoniske legender over hele verden er baseret på en viden hos de gamle om disse videnskaber, som i vores dage har allieret dem selv til støtte for doktrinen om evolution; og at videre efterforskning kan påvise at disse gamle var langt bedre bekendt med selve denne sandhed om evolution, omfattende både dens fysiske og åndelige aspekter, end vi er nu. "Hos de gamle filosoffer, var evolution en universel læresætning, en doktrin omfattende det *hele*, og et etableret princip; mens vores moderne evolutionister kun er i stand til at præsentere os med spekulative teorier; med *særskilte*, hvis ikke helt *negative* læresætninger. Det er unyttig for vores moderne visdoms repræsentanter at lukke debatten og foregive at spørgsmålet er afgjort fordi den obskure fraseologi i den, langt senere, Moasiske beretning støder sammen med den præcise udlægning af 'Nøjagtig Videnskab' " (*Isis Unveiled.*")

Hvis man vender sig til "Manu's Love (eller Forordninger)," så finder man prototypen på alle disse ideer. I deres oprindelige form for det meste tabt (for den Vestlige verden), forvrængede af senere interpolationer og tilføjelser, så har de, ikke desto mindre bevaret tilstrækkeligt af deres gamle Ånd til at vise dens karakter. "Den Selv-eksisterende Herre, (*Vishnu, Narayana, osv.*) der ved at fjerne mørket" blev manifesteret, og som med "ønsket at frembringe væsner fra hans Essens, i begyndelsen, skabte, vand alene. I dette kastede han sæd. . . . Denne blev et gyldent Æg." (V. 6, 7, 8, 9.) Hvor fra kom denne Selv-eksisterende Herre? Den kaldes DET, og omtales som "Mørke, uopfatteligt, uden bestemte kvaliteter, uopdageligt lige som i fuldstændig søvn." (V. 5.) Efter at have dvælet i dette Æg i et helt guddommeligt år, så splitter han "som i verden kaldes Brahmâ," Ægget i to, og fra den øvre del danner han himlen, fra den lavere jorden, og fra midten rummet og "vandenets evige sted." (12, 13.)

Men der er, direkte følgende disse vers, noget mere vigtigt for os, da det fuldstændig bekræfter vores esoteriske læresætninger. Fra vers 14 til 36, angives evolutionen i rækkefølgen beskrevet i den Esoteriske filosofi. Dette kan ikke let blive erklæret falsk. Selv Medhâtithi Viraswâmin's søn, og forfatter til Kommentaren, "the Manubhâsya," hvis datering, ifølge vestlige Orientalister, er 1.000 EVT., hjælper os med hans bemærkninger til opklaringen af sandheden. Han viste sig selv enten uvillig til at fremlægge mere, fordi han kendte den sandhed som er nødt til at blive holdt væk fra den profane, eller også var han virkelig forvirret. Stadigvæk, er det han fremlægger gør det syvfoldige princip i mennesker og natur tydeligt nok.

Lad os begynde med Kapitel 1. i "Forordningerne" eller "Lovene" efter at den Selv-eksisterende Herre, den *umanifesterede* Logos fra det Ukendte "Mørke," bliver manifesteret i det gyldne Æg. Det er fra dette "Æg," fra —

(11.) Det som er den ikke-opdelte (udifferentierede) årsag, evig, som *Er og ikke Er*, fra Det udgik den mand som i verden kaldes Brahmâ. . . .

Her finder vi, som i alle ægte filosofiske systemer, endda "Ægget" eller Cirklen (eller Nul), uudgrundelig Uendelighed, refereret til som DET,* og Brahmâ, den første *enhed* kun, refereret til som den *mandlige* gud, *dvs.*, det frugtbringende Princip. Det er ① eller 10 (ti) Dekaden. Kun på det Syvfoldige *eller vores Verdens* plan, kaldes det Brahmâ. På det for den *Forenede Dekade* i Virkelighedens bolig, er denne mandlige Brahmâ en illusion.

(14.) "Fra Selv (*âtmanah*) skabte han sind, (1) *som er og ikke er*;

* Det fuldkomne apex i den Pythagoræiske triangel: se Sektioner i Vol. II., "Kors og Cirkel," og "Korsets Tidligste Symbolikker."

(2) og fra sind, Ego-isme (Selv-Bevidsthed) herskeren; (3) Herren."

(1.) Sindet er *Manas*. Medhâtithi, kommentatoren, observerer her med rette at det er det modsatte af dette og viser allerede interpolering og omarrangering; for det er *Manas* som udspringer fra *Ahamkara* eller (Universel) Selv-Bevidsthed, da *Manas* i mikrokosmos udspringer fra Mahat, *eller Maha-Buddhi* (Buddhi, i mennesket). For *Manas* er dual, og er som vist og oversat af Coolebroke, "*tjenende for både forståelse og handling*, er et organ for affinitet, værende beslægtet med resten." "Resten" betyder, her, at *Manas*, vores femte princip (det femte, fordi kroppen blev navngivet den første, som er det modsatte af den sande filosofiske orden)* er i affinitet med Atma-Buddhi og med de fire lavere principper. Deraf, vores lære: nemlig, at *Manas* følger Atma-Buddhi til devachan, og at den lavere (bundfald, resterne af) *Manas* forbliver med *Kama rupa*, i *Limbus*, eller *Kama-loka*, "Skallernes" bolig.

(2.) Sådan er betydningen af *Manas*, som "*er, og ikke er.*"

(3.) Medhâtithi oversætter den som "Jegets ene bevidste," eller Ego, ikke "hersker," som Orientalisterne gør. Således oversætter de vers 16: "Efter også at have skabt de subtile dele af de seks (det Store Selv og de fem organer for forståelse) af umålelige lysende lys, for at de kunne gå ind i Selvets (*Atmamâtrâsu*) elementer, så skabte han alle væsner."

Når, den ifølge Medhâtithi, burde læses *mâtrâ-Chit* i stedet for "*Atmamâtrâsu*," og således angives at sige: —

"Efter at havde gennemtrængt de subtile dele af de seks, af umåleligt lysende lys, ved selvets elementer, skabte han alle væsner."

Denne senere læsning må være den korrekte, da han, *Selvet* er hvad vi kalder *Atmâ*, og udgør således det syvende princip, syntesen af de "*seks.*" Sådan er også opfattelsen hos redaktøren af *Mânava-dharma Shâstra*, som synes intuitivt at have gået langt dybere ind i ånden på filosofien end oversætteren af "Manu's Forordninger," den afdøde Dr. Burnell. For han tøver lidt mellem Kulluka's tekst og Medhâtithi's kommentarer. Afvisende *tanmâtraerne*, eller subtile elementer, og Kulluka's *âtmamâtrâsu*, siger han, hvor han tillægger principperne til det Cosmiske *Selv*: "De seks fremstår snarere at være *manas* plus de fem principper for Æter, luft, ild, vand, jord"; "efter at have forenet de fem dele af disse seks med det åndelige element (det *syvende*) skabte han (således) alle eksisterende ting;" *âtmamâtra* er derfor det åndelige atom som i modsætning til de elementære, ikke reflekterende "elementer i ham selv." Han korrigerer således oversættelsen af vers — "17. Da de legemlige formers subtile elementer fra Denne Ene afhænger af disse seks, så

* Se A. Coke Burnell's oversættelse, redigeret af Ed. W. Hopkins, Ph.D.

kalder de viise hans form *çarira*" (sharira) — og han siger at "Elementerne" her betyder portioner eller dele (eller principper), hvis læsning bekræftes af vers 19, som siger: —

"19. Dette ikke-evige (Univers) fremstår derefter fra den Evige, ved hjælp af de subtile elementer af former fra *disse syv* meget herlige principper" (*purusha*).

Ifølge Medhâtithi, bemærker Redaktøren, kommenterende at "de fem elementer plus sind (*Manas*) og Selv-Bevidsthed (*Ahamkara*)* menes;" "subtile elementer," som før (betød) "fem portioner af form" (eller principper). For vers 20 viser det, når det siger om disse (fem elementer, eller "fem portioner af form" (*rupa*, plus *Manas* og Selv-Bevidsthed) at de udgør de "syv *purusha*," eller *principper*, i Purânaerne kaldt de "Syv Prâkritier."

Desuden, omtales disse "fem elementer" eller "fem portioner" i vers 27 som "de som kaldes de atomisk ødelæggelige portioner" — derfor "adskilte fra *nyâya*'s atomer."

Denne skabende Brahmâ, udgående fra det mondæne eller gyldne æg, forener både de mandlige og kvindelige principper i ham selv. Han er, kort sagt, den samme som alle de skabende Protologi. Om Brahmâ, kan det imidlertid ikke siges, lige som om Dionysis: "πρωτόγονον διφνή τρίγονον Βακχείου Ἄνακτα Ἄγριον ἀρρητὸν κρύφιον δικάρωτα δίμορφον" — en lunar Jehovah — Bacchus sandelig, med David dansende nøgen foran hans *symbol* i arken — fordi ingen udsvævende Dionysia blev nogensinde etableret i hans navn og ære. Alle sådanne offentlige tilbedelser var eksoteriske, og de store universelle symboler blev forvrænget universelt, lige som Krishna's nu er af Vallabachâryaerne fra Bombay, tilhængerne af *barne* guden. Men er disse populære guder den *sande Guddom*? Er de Toppunktet og syntesen af den syvfoldige skabelse, mennesket inkluderet? Aldrig! Hver og en er en af trinene på den syvfoldige stige for Guddommelige Bevidsthed, pagansk så vel som Kristen. For Ain-Soph siges også at manifestere gennem de *Syv Bogstaver i Jehovah's navn* som, efter at have overtaget den Ukendte Ubegrænsede's plads, af hans hengivne blev givet hans Syv Tilstedeværelsens Engle — hans *Syv Principper*. Alligevel nævnes de i næsten enhver skole. I den rene Sânkhya filosofi kaldes *mahat*, *ahamkara* og de fem *tanmâtras* for de *syv Prakritier* (eller Naturer), og de tælles fra *Maha-Buddhi* eller Mahat ned til Jorden. (Se *Sânkhya Karika* III. and Kommentarer.)

Ikke desto mindre, uanset hvor forvrængede med henblik på Rabbinske formål den oprindelige *Elohistiske* version af Ezra er, uanset hvor frastødende endda selv den *esoteriske*

* *Ahamkara*, som universel Selv-Bevidsthed, har et trefoldigt aspekt, lige som også *Manas*. For denne undfangelse af "Jeg," eller ens Ego, er enten *sattwa*, "ren stilhed," eller fremstår som *rajas*, "aktiv," eller forbliver *tamas*, "stagnerende," i mørket. Den tilhører Himlen og Jorden, og antager begges egenskaber.

mening til tider er i de Hebraiske skrifter, som er sådan meget mere end dets ydre *slør* eller *klædning* kan være* — når først de *Jehovistiske* dele er elimineret, så opleves de Moasiske bøger som fyldt med ren okkult og uvurderlig viden, især i de første seks kapitler.

Læst ved hjælp af Kabalen finder man et mageløst tempel af okkulte sandheder, en kilde til dybt skjult skønhed skjult under en struktur, hvis *synlige* arkitektur, på trods af dens tilsyneladende symmetri, er ude af stand til at stå sig overfor den kolde fornufts kritik, eller afsløre dets alder, for den tilhører alle tidsaldre. Der er mere visdom skjult i de eksoteriske *fabler* i Purânaerne og Biblen end i alle de eksoteriske *sandheder* og videnskaben i verdens litteratur, og mere sand OKKULT Videnskab, end der er i den nøjagtige viden i alle akademierne. Eller, med klarere og tydeligere sprogbrug, der er lige så meget esoterisk visdom i nogle dele af de *eksoteriske* Purânaer og Pentateuken, som der er af nonsens og designet barnligt fantasi i den, når den kun læses med det døde-bogstavs morderiske fortolkninger hos store dogmatiske religioner, og især i sekter.

Lad enhver læse de første vers i kapitel i. fra *Første Mosebog* og reflektere over dem. Der beordrer "Gud" en *anden* "gud," som *udfører hans ønske* — selv i den *forsigtige* Engelske Protestantiske oversættelse af James Første autoriserede udgave.

I "begyndelsen," det Hebraisk sprog havde ikke noget ord til at udtrykke ideen om Evighed med, † former "Gud" *himlen* og *Jorden*; og den sidstnævnte er "uden form og tom," mens den førstnævnte rent faktisk ikke er Himlen, men "Dybet," *Chaos*, med mørket på dets overflade. ‡

"Og GUD'S *Ånd* bevægede sig over Vandenes overflade" (v. 2), eller det Store Dyb i Uendeligt Rum. Og denne *Ånd* er *Nara-yana, eller Vishnu*.

* Se "Det Helligste af det Hellige."

† Ordet "evighed," ved hvilket de Kristne teologer fortolker udtrykket "for altid og altid," eksisterer ikke på det Hebraiske sprog — enten som et ord eller en mening. *Oulam*, siger Le Clerc, indikerer kun en tid hvor begyndelse eller afslutning ikke kendes. Det betyder ikke "*uendelig* varighed," og ordet *for altid* i det Gamle Testamente, betegner kun en "lang tid." Ej heller bruges udtrykket "evighed" i den Kristne betydning i Purânaerne. For i Vishnu Purâna, siges det klart at Evighed og Udødelighed kun menes som "eksistens ind til Kalpaens afslutning." (Book II. chap. viii.)

‡ Orfisk teogoni er rent Orientalisk og Indisk i sin *Ånd*. De successive transformationer den er undergået, har nu adskilt den meget fra den gamle Kosmogoni's *ånd*, som det kan ses ved endda at sammenligne den med Hesiod's teogoni. Alligevel bryder den sande Aryanske Hindu *ånd* frem overalt i både Hesiod's og den Orfiske teogoni. (Se James Darmesteter's bemærkelsesværdige værk, *Cosmogonies Aryennes*, i hans *Essais Orientaux*.) Således er den oprindelige Græske opfattelse af Chaos den samme som den Hemmelige Visdoms Religions. I Hesiod, er Chaos derfor, uendelighed, uudgrundelig, endeløs og begyndelsesløs i varighed, en abstraktion på samme tid som en synlig tilstedeværelse. RUMMET fyldt med mørke, som er ur stof i dens *før-cosmiske* tilstand. For, Chaos er Rummet i dens etymologiske betydning, ifølge Aristotles, og Rum er *den* altid Usete og Uerkendelige Guddom indenfor vores filosofi.

"Og Gud sagde, Lad der være et firmament. . ." (v. 6), og "Gud," den anden, adlød og "skabte firmamentet" (v. 7). "Og Gud sagde lad der blive lys," og "der blev lys." Nu betyder det sidstnævnte slet ikke lys, men i Kabalaen, den androgyne "Adam Kadmon," eller Sefira (*Åndeligt lys*), for de er ét; eller, ifølge den Kaldæiske "Book of Numbers," de *sekundære* engle, den første er Elohim som er *aggregatet* fra denne "formende" *gud*. For hvem befales disse ord til? Og hvem er det som befaler? Det som befaler er den *evige Lov*, og ham som adlyder, *Elohim*, den kendte kvantitet handlende i og med *x*, eller den ukendte kvantitets koefficient, *Kræfterne* fra den ENE Kraft. Alt dette er Okkultisme, og findes i de arkaiske STANZAER. Det er fuldkomment uvæsentligt uanset om vi kalder disse "Kræfter" for Dhyan Chohaner, eller *Ophanim*, som Skt. Johannes gør det.

"Det ene Universelle Lys, som for Mennesket er *Mørke*, er altid eksisterende," siger den Kaldæiske "Book of Numbers." Fra den udgår periodisk den ENERGI, som reflekteres i "Dybet" eller Chaos, de fremtidige verdens forråds-kammer, og, når den først vækkes, så sætter den de latente Kræfter i bevægelse og gør dem frugtbare, Kræfter som altid er de evigt tilstedeværende potentialer i den. Så vågner Brahmaerne og Buddhaerne på ny — de sam-eksisterende Kræfter — og et nyt Univers fremkommer i væren. . . .

I *Sepher Jezirah*, den Kabalistske Bog om Skabelse, har forfatteren tydeligt gentaget Manu's ord. I den, er den Guddommelige Substans repræsenteret som den alene har eksisteret fra evigheden, det uudgrundelige og absolutte; og som om den fra sig selv har udsendt Ånden.* "En er Ånden fra levende Gud, velsignet være DENS navn, som lever for evigt! Stemme, Ånd, og Ord, det er den Hellige Ånd; "† og dette er den abstrakte Kabalistske Treenighed, så uceremonielt antropomorficeret af de Kristne Fædre. Fra denne trefoldige ENE emanerede hele Kosmos. Først fra EN emanerede tallet TO, eller Luft (Faderen), det skabende element; og derefter udgik tallet TRE, *Vand* (Moderen), fra luft; *Æter* eller *Ild* fuldender de mystiske fire, *Arba-il'en*‡ "Da den Skjultes Skjulte ønskede at åbenbare Ham selv, så lavede han først et punkt (ur punkt, eller den første Sefirot, luft, eller Hellige Ånd), formet til en hellig form (de ti Sefirot, eller det Himmelske menneske), og dækkede det med en rig og strålende klædning, *dette er verden.*"§

* Den *manifesterede* Ånd; Absolut, Guddommelig Ånd er et med den absolutte Guddommelige Substans: Parabrahm og Mulaprakriti er ét i deres essens. Derfor, er Cosmisk Tankevirksomhed og Cosmisk Substans i deres oprindelige natur også ét.

† "Sepher Jezireh," ch. 1, Mishna ix.

‡ Ibid. Det er fra *Arba* at Abram forårsages at komme.

§ "Sohar," I, 2a.

"Han gør vinden Hans budbringere, flammende Ild Hans tjenere," siger Jezireh, visende de sidstnævnte euhemeriserede Elementers cosmiske karakter,* og at Ånden gennemtrænger ethvert atom i Kosmos.

Denne "ur Substans" kaldes af nogle *Chaos*: Platon og Pythagoræerne kaldte den *Verdenssjælen* efter at den var blevet befrugtet af Ånden fra *det* som ruger over de Oprindelige Vande, eller *Chaos*. Det er ved at blive reflekteret i den, siger Kabalisten, at det rugende Princip *skabte* phantasmagoriaen for et synligt, manifesteret Univers. *Chaos*, før — Æter, efter, "refleksionen;" det er stadigvæk guddommen som gennemtrænger hele Rummet og alle ting. Det er den usynliges, ubestemmelige Ånd for tingene og den usynlige, alt for håndgribelige væske som radierer fra den sunde magnetisørs fingre, for det er Vital Elektricitet — LIVET selv. Hånligt kaldt "den Almægtige nebulous," af Marquis de Mirville, så angives det af Teurgikerne og Okkultisterne ind til den dag i dag som "den levende Ild"; og der er ikke en Hindu som praktiserer en bestemt slags meditation ved daggry som ikke kender dens virkninger.† Det er "Lysets

* "Sepher Jezireh," Mishna ix., 10. Overalt gennem Apostlenes Gerninger, kalder Paulus de usynlige Kosmiske Væsner for "Elementerne." (*Se Græske Tekster.*) Men nu er Elementerne degraderet til og begrænset til atomer som intet vides noget om, endnu, og som kun er "nødvendighedens børn" sådan som Æter også er det — sådan som vi sagde det i "ISIS." "De fattige ur elementer har længe været i eksil, og vores ambitiøse fysikere kappes om at beslutte hvem der skal tilføje en mere til det spæde kuld af tres og ulige elementære substanser." Imens raser der en krig i moderne kemi om udtrykkene. Vi nægtes at kalde disse substanser "kemiske elementer," for de er ikke "ur principper fra selv-eksisterende essenser hvor ud fra universet blev formet," ifølge Platon. Sådanne ideer associeret med ordet *element* var gode nok for den "gamle Græske filosofi," men moderne videnskab afviser dem; for, som Professor Crookes siger, "de er uheldige udtryk," og eksperimentel videnskab vil ikke have "noget at gøre med nogen som helst slags essenser undtagen de som den kan se, lugte, eller smage. Den overlader andre til metafysikerne. . . ." Vi må endda være taknemmelige for så meget.

† Skrivende om dette emne i *Isis Unveiled* sagde vi om det at det var: "De gamles Chaos, den Zoroastriske hellige ild, eller Persernes *Atash-Behram*; Hermes-ilden, Elme-ilden hos de gamle Germanere; Cybeles lynild; Apollon's brændende fakkel; flammen på Pan's alter; den uudslykkelige ild i templet på Akropolis; og i den fra Vesta; Pluto's hjelms ild-flamme; de strålende gnister fra Dioscuri's hatte, på Gorgon hovedet, Pallas'es hjelm, og Merkur-staven; den Egyptiske Phtha-Ra; den Græske *Zeus' Cataibates* (den nedstigende) fra Pausanias; pinsens ild-tunger; Moses brændende busk; *Anden Mosebog's* ildsøjle, og Abraham's "brændende lampe," det "bundløse huls" evige ild; det Delfiske orakels dampe; Rosenkruzernes Sideriske lys; AKÂSA hos Hinduistiske adepter; Eliphaz Lévi's Astrale Lys; nerve-auraen og væsken hos magnetisørerne; Reichenbach's *od*; Thury's Psychod og ecteniske kraft; Sargant Cox's psykiske kraft, og nogle naturalisters atmosfæriske magnetisme; galvanisme; og endelig, elektricitet — alle disse er kun forskellige navne for mange forskellige manifestationer eller virkninger fra den samme mysteriøse, alt-gennemtrængende årsag, den Græske *Archeus*." Vi tilføjer nu — at den er alt dette og meget mere.

Ånd" og *Magnes*. Som sandfærdigt udtrykt af en opponent, så er *Magus* og *magnes* to grene der gror fra den samme stamme og skyder de samme resultanter frem. Og i denne benævnelse af "levende ild" så kan vi også opdage meningen med den gådefulde sætning i *Zend-Avesta* som siger at der er "en ild som giver viden om fremtiden. Videnskab og elskværdig tale," *dvs.*, udvikler ekstraordinære veltalenhed i sybil'en, den sensitive, og endda nogle talere.

Denne "ild" omtales i alle Hindu Bøgerne, lige som også i Kabalistiske værker. *Zohar* forklarer den som den "hvide skjulte ild, i *Resha trivrah*" (det Hvide hoved), hvis Vilje forårsager at den ildagtige væske flyder i 370 strømninger i enhver retning i universet. Den er identisk med "Slangen som løber med 370 skridt" i *Siphrah Dzenioota*, som, når det "Fuldkomne Menneske," Metatronen, *vækkes, dvs.*, når det *guddommelige* menneske iboende i det *dyriske* menneske, så bliver Slangen, *tre ånder*, det vil sige, er Atma-Buddhi-Manas, i vores teosofiske fraseologi. (Se Del II. i Bind. II., §§ 3, "Krigen i Himlens Mange Betydninger.")

Ånd, eller Cosmisk Tankevirksomhed, og Cosmisk Substans — en af hvis *principper* er Æter — er derfor *ét*, og inkluderer ELEMENTERNE, i den betydning Skt. Paulus tillægger dem. Disse Elementer er den skjulte Syntese som repræsenterer Dhyan Chohanerne, Devaerne, Sefiroterne, Amshaspenderne, Ærkeenglene, osv., osv. Videnskaben om Æter — Berosus' *Ilus*, eller Kemiens *Protyle* — udgør, så at sige, det *grove* materiale (relativt) hvor ud fra de ovenfor-nævnte "Byggere," der følger planen som evigt er lagt ud for dem i den GUDDOMMELIGE TANKE, former systemerne i Cosmos. De er "myter," fortælles vi. "Ikke mere end Æter og Atomerne," svarer vi. De to sidstnævnte er *absolutte* nødvendigheder for fysisk videnskab; "Byggerne" er lige så meget en absolut nødvendighed for metafysikken. Vi drilles med: "I så dem aldrig." Vi spørger materialisterne: "Har i nogensinde set Æter, *eller jeres Atomer*, eller, yderligere, jeres KRAFT?" Desuden, godtager, en af de største Vestlige Evolutionister i vores moderne tid, Darwin's medhjælper, Hr. A. R. Wallace, når han diskuterer den Naturlige Udvalgelses utilstrækkelighed med hensyn til alene at gøre rede for Menneskets fysiske form, eksistensen af "højere intelligensers" guidende handling som en "*nødvendig* del af de store love som styrer det materielle Univers" ("*Contributions to Theory of Natural Selection*").

Disse "højere intelligenser" er *Okkultisternes* Dhyan Chohaner.

Sandelig, er der få Myter i noget religiøst system værdig navnet, som ikke har en *historisk* så vel som et *videnskabeligt* grundlag. "Myter," observerer Pococke korrekt, "er nu bevist at være fabler, *i lige proportion med at vi forstår dem; sandheder*, i proportion med sådan som *de en gang blev forstået*."

Den ene sejrende, mest markante ide — fundet i al gammel lære,

med reference til Cosmisk Evolution og den første "skabelse" af vores Klode med alle dens produkter, organisk og *uorganisk* (mærkeligt ord for en Okkultist at bruge) — at hele Kosmos er udsprunget fra den GUDDOMMELIGE TANKE. Denne tanke befrugter stof, som er sam-evig med den ENE VIRKELIGHED; og alt som lever og ånder evolverer fra emanationerne fra den ENE *Uforanderlige* — Parabrahm = Mulaprakriti, den evige ene-rod. Den førstnævnte af disse er, så at sige, aspektet af det centrale punkt vendt indad ind i regioner helt utilgængelige for det menneskelige intellekt, og er absolut abstraktion; hvorimod, den i dens aspekt som *Mulaprakriti* — den evige rod til alt, — i det mindste giver en en slags tåget forståelse for Mysteriet for Væren.

"Derfor, blev det lært i de *indre* templer at dette synlige univers for ånd og stof kun er det konkrete billede af den ideelle abstraktion; den var bygget på modellen fra den første GUDOMMELIGE IDE. Således eksisterede vores univers fra Evighed af i en latent tilstand. Sjælen der animerede dette rent åndelige univers er den centrale sol, den højeste guddom selv. Det var ikke den *Ene* som byggede ideens konkrete form, men den første-undfangede; og da den var baseret på den geometriske figur dodekaederen,* var den første-undfangede 'tilfreds med at bruge tolv tusinde år på dens skabelse.' Det sidstnævnte tal er udtrykt i den Tyrrenske kosmogoni,† som viser mennesket skabt i det sjette årtusinde. Dette svarer til den Egyptiske teori om 6.000 'år' ‡ og til den Hebraiske udregning. Men det er den eksoteriske form af det. Den *hemmelige* udregning forklarer at de 'tolv tusinde og de 6.000 år' er BRAHMA'S ÅR — en Brahmå's dag er lig med 4.320.000.000 år. Sanchoniathon § erklærer i hans *Kosmogoni*, at da vinden (ånd) blev forelsket i dets egne principper (chaosen), fandt en intim forening sted, hvis forbindelse blev kaldt *pothos*, og fra dette sprang alt sæd. Og chaosen kendte ikke dens egen frembringelse, for den var *sanseløs*; men fra dens favn med vinden blev Môt genereret, eller Ilus'en (mudder).¶ Fra dette udgik skabelsens sporer og universets formering.

"Zeus-Zen (æther), og Chthonia (den kaositiske jord) og Metis (vandet), hans hustruer; Osiris og Isis-Latona — den førstnævnte gud repræsenterer også æter — den Højeste Guddoms første emanation, Amun, den oprindelige kilde til lys; yderligere gudinden jord og vand; Mithras,¶ den klippe-fødte gud, symbolet på den mandlige mondæne-ild, eller det personificerede ur lys, og Mithra, ild-gudinden, på en gang hans moder og hans hustru: ildens rene element (det aktive eller mandlige princip) betragtet som lys og varme, i konjunktion med jord og vand, eller stof (kvindelig, eller passiv, elementer af Cosmisk generation)

* Platon: "Timæus."

† "Suidas" v. Tyrrenia.

‡ Læseren vil forstå at med "år" menes "tidsaldre," ikke kun perioder på tretten lunare måneder hver.

§ Se den Græske oversættelse af Philo Byblius.

¶ Cory: "Ancient Fragment."

¶ Mithras blev blandt Perserne betragtet som *Theos ekpetros* — klippens gud.

Mithras er Bordj's søn, det mondæne Persiske bjerg,* hvor fra han flashede ud som en radierende stråle af lys. Brahmâ, ild-guden, og hans frodige gemalinde; og Hinduens Agni, den strålende guddom fra hvis krop udgår et tusinde strømme af herlighed og syv flammende tunger, og for hvis ære visse Brahmanere bevarer en *evig ild* ind til den dag i dag; Siva, personificeret af Hinduernes mondæne bjerg, *Meru*: disse fantastiske ild-guder, som i legenden siges at være nedsteget fra himlen, lige som den Jødiske Jehovah, i en *søjle af ild*, og et dusin andre Arkaiske tvekønnede guddomme, fremsiger alle højlydt deres skjulte mening. Og hvad kunne disse duale myter betyde andet end det psykokemiske princip for oprindelig skabelse? Den *første Evolution* i dens trefoldige manifestation som ånd, kraft og stof; den guddommelige *korrelation* ved dens begyndelsespunkt, allegoriseret som ægteskabet mellem *Ild* og vand, produkter af elektrificerende ånd, forening af det aktive mandlige princip med det passive kvindelige element, som bliver forældre til deres jordiske barn, *cosmisk stof*, *prima materiaen*, hvis sjæl er Æther, og hvis skygge er det ASTRALE LYS!" (ISIS UNVEILED).

Fragmenterne til systemet som nu har nået os afvises som absurde fabler. Ikke desto mindre, holder okkult Videnskab — som har overlevet selv den store Oversvømmelse som sænkede før-syndflods giganterne og med dem selve deres minde, bortset fra i den Hemmelige Lære, Biblen og andre Skrifter — stadigvæk Nøglen til alle verdens problemerne.

Lad os anvende denne Nøgle på de sjældne fragmenter fra længst-glemte kosmogonier og prøve via deres spredte dele at gen-etablere den en gang Universelle Kosmogoni i den Hemmelige Lære. Nøglen passer dem alle. Ingen kan seriøst studere gamle filosofier uden at opleve at den slående lighed i opfattelsen mellem dem alle — i deres eksoteriske form meget ofte, og deres skjulte ånd uophørligt — ikke er resultatet af ren og skær tilfældighed, men af et samstemmende design: og at der, under menneskehedens ungdom var, et sprog, en viden, en universel religion, den gang der ikke var nogen kirker, ingen trosretninger eller sekter, men den gang ethvert menneske var en præst i sig selv. Og, hvis det allerede i disse tidsaldre som er lukkede for vores blik af traditionens overstrømmende vækst, vises at menneskelig religiøs tænkning udviklede en ensartet harmoni i enhver egn på kloden; så, bliver det indlysende at, uanset født under hvilken som helst breddegrad, i det kolde Nord eller det brændende Syd, i Øst eller Vest, så var denne tanke inspireret af de samme åbenbaringer, og mennesket blev plejet under den beskyttende skygge af det samme TRÆ FOR VIDEN.

* Bordj kaldes et ild-bjerg — en vulkan; derfor indeholder den ild, klippe, jord og vand: de mandlige, eller aktive og de kvindelige, eller passive, elementer. Myten er tankevækkende.

§ IV.

CHAOS — THEOS — KOSMOS.

DISSE tre er Rummets indeslutning; eller, som en lærd Kabalist definerer det, "Rum, den alt indeholdende ikke-indholdte, er den oprindelige legemliggørelse af enkel Enhed. . . . uudgrundelig udstrækning."* Men, han spørger yderligere, "uudgrundelig eksistens af hvad?" — og giver det korrekte svar — "Den *ukendte beholder af alt, den Ukendte FØRSTE ÅRSAG*." Det er en meget korrekt definition og svar, meget esoterisk og sandt, fra ethvert aspekt af okkult lære.

RUMMET, som, de moderne bedre-vidende, i deres uvidenhed og ikonoklastiske tendens med hensyn til at ødelægge enhver gammel filosofisk ide, har udråbt til "en abstrakt ide" og et *tomrum*, er, i virkeligheden, beholderen og *kroppen for Universet* med dets syv principper. Det er en krop med ubegrænset udstrækning, hvis *PRINCIPPER*, indenfor Okkult fraseologi — hver af dem er på dets side en syvfoldighed — i vores fænomen verden kun manifesterer de groveste strukturer af deres *underinddelinger*. "Ingen har nogensinde set Elementerne i deres fuldendthed," lærer Doktrinen. Vi er nødt til at søge vores Visdom i det oprindelige folks udtryk og i deres synonyme. Selv de sidste af dem — Jøderne — viser denne ide i deres Kabalistiske lære, *dvs.*, den syv-hovedede Rummets Slange, kaldt "det store Hav." "I begyndelsen, skabte *Alhim* himlene og jorden; de 6 (Sefiroter). . . . De skabte seks, og på disse er alting baseret. Og disse (seks) afhænger af *de syv former i kraniet* op til Ophøjetheden af alle Ophøjetheder (*Siphrah Dzenioota*, i, § 16), see part ii., vol. ii. "Ancient Divisions and the Mystic Numbers."

Wind, Luft og Ånd har nu altid været synonyme hos enhver nation. *Pneuma* (Ånd) og *Anemos* (vinden), hos Grækerne, *Spiritus* og *Ventus* hos Latinerne, var konvertible udtryk selv hvis de var disassocieret fra den oprindelige ide om livets åndedrag. I Videnskabens "Kræfter" ser vi kun det *materielle resultat af den åndelige påvirkning* af en eller anden af de fire oprindelige Elementer, transmitteret til os fra den 4'de Race, sådan som vi skal transmittere Æter (eller snarere de grovere underinddelinger af den) i dens fuldendthed til den Sjette Rod Race. Dette er forklaret i teksten i denne og den følgende Bog.

"Chaos" kaldes *sanseløs* af de gamle, fordi den repræsenterede og indeholdte alle Elementerne i deres rudimentære, udifferentierede tilstande i sig selv (Chaos og Rum er synonyme). De angav Æter som det femte element, syntesen af de fire; for de Græske filosofers Æther er ikke dens bundfald — som de i sandhed vidste mere om

* "New Aspects of Life," af Henry Pratt, M.D.

end videnskaben gør nu — som med korrekt nok formodes at handle som en agent for mange kræfter som manifesterer på Jorden. Deres Æther var Hinduernes *Akâsa*; Æteren godtaget indenfor fysik er kun en af dens underinddelinger, på vores plan, — Kabalisternes *Astrale Lys* med alle dens *onde* så vel som gode virkninger.

Ud fra betragtningen om at Ætherens Essens, eller det Usete Rum, blev anset for at være guddommelig som Guddommens formodede slør, så blev den betragtet som meddelelsesmidlet mellem dette liv og det næste. De gamle mente at når den styrende aktive "Intelligens" (guderne) trak sig tilbage fra en hvilken som helst del af Æteren i vores Rum — de fire boliger som de holdt opsyn med — så blev dette bestemte sted overladt til det ondes besiddelse, kaldt således på grund af fraværet af det Gode i det.

"Eksistensen af ånd i den fælles formidler, æteren, benægtes af materialismen; mens teologien gør den til en personlig gud. Men Kabalisterne mener at begge tager fejl, og siger at elementerne i æteren kun repræsenterer stof — de blinde kosmiske kræfter i naturen; mens Ånd repræsenterer intelligenserne som styrer dem. De Aryanske, Hermetiske, Orfiske, og Pythagoræiske kosmogoniske doktriner så vel som de fra Sanchoniathon og Berosus, er alle baseret på en uafviselig formel, dvs., at æther og chaos, eller, med Platon's sprogbrug, var sind og stof, de to oprindelige og evige principper i universet, fuldstændig uafhængige af alt andet. Det førstnævnte var det alt-levendegørende intellektuelle princip; chaosen, et formløst flydende princip, uden 'form eller sans,' fra hvis forening to frembragte universet til eksistens, eller rettere den universelle verden, den første androgyne guddom — det kaotiske stof blivende dets krop, og æter dets sjæl. Ifølge fraseologien i et *Fragment of Hermias*, så 'skinnede chaos af tilfredshed ved denne forening med ånd, erhvervende sig sans, og derved blev *Protogonos* (det første-fødte) lys frembragt.* Dette er den universelle treenighed, baseret på de gamles metafysiske opfattelser, som, ved analogisk ræsonnement, angav mennesket, som er sammensat af intellekt og stof, som makrokosmos's mikrokosmos, eller store univers." (*Isis Unveiled.*)

"*Naturen afskyr Vakuum*" sagde Peripatetikerne, som, selv om de var materialister på deres måde, måske forstod hvorfor Demokrites, med hans instruktør Leukippos, lærte at de første principper til alle ting indeholdt i Universet var atomer og et *vakuum*. Det sidstnævnte betyder ganske enkelt *latent* Guddom eller kraft; som, før dets første manifestation da det blev VILJE — kommunikerende den første impuls til disse atomer — var den store *Intethed*, Ain-Soph, eller INGEN-TING; var, derfor, i enhver henseende, et Tomrum — eller CHAOS.

Dette Chaos, blev imidlertid, "Verdenssjælen," ifølge Platon og Pythagoræerne. Ifølge Hindu lære, gennemtrænger Guddom i form af Æther (*Akâsa*) alle ting; og den blev derfor kaldt

* Damascius, i "Theogony," kalder den Dis, "ordneren af alle ting." Cory, "Ancient Fragments," p. 314.

"den levende ild," "Lysets Ånd," og nogle gange *Magnes* af theurgikerne. Det var den højeste Guddom selv som, ifølge Platon, byggede Universet som den geometriske form Dodecahedron; og dets "første født" blev født af Chaos og Ur Lys (den Centrale Sol). Den "Første-Født," var imidlertid aggregatet for "Byggernes" Hærskare, de første konstruktive Kræfter, som i de gamle Kosmogonier kaldes de *Gamle* (født fra Dybet, eller Chaos) og det "Første Punkt." Han er den såkaldte Tetragrammaton, i spidsen for de Syv lavere Sefiroter. Det var Kaldæernes tro. "Disse Kaldæere," skriver Philo, Jøden som talte meget rapmundet om at hans forfædres første instruktører, "var af den opfattelse at Kosmos, *blandt de ting som eksisterer* (?) er et enkelt punkt, som enten er Gud (Theos) selv eller at Gud er i det, med forståelse for alle tings sjæl." (Se hans "*Migration og Abraham*," 32.)

Chaos-Theos-Kosmos er kun de tre aspekter af deres syntese — RUM. Man kan aldrig håbe at løse mysteriet om denne *Tetraktis ved* at holde fast i det døde-bogstav selv i gamle filosofier, som nu er intakte. Men, selv i disse bliver CHAOS-THEOS-KOSMOS = RUM, i al Evighed identificeret, som det Ene Ukendte Rum, det sidste ord om dette vil, måske, aldrig blive kendt før vores syvende Runde. Ikke desto mindre, er allegorierne og de metafysiske symboler om den oprindelige og *fuldkomne* KUBE, bemærkelsesværdige selv i de eksoteriske Purânaer.

Der, er Brahmâ også *Theos*, evolverende ud af *Chaos*, eller det store "Dyb," vandene, hvor hen over Ånd = RUM, personificeret af *ayana* — Ånden bevægende sig oven vande på det fremtidige uudgrundelige Kosmos — svæver stille, i gen-opvækkelsens første time. Det er også Vishnu, sovende på Ananta-Sesha, den store Evighedens Slange, som Vestlig teologi, uvidende om Kabalaen, den eneste nøgle som åbner Biblen, har gjort til — Djævelen. Det er den første *triangel* eller den Pythagoræiske *triade*, "Guden for *tre* Aspekter," før den gennem dens fuldkomne kvadratur af den uendelige Cirkel er transformeret om til den "fire-ansigtede Brahmâ".

"Fra ham som er og alligevel ikke er, fra ikke-væren, Evig Årsag, fødes Væren-Prurusha," siger Manu, lovgiveren.

I *Isis Unveiled*, siges det at: —

"I den Egyptiske mytologi, er Kneph, den Evige *Uafslørede* Gud, repræsenteret som et slange sindbillede på Evigheden omcirkende en vandurne, med dets hoved svævende over vandene, som den udklækker med sit åndedrag. I dette tilfælde er slangen Agathodæmon, den gode ånd: i dens modsatte aspekt, er den Kakodæmon — den onde. I de Skandinaviske *Eddaer*, falder honning-duggen, frugten fra guderne og fra de skabende travle Yggdrasil (bier), under nattens timer, når atmosfæren er beriget med fugtighed; og i de Nordiske mytologier, symboliserer den som skabelsens passive princip,

skabelsen af universet *ud af vand*; denne dug er det astrale lys i en af dets kombinationer og besidder skabende så vel som ødelæggende egenskaber. I Berossus Kaldæiske legende, viser Oannes eller Dagon, menneske-fisken, der instruerer folket, den spæde verden skabt ud af *vand*, og alle væsner stammende fra dette *prima materia*. Moses lærer at kun jorden og *vand* kan frembringe en levende sjæl: og vi læser i Skrifterne at urter kunne ikke gro førend det Evige forårsagede *regn* på jorden. I den Mexikanske *Popul-Vuh*, skabes mennesket ud af *mudder* eller ler (*terre glaise*), taget fra under vandet. Brahmâ skaber kun den store Muni (eller det første menneske) siddende på hans lotus, efter at have kaldt *ånder* frem i eksistens, som således nød en prioriterende eksistens overfor dødelige, og han skaber ham ud af *vand, luft, og jord*. Alkymister hævder at den ur eller præ-Adamiske jord, når den er reduceret til sin første substans, så er den i dens *andet* stadie med hensyn til transformering lige som klart vand, den første er den rigtige *alkahest*. Denne ur substans siges inde i sig selv at indeholde essensen af alt det bruges for at skabe mennesket; den har ikke kun alle elementerne for det fysiske væsen, men endda selv "livets åndedrag" i latent tilstand, klar til at blive vækket. Denne hidrører fra "udklækningen" af "Guds Ånd" på vandenes overflade — CHAOS: rent faktisk, er denne substans chaos selv. Fra dette var det Paracelsus hævdede at være i stand til lave hans "homunculi;" og dette er grunde til at Thales, den store naturfilosof, hævdede at *vand* var princippet for alle ting i naturen.* . . . Job, siger, i kap. xxvi. 5, at "døde ting dannes under vandene, og beboere deraf." I den oprindelige tekst, er der i stedet for "døde ting" skrevet *Rephaim* (giganter eller mægtige oprindelige mennesker), fra hvem "Evolutionen" en dag måske kan spore vores nuværende race."

"I skabelsens ur tilstand," siger Polier's *Mytologie des Indous*, "hvilede det rudimentale univers, nedsænket i vand, hvilende i Vishnu's favn. Brahmâ, verdensarkitekten, der var udspringet fra dette chaos og mørke, flød (bevægede sig) balancerende på et lotusblad, på vandene, ude af stand til at skelne noget som helst andet end vand og mørke." Oplevende en sådan trist tingenes tilstand, så siger Brahmâ i forfærdende enetale: "Hvem er Jeg? Hvor fra kom jeg?" Derefter hører han en stemme: † "Ret dine tanker til Bhagavat." Brahmâ, rejser sig fra sin flydende position, sætter sig selv på lotussen med en kontemplerende attitude, og reflekterer på det Evige, som, i tilfredshed med dette bevis på fromhed, spreder det oprindelige mørke og åbner hans forståelse. "Derefter udgår Brahmâ fra det universelle æg (uendelig chaos) som *lys*, for hans forståelse er nu åbnet, og han sætter sig selv i gang med at arbejde: han *bevæger* sig på de evige vande, med Guds ånd inde i sig selv; og i sin kapacitet som *bevæger* af vandene er han Vishnu, eller Narayana." Dette er

* Hos Grækerne, var "Flod-guderne," alle sammen Sønerne fra det oprindelige ocean (Chaos i dens maskuline aspekt), de Helleniske racers respektive forfædre. For dem var OCEANET Gudernes fader; og således kom de Thales teorier i forkøbet i denne forbindelse, sådan som det korrekt observeres af Aristotles (Metaph. I., 3, 5).

† "Ånden," eller *Mantraernes* skjulte stemme, den aktive manifestation af den latente Kraft, eller okkulte kraft.

selvfølgelig eksoterisk, alligevel er det i dets hovedide lige så identisk som muligt med den Egyptiske kosmogoni, som i sine åbnings sætninger viser Athtor,* eller Moder Nat (som repræsenterer ubegrænset mørke), som det oprindelige element som dækkede det uendelige dyb, animeret af vand, og det Eviges universelle ånd, dvælende alene i Chaos. Skabelses-historien begynder, i lighed hermed i de de Jødiske Skrifter, med Guds ånd og hans skabende emanation — en anden Guddom.†

Zohar lærer at det er ur elementerne — Ildens, Luftens og Vandets treenighed — de fire kardinal punkter, og alle Naturens Kræfter, som kollektivt danner VILJENS STEMME *Memrab*, eller "Ordet," Logosen for det Absolutte Stille ALT. "Det udelelige punkt, ubegrænset og uerkendelig" spreder sig selv over det endeløse rum, og danner således et slør (Parabraham's Mulaprakriti) som skjuler dette Absolutte punkt. (Se *nedenfor*.)

I alle nationers kosmogoni er det "Arkitekterne" syntetiseret af Demiurgen (i Biblen "Elohim"), som former Kosmos ud af Chaos, og som er den kollektive *Theos*, "mandlig-kvindelig," Ånd og stof. "Ved en serie (*yom*) af grundlæggelser (*hasoth*) forårsagede Alhim jorden og himlen at være til" (Første Mosebog. ii., 4). I Biblen er det først Alhim, derefter Jahva-Alhim, og derefter Jehovah — efter adskillelsen af kønnene i kapitel iv. i Første Mosesbog. Det er bemærkelsesværdigt at inden steder, undtagen i de senere, de *sidste* Kosmogonier for vores Femte race, bruges det uudsigelige og ikke ytringsbare NAVN‡ — symbolet for den Ukendte Guddom, som kun blev brugt i MYSTERIERNE — i forbindelse med "Skabelsen" af Universet. Det er "Bevægerne," "Løberne," *theoierne* (fra *θέειν*, "at løbe"), som udfører arbejdet med skabelse, den manvantariske lovs "Budbringerne," som nu indenfor Kristendommen er blevet "budbringerne" (malachim); og det synes at være det samme indenfor Hinduismen eller tidlig Brahmanisme. For det er ikke Brahmâ som skaber i *Rig Veda*, men Prajâpatierne, "Herrerne for Væren," som er *Rishierne*; ordet *Rishi* er (ifølge Professor Mahadeo Kunte) forbundet med ordet at bevæge, at lede videre, tillagt dem i deres jordiske karakter, når, de som Patriarker leder deres herskarer på de Syv Floder.

Desuden, så kom selve ordet "Gud" i ental, der omfatter alle guderne — eller *theos* fra *theoi* — til de "superiore" civiliserede nationer fra en mærkelig kilde, fuldstændig og først og fremmest *fallisk*, lige som den

* Ortografi af "Archaic Dictionary."

† Vi mener ikke den nuværende eller godtagne Bibel, men den *virkelige* Jødiske, nu forklaret kabalistisk.

‡ Den er "ududsigelig" af denne enkle grund at den er ikke-eksisterende. Den var aldrig et *navn*, ej heller noget som helst *ord*, men en Idé som ikke kunne udtrykkes. En erstatning blev skabt for den i århundredet forud for denne tidsregning.

oprigtigt, åbent-udtalte *lingham* i Indien. Forsøget på at uddrage Gud fra det Angel-Saksiske synonym "god" er en ide som at blevet forladt, for i intet andet sprog, i alle hvor udtrykket varierer mere eller mindre, fra det Persiske Khoda ned til den Latinske *Deus*, er et eksempel blevet fundet på et navn på Gud som stammer fra attributten *Godhed*. Til de Latinske racer kommer den fra det Aryanske *Dyaus* (Dagen); den Slavoniske, fra det Græske Bacchus (*Bagh-bog*); og til de Saksiske racer direkte fra det Hebraiske *Yodh* eller *Jod*. Det sidstnævnte er י , bogstavs-tallet 10, mandlig og kvindelig, og Jod den falliske *krog*: — deraf den Saksiske *Godh*, den Germaniske *Gott*, og den Engelske *God*. Dette symbolske udtryk kan siges at repræsentere Skaberen af den fysiske "Menneskehed," på det *jordiske* plan; men det havde sandelig ikke noget at gøre med dannelsen eller "Skabelsen" af Ånd, guder, eller Kosmos!

Chaos-Theos-Kosmos, den trefoldige guddom, er *alt i alt*. Derfor, siges den at være mandlig og kvindelig, god og ond, positiv og negativ: hele serien af kontrasterede kvaliteter. Når den er latent (i Pralaya) er den uopfattelig og bliver den *uerkendelige Guddom*. Den kan kun kendes i dens aktive funktioner; derfor som *stof-Kraft* og *levende Ånd*, korrelationerne og udkommet, eller formuleringen på det synlige plan, fra den ultimative og altid-frem-kommende ukendte ENHED.

På sin side er denne trefoldige enhed frembringeren af de fire primære "Elementer,"* som er kendte i vores synlige jordiske natur som de syv (ind til videre de *fem*) Elementer, hver delelige ind i ni-og-fyrre (eller syv gange syv) under-elementer, hvor Kemien er bekendt med omkring halvfjerds. Ethvert Cosmisk Element så som Ild, Luft, Vand, Jord, der tager del i kvaliteterne og defekterne fra deres Primære, er i deres natur God og Ond, Kraft (eller Ånd) og Stof, osv., osv.; og hver af dem, er derfor på en og samme tid Liv og Død, Sundhed og Sygdom, Handling og Reaktion. (Se *Sektion XIV*, "*De Fire Elementer*.") De former altid og konstant stof under den aldrig-ophørende impuls fra det ENE Element (det *uopfattelige*), repræsenteret i verden af fænomener via Æther, eller "de udødelige guder som giver fødsel til alt liv."

I "the Philosophical writings of Solomon Ben Yehudah Ibn Gebirol" (oversat i Hr. Isaac Myer's *Kabbalah*, lige publiceret) siges det om Universets struktur, "R. Yehudah begyndte, skrives det: — 'Elohim sagde: Lad der være et firmament i midten af vandene.' Kom, se, at på tiden hvor den Hellige skabte. . . . Verden, skabte

* Moses Cosmiske Tabernakel, rejst af ham i Ørkenen, var *kvadratisk*, repræsenterende de fire kardinal punkter og de fire Elementer, sådan som Josephus fortæller hans læsere (*Antiq. 1, viii ch., xxii.*) Det er ideen taget fra pyramiderne i Egypten og i Tyre, hvor pyramiderne blev søjler, Geniierne, eller Englene har deres boliger i de fire respektive punkter (Se § *xiv.*; "*De Fire Elementer*.")

Han 7 himle ovenfor, 7 jorde forneden, 7 have, 7 dage, 7 floder, 7 uger, 7 år, 7 timer, og 7.000 år som verden har været. Den Hellige *er den syvende af alt*," osv. (p. 415).

Dette, ud over at vise den mærkelige identitet med Purânaernes kosmogoni (*dvs.*, Vishnu Purâna 1'te Bog), bekræfter med hensyn til tallet syv, al vores lære som kort angives i "Esoteric Buddhism."

Hinduerne har en endeløs serie af allegorier med henblik på at udtrykke denne ide. I ur Chaos, før det blev udviklet til de *Syv Oceaner* (Sapta Samudra) — et sindbillede på de *syv gunaer* (konditionerede kvaliteter) betstående af *trigunaer* (Satwa, Rajas og Tamas, se Purânaerne) — ligger både *Amrita* (udødelighed) og *Visha* (gift, død, ondt) latent til stede. Denne allegori findes i gudernes "Kværning af Oceanet." *Amrita* er ovenfor enhver *guna*, for den er *per se* UKONDITIONERET; alligevel, blev den blandet op med ONDT, Chaos, med latent theos i det, da den faldt ind i fænomenmæssig skabelse, og før Kosmos blev evolveret. Derfor, finder man at Vishnu — står her for evig Lov — periodisk frembringende Kosmos ind i aktivitet — "kværende ud af det *oprindelige Ocean* (uudgrundelig Chaos) Evighedens *Amrita*, kun forbeholdt guderne og devaerne; og han er nødt til at anvende *Nagaer* og *Asuraer* til opgaven — dæmoner indenfor eksoterisk Hinduisme. Hele allegorien er højest filosofisk, og vi finder den gentaget i ethvert filosofisk System. Da Platon, fuldt ud havde omfavnet Pythagoras ideer — som havde medbragt dem fra Indien — så kompilerede og publicerede han dem i en mere forståelig form end den Græske Viismands mysteriøse tal. Således er *Kosmos* "Sønnen" hos Platon, og har som hans fader og moder den Guddommelige Tanke og Stoffet.*

"Egypterne," siger Dunlap,† "skelner mellem en ældre og yngre Horus; den førstnævnte Osiris *broder*, den sidstnævnte *søn* til Osiris og Isis." Den første er verdens *Ide* blevet tilbage i det Demiurgiske Sind, "født i mørke før verdens skabelse." Den anden Horus er "Ideen" kommende frem fra *Logosen*, blivende iklædt med stof, og antagende en reel eksistens.‡

"Den Mondæne Gud, evig, uudgrundelig, ung og gammel, af snoende form," § siger de *Kaldæiske orakler*.

Denne "snoende form" er en figur som udtrykker det Astrale Lys's vibratoriske bevægelse, som de gamle præster var udmærket bekendt med, selv om dets navn blev opfundet af Martinisterne.

Nu får Kosmostilbedelse fingre af foragt fra den moderne Videnskab pegende på dens overtro, som imidlertid burde, som anbefalet af en lærer

* Plutarch, "Isis and Osiris," I., vi.

‡ Mover's "Phoinizer," 268.

† "Spirit History of Man," p. 88

§ Cory, "Fragments," 240.

Franskmand, før de ler af det "fuldstændig omrokere dets eget system indenfor cosmo-pneumatologisk uddannelse." *Satis eloquentiæ, sapientiæ parvum*. Kosmostilbedelse kan i dens ultimative udtryk lige som Panteisme blive fremlagt til at afgive ordene tillagt Vishnu "Han er kun den *fuldkomne* Årsag til Kræfterne som vil skabes i skabelsens arbejde; og fra ham udgår kræfterne som vil skabes, efter at de er blevet den sande årsag. *Bortset fra den ene fuldkomne årsag*, er der ingen anden som verden kan blive refereret til. *Gennem denne årsags kraft*, fremkommer enhver skabt ting ved dens passende natur." (*Original Sanskrit Texts, Part iv., pp. 32, 33.*)

§ V.

OM DEN SKJULTE GUDDOM, DENS SYMBOLER OG IDEOGRAMMER.

LOGOSEN eller den Skabende guddom, "Ordet gjort til Kød," indenfor enhver religion, er nødt til at blive sporet til dens ultimative kilde og Essens. I Indien, er det en Proteus med 1.008 navne og aspekter i enhver af dens *personlige* transformationer, fra Brahmâ-Purusha ned gennem de Syv *guddommelige* Rishier og ti *halvt-guddommelige* Prajâpatier (også Rishier) til de *guddommelige-menneske* Avatarer. Det samme gådefulde problem med den "Ene i mange" og mangfoldigheden i den Ene, findes i andre Gudekredse, i den Egyptiske, den Græske og den Kaldæisk-Jødiske, den sidstnævnte har gjort forvirringen endnu mere forvirret ved at præsentere dens Guder som euhemeriseringer, i form af Patriarker. De sidstnævnte godtages nu af de som afviser Romolus som en myte, og angives som levende og *historiske* Entiteter. *Verbum satis sapienti*.

I Zohar, er En-Soph også den ENE, og den uendelige Enhed. Dette var kendt af de meget få lærde Kirkefædre, som var klar over at Jehovah ikke var andet end en *tredje rangs* kraft og ikke en "højeste" Gud. Men mens de beklagede sig over Gnostikerne og sagde "vores Kætttere mener . . . at denne PROPATOR kun er kendt af den *En-bårne* Søn* (som er Brahmâ blandt resten) det vil sige af sindet" (*nous*), så nævnede Iræneus aldrig at Jøderne gjorde det samme i deres rigtige *hemmelige* bøger. Valentinus, "den mest dybsindige doktor indenfor Gnosis," mente at "der var en fuldkommen AION som eksisterede før Bythos, eller Buthon (den ufattelige naturs første fader, som er den anden Logos) kaldet Propator." Det er således AION, som udgår som en Stråle fra Ain-Soph (som *ikke skaber*), og AION, som skaber, eller snarere *gennem* hvem, alting skabes, eller evolveres.

* Lige som Mulaprakriti kun er kendt af Iswar, LOGOSEN, som han nu kaldes af Hr. T. Subba Row, fra Madras. (Se hans *Bhagavadgita* Foredrag.)

For, som Basiliderne lærte, "der var en højeste gud, *Abraxas*, ved hvem sindet blev skabt" (*Mahat*, på Sanskrit, *Nous* på Græsk). "Fra Sind udgik ordet, *Logos*, fra ordet, Forsynet (snarere, Guddommeligt Lys), derefter fra det Dyder og Visdom i Fyrstendømmer, Magter, Engle, osv., osv." Ved disse (Engle) blev de 365 Æoner skabt. "Blandt de laveste, sandelig, og de som lavede denne verden, der satte han (Basilides), den sidste af alle Jødernes Guder, som han nægter er en Gud (og meget korrekt), bekræftende at han er en af englene" (*Ibid.*). Her, finder vi så det samme system som i Purânaerne, hvor i den Uopfattelige afgiver et frø, som bliver det gyldne æg, hvor fra Brahmâ frembringes. Brahmâ frembringer Mahat, osv., osv. Sand Esoterisk filosofi, taler imidlertid, hverken om "skabelse" ej heller om "evolution" i den betydning eksoteriske religioner gør det. Alle disse personificerede Kræfter er ikke evolutioner fra hinanden, men lige så mange aspekter af den ene og eneste manifestation fra det ABSOLUTTE alt. Det samme system som det gnostiske bliver tilbage i Ain-Soph's Sefirotiske aspekter, alligevel, da *disse aspekter er i Tid og Rum*, så fastholdes en vis orden i deres successive manifestationer. Derfor bliver det umuligt ikke at bemærke de store forandringer som Zohar har gennemgået ved generationer af Kristne Mystikers behandling. For selv i Talmud's metafysisk, så kunne det "lavere Ansigt" (eller "Mindre Ansigt"), mikroprosopus, rent faktisk aldrig blive placeret på det samme plan som det abstrakte ideal lige som det Højere, eller "Større Ansigt," makroprosopus. Den sidstnævnte er i den Kaldæiske Kabala, en ren abstraktion; Ordet eller LOGOS, eller DABAR (på Hebraisk), et Ord, som selv om det i realiteten bliver et flertal, eller flere "Ord" — D(a)B(a)RIM, når den reflekterer sig selv, eller falder ned i aspektet fra en Hærskare (af engle, eller Sefirot, "tallene"), er stadigvæk kollektivt er EN, og på det fuldkomne plan et intet — 0, et "Ingen-ting." DET er uden form og væren, "uden nogen lighed med noget som helst andet." (*Franck, "Die Kabbala," p. 126.*) Og Philo kalder endda Skaberen, *Logosen* som står ved siden af Gud, "den ANDEN GUD," og "den anden Gud som er hans (Højeste Gud's) VISDOM" (*Philo. Quaest. et Solut.*). Guddom er ikke Gud. Den er INGENTING, og MØRKE. Den er navnløs, og derfor kaldes den *Ain-Soph* — "ordet *Ayin* betyder ingenting." *Se Franck "Die Kabbala," p. 153. Se også Sektion XII., "De Skabende Guders Teogoni."* Den "Højeste Gud" (den umanifesterede LOGOS) er dens Søn.

Ej heller er de fleste gnostiske systemer, som er kommet lemlæstet ned til os fra Kirkefædrene, noget bedre end de oprindelige spekulationers forvrængede skaller. Ej heller var de *åbne* for offentligheden eller læseren, på noget tidspunkt; *dvs.*, havde deres skjulte mening eller esoterisme været afsløret, så ville den ikke være en esoterisk lære mere, og det kunne aldrig ske. Alene Marcus (lederen af Marcossianerne, 2'et århundrede), som lærte

at guddom var nødt til at blive betragtet under symbolet for de *fire stavelser*, udgav mere af de esoteriske sandheder end nogen anden Gnostiker. Men selv han blev aldrig særlig godt forstået. For det er kun på overfladen eller det døde bogstav i hans *Åbenbaring* at det fremstår som at Gud er en kvaternitet, nemlig: "den Udsigelige, Stilheden, Faderen, og Sandheden," — i virkeligheden er det helt forkert, og røber kun en mere esoterisk gåde. Denne lære fra Marcus var den fra de tidlige Kabalister og vores. For han angiver Guddom, med nummeret 30 i 4 *stavelser*, som, esoterisk oversat, betyder en Triade eller *Triangel*, og en Kvaternitet eller et kvadrat, i alt syv, som, på det lavere plan udgjorde syv guddommelige eller hemmelige bogstaver som Guds-navnet er sammensat af. Dette nødvendiggør påvisning. I hans "Åbenbaring," hvor han taler om guddommelige mysterier udtrykt ved hjælp af bogstaver og tal, beretter Marcus hvordan den "Højeste Tetrade kom ned til mig (ham) fra den region som ikke kan ses ej heller navngives, i en kvindelig form, fordi verden ville have været ude af stand til at udholde hendes tilsynekomst i en mandlig figur," og åbenbarede ham "universets generering, ikke fortalt før til hverken guder eller mennesker."

Den første sætning indeholder allerede en dobbelt betydning. Hvorfor skulle en kvindelig figur lettere blive født eller lyttet til af verdenen end en mandlig figur? Umiddelbart fremstår dette meningsløst. Trods alt er det meget simpelt og klart for den som er bekendt med mysterie-sproget. *Esoterisk Filosofi*, eller Hemmelig Visdom, blev symboliseret ved en kvindelig form, mens en mandlig skikkelse stod for det *Afslørende* mysterium. Derfor, var verden ikke rede til at modtage, kunne ikke bære det, og *Åbenbaringen* fra Marcus var nødt til at blive givet allegorisk. Derefter skriver han:

"Da først den Uopfattelige, den Værens-løse og Kønsløse (den Kabalistske Ain-Soph) begyndte at være på vej til at føde (*dvs.*, da timen for manifestationen Selv var slået) og ønskede at Dets Uopfattelige skulle fødes (den første LOGOS, eller Æon, eller Aion), og dets usynlige skulle iklædes form, åbnede dets mund sig og ytrede ordet til sig selv. Dette ord (logos) manifesterede sig selv i form af den Usynlige Ene. Ytringen af det (uopfattelige) navn (gennem ordet) skete på denne måde. Han (den Højeste Logos) ytrede hans navns første ord, som er en *stavelse på fire bogstaver*. Derefter blev den anden stavelse tilføjet, *også på fire bogstaver*. Derefter den tredie, sammensat af *ti* bogstaver; og efter dette den fjerde, som indeholder *tolv* bogstaver. Hele navnet består således af *tredive bogstaver* og af *fire stavelser*. Hvert bogstav har sin egen accent og måde at skrives på, men ingen af dem forstår ej heller nogensinde iagttager hele Navnets form, — ingen; ikke en gang bogstavets kraft som står ved siden af Det selv (ved den Værens-løse og den Uopfattelige.)* Alle disse lyde er når de forenes den kollektive Væren-løse,

* Iswara, eller Logosen, kan ikke se Parabrahmam, men kun Mulaprakriti, siger foredragsholderen, i de Fire Foredrag om Bhagavadgita. (Se *Theosophist*, Feb., 1887.)

ufødte Æon, og disse er Englene som altid iagttager Faderens ansigt* (Logosen, den "anden Gud," som står ved siden af Gud, "den Uopfattelige," ifølge Philo).

Dette er så klart som gammel esoterisk hemmeligholdelse kan gøre det. Det er lige så Kabalistisk, men mindre sløret end Zohar hvor i de mystiske navne eller attributter også er med fire stavelser, tolv, to-og-fyrre, og endda to-og-halvfjerds stavelses-ord! *Tetraden* viser for Marcus SANDHEDEN i form af en nøgen kvinde, og bogstaver på hvert lem i denne figur, kaldende hendes hoved Ω, hendes nakke Ψ, skuldre og hænder Γ, og X, osv., osv. I denne Sefira genkendes let Kronen (*Kether*) eller hovedet som er nummereret *et*; hjernen eller Chochmah, 2; hjertet, eller Intelligens (Binah), 3; og de andre syv Sefirot repræsenterende kroppens lemmer. Det Sefirotiske Træ er Universet, og Adam Kadmon repræsenterer det i Vesten sådan som Brahmâ repræsenterer det i Indien.

Hele vejen, repræsenterets de 10 Sefirot som inddelt i de tre højere, eller den åndelige *Triade*, og den lavere Syvfoldighed. Det hellige syvtals sande esoteriske mening er snedigt skjult i *Zohar*; alligevel blev den forrådt via den dobbelte måde at skrive "i begyndelsen" eller *Be-resheeth*, og *Be-raishath* på, den sidstnævnte den "Højere, eller Øvre Visdom." Som vist af Hr. Macgregor Mathers i hans *Kabalah* (p. 47), og i *Qabalah* af Hr. T. Myer (p. 233), hvor begge disse Kabalister støttes af de bedste gamle autoriteter, så har disse ord en dual og hemmelig mening. *Braishheeth bara Elohim* betyder at de *seks*, som den *syvende* Sefirot står over, tilhører den lavere materielle klasse, eller, som forfatteren siger: "Syv . . . er anvendt om den Lavere Skabelse, og tre om det åndelige menneske, den Himmelske Prototypiske eller første Adam."

Når Teosofferne og Okkultisterne siger at Gud ikke er noget VÆSEN, for DET er ingenting, *Ingen-Ting*, så er de mere ærbødige og religiøst respektfulde overfor Guddommen end dem, der kalder Gud en HAN, og dermed gøre ham til en gigantisk MAND.

Han som studerer Kabalaen vil snart finde den samme ide i dets forfatteres ultimative tænkning, de tidlige og store Hebraiske Indviede, som fik denne hemmelige Visdom i Babylon fra de Kaldæiske Hierofanter, mens Moses fik hans fra Egypten. Zohar kan ikke blive bedømt godt ved dens senere oversættelser til Latin og andre sprog, da alle disse ideer selvfølgelig blev, oplødt og søgt at passe sammen med dens Kristne arrangørers synspunkter og *politik*; men i sandhed er dens ideer identiske med de som findes i alle andre religiøse systemer. De forskellige Kosmogonier viser at den Arkaiske Universelle Sjæl af alle nationer blev anset for at være den Demiurgiske Skabers "Sind;" og at den

* "Tilstedeværelsens Syv Engle," hos de Kristne.

blev kaldt "Moderen," *Sophia* hos Gnostikerne (eller den kvindelige Visdom), *Sefira* hos Jøderne, Saraswati eller *Vâch*, hos Hinduerne, *den Hellige Ånd er et kvindeligt Princip*.

Derfor, født fra den, var *Kuriosen* eller Logosen, hos Grækerne, "Guden, sindet" (*nous*). "Nu betegner Koros (*Kurios*) intellektets rene og ublandede natur — visdom," siger Platon i "Cratylus"; og *Kurios* er Merkur, den Guddommelige Visdom, og "merkur er Sol'en" (Solen) ("*Arnobius*" vi., xii.), fra hvem Thoth-Hermes modtog denne guddommelige Visdom. Mens, *Logoi* i alle lande og religioner derfor er korrelative (i deres kønslige aspekter) med den kvindelige Verdens Sjæl eller det "Store Dyb;" guddommen, hvor fra disse *to i en* har deres væren, er evigt skjult og kaldes den "Skjulte Ene," kun forbundet indirekte med Skabelse,* da den kun kan handle gennem den Duale Kraft emanerende fra den Evige Essens. Selv *Æskulap*, kaldt "alles Frelser," er ifølge de gamle klassikere identisk, med *Phta*, det Egyptiske Skabende Intellekt (eller Guddommelig Visdom), og med Apollon, Baal, Adonis og Herkules (*se Dunlap's "Mystery of Adonis," pp. 23 og 95*); og *Phta* er, i en af dens aspekter, "Anima Mundi," Platon's Universelle Sjæl, den "Guddommelige Ånd" hos Egypterne, den "Hellige Ånd" hos de tidlige Kristne og Gnostikere, og Hinduernes *Akâsa*, og endda, i dens lavere aspekter, det *Astrale Lys*. For *Phta* var oprindelig "de Dødes Gud," han i hvis favn de blev modtaget, deraf de Græske Kristne's *Limbus*, eller det *Astrale Lys*. Det er langt senere at *Phta* blev klasseret sammen med Sol-guderne, hans navn signifierende "han som åbner," da han vises at være den første til at afsløre den døde mumies ansigt, at kalde sjælen til *live i hans favn*. (*Se Maspero's "Bulaq Museum"*.) *KNEPH*, den Evige *Uafslørede*, repræsenteres ved slange-sindbilledet på evighed omcirkende en vand-urne, med dens hoved svævende over "vandene" som det inkuberer med dens åndedrag — en anden form for den selv samme ide om "Mørke," dets stråle bevægende sig på vandene, osv. Lige som "Logos-Sjæl," kaldes denne *permutation* *Phta*; lige som Logos-Skaber, bliver han *Imhot-pou*, hans søn, "det smukke ansigts gud." I deres oprindelige skikkelser var disse to den første Cosmiske Dyade, *Noot*, "rummet eller *Himmelrum*," og *Noo*, "ur Vandene," den Androgyne Enhed, hvor ovenfor var *Kneph's Skjulte ÅNDEDRAG*. Og de holdte alle sammen de aquatiske dyr og planter hellige for sig, *ibisen, svanen, gåsen, krokodillen, og lotussen*.

Vendende tilbage til den Kabalistiske guddom, så er den Skjulte Enhed derfor $\aleph \beth \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta$ = $\tau \acute{o} \pi \acute{\alpha} \nu$ = $\acute{\alpha} \pi \epsilon \iota \rho \omicron \varsigma$, Endeløs, Uudgrundelig, ikke-Eksisterende, $\aleph \beth$ så

* Vi bruger udtrykket som et der er godtaget og sanktioneret til brug, og derfor mere forståelig for læseren.

længe som at det *Absolutte* er indeni *Oulom*,* den uudgrundelige og udtrykløse tid, som sådan, kan En-Soph ikke være Skaber eller endda former af Universet, ej heller kan han være *Aur* (lys). Derfor er En-Soph også Mørke. Det *uforanderligt* Uendelige og det *absolut* Uudgrundelige kan hverken ville, tænke, ej heller handle. For at gøre dette er den nødt til at blive endelig, og *den* bliver dette, ved at dens stråle gennemtrænger ind i det mondæne æg — uendeligt rum — og emanerer fra det som en afgrænset gud. Alt dette er overladt strålen latent i den ene. Når perioden ankommer, vil det absolutte naturligt ekspandere kraften i den, ifølge Loven som den er den indre og ultimative Essens af. Hebræerne antog ikke ægget som et symbol, men de erstattede det med "Dobbelte himlene," for, oversat korrekt, ville sætningen "Gud skabte himlene og jorden" læse: — "I og ud af hans egen essens som en livmoder (det mondæne æg), skabte Gud de to himle." Men de Kristne har valgt duen som symbol, på deres Hellige Ånd.

"Hvem som helst der gør sig bekendt med $\overline{\text{Merkaba}}$ Merkabaen og *lahgash* (hemmelig tale eller besværgelse), vil lære hemmelighedernes hemmelighed." *Lahgash* er næsten identisk i betydning med *Vâch*, Mantraernes skjulte kraft.

Når den aktive periode er ankommet, inde fra Ain-Soph's evige essens, fremkommer Sefira, den aktive Kraft, kaldt det Oprindelige punkt, og Kronen, *Kether*. Det er kun gennem hende at den "U-udgrundelige Visdom" kunne give den abstrakte Tanke en konkret form. To sider af den øvre triangel ved hvilken den uudsigelige Essens og universet — dets manifesterede krop — er symboliseret, den højre side og basen er sammensat af ubrudte linjer; den tredje, den venstre side, er prikket. Det er gennem den sidstnævnte at Sefira fremstår. Spredende sig i enhver retning, omslutter hun til, sidst triangelen. Ved denne emanation dannes den trefoldige triangel. Fra den usynlige Dug der falder fra den højere *Uni-triade* (således efterladende kun 7 sefirot), der *skaber* "Hoved" Sefiraen oprindelige vande, *dvs.*, Chaos tager form. Det er det første stadie hen mod åndens størknen som gennem forskellige modifikationer vil frembringe jorden. "*Jord og vand er nødvendig for at skabe en levende sjæl*," siger Moses. Det er nødvendigt med et billede af en aquatisk fugl for at forbinde den med vand, det kvindelige element for formering med ægget og fuglen som befrugter det.

Når Sefira inde fra den latente Guddom fremstår lige som en aktiv kraft, er hun kvindelig; når hun antager rollen som skaber, bliver hun mandlig; derfor, er hun androgyn. Hun er "Fader og

* Hos de gamle Jøder, som vist af Le Clerc, betød ordet *Oulom* kun en tid hvis begyndelse eller afslutning ikke kendes. Udtrykket "evighed," eksisterede korrekt formuleret, ikke i det Hebraiske sprog med meningen, som for eksempel anvendes af Vedantisterne om Parabrahm.

Moder Aditi'en," i den Hinduistiske Kosmogoni og i *den Hemmelige Lære*. Hvis de ældste Hebraiske skriftruller var blevet bevaret, så ville den moderne Jehovah-tilbeder have fundet ud af at symbolerne på den *skabende* gud var mange og upassende. Frøen i månen, typisk for den generative karakter, var den mest hyppige. Alle fuglene og dyrene som nu anses for "urene" i Biblen var symbolet på Guddommen i gammel tid. Det var fordi at de var for hellige at en maske af urenhed blev lagt hen over dem, for at bevare dem fra ødelæggelse. Messing-slangen var ikke det mindste mere poetisk end gåsen eller svanen, hvis symbolerne godtages *à la lettre*.

Med ordene i *Zohar* : "Det Udelelige Punkt, som ikke har nogen begrænsning og ikke kan blive forstået på grund af dens renhed og lyshed, ekspanderende *ude fra*, dannende en lyshed som tjente det udelelige Punkt som et slør;" alligevel kunne den sidstnævnte heller "*ikke betragtes som* konsekvens af dets umålelige lys. Det *ekspanderede* også *ude fra*, og denne ekspansion var dets klædning. Således gennem en konstant *opløftende* (bevægelse) oprandt verdenen til sidst" (*Zohar I. 20a*). Den Åndelige substans fremsendt af det Uendelige Lys er den *første* Sefira eller *Shekinah*: Sefira indeholder *eksoterisk* alle de andre ni Sefiroter i hende. *Esoterisk* indeholder hun kun to,* *Chochmah* eller *Visdom*, "en maskulin, *aktiv* kraft hvis guddommelige navn er *Jah* (יָהּ)," og *BINAH*, et passiv feminin kraft, Intelligens, repræsenteret af det gud dommelige navn Jehovah (יְהוָה); hvis to kræfter sammen med Sefira danner, den tredje, den Jødiske treenighed eller Kronen, *KETHER*. Disse to Sefiroter kaldt *Fader*, *Abba*, og *Moder Amona*, der den dyadiske eller dobbelt-kønnede *logos* hvor fra de andre syv Sefiroter udgik. (Se *Zohar*.) Denne første Jødiske triade (Sefira, *Chochmah*, og *Binah*) er den Hinduistiske *Treenighed*.* Uanset hvor skjult, selv i *Zohar* og endnu mere i den eksoteriske Indiske Gudekreds, er enhver enkelthed forbundet med den genfremstillet i den anden. *Prajâpatierne* er Sefiroterne. Ti svinder hos *Brahmâ* til syv, når *Treenigheden*, og den *Kabalistiske triade*, adskilles fra resten. De syv *Byggere* (*Skabere*) bliver de syv *Prajâpatier*, eller de syv *Rishier*, i samme rækkefølge som Sefiroterne bliver *Skabere*; derefter *Patriarkerne*, osv. I begge *Hemmelige Systemer*, er den *Ene Universelle Essens* uforståelig og *inaktiv* i dens absoluthed, og kan kun forbindes ved bygningen af *Universet* på en indirekte måde. I begge repræsenterer, det oprindelige *Mandlige-kvindelige* eller *androgyn*e Princip, og deres ti og syv *Emanationer* (*Brahmâ-Virâj* og *Aditi-Vâch* for den ene del og *Elohim-Jehovah*, eller *Adam-Adami* (*Adam Kadmon*) og *Sefira Eva* på den

* I den Indiske Gudekreds er den dobbelt-kønnede *Logos* *Brahmâ*, *Skaberen*, hvis syv "sind fødte" sønner er de oprindelige *Rishier* — "Byggerne."

anden), med deres Prajâpati og Sefiroter, i deres helhed, først og fremmest det Arkety-piske menneske, *Proto-logosen*; og kun i deres sekundære aspekt bliver de til Cosmiske kræfter, og astronomiske eller sideriske legemer. Hvis Aditi er gudernes moder, *Deva-Matri*, så er Eva moderen til alt levende; de er *Saktien* eller den generative kraft i deres kvindelige aspekt fra det "Himmelske menneske," og de er alle sammensatte Skabere. En "*Gupta Vidya*" Sutra siger: "I begyndelsen, udgik en stråle fra Paramârthika (*den ene* og eneste sande eksistens), den blev manifesteret i Vyavahârîka (konventionel eksistens) som blev brugt som en *Vahan* med henblik på at nedstige i den Universelle Moder, og at forårsage hende til at ekspandere (svulme, *brih*)." Og i *Zohar* siges det: "Den Uendelige Enhed, formløs og uden lige, efter det himmelske menneskes form blev skabt, brugte den den. Det Ukendte Lys* (Mørke) brugte den אֵלֶּיךָ מִצְּנוּתָא (himmelske form) som et fartøj מִרְבֵּבָה til at nedstige ved hjælp af, og ønskede at blive kaldt ved denne form, som er det hellige navn Jehovah."

Som *Zohar* siger: "I begyndelsen var Kongens Vilje, førend nogen anden eksistens. . . Den (Viljen) skitserede formerne for alle ting som havde været skjulte men nu kom til syne. Og der fremkom som en forseglede hemmelighed fra Ain Soph's hoved, en tåget gnist af stof, uden skikkelse eller form. . . . Livet uddrages nede fra, og fra oven fornyer kilden sig selv, havet er altid fyldt og spreder dets vande alle steder." Således sammenlignes guddommen med et kystløst hav, med vand som er "livets kilde" (*Zohar* iii., 290). "Det syvende palads, livets kilde, er det første i rækkefølgen fra oven" (ii. 261). Deraf den Kabalistiske læresætning på læberne af enhver Kabalistisk Salomon, som i Ordsprogene ix., 1 siger: "Visdom har bygget hendes hus; den har udhugget dets syv søjler."

Hvor fra, så, alle disse ideers identitet, hvis der ikke var nogen oprindelig UNIVERSSEL Åbenbaring? De få viste punkter er lige som nogle få strå i en høstak, i sammenligning med det som vil blive vist efterhånden som værket skrider frem. Hvis vi vender os hen mod den meget tågede af alle Kosmogonier — den Kinesiske, så findes selv der den samme ide. *Tsi-tsai* (den Selv-Eksisterende) er det ukendte Mørke, roden til *Wuliang-sheu* (Udgrundelig Tidsalder), Amitabhe, og Tien (himlen) kommer senere hen. Confutse's "store Ekstreme" angiver den samme ide, på trods af hans "strå." Det sidstnævnte er en kilde til stor morskab for missionærerne. Disse ler af enhver "hedensk" religion, afskyr og hader deres

* Rabbi Simeon siger: "Åh, venner, venner, mennesket var som emanation både menneske og kvinde, så vel på '*Faderens*' side som på '*Moderens*' side. Og dette i betydningen af ordene: 'Og Elohim talte; Lad der blive Lys, og der var Lys' . . . og dette er det *to-foldige menneske*." ("*Auszuge aus dem Sohar*," p. 13, 15.) Lys, stod derfor, i *Første Mosebog* for den Androgyn Stråle eller det "Himmelske Menneske."

broder Kristne fra andre Kirke-trosretninger, og godtager alle som en à *la lettre* deres egen *Skabelsesberetning*. Hvis vi vender os til Kaldæa så finder vi *Anu* i den, den skjulte guddom, den Ene, hvis navn, desuden, viser at det er af Sanskrit oprindelse. *Anu*, som betyder "atom," *anîyâmsam anîyasâm* (det mindste af det mindste) på Sanskrit, er en betegnelse for Parabrahm i den Vedantiske filosofi; Parabrahm er beskrevet som mindre end det mindste atom, og større end den største sfære eller univers: "*Anagraniyam and Mahatorvavat*." Det er hvad George Smith angiver i hans første vers i den Akkadiske *Skabelsesberetning* sådan som den findes i de Cuneiforme Tekster på "*Lateras Coctiles*." Der finder vi også *Anu* den passive guddom eller En-Soph, *Bel*, Skaberen, Guds Ånd (Sefira) bevægende sig på oven vande, derfor vand i sig selv, og *Hea*, den Universelle Sjæl eller visdom for de tre kombineret.

De første otte vers læses således:

1. Da foroven, himlene ikke var rejst;
2. Og forneden på jorden en plante ikke var groet op.
3. Dybet havde ikke brudt sine grænser.
4. Chaoset (eller vand) Tiamat (havet) frembragte moderen fra alle disse. (Dette er den Cosmiske Aditi og Sefira.)
5. Disse vande var i begyndelsen forordnede men —
6. Et træ var ikke vokset, en blomst var ikke udfoldet, nogen af dem.
7. Da guderne ikke var fremkommet, nogen af dem.
8. En plante var ikke groet, og orden eksisterede ikke.

Dette var den kaotiske eller før-genetiske periode — den dobbelte Svane og Mørke Svane, som bliver hvid, når Lys skabes.*

Symbolet valgt med hensyn til det Universelle Princip's majestætiske ideal vil synes lidet kalkuleret til at angive dets natur. En gås, eller endda en svane, kan uden tvivl synes upassende, med hensyn til at repræsentere Åndens storhed. Ikke desto mindre, må det have haft en dyb okkult mening, da den ikke kun figurerer i enhver kosmogoni og verdensreligion, men endda blev valgt af de middelalderlige Kristne, Korsfarerne, som den Hellige Ånds *vehikel* som blev formodet at føre hæren til Palæstina, for at fravriste Frelserens Grav fra Saracenernes hænder. Hvis vi skal kreditere Professor Draper's påstand i hans "*Intellectual Development of Europe*," så blev Korsfarerne, ført af Peter Eremitten, forudgået i spidsen af hæren, af den Hellige Ånd i form af en hvid gase i selskab med en ged. Den Egyptiske Gud for Tid, Seb, bærer en gås på hans hoved. Jupiter antager form som en svane og Brahmâ også, fordi roden til alt dette er mysteriet blandt mysterier — det MONDÆNE ÆG. (Se foregående §).

* De Syv Svaner som menes at lande fra Himlen i Manasarovara Søen, er i populær forestilling de Syv Rishier i den Store Bjørn, som antager denne form for at besøge lokaliteten hvor Vedaerne blev skrevet.

Man er nødt til at lære grunden til et symbol før man afskriver det. Luftens og Vandets duale element er ibisen, svanen, gåsen og pelikanen, er krokodiller og frøer, lotus blomster og vandliljer, osv.; og resultatet er valget af de mest upassende symboler blandt de moderne og lige så meget de gamle mystikere. Pan, naturens store gud, blev generelt figureret især i forbindelse med de akvatiske fugle, gæs, og ligeledes blev andre guder. Hvis, guderne som gæssene var helliget, senere hen, med den gradvise degeneration af religion, blev Falliske guddomme, så er det ikke indlysende at vandfugle blev helliget Pan og andre Falliske guddomme sådan som nogle hånere selv i oldtiden ville se det (*se Petronii Satyrice*, cxxxvi.); men at den abstrakte og guddommelige kraft med hensyn til reproduktiv natur var blevet groft antropomorfiseret. Ej heller viser Leda's Svane "Falliske handlinger eller hendes nydelse derved," som Hr. Hargrave Jennings kyskt udtrykker det — for myten er blot en anden version af den samme filosofiske ide for kosmogoni. Svaner findes hyppigt associeret med Apollon, da de er sindbilleder på vand og ild (også sol-lys), før adskillelsen af Elementerne.

Vores moderne symbologer kan profitere af nogle bemærkninger fremsat af den velkendte forfatter, Fru Lydia Maria Child. "Fra umindelige tider er et sindbillede blevet tilbedt i Hindustan som forbilledet på skabelse, eller livets oprindelse. . . . Siva eller Mahadevaen er ikke kun reproducenten af menneskelige former, men også det frugtbringende princip, den skabende kraft som gennemtrænger Universet. Det moderlige sindbillede er ligeledes et religiøst forbillede. Denne ærbødighed for skabelsen af liv, introducerede de seksuelle sindbilleder til tilbedelsen af Osiris. Er det mærkeligt at de anså den menneskelige fødsels mysterium med stor ærbødighed? Var de urene ved at betragte det sådan? Eller er vi urene som ikke betragter det sådan? Men *intet rent og eftertænksomt sind* kunne betragte dem sådan. . . . Vi er rejst langt, og urene har vejene været, siden disse gamle Anchoriter først talte om Gud og sjælen i de højtidelige dybder i deres første helligdomme. Lad os ikke smile af deres metode med hensyn til at spore den uendelige og uforståelige Årsag gennem alle naturens mysterier, for at vi ikke ved at gøre dette skulle kaste skyggen fra vores egne grovhed på deres patriarkalske enkelhed." ("*Progress of Religious Ideas*," Vol. 1, p. 17, og flg.)

§ VI.

DET MONDÆNE ÆG.

HVOR FRA kom dette universelle symbol? Ægget blev inkorporeret som et helligt tegn i kosmogonien hos ethvert folk på Jorden, og blev æret både på grund af dets form og dets indre mysterium. Fra menneskets tidligste mentale undfangelser, var det kendt som det der mest succesfuldt repræsenterede oprindelsen og hemmeligheden ved væren. Den gradvise udvikling af det uopfattede kim indeni den lukkede skal; det indre arbejde, uden en tilsyneladende ydre indblanding af kraft, som fra et latent *ingenting* frembragte et aktivt *noget*, behøvende intet bortset fra varme; og som, efter at være gradvist udviklet til et konkret, levende væsen, brød sin skal, kom til syne for alles ydre sanser som et selv-frembragt, og selv-skabt væsen — må have været et stående mirakel fra begyndelsen.

Den hemmelige lære forklarer årsagen til denne ærbødighed via de forhistoriske racers Symbollære. Den "Første Årsag" havde intet navn i begyndelsen. Senere blev den afbilledet i tænkernes forestillinger som en evigt usynlig, mysteriøs Fugl som lagde et Æg i Chaos, hvis Ægg som bliver Universet. Derfor blev Brahm kaldt Kalahansa, "svanen i (Rum og) Tid." Han blev "Evighedens Svane," som ved begyndelsen af hver Mahamanvantara lægger et "Gyldent Æg." Dette betegner den store Cirkel, eller O, som selv er et symbol på universet og dets sfæriske legemer.

Den anden årsag til at det blev valgt som den symbolske repræsentant for Universet, og for vores jord, var dets form. Den var en Cirkel og en Sfære; og vores klodes ægformede form må have været kendt fra begyndelsen indenfor symbollæren, da den blev så universelt antaget. Den første manifestation af Kosmos i fra af et æg var den mest udbredte trosopfattelse i oldtiden. Som Bryant viser (iii., 165), var det et symbol antaget blandt Grækerne, Syrerne, Perserne, og Egypterne. I chap. liv. i det Egyptiske Ritual, omtales Seb, guden for Tid og for Jorden, som havende lagt et æg, eller Universet, "et æg undfanget i den store enes Duale Krafts time" (Sec. V., 2, 3, osv.).

Ra vises lige som Brahmâ som inkuberende i Universets Æg. Den afdøde er "strålende i Ægget fra mysteriernes land" (xxii., 1). For, dette er "Ægget som gives liv blandt guderne" (xlii., 11). "Det er Ægget fra den store klukkende Høne, Seb's Æg, som udgår fra det som en høg" (lxiv., 1, 2, 3; lxxvii., 1).

Hos Grækerne beskrives det Orfiske Æg af Aristofanes, og var en del af de Dionysiske og andre mysterier, under hvilke

det Mondæne Æg blev indviet og dets betydning forklaret; Prophyry viser det som en repræsentation på verdenen. Ἑρμῆνευει δὲ τὸ ὠδὸν κόσμου. Faber og Bryant har prøvet at vise at ægget betegner Noas ark, som, med mindre den sidstnævnte godtages som rent allegorisk og symbolskt, er en vild tro. Det kan kun have betegnet arken som et synonym på månen, *argha* som bærer livets universelle frø; men havde sandelig intet at gøre med Biblens ark. Uanset hvad, så var troen på at universet eksisterede i form af et æg generel. Og som Wilson siger det: "En lignende beretning om den første aggregering af elementerne i form af et æg er angivet i alle de (Indiske) Purânaer, med det sædvanlige tilnavn Haima eller Hiranya, 'gyldent' sådan som det sker i Manu." Hiranya, betyder imidlertid "strålende," "skinnende," snarere end "gylden," som bevist af den store Indiske lærde, den afdøde Swami Dayanand Sarasvati, i hans upublicerede polemikker med Professor Max Müller. Som sagt i Vishnu Purânaen: "Intellekt (Mahat) . . . inklusiv de (umanfesterede) grove elementer, dannede et æg . . . og universets herre selv dvælede i det, i skikkelse af Brahmâ. I dette æg, O Brahman, var alle kontinenterne, og havene og bjergene, universets planeter og inddelinger, guderne, dæmonerne og menneskeheden." (*Book i., ch. 2.*) Både i Grækenland og i Indien, så var det sådan at, det første synlige mandlige væsen, som i sig selv forenede begge køns natur, boede i ægget og udgik fra det. Denne "verdens første-fødte" var Dionysis, hos nogle Grækere; guden som udgik fra det mondæne æg, og hvor fra de dødelige og udødelige stammer fremkom. Guden Ra vises i *Ritualet* (Book of the Dead, xvii., 50) strålende i sit æg (Solen), og han begynder lige så snart guden *Shoo* (Sol-energien) vågner og giver ham impulsen. "Han er i det Solare æg, ægget som gives liv blandt guderne" (*Ibid.*, xlii., 13). Den Solare gud udbryder: "Jeg er den skabende sjæl i det himmelske dyb. Ingen ser min rede, ingen kan bryde mit æg, Jeg er Herren!" (*Ibid.*, LXXXV.).

I betragtning af denne cirkelform, " | " udgående fra "○," eller ægget, eller den mandlige fra den kvindelige i det androgyne, så er det mærkeligt at finde en videnskabsmand — på grund af at de ældste Indiske MSS. ikke viser noget spor af det — sige at de gamle Aryanere var udvidende om decimal systemet. Tallet 10, universets hellige tal, var hemmeligt og esoterisk, både som enhed og ciffer, eller *nul*, cirklen. Yderligere siger, Professor Max Müller at "de to ord *ciffer* og *nul*, som blot er ét, er tilstrækkelige til at bevise at vores tal er lånt fra Araberne.* Ciffer er det Arabiske "cifron," og betyder

* Se Max Müller's "Our Figures."

tomhed, en oversættelse fra Sanskrit navnet på intet "sunya," siger han.* Araberne havde deres tal fra Hindustan, og påstod aldrig selv at have opdaget dem.† Med hensyn til Pythagoras, så behøver vi blot at vende os til de gamle manuskripter fra Boethius's *Geometri*, sammensat i det sjette århundrede, for at finde taltegn blandt Pythagoræerne‡ ; tallet 1 og *nullet*, som de første og sidste cifre. Og Porphyry, som citerer fra den Pythagoræiske *Moderatus*,§ siger at Pythagoras taltegn var "hieroglyfiske symboler, ved hvis hjælp han forklarede ideer med hensyn til tingenes natur," eller universets oprindelse.

Hvis nu, de ældste Indiske manuskripter på den anden side, endnu ikke viser spor af decimal systemet i dem, og Max Müller siger meget klart at ind til nu har han kun fundet ni bogstaver (initialer for sanskrit taltegn) i dem; så har vi, på den anden side, lige så gamle optegnelser med hensyn til at tilføje det ønskede bevis. Vi taler om skulpturerne og det hellige billedsprog i de ældste templer i det fjerne Østen. Pythagoras fik hans viden fra Indien; og vi ser at Max Müller bekræfter denne påstand, i det mindste så langt som at tillade Ny-Pythagoræerne at have været de første lærere indenfor "regning," blandt Grækerne og Romerne; at "de i Alexandria, eller i Syrien, blev bekendt med de Indiske tal, og antog dem i den Pythagoræiske abacus" (vores tal). Denne forsigtige indrømmelse indebærer at Pythagoras selv kun var bekendt med *ni* tal. Således kan vi med god grund svare at, selv om vi ikke har noget sikkert (*eksoterisk*) bevis på at decimal systemet var kendt af Pythagoras, som levede ved slutningen af de arkaiske tidsaldre, § så har vi alligevel tilstrækkeligt med bevis til at vise at alle tallene, som angivet af Boethius, var kendt af Pythagoræerne, selv før Alexandria blev bygget.¶ Dette bevis finder vi hos Aristotles, som siger at "nogle filosoffer mener at ideer og tal er af samme natur, og udgør TI i alt."** Dette, mener vi, vil være tilstrækkeligt til at vise at decimal systemet var kendt blandt dem i det mindste så tidligt som det fjerde århundrede F.Kr., for Aristotles synes ikke at behandle spørgsmålet som en innovation fra "Ny-Pythagoræerne."

* En Kabalist ville snarere være tilbøjelig til at tro at det Arabiske *cifron* var taget fra det Indiske *Synya*, nullet, så de Jødiske Kabalistiske Sefirot (*Sephrim*) var taget fra ordet ciffer, ikke i betydningen tomhed men det modsatte — det som vedrører skabelse ved tal og grader i deres evolution. Og Sefirotene er 10 eller ①.

† Se Max Müller's "Our Figures."

‡ Se King's "Gnostics and their Remains," plate xiii.

§§ "Vita Pythag."

§ 608 F.Kr.

¶ Denne by blev bygget 332 F.Kr.

** "Metaph." vii., F.

Men vi ved mere end dette: *vi ved* at decimal systemet må have været kendt af menneskeheden i de tidligste arkaiske tidsaldrer, siden hele den astronomiske og geometriske del af det hemmelige præstelige sprog blev bygget på tallet 10, eller kombinationen af de mandlige og kvindelige principper, og da "Keops" Pyramiden er bygget på baggrund af dette decimal systems mål, eller snarere på tallene og deres kombinationer med *nullet*. Om dette, blev imidlertid, tilstrækkeligt sagt i *Isis Unveiled*, og det er nytteløst at gentage og vende tilbage til det samme emne.

De Lunare og Solare Guddommes symbolære er så uløseligt blandet sammen, at det er næsten umuligt at adskille sådanne ideogrammer som *ægget*, lotussen, og de "hellige" dyr fra hinanden. *Ibisen*, er for eksempel helliget Isis, som ofte er repræsenteret med denne fugls hoved, også helliget Merkur eller Thoth, fordi denne gud antog dens form da i forbindelse med at slippe væk fra Typhon, — *ibisen* blev betragtet med den største ærefrygt i Egypten. Der var to slags ibiser, i dette land fortæller Herodot os (Lib. II. c. 75 og flg.) : en *helt sort*, den anden sort og hvid. Den førstnævnte tillægges kamp og udryddelse af vingede slanger som kom hvert forår fra Arabien og hjemsøgte landet. Den anden var helliget månen, fordi den sidstnævnte planet er hvid og strålende på hendes ydre side, og mørk og sort på den side som hun aldrig viser jorden. Yderligere, slog *ibisen* lande slanger ihjel, og laver den frygteligste ravage blandt krokodillernes æg, og redder således Egypten fra at få Nilen hjemsøgt af disse frygtelige Surianere. Fuglen krediteres for at gøre dette i måneskinnet, og bliver således hjulpet af *Isis*, lige som månen, hendes sideriske symbol. Men tættere på esoterisk sandhed underliggende disse populære myter er, at Hermes, der som vist af Abenephius (*De cultu Egypt.*), vågede over Egypterne i form af denne fugl, og lærte dem de okkulte kunstarter og videnskaber. Dette betyder ganske enkelt at *ibis religiosaen* havde og har "magiske" egenskaber til fælles med mange andre fugle, først og fremmest albatrossen, og den mytiske hvide svane, Evighedens eller Tidens svane, KALAHANSA.

Var det anderledes, hvorfor skulle alle de gamle folk, som sandelig ikke var større fjolser end vi er, sandelig have sådan en overtroisk frygt for at slå visse fugle ihjel? I Egypten, risikerede ham som slog en *ibis*, eller en gylden høg ihjel — symbolet på Solen og Osiris — døden og kunne næppe undslippe døden. Ærefrygten for fugle i nogle nationer var sådan at Zoroaster, i hans forskrifter, forbyder deres slagting som en grufuld forbrydelse. Vi ler i vores tidsalder af enhver slags spådomme. Alligevel hvorfor skulle mange generationer have troet på spådomme ved fugle, og endda på dyrespådomme, sagt af Suidas at have været indført af Orfeus, som lærte hvordan man i blommen og hviden i på

et æg, under visse omstændigheder kunne opfatte, det som fuglen født fra det ville have set rundt om det i dets korte liv. Denne okkulte kunst, som for 3.000 år siden pålagde den største lærdom og de mest dunkle matematiske beregninger, er nu faldet ned i degraderingens dybder: det er de gamle kokke og spåkoner som læser fremtiden for tjeneste-pigerne i en søgen efter husbonde, ved hjælp af det hvide i et æg i et glas.

Ikke desto mindre, har selv Kristne ind til den dag i dag deres hellige fugle; for eksempel, duen, symbolet på den Hellige Ånd. Ej heller har de undladt de hellige dyr. Den *Evangeliske* dyre-tilbedelse — Tyren, Ørnen, Løven, og Englen (i realiteten Keruben, eller Serafen, den ild-vingede Slange), er lige så meget pagansk som den Egyptiske eller Kaldæiske. Disse fire dyr er, i virkeligheden, symboler på de fire elementer, og på de fire *lavere* principper i mennesket. Ikke desto mindre, korresponderer de fysisk og materielt til de fire konstellationer som så at sige, danner Sol-Gudens *suite* eller *cortège*, og okkuperer de fire kardinale punkter under vinter-solhverv i Zodiakkens cirkel. Disse fire "dyr" kan ses i mange af de Romersk Katolske Nye Testamenter hvor *portrætterne* af evangelisterne er angivet. De er dyrene i Ezekiels Merkaba.

Som sandfærdigt fremlagt af Ragon, "havde de gamle Hierofanter kombineret deres religiøse filosofiers dogmer og symboler så snedigt, at disse symboler kun kan blive fuldt ud forklaret via en kombination og viden om *alle* nøglerne." De kan kun fortolkes *approximeret*, selv hvis man finder ud af tre af disse syv systemer: den *antropologiske*, den *psykiske*, og den *astronomiske*. De to hoved-fortolkninger, den højeste og den laveste, den åndelige og den fysiologiske, forbeholdt de den største hemmeligholdelse ind til den sidstnævnte faldt ned i den profanes domæne. Så vidt, kun med hensyn til de *for-historiske* Hierofanter, hos hvem det som nu er blevet udelukkende (eller ikke udelukkende) fallisk, var en videnskab lige så dybdegående og lige så mysteriøs som biologi og fysiologi er det nu. Dette var deres eksklusive ejendom, frugten af deres studier og opdagelser. De andre to var de som beskæftigede sig med de skabende guder (teogoni), og med det skabende menneske, *dvs.*, de ideale og de praktiske mysterier. Disse fortolkninger var så snedigt slørede og kombinerede, at mange var de som ankom til opdagelsen af en mening, blev forvirret med hensyn til at forstå de andres betydning, og kunne aldrig forklare dem tilstrækkeligt hensyn at begå farlige indiskretioner. Den højeste, den første og den fjerde — teogoni i relation til antropogoni — var næsten umulige at fatte. Vi finder bevis på dette i det Jødiske "Hellige Skriv."

Det var på grund af at slangen var æglæggende, at den blev et symbol på visdom og et sindbillede på Logoi, eller den *selv-fødte*. I templet i Philæ i Øvre Egypten, blev et æg kunstigt forberedt af ler bestående af

forskellige røgelser, og den blev påvirket til at klækkes via en besynderlig proces, når en *cerastes* (den hornede hugorm) blev født. Det samme skete i oldtiden for kobraen i de Indiske templer. Den *skabende* Gud fremstår fra ægget som udgår fra Kneph's mund — som en vinget slange — fordi Slangen er symbolet på Al-visdommen. Hos Hebræerne er han angivet som ideogram ved de "flyvende eller ildagtige slanger" fra Vildnisset og Moses, og hos de Alexandrinske mystikere blev han Ophio-Christos, Gnostikernes Logos. Protestanterne prøver at vise at allegorien om Messing Slangen og de "ildagtige slanger" har en direkte reference til Kristus og Korsfæstelsens mysterium*; men det har, i sandhed, en langt tættere relation *til mysteriet om formering*, når det disassocieres fra ægget med den centrale kim, eller *cirklen med dens centrale punkt*. *Messing Slangen* havde ikke en sådan hellig mening; ej heller var den, i sandhed, herliggjort ovenfor de "ildagtige slanger" *på grund af biddet som den kun var det naturlige redskab for*. Den symbolske mening med ordet "messing" er det feminine princip, og det ildagtige eller "guld," det mandlige.†

I the *Book of the Dead*, som lige vist, refereres der ofte til Ægget. Ra, den mægtige, forbliver i hans Æg, under kampen mellem "oprørets børn" og *Shoo* (den Solare Energi og Mørkets Drage) (ch. xvii.). Den afdøde er strålende i hans

* Og dette *kun* fordi messing-slangen blev sat på en stang! Det havde snarere en reference til Mico det Egyptiske æg som stående opret støttede det hellige *Tau*; fordi Ægget og Slangen er udadskillelige i den gamle tilbedelse og symbolære i Egypten, og da både Messing-slangerne og "ildagtige" slanger var *Sarafer*, de "brændende ildagtige" budbringere, eller slange Guderne, de Indiske *nagaer*. Det var et rent fallisk symbol uden ægget, mens når det associeres med et — så relaterede det til kosmisk skabelse.

† "Messing var et metal symboliserende den *nedre verden* . . . livmoderens hvor livet skulle gives . . . Ordet for slange var på Hebraisk *Nakash*, men det er det samme udtryk som for *messing*." Det siges i Fjerde Mosebog (xxi.) at Jøderne beklagede sig over Vildnisset *hvor der ingen vand var* (v. 5); hvorefter "Herren sendte ildagtige slanger" for at bide dem, hvor, han for at være imødekommende overfor Moses, giver ham *messing slangen* på en stang at se på som et hjælpemiddel; hvorefter "ethvert menneske som iagttag slangen af messing . . . levede" (?). Efter dette samlede "Herren," folket sammen ved Beer brønden, og giver dem vand, (14-16), og det taknemlige Israel sang denne sang, "Spring frem, O Brønd," (v. 17). Når den Kristne læser, efter at have studeret symbolære, bliver i stand til at forstå de inderste meninger i disse tre symboler — *vand, messing, slangen*, og nogle få andre — *i betydningen givet til dem i den Hellige Bibel*, så vil han næppe forbinde hans Frelzers hellige navn med "Messing Slange" hændelsen. Seraphimerne סִרְפָּיִם (ildagtige vingede slanger) er uden tvivl forbundet med, og uadskillelig fra, ideen "om slangen i evighed — Gud," som forklaret i Kenealy's Apocalypse. Men ordet kerub betød også slange, i en henseende, selv om dets direkte mening er anderledes; fordi *Cherubim* og de Persiske vingede $\text{\rho\rho\phi\epsilon\varsigma}$ "griffer" — vogterne af det gyldne bjerg — er de samme, og deres sammensatte navn viser deres karakter, da det er dannet af כַּר (kr) *cirkel*, og אֹב "aub," eller ob — slange — derfor, en "slange i en cirkel." Og dette fastlægger Messing Slangens falliske karakter, og retfærdiggør at Hezekiah bryder den. (Se II. Kongerne, 18, 4). *Verbum sat. sapienti*.

Æg når han krydser mysteriets land (xxii. i.). Han er Seb's Æg (liv. 1-3). . . . Ægget var livets symbol på *udødelighed* og evighed; lige som også ideogrammet for den generative matrix; og *tau*'et, kun associeret med det, for liv og fødsel i *skabelse*. Det Mondæne Æg blev placeret i *Khnoom*, "Rummets Vand," eller det feminine *abstrakte* princip (Khnoom blev, med menneskehedens *fald* ned i skabelse og fallicisme, Ammon, den *skabende* Gud); og når *Phtah*, den "ildagtige gud," bærer det Mondæne æg i hans hånd, så bliver symbolikken helt jordisk og konkret i dens betydning. I konjunktion med høgen, symbolet på Orisis-Solen, er symbolet dualt: det relaterer til begge liv — det dødelige og det udødelige. I Kircher's *Œdipus Egyptiacus* (vol. iii., p. 124) kan man se, et æg flydende ovenfor mumien, indgraveret i papyrussen. Det er symbolet på håb og løftet om en *anden fødsel* for den *Osirificerede* døde; hans Sjæl, vil efter behørig renselse i Amenti, inkubere i dette udødelighedens æg, for at blive genfødt fra det til et nyt liv på jorden. For dette Æg, er *Devachan* i den esoteriske Doktrin, boligen for Lyksalighed; den vingede skarabæ er et lignende symbol på det. Den "vingede klode" er kun en anden udgave af ægget, og har samme betydning som skarabæen, *Khopirooen* (fra roden *Khoproo* "at blive," "at blive genfødt,") som relaterer til menneskets genfødsel, så vel som til hans åndelige regenerering.

I Mochus's Teogoni, finder vi først Ætheren, og derefter luften, hvor fra Ulom, den *erkendende* (*νοήτος*) guddom (Stoffets synlige Univers) fødes ud af det Mondæne Æg. (Möver's *Phoinizer*, p. 282.)

I de *Orfiske Hymner*, evolverer Eros-Phanes fra det guddommelige Æg, som de *Ætereale Vinde* befrugter, hvor vind er "det ukendte Mørkes Ånd" — "Guds ånd" (som K. O. Müller, 236 forklarer det); den guddommelige "Ide," siger Platon, "som siges at bevæge Æther."

I Hinduens *Kataopanishad*, står Purusha, den guddommelige ånd, allerede foran det oprindelige stof, "fra hvis forening verdens store sjæl fremspringer," Maha-Atma, Brahmâ, Livets Ånd,* osv., osv.† Bortset fra det er der mange charmerende allegorier om dette emne spredt gennem Brahminernes hellige bøger. Et sted er det den kvindelige skaber som først er et kim, så en dråbe af himmelsk dug, en perle, og så et æg. I sådanne tilfælde — som der er for mange af til at nummerere separat — giver Ægget fødsel til de fire elementer indeni det femte, Æter, og dækkes med syv belægninger, som senere hen bliver de syv øvre og de syv lavere verdener. Delende sig i to, bliver skallen himlen, og kødet i ægget jorden, det hvide udgør de jor-

* De sidstnævnte betegnelser er alle identiske med *Anima Mundi* eller den "Universelle Sjæl," Kabalistens og Okkultistens astrale lys, eller "Mørkets Æg."

† Weber, "Akad Vorles," pp. 213, 214 og *flg.*

diske vande. Derefter er det igen Vishnu som fremstår inde fra ægget med en lotus i hans hånd. Vinata, en datter til Daksha og hustru til Kasyapa ("den Selv-fødte fremkommet fra Tid," en af vores verdens syv "skabere"), frembragte et æg hvor fra blev født Garuda, Vishnu's vehikel, den sidstnævnte allegori har kun en relation til vores Jord, da Garuda er den Store Cyklus.

Ægget var helliget til Isis; Egyptens præster spiste aldrig æg på grund af dette.*

Diodorus Siculus siger at Osiris blev født fra et Æg, lige som Brahmâ. Apollon og Latona blev født fra Leda's Æg, lige som også Castor og Pollux — det lysende stjernetegn Tvillingerne. Og selv om Buddhisterne ikke tillægger deres Grundlægger samme oprindelse, så spiser de alligevel ikke æg, mere end de gamle Egyptere eller de moderne Brahminere, for at de ikke skulle ødelægge kimen af liv i dem, og begå Synd derved. Kineserne troede at deres første menneske blev født fra et æg, som *Tien*, en gud, kastede ned fra himlen til jorden ned i vandene.† Dette symbol anses stadigvæk af nogle at repræsentere ideen om livets oprindelse, som er en videnskabelig sandhed, selv om den menneskelige *ovum* er usynlig for det nøgne blik. Derfor ser vi at respekt blev vist det fra den fjerneste fortid, af Grækerne, Fønikerne, Romerne, Japanerne, og Siameserne, de Nord og Syd Amerikanske stammer, og selv de vilde på de fjerneste øer.

Hos Egypterne, var den skjulte gud, Ammon (*Mon*). Alle deres guder var duale: den videnskabelige *virkelighed* i Helligdommene; dets dublet, den fabelagtige og mytiske Entitet, for masserne. For eksempel, som observeret i "Chaos, Theos, Kosmos," var den ældre Horus, *Ideen* om verdenen blevet tilbage i demiurgens sind "født i Mørke før verdens skabelse;" den *anden* Horus‡ var den samme *Ide* udgående fra *Logosen*, blivende iklædt med stof og antagende en virkelig eksistens. (Sammenlign *Möver's "Phoinizer,"* p. 268.) Det samme med *Khnoum* og Ammon;§ begge repræsenteres som vædder-hovedede, og begge forveksles ofte selv om deres funktioner er forskellige. *Khnoum* er "menneskets modellør," formende mennesker og ting ud af det Mondæne Æg på et pottemager hjul;

* Isis er næsten altid repræsenteret holdende en lotus i en hånd og en cirkel i den anden og Korset (*crux ansata*), Ægget er helliget hende.

† Kineserne synes således at have kommet Sir William Thomson's teori i forkøbet, om at det første levende kim var faldet fra Jorden fra en passerende komet. Selvransagelse! Hvorfor skulle dette kaldes *videnskabeligt* og den Kinesiske ide en overtroisk, tåbelig teori?

‡ Horus — den "ældre," eller *Haroiri*, er et gammelt aspekt af den solare gud; samtidig med *Ra* og *Shoo*; *Haroiri* forveksles ofte med Hor (Horsusi), Orisis's og Isis's Søn. Egypterne repræsenterede ofte den opstigende Sol i form af Hor den ældre, rejsende sig fra en fuldt blomstret lotus, Universet, da den solare skive altid findes på høge-hovedet for denne gud. *Haroiri* er *Khnoum*.

§ Ammon eller *Mon*, den "skjulte," den Højeste Ånd.

Ammon-Ra, generatoren, er det sekundære aspekt til den skjulte guddom. Khnoum blev tilbedt ved Elephantia og Philæ,* Ammon ved Theben. Men det er Emept, den ene, det Højeste *Planetariske* princip, som blæser ægget ud af sin mund, og som derfor, er Brahmâ. Guddommens skygge, Kosmisk og universel, af det som ruger over og befrugter ægget med dets levendegørende Ånd ind til kimen i det er modent, var *mysterie* guden hvis navn var uudsigelig. Det er er imidlertid Phtah, "han som åbner," åbneren af liv og Død,† som udgår fra verdensægget for at begynde hans duale arbejde. (*Book of Numbers.*)

Ifølge Grækerne, blev Chemis's (*Chemi*, gamle Egypten) skyggeagtige form som flyder på de ætereale bølger i den Emphyreanske Sfære, kaldt frem i eksistens af Horus-Apollon, Solguden, som forårsagede at den evolverede ud af det Mondæne æg.‡

I den Skandinaviske Kosmogoni — af Professor Max Müller, placeret som et tidspunkt "langt tidligere end Vedaerne" i Voluspa digtet (profetindens sang), opdages det Mondæne æg igen i Universets skyggeagtige-kim, som repræsenteres som liggende i *Ginnungagap* — illusionens hulrum (*Maya*) det uudgrundelige og tomme dyb. I denne verden's matrix, førhen en region for nat og opløsning, kastede *Nebelheim* (tåge-stedet, *nebularen* som den nu kaldes, i det astrale lys) en kold *stråle af lys* som oversvømmede dette hulrum og frøs i den. Så blæste den *Usynlige* en hed vind som opløste de frosne vande og fjernede tågen. Disse vande (chaos), kaldet *Elivagar's* strømme, faldt kondenseret i levendegjorte dråber ned og skabte jorden og giganten *Ymir*, som kun havde "lighed med mennesket" (det Himmelske menneske), og koen, *Audhumla* ("moderen" eller astralt lys, Kosmisk Sjæl) fra hvis yver flød *fire* strømme af mælk (de fire kardinal punkter: de fire hovedudspring i de fire floder i Eden, osv., osv.) og hvor de "fire" er allegorisk symboliseret ved *kuben* i alle dens forskellige og mystiske betydninger.

De Kristne — især de Græske og Latinske Kirker — har fuldt ud antaget symbolet, og ser i det en ihukommelse på evigt liv,

* Hans trefoldige gudinde er *Sati* og *Anouki*.

† *Phtah* var oprindelig døds-guden, for *ødelæggelse*, lige som Siva. Han er kun en solar gud i egenskab af at solens ild dræber så vel som levendegør. Han var den nationale gud i Memphis, den radierende og "smukt-ansigtede Gud." (Se *Saqqarah Bronzes, Saitic Epoch.*)

‡ *Brahmanda Purânaen* indeholder fuldt ud mysteriet om Brahmâ's gyldne æg; og det er måske, derfor, at den er utilgængelig for Orientalisterne, som siger at denne Purâna, lige som Skandaen, "ikke længere kan skaffes i en samlet udgave," men "er repræsenteret af en variation af Khandaer og Mahatmyaer som påstår at stamme fra den." "Brahmanda Purânaen" er beskrevet som "det som er erklæret i 12.200 vers, om Brahmâ æggets pragt, og hvor i en beretning om de fremtidige Kalpaer som åbenbaret af Brahmâ er fremlagt." Ganske rigtigt, og meget mere, måske.

på frølse og genopstandelse. Dette findes i og bekræftes af den hævdvundne skik med at udveksle "Påskeæg." Fra *anguinum*, den "paganske" Druides "Æg," hvis navn alene fik Rom til at ryste af skræk, til den Slavonske bondes røde Påskeæg, er en cyklus passeret. Og, alligevel, uanset det er i det civiliserede Europa, eller blandt de usle vilde i Central Amerika, så finder vi den samme arkaiske, oprindelige tanke; hvis vi kun søger efter den og ikke — i vores hovmods forestilling om mental og fysisk overlegenhed — forvrænger symbolets oprindelige ide.

§ VII.

BRAHMÂ'S DAGE OG NÆTTER.

DETTE er navnet givet til Perioderne kaldet MANVANTARA (*Manvantara*, eller mellem Manuerne) og PRALAYA (Opløsning); den ene refererer til de aktive perioder i Universet, og den anden til dets tider med relativ og fuldstændig *hvile* — i overensstemmelse med om de sker ved slutningen af en Brahmâ's "Dag," eller en "Tidsalder" (et liv). Disse perioder, som følger på hinanden i regelmæssig rækkefølge, kaldes også *Kalpaer*, små og store, de små og *Maha Kalpaen*; selv om, Maha Kalpaen oprigtigt talt aldrig er en "dag," men blot et helt liv eller Brahmâ's tidsalder, for det siges i Brahmâ Vaivarta: "Kronologer udregner en Kalpa ved et Brahmâ's liv; små Kalpaer, som Samvarta og resten, er utallige." I ædruelig sandhed er de uendelige; da de aldrig har haft en begyndelse, *dvs.*, der var aldrig en *første* Kalpa, ej heller vil der nogensinde være en *sidste* en, i Evighed.

Parardha — indenfor den almindelige godtagelse af denne måling af tid — eller den halve eksistens af Brahmâ (i den nuværende *Maha Kalpa*) er allerede forløbet; den sidste Kalpa var Padma, eller den Gyldne Lotus; den nuværende er *Vârâha** ("vildsvin" inkarnationen, eller *Avataren*).

* Der er et besynderligt stykke information i de esoteriske Buddhistiske traditioner. Den eksoteriske eller *allegoriske* biografi over Gautama Buddha viser denne store Viismand som døende af fordøjelsesbesvær på grund af *gris og ris*, sandelig en meget kedelig afslutning, med kun lidt af det højtidelige element i sig. Dette forklares som en allegorisk reference til at han var blevet født i "Vildsvinet," eller Vârâha-Kalpa da Brahmâ antog dette dyrs form for at løfte Jorden ud af "Rummets Vande." Og da Brahminerne nedstammer direkte fra Brahmâ og så at sige, identificeres med ham; og da de på samme tid er Buddha's og Buddhismens dødelige fjender, så har vi den besynderlige allegoriske hentydning og kombination. Brahmanismen (fra Vildsvinet, eller *Vârâha Kalpa*) har slagtet Buddha's religion i Indien, fejlet den væk fra sit ansigt; derfor siges Buddha, identificeret med hans filosofi, at være død på grund af spisningen af en vild høg.

Hos videnskabsfolk som studerer Hindu religionen i Purânaerne bør en ting især bemærkes. Han bør ikke tage udtalelserne der i bogstavelig, og kun i en henseende, påstandene fundet der i; fordi disse som især vedrører Manvantaraerne eller Kalpaerne er nødt til at blive forstået i deres mange referencer. For eksempel, så relaterer, disse perioder i det samme sprog til både de store og små perioder, til Maha Kalpaer og til mindre Cyklusser. *Matsya*, eller Fiske Avataren, kom før Vâhâra eller Vildsvin Avataren; allegorierne, må derfor relatere til både *Padmaen* og den nuværende manvantara, og også til de mindre cyklusser siden fremkomsten af vores Kæde af Verdener og Jorden. Og, da Vishnu's Matsya Avatar og Vaivasvata's Syndflod er korrekt forbundet med en begivenhed som skete på vores Jord i denne Runde, så er det tydeligt at mens den kan relatere til før-cosmiske begivenheder (i betydningen vores Kosmos eller Solare system) så har det i vores tilfælde reference til en fjern geologisk periode. Ikke en gang Esoterisk filosofi kan påstå at vide, undtagen via analogisk følgeslutning, om det som fandt sted før vores Solare Systems genfremkomst og før den sidste *Maha Pralaya*. Men den lærer tydeligt at efter den første geologiske forstyrrelse i Jordens akse som endte med at feje hele det andet Kontinent, ned i Havenes bund, med dens oprindelige racer — fra hvis successive "Jorde" eller Kontinenter Atlantis var det fjerde — der kom der en anden forstyrrelse ved at aksen lige så hurtigt genoptog dens foregående hældningsgrad; da Jorden sandelig *endnu en gang blev løftet* ud af Vandene, og — som foroven så forneden; og *vice versâ*. Der var "guder" på Jorden i disse dage — guder, og ikke mennesker, sådan som vi nu kender dem siger traditionen. Som det vil blive vist i Bog II., så refererer udregningen af perioder indenfor eksoterisk Hinduisme til både de store cosmiske og små jordiske begivenheder og kataklysmes, og det samme kan vises med hensyn til navne. Yudishthira, for eksempel — den første Konge fra *Sacea*, som begynder Kali Yuga æraen, som er nødt til at vare 432.000 år — "en virkelig Konge og et menneske som levede 3.102 år F.Kr.," tilægges også, navn og det hele, til den store Syndflod på tiden for den første sænkning af Atlantis. Han er "Yudishthiraen* født på bjerget med hundrede toppe ved verdens

Ideen alene fra en som etablerede den mest vidtgående vegetarisme og respekt for dyreliv — endda afvisende at spise æg som *vehikler for latent fremtidigt liv* — som dør af kød fordøjelsesbesvær, er i sig selv absurd selvmodsiggende og har forundret mere end en Orientalist. Men denne forklaring, som afslører allegorien, forklarer resten. *Vârâhaen*, er imidlertid ikke noget almindeligt vildsvin, og syntes først at have betydet et slags før-syndfloden lacustrint dyr "glædende sig over at lege i vand." (*Yayu Purâna*.)

* Ifølge Oberst Wilford, så skete afslutningen af den "Store Krig" 1370 F.Kr. (*Se A. R., Vol. 9, p. 116*); ifølge Bentley, 575 F.Kr.!! Vi kan måske håbe, at det Mahabharatiske epos, før slutningen af dette århundrede, vil blive fundet og erklæret identiske med den store Napoleons krige.

ende *hvor ovenfor ingen kan gå videre*" og "øjeblikkelig efter oversvømmelsen." (Se *Royal Asiat. Soc.*, Vol. 9, p. 364.) Vi kender ikke til nogen "Oversvømmelse" 3.102 F.Kr. — ikke en gang Noa's, for, ifølge Jødisk Kristen kronologi, fandt den sted 2.349 år F.Kr.

Dette relaterer til en esoterisk inddeling i tid og et mysterium forklaret andre steder, og kan derfor blive lagt til side for nuværende. Det er tilstrækkeligt at bemærke på dette tidspunkt at alle forestillingsmæssige anstrengelser hos Wilford'er, Bentley'er, og andre vil-gerne-være Ødipusser indenfor esoterisk Hindu Kronologi har fejlet sørgeligt. Ingen udregning af nogen af de Fire Tidsaldre, eller Mavantaraer, er nogensinde blevet regnet ud af nogen af vores meget lærde Orientalister, som derfor har skåret den Gordiske Knude over ved at proklamere det hele "et hjernesvind i den Brahmaniske hjerne." Lad det være sådan, og må de store videnskabsfolk hvile i fred. Dette "hjernesvind" er angivet i de Indledende Sektioner som udgør forordet i *Antropogenesis* i Bog II., og med esoteriske tilføjelser.

Lad os, imidlertid se hvad de tre slags *pralayaer* var, og hvad den *populære* opfattelse er om dem. For en gang skyld er den enig med Esoterismen.

Om *pralayan* som forløbet af fjorten Manvantaraer går forud for, og som har lige så mange præsiderende Manuer over sig, og ved hvis afslutning sker den "situationsbestemte" eller Brahmâ's opløsning, der siges det i *Vishnu Purâna*, i kondenseret form at "ved slutningen af et tusinde perioder på fire tidsaldre, som fuldkommengør en Brahmâ's dag, så er jorden næsten uddød. Den evige *Ayaya* (Vishnu) antager derefter skikkelse af Rudra (ødelæggeren, Siva) og gen-forener alle hans væsner i ham selv. Han går ind i Solens Syv stråler og drikker alle klodens vande op; han forårsager fugten at forsvinde, og udtørre således hele Jorden. Oceanerne og floderne, åer og små strømme, udånder alle. Således opfyldt med fugt bliver de syv solare stråler til de syv sole ved udvidelse, og de sætter til sidst ild til verden. Hari, ødelæggeren af alle ting, som er 'tidens flamme, *Kalâgni*,' konsumerer til sidst Jorden. Derefter, udånder Rudra der bliver Janardana, skyer og regn."

Der er mange slags *Pralayaer*, men tre hoved-typer nævnes især i gamle Hindu bøger; og af disse, som Wilson viser: — kaldes den første NAIMITTIKA* "lejlighedsvis" eller "situationsbestemt," forårsaget af "Brahmâ's Dage's" intervaller; det er ødelæggelsen af alle væsner, af alt som lever og har en form, men ikke af substansen som forbliver i *status quo* til det nye DAGGRY i denne "Nat." Den

* I *Vedantaen* og *Nyâyaen* er "nimitta" (hvor fra "Naimittika") er angivet som den *effektive* årsag, når den antitesiseres med *upadana* den fysiske og materielle årsag. I Sankhya er *pradhâna* en årsag som er inferior i forhold til Brahmâ, eller snarere Brahmâ som selv er en årsag, er superior i forhold til Pradhâna. Derfor er "situationsbestemt" forkert oversat, og burde som vist af nogle lærde, oversættes som "Fuldkommen" årsag, og endda ville *virkelig* årsag havde været bedre.

anden kaldes PRAKRITIKA — og sker ved slutningen af *Tidsalderen* eller Brahma's Liv, når alt som eksisterer er opløst ind i det oprindelige element, for at blive remodelleret ved slutningen af denne længere nat. Men, den tredje, *Atyantika*, vedrører ikke Verdenerne eller Universet, men kun nogle folks individualiteter; det er således individuel pralaya eller NIRVANA; efter at have nået den, så er der ikke mere nogen fremtidig eksistens mulig, ingen genfødsel førend efter *Maha Pralayaen*. Den sidstnævnte nat, varer som den gør 31.040.000.000.000. år, og har muligheden for næsten at blive dobbelt så stor i tilfælde af at den heldige *Jivanmukti* når Nirvana i en tidlig periode af en Manvantara, og er lang nok til at blive anset for at være *evig*, hvis ikke endeløs. *Bhagavata* (XII., iv, 35) taler om en fjerde slags pralaya, *Nityaen* eller konstant opløsning, og forklarer den som forandringen der finder sted umærkeligt i forhold til alting i dette Univers fra kloden ned til atomet — uden ophør. Det er vækst og forfald (liv og død).

Når Maha Pralayen ankommer, så søger beboerne i Swar-loka (den øvre sfære) forstyrret af storbranden, ly "hos Pitrierne, deres ophav, Manuerne, de Syv Rishier, de forskellige ordner af himmelske Ånder og Guder, i Maharloka." Når den sidstnævnte også nås, så migrerer alle de ovenfor angivne væsner på deres side fra Maharloka, og forfølger sig til Jana-loka i "*deres subtile former, skæbnebestemt til at blive legemliggjorte, i lignende kapaciteter som deres forgående, når verden fornys ved begyndelsen af den efterfølgende kalpa;*" (Vâyu Purâna).

". . . . Disse skyer, mægtige i størrelse, og højlydte med torden, udfylder alt rum (Nbhas-tala)," fortsætter Vishnu Purâna. — (Book VI., ch. iii.) "Sendende regnskyl af vand, udslukker disse skyer frygtelige ilde, og derefter regner de uophørligt i hundrede (guddommelige) år, og oversvømmer hele verden (Solsystemet). Strømmende ned, i dråber så store som terninger, spreder denne regn sig over hele jorden, og fylder den midterste region (*Bhuvaloka*) og oversvømmer himlen. Verden er nu indviklet i mørke, og da alle bevægelige, eller ubevægelige ting, er uddøde, fortsætter skyerne med at hælde deres vand ned" . . . "og Brahmâ's Nat hersker suverænt over opløsningens scene"

Dette er hvad vi i den Esoteriske Doktrin kalder en "Solar Pralaya" Når vandene er nået til de Syv Rishiers region, og verdenen (vores Solare System) er ét ocean, så stopper de. Vishnu's åndedrag bliver en stærk vind, som blæser i et hundrede (guddommelige) år ind til alle skyer spredes. Vinden reabsorberes derefter: og "DET, som alle ting skabes ved, Herren som alle ting eksisterer ved hjælp af, Han som er uopfattelig, uden begyndelse, universets begyndelse, hviler, sovende på Sesha (Uendelighedens Slange) i midten af dybet. *Adikrit'en*

(Skaberen?) *Hari*, sover på Rummets ocean i form af Brahmâ — herliggjort af Sanaka* og Jana-loka's *Siddhaer* (Helgener), og kontempleret af Brahmâ-loka's hellige dvælere, ivrige efter endelig frigørelse, involveret i mystisk slummer, hans egne illusioners himmelske personificeringer. . . ." Dette er *Pratisanchara* (opløsning?) angivet situationsbestemt fordi *Hari* er dets situationsbestemte (fuldkomne) Årsag. . . . † Når den Universelle Ånd vågner, genoplives verdenen; når han lukker sine øjne, så falder alle ting ned på den mystiske slummers seng. På lignende måde, lige som 1.000 store tidsaldre udgør en Brahmâ's Dag (i den oprindelige er det Padma-yoni, det samme som *Abjayoni* — "lotus-født," ikke Brahmâ), så består hans Nat af den samme periode. "Vågnende op ved slutningen af hans nat, skaber den ufødte . . . Universet på ny. . . ." (*Vishnu Purâna*.)

Det er "situationsbestemt" *pralaya*; hvad er Elemental Opløsningen? "Når alle verdenerne og Pâtålaer (helveder)," siger Pârâsara til Maitreya, "er visnet hen ved tørke og ild . . . ‡ så er udviklingen af elemental opløsning påbegyndt. Derefter, sluger vandene først Jordens ejendom (som er lugtens rudiment), og jorden fortsætter frataget denne egenskab mod ødelæggelse — og bliver ét med vand når Universet således er gennemtrængt med det vandige Elements bølger, så lukkes dets rudimentære smag inde af ildens elementer . . . på baggrund af hvilket vandene selv ødelægges . . . og bliver ét med ild; og Universet er derfor fuldkommen fyldt med flammer (ætereale) som gradvist breder sig over hele verdenen. Mens Rummet er en flamme, så griber vindens element den rudimentale egenskab eller form, som er årsagen til lys, og når denne trækkes tilbage (*pralina*) bliver alt fra naturen luft. Formens rudiment ødelægges, og *Vibhâvasu* (ild?) frataget dets rudiment, luft udslukker ild og udsprede over rum, som er frataget lys når ild forenes ind i luft. Luft, udstrækker sig så, derefter akkompagneret af lyd, som er kilden til Æter, overalt gennem de ti regioner ind til Æter ved kohæsion (*Sparsa* — Berøring?) griber dets rudimentale egenskab, ved tab af hvilken, luft ødelægges, og KHA forbliver umodificeret; uden form, smag, berøring (*Sparsa*), og lugt, eksisterer den, legemliggjort (*mûrtimat*) og umådelig, og gennemtrænger hele Rummet. Akâsa, hvis karakteristiske egenskab, og rudiment er lyd ("Ordet"), okkuperer hele Rummets indhold. Derefter sluger Elementernes (*Bhutadi*) oprindelse (Noumenon?) lyd (kollektiv *Demiurgos*); og hærskarerne af Dhyan Chohaner, og alle de eksisterende

* Den ledende *Kumâra* eller Jomfru-gud (en Dhyan Chohan) som afviser at skabe. En prototype på Skt. Michael, som afviser at gøre det samme.

† Se konkluderende linjer i Sektionen, "Chaos, Theos, Kosmos."

‡ Dette perspektiv ville næppe passe Kristen teologi, som foretrækker et evigt, altid vedvarende helvede for sine tilhængere.

Elementer* sammensmeltets straks ind i deres oprindelse. Det primære Element, Bevidsthed, kombineret med *tamasa* (åndeligt mørke) disintegreres selv ved MAHAT (det Universelle Intellect), hvis karakteristiske egenskab er *Buddhi*, og jord og Mahat er Universets indre og ydre grænser." Således da der (i begyndelsen) "var syv former for Prakriti (natur) regnet fra Mahat til jorden, så gen-indgår *disse syv* successivt i hinanden."†

"Brahmâ's Æg (*Sarva-mandala*) opløses i vandene som omgiver det, med dets syv zoner (*dwipaer*) syv oceaner, syv regioner, og deres bjerge; vandets iklædning drikkes af ilden; ildens (*stratum*) absorberes af (den fra) luften; luft blænder sig selv med æter (*Akâsa*); *Bhutadi*'en (oprindelsen til, eller snarere *årsagen* til det primære element) sluger æteren og bliver (selv) ødelagt af Mahat (det Store, det Universelle Sind), som sammen med alle disse gribes af Prakriti og forsvinder. Prakritien er essentielt den samme, uanset opdelt eller ikke opdelt; kun det som er opdelt absorberes til sidst i og tabes i det ikke opdelt. PUMS (*Ând*), som er en, ren, uforgængelig, evig, alt-gennemtrængende, er også en del af den Højeste ånd som er alle ting. Denne Ånd (*Sarvesa*) som er andet end (Igemeliggjort) Ånd, og hvor i der ikke er nogen attributter med navn, arter (*nâman* og *jati*, eller *rupa*, derfor rettere krop end arter), eller tilsvarende — forbliver tilbage som den eneste eksistens (SATTÂ). . . Prakriti og Purusha opløses til sidst ind i HØJESTE ÅND. . . ." (*Fra Vishnu Purâna*, Wilson's fejl korrigeres her, og oprindelige ord er sat i parents).

Dette er den endelige PRALAYA‡ — Kosmos's Død — hvorefter dens Ånd hviler i Nirvana, eller i DET for hvilken der hverken er Dag eller Nat. Alle de andre pralayaer er periodiske og følger, i regelmæssig rækkefølge, Manvantaraerne, som nat følger dag for ethvert menneskeligt væsen, dyr, og plante. Skabelsens cyklus for *livene* i Kosmos formørkes, det manifesterede "Ords" energi har

* Udtrykket "Elementer" skal her forstås med betydningen ikke kun de synlige og fysiske Elementer, men også det som Skt. Paulus kalder Elementerne — de åndelige, intelligente Kræfter — Engle og Dæmoner i deres Manvantariske form.

† Når denne beskrivelse forstås korrekt af Orientalisterne i dens esoteriske betydning så vil det blive fundet frem til at denne Cosmiske korrelering af Verdens-Elementerne bedre kan forklare de fysiske kræfters korrelering end de som nu kendes. I det mindste, vil teosoffer forstå at Prakriti har *syv former*, eller principper, "regnet fra Mahat til Jorden." "Vandene" betyder her den Mystiske "moder"; den abstrakte naturs Livmoder, hvor i det manifesterede Univers undfanges. De Syv "zoner" refererer til de Syv Inddelinger i dette Univers, eller Noumenaerne for de Kræfter som bringer det i eksistens. Det er alt sammen allegorisk.

‡ Da det er *Maha*, den Store, eller såkaldte *endelige* PRALAYA som her er beskrevet, så re-absorberes alting ind i dets oprindelige ENE Element — "Guderne selv, Brahmâ og resten" siges at dø og forsvinde under den lange NAT.

dens vækst, kulmination, og formindskelse, som alle midlertidige ting, uanset hvor lang deres varighed er. Den Skabende Kraft er Evig som Noumenon; som en fænomen manifestation i dens aspekter, har den en *begyndelse* og må, derfor, have en afslutning. I løbet af dette interval har den sine perioder med aktivitet, og dens perioder med hvile. Og disse er "Brahmâ's Dage og nætter." Men Brahma, Noumenonet, hviler aldrig, da DET aldrig forandres og altid ER, selv om DET ikke kan siges at være nogen steder. . . .

De Jødiske Kabalister følte denne nødvendighed med hensyn til *uforanderlighed* i en evig uendelig Guddom, og tillagde derfor den samme tanke til den antropomorfiske gud. Denne ide er poetisk og meget passende i dens anvendelse. I Zohar læser vi som følger:

—
 "Da Moses holdt en vagt på Sinaibjerget, i selskab med guddommen, som var skjult for hans blik af en sky, da følte han en stor frygt komme over ham, og spurgte pludselig: 'Herre, hvor er du . . . sover du, O Herre? . . .' Og *Ånden* svarede ham: 'Jeg sover aldrig: skulle jeg falde i søvn et øjeblik FØR MIN TID, så ville al skabelsen falde ind i opløsning på et øjeblik.' "

"*Før min tid*" er meget tankevækkende. Det viser Moses's Gud kun er en midlertidig erstatning, lige som den mandlige Brahmâ, en erstatning og et aspekt af DET som er uforanderlig, og som derfor ikke kan tage del i "dagene," eller i "nætterne," ej heller have nogen som helst bekymring for reaktion og opløsning.

Mens de Østlige Okkultister har syv tilstande for fortolkninger, så har Jøderne kun fire — nemlig, den sande-mystiske; den allegoriske; den moralske; den bogstavelige eller *Pashut*. Den sidstnævnte er de eksoteriske Kirkers nøgle og ikke værd at diskutere. Læst med den første, eller mystiske nøgle, er der her mange sætninger som viser identiteten med og grundlagene for skabelse i ethvert Skrift. Det er angivet i Hr. T. Myer's udmærkede bog om de Kabalistiche værker som han synes at have studeret grundigt. Jeg citerer *ordret*. "*B'raisheeth barah elohim ath hash ama yem v'ath haa'retz* —*i.e.*, ' I begyndelsen skabte Gud(erne) himlene og jorden;" (hvis mening er:) de seks Sefiroter for Skabelse,* hvor over B'raisheeth står, *hører alle til Nedenfor*. Den skabte seks (og) på disse er alle Ting baseret. Og disse afhænger af *Kraniets syv former* op til den Ophøjetheden af alle Ophøjetheder. Og den anden 'Jord' kommer ikke med i beregning, derfor er det blevet sagt: 'Og fra den (denne Jord) som undergik forbandelsen, fremkom den.' . . . 'Den (Jorden) var uden form og tom; og mørke var over Dybets vande, og elohim's Ånd . . . åndede (*me' racha 'phath*)—*i.e.*, svævende, rugende over, bevægende sig. . . . Tretten afhænger af tretten

* Stanzaernes "Byggere".

(former) i den mest værdige Ophøjethed. Seks tusinde år hænger (refereres til) i de første seks ord. Det syvende (tusinde, årtusinde) ovenfor den (forbandede Jord) er det som er stærkt i sig Selv. Og den blev gjort helt øde i løbet af tolv timer (en Dag) som det er skrevet. I den trettende, skal Den (Guddommen) genoprette alt og alting skal fornys som førhen; og alle disse seks vil fortsætte osv." (*Qabbalah*, p. 233, fra *Siphrah Dzeniuta*, c. i., § 16, p. 9.)

De "Konstruerende Sefiroter" er de seks Dhyan Chohaner, eller Manuer, eller Prajâpatier, syntetiseret af den syvende "B'raisheeth (den Første Emanation eller *Logos*), og som derfor kaldes, Byggerne af det Lavere eller fysiske Univers" hører alle til Forneden.

Disse seks hvis essens er *fra den Syvende* — er *Upadhien*, grundlaget eller den

grundlæggende sten hvor på det objektive Univers bygges, alle tings *noumenoi*. Derfor er de, på samme tid, naturens Kræfter, de Syv Tilstedeværelsens Engle, de sjette og syvende principper i mennesket; de åndelige-psyko-fysiske sfærer i den Syvfoldige kæde, Rod Racerne, osv., osv. Alle "afhænger de af de Syv former i Kraniet" op til den højeste. Den "*anden Jord*" "kommer ikke med i beregning" fordi den er *ingen Jord*, men Chaos eller Rummets Dyb hvor i det paradogmatiske, eller modellen for universet hvilede i tankevirkosomhed fra OVER-SJÆLEN rugende over den. Udtrykket "Forbandelse" er her meget vildledende, for det betyder ganske enkelt *dom* eller *skæbne*, eller *den uundgåelige skæbne som fremsendte den* ind i objektiv tilstand. Dette vises ved at "Jorden" under "Forbandelsen" beskrives som "uden form og tom," i hvis afgrundsdybe dybder Elohim's (kollektive logoi) "Åndedrag" frembragte eller fotograferede den første guddommelige TANKEVIRKSOMHED *af tingene som skulle være*. Denne proces gentages efter enhver *Pralaya* før begyndelserne af en ny Manvantara, eller periode med sansende individuel væren. "Tretten afhænger af tretten former," refererer til de tretten perioder personificeret af de tretten Manuer, med Swayambhûva den fjortende (13, i stedet for 14, er et ekstra *slør*): disse fjorten Manuer som regerer indeni perioden for en Mahayuga, en Brahmâ's "Dag." Disse (tretten-fjorten) i det objektive Univers afhænger af de tretten (fjorten) *paradigmatiske, ideal* former. Meningen med de "Seks-tusinde år" som "hænger i de første seks ord," skal igen søges i den Indiske Visdom. De refererer til de seks (syv) ur "Konger fra EDOM" som betegner verdenerne (eller sfærene) i vores kæde i den første Runde, så vel som ur menneskerne i denne Runde. De er den syvfoldige *før-Adamiske* (eller før den Tredie, *Adskilte Race*) første Rod-race. Da de var *skygger* og sanseløse (så havde de endnu ikke spist frugten fra Træet for Viden), så kunne de ikke se

Parguphim, eller "Ansigtet kunne ikke se Ansigt" (oprindelige mennesker var ubevidste), "derfor, døde de oprindelige (syv) Konger," *dvs.*, blev ødelagte (*se Sepherah Djenioutha*). Hvem, er de nu? De er Kongerne som er "de Syv Rishier, visse (sekundære) guddommeligheder, Sakra (Indra), Manu, og Kongerne er hans Sønner, som *skabes og dør i en periode*," som omtalt i Vishnu Purâna (Book I. ch. iii.). For det syvende ("tusinde") (*ikke den eksoteriske Kristendoms årtusinder, men den i Antropo-genesis*) repræsenterer både den "syvende skabelses-periode," den for det fysiske menneske (Vishnu Purâna), og det syvende Princip — både makrocosmisk og mikrocosmisk, — så vel som *pralayaen* efter den Syvende periode, "Natten" som har samme varighed som Brahmâ's "Dag." "Den blev gjort fuldstændig øde i de tolv timer, som det er skrevet." Det er i den Trettende (to gange seks og Syntesen) at alt vil blive genoprettet "og de *seks* vil fortsætte."

Således bemærker forfatteren til *Qabbalah* meget sandfærdigt at "Længe før hans (Ibn Gebirol's) tid . . . mange århundreder før den Kristne æra, var der i det Centrale Asien en 'Visdoms Religion;' hvor fragmenter fra den efterfølgende eksisterede blandt de lærde mennesker blandt de arkaiske Egyptere, de gamle Kinesere, Hinduere, osv. . . ." og at "Qabbalahaen sandsynligvis oprindeligt kom fra Aryanske kilder, gennem det Centrale Asien, Persien, Indien og Mesopotamien, for Abraham og mange andre kom fra Ur og Haran til Palæstina" (p. 221). Og således var den faste overbevisning hos C. W. King, forfatteren til "The Gnostics and their Remains."

Vamadeva Modelyar (*Modely*) beskriver den kommende "nat" yderst poetisk. Selv om det er angivet i *Isis Unveiled*, så er det gentagelsen værd.

"Mærkelige lyde høres, udgående fra hver punkt . . . Disse er forløberne for Brahmâ's Nat; *tusmørke rejser sig i horisonten*, og Solen passerer væk bag Macara's (tegn i Zodiakken) trettende grad, og vil ikke mere nå tegnet *Minas* (zodiakkens *pisces*, fiskene). Pagodernes gurer udpegede til at iagttage *rasichakr* (Zodiakken), kan nu bryde deres cirkel og instrumenter, for de er herefter ubrugelige.

"Gradvist blegner lyset, varmen aftager, ubeboede pletter multiplicerer på jorden, luften bliver mere og mere forfinet; vandenes kilder tørrer ud, de store floder ser deres bølger dø hen, oceanet viser sin sandede bund og planter dør. Mennesker og dyr formindskes dagligt i størrelse. Liv og bevægelse taber deres kraft, planeterne kan knapt gravitere i rummet; de uddør en efter en, lige som en lampe som hånden fra chokraen (tjeneren) undlader at gen-påfylde. Sourya (Solen) flimrer og går ud, stof går i opløsning (*pralaya*), og Brahmâ forenes tilbage i Dayus, den Uafslørede Gud, og, hans opgave er

fuldført, han falder i søvn. En anden dag passerer, natten sætter ind, og fortsætter ind til det fremtidige daggry.

"Og nu igen gen-indtræder han i det gyldne æg i Hans Tanke, kimene til alt som eksisterer, sådan som den guddommelige Manu fortæller os. Under hans fredfyldte hvile, ophører funktionerne hos de animerede væsner, begavet med handlings principper, og al følelse (manas) bliver hvilende. Når de alle er absorberet i den HØJESTE SJÆL, så sover denne alle væsners Sjæl i fuldstændig ro ind til dagen hvor den genantager sin form, og vågner igen fra dens ur mørke."*

Da "*Satya-yuga*" altid er den første i serierne af de fire tidsaldre eller Yugaer, så kommer Kali altid til sidst. *Kali yuga* hersker nu suverænt i Indien, og det synes at være sammenfaldende med den Vestlige tidsalder. Uanset hvad, så er det besynderligt at se hvor profetisk i næsten alle ting forfatteren til Vishnu Purâna var ved på forhånd at fortælle Maitreya om nogle af de mørke indflydelser og synder i denne Kali Yug. For efter at sige at "barbarerne" vil blive lederne på Indus bredder, på Chandrabhaga og Kasmera, så tilføjer han:

"Der vil blive midlertidige monarker, herskende over jorden — konger med ubehøvlet ånd, voldeligt temperament, og altid afhængig af falskhed og ondskab. De vil påføre død på kvinder, børn, og køer; de vil gribe deres undersåtters ejendom, og *være opsat på andres hustruer*; de vil være af ubegrænset magt, deres liv vil være korte, deres begær umættelige. . . . Folk i forskellige lande der sammenblander sig med dem, vil følge deres eksempel; og barbarerne er magtfulde (i Indien) i protektion af fyrsterne, mens renere stammer vil være oversete, folket vil dø (eller, som Kommentatoren siger det, 'Mlechchhaerne vil være i centrum og Aryanerne i enden.')

† Velstand og fromhed vil formindskes ind til verden vil være fuldt fordærvet. Ejendom alene vil angive rang; velstand vil være den eneste kilde til hengivelse; lidenskaber vil være det eneste bånd af forening mellem kønnene; falskhed vil være den eneste metode med hensyn til succes i retssager; og kvinder vil kun være objekter for sensuel gratificering. . . . *Eksterne forbilleder vil være det eneste kendetegn på de mange livsførelser*; hvis et menneske er rigt vil det anses for ren; uærlighed (*anyaya*) vil være den universelle metode til et indkomme, svaghed årsagen til afhængighed, læring vil være erstattet med trusler og formodninger; gavmildhed vil være hengivelse; gensidig samtykke, ægteskab; fine klæder, ophøjethed. Han som er den stærkeste vil herske; folket, ud af stand til at bære den tunge byrde, af *Khara bhara* (mængden af skatter) vil tage tilflugt blandt dalene. . . . Således, vil forfald konstant udvikles i Kali tidsalderen, indtil

* Se Jacquolliot's "*Les Fils de Dieu*"; l'Inde des Brahmes, p. 230.

† Hvis dette ikke er profetisk, hvad er det så?

den menneskelige race nærmer sig dens annihilation (*pralaya*). . . . Når afslutningen af Kali tidsalderen er nær, så vil en del af det guddommelige væsen som eksisterer, i dens egen åndelige natur . . . nedstige på Jorden . . . (*Kalki Avatar*) begavet med otte overmenneskelige evner. . . . vil han gen-etablere retfærdighed på jorden, og sindene hos de som lever ved afslutningen af Kali Yuga vil blive vækket og blive som gennemsigtige som krystal. Menneskerne som således forandres . . . skal være sæden for menneskelige væsner, og skal give fødsel til en race som skal følge lovene i Krita tidsalderen, renhedens tidsalder. Som det er sagt, 'Når solen og månen og den lunare asterisme Tishya og planeten Jupiter er i et hus, så vil Krita (eller Satya) tidsalderen vende tilbage.' "

". . . . To personer, Devapi, fra Kuru og Moru racen, fra familien Ikshwaku, fortsætter med at leve igennem de fire tidsaldre residerende i Kalapa.* De vil vende tilbage i begyndelsen af Krita tidsalderen . . . Moru† søn af Sighru er gennem Yogaens kraft stadig i live . . . og vil være genopretteren af det Solare dynasti's Kshattriya race."‡ (*Vayu Purâna*, Vol. III, p. 197).

Uanset ret eller uret med hensyn til den sidstnævnte profeti, så er Kali Yugaens *velsignelser* godt beskrevet, og passer endda beundringsværdigt med det man ser og hører i Europa og andre civiliserede og Kristne lande i hele det XIX'ende århundrede, og det XX'ende århundredes daggy i vores store OPLYSTE tidsalder.

* Matsya Purâna angiver Katapa.

† Max Müller oversætter navnet som Morya, fra Morya dynastiet, som Chandragupta tilhørte (se Sanskrit Litteratur). I Matsya Purâna, kapitel cclxxii, omtales dynastiet med ti Moryaer (eller Maureyaer). I det samme kapitel, cclxxii, siges det at Moryaerne en dag vil herske over Indien, efter at have genoprettet Kshattriya racen mange tusinde år senere. Blot at vil denne hersken være fuldstændig Åndelig og "ikke af denne verden." Den vil være den næste Avatars kongerige. Oberst Tod mener navnet Morya (eller *Maureyas*) er en forvanskning af Mori, en Rajput stamme, og kommentaren til Mahavansa mener at nogle prinser har antaget deres navn Maurya fra deres by kaldt Mori, eller, som Professor Max Müller angiver det, Morya-nagara, som er mere korrekt, efter den oprindelige Mahavansa. Vi er informeret af vores Broder, Devan Badhadur R. Ragoonath Rao, i Madras, at Vachaspattya en Sanskrit Encyclopedi, placerer Katapa (kalapa) på den nordlige side af Himalayaerne, derfor i Tibet. Det samme siges i chapter xii. (Skanda) i Bhagavat, Vol. III, p. 325.

‡ Vayu Purâna erklærer at Moru vil gen-etablere Kshattriya i den Nittende kommende Yuga. (Se "*Five years of Theosophy*," p. 483. "*The Moryas and Koothoomi*.")

§ VIII.

LOTUSSEN, SOM ET UNIVERSELT SYMBOL.

DER er ingen gamle symboler, uden en dyb og filosofisk mening tilknyttet dem; deres vigtighed og betydning forøges med deres ælde. Sådant er LOTUSEN. Det er blomsten helliget naturen og hendes Guder, og repræsenterer det abstrakte og de Konkrete Universer, stående som et sindbillede på både åndelig og fysisk naturskabende kræfter. Den blev anset for hellig fra den fjerneste oldtid af de Aryanske Hinduer, Egypterne, og efter dem Buddhisterne; æret i Kina og Japan, og antaget som et Kristent sindbillede af de Græske og Latinske Kirker, som gjorde den til en budbringer sådan som de Kristne gør det nu, som erstatter den med vandliljen.* Den havde, og har stadigvæk, sin mystiske mening som er identisk i enhver nation på jorden. Vi henviser læseren til Sir William Jones.† Hos Hinduerne, er lotussen sindbilledet på naturens skabende kræfter, via ildens og vandets (ånd og stof) formidling. "Evig!" siger et vers i Bhagavad Gita, "Ser jeg Brahm skaberen tronsat i dig ovenover lotussen!"; og Sir W. Jones viser, lige som bemærket i Stanzaerne, at lotussens frø, selv før de spirer, indeholder perfekt-formede blade, miniature-former af det som de en dag, vil blive som fuldkomne planter. Lotussen, i Indien, er et symbol på frodig jord, og det som er mere vigtigt, på Bjerget Meru. De fire engle eller genii i Himlens fire hjørner (Maharajaerne, se *Stanzaerne*) står hver af dem på en lotus. Lotussen er den to-foldige betegnelse for den Guddommelige og menneskelige hermafrodit, så at sige, værende af dualt køn.

Ildens (eller Varmens) ånd, som vækker, gør frugtbar, og udvikler alting (fra dens fuldkomne prototype) til konkret form, som er født af VAND eller ur Jord, evolverede Brahmâ — hos Hinduerne. Lotus blomsten, repræsenteret som groende ud af Vishnu's navle — den Gud som hviler på rummets vande og hans Uendeligheds Slange — er den mest grafiske allegori nogensinde skabt: Universet evolverer fra den centrale Sol, PUNKTET, det altid-skjulte kim. Lakshmi, som er Vishnu's

* Gabriel, Ærkeenglen, i den Kristne religion som i sin hånd holder en buket af vandliljer, fremstår for Jomfruen Maria på ethvert billede af Bebudelsen. Denne buket betegner ild og vand, eller ideen om skabelse og generation, symboliserer *præcis den samme ide som lotussen* i Bodhisat'ens hånd som til Maha-Maya, Gautama's moder, bebuder fødslen af verdens Frelseren, Buddha. Således blev også, Osiris og Horus konstant repræsenteret af Egypterne i associering med lotus-blomsten, de to er Sol-guderne eller Ild (den Hellige Ånd betegnes stadig som "tunger af ild"), (Apg.).

† Se Sir William Jones' "Dissertations Relating to Asia."

kvindelige aspekt,* og som også kaldes *Padma*, lotussen, er ligeledes vist flydende ved "Skabelsen," på en lotus blomst, og under "kværningen af oceanet" i rummet, springer den frem fra "mælke-havet," lige som Venus fra skum.

". . . Derefter siddende på en lotus
fremstod Skønheden's lysende gudinde, uforlignelige Sri,
Ud af bølgerne . . ."

synger en Engelsk Orientalist og poet (Sir Monier Williams).

Den underliggende ide i dette symbol er meget smuk, og det viser, yderligere, dens identiske herkomst i alle de religiøse systemer. Uanset det er i lotus eller vand-lilje formen så betegner den, den ene og samme filosofiske ide — nemlig, emanationen af det objektive fra det subjektive, guddommelig Tankevirksomhed passerende fra det abstrakte ind i den konkrete eller synlig form. For, lige så snart som MØRKET — eller rettere det som er "mørke" for uvidenhed — er forsvundet i dens egen bolig af evigt Lys, kun efterladende bag sig selv dets guddommeligt manifesterede Tankevirksomhed, så får de skabende Logoi deres forståelse åbnet, og de ser alle arketype formerne i den ideale verden (hidtil skjult i den guddommelige tanke), og fortsætter med at kopiere og bygge eller forme efter disse flygtige og transcendentale model forme.

På dette handlings-stadie, er Demiurgen† endnu ikke Arkitekten. Født i handlingens tusmørke, er han først nødt til at opfatte planen, at realisere dens fuldkomne former som ligger begravet i den Evige Tankevirksomheds favn, da de fremtidige lotus-blade, de ubesmittede kronblade, er skjulte indeni plantens frø. . . .

I kapitel lxxxii. i *Ritualet (Book of the Dead)*, kaldet "Transformation om til Lotussen," fremstår et hoved fra denne blomst, guden udbryder: "Jeg er den rene lotus, frembrydende fra den Lysende ene. . . . Jeg bærer Horus budskaber. Jeg er den rene lotus som kommer fra de Solare Marker. . . ."

Lotus-ideen kan endda spores i det Elohistiske kapitel, det 1'te i *Første Mosebog*, som nævnt i *Isis*.

* Lakshmi er Venus—Aphrodite, og, lige som den sidstnævnte, udsprang hun fra oceanets skum med en lotus i hendes hånd. I Ramayana kaldes hun Padma.

† Demiurgen eller *Logosen*, betragtet som SKABEREN, indenfor Esoterisk filosofi er ganske enkelt et abstrakt udtryk, en ide, lige som "hær." Da den sidstnævnte er et alt-omfavnende udtryk for en organisation af aktive kræfter eller arbejdende enheder — soldater — lige så er Demiurgen den kvalitative sammensætning af en mangfoldighed af Skabere eller Byggere. Burnouf, den store Orientalist, har grebet denne ide fuldkommen når han siger at Brahmâ *ikke* skaber jorden, mere end resten af universet. "Efter at have evolveret sig fra verdens sjæl, når han først er adskilt fra den første årsag, så fordampes han med, og emanerer hele naturen ud af ham selv. Han står ikke ovenfor den, men opblandes med den; Brahmâ og universet danner et Væsen, hvor i hver partikel i dens essens er Brahmâ selv, som udgår ud af ham selv."

Det er i denne ide at vi skal se efter oprindelsen og forklaringen på verset i den Jødiske kosmogoni, som læses: "Og Gud sagde, Lad jorden frembringe . . . frugttræer givende frugt efter sin slags, hvis kerne er i sig selv." I alle de oprindelige religioner, er "Faderens Søn" den skabende Gud — *dvs.*, Hans tanke gjort synlig; og før den Kristne æra, fra Hinduernes Treenighed ned til de tre kabalistiske hoveder i skrifterne som forklaret af Jøderne, der var den treenige guddom i enhver nation fuldt ud defineret og underbygget i dens allegorier.

Sådan er den cosmiske og ideale betydning af dette store symbol hos det Østlige folk. Men, anvendt i praktisk og eksoterisk tilbedelse — som også havde sin esoteriske symbollære — blev lotussen med tiden bæreren og beholderen for en mere jordisk ide. Ingen dogmatisk religion har nogensinde undsluppet det seksuelle element i den; og ind til den dag i dag tilsøler dette den moralske skønhed i rod-ideen. Det følgende er citeret fra samme, allerede nævnte Kabalistiske MSS: —

"Pegende på lignende betydningsfuld var lotussen der groede i Nilens vande. Dens vækstmetode indpassende den særligt som et symbol på de generative aktiviteter. Lotus blomsten, som er bæreren af sæden med henblik på genskabelse, som et resultat af dens modenhed, er den med dens moderkage-lignende tilknytning forbundet med moder-jord, eller Isis's livmoder, gennem livmoderens vand, det vil sige, Nil-floden, via en lang lednings-lignende stilk, navlen. Intet kan være klarere end dette symbol, og for at gøre det fuldkomment i dets tilsigtede betydning, så er et barn nogle gange repræsenteret siddende i eller udgående fra blomsten.* Således bliver Osiris og Isis, Kronos's børn, eller tiden uden ende, ved udviklingen af deres naturkræfter, i dette billede forældre til mennesket under navnet Horus. . ." (Se § X., "Deus Lunus.")

"Vi kan ikke lægge for meget vægt på brugen af denne generative funktion som et grundlag på et symbolsk sprog og et videnskabelig kunst-tale. Tanker over ideen leder med det samme til reflektering på emnet for den skabende årsag. I dens virke observeres Naturen at have dannet et vidunderligt stykke af levende mekanisme styret af en tilføjet levende sjæl; denne sjæls livs udvikling og historie, lige som dets hvorfra, dets nutid, og dets hvorhen, overgår alle anstrengelser i det menneskelige intellekt.† Den nyfødte er et konstant-gentaget mirakel, et bevis på at

* I de Indiske Purânaer er det Vishnu, den første, og Brahmâ, den anden logos, eller de ideelle og praktiske skabere, som respektivt er repræsenteret, en som manifesterende lotussen, den anden som udgående fra den.

† Ikke "anstrengelserne" for de trænede psykiske evner hos en Indviet i Østlig metafysik, og den skabende Naturs mysterier. Det er de profane i fortidige tidsaldre som har degraderet det rene ideal for cosmisk skabelse til et sindbillede på ikke andet end menneskelig formering og seksuelle funktioner: det er den esoteriske lære, og Fremtidens indviede, hvis mission det er, og vil være, at endnu en gang genvinde og forædle den oprindelige opfattelse som er trist profaneret ved dens rå og grove anvendelse i eksoteriske dogmer og personifikationer af teologiske og kirkelige religiøse. Den stille tilbedelse af abstrakt eller *noumenal* Natur, den eneste guddommelige manifestation, er den eneste forædlende religion for Menneskeheden.

indeni livmoderens arbejdsplads har en intelligent skabende kraft grebet ind for at fastgøre en levende sjæl til en fysisk maskine. Denne fantastiske vidunderlighed i sandheden tilknytter en hellig hellighed til alt forbundet med forplantnings-organerne, som boligen og stedet for indlysende konstruktiv indgriben af guddommen."

Dette er en korrekt gengivelse af de underliggende ideer fra gammel tid, af de rent panteistiske opfattelser, *upersonlige* og ærbødige, overfor de forhistoriske tidsaldres arkaiske filosoffer. Men ikke sådan, når den anvendes overfor den syndfulde menneskehed, med de grove ideer tilknyttet til personligheden. Derfor, vil ingen panteistisk filosof fejle i at anse bemærkningerne som følger efter det ovennævnte og som repræsenterer den Jødiske symbollæres antropomorficering, andet end farlig for den sande religions hellighed, og kun passende for vores materialistiske tidsalder, som er det direkte udkomme og resultat af dette antropomorfiske indhold. For det er grundtonen i hele ånden og essensen i det Gamle Testamente. "Derfor," fortsætter MSS., behandelende kunst-talens symbollære i Biblen: —

"*Livmoderens* placering skal anses for at være det MEST HELLIGE STED, SANCTUM SANCTORUMMET, og det *virkelige* TEMPEL FOR DEN LEVENDE GUD.* Hos mennesket har besiddelsen af kvinden altid været anset som en essentiel del af ham selv, med hensyn til at gøre én ud af to, og nidkært vogtet som helligt. Selv den del i det almindelige hus eller hjem helliget hustruens bolig blev kaldt *penetralia*, det hemmelige eller hellige, og derfor metaforen for det Helligste af det Hellige om hellige konstruktioner taget fra ideen om helligheden i forplantningsorganerne. Båret til ekstremitet i beskrivelse† ved metafor, så er denne del i huset beskrevet som "mellem husets lår," i de Hellige Skrifter, og nogle gange bæres ideen konstruktivt ud i Kirkers store døråbninger placeret indad mellem flankerede støttestøtter."

Sådanne tanker "båret til det ekstreme" eksisterede aldrig blandt de gamle oprindelige Aryanere. Dette bevises ved den sandhed at deres kvinder i den Vediske periode ikke blev placeret adskilt fra mænd i *penetralia*, eller "Zenanas." Deres afsondrethed begyndte da Muhamedanerne — de næste arvinger til Hebraisk symbollære efter at Kristen gejstlighed — havde erobret landet og gradvist påtvunget Hinduerne deres levevis og skikke. Den præ- og *post*-Vediske kvinde var så fri som manden; og ingen urene jordiske tanker blev nogensinde blandet med religiøs symbol-

* Sandelig, kunne ordene fra den gamle Indviede i de *oprindelige* Kristne mysterier, "*Ved i ikke at i er Guds Tempel*" (I Korintherne, iii. 16) ikke anvendes i *denne* betydning om *mennesker*? Meningen kan have været, og var det, unægtelig, i sindet hos de Hebraiske udgivere af det *Gamle Testamente*. Og her er afgrunden som ligger mellem det Nye Testaments symbollære og den Jødiske kanon. Denne afgrund ville have forblevet og altid udvidet sig, hvis ikke Kristendommen — især og mest iøjnefaldende den Latinske Kirke — havde kastet en bro over den? Moderne Paveri har nu udspændt den helt, med dens dogmer om de to ubesmittede undfangelser, og den antropomorfiske og på samme tid afgudsdyrkende karakter som den har overført til sin Guds Moder.

† Den blev *kun* viderebragt således i den Hebraiske Bibel, og dens medgørlige kopister, Kristen teologi.

lære hos de tidlige Aryanere. Ideen og gengivelsen er rent Semitisk. Dette bekræftes selv af forfatteren til de nævnte intenst lærde og Kabalistiske åbenbaringer, når han afslutter de ovenfor-citerede passager med at tilføje: —

"Hvis til disse organer som symboler på skabende cosmiske formidlere kan tilføjes ideen om oprindelsen til måling så vel som tids-perioder, så skulle sandelig, konstruktionen af Templerne som Guddommens eller Jehovah's Boliger, den del betegnet som det Hellige af det Helligste, eller det Mest Hellige sted, låne sin titel fra forplantningsorganernes anerkendte hellighed, betragtet som symboler på målinger så vel som skabende årsag. Hos de gamle VIISE, *var der intet navn, ingen ide, og intet symbol på EN FØRSTE ÅRSAG.*"

Helt bestemt ikke. Giv hellere ikke en tanke til den og efterlad den for altid *navnløs*, som de tidlige Panteister gjorde, end at degradere dette *Idealernes Ideals* hellighed, ved at trække det dets symboler ned i sådanne antropomorfske former! Her opfatter man igen den enorme kløft mellem Aryansk og Semitisk religiøs tænkning: to modsatte poler — Oprigtighed og Hemmeligholdelse. Hos Brahminerne, som aldrig har tillagt menneskeheden naturlige forplantnings funktioner et "oprindeligt Synd" element, er det en *religiøs pligt* at få en søn. En Brahmin i gamle dage, trak sig tilbage til junglen, efter at have udført sin mission som menneskelig skaber, og tilbragte resten af sine dage i religiøse meditationer. Han havde udført sin pligt overfor naturen som dødeligt menneske og dets med-arbejder, og gav derefter al sin tænkning til den åndelige udødelige del i ham selv, betragtede det jordiske som en ren illusion, en flygtig drøm — hvilket den er. Hos Semitten, var det anderledes. Han opfandt en fristelse i kødet i Edens have; og viste hans Gud (esoterisk, Fristeren og Naturens Hersker) *for evigt FORBANDE* en handling, som var i denne naturs logiske program.* Alt dette eksoterisk, lige som i det *tilslørede* og døde bogstav i Første Mosebog og resten; og på den samme tid anså han *esoterisk* den formodede *synd* og FALDET som en handling så hellig, at den *oprindelige synds* gerningsmand vælges, som det mest passende symbol og mest hellige symbol med henblik på at repræsentere denne Gud, som vises at brændemærke dets aktivering som ulydighed og evigtvarende SYND!

Hvem kan nogensinde fatte de paradoksale dybder i det Semitiske sind? Og dette paradoksale element, *minus* dets allerinderste betydning, er nu passeret fuldstændig ind i Kristen teologi og dogme!

Hvorvidt de tidlige Kirkefædre kendte den esoteriske mening i det Hebraiske (Gamle) Testamente, eller hvor vidt kun nogle få af dem var klar over den, mens andre forblev uvidende om hemmeligheden, må

* Den samme ide udføres eksoterisk i tilfældene i Egypten. Herren Gud frister Faraos meget og "plager ham med store plager," for at kongen ikke skulle slippe for straf, og således ikke tilvejebringe et påskud for en mere triumf for hans "Udvalgte folk."

eftertiden beslutte. En ting er i det mindste sikker. Da det Nye Testaments esoterisme er fuldkommen enig med de Hebraiske Mosaiske Bøger; og da, et antal rent Egyptiske symboler og paganske dogmer generelt — Treenigheden for eksempel, — på samme tid, er blevet kopieret, og inkorporeret i, de Synoptiske og Johannesevangeliet, så bliver det klart at identiteten af disse symboler var kendt af forfatterne til det Nye Testamente, uanset hvem de var. De må også have været klar over den Egyptiske esoterismes prioritet, siden de havde antaget mange sådanne symboler som betegner rent Egyptiske opfattelser og trosformer — i deres ydre og indre betydning — og som ikke kan findes i den Jødiske Kanon. En af dem er vand-liljen i Ærkeenglens hænder i de tidlige repræsentationer af hans tilsynekomst overfor Jomfru Maria; og disse symbolske billeder er bevaret ind til den dag i dag i de Græske og Romerske Kirkers ikonografi. Således angiver vand, ild, Korset, så vel som Duen, Lammet, og andre hellige dyr, med alle deres kombinationer, esoterisk en identisk mening, og må klart og enkelt have været godtaget som en forbedring af Jødedommen.

For Lotussen og Vandet er blandt de ældste symboler, og er i deres oprindelse rent Aryanske, selv om de blev almindelig ejendom under den femte races forgreninger. Lad os give et eksempel. Bogstaver, lige så meget som tal, var alle mystiske, uanset i kombination eller betragtet hver for sig. Det mest hellige af alle er bogstavet M. Det er både feminint og maskulint, eller androgynt, og angives at symbolisere VAND, det store dyb, i dets oprindelse. Det er mystisk i alle sprogene, Østlige og Vestlige, og står som et ideogram for bølgerne, således: . Indenfor den Aryanske Esoterisme, så vel som i den Semitiske, har dette bogstav altid stået for vandene; dvs., på Sanskrit betyder MAKARA — det tiende tegn i Zodiakken — en krokodille, eller snarere et aquatisk monster altid associeret med vand. Bogstavet MA er ækvivalent med og korresponderer med tallet 5 — dannet af et *binært*, symbolet for de to adskilte køn, og af et *tertiært*, symbolet på det tredje liv, det *binæres* afkom. Dette, symboliseres yderligere ofte af en *Pentagon*, den sidstnævnte er et helligt tegn, et guddommeligt Monogram. MAITREYA er det hemmelige navn på den *Femte* Buddha, og Brahminernes *Kalki* Avatar — den sidste MESSIAS som vil komme ved kulminationen af den Store Cyklus. Det er også begyndelses-bogstavet for den Græske Metis eller *Guddommelig Visdom*; for *Mimra*, "ordet" eller *Logos*; og for *Mithras (Mih)*, *Monad*, *Mysteriet*. Alle disse er født i, og fra, det store Dyb, og er Sønner fra *Maya— Moderen*; i Egypten, *Mund*, i Grækenland *Minerva* (guddommelig visdom), *Mary*, eller *Miriam*, *Myrrha*, osv.; fra den Kristne *Logos' Moder*, og fra *Maya*, Buddha's moder. *Madhava* og *Madhavi* er betegnelser for de mest vigtige guder og gudinder i den Hinduistiske Gudekreds. Til sidst, er *Mandala* på

Sanskrit "en cirkel," eller en kugle (*Rig Veda's* ti inddelinger). De mest hellige navne i Indien begyndte generelt med dette bogstav — fra *Mahat*, det første manifesterede intellekt, og *Mandara*, det store bjerg brugt af guderne til at kværne *Oceanet*, ned til *Mandakin*, det himmelske *Ganga* (Ganges), *Manu*, osv., osv.

Skal det kaldes et tilfælde? Et mærkeligt et er det i så fald, sandelig, når vi endda finder at Moses — fundet i Nilens vand — har den symbolske konsonant i hans navn. Og Farao's datter "kaldte hans navn Moses . . . fordi," sagde hun, "*Jeg trak ham ud af VANDET*" (*Anden Mosesbog, ii, 10.*)* Ud over dette er det hellige Hebraiske navn for Gud *anvendt for dette bogstav M* navnet *Meborach*, den "Hellige" eller den "Velsignede," og navnet for *Oversvømmelsens* vand er *M'bul*. En påmindelse om de "tre Mariaer" ved Korsfæstelsen og deres forbindelse med *Mar*, Havet, eller *Vandet*, kan afslutte dette eksempel. Det er derfor *Messiasen* i Jødedommen og Kristendommen altid forbindes med Vand, Dåb, *Fiskene* (tegnet i Zodiakken kaldet *Meenam* på Sanskrit), og endda med *Matsya* (fisk) Avataren, og Lotussen — symbolet på livmoderen, eller vandliljen, som er det samme.

Jo større ælde votiv symboler og sindbilleder på fremgravede objekter, er i de gamle Egyptens levn, jo hyppigere findes lotus blomsten og vandet i forbindelse med de Solare Guder. Guden *Khnoom* — fugt kraften — vandet, som Thales lærte det, sidder som princippet for alle ting, på en trone afgrænset af en lotus (Saitisk epoke, *Serapeum*). Guden Bes står på en lotus, klar til at sluge hans afkom. (*Ibid*, Abydos.) Thot, guden for mysterie og Visdom, den hellige Skriver i Amenti, bærende den Solare skive som hovedbeklædning, sidder med et tyre hoved (Mendes hellige tyr er en af Thot's former) og en menneskelig krop, på en fuldt blomstret lotus. (*IV'de Dynasti.*) Til sidst er det gudinden *Hiquet*, i form af en frø, som hviler på lotussen, således visende hendes forbindelse med vand. Og det er fra dette frø-symbol's, unægtelig det ældste af deres Egyptiske guddomme, upoetiske form Egyptologerne forgæves har prøvet at afdække hendes mysterium og funktioner. Dets indførsel i Kirken af de tidlige Kristne viser at de kendte det bedre end vores moderne Orientalister. "Frø eller padde gudinden" var en af de hoved cosmiske guddommene forbundet med skabelse, på grund af hendes amfibiske natur, og hovedsagelig på grund af hendes tilsyneladende genopstandelse, efter lange tider med ensomt liv indesluttet i gamle mure, i klipper, osv. Hun deltog ikke kun i skabelsen af verdenen, sammen med *Khnoom*, men var også forbundet med *gen-*

* Selv for den *Midjanske* præsts syv døtre, som, kom for at hente *vand*, fik *Moses* til at *vande* deres flok, og for denne tjeneste giver Midjanerne Moses *Zipporah* (*sippara* = *skinnende bølge*) som hustru (*Anden Mosebog. ii.*) Alt dette har den samme hemmelige betydning.

opstandelsens dogme.* Der må have været nogle meget dybdegående og hellige betydninger tilknyttet dette symbol, da, på trods af risikoen for at blive anklaget for en afskyelig form for dyre-tilbedelse, så antog de tidlige Egyptiske Kristne det i deres Kirker. En frø eller padde indesluttet i en lotus blomst, eller ganske enkelt uden det sidstnævnte sindbillede, var formen valgt for *Kirke lamperne*, hvor på var indgraveret ordene "Jeg er genopstandelsen" "Ἐγὼ εἶμι ἀνάστασις."† Disse frø gudinder findes på alle mumierne.

§ IX

MÅNEN, DEUS LUNUS, PHŒBE.

DETTE arkaiske symbol er det mest poetiske af alle symboler, så vel som det mest filosofiske. De gamle Grækere bragte det i forgrunden, og de moderne poeter har tyndslidt det. Nattens Dronning, ridende i hendes uforlignelige lys's majestæt i himlen, kastende alle, selv Hesperos, ind i mørke, og spredende hendes sølv-kappe over hele den sideriske verden, har altid været et favorit tema blandt alle poeter indenfor Kristendommen, fra Milton og Shakespeare ned til den sidste versemager. Men den funklende nattens lampe, med hendes utællelige suite af stjerner, talte kun til den profanes forestillingsevne. Ind til for nylig, havde Religion og Videnskab intet at gøre med den smukke myte. Alligevel, står hun den kolde kyske måne, med Shelley's ord —

. . . . "Som gør alt smukt som hun smiler på
Den vandrende blide hellighed, alligevel isende flamme,
Som altid transformeres, alligevel stadig er den samme,
Og varmer, men illuminerer ikke."

i tættere relation til Jorden end nogen anden siderisk klode. Solen er livsgiveren til hele det planetariske system; Månen er livsgiveren til vores klode; og de tidlige racer forstod og vidste det, selv i deres barndom. Hun er Dronningen og hun er Kongen, og var Kong Soma før hun blev transformeret om til Phœbe og den kyske Diana. Hun er først og fremmest de Kristnes guddom, gennem de Mosaiske og Kabalistiske Jøder, selv om den civiliserede verden kan have været uvidende om sandheden i lange tidsaldre; rent faktisk, lige siden den

* Hos Egypterne var det genopstandelsen i genfødsel efter 3.000 år med renselse, enten i Devachan eller på "lyksalighedens marker."

† Sådanne "frø-gudinder" kan ses ved Bulaq, i Kairo Museet. Med hensyn til påstanden om Kirke-lamper og indskrifter er det den lærde eks-direktør i Bulaq Museet, Hr. Gaston Maspero, som må holdes ansvarlig. (Se hans "*Guide du Visiteur au Musée de Bulaq*," p. 146.)

sidst indviede Kirkefader døde, bærende hemmelighederne fra de paganske templer med sig i graven. For "Fædrene" — så som Origen eller Clemens af Alexandria — var Månen Jehovah's levende symbol: Livgiveren og giveren af Død, bortskafferer af væren — i vores Verden. For, hvis Artemis var *Luna* i Himlen, og, hos Grækerne, Diana på Jorden, som præsidere over barne-fødsel og *liv*: hos Egypterne, var hun Hekate (Hecate) i Helvede, Døds-gudinden, som herskede over magi og besværgelser. Mere end dette: som den personificerede måne, hvis fænomen er trefoldigt, er Diana-Hecate-Luna *de tre i en*. For hun er *Diva triformis, tergemina, triceps* — tre hoveder på en hals,* lige som Brahmâ-Vishnu-Siva. Derfor er hun prototypen på vores Treenighed, som ikke altid har været fuldstændig mandlig. Tallet syv, så fremherskende i Biblen, så hellig i dens syvende (Sabbat) dag, kom til Jøderne fra Oldtiden, tagende sin oprindelse fra det firefoldige tal 7 indeholdt i de 28 dage i den lunare måned, hver syvfoldig del deraf er betegnet ved et kvartal af månen.

Det er i dette værk besværet værd at præsentere et fugle-perspektiv på oprindelsen og udviklingen af den lunare myte og *tilbedelse* i historisk oldtid, på vores side af kloden. Dets tidligere oprindelse er uopsporlig af *nøjagtig* videnskab, da den afviser traditionen; mens for Teologi, som, under vejledning af snu Paver, har sat et brændemærke på ethvert fragment af litteratur som ikke bærer Rom's Kirkes *imprimatur*, er dets arkaiske historie en lukket bog. Uanset om de Egyptiske eller de Aryanske Hindu religiøse filosofier er ældre — og den Hemmelige Lære siger det er det sidstnævnte — så betyder det ikke så meget i dette tilfælde, da den lunare og solare "tilbedelse" er den ældste i verden. Begge har overlevet, og eksisterer ind til den dag i dag over hele verdenen, hos nogle åbent, hos andre — *dvs.*, i Kristen symbolik — hemmeligt. Katten, et lunar symbol, var helliget Isis, hun var selv Månen i en henseende, lige som Osiris var Solen. Katten ses ofte på toppen af *Sistrummet* i gudindens hånd. Dette dyr blev betragtet med stor ærbødighed i byen Bubaste, som gik i dyb sorg efter døden af enhver hellig kat, fordi Isis, som Månen, blev særligt tilbedt i denne mysteriernes by. Den astronomiske symbolik forbundet med den er allerede angivet i Sektion I. i "Symbollære," og ingen har beskrevet det bedre end Hr. G. Massey, i hans Foredrag og i "The Natural Genesis." Kattens øje, siges det, synes at følge de lunare faser i dens opstigen og nedstigen, og dets øjne skinner som to stjerner i nattens mørke. Deraf den mytologiske allegori som viser Diana skjulende sig i form af en kat i Månen, når, hun i selskab med andre guddomme, søgte at

* Gudinden *Τριμορφος* i Alcámenes statuer.

undslippe *Typhon's* forfølgelse (Se the *Metamorphoses of Ovid*). Egyptens måne var både "Horus Øje" og "Osiris Øje," Solen.

Det samme med *Cynocephalus*. Den hunde-hovede abe var et ideogram med henblik på at symbolisere solen og månen, på skift, selv om *Cynocephalus mere er et Hermetisk end et religiøst symbol*. For det er hieroglyffen for Merkur, planeten, lige som Merkur hos de Alkymistiske filosoffer, "lige som," siger Alkymisterne, "Merkur altid er nødt til at være nær Isis, som hendes hjælper, da hverken Isis ej heller Osiris kan opnå noget som helst uden Merkur i det STORE ARBEJDE." *Cynocephalus*, er et ideogram på den "filosofiske" Merkur, når som helst den repræsenteres med Merkurstaven, Halvmånen, eller Lotussen; men når den ses med et sivrør, eller en rulle pergament, så står han for Hermes, Isis sekretær og rådgiver, lige som Hanuman udfyldte den samme rolle hos Rama.

Selv om de regulære Sol-Tilbedere, Parsierne, er få, så er ikke kun størstedelen af Hindu mytologien og historien baseret på og sammenblandet med disse to tilbedelser, men sådan er også den Kristne religion selv. Fra deres oprindelse ned til vores moderne dag har den farvet teologierne hos både den Romersk Katolske og Protestantiske Kirker. Forskellen, mellem de Aryanske Hindu og de Aryanske Europæiske trosretninger er sandelig meget lille, hvis blot de grundlæggende ideer hos begge tages i betragtning. Hinduerne er stolte af at kalde dem selv *Suryaer* og *Chandravansaer* (fra de *Solare* og *Lunare* dynastier). De Kristne lader som om det anses som afgudsdyrkelse, og alligevel tilhører de en religion fuldstændig baseret på solare og lunare tilbedelser. Det er nytteløst og tåbeligt for Protestanterne at gøre udfald mod de Romersk Katolikker for deres "Maria-afgudsdyrkelse," baseret på den gamle kult om lunare gudinder, når de selv tilbeder Jehovah, som først og fremmest er en *lunar* gud, og når begge Kirker i deres teologier har godtaget "*Sol*"-Kristusen og den lunare treenighed.

Det som vides om kaldæisk Måne-Tilbedelse, for den Babyloniske gud, *Sin*, af Grækerne kaldet "Deus Lunus," er meget lidt, og det lidt er egnet til at vildlede den profane studerende som fejler i at fatte symbolernes esoteriske betydning. Som populært kendt af de gamle profane filosoffer og forfattere (for de som var indviede var forpligtiget til stilhed) var Kaldæerne tilbedere af månen under *hendes* (og *hans*) forskellige navne, lige som Jøderne, som kom efter dem, var det.

I de upublicerede MSS. om Kunst Tale, allerede nævnt, der giver en nøgle til dannelsen af de gamle (symbolske) sprog fremlægges et logisk *raison d'etre* med hensyn til denne dobbelte tilbedelse. Det er skrevet af en vidunderlig velinformeret og skarpsindig videnskabsmand og Mystiker, som angiver det i en omfattende form som en hypotese. Den sidstnævnte, bliver imidlertid eftertrykkeligt bevist som en sandhed i den menneskelig tænknings

religiøse evolutions historie, for enhver som nogensinde har haft et glimt ind i den gamle Symbologi's hemmelighed. Således, siger han: —

"En af de første beskæftigelser blandt mennesker, forbundet med de af aktuel nødvendighed, ville være opfattelsen af tidsperioder,* markeret på himlens hvælvede bue fremspringende og opstigende over horisontens gulv, eller det stille vands område. Disse endte med at blive markeret som dagen og natten, i månens faser, i dens stjerneagtige eller synodiske omløb, og på perioden for det solare år med årstidernes gentagelser, og med anvendelsen af sådanne perioder til den naturlige måling af dag og nat, eller af dagen inddelt i lys og mørke. Det ville også blive opdaget at der var en længste og korteste solar dag, og to solare dage med ligelig dag og nat, indenfor perioden for et solart år; og punkterne i året af disse kunne blive markeret med den største nøjagtighed i himlens eller konstellationernes stjerne-grupper, underlagt den retrograde bevægelse derved, som med tiden ville nødvendiggøre en korrigerende mellem-beregninger, som det var tilfældet i beskrivelsen af Oversvømmelsen, hvor en korrigerende på 150 dage blev gjort for en periode på 600 år, hvorunder forvirring af landemærker var blevet forøget. . . . Dette ville naturligt komme til at ske hos alle racer i alle tider; og sådan en viden må antages at have været iboende den menneskelige race, før det vi kalder den historiske periode. . . ."

På dette grundlag, søger forfatteren efter en naturlig fysisk evne besiddet i fællesskab af den menneskelige race, og forbundet med de periodiske manifestationer, sådan at "forbindelsen mellem de to slags fænomener . . . blev fastlagt i populær brug." Han finder det "(a) i det feminine fysiologiske fænomen hver lunar måned på 28 dage, eller" 4 uger på 7 dage hver, så at 13 forekomster af perioden skulle ske på 364 dage, som er det solare uge år på 52 uger af 7 dage hver. (b) Fremskydningen af foetus er angivet som en periode på 126 dage, eller 18 uger på 7 dage hver. (c) Den periode som kaldes "levedygtigheds perioden" er en på 210 dage, eller 30 uger på hver 7 dage. (d) Perioden for fødslen opnås på 280 dage, eller en periode på 40 uger på hver 7 dage, eller 10 lunare måneder på 28 dage hver, eller på 9 kalender måneder på 31 dage hver, tællende på himlens kongelige bue med henblik på målingen af perioden for gennemkrydsningen fra moderskødets mørke til bevidst eksistens's lys og herlighed, dette kontinuerte uudgrundelige mysterium og mirakel . . . Således vil de observerede perioder som i tid markerer fødsels-funktionen naturligt blive et grundlag for astronomiske udregninger . . . Vi kan næsten bekræfte . . . at dette var udregningsmetoden blandt alle nationer, enten uafhængigt, eller intermediært og indirekte ved oplæring. Det var metoden hos Hebræerne, for selv i dag kalkulerer de kalenderen ved gennemsnit på 354 og 355 i det lunare år, og vi besidder et specielt bevis på at det var metoden hos Egypterne, med hensyn til dette er beviset: —

*Gammel Mytologi inkluderer gammel Astronomi så vel som Astrologi. Planeterne var hænderne som, på vores solsystems skive, udpegede timerne for bestemte periodiske begivenheder. Således, var Merkur *budbringeren* udpeget til at passe tiden under de daglige solare og lunare fænomener, og var på anden måde forbundet med Guden og Gudinden for Lys.

"Den grundlæggende ide liggende bag Hebræernes religiøse filosofi var at Gud indeholdte alle ting i sig selv*; og at mennesket var hans billede, mennesket inklusiv kvinden . . . Manden og kvindens sted hos Hebræerne var hos Egypterne okkuperet af tyren og koen, helliget Osiris og Isis, † som respektivt var repræsenteret ved en mand med et tyrehovede, og en kvinde med et hoved som en ko, hvis symboler blev tilbedt. Erfaringsmæssigt var Osiris Solen og Nil floden, det tropiske år på 365 dage, hvis tal er værdien af ordet *Neilos*, og tyren, lige som han også var princippet for ild og for livs-givende kraft, mens Isis var Månen, Nil flodens bred, eller Moder Jord, for parturiente energier hvor vand var en nødvendighed, det lunare år på 354-364 dage, tids-markøren for perioder med drægtighed, og koen markeret med, eller ved, nymånens halvmåneform."

"Men brugen af Egypternes ko for Hebræernes kvinde havde ikke nogen radikal forskel i betydning til hensigt, men en samstemmighed i læren var hensigten, og kun som en erstatning af et symbol af fælles brug, som dette nu var, dvs., perioden for fødslen fra koen og kvinden blev anset for at være det samme, eller 280 dage, eller ti lunare måneder på fire uger hver. Og i denne periode bestod den essentielle værdi i dette dyrs symbol, hvis mærke var halvmånen. ‡ . . . Disse parturiente og naturlige perioder ses at have været emner for symbolære over hele verden. De blev således brugt af hinduerne, og ses at være klarest fremlagt af de gamle Amerikanere, i Richardson og Gest tavlerne, i Palanque Korset; og lå fremlagt ved grundlaget for dannelsen af kalender former hos Mayaerne i Yucatan, Hinduerne, Assyrerne, og de gamle Babylonere, så vel som Egypterne og gamle Hebræere. De naturlige symboler . . . ville enten være phallus eller phallusen og yonien, . . . eller *mandlig* og *kvindelig*. Ordene oversat ved generaliseringen af udtrykkene mandlig og kvindelig, i det 27'ende vers i 1'te kapitel i Første Mosebog er, sandelig . . . *sacr* og *n'cabrah*, eller bogstaveligt, phallus og yoni, || mens repræsentationen af de falliske sindbilleder knapt ville indikere den menneskelige krops kønsorganer, når deres funktioner og udviklingen af sæd-vesiklerne emanerende fra dem blev betragtet; derefter ville en målingsmetode af lunar tid, og, gennem lunar, af solar tid komme frem som indikering." . . .

Dette er den fysiologiske eller antropologiske nøgle til Månens symbol. Nøglen som åbner mysteriet for teogoni, eller de Manvantariske guders evolution, er mere kompliceret, og har intet fallisk i sig. Alt er mystisk og guddommeligt der. Men Jøderne, ud over at forbinde Jehovah direkte med Månen som en forplantende gud, foretrak at ignorere de højere hierarkier, og havde gjort nogle af dem (zodiak konstellationer og planetariske guder) til deres Patriarker, og euhemeriserede således den

* Et karikeret og nedgjort Vedantisk begreb om Parabrahmam indeholdende hele Universet i *sig selv* som værende det ugrundelige Univers selv, og *der eksisterer intet udenfor det selv*.

† Lige som de er det ind til den dag i dag i Indien, Siva's tyr og koen repræsenterende mange *Sakti* — gudinder.

‡ Derfra tilbedelsen af månen hos Hebræerne.

|| "*Mand og kvinde*, skabte han dem."

rent teosofiske ide og dragende den ned til den syndige menneskeheds niveau. (*Se sektionen "Helligste af det Hellige" i "Symbolære" i Bog II.*) MSS. hvor fra det ovennævnte er uddraget forklarer meget klart hvilket hierarki af guder Jehovah tilhørte, og hvem denne Jødiske GUD var; for det viser i et klart sprog det som forfatteren altid har insisteret på — nemlig, at Guden som de Kristne har belastet sig selv med ikke var noget bedre end det lunare symbol fra de genskabende eller forplantende evner i naturen. De har altid ignoreret Kabalisternes hemmelige Hebraiske gud, Ain-Soph, lige så storslået som Parabrahmam i de tidligste Kabalistske og mystiske opfattelser. Men det er ikke Rosenroth's Kabala som nogensinde kan angive Simeon-Ben-Iochai's sande oprindelige lære, som om noget er metafysisk og filosofisk. Og hvor mange er der blandt de studerende af Kabalaen som vidste noget som helst om dem bortset fra i deres forvrængede Latinske oversættelser. Lad os kaste et blik på ideen som førte de gamle Jøder til at antage en erstatning for den altid UERKENDELIGE, og som har vildledt de Kristne til at forveksle erstatningen med virkeligheden.

"Hvis ideen om . . . tidsperioder kan forbindes . . . til disse organer (phallus og Yoni) som symboler på skabende kosmiske formidlere, så skulle, i konstruktionen af Templer som Boliger for Guddommen, eller for Jehovah, den post som er udpeget som det Helligste af det Hellige, eller det mest Høje Sted, sandelig låne dens titel fra forplantningsorganernes anerkendte hellighed, betragtet som symboler på målinger så vel som skabende Årsag."

"Hos de gamle viise, var der intet navn, og ingen ide, og intet symbol, på en Første Årsag.* Hos Hebræerne, var en sådan indirekte opfattelse skjult i et udtryk af negation af forståelse — dvs., *Ain-Soph*, eller Uden Grænser. Men symbolet på *dets første forståelige manifestation*, var opfattelsen af en cirkel med dens diameter linje. . . . (Se Proem i Bog I., Del I.) med henblik på med det samme at bære en geometrisk, fallisk, og astronomisk ide . . . for den ene tager dens fødsel fra nullet eller Cirklen, uden hvilken den ikke kunne være, og fra en, eller den oprindelige ene, fremkommer de ni tal, og, geometrisk, alle former for plan. Så i Kabalaen er denne Cirkel, med dens diameter linje, billedet på de ti Sefirot eller Emanationer, fremstillende Adam Kadmon, det Arketypiske Menneske, den skabende oprindelse til alle ting. . . . Denne ide med at forbinde cirklen og dets diameter linje, det vil sige, tallet ti, med betydningen for forplantnings-organerne, og det Mest Hellige Sted, blev udført konstruktivt i Konge Kammeret, eller det Helligste af det Hellige, i den store Pyramide, i Moses's Tabernakel, og i det Helligste af det Hellige i Salomon's Tempel. . . . Det er *billedet af dobbelt-livmoderen*, for på Hebraisk er bogstavet *hé* ך på samme tid tallet 5 og symbol på livmoderen, og to gange 5 er 10, eller det falliske tal."

Denne "dobbelt-livmoder" viser også dualiteten i ideen båret fra

* Fordi den var for hellig. Er den refereret til som DET i Vedaerne: det er den "Evige Årsag," og kan derfor, ikke, omtales som den "Første Årsag," et udtryk som indebærer fraværet af nogen som helst årsag, på noget tidspunkt.

det højeste, åndelige, ned til det laveste jordiske plan; og af Jøderne begrænset til det sidstnævnte. Hos dem, har tallet 7 derfor fået den mest fremherskende placering i deres eksoteriske religion, en kult af eksterne former og tomme ritualer; lige som deres Sabbat, for eksempel, den syvende dag helliget deres guddom, månen, symbolet på den generative Jehovah. Men hos andre nationer var tallet syv typisk med hensyn til teogonisk evolution, af cyklusser, cosmiske planer, og de Syv Kræfter og Okkulte Energier i Kosmos, som et uudgrundeligt hele, hvis første øvre triangel var uopnåelig for det begrænsede intellekt i mennesket — mens andre nationer, derfor, kun holdt sig beskæftiget, i deres påtvungne begrænsning i Kosmos i Rum og Tid, med dets syvfoldige manifesterede plan, så centrerede Jøderne udelukkende dette medlem i månen, og baserede alle deres hellige kalkulationer der på. Derfor finder vi den tænksomme forfatter til de lige citerede MSS., i reference til Jødernes metrologi, bemærke at: "Hvis 20.612 multipliceres med $\frac{4}{3}$, så vil resultatet give mulighed for et grundlag for visheden om månens gennemsnitlige omløb, og hvis dette resultat igen multipliceres med $\frac{4}{3}$, så vil dette fortsatte resultat vil give grundlag for at finde den nøjagtige periode for det gennemsnitlige solare år, . . . denne metode . . . bliver en stor hjælp, med henblik på at finde astronomiske perioder for tider." Dette dobbelte tal (mandlig og kvindelig) er også symboliseret i nogle velkendte afgudsbilleder: dvs., "Ardanari-Isvara, Hinduernes Isis, Eridanus, eller Ardan, eller den Hebraiske Jordan, eller *kilden til nedstigning*. Hun står på et lotus-blad flydende på vandet. Men betydningen er, at den er androgyn eller hermafrodit, det vil sige *phallus* og *yni* kombineret, tallet 10, det hebraiske bogstav *Jod* ך, *Jehovah's indeslutning*. Hun, eller snarere hunhan, angiver minutterne i den samme cirkel på 360 grader."

"Jehovah," i dens bedste aspekt er Binah, "den Øvre medierende Moder, det *Store Hav* eller Hellig Ånd;" derfor snarere et synonym på Maria, Jesus's Moder, end på hans Fader; denne "Moder, som er det Latinske *Mare*" Havet er også her, Venus, *Stella del Mare*, eller "Havets Stjerne."

De mysteriøse Akkadiers forfædre — *Chandra*'er eller *Indovansas*'er, de Lunare Konger som traditionen viser regerende ved Prayag (Allahabad) tidsaldre før vores tidsregning — kom fra Indien, og bragte tilbedelsen med dem af deres forfædre, af Soma, og hans søn Budha, som bagefter blev den fra de Kaldæiske. Alligevel var en sådan tilbedelse, bortset fra populær Astro-tilbedelse og Helios-tilbedelse, på ingen måde *afgudsdyrkelse*. I det mindste ikke mere end den moderne Romerske Katolske symbollære som forbinder deres Jomfru Maria — Syrernes og Grækernes *Magna Mater* — med Månen.

Med hensyn til denne tilbedelse, så føler de mest fromme Romerske Katolikker sig meget stolte,

og indrømmer det højlydt. I en *Mémoire* til det Franske Akademi, siger Marquis De Mirville: —

"Det er kun naturligt, at Ammon-Ra, som en ubevidst profeti, skulle være *hans moders husbond*, da *Magna Mater* hos de Kristne *præcist er ægtefællen til den søn hun undfanger*. . . . Vi (Kristne) *kan forstå hvorfor Neithis kaster stråling på solen, mens forblivende Månen*, da JOMFRUEN, som er HIMLENS DRONNING, *lige som Neith var*, iklæder hende selv i hendes stråling, og iklæder på hans side KRISTUS-SOLEN. "*Tu vestis solem et te sol vestit.*" . . . synges af de Romerske Katolikker under deres tjeneste, og han tilføjer: —

"Vi (Kristne) forstår også hvordan det kan være at den berømte inskription ved Sais skulle have sagt at 'ingen har nogensinde løftet mit peplum (slør),' i betragtning af at denne sætning, bogstaveligt oversat, *er opsummeringen af det som synges i Kirkerne ved den ubesmittede undfangelse.*" (ARCHÆOLOGY OF THE VIRGIN MOTHER," p. 117.)

Sandelig intet kunne være mere alvorligt end dette! Dette retfærdiggør fuldstændig de som Hr. Gerald Massey har sagt i hans Foredrag om "Luniolatry, Ancient and Modern": —

"Mennesket i månen (Osiris-Sut, Jehovah-Satan, Kristus-Judas, og andre Lunare tvillinger) anklages ofte med ond adfærd. . . . I de lunare fænomener var månen en lige som *den* måne, som var to-fodlig i køn, og tre-foldig i karakteren — som moder, barn, og voksen mandlig. Således blev månens barn ægtefælle til hans egen moder! Dette kunne ikke *afhjælpes* hvis der skulle være nogen genskabelse. Han blev tvunget til at være hans egen far! Disse relationer blev afvist af senere sociologi, og det oprindelige menneske i månen blev tabubelagt. Alligevel, er det i dens sidste, mest uforklarlige fase, blevet den centrale doktrin for den groveste overtro verden har set, for disse lunare fænomener og deres menneskeligt repræsenterede relationer, incetuose inkluderet, er selve grundlagene for den Kristne Treenighed i Enhed. Gennem uvidenhed om symbolære, er denne enkle repræsentation fra tidlig tid blevet det mest dybdegående mysterium i moderne Lunar-tilbedelse. Den Romerske Kirke, portrætterer Jomfru Maria arrangeret med solen, og den hornede måne ved hendes fødder, holdende det lunare barn i hendes arme — som barn og ægtefælle til moder månen, uden på nogen måde at være det mindst skamfuld over beviset. Moderen, barnet, og den voksne mand, er grundlæggende."

"På denne måde kan det bevises at vores Kristologi er mumificeret mytologi, og legendarisk overlevering, som er blevet prasket os på i det *Gamle Testamente* og det Nye, som guddommelige åbenbaringer ytret af selve Guds stemme."

En charmerende allegori findes i *Zohar*, en som bedre end noget nogensinde gjorde det afslører Jehovah's eller YHVH's sande karakter i den oprindelige opfattelse hos de Hebraiske Kabbalister. Den findes nu i filosofien i I'bn Gebirol's Kabbalah, oversat af Isaac Myer. "I introduktionen skrevet af R'Hez'quee-yah, som er meget gammel," siger vores forfatter, "og udgør en del af vores Brody udgave af *Zohar* (I, 5b. sq.) findes en beretning om en rejse foretaget af R. El'azar, søn af R. Shim-on b. Io'hai, og Rabbi Abbah." De møder en mand med en tung byrde og spurgte om hans navn; men han afviste at give det og fortsatte med at forklare dem Torah

(Lov). "De spurgte: "Hvem forårsagede dig til således at gå og bære sådan en tung vægt?" Han svarede: 'Bogstavet ך, (Yod, som = 10, og er det symbolske bogstav på Kether og essensen og kimen på det hellige navn ך ך ך ך YHVH). . . . De sagde til ham: 'Hvis du vil fortælle os navnet på din fader, så vil vi kysse støvet på din fod.' Han svarede: 'Med hensyn til min fader, så *havde han sin bolig i det Store Hav, og var en fisk deri*' (lige som Vishnu og Dagon eller Oannes), 'som (først) ødelagde det store hav' og han var stor og mægtig og 'Gammel af Dage,' ind til han slugte alle de andre fisk i det (Store) Hav R. El'azar lyttede og sagde til ham: 'Du er den Hellige Flammes Søn, du er Rab Ham's Søn — '*nun-ah Sabah* [den gamle: *fisken* på Aramæisk eller Kaldæisk er *nun (noon)*] du er Torah's Lys' Søn," (*Dharma*) osv. Derefter forklarer forfatteren at den feminine Sefirot, *Binah*, af Kabalisterne betegnes som det store hav: derfor er *Binah*, hvis guddommelige navne er *Jehovah*, *Yah*, og *Elohim*, ganske enkelt den Kaldæiske *Tiamat*, den kvindelige kraft, *Berosus's Thalath*, som præsiderer over *Chaos*, og blev senere af *Kristen* teologi lavet om til slangen og Djævlen. *Hun-han* (*Yah-hovah*) er den himmelske (*Heh*, og *Eva*). Denne *Yah-hovah* eller *Jehovah*, er derfor identisk med vores *Chaos* — *Fader*, *Moder*, *Søn*, — på det materielle plan og i den rent fysiske *Verden*. *Demon* og *Deus* på en og samme tid; solen og månen, god og ond, *Gud* og *Dæmon*.

Lunar magnetisme genererer liv, bevarer og ødelægger det, psykisk så vel som fysisk. Og hvis, astronomisk, så er hun en af de syv planeter i den gamle verden, indenfor teogoni er hun en af regenterne der i; hos *Kristne* nu lige så meget som hos *Paganere*, refererer de førstnævnte til hende under navnet på en af deres ærkeengle, og den sidstnævnte under en af deres guder.

Derfor forstås meningen let med "eventyret" oversat af *Chwolson* fra et gammelt Kaldæisk MSS. oversat til Arabisk, om *Qû-tâmy* som bliver instrueret af månens *afgud* (se *Bog III*.) *Seldenus* fortæller os også hemmeligheden så vel som *Maimonides* (*More Nevochim*, Book III., ch. xxx). *Teraphim's* (de Jødiske Orakler) tilbedere "udskar billeder og påstod at lyset fra de vigtigste stjerner (planeter) gennemtrængte disse fuldt og helt, de angeliske *DYDER* (eller stjerner og planeters regenter) konverserede med dem, lærte dem mange yderst nyttige ting og videnskaber." Og *Seldenus* forklarer at *Teraphim* blev bygget og skabt efter visse planeters position, de som *Grækerne* kaldte *στοιχεία*, og ifølge tallene var lokaliseret i himmelrummet og kaldt *ἀλεξήτῆροι*, eller de *titulære* guder. De som skitserede *στοιχεία* blev kaldt *στοιχειωματικοὶ*, eller spåmænd ved *στοιχεία*. (*De Diis Syriis*, *Teraph*, II. Synt. p. 31) se nedenfor, *Teraphim*.

Det er imidlertid sådanne sætninger, i "Nabathean Agriculture," som

har skræmt videnskabens mennesker og fået dem til at betegne værket som "enten en *apokryf* eller et eventyr, uværdig en Akademikers opmærksomhed." På den samme tid rev ivrige Romerske Katolikker og Protestanter det, som vist, metaforisk i stykker; de førstnævnte fordi "det beskrev tilbedelse af dæmoner," de sidstnævnte fordi det er "ugudeligt." De tager alle fejl, endnu en gang. Det er *ikke* et eventyr; og så vidt som angår fromme Kirkemænd, så kan samme tilbedelse vises i Skrifterne, imidlertid forvrænget via oversættelse. Solar og Lunar tilbedelse, så vel som den af Stjernerne og Elementerne, er sporet, og figurerer i den Kristne teologi; forsvaret af Papister, så benægtes de kun hårdnakket af Protestanter ved egen risiko og fare. To tilfælde kan angives.

Ammianus Marcellinus lærer at gamle spådomme altid blev udført ved hjælp af Elementernes Ånder, "*Spiritus elementorum*, og på Græsk *πνεύματα τῶν στοιχείων*" (1. I., 21).

Men det er nu opdaget at planeterne, Elementerne, og Zodiakken ikke kun i Heliopolis var afbilledet i tolv sten kaldet "elementernes mysterier," *elementorum arcana*, men også i Salomon's tempel, og, som påpeget af forskellige forfattere, i mange gamle Italienske kirker og endda i *Notre Dame de Paris* hvor de kan ses den dag i dag.

Intet symbol — solen inkluderet — var mere komplekst i sin mangfoldige meninger end det lunare symbol. Kønnen var, selvfølgelig, dualt. Hos nogle var den mandlig, *dvs.*, Hinduen "Kong Soma," og den Kaldæiske *Sin*; hos andre nationer var det kvindeligt, de skønne gudinder Diana-Luna, I'lythia, Lucina. I Tauris, blev menneskelige ofre ofret til Artemis, en slags lunar gudinde; Kretanerne kaldte hende Dictynna og Mederne og Perserne Anaïtis, som vist ved en inskription på Koloé: Ἀρτέμιδι Ἀνάειτι. Men, vi er nu hovedsagelig beskæftiget med den mest kyske og rene af jomfru gudinderne, Luna-Artemis, til hvem Pamphos var den første til at give tilnavnet Καλλίστη, og om hvem Hippolitus skrev: Καλλίστα πολὺ παρθενῶν. (See Pausanias viii., 35, 8.) Denne Artemis-Lochia, gudinden som præsiderede ved undfangelse og børnefødsel (Iliad, Pausanias, osv., osv.), er, i hendes funktioner og som den trefoldige Hecate, den Orfiske guddom, Guds forgænger hos Rabbinerne og før-Kristne Kabalister, og hans lunare forbillede. Gudinden Τρίμορφος var det personificerede symbol på de forskellige og successive aspekter repræsenteret af månen i hver af dens tre faser; og denne fortolkning var allerede den Stoikerne havde (Cornut. *De Nat*, D. 34, 1), mens Orfeuserne forklarede tilnavnet (Τρίμορφος) ved naturens tre riger som hun regerede over. Jaloux, blod-tørstig, hævngherrig og tyrannisk, så er Hecate-Luna en værdig modpart til den "jaloux Gud" hos de Hebraiske profeter.

Hele gåden om solar og lunar tilbedelse, som nu spores i kirkerne, hænger sandelig på det lunare fænomens verdens-gamle mysterium. De korrelative kræfter i "Nattens Dronning," som ligger latent for den moderne videnskab, men som er fuldt aktive for de Østlige adepters viden, forklarer udmærket de tusind og én billeder hvor under månen blev repræsenteret af de gamle. Det viser også hvor meget mere dybdegående lærd de gamle var i de Seleniske mysterier end vores moderne astronomer er nu. Hele Gudekredsen med lunare guder og gudinder, Nephtys eller Neith, Proserpina, Melytta, Cybele, Isis, Astarte, Venus, og Hecate, på den ene side, og Apollon, Dionysis, Adonis, Bacchus, Osiris, Atys, Thammuz, osv., osv., på den anden, vidner alle på deres navnes og betegnelsers indhold — disse mødres "Sønner" og "Husbonde" — om deres identitet med den Kristne Treenighed. I ethvert religiøst system blev guderne forårsaget at sammensmelte deres funktioner som Fader, Søn, og Husbonde, ind i en, og gudinderne blev identificeret som "Hustru, Moder, og Søster" af den mandlige Gud; de førstnævnte syntetiserede de menneskelige attributter som "Solen, Livgiveren," de sidstnævnte sammensmeltede alle de andre betegnelser i den storslåede syntese kendt som Maïa, Maya, Maria osv., et generisk navn. Maia, er hos Grækerne i sin tvungne afledning kommet til at betyde, "moder," fra roden *ma* (amme), og gav endda dets navn til måneden Maj, som var helliget til alle disse gudinder før den blev indviet til Maria.* Dets oprindelige mening, var imidlertid *Maya, Durgâ*, oversat af Orientalisterne som "utilgængelig," men meningen er i sandhed den "*uopnåelige*," i betydningen som illusion og uvirkelighed; som kilden og årsagen til besværgelser, personificeringen af ILLUSION.

I religiøse riter tjente månen et dualt formål. Personificeret som en kvindelig gudinde med henblik på eksoteriske formål, eller som en mandlig gud i allegori og symbol, blev vores planet i okkult filosofi anset som kønsløs Kraft med henblik på at blive studeret nøje, fordi den skulle frygtes. Hos de indviede Aryaneres, Khaldii's, Grækernes og Romernes, Soma, Sin, Artemis *Soteira* (hermafroditten Apollon, hvis attribut er lyren, og den skæggede Diana med bue og pil), *Deus Lunus*, og især Osiris-lunus og Thot-lunus,† kom de okkulte kræfter fra månen. Men uanset mandlig eller kvindelig, uanset Thot eller Minerva, Soma eller Astoreth, så er Månen det Okkulte mysterie blandt mysterier, og mere et symbol på ondt end godt. Hendes syv faser (oprindelig, esoterisk inddeling) er inddelt i tre astronomiske fænomener og fire

* Romerske Katolikker står i tanken om at indvie i Maj måned til Jomfruen, i gæld til den paganske Plutarch, som viser, at "Maj er helligt *Maïa (Maïa)* eller Vesta" (*Aulus-Gellius*, ordet Maïa) — vores mor-jord, vores personificerede amme og ernærer.

† Thot-Lunus er "Budha-Soma" i India, eller "Merkur og Månen."

rent psykiske faser. At månen ikke altid blev æret vises i Mysterierne, hvor i månegudens død (de tre faser med gradvis aftagenhed og endelig forsvinden) blev allegoriseret af månen stående for det *ondes skytsånd* som triumferer for en tid over lyset og den liv-givende gud (solen), og alle færdigheder og lærdom hos de gamle Hierofanter indenfor Magi var nødvendige for at vende denne triumf til et nederlag.

Den var den ældste tilbedelse af alle, den i den *tredje Race* i vores Runde, Hermafroditterne, for hvem den *mandlige*-måne blev hellig, da kønnene var blev adskilt efter det såkaldte "Fald." "Deus Lunus" blev derefter en androgyn, mandlig og kvindelig på skift; for endelig at tjene *med henblik på trolldom*, som en dual kraft, for den *Fjerde Rod-race*, Atlantiderne. Med den *Femte* (vores egen) delte den lunare-solare tilbedelse nationerne i to adskilte, antagonistiske lejre. Dette førte til begivenheder beskrevet æoner senere i Mahabhârata Krigen, som for Europæerne er den *fabelagtige*, for Hinduerne og Okkultisterne den historiske, strid mellem *Suryavansas* og *Indovansas*. Havende sin oprindelse i månens duale aspekt, så endte tilbedelsen af de kvindelige og mandlige principper respektivt, i adskilte solare og lunare kulte. Blandt de Semitiske racer, var solen for meget lang tid *feminin* og månen maskulin — det sidstnævnte forhold er af dem adopteret fra de Atlantiske traditioner. Månen blev kaldt "solens Herre," *Bel-Shemesh*,* før Shemesh tilbedelsen. Uvidenheden med hensyn til grundene for en sådan sontring, og om okkulte principper, førte nationerne til antropomorfisk afguds-tilbedelse. Men enhver gammel nations religion havde primært været baseret på Okkulte manifestationer af en rent abstrakt Kraft eller Princip nu kaldet "Gud." Selve etableringen af sådan en tilbedelse viser, i dens detaljer og riter, at filosofferne som evolverede disse systemer fra naturen, subjektivt og objektivt, besad dybdegående viden, og var bekendt med mange sandheder

* Under denne periode som er fraværende i de Mosaiske bøger—fra eksilet fra Eden til den allegoriske Oversvømmelse—tilbedte Jøderne sammen med resten af Semitterne *Dayanisi* ך'ן ן ן ן ן "Her-sker over Mennesket," "Dommeren," eller SOLEN. Selv om den Jødiske kanon og Kristenisme har gjort solen til "Herren Gud" og Jehovah i Biblen, så er den sidstnævnte alligevel fyldt med udelte spor af den androgyne Guddom, som var Jehovah *solen*, Astoreth månen i dens kvindelige aspekt, og helt fri fra det nuværende metaforiske element givet den. Gud er en "fortærende ild," fremstår *i*, og er omkranset *af* ild." Det var ikke kun i synet at Ezekiel (viii., 16) så Jøderne "tilbede solen." Israeliternes *Baal* (Shemesh hos Moabitterne og Molok hos Ammonitterne) var den identiske "Sol-Jehovah," og han er ind til nu "Himlens Hærskares Konge," Solen, lige så meget som Astoreth var "Himlens Dronning" — eller månen. "Retfærdighedens Sol" er *nu kun* blevet et *metaforisk* udtryk.

af videnskabelig natur. For ud over at være rent Okkulte, så var riterne med lunar tilbedelse, som lige vist, baseret på en viden om fysiologi (en ret moderne videnskab hos os), psykologi, hellig matematik, geometri og metrologi, i deres rette anvendelser af symboler og figurer, som kun er ideogrammer, der optegnede observerede naturlige og videnskabelige *sandheder*; kort sagt, baseret på en yderst minutios og dybdegående viden om naturen. Lunar magnetisme genererer liv, bevarer og dræber det. *Soma* legemliggør *Trimuritens* trefoldige kraft, selv om det passerer u-genkendt af den profane ind til den dag i dag. Allegorien som angiver Soma, månen, som frembragt af gudernes kværning fra *Livets Ocean (Rum)* i en anden Manvantara (*dvs.*, i vores planetariske systems *før-genetiske* dag), og den anden allegori, som viser "Rishierne malkende jorden, hvis kalv var Soma, månen," har en dyb kosmografisk betydning; for det er hverken *vores* jord som malkes, ej heller var det månen, kalven, som vi kender.* Havde vores viise videnskabsfolk kendt så meget til naturen som de gamle Aryanere gjorde, så ville de med sikkerhed aldrig have forestillet sig at månen var projiceret fra Jorden. Endnu en gang, så er de ældste permutationer indenfor teogoni, at Sønnen bliver sin egen fader og moderen genereret af Sønnen, nødt til at blive husket og taget i betragtning hvis de gamles symbolske sprog skal forstås af os. Ellers vil mytologien ganske enkelt altid hjemsøge Orientalisterne som "sygdommen der fremkommer på et særligt stadie i menneskelig kultur!" — sådan som Renouf alvorligt observerer det i et Hibbert foredrag.

De gamle lærte, så at sige, om Gudernes *auto-generering*: den ene guddommelige essens, *umanifesteret*, uophørligt undfangende et andet-selv, *manifesteret*, hvilket andet-selv, som androgynt i sin natur, som på *en ubesmittet måde føder* alting makro- og mikro-cosmisk i dette univers. Dette blev vist i Cirklen og Diameteren, eller de Hellige 10, nogle få sider tilbage.

Men vores Orientalister, vil på trods af deres ekstreme ønske efter at opdage et homogent *element* i naturen, *ikke* se det; indskrænket i deres efterforskninger af sådan en uvidenhed, så ledes de — Aryanisterne og Egyptologerne — konstant på afveje væk fra sandheden i deres spekulationer. Således, er de Rougé, i den tekst han oversætter, ude af stand til at forstå, meningen med Ammon-râ som siger til Kong Amenophes (formodet at være Memnon), "Du er min Søn, Jeg har undfanget dig"; og da han

* I allegorien, flygter Jorden for sit liv, fra Prithu, som forfølger hende. Hun antager form som en ko, og, rystende af skræk, løber hun væk og skjuler sig endda i Brahmâ's regioner. Derfor er det *ikke* vores Jord. Desuden, forandrer kalven navn, i enhver Purâna. I en er den Manu Swayambhâva, i en anden Indra, i en tredje Himavat (Hamalayaerne) selv, mens Meru var malkeren. Dette er en dybere allegori en man skulle tro.

finder den samme ide i mangt en tekst og under forskellige former, så er den meget Kristne Orientalist til sidst tvunget til at udbryde at "for at denne ide kan have kommet ind i sindet på en hierogrammatiker, så må der i deres religion have været en mere eller mindre defineret doktrin, der *som en mulig sandhed indikerende det som kunne ske, en guddommelig og ubesmittet inkarnation i en menneskelig form.*" Lige præcis. Men hvorfor kaste forklaringen på en umulig profeti, når hele hemmeligheden forklares af den senere religion ved at kopiere den tidligere?

Den doktrin var universel, og det var ikke sindet hos en eller anden hierogrammatiker som evolverede den; for de Indiske *avatarer* er bevis på det modsatte. Hvorefter, de Rougé efter at have "klarere realiseret"* hvad "den Guddommelige Fader og Søn" var hos Egypterne, stadigvæk fejler i at tage højde for, og opfatte hvad funktionerne var som var tillagt det *feminine* princip i denne oprindelige skabelse. Han finder det ikke i gudinden Neith, fra Saïs. Alligevel citerer han sætninger fra Kommandøren til Kambyses når han introducerer denne konge i det Saitiske tempel: "Jeg bekendtgjorde overfor hans Majestæt, Saïs's ophøjethed, som er Neith's bolig, den store (kvindelige) skaber, *Solens genitrix*, som er den *første-fødte*, og som ikke er undfanget, men kun frembragt," og derfor er frugten på en *ubesmittet moder*.

Hvor meget mere grandioست, filosofisk og poetisk er den sande skelnen — for hvem som er i stand til at forstå og værdsætte den — foretaget mellem den *ubesmittede jomfru* hos de gamle Paganere og den moderne *Pavelige* undfangelse. Hos den førstnævnte, den altid-unge modernatur, hendes protoypers modstykke, solen og månen, som *genererer* og *frembringer* hendes "sind-fødte" søn, Universet. Solen og Månen, befrugter som mandlige-kvindelige guddomme, jorden, den mikrokosmiske moder, og den sidstnævnte undfanger og frembringer, på hendes side. Hos de Kristne, genereres "den første-fødte" (*primogenitus*) sandelig, dvs., undfanget, "*genitum, non factum*," og bogstavelig talt *undfanget og frembragt* — "*Virgo pariet*," forklarer den Latinske Kirke. Således, trækker den Jomfru Maria's noble ideal ned på jorden, og, gør hende "på jorden jordisk," degraderer dette ideal til den laveste blandt mængdens antropomorfe gudinder.

Sandelig, var Neith, Isis, Diana, osv., osv., hver af dem "en demiurg gudinde, på en gang synlig og usynlig, havende hendes sted i Himlen, og *hjælpende med arternes generation*" — månen, kort sagt. Hendes okkulte aspekter og kræfter er utallige, og, i en af dem, bliver månen hos

* Hans klare realisering af det er, at Egypterne *profeterede* Jehovah (!) og hans inkarnerede Forløser (guds-slangen), osv., osv.; selv med hensyn til at identificere Typhon med den *slemme* drage fra Edens have, og dette videregiver han som seriøs og sober *videnskab*.

Egypterne Hathor, et andet aspekt af Isis,* og begge disse gudinder vises diende Horus. Iagttag, i den Egyptiske Hall på British Museum, Hathor tilbedt af Farao Thotmes, som står mellem hende og Himlens Herre. Monolitten blev taget fra Karnak; og den samme gudinde har følgende legende indskrevet på hendes trone: "DEN GUDDOMMELIGE MODER OG DAME, ELLER HIMLENS DRONNING"; også "MORGEN STJERNEN," og "HAVETS LYS" (*Stella matutina and Lux maris*). Alle lunare gudinder havde et dualt aspekt — et *guddommeligt*, det andet *underverdenens*. Alle var den *ubesmittede* fødte Søns jomfru mødre — SOLEN. Raoul Rochetti viser Athenernes måne-gudinde — Pallas, eller Cybele, Minerva, eller yderligere Diana — holdende hendes barne-søn på skødet, invokeret i hendes festivaler som *Μονογενής Θεού*, "Guds ene Moder," siddende på en løve, og omgivet af tolv personager; hvor i Okkultisten genkender de tolv store guder, og den fromme Kristne Orientalist apostlene, eller snarere den Græske paganske profeti deraf.

De har begge ret, for den *ubesmittede gudinde* i den Latinske Kirke er en nøjagtig kopi af de ældre paganske gudinder; tallet (tolv) på apostlene er det for de tolv stammer, og de sidstnævnte er personificeringen af de tolv store guder, og på de tolv tegn i Zodiakken. Næsten enhver detalje i det Kristne dogme er lånt fra hedningerne. Semele, Jupiters *hustru* og moder til Bacchus, *Solen*, er, ifølge Nonnus, også "båret," eller forårsaget at opstige til himlen efter hendes død, hvor hun præsiderer mellem Mars og Venus, under navnet *Verdens Dronning*, eller universet, *πανβασιλεία*; "ved hvis navne, lige som ved navnene på Hathor, Hecate, og andre underverdens gudinder," "alle dæmonerne ryster." †

"Σεμελήν τρέμονσι δαίμονες." Denne Græske inskription på et lille tempel, gengivet på en sten som blev fundet af nogen og kopieret af Montfaucon, sådan som De Mirville fortæller os det (113, *Archæologie de la Vierge mère*) informerer os om den formidable sandhed, at *Magna Mater* i den gamle verden var et respektløst *plagiat*, begået af *Dæmonen* fra hans Kirkes *Ubesmittede Jomfru Moder*. Uanset det er sådan eller *vice versa*, er uden betydning. Det som er interessant at bemærke er den fuldkomne identitet mellem den ARKAISKE KOPI og den MODERNE ORIGINAL.

Hvis pladsen tillod det så kunne vi måske vise den ufattelige kølighed og sorgløshed udvist af visse tilhængere af den Romerkse Katolske Kirke, når de konfronteres med Fortidens åbenbaringer. Til Maury's bemærkning om at "Jomfruen tog alle Ceres's og Venus's

* Hathor er *underverdenens* Isis, først og fremmest gudinden i Vesten eller *under-verdenens*.

† Dette er De Mirville, som stolt tilstår den lighed, og *han burde vide det*.

Helligdomme i besiddelse, og at de paganske riter, proklameret og praktiseret til ære for disse gudinder, i god orden blev overført til Kristus' moder," svarer Rom's fortalere: —

"At noget sådant *er* sandheden, og at det er lige sådan som det burde være og helt naturligt. Da dogmet, liturgien, og riterne erklæret af den Romersk Apostoliske Kirke i 1862 findes indgraveret på monumenter, indskrevet på papyrus, og cylindere *knapt tidligere end Syndfloden*, så synes det umuligt at benægte eksistensen af en FØRSTE FOR-HISTORISK (Romersk) KATOLOICISME SOM VORES EGEN BLOT ER DEN TRO FORTSÆTTELSE AF. . . . Men mens den førstnævnte var kulminationen, *summum* af dæmoners og Goetisk nekromanti's frækhed så er den sidstnævnte *guddommelig*. Hvis Mary, klædt med Solen og med månen under hendes fødder i *vores* (Kristne) Åbenbaring (*l'Apocalypse*), ikke har mere til fælles *med den ydmyge tjener fra Nazaret (sic.)*, så er det fordi hun nu er blevet den største af de teologiske og kosmologiske kræfter i *vores* univers." — (Archæol. de la Vierge, pp. 116 og 119, og af the Marquis de Mirville).

Sandelig således, fordi Pindar's *Hymn to Minerva* (p. 19) . . . "som sidder *ved den højre hånd* af hendes Fader Jupiter, og som er mere magtfuld end alle de andre (engle eller) guder," ligeledes anvendes til Jomfruen. Det er Skt. Bernard, som, citeret af Cornelius *a Lapide*, der angives at adressere Jomfru Maria på denne måde: —

"*Sol-Kristus* lever i dig og du lever i ham." (Sermon on the Holy Virgin.)

Igen indrømmes Jomfruen at være MÅNEN af den samme usofistikerede hellige mand. I egenskab af Kirkens *Lucina*, det vil sige ved børne-fødsel, anvendes Virgil's vers — "*Casta fove Lucina, tuus jam regnat Apollo*" — om hende. Lige som månen, er Jomfruen Himlens Dronning," tilføjer den uskyldige helgen; (Apocal., ch. xii., Comm. by *Cornelius a Lapide*).

Dette afgør spørgsmålet. Jo flere ligheder der, ifølge sådanne forfattere som De Mirville, eksisterer mellem de paganske forestillinger og de Kristne dogmer, jo mere guddommelig fremstår den Kristne religion, og jo mere betragtes den som den eneste sande inspirerede en, især i dens Romersk Katolske form. De vantro videnskabsfolk og akademikere som mener at de ser det helt modsatte af guddommelig inspiration i den Latinske Kirke, og som ikke vil tro på foregrebne sataniske plagiatoriske tricks, sættes kraftigt på plads. Men så "tror de ikke på noget og afviser endda 'Nabathean Agriculture' som en romance og en pakke overtroisk nonsens," beklager memorialisten. "I deres perverterede opfattelse er Qû-tâ-my's 'måne afgud' og Madonna statuen ét!" En nobel Marquis skrev for tyve år siden seks store bind, eller, som han kalder dem "*Mémoires to the French Academy*," med det ene formål at vise den Romerske Katolicisme som en inspireret og åbenbaret tro. Som et bevis derpå, angiver han utallige sandheder, alle med tendens til at vise at hele den gamle verden, lige siden

syndfloden, ved hjælp af djævelen, havde været, systematiske plagieringer af riterne, ceremonierne, og dogmerne i den fremtidige Hellige Kirke som skulle fødes tidsaldre senere. Hvad ville den trofaste søn fra Rom have sagt hvis han havde hørt sine med-religiøse — Hr. Renouf, den distingverede Egyptolog fra British Museum — erklære, i en af hans lærde foredrag, at "hverken Hebræere ej heller Grækerne lånte nogen af deres ideer fra Egypten?"*

Men måske er det lige det som M. Renouf havde til hensigt at sige nemlig — at det er Egypterne, Grækerne, og Aryanerne, som lånte deres fra den Latinske Kirke? Og hvis det er sådan, hvorfor, i logikkens navn, afviser Papisterne den ekstra information som Okkultisterne kan give dem om Måne-tilbedelse, fordi det alt sammen har tendens til at vise dens (Romerske Katolske) gudsyndelse er så gammel som verden — MED SABÆISMEN OG STJERNETILBEDELSEN?

Årsagen til tidlig Kristen og senere Romersk Katolsk stjernetilbedelse, eller symbolsk tilbedelse af Solen og Månen — identisk med Gnostikernes, dog mindre filosofisk og ren end Zoroasternes "Sol tilbedelse" — er en naturlig konsekvens af dens fødsel og oprindelse. Den Latinske Kirkes indførsel af sådanne symboler som vand, ild, sol, måne og stjerner, og en god del andre ting, er ganske enkelt de tidlige Kristnes fortsættelse af den gamle tilbedelse i de Paganske nationer. Således fik Odin hans visdom, kraft, og viden, ved at sætte sig ved Mirmir's fødder, den tre-gange-viise *Jotun*, som tilbragte hans liv ved Visdom's kilden, hvis krystallinske vande dagligt forøgede hans viden. Mirmir "uddrog den højeste viden fra kilden, fordi verden var født af vand; derfor kunne oprindelig visdom findes i dette mysteriøse element" ("Asgard and the Gods," 86). Øjet som Odin var nødt til at sætte i pant for at erhverve denne viden kan være "Solen, som oplyser og gennemtrænger alle ting; hans andet øje er månen, hvis refleksion kikker ud af dybet, og som til sidst, når den går ned, synker ned i Oceanet." (*Ibid.*) Men, det er noget mere, ud over dette. Loke, ild-guden, siges at have skjult lys-giveren, hvis refleksion han fandt der i, i vandet, så vel som i månen; og denne tro at ild finder tilflugt i vand var ikke begrænset til de gamle Skandinavere. Den blev delt af alle nationer og blev til sidst antaget af de tidlige Kristne, som symboliserede den Hellige Ånd i form af Ild, "kløvede tunger som ild" — Fader-SOLENS åndedrag. Denne "Ild" nedstiger også i Vandet eller Havet: *Mar*, Mary. Duen var symbolet på Sjælen hos mange nationer, den var helliget Venus, gudinden født fra

* Citeret i Hr. G. Massey's Foredrag.

hav-skum, og den blev senere symbolet på den Kristne *Anima Mundi*, eller den Hellige Ånd.

En af de mest okkulte kapitler i "Book of the Dead" er ch. lxxx., med overskriften: "At foretage transformationen om til den gud som giver lys på Mørkets vej," hvor i "Skyggens Kvinde-lys" tjener Thot i hans retreat i månen. Thot-Hermes siges at skjule sig der i, fordi han er repræsentant for Hemmelig Visdom. Han er den manifesterede logos i dens lyse side, den skjulte guddom eller "Mørk Visdom" når han formodedes at trække sig tilbage til den modsatte hemisfære. Talende om hendes kræfter kalder månen gentagne gange sig selv: "Lyset som skinner i Mørket," "Kvinde-Lys." Derfor blev det, det godtagne symbol for alle Jomfru-Moder gudinderne. Da de slemme "onde" ånder førte krig mod månen i gamle dage, således formodedes de at føre krig nu, uden imidlertid at være i stand til at sejre, imod den aktuelle Himlens Dronning, Maria, månen. Derfor var månen også intimt forbundet med Dragen, hendes evige fjende, i alle de Paganske teogonier; Jomfruen, eller Madonnaen, står på den mytiske Satan i denne form, knust og gjort magtesløs, under hendes fødder. Dette, fordi Dragens hovede og hale, som ind til den dag i dag i Østlig astronomi repræsenterer månens opstigende og nedstigende knuder, også i det gamle Grækenland blev symboliseret af to slanger. Herkules dræber dem på dagen for hans fødsel, og ligeledes gør barnet i hans jomfru moders arme. Som Hr. Gerald Massey skarpsindigt observerer i denne forbindelse: "Alle sådanne symboler optrådte med deres egne sandheder fra starten, og optrådte ikke forud andre af en helt anden orden. Ikonografien (og også dogmerne) havde overlevet i Rom fra en fjern før-Kristen periode. *Der var hverken forfalskning ej heller interpolering af tegn; intet andet end en kontinuitet af symbolik med en pervertering af dens mening.*"

§ X.

TRÆ, SLANGE, OG KROKODILLE TILBEDELSE.

"Objektet for rædsel eller for beundring, mennesker har et uforsonligt had til slangen, eller ligger næsegrus foran dets genialitet. Løgn påkalder den, Klogskab kræver den, Misundelse bærer den i dens hjerte, og Veltalenhed på dens merkurstav. I helvede bevæbner den Furiernes pisk; i himlen gør Evigheden den til sit symbol."

DE CHATEAUBRIAND.

OFITTERNE hævdede at der var mange slags genii, fra gud til menneske; at disses relative superioritet blev styret af graden

af lys som var blevet tildelt hver af dem; og de fastholdt at slangen var nødt til konstant at blive påkaldt og blive takket for det udmærkede tjeneste tegn den havde givet menneskeheden. For den lærte Adam at hvis han spiste frugten fra træet for viden om godt og ondt, så ville han løfte hans væsen umådeligt ved den lærdom og visdom han således ville erhverve sig.

Det er let at se hvor fra den oprindelige ide til Slangens duale, Janus-lignende karakter kom: det gode og det onde. Dette symbol er en af de allerældste, fordi reptilen gik forud for fuglen, og fuglen før pattedyret. Deraf, troen, eller snarere overtroen, hos de vilde stammer som mener at deres forfædres sjæle lever i denne skikkelse, og den generelle associering af Slangen med træet. Legenderne om de forskellige ting den repræsenterer er utallige; men, da de fleste af dem er allegoriske, så er de nu passeret ind i klasserne af fabler baseret på uvidenhed og mørk overtro. Da Philostratus, for eksempel, beretter at Indiens og Arabiens indfødte levede af slangers hjerte og lever for at lære dyrenes sprog, slangen blev krediteret med denne evne, så mente han sandelig aldrig at hans ord skulle tages bogstaveligt. (Se *De Vitâ Apollonii*, lib. 1, c. xiv.) Som det vil blive set mere end en gang når vi fortsætter, så var "Slangen" og "Dragen" navne givet til "De Viise," de indviede adepter i gammel tid. Det var deres visdom og deres lærdom som blev slugt eller assimileret af deres tilhængere, deraf allegorien. Da den Skandinaviske Sigurd fabuleres at have ristet Dragen, Fafnir's hjerte, som han havde slået ihjel, og derved blev det viiseste menneske, så betød det det samme. Sigurd var blevet lærd i runerne og magiske besværgelser; han havde modtaget "ordet" fra en indviet med dette navn, eller fra en troldmand, hvorefter den sidstnævnte døde, som så mange gør efter at have "videregivet ordet." Epiphanius lukker en hemmelighed fra Gnostikernes ud mens han prøver at afsløre deres *kætterier*. De Gnostiske Ofitter, siger han, havde grund til at ære Slangerne: *det var fordi de lærte de oprindelige mennesker Mysterierne (Adv. Hæres. 37)*. Sandelig, ja; men de havde ikke Adam og Eva i haven i deres tanker da de lærte om dette dogme, men ganske enkelt det som siges ovenfor. De Hinduistiske og Tibetanske adepters *Nâgaer* var menneskelige *Nâgaer* (Slang), ikke reptiler. Yderligere, så har slangen altid været prototypen på en på hinanden følgende eller seriel foryngelse, på UDØDELIGHED og TID.

De utallige og ekstremt interessante læsninger, fortolkningerne og sandhederne om Slange tilbedelse, angivet i "The Natural Genesis," er meget opfindsomme og videnskabeligt korrekte. Men de dækker langt fra *alle* de antydende meninger. De afslører kun de astronomiske og fysiologiske mysterier, med tilføjelse af nogle kosmiske fænomener. På det laveste plan af materialitet var Slangen, uden tvivl,

"det store mysterie i mysterierne," og blev, meget sikkert, "antaget som en prototype for feminin pubertetsalder, på grund af dens hamskifte og selv-fornyelse." Sådan var det, imidlertid, kun med hensyn til mysterierne vedrørende jordisk *dyrisk* liv, med henblik på som symbol på "*genklædning* og genfødsel i de (universelle) mysterier" dets "*endelige fase*"* — eller skal vi snarere sige dets begyndende og kulminerende faser — så var de ikke fra dette plan. De blev genereret i det fuldkomne lys' bolig, og efter at have fuldført runden for hele cyklussen af tilpasninger og symbolære, så vendte "mysterierne" tilbage til der hvor de var kommet fra — ind i den *immaterielle* årsagssammenhængs essens. De tilhørte den højeste gnosis. Og dette kunne sandelig aldrig udelukkende have opnået dets navn og berømmelse på baggrund af dets gennemtrængning ind i fysiologiske og især feminine funktioner!

Som et symbol, havde Slangen så mange aspekter og okkulte meninger som Træet selv; "Livets Træ," som det var sindbilledligt og næsten uløseligt forbundet til. Uanset opfattet som et metafysisk eller fysisk symbol, så var Træet og Slangen, sammen, eller adskilte, aldrig blevet så degraderet af Oldtiden som de er nu, i denne vores tidsalder med ødelæggelse af idoler, ikke for sandhedens skyld, men for at herliggøre mere groft stof. Åbenbaringerne og fortolkningerne i "The Rivers of Life" ville have overrasket tilbederne af Træet og Slangen i de Kaldæiske og Egyptiske dage med arkaisk visdom; og endda de tidlige Saivaer ville have veget tilbage i rædsel overfor teorier og forslag fra forfatteren til det omtalte værk. "Payne Knight og Inman's forestilling om at korset eller Tau ganske enkelt er en kopi af mandlige organer i en triadisk form er afgjort falsk," skriver Hr. G. Massey, som beviser det han siger. Men det er en påstand som kunne blive retfærdigt tillagt til næsten alle de moderne fortolkninger af gamle symboler. "The Natural Genesis," et monumentalt værk med efterforskning og tænkning, det mest komplette om dette emne som nogensinde er blevet offentliggjort, dækkende som det gør et bredere område, og forklarer meget mere end alt det symbologerne hidtil har skrevet, går alligevel ikke ovenfor det "psyko-teistiske" stadie indenfor gammel tænkning. Ej heller var Payne Knight og Inman helt ukorrekte; undtagen med hensyn til fuldstændig at fejle i at se at deres fortolkninger af "Livets Træ," lige som korset og fallossen, kun tilpassede symbolet, og approksimerede det, til det laveste og sidste stadie af evolutionær udvikling af ideen om LIVETS GIVER. Det var den sidste og groveste fysiske transformation af naturen, i dyr, insekt, fugl, og endda plante; for biune, skabende magnetisme, i form af tiltrækningen af modsatrettetheder, eller kønslig polarisering, aktiviteter i reptilens og fuglens så vel som også i menneskets struktur. Yderligere, kan de moderne symbologer og Orientalister — der fra først til sidst —

* The *Natural Genesis*, af Gerald Massey, Vol. 1, p. 340.

er uvidende om de sande mysterier afsløret af okkultisme, nødvendigvis kun se det sidste stadie. Hvis de blev fortalt at denne måde at formere sig på, som hele verden nu har til fælles på denne jord, kun er en forbigående fase, en fysisk metode for at fuldkommengøre tilstandene til, og frembringe livets fænomen som vil forandres ved dette, og forsvinde ved næste Rod-Race — så ville de le af en sådan overtroisk og uvidenskabelig ide. Men de mest lærde Okkultister fastholder dette fordi *de ved det*. Universet af levende væsner, blandt alle de som formerer deres arter, er det levende vidne på de forskellige måder at formere sig på i dyrenes og menneskets arters og racers evolution; og naturalisten burde opfatte denne sandhed intuitivt, selv om han er ude af stand til at påvise den. Og hvordan kunne han, sandelig, med de nuværende tænkemåder! Den arkaiske histories milepæle i fortiden er få og sjældne, og de som videnskabsfolkene kommer forbi fejlopfattes som fingerpeg på vores lille æra. Selv såkaldte "universel" (?) historie omfatter kun et lille område i det næsten uudgrundelige område af uudforskede regioner af vores sidste, femte Rod-Race. Derfor tilføjes, ethvert nyt vej-skilt, ethvert nyt ideogram fra den grå Fortid som opdages, til det gamle lager af information, med henblik på at blive fortolket ad de samme linjer som de forud-eksisterende opfattelser, og uden nogen reference til den specielle cyklus af tænkning som dette bestemte ideogram kunne tilhøre. Hvordan kan Sandhed nogensinde komme frem i lyset hvis denne metode aldrig ændres!

Således, var Træet og Slangen, i begyndelsen af deres fælles eksistens som ideogram for Udødelig Væren, sandelig, guddommelig billedsprog. Træet blev *vendt på hovedet*, og dets rødder blev skabt i Himlen og groede ude af den Rodløse Rod for al-væren. Dets stamme groede og udviklede krydsende Pleroma's planer, den skød sine frodige grene ud til siden, først på planet fra knapt differentieret stof, og så nedad ind til de rørte det jordiske plan. Asvattha, træet for Liv og Væren, hvis ødelæggelse kun kan føre til udødelighed, siges således i Bhagavatgita at gro med dets rødder ovenfor og dets grene nedenfor (ch. xv.). Rødderne repræsenterer den Højeste Væren, eller Første Årsag, LOGOSEN; men man er nødt til at gå ovenfor disse rødder for at *forene sig selv med Krishna*, som, Arjuana siger (XI.), er "større end Brahman, og Første årsag . . . den uforgængelige, det som er, det som ikke er, og det som er ovenfor dem." Dets grene er Hiranyagarba (Brahmâ eller Brahman i hans højeste manifestationer, siger Sridhara og Madhusudana), de højeste Dhyan Chohaner eller Devaer. Vedaerne er dets blade. Kun han som går *ovenfor* rødderne vil aldrig vende tilbage, *dvs.*, skal ikke reinkarnere mere i denne Brahmâ "tidsalder."

Det var kun da dets rene grene berørte det jordiske mudder i Edens have, i vores Adamiske race, at dette Træ blev tilsølet ved kontakten og tabte dets oprindelige renhed; og at Evighedens

Slange — den himmelsk-fødte LOGOS — endelig blev degraderet. I gamle dage — med *guddommelige Dynastier* på Jorden — blev den nu frygtede Reptil anset for at være den første lysstråle som radierede fra det guddommelige Mysterie's dyb. Forskellige var formerne som den blev påvirket til at antage, og utallige var de naturlige symboler som blev tilknyttet den, da den krydsede æoner af Tid: da den selv faldt fra Uendelig Tid — *Kala* — ned i rum og tid evolveret ud af menneskelig spekulation. Disse former var Cosmiske og astronomiske, teistiske og panteistiske, abstrakte og konkrete. Den blev efter tur Polar Dragen og det Sydlige Kors, og Pyramiden's *Alpha Draconis*, og den Hindu-Buddhistiske Drage, som altid truer, og alligevel aldrig sluger Solen i dens formørkelser. Ind til da, forblev Træet evigt grønt, for det blev sprinklet med livets vand; den store Drage, altid guddommelig, så længe som den blev holdt indenfor de sideriske områders enemærker. Men træet groede og dets lavere grene rørte til sidst underverdenens regioner — vores Jord. Derefter gnavede den store slange Nidhogg — han som sluger lig fra ugerningsmænd i "Tristhedens Hall" (menneskeligt liv), så snart som de er kastet ned i "Hwergelmir," den brølende heksekedel (af menneskelige lidenskaber) — i Verdens-træet. Materielle orme dækkede de en gang sunde og mægtige rødder, og opstiger nu højere og højere langs stammen; mens Midgaards-slangen sammenrullet ved bunden af Havene, omcirkler Jorden, og, med dets giftige åndedrag gør hende magtesløs med henblik på at forsvare sig selv.

De er alle syv-hovede, dragerne og slangerne i oldtiden — "et hoved for hver race, og ethvert hoved med syv hår på det," som allegorien angiver det. Ja, fra Ananta, Evighedens Slange som bærer Vishnu gennem Manvantaraen, fra den originale ur Sessa, hvis syv hoveder blev "et tusinde hoveder" i den Purâniske forestilling, ned til den syv-hovede Akkadiske Slange. Dette kendetegner de Syv principper i hele naturen og i mennesket; det højeste eller *midterste* hoved er det syvende. Det er ikke om den Mosaiske, Jødiske Sabbat som Philo taler om i hans *Creation of the World*, når han siger at verden blev fuldendt "i overensstemmelse med tallet 6's perfekte natur." For, "*når denne fornuft (nous) som er hellig i overensstemmelse med tallet syv, er gået ind i sjælen (snarere den levende krop), så ophører tallet seks, og alle de dødelige ting som dette tal skaber.*" Og yderligere: "Tallet 7 er festivaldagen for hele jorden, *verdens fødselsdag*. Jeg ved ikke hvorvidt nogen som helst ville være i stand til at fejre tallet 7 på tilstrækkelige måder." . . . (Par. pp. 30 and 419). Forfatteren til *The Natural Genesis* mener at "de Syfoldige Stjerner der ses i den store bjørn (*Septarshis*) og den syv-hovede Drage forsynede en synlig oprindelse til de symbolske syv for tiden ovenfor. Gudinden for de syv stjerner," tilføjer han —

"Var tidens moder, som Kep; hvor fra Kepti og Sebti for de to tider og tallet syv. Så dette er navnet på stjernen for de Syv. Sevekt (Kronus), gudindens Søn, har navnet på de syv eller den syvende. Lige så har Sefekh Abu som bygger huset højt oppe, lige som Visdom (Sophia) bygger hendes med syv søjler. . . De primære Kronotyper var syv, og således er tidens begyndelse i himlen baseret på tallet og navnet syv, på baggrund af stjerne påviserne. Mens de syv stjerner drejede rundt årligt så pegede de, så at sige, med højre hånds pegefinger, og beskrev en cirkel i den øvre og lavere himmel.* Tallet syv antydede naturligt en måling med syv, som førte til det som kan angives som *Syvning*, og til mærkningen og kortlægningen af cirklen i syv korresponderende inddelinger som blev tildelt de syv store konstellationer; og således blev Egyptens himmelske heptanomis dannet i himlene. . . . Når stjernernes heptanomis blev brudt op og inddelt i fire kvarterer, så blev den multipliceret med fire, og de otte-og-tyve tegn erstattede pladsen for de syv primære konstellationer, ved den lunare zodiak på otte-og-tyve dage som det registrerede resultat.† . . . I det Kinesiske arrangement gives de fire syv'ere til fire genii som præsiderer over de fire kardinale punkter. . . ." (I Kinesisk Buddhisme og Esoterisme er geniierne repræsenteret af fire Drager — "Maharajaherne" fra Stanzaerne.) "De syv Nordlige konstellationer udgør den Sorte Kriger; de syv Østlige (Kinesisk efterår) udgør den Hvide Tiger; de syv Sydlige er Vermillion Fuglen; og de syv Vestlige (kaldet foråret) er Azur Dragen. Hver af disse fire Ånder præsiderer over dets heptanomis under en lunar uge. Ophavet den første heptanomis (Typhon fra de Syv Stjerner) antog nu en lunar karakter; . . . i denne fase finder vi gudinden Sefekh, hvis navn betegner tallet 7, er det feminine ord, eller *logos* på Tidens moders plads, som var det tidligere *Ord*, som gudinde for de Syv Stjerner" ("Typology of Time," Vol. II. p. 313, *Nat. Gen.*).

Forfatteren viser at det var den Store Bjørn's gudinde og Tidens moder som i Egypten fra de tidligste tider var det "*Levende Ord*," og at "Sevekh-Kronus, hvis grundform var Krokodille-Dragen, den før-planetariske form for Saturn, blev kaldt hendes søn og ægtefælle; han var hendes Ord-Logos" (p. 321, Vol. I.).

Det ovenfor nævnte er meget klart, men det var ikke kun astronomi som førte de gamle til processen med *Syvning*. Den primære årsag går langt dybere og vil blive forklaret i på dens sted.

De ovenfor nævnte citater er ikke afvigelser fra emnet. De bringes frem for at vise (a) årsagen til hvorfor en fuldt Indviet blev kaldt en "Drage," en "Slange" en "Nâga"; og (b) at vores syvfoldige inddeling blev brugt af præsterne i de tidligste dynastier i Egypten, af samme grund og på samme grundlag som vi gør. Dette behøver imidlertid yderligere belysning. Som allerede sagt, det som Hr. G. Massey kalder de fire kardinal punkters fire genii; og Kineseren, den Sorte Kriger, Hvide Tiger, Ver-

* Af den samme grund er inddelingen af menneskets principper i syv således anerkendt, da de beskriver den samme cirkel i den højere og lavere menneskelige naturer.

† Således er den syvfoldige inddeling den ældste og gik forud for den fire-foldige inddeling. Den er roden i arkaisk klassifikation.

million Fuglen, og Azur Dragen, kaldes i de Hemmelige Bøger, — de "Fire Skjulte Visdoms Drager" og de "Himmelske Någaer." Nu, som vist, var den syv-hovede eller syvfoldige DRAGE-LOGOS i tidens løb, så at sige, blevet opdelt i *fire* heptanomiske dele eller otte-og-tyve portioner. Hver lunar uge har en særlig okkult karakter i den lunare måned; hver dag af de otte-og-tyve har dets specielle karakteristika; lige som hver af de tolv konstellationer, uanset adskilte eller i kombination med andre tegn, har en okkult indflydelse enten for godt eller for ondt. Dette repræsenterer summen af viden mennesket kan erhverve sig på denne jord; alligevel er det få som erhverver sig den, og endnu færre er de viise mennesker som når til roden af viden symboliseret ved den store Rod Drage, den åndelige LOGOS for disse synlige tegn. Men de som gør, modtager navne som "Drager," og de er "Arhater for de Fire Sandheder fra de 28 Evner," eller attributter og har altid været kaldt sådan.

De Alexandrinske Neo-Platonister påstod at for at blive sande *Kaldæere* eller Magere, så var man nødt til at mestre videnskaben eller viden for perioderne for verdens Syv Herskere, i hvem al visdom er. I "Proclus in *Timæus*," b. 1, krediteres Jamblichus med en anden version, som imidlertid ikke, ændrer meningen. Han siger at "Assyrerne havde ikke kun bevaret optegnelserne for syv og tyve myriader af år, lige som Hipparchus siger de har, men ligeledes alle apokatastaserne og perioderne for de Syv Herskere over Verden." Legenderne i enhver nation og stamme, uanset civiliseret eller vild, peger på den en gang universelle tro på Slangernes store visdom og snedighed. De er "besværgere." De hypnotiserer fuglen med deres øje, og mennesket selv, føler sig meget ofte, ikke ovenfor deres fascinerende indflydelse; derfor er symbolet et meget passende et.

Krokodillen er den Egyptiske drage. Den var det duale symbol på Himlen og Jorden, på Sol og Måne, og var, som konsekvens af dets amfibiske natur, helliget Orisis og Isis. Ifølge Eusebius, repræsenterede Egypterne solen i et skib som dets navigatør, dette skib blev båret af sted af krokodillen "for at vise Solens bevægelse i tågen (Rummet)", (*Prepar. Evang.*, 1, 3, c. 3). Krokodillen var desuden, symbolet på Egypten selv — det *lavere*, som var mere sumpet af de to lande. Alkymisterne hævder en anden fortolkning. De siger at symbolet på solen i skibet på Rummets Æter betød at hermetisk stof er princippet, eller grundlaget, for guld, eller yderligere den *filosofiske* sol; vandet, krokodillen svømmer i, er vandet eller stoffet gjort flydende; til sidst, repræsenterede skibet selv, naturens fartøj, hvor i solen, eller det sulfuriske, vulkanske princip, handler som en navigatør: fordi det er solen

som leder arbejdet ved hans handling på *fugten* eller *mercuriumet*. Det ovennævnte er kun for Alkymister.

Slangen blev, kun under middelalderen prototypen for og symbolet på ondt, og på Djæveln. De tidlige Kristne — samt de Gnostiske Ofitter — havde deres duale Logos: den Gode og den Onde Slange, Agathodæmonen og Kakodæmonen. Dette er påvist i skrivelser af Marcus, Valentinus, og mange andre, og især i *Pistis Sophia* — helt sikkert et dokument fra de tidligste århundreder af Kristendommen. På en gravs marmor sarkofag, opdaget i 1852 nær Porta Pia, ser man scenen med tilbedelsen af Mageren, "eller ellers," bemærker den afdøde C. W. King i "*The Gnostics*," "prototypen på denne scene, 'Fødslen af den Nye Sol.' " Det mosaiske gulv udstillede et besynderligt design som enten kan have præsenteret (a) Isis diende babyen Harpokrates, eller (b) Madonnaen ammende Jesus-barnet. I den mindre sarkofag som omgav den større, blev elleve blyplader rullet som skriferuller fundet, hvor af tre er blevet dechifreret. Indholdet af disse burde betragtes som et endeligt bevis på et meget omstridt spørgsmål, for de viser at enten var de tidlige Kristne, op til VI'ende Århundrede, *bonâ fide* paganere, eller at dogmatisk Kristendom blev fuldstændig og helt lånt, og passerede ind i den Kristne Kirke — Sol, Træ, Slange, Krokodille og alt.

"På den første ses Anubis . . . holdende en skriferulle; ved hans fod er to kvindelige buster; nedenfor det hele er to slanger omslynget . . . et lig svøbt som en mumie. I den anden skriferulle . . . holder Anubis er kors frem, "Livets Tegn." Under hans fødder ligger liget omcirklet i de utallige folder på en mægtig slange, Agathodæmonen, vogter over den afdøde. . . . I den tredje skriferulle, bærer Anubis på hans arm omridset af . . et fuldstændigt Latinsk kors . . . Ved guden's fod er en rombeform, det Egyptiske 'Verdensæg,' som en slange rullet til en cirkel kravler hen imod Under busterne er bogstavet *w* gentaget *syv* gange i en linje, mindende en om 'navnene' Meget bemærkelsesværdigt er også rækken af tegn, tilsyneladende Palmyrenske, på benene af den første Anubis. Med hensyn til *slange*-figuren, hvis vi antager at disse talismaner ikke emanerer fra den Isiske men den nyere Ofitiske tro, så kan det meget vel stå for den "Sande og fuldkomne Slange," som leder alle sjælene frem som sætter deres lid til ham ud af kroppens Egypten, og gennem det Røde Hav af Død ind i det Forjættede Land, reddende dem på deres vej fra Slangerne i Vildnisset, det vil sige, fra Stjernernes Herskere." (King's "*Gnostics*," p. 366.)

Og denne "Sande og Fuldkomne Slange" er den syv-bogstavede Gud som nu krediteres med at være Jehovah, og Jesus *Ét med ham*. Til denne Syv-selvlyds gud sendes kandidaten til indvielse af Christos, i *Pistis Sophia*, et værk tidligere end Johannes *Åbenbaring*, og klart af samme skole. "De Syv Tordener (Slange) ytrede

disse syv selvlyde," men "Forsegl disse ting som de syv tordner ytrede, og skriv dem ikke," siger Åbenbaringen. "Søger i efter disse mysterier?" forespørger Jesus i *Pistis Sophia*. "Intet mysterium er mere fremragende end dem (de syv selvlyde): for de skal bringe jeres sjæle til Lysenes Lys" — *dvs.*, sand Visdom. "Intet, er derfor mere fremragende end mysterierne som i søger efter, undtagen *mysteriet for de Syv Selvlyde og deres NI OG Fyrre Kræfter*, og tallene deraf."

I Indien, var det *de Syv ILDES mysterium* og deres ni-og-fyrre ilde eller aspekter, eller "medlemmer deraf," det helt samme.

Disse syv selvlyde er repræsenteret af Svastika tegnene på Evigheds Slangens syv hoveders kroner, i Indien, blandt esoteriske Buddhister, i Egypten, i Kaldæa, osv., osv., og blandt de Indviede i ethvert andet land. Det er på de Syv zoner af *post mortem* opstigning, i de Hermetiske skrivelser, at den "dødelige," på hver af dem, forlader en af hans "Sjæle" (eller Principper); førend han ankommer til planet ovenfor alle zoner forbliver han som den store Formløse Slange for absolut visdom — eller Guddommen selv. Den syv-hovede slange har mere end en betydning i den Arkane lære. Det er den syv-hovede *Draco*, hvor hver af dens hoveder er en stjerne i den Lille Bjørn; men den var også, og først og fremmest, Slangen for Mørke (*dvs.*, uopfattelig og uforståelig) hvis syv hoveder var de syv *Logoi*, refleksionerne af det ene og første manifesterede Lys — den universelle LOGOS.

§ XI.

DEMON EST DEUS INVERSUS.

DENNE symbolske sætning, er i dens mange-sidede former, helt sikkert meget farlig og ikonoklastisk konfronteret med alle de senere dualistiske religioner — eller snarere teologier — og især sådan i Kristendommens lys. Alligevel er det hverken retfærdigt ej heller korrekt at sige at det er Kristendommen som har undfanget og frembragt Satan. Som en "modstander," den nødvendige opponerende Kraft ved balance og harmoni i Naturens ting — ligesom Skygge med henblik på at fremkaste et endnu lysere Lys, lige som Nat for at bringe Dagen frem til større *befrielse*, og lige som kulde for at få en til at værdsætte varmens komfort mere — så har SATAN altid eksisteret. Homogentiet er en og udelelig. Men hvis den homogene Ene og Absolutte ikke kun er figurativ tale, og hvis heterogenitet i dens dualistiske aspekt, er dens afkom — dets to-delene skygge eller refleksion — så må selv den guddommelige Homogentiet indeholde essensen på både

godt og ondt i sig selv. Hvis "Gud" er Absolut, Uendelig, og den Universelle Rod til alt og alting i Naturen og dets univers, hvor fra kommer Ondt eller D'Evil hvis ikke fra det samme Absoluttes "Gyldne Livmoder"? Således er vi tvunget til enten at godtage emanationen af godt og ondt, fra Agathodæmon og Kakodæmon som forgreninger fra den samme stamme i Træet for Væren, eller at resignere os selv til den absurditet at tro på to evige Absolutter!

Hvis man skal spore oprindelsen til ideen til selve begyndelsen af det menneskelige sind, så er det kun retfærdigt, imens, at give det som han er skyldig til den berømte djævel. Oldtiden kendte ikke til nogen isoleret, gennemført og absolut ond "ondskabens gud." Pagansk tænkning repræsenterede godt og ondt som tvillinge-brødre, født fra den samme moder — Natur; så snart som tanken ophørte med at være Arkaisk, så blev Visdom også Filosofisk. I begyndelsen var symbolerne på godt og ondt kun abstraktioner, Lys og Mørke; derefter blev deres prototyper valgt blandt de mest naturlige og altid-gentagende periodiske Cosmiske fænomener — Dagen og Natten, eller Solen og Månen. Derefter blev herskarene af Solare og Lunare guddomme formuleret til at repræsentere dem, og Mørkets Drage blev sat i kontrast med Lysets Drage (Se *Stanzas V., VII.* i Bog I.) Satans Hærskære er ikke mindre en Søn af Gud, end Hærskaren fra B'ni Alhim, disse Gud's børn der kom for at "præsentere dem selv foran Herren" deres fader (se *Job ii.*). "Guds Sønner" bliver kun de "Faldne Engle" efter at have opfattet at menneskets døtre *var skønne*, (*Første Mosebog vi.*) I den Indiske filosofi, er *Suraerne* blandt de tidligste og lyseste guder, og bliver kun *Asuraer* når de detroniseres af Brahminsk fantasi. Satan antog aldrig en antropomorfisk, individualiseret form, førend menneskets skabelse, af en "eneste *levende* personlig gud," var blevet fuldført; og derefter kun som et forhold af primær nødvendighed. Et slør var nødvendigt; en sydebuk til at forklare grusomheden, fejlene, og kun alt for-indlysende uretfærdighed, begået af ham for hvem absolut fuldkommenhed, nåde, og godhed blev påstået. Dette var det første Karmiske resultat af at forlade en filosofisk og logisk Panteisme, at skabe, "en nådig fader i Himlen," som en støtte for det dovne menneske, en fader, hvis daglige og timelige handlinger som *Natura naturans*, den "kun sten kolde pæne moder," modsiger antagelsen af det. Dette har ført til de oprindelige tvillinger, Osiris-Typhon, Ormazd-Ahriman, og til sidst Kain-Abel og de *tutti-quantum* af modsætninger.

Efter at være begyndt med at være synonym med Naturen, endte "Gud," Skaberen med at være dens forfatter. Pascal afgør vanskeligheden med snedigt: "Naturen har dens fuldkommenheder, for at vise at hun er Guds billede: og defekter, for at vise at hun *kun* er hans billede," siger han.

Jo længere tilbage man går ind i mørket af forhistoriske

tidsaldre, jo mere filosofisk fremstår den prototypiske skikkelse af den senere Satan. Den første "Modstander" i individuel menneskelig form som man møder i gammel Purânisk litteratur er en af hendes største Rishier og Yogier — Nârada, givet efternavnet "Strids-mageren."

Og han er en Brahmâputra, en søn af Brahmâ, den mandlige. Men om ham senere hen. Hvem den store "Bedrager" virkelig er, kan man forvise sig om ved at lede efter ham *med åbne øjne* og uden et fordomsfyldt sind, i enhver gammel kosmogoni og Skrift.

Det er den antropomorferede *Demiurg*, Skaberen af Himlen og Jorden, som adskilt fra den kollektive Hærskare af hans med-Skabere, som han, så at sige, repræsenterer og syntetiserer. Det er *nu teologernes* Gud. "Tanken er faderen til ønsket." En gang, et filosofisk symbol efterladt for at fordærve menneskelig fantasi; efterfølgende blev det omformet til en fjendtlig, bedragende, beregnende, og jaloux Gud.

Da drager og andre faldne engle er beskrevet i andre dele af dette værk, så vil nogle få ord om den meget-bagtalte Satan være tilstrækkeligt. Det som den studerende vil gøre godt i at huske på er at, hos alle folk undtagen de Kristne nationer, er Djævlen ind til den dag i dag ikke nogen værre entitet end det modsatte aspekt i den såkaldte Skabers duale natur. Dette er kun naturligt. Man kan ikke påstå at Gud er syntesen for hele Universet, som en Allestedsnærværende og Alvidende og Uendelig, og så adskille ham fra det onde. Da der er meget mere ondt end godt i verden, så følger det af logiske grunde at enten må Gud inkludere ondt, eller stå som en direkte årsag til det, eller opgive hans påstande om absolutthed. De gamle forstod dette så udmærket at deres filosofier — nu efterfulgt af Kabalisterne — definerede ondt som det Godes eller Guds foring: *Demon est Deus inversus*, er et meget gammelt ordsprog. Sandelig, så er ondt blot en antagoniserende blind kraft i naturen; den er *reaktion*, *opposition*, og *kontrast*, — ond for nogle, god for andre. Der er ingen *malum in se*: kun lysets skygge, uden hvilken lys ikke kunne have nogen eksistens, selv efter vores opfattelser. Hvis, ondt forsvandt, så ville godt forsvinde fra Jorden sammen med det. Den "Gamle Drage" var ren ånd før han blev stof, *passiv* før han blev *aktiv*. I den Syro-Kaldæiske magi er både Ophis og Ophiomorphos sammenføjet i Zodiakken, ved tegnet på den Androgyne *Virgo-Scorpio*. Før dens fald på jorden var "Slangen" *Ophis-Christos*, og efter dens fald blev den Ophiomorphos-CHRESTOS. Overalt behandler Kabalisternes spekulationer Ondt som en KRAFT, som er antagonistisk, men på den samme tid essentiel, for det Gode, som giver det vitalitet og eksistens, som det ellers ikke kunne have. Der ville ikke være noget *liv* muligt (i *Mayavisk* betydning) uden *Død*, ej heller regenerering og genopstandelse uden ødelæggelse. Planter ville uddø i det evige solly, og lige så ville mennesket, som ville blive en robot uden udøvelse af hans frie vilje og aspirationer

efter dette sollys, som ville tabe dets væren og værdi for ham havde han ikke andet end lys. Det gode er kun uendeligt og evigt i det for os evigt skjulte, og det er derfor vi forestiller os at det er evigt. På de manifesterede planer, afbalancerer den ene den anden. Få er de teister og troende på en personlig Gud, som ikke gør Satan til Gud's skygge; eller som, ved at modsige begge, ikke tror at de har ret til at bede til dette idol og spørge om dets hjælp og beskyttelse til udøvelse af og straffrihed for deres onde og grusomme handlinger. "Led os ikke ind i Fristelse" adresseres dagligt til "vores Fader, som er i Himlen," og ikke til Djævlen, af millioner af Kristne hjerter. De gør dette, gentagne de selv samme ord puttet i munden på deres Frelser, og skænker ikke den sandhed en tanke at deres betydning er modsagt direkte af James "Herrens broder." "Lad intet menneske sige når han er fristet, Jeg er fristet af Gud: for Gud kan ikke blive fristet med ondt, heller ikke fristet af noget menneske." — (Ep. af Jakobsbrev i, 13). Hvorfor, så, sige at det er Djævlen som frister os, når Kirken lærer os *ved Kristus autoritet* at det er Gud som gør dette? Åben ethvert front bind hvor i ordet "fristelse" er defineret i dets teologiske betydning, og straks vil du finde to definitioner: (1) "De trængsler og besværligheder, *hvorved Gud prøver sit folk*" (2) De midler og fristelser, som Djævlen gør brug af til at *fange* og lokke menneskeheden. (Jakobsbrev I., 2, 12, og Matt. VI., 13.) Hvis godtaget bogstaveligt, så modsiger de to læresætninger fra Kristus og Jakob hinanden, og hvilket dogme kan forlige de to hvis den okkulte mening afvises?

Mellem de alternative lokkerier, så vil den filosof som er i stand til at bestemme hvor Gud forsvinder og gør plads for Djævlen være klog! Derfor når vi læser at "Djævlen er en løgner og faderen til den," *dvs.*, INKARNERET LØGN, og fortælles i det samme åndedrag at Satan — Djævlen — var en Guds søn og den smukkeste af hans ærkeengle, så foretrækker vi hellere at vende os til Panteisme og til Pagansk filosofi for at få information, end at tro at Faderen og Sønnen er en gigantisk personificeret LØGN.

Når først nøglen til Skabelsesberetningen er i vores hænder, så er det den videnskabelige og symbolske Kabala som afslører hemmeligheden. Den store Slange i Edens Have og "Herren Gud" er identiske, og ligeledes er Jehovah og Kain ET — den Kain som i teologien er refereret til som "morder" og LØGNER overfor Gud! Jehovah frister Israels Konge med henblik på at tælle folket, og Satan frister ham til at gøre det samme et andet sted. Jehovah bliver til de ildagtige slanger for at bide dem han er utilfreds med; og Jehovah grundlægger messing slangen som healer dem.

Disse korte, og tilsyneladende selvmodsigende, udtalelser i det Gamle Testamente (selvmodsigende fordi de to Kræfter er adskilte i stedet for at blive anset for at være to ansigter af den ene og samme ting) er

ekkoer — forvrængede til uigenkendelighed af eksoterisme og teologi — af de universelle og filosofiske dogmer i naturen, så udmærket forstået af de oprindelige Viismænd. Vi finder det samme grundlag i mange personificeringer i Purânaerne, blot langt mere udførlige og filosofisk tankevækkende.

Således gøres Pulâstya, en "Gud's Søn" — en fra det første afkom — ophavet til Dæmoner, Râkshasaserne, menneskets fristere og Fortærere. *Pisâcha* (kvindelig Dæmon) er datter af Daksha, også en "Gud's Søn," og en Gud, og moder til alle Pisâchaer (*Padma Purâna*). Dæmonerne, kaldt sådan i Purânaerne, er meget ekstraordinære djævle når de bedømmes fra Europæiske og ortodokse synspunkter om disse væsner, da de alle — Dânavæer, Daityæer, Pisâchaer, og Râkshasaer — er repræsenteret som ekstremt fromme, følgende Vedaernes forskrifter, og nogle af dem er store Yogier. Men de modsætter sig præsteskabet og Ritualismen, ofringerne og formerne — lige som de fuld-blomstrede Yogier gør det ind til den dag i dag i Indien — og respekteres ikke mindre for det, selv om de hverken tillades at følge kaste ej heller ritual; derfor kaldes alle disse Purâniske giganter og Titanere Djævle. Missionærene, som altid er på vagt overfor, hvis de kan, at påvise, at Hindu traditionen ikke er noget bedre end en *refleksion* af den Jødiske Bibel, har udviklet en hel romance om påstået identitet for Pulâstya med Kain, og af Râkshasaer med Kainiterne, "de forbandede," årsagen til *Noah* Syndfloden. (Se Abbé Gorresio's værk, som "etymologiserer" Pulâstya's navn til at betyde "afvist," derfor Kain, hvis du ønsker det). Pulâstya dvæler i *Kedara*, siger han, som betyder et "opgravet sted," en *mine*, og Kain vises i traditionen og i Biblen som den første arbejder med metaller og en minør deraf!

Mens det er meget muligt at *Gibborim* (giganterne) i Biblen er Hinduernes Râkshasaer, så er det stadigvæk mere sikkert at begge er Atlantider, og tilhører de nedsunkne racer. Uanset hvordan det måtte være, så kunne ingen Satan være mere vedholdende med hensyn til at bagtale hans fjende, eller mere ondsindet i hans had, end de Kristne teologer er med hensyn til at forbande ham som faderen til alt ondt. Sammenlign deres smædeord og synspunkter om Djævlen med de filosofiske synspunkter fra Purâniske viismænd og deres Kristen-lignende mildhed. Når Parâsara, hvis fader blev fortæret af en Râkshasa, forberedte ham selv på at (magisk) ødelægge en hel race, så siger hans bedstefader, Vasishta, nogle få meget tankevækkende ord til ham. Han viser den vrede Viismand, ved hans egen tilståelse, at der er Ondt og *Karma*, men ingen "onde ånder." "Lad din vrede blive forsonet," siger han. "Râkshasaerne er ikke skyldige; din faders død var *Karmas arbejde*. Vrede er fjolsers lidenskab; det bekommer ikke en viis mand. *Ved hvem, kan det spørges er nogen dræbt?* Ethvert menneske høster konsekvenserne af hans egne handlinger. Vrede, min søn, er ødelæggelsen af

alt som mennesket opnår . . . og forhindrer erhvervelsen af frigørelse. Viismændene afskyr vrede. Vær du, mit barn, ikke underlagt dens indflydelse. Lad ikke disse *harmløse* mørkets ånder blive fortæret; lad dit offer ophøre. Nåde er de retfærdiges magt" (*Vishnu Purâna*, Book i., ch. i.). Således, er ethvert sådant "offer" eller bøn til Gud for hjælp *ikke noget bedre en end handling for sort magi*. Det som Pârasara bad om, var ødelæggelsen af Mørkets Ånder, af hensyn til hans egen personlige hævn. Han kaldes en *Paganer*, og de Kristne har som en sådan dømt ham, til evigt helvede. Alligevel, i hvilken henseende er regenters og generalers bøn før enhver kamp med henblik på ødelæggelsen af deres fjende, noget bedre? Sådanne bønner er i hvert tilfælde *sort magi* af den værste slags, skjult som en dæmon "Hr. Hyde" under en skinhellig "Dr. Jekyll."

I den menneskelige natur, betegner ondt kun stoffets polaritet og Ånd, en kamp for liv mellem de to manifesterede Principper i Rum og Tid, hvis principper *per se* er ét, for så vidt som de har deres rod i det Absolutte. I Kosmos, må balancen blive bevaret. De to modsætningers operationer frembringer harmoni, lige som de centripetale og centrifugale kræfter, som er nødvendige for hinanden — fælles indbyrdes afhængige — "for at begge skulle leve." Hvis en ophører, så vil den andens handling øjeblikkeligt blive selv-destruktiv.

Siden personificeringen kaldet Satan har været rigeligt analyseret i dens trefoldige aspekter — i det Gamle Testamente, Kristen teologi og den gamle Hedenske tankeopfattelse — så refereres de som vil lære mere om det til Vol. II. i *ISIS UNVEILED*, chap. x. Se også flere sektioner i Bog II., Del II. i dette værk. Det nuværende emne berøres og nye forklaringer forsøges af en meget god grund. Før vi kan tilnærme os det fysiske og *guddommelige* menneskes evolution, så er vi først nødt til at mestre ideen om cyklisk evolution, at gøre os selv bekendt med filosofierne og trosopfattelserne i de fire racer som gik forud for vores nuværende race, at lære hvad ideerne var blandt disse Titanere og giganter — giganter, sandelig, mentalt så vel som fysisk. Hele oldtiden var gennemtrængt af den filosofi som lærer om åndens involution ned i stoffet, den progressive, nedadgående cykliske nedstigning, eller aktiv, selv-bevidst evolution. De Alexandrinske Gnostikere har tilstrækkeligt videregivet indiviellsens hemmeligheder, og deres optegnelser er fyldt med "*Æonernes gliden ned*" i deres dobbelte kvalificering af Angeliske Væsner og Perioder: den ene den naturlige evolution af den anden. På den anden side, er Orientalske traditioner på begge sider af det "sorte vand" — havene som adskiller de to *Østener* — lige så fyldt med allegorier om nedfaldet for Pleroma, så vel som gudernes og Devaernes. Hver og en, allegoriserede og forklarede de FALDET som

ønsket om at lære og erhverve viden — at VIDE. Det er den mentale evolutions naturlige sekvens, det åndelige bliver transmutteret til det materielle og fysiske. Den samme lov om nedstigning ned i materialitet og gen-opstigning til åndelighed fastlagde sig selv under den Kristne æra, reaktionen er først stoppet lige nu, i vores egen specielle *under-race*.

Det som, måske for ti årtusinder siden, blev allegoriseret i *Pymander* i en treenig fortolkningsmetode, betød som en optegnelse af en astronomisk, antropologisk, og endda alkymistisk sandhed, nemlig, at allegorien om de syv regenter der brød gennem ildens syv cirkler, blev nedgjort til en materiel og antropomorfisk fortolkning — oprøret og *Englenes Fald*. Den multivokale dybdegående filosofiske beretning, i dens poetiske form med "Himlens Ægteskab med Jorden," naturens kærlighed til Guddommelig form og det "Himmelske menneske," henrykket af dets egen skønhed spejlet i naturen — *dvs.*, Ånd tiltrukket til stof — er nu under teologisk behandling blevet: "de syv Regenters ulydighed mod Jehovah, selvtilbedelse genererende Satanisk Stolthed, fulgt af deres FALD, da Jehovah ikke tillod nogen tilbedelse blive givet undtagen til ham selv." Kort sagt, blev de smukke Planet-Engle, de gamles herlige cykliske æoner fremover syntetiseret i deres mest ortodokse form i Samuel, chef for Dæmonerne i Talmud. "Den store slange med *tolv vinger* som, i hans Fald, trækker det solare system, eller Titanerne efter ham selv." Men *Schemal, alter egoet* og den Sabæiske model for Samael, betød, i hans filosofiske og esoteriske aspekt, "året" i dets astrologiske onde aspekt, dets tolv måneder eller vinger med uundgåelige onder, i naturen; og i esoterisk teogoni (se Chwolson i NABATHEAN AGRICULTURE, Vol. II., p. 217), repræsenterede både Schemal og Samael en bestemt guddommelighed. Hos Kabalisterne er de "Jordens Ånd," den personlige gud som regerer den, *de facto* identisk med Jehovah. For Talmudisterne indrømmer selv at SAMAEL er guds-navnet på en af de syv Elohim. Kabalisterne, viser desuden, de to, Schemal og Samael, som en symbolsk form for Saturn, KRONOS, de tolv vinger står for de 12 måneder, og symbolet repræsenterer i dets kollektivitet *en race cyklus*. Jehovah og Saturn er også ideogrammatisk identiske.

Dette fører på sin side til en meget besynderlig udledning fra et Romersk Katolsk dogme. Mange berømte forfattere som tilhører den Latinske Kirke indrømmer at forskellen eksisterer, og skal foretages, mellem de Uraniske Titaner, giganterne (også Titanerne) fra før-syndfloden, og disse giganter fra efter-syndfloden hvor i de (de Romerske Katolikker) *vil* se den mytiske Ham's efterkommere. Med klarere ord, så er der en forskel som skal gøres mellem de Cosmiske, *oprindelige* modsatrettede Kræfter — guidet af cyklisk lov — de menneskelige Atlantide giganter, og så de store adepter fra efter-syndfloden, uanset

fra den *højre* eller den *venstre* hånd. På samme tid viser de at Michäel, "den kæmpende Himmelske Hærs *generalissimos*, *Jehovah's bodyguard*," sådan som det synes at være, (se de Mirville) også er en Titan, kun med adjektivet "guddommelig" foran tilnavnet. Således vises disse "Uranider" som overalt kaldes "guddommelige Titanere," og som, har gjort oprør imod Kronos (Saturn), derfor også at være Samäels fjender (en Elohim, også synonym med Jehovah i hans kollektivitet), er identiske med Michael og hans hærskere. Kort sagt, *rollerne* er byttet om, alle kombatanter forveksles, og ingen studerende er i stand til at klart skelne hvem som er hvem. Esoterisk forklaring kan imidlertid, bringe en vis orden i denne forvirring, hvor i Jehovah bliver Saturn, og Michäel og hans hær, Satan og de oprørske engle, på grund af de indiskrete bestræbelser blandt de alt for troende fanatikere med hensyn til at se en djævel i enhver pagansk gud. Den sande mening er langt mere filosofisk, og legenden om (englenes) første "Fald" antager en videnskabelig farve når den først forstås.

Kronos står for endeløs (derfor ubevægelig) Varighed, uden begyndelse, uden en ende, ovenfor inddelt Tid og ovenfor Rum. Disse "Engle," genii, eller Devaer, som blev født med henblik *på at handle i rum og tid, dvs.*, at bryde gennem de *syv cirkler for de superåndelige* planer ind i de fænomenmæssige, eller omskrevne, super-jordiske regioner, siges allegorisk at *have gjort oprør* imod Kronos og kæmpet imod den (den gang) ene levende og højeste Gud. Når Kronos, på hans side, repræsenteres at lemlæste Uranus, hans fader, så er betydningen af denne lemlæstelse meget enkel: Absolut Tid forårsages at blive den afgrænsede og konditionerede; en del fratages helheden, og viser således at Saturn, gudernes fader, er blevet transformeret fra *Evig Varighed* til en begrænset Periode. Kronos nedskærer med hans le selv de (for os) længste og tilsyneladende endeløse cyklusser, alligevel, når alt kommer til alt, begrænset Evighed, og fælder med den samme le de mægtigste rebeller. Ja, ikke én vil undslippe Tidens le! Pris guden eller guderne, eller hån, en eller begge, og denne le vil ikke påvirkes til at skælve en milliontedel af et sekund i dens opstigende eller nedstigende kurs.

Titanerne i Hesiod's *Theogony* blev i Grækenland kopieret fra *Suraerne* og *Asuraerne* i Indien. Disse Hesiodiske Titanere, *Uraniderne*, var en gang kun seks i antal, og er for nylig blevet opdaget som *syv* — den syvende blev kaldt Phoreg — i et gammelt fragment relaterende til den Græske myte. Således er deres identitet med de Syv regenter fuldt ud påvist. Oprindelsen til "Krigen i Himlen" og FALDET, skal efter vores opfattelse, uundgåeligt spores til Indien, og måske langt tidligere end de Purâniske beretninger der om. For TARAMAYA skete i en senere tidsalder, og der er tre beretninger, hver om en bestemt krig, som kan spores i næsten enhver Kosmogoni.

Den første krig skete i nattens løb, mellem guderne (A)-*suraerne*, og varede en periode på et "guddommeligt år."* Ved denne lejlighed blev guddommene overvundet af Daityaerne, under lederskab af Hrada. Efter dette, på grund en mekanisme fra Vishnu, som de overvundne guder bad om hjælp, så overvandt de sidstnævnte Asuraerne. I Vishnu Purânaen findes der intet interval mellem de to krige. I den Esoteriske Doktrin, finder den ene krig sted før opbyggelsen af Solsystemet; en anden, på jorden, ved "skabelsen" af mennesket; og en tredje "krig" er nævnt at finde sted ved slutningen af den 4'de Race, mellem dets adepter og de fra den 5'te Race, *dvs.*, mellem de Indviede fra den "Hellige Ø" og Troldmændene fra Atlantis. Vi skal bemærke den første kamp, som berettet af Parâsara, mens vi prøver at adskille de to beretninger, som bevidst er blandet sammen. Det siges der at da Daityaerne og Asuraerne var engageret i deres respektive ordners (*Varna*) pligter og fulgte vejene foreskrevet af det hellige skriv, også praktiserende religiøs bod (en mærkelig beskæftigelse for *dæmoner* hvis de er *identiske med vores djævl*e, sådan som det påstås) — så var det umuligt for guderne at ødelægge dem. Bønnerne adresseret til Vishnu er besynderlige med hensyn til at vise ideerne involveret hos en antropomorfisk gud. Efter deres nederlag, at være "flygtet til den Nordlige bred i Mælke Oceanet (Atlantiske Ocean),† adresserer de forlegne guder mange bønner "til den første

* En "Brahmâ's Dag" varer 4.320.000.000 år — gang det med 365! Asuraerne (ikke-guder, men dæmoner) er her stadigvæk *Suraer*, guder højere i hierarki end sådanne sekundære guder som ikke en gang er nævnt i Vedaerne. Krigens længde viser dens betydningsfuldhed, og at de kun er personificerede Cosmiske kræfter. Det er tydeligt med henblik på sekteriske formål og ud af *odium theologicum* at den uvirkelige form antaget af Vishnu *Mayamoha*, i senere arrangementer i gamle tekster blev tillagt til Buddha og Daityaerne, i *Vishnu Purânaen*, med mindre, det var Wilsons egen forestilling. Han forestillede sig også at han fandt en hentydning til Buddhisme i Bhagavadgita, hvorimod, som bevist af K. T. Telang, han kun forvekslede Buddhisterne og de ældre Chârâvâka materialister med hinanden. Denne version eksisterer ingen steder i andre Purânaer hvis formodningen gør, sådan som Professor Wilson påstår, i "Vishnu Purânaen"; hvis oversættelse, især af Book iii., ch. xviii., hvor den præstelige Orientalist arbitrært introducerer Buddha, og viser ham lære Daityaerne Buddhisme — førte til en anden "stor krig" mellem ham selv og Col. Vans Kennedy. Den sidstnævnte anklagede ham offentligt for bevidst at forvrænge Purâniske tekster. "Jeg bekræfter," skrev Obersten i Bombay, i 1840, "Purânaerne ikke indeholder det som Professoer Wilson har sagt er indeholdt i dem . . . førend sådanne passager frembringes så vil jeg have lov til at gentage min tidligere konklusion, at Professor Wilson's opfattelse, at Purânaerne som de nu er intakte er kompilationer udført mellem det ottende og syttende århundrede (EVT.!) hviler udelukkende på *umotiverede antagelser og ubegrundede påstande*, og at hans ræsonnement som støtte her til er frugtesløs, fejlagtig, selvmodsigende, eller upassende." (Se *Vishnu Purâna*, overs. af Wilson, edit. af Fitzedward Hall, Vol. V., Appendix.)

† Denne udtalelse tilhører den *tredje* Krig, da de jordiske kontinenter, have og floder er nævnt i forbindelse med den.

af væsner, den guddommelig Vishnu," og blandt andet denne: "Herlighed til dig, som er ét med Viismændene, hvis fuldkomne natur altid er velsignet. . . . Herlighed til dig, som er et med Slange-racen, dobbelt-tunget, fremfusende, grusom, umættelig af glæde og overflydende med rigdom. . . . Herlighed til dig, O Herre, som hverken har farve ej heller udstrækning, ej heller størrelse (*ghana*), ej heller nogen som helst fastslåbare kvaliteter, og hvis essens (*rupa*), renest af det rene kun er værdsat af hellige *Paramarshi* (størst af viismænd eller Rishier). Vi bukkes for dig, i Brahma's natur uskabt, uforgængelig (*avyaya*), som er i vores kroppe og i alle andre kroppe, og i alle levende væsner, og hvis lige ikke eksisterer. Vi herliggør denne Vasudeva, herren til alt, som er uden jord, kimen til alle ting, undtaget fra opløsning, ufødt, evig; værende essensen af *Paramapadâtmavat* (ovenfor åndens tilstand) og i essens og substans (*rupa*), det hele i dette (Universet)." (Book III., ch. xvii., *Vish. Purâna*.)

Det ovenfor nævnte er citeret som en illustration af et stort område tilbudt i Purânaerne med henblik på negativ og fejlagtig kritik, af enhver Europæisk snæversynet som kun danner sit indtryk af en fremmed religion på ydre beviser. Ethvert menneske som er vant til at underlægge det han læser en eftertænksom analyse, vil med et blik se misforholdet med at adressere det godtagne "Uerkendelige," det formløse, og attributløse ABSOLUTTE, sådan som Vedantisterne definerer BRAHMA, som værende "ét med slange-racen, dobbelt-tunget, grusom og umættelig," således associerende det abstrakte med det konkrete, og tillægge adjektiver til det som er fri fra begrænsninger, og ukonditioneret. Selv Dr. Wilson, som, efter at have levet omgivet af Brahminer og Punditter i Indien i mange år, burde have vidst bedre — selv om denne videnskabsmand gik ikke glip af nogen mulighed for kritisere Hindu Skrifterne på denne baggrund. Han udbryder således:*

"Purânaerne lærer konstant uforenelige doktriner! Ifølge denne passage, er det Højeste Væsen ikke kun den iboende årsag til skabelsen, men udøver funktioner svarende til det aktive forsyn. Kommentatoren citerer en tekst fra Vedaerne til støtte for dette synspunkt: 'Universel Sjæl gik ind i mennesket, leder deres adfærd.' Uoverensstemmelser, er imidlertid lige så hyppige i Vedaerne som i Purânaerne. . . ."

Mindre hyppige, i ædruelig sandhed, end i den Mosaiske Bibel. Men fordømmene er store i vores Orientalisters hjerter — især hos de "præstelige" videnskabsfolk. UNIVERSSEL SJÆL er ikke den iboende Årsag til Skabelse eller (Para) Brahma, men ganske enkelt det som vi kalder det sjette princip i det *intellektuelle* Kosmos, på det manifesterede plan for væren. Det er Mahat, eller *Mahabuddhi*, den store Sjæl, Åndens vehikel, den første oprindelige refleksion fra den formløse ÅRSAG, og endda det som er *ovenfor* ÅND.

* I Book I., ch. xvii., berettende historien om Prahlada — Hiranyakasipu's Søn, den Puraniske *Satan*, Vishnu's store fjende, og Kongen i de tre verdener — ind i hvis hjerte Vishnu gik.

Så meget for Professor Wilson's mal-placerede udfald. Med hensyn til den tilsyneladende uoverensstemmende appel til Vishnu fra de overvundne guder, så er forklaringen der, i Vishnu Purâna's tekst, hvis Orientalisterne blot ville bemærke den.* Der er Vishnu, som Brahmâ, og Vishnu *i hans to aspekter*, lærer filosofien. Der er kun en Brahma, "essentielt *prakriti* og *Ând*," osv.

Derfor, er det ikke Vishnu — "den iboende årsag til skabelse" — som udøvede et *aktivt* Forsyns funktioner, men den Universelle Sjæl, den som E. Lévi kalder *Astralt Lys* i dens materielle aspekt. Og denne "Sjæl" er, i dens duale aspekter som ånd og stof, den sande antropomorfiske Gud hos Teisterne; lige som denne Gud er personificeringen af den Universelle Skabende Agent, både ren og uren, på grund af dets manifesterede tilstand og differentiering i denne Mayaviske Verden, sandelig — *Gud* og *Djævlen*. Men Dr. Wilson fejlede i at se hvordan Vishnu, i denne skikkelse, nært ligner Herren Gud fra Israel, "især i hans bedrageriske, fristende, og beregnende politik."

I Vishnu Puranaen gøres dette så klart som det kan gøres. For det siges der, at "ved afslutningen af deres bønner (*stotra*) iagttog guderne den Suveræne Guddom Hari (Vishnu) bevæbnet med en konkylie, diskos, og kølle, *ridende på Garuda*." Nu er "Garuda" den manvantariske *cyklus*, som det vil blive vist på sit sted. Vishnu, er derfor guddommen *i rum og tid*; Vaishnavaernes besynderlige Gud (en *stamme* eller *race Gud*, som de kaldes indenfor esoterisk filosofi): *dvs.*, en af de mange Dhyancier eller Guder, eller Elohimer, hvor en af dem generelt blev valgt af en speciel grund af en nation eller en stamme, og således gradvist blev en "Gud *over alle Guder*" (2 Anden Krønikebog ii. 5,) den "højeste Gud" lige som Jehovah, Osiris, Bel, eller enhver anden af de *Syv Regenter*.

"Træet kendes på dets frugt," — en Gud's natur ved hans aktiviteter. Den sidstnævnte, er vi enten nødt til at dømme ved det døde-bogstavs beretninger, eller at godtage allegorisk. Hvis vi sammenligner de to — Vishnu, som forsvareren og helten for de overvundne guder; og Jehovah, forsvareren og helten for det "udvalgte" folk, kaldt således ved anti-frase, uden tvivl, fordi det er Jøderne som har *valgt* den "jaloux" Gud — så vil vi finde at begge bruger bedrag og snedighed. De gør dette baseret på princippet "målet helliger midlet," for at overvinde deres

* Denne uvidenhed er sandfærdigt og smukt udtrykt i Yoginernes prisning til Brahmâ, "opretholderen af jorden" (in Book I., Ch. iv. i V. P.), når de siger, "De som ikke har praktiseret hengivenhed opfatter fejlagtigt verdenens natur. Den uvidende som ikke opfatter at dette Univers er af visdoms natur, og kun bedømmer det som et sansobjekt, er tabt i det åndelige uvidenheds ocean. Men de som kender til sand visdom, og hvis sind er rene, iagttager hele denne verden *som ét med guddommelig viden*, som ét med dig, O Gud! Vær gunstig, O universelle Ånd!"

respektive opponenter og fjender — dæmonerne. Således mens Jehovah (ifølge Kabalisterne) antager form som den fristende Slange i Edens Have; sender Satan med en speciel mission at friste Job; og chikanerer og trætter Faraos med Saraï, Abraham's hustru, og "hård-gør" hans hjerte mod Moses, for ikke at der skulle være nogen mulighed for at *plage* hans ofre "med store plager" (*Første Mosebog* xii., *Anden Mosebog*) —så forårsages Vishnu i *hans* Purâna til at gribe til tricks ikke mindre værdige for nogen respektabel gud.

"Hav medfølelse med os, O Herre, og beskyt os, som er kommet til dig for undsætning mod Daityaerne (dæmonerne)!" bad de overvundne Guder. "De har overtaget det tre verdener, og tilegnet sig ofrene som er vores del, *tagende vare på ikke at overtræde Vedaernes Forskrifter*. Selv om vi, så vel som de, er dele af dig.* . . . engageret som de er i vejene foreskrevet af den hellige skrift . . . så er det umuligt for os at ødelægge dem. Instruer os, du hvis visdom er umålelig (*Ameyâtman*), i en metode som gør at vi kan være i stand til at udrydde gudernes fjender!"

"Da den mægtige Vishnu hørte deres forespørgsel, udsondrede han fra sin krop en illusorisk form (*Mâyâmoha*, "bedrageren ved illusion") som han gav til Guderne og talte således: "Denne *Mâyâmoha* skal fuldt ud narre Daityaerne, så at de ved at blive ledt væk fra Vedaernes vej, kan dræbes. . . . Gå så og frygt ikke. Lad denne bedrageriske vision gå forud for jer. Den skal på denne dag være til stor gavn for jer, O Guder!"

"Efter dette, nedsteg det store Bedrag, *Mâyâmoha*, til Jorden, iagttog Daityaerne engageret i asketisk bodsøvelse, og kom hen til dem, i form af en skikkelse som *Digambara* (nøgen betler) med hans barberede hoved . . . han adresserede dem, med blide tonefald: "Hej, herrer fra Daitya racen, hvorfor er det at i praktiserer bodshandlinger?" osv., osv. (Book II., xviii.).

Til sidst blev Daityaerne forført af den snu tale fra *Mahâmoha*, lige som Eva blev forført af rådgivningen fra Slangen. De blev frafaldne væk fra vedaerne. Som Dr. Muir oversætter passagen: —

"Den store Bedrager, der praktiserende illusion, bedragede derefter andre Daityaer, ved hjælp af mange andre former for kætterier. På en meget kort tid forlod disse Asuraer (-Daityaer) vildledt af Bedrageren (som var Vishnu) hele systemet grundlagt på den trefoldige Veda's forordninger. Nogle hånede Vedaerne, andre Guder, andre den ceremonielle ofring, og andre Brahmananerne. Denne, udbrød de, er en doktrin som ikke vil give diskussion. Slagtingen af dyr som offer et ikke i overensstemmelse med religiøs fortjeneste. At sige at offergaver af smør fortæret i flammer frembringer nogen fremtidig fortjeneste, er et barns påstande. . . . Hvis det er en sandhed at et bæst slået ihjel som offer bliver ophøjet til himlen, hvorfor slagter tilbederen så ikke hans egen fader? . . . Ufejlbare ytringer, store Asuraer, falder ikke fra himmelrummet; det er kun påstande opdaget ved ræsonnementer som godtages af mig og af andre intelligente personer lige som jer selv! Således blev Daityaerne ved utallige metoder usikre på grund af den store Bedrager (*Fornuft*). . . . Da

* "Der var en dag da *Gud's Sønner* kom frem foran Herren, og Satan kom *med hans brødre*, også foran Herren" (*Job* ii., *Abyss.*, *Etiopisk tekst*).

de var indtrådt på den fejlagtige vej, så opbød guderne alle deres energier og begav sig til kamp. Derefter fulgte en kamp mellem guderne og Asuraerne; og de sidstnævnte, som havde forladt den rette vej, blev slået af de førstnævnte. I tidligere tider var de blevet forsvaret af en armering af retfærdighed som de bar, men efter den var ødelagt, så døde de også." (*Journal of the Royal Asiat. Society*, Vol. XIX., p. 302.)

Uanset hvad som måtte tænkes om Hinduerne, så kan ingen af deres fjender anse dem for at være fjolser. Et folk hvis hellige mennesker og viismænd har efterladt verdenen de største og mest sublime filosofier som nogensinde er emaneret fra menneskers sind, må have kendt forskellen på ret og uret. Selv en vild kan skelne hvidt fra sort, godt fra ondt, og bedrag fra oprigtighed og sandfærdighed. De som har berettet denne begivenhed i biografien af deres gud, må have set at i dette tilfælde var det den Gud som var hoved-Bedrageren, og Daityaerne, som "aldrig overtrådte Vedaernes forskrifter," som havde solsiden i handlingen, og som var de sande "Guder." Derfor må der have været, og *der er* en hemmelig mening skjult i denne allegori. I ingen Samfunds-klasse, ingen nation, bliver bedrag og kunster betragtet som *Guddommelige* dyder — undtagen måske i teologernes præstelige klasser og moderne Jesuitisme.

Vishnu Purânaen,* lige som alle andre værker af denne slags, er i en senere periode passeret ind i hænderne på tempel-Brahminerne, og de gamle MSS. er, uden tvivl, endnu en gang blevet pillet ved af sekteriske. Men der var en gang hvor Purânaerne var esoteriske værker, og det er de stadigvæk for de Indviede som kan læse dem med den nøgle som er i deres besiddelse.

Hvor vidt de Brahminske Indviede nogensinde vil udgive den fulde mening i disse allegorier, er et spørgsmål som forfatteren ikke beskæftiger sig med. Det nuværende formål er at vide at, mens man ærer de *skabende Kræfter* i deres mangfoldige former, så kunne ingen filosof, eller har nogensinde, godtaget allegorien for at være den sande Ånd, undtagen, måske, nogle filosoffer som tilhører de nuværende "superiøre og civiliserede" Kristne racer. For, som vist, er Jehovah ikke et gran mere superior end Vishnu på det etiske plan. Det er derfor Okkultisterne og endda nogle Kabalister, uanset de anser eller ikke anser disse skabende Kræfter *for levende og bevidste Entiteter* — og man kan ikke se hvorfor de ikke skulle godtages som sådan — aldrig vil forveksle ÅRSAGEN med resultatet, og godtage Jordens Ånd som Parabrahm eller Ain-Soph. I alle tilfælde så kender de udmærket den sande natur af det som kaldes Fader-Æther af Grækerne, Jupiter-Titan, osv., osv. De ved at det ASTRALE LYS' sjæl er guddommelig, og

* Wilson's opfattelse at "Vishnu Purânaen" er en frembringelse *fra vores tidsregning* og at dets nuværende form ikke er tidligere end mellem det VIII'ende og det XVII'ende (!!) århundrede, er absurd udenfor rækkevidde.

dets krop (lys-bølgerne på de lavere planer) underverdenen. Dette Lys er symboliseret af det "Magiske Hoved" i *Zohar*, det dobbelte Ansigt på den dobbelte Pyramide: den sorte pyramide rejsende sig imod en ren hvid grund, med *et hvidt hoved og ansigt indeni dets sorte triangel*; den hvide pyramide, inverteret — refleksionen af den første i de mørke vande, visende *det hvide ansigts sorte refleksion*. . . .

Det er det "Astrale Lys," eller DEMON EST DEUS INVERSUS.

§ XII.

DE SKABENDE GUDERS TEOGONI.

FOR fuldt og helt at forstå ideen liggende bag enhver gammel kosmologi er studiet, med en sammenlignende analyse, af alle de store religioner i oldtiden nødvendig; da det kun er via denne metode at rod-ideen kan gøres tydelig. Nøjagtig videnskab — hvis den sidstnævnte kunne flyve så højt mens den sporer naturens operationer til deres ultimative og oprindelige kilder — ville kalde denne ide Kræfternes hierarki. Den oprindelige transcendentale og filosofiske opfattelse var en. Men da systemer ved hver tidsalder mere og mere begyndte at reflektere nationernes idiosynkrasier; og da de sidstnævnte efter at have adskilt sig, slog sig ned i bestemte grupper, hver evolverende langs sin egen nationale eller stammemæssige kanal, så blev hovedideen gradvist sløret med overvækst af menneskelige forestillinger. Mens KRÆFTERNE eller snarere naturens intelligente Kræfter i nogle lande, modtog guddommelige æresbevisninger som de næppe var berettiget til, så synes i andre — som nu i Europa og de *civiliserede* lande — selve tanken enhver sådan Kraft begavet med intelligenser absurd, og proklameres som *uvidenskabelig*. Derfor finder man lettelse i sådanne udtalelser som findes i *Introduktionen* til "Asgard and the Gods: Tales and Traditions of our Northern Ancestors," af W. S. W. Anson. Forfatteren bemærker, på p. 3: "Selv om de religiøse opfattelser hos folk har antaget forskellige former i Central Asien, eller på Indus-flodens bredder, i Pyramidernes land, og på de Græske og Italienske øer, og endda i Nord, hvor Kelterne, Teotonerne og Slaverne vandrede, så *er deres fælles oprindelse* stadigvæk synlig. Vi udpeger denne forbindelse mellem historierne om guderne, og den dybe tænkning indeholdt i dem, og deres vigtighed, for at læseren kan se at *det ikke er en magisk verden med uberegnelig fantasi* som åbner sig frem for ham, men at . . . *Liv og natur* dannede grundlaget for eksistensen og handlingerne hos disse guddommeligheder." Og selv om det er umuligt for nogen Okkultist eller studerende af Østlig Esoterisme at tilslutte sig den mærkelige ide at "de religiøse op-

fattelser i de mest berømte nationer i oldtiden er forbundet med begyndelse på civilisation blandt Germanske racer," så er han alligevel glad for at finde sådanne sandheder udtrykt som at: "Disse eventyr er ikke sanseløse historier skrevet som underholdning for den dovne; de legemliggør vores forfædres dybdegående religion . . ."

Lige nøjagtig. Ikke kun deres religion, men ligeledes deres Historie. For en myte, på Græsk *μῦθος*, betyder mundtlig tradition, passeret fra mund til mund fra en generation til den anden; og selv i moderne etymologi står udtrykket for en *legendarisk* udtalelse afdækkende nogle betydningsfulde sandheder; en fortælling om en eller anden ekstraordinær personage hvis biografi, på grund af efterfølgende generationers ærbødighed, er blevet overgroet med rig populær fantasi, men som ikke *fuldstændig* er en fabel. Lige som vores forfædre, de oprindelige Aryanere, tror vi fuldt og fast på personligheden og intelligensen i mere end en fænomen-frembringende Kraft i naturen.

Som tiderne rullede videre, så blev den arkaiske lære nedtonet; og disse nationer tabte mere eller mindre det højeste og Ene princip til alle ting af syne, og begyndte at overføre de abstrakte attributter fra den "årsagsløse årsag" til de forårsagede resultater — blev på deres side årsagsgivende — de skabende Kræfter i Universet: de store nationer, af frygt for IDEENS profanering, de mindre, fordi den enten fejlede i at fatte den eller manglede evnen til filosofisk opfattelse som var nødvendig for at bevare den i hele dens ubesmittede renhed. Men hver og en, med undtagelse af de sidste Aryanere, som nu er blevet Europæere og Kristne, viser denne ærbødighed i deres Kosmogonier. Som Thomas Taylor,* den mest intuitive af alle oversættere af Græske Fragmenter, viser, så har ingen nation nogensinde opfattet det Ene princip som den direkte skaber af det synlige Univers, for intet normalt menneske ville give en planlægger og arkitekt æren for med egne hænder at have bygget det bygningsværk han beundrer. Baseret på Damascius (*Περὶ ἀρχῶν*) vidnesbyrd så refererede de til det som "det Ukendte MØRKE." Babylonerne gik hen over dette princip i stilhed: "Til den gud," siger Porphyry, i *Περὶ ἀποχῆς ἐμψυχῶν*, "som er ovenover alle ting, bør hverken ekstern tale adresseres, ej heller det som er indvendigt. . . ." Hesiod begynder hans teogoni med: "Chaos af alle ting blev først frembragt,"† således tilladende den udledning at dens årsag eller frembringer skal forbigås i ærbødig stilhed. Homer opstiger i han digte ikke højere end *Natten*, som han repræsenterer Zeus som tilbedende. Ifølge alle de gamle teologer, og doktrinerne fra Pythagoras og Platon, er Zeus, eller

* Se "Magazine" for April, 1797.

† "Ἦτοι μὲν πρότιστα χάος γένηται"; γένητο blev i oldtiden anset som havende meningen "blev genereret" og ikke ganske enkelt blev. (Se "Taylor's *Introd. to the Parmenides of Plato*," p. 260.)

universets øjeblikkelige håndværker, *ikke den højeste gud*; mere end Sir Christopher Wren i hans fysiske, menneskelige aspekt er SINDET i ham selv som frembragte hans store kunstværker. Homer, er derfor ikke kun tavs med hensyn til det første princip, men ligeledes med hensyn til de to principper umiddelbart efter den første, Orfeus's og Hesiod's *Æther* og *Chaos*, og Pythagoras' og Platon's det *begrænsede* og uendelighed.* . . . Proclus siger om det højeste princip at det er. . . "Enhedernes Enhed, og ovenfor den første adyde. . . . mere uudsigelig end al stilhed, og mere okkult end al Essens. . . . skjult midt blandt de intelligente guder." (*Ibid.*)

Til dette blev af Thomas Taylor i 1797 skrevet — nemlig, at "Jøderne fremstår ikke at have opsteget længere. . . end til den *øjeblikkelige* håndværker for universet"; da "Moses introducerer et mørke på dybets overflade, endda uden at insinuere at der var nogen årsag til dets eksistens,"† så kan man måske tilføje noget mere. Jøderne har i deres Bibel (et rent esoterisk, symbolsk værk) aldrig så dybdegående degraderet deres metaforiske guddom sådan som de Kristne har, ved at godtage Jehovah som deres eneste levende alligevel *personlige* Gud.

Dette første, eller snarere ENE, princip blev kaldt "Himlens cirkel," symboliseret af hierogrammet med et punkt indeni en cirkel eller ligesidet triangel, punktet værende LOGOSEN. Således, er Kosmogonien, i Rig Veda hvor i Brahmâ ikke en gang er nævnt, forudgået med *Hiranyagarha*, "det Gyldne Æg," og Prajâpati (senere hen Brahmâ), fra hvem "Skabernes" hierarkier emanerer. Monaden, eller punktet, er den oprindelige og er enheden hvor fra hele taltegn systemet følger. Dette Punkt er den Første Årsag, men DET som den emanerer fra, som, den snarere, er et udtryk for, Logosen, forbigås i stilhed. På sin side, var det universelle symbol, *punktet indeni cirklen*, ikke Arkitekten endnu, men årsagen til denne Arkitekt; og senere stod den i præcis samme relation som punktet selv til *omkredsen* i Cirklen, som ikke kan defineres, ifølge Hermes Trismegistus. Porphyry viser at Pythagoras's Monaden og Duaden er identiske med Platons *uendelige* og *endelige* i "Philebus" — eller det Platon kalder *ἄπειρον* og *πέρας*. Det er kun den sidstnævnte (moderen) som er substantiel, den førstnævnte er "årsagen til al enhed og målingen af alle ting" (*Vit. Pyth. p. 47*); Duaden (Mulaprakriti, SLØRET) vises således at være Logos's moder og, på den samme tid, hans *datter* — *dvs.*, hans sansesubjekt — den frembragte

* Det er den "*begrænsede*" forvekslet med det "*Uendelige*," som Kapila overvælder med sarkasme i hans disputationer med Brahmanske Yogier, som i deres mystiske visioner påstår at se den "Højeste Ene."

† Se T. Taylor's artikel i hans Monthly Magazine citeret i the *Platonist*, redigeret af T. M. Johnson, F.T.S., Osceola, Missouri. (Feb. Number of 1887.)

frembringer og den sekundære årsag til den. Hos Pythagoras, vender MONADEN tilbage ind i stilhed og Mørke så snart som den har evolveret *triaden*, hvor fra de tilbageblevne syv tal af de 10 (ti) tal emanerer, og som er grundlaget for det manifesterede univers.

I den Nordiske kosmogoni er det det samme igen. "I begyndelsen var det store dyb (Chaos), hverken dag ej heller nat eksisterede; dybet var Ginnungagap, den gabende kløft, uden begyndelse, uden ende. AL FADEREN, den Uskabte, den Usete, dvælede i 'Dybets' (RUMMET) dybder og *villedede*, og det som var villet kom frem i væren." (See "*Asgard and the Gods*.") Som i Hindu kosmogonien, er universets evolution inddelt i to handlinger: i Indien kaldet *Prakriti* og *Padma* Skabelser. Før de varme stråler strøm-mende frem fra "Lyshedens Hjem" vækker liv i Rummets Store Vande, så kom den første skabelses Elementer til syne, og fra dem dannes Giganten Ymir (også Orgelmir) — ur stof differentieret fra Chaos (bogstaveligt *sydende ler*). Derefter kommer koen Audumla, ernæreren,* hvor fra Buri (Frembringeren) fødes, som med Bestla, datter til "Frost-Giganterne" (Ymir's sønner) fik tre sønner, *Odin*, *Willi* og *We*, eller "Ånd," "Vilje," og "Hellighed." (*Sammenlign Skabelsesberetning for Ur Racerne, i dette værk.*) Det var den gang da Mørket stadigvæk herskede gennem hele Rummet, da *Aserne*, de skabende Kræfter (Dhyan Chohanerne) endnu ikke var evolveret, og Yggdrasil, universets *træ* for Tid og for Liv, var endnu ikke groet frem, og der var, endnu ikke, noget Walhalla, eller Hal for Helte. De Skandinaviske skabelses-legender, for vores jord og verden, begynder med *tid* og menneskeligt liv. Alt der går forud er for dem "Mørke," hvor i Al-Faderen, årsagen til alt, dvæler. Som observeret af redaktøren til "*Asgard and the Gods*," selv om disse legender har ideen om AL-FADEREN i sig, den oprindelige årsag til alt, "nævnes han knapt i digtene," ikke fordi, som han tror, før prædikenen af evangeliet, at ideen "ikke kunne fremstå i tydelige opfattelser af det Evige," men på baggrund af dets store esoteriske natur. Derfor, begynder alle skabende guder, eller *personlige* Guddomme, på et sekundært stadie af Cosmisk evolution. Zeus fødes *i*, og *ud* af *Kronos* — Tid. Lige så gør Brahmâ, skabelsen og frembringelsen fra *Kala*, "evighed og tid," *Kala* er en af Vishnu's navne. Derfor finder vi Odin, fader *til guderne* og *til Aserne*, lige som Brahmâ er fader *til guderne* og *til Asuraerne*, og deraf også den Androgyne karakter for alle de hoved-skabende guder, fra den anden MONADE hos Grækerne ned til Sefiroten Adam Kadmon, Brahmâen eller Prajâpati-Vâch i Vedaerne, og Platon's androgyne, som kun er en anden version af det Indiske symbol.

* Vâch — den "melodiose ko, som malker næring og vand," og giver os "ernæring og næring" som beskrevet i Rig-Veda.

Den bedste metafysiske definition på oprindelig teogoni efter Vedantisternes ånd kan findes i "Notes on the Bhagavad-Gita," af Hr. T. Subba Row. (Se "*Theosophist*" for February, 1887.) Parabrahmam, den ukendte og uopfattede, som foredragsholderen fortæller sit publikum:

" Er ikke Ego, den er ikke ikke-ego, ej heller er den bevidsthed den er ikke en gang *Atma*" "men selv om den selv ikke er et objekt for viden, så er den alligevel i stand til at støtte og frembringe ethvert slags objekt og enhver slags eksistens som bliver et objekt for viden. Det er den ene essens hvor fra ind i eksistens et center af energi begynder " et som han kalder *Logos*.

Denne *Logos* er *Sabda Brahman* hos Hinduerne, som han ikke en gang vil kalde *Eswara* ("herren" Gud), for ikke at udtrykket skal skabe forvirring i folks sind. Men det er *Avalokiteswara* hos Hinduerne, *Verbummet* hos de Kristne i dens sande *esoteriske* betydning, ikke den teologiske forvrængning.

"Den er," siger han, "*Gnathaen* eller Egoet i Kosmos, og ethvert andet Ego er kun dens refleksion og manifestation. . . . Den eksisterer i en latent tilstand i Parabrahmam's favn ved tiden for *Pralaya*. . ." (Under *Manvantara*) "har den en bevidsthed og en individualitet af sin egen slags . . ." (Den er et center af energi, men) "sådanne centre af energi er næsten utællelige i Parabrahmam's favn" "De må ikke en gang formodedes, at endda *logos* er *den* Skaber, eller den er andet end et enkelt center af energi deres antal er næsten uendeligt." "Dette Ego," tilføjer han, "er det første som fremstår i Kosmos, og er slutningen på al evolution. Den er det abstrakte Ego" "dette er den *første* manifestation (eller aspekt) af Parabrahmam." "Når den først begynder i bevidst væren fra dets objektive standpunkt, så fremstår *Parabrahmam* for den som *Mulaprakriti*." "Hav venligst dette i tanken," observerer foredragsholderen, "for her er roden til hele vanskeligheden om *Purusha* og *Prakriti* oplevet af forskellige forfattere til Vedantisk filosofi. Denne *Mulaprakriti* er den materielle årsag til den (*Logosen*), lige som ethvert materielt objekt er materielt for os. Denne *Mulaprakriti* er ikke mere *Parabrahmam* end bundet af attributter i en søjle er søjlen selv; Parabrahmam er en ukonditioneret og absolut virkelighed, og *Mulaprakriti* er en slags slør kastet over den. Parabrahmam kan af sig selv ikke ses som den er. Den ses af *Logosen* med et slør kastet over sig, og dette slør er det *Cosmisk stof's* mægtige udstrækning. . ." "Parabrahmam, efter på den ene side at have fremstået som Egoet, og på den anden som *Mulaprakriti*, virker som den ene energi gennem *Logosen*."

Og foredragsholderen forklarer hvad han mener med denne handling af noget som er *ingenting*, selv om det er ALTET, ved en flot lignelse. Han sammenligner *Logosen* med solen gennem hvis lys og varme radierer, men hvis energi, lys og varme, eksisterer i en ukendt tilstand i Rummet og kun er spredt i Rummet som *synligt* lys og varme, solen er den eneste agent der til. Dette er den første trefoldige hypostase. Kvaterniteten fremkommer ved det *energiopladede lys* kastet af *Logos*.

De Hebraiske Kabalister angiver det i en form som esoterisk er

identisk med den Vedantiske. AIN-SOPH, lærte de, kunne ikke forstås, kunne ikke lokaliseres, ej heller navngives, selv om den var den årsagsløse årsag til alt. Derfor er dens navn — AIN-SOPH — et udtryk for negation, "den uransagelige, den uopfattede, og den unævnelige." Det gjorde den derfor, til en uudgrundelig cirkel, en sfære, hvor af det menneskelige intellekt, med dets yderste udstrækning, kun kunne opfatte hvælvingen. Med ordene fra en som har afgådet meget i det Kabalistiske system, i en af dets gennemførte betydninger, i en dets numeriske og geometriske esoterisme: — "Luk dine øjne, og prøv fra din egen bevidstheds opfattelse at tænke udad til de yderste grænser i hver retning. Så vil du finde at ligelige linjer eller stråler af opfattelse vil afbrydes i en *sfæres hvælving*. Denne sfæres begrænsning vil, af nødvendighed, være en stor *Cirkel*, og de direkte stråler af tanke i enhver og hver retning må være cirkelns *rette linje radiuser*. Dette, må så, være menneskeligt sagt, den mest ekstreme alt-omfattende opfattelse af Ain-Soph *manifesteret*, som formulerer sig selv som en *geometrisk figur*, dvs., som en cirkel, med dets elementer med en kurvet omkreds og ret linje diameter inddelt i radier. Derfor, er en geometrisk form den første genkendelige forbindelsesmetode mellem Ain-Soph og menneskets intelligens."*

Denne store cirkel (som Østlig Esoterisme reducerer til punktet indeni den Uudgrundelige Cirkel) er Avalôkitêsvara, *Logosen* eller *Verbummet* som Hr. T. Subba Row omtaler. Men denne cirkel eller manifesterede Gud er lige så ukendt for os, undtagen gennem dets *manifesterede* univers, som den ENE, dog lettere, eller snarere mere mulig for vores højeste opfattelser. Denne Logos som sover, i Parabrahmam's favn under Pralaya, lige som vores "*Ego* er latent (i os) ved tiden *for sushupti*, søvn"; som ikke kan kende Parabrahmam på anden måde end som *Mulaprakriti* — den sidstnævnte er et kosmisk slør som er "det kosmiske stofs mægtige udstrækning" — er således kun et organ i den kosmiske skabelse, hvor igennem Parabrahmam's energi og visdom radierer, *ukendt for Logosen, sådan som den er for os selv*. Desuden, da Logosen er lige så ukendt for os som Parabrahmam i virkeligheden er ukendt for Logosen, så har både Østlig Esoterisme og Kabalaen — for at bringe Logos indenfor vores opfattelser — fastlagt den abstrakte syntese i konkrete billeder; dvs., ind i refleksioner eller multiplicerede aspekter af denne Logos eller Avalôkitêsvara, Brahmâ, Ormazd, Osiris, Adam-Kadmon, kald den ved enhver af disse navne — hvis aspekter eller Manvantariske emanationer er Dhyan Chohanerne, Elohimerne, Devaerne, Amshaspennerne, osv., osv. Metafysikere forklarer den sidstnævntes rod eller kim, ifølge Hr. Subba Row som den første manifestation af Parabrahmam, "den højeste treenighed som vi

* Fra the *Masonic Review* for Juni, 1886.

er i stand til at forstå," som er *Mulaprakriti* (sløret), *Logosen*, og den bevidste energi "fra den sidstnævnte", eller dens kraft og lys*; eller — "stof, kraft og Egoet, eller selvets ene rod, fra hvilket ethvert andet slags af selv blot er en manifestation eller refleksion." Det er derfor kun i dette "lys" (af bevidsthed) af mental og fysisk opfattelse, at *praktisk* Okkultisme kan kaste dette frem i synliggørelse ved geometriske figurer; som, når de omhyggeligt studeres, ikke kun vil resultere i en videnskabelig forklaring på "den guddommelige Sophia's Syv sønner's," sande, objektive, eksistens†, som er dette Logos' lys, men ved hjælp af endnu uopdagede nøgler, at vise at med hensyn til Menneskeheden, er disse "Syv Sønner" og deres utallige emanationer, med centre af personificeret energi, en absolut nødvendighed. Bortskaf dem, og mysteriet for Væren og Menneskeheden vil *aldrig blive fundet ud af, og ikke en gang tilnærmet tæt.*

Det er gennem *dette lys* at alting skabes. Denne mentale SELV's ROD er også det fysiske *Selv's* rod, dette lys er i vores manifesterede verden, permutationen, af *Mulaprakriti*, kaldt *Aditi* i Vedaerne. I dets tredje aspekt bliver *Vâch*,‡ *Logosen's* datter og moder, lige som Isis er datter og moder til Osiris, som er Horus; og *Mout*, datter, hustru, og moder til Ammon, i det Egyptiske Måne-ideogram. I Kabalaen, er Sefira den samme som Shekinah, og er, i en anden syntese, hustru, datter og moder til det "Himmelske menneske," Adam Kadmon, og er endda identisk med ham, lige som *Vâch* er identisk med *Brahmâ*, og kaldes den kvindelige Logos. I *Rig-Veda*, er *Vâch* "mystisk tale," ved hvem Okkult Viden og Visdom kommunikeres til mennesket, og således siges *Vâch* at være "gået ind i Rishierne." Hun er "genereret af guderne;" hun er den *guddommelige Vâch* — "gudernes Dronning"; og hun er — lige som Sefira med Sefiroterne — associeret med *Prajâpatierne* i deres skabelses arbejde. Desuden, kaldes hun "Vedaernes moder," "da det er gennem hendes kraft (som mystisk *tale*) at *Brahmâ* åbenbarede dem, og også på grund af hendes kraft at han frembragte universet" — *dvs.*, gennem tale, og *ord* (syntetiseret af "ORDET") og tallene.§

Men *Vâch* omtales også som *Daksha's* datter — "guden som lever i alle Kalpaer" — hendes Mayaviske karakter vises herved:

* I *Bhagavad-Gita* kaldt, *Daiviprakriti*.

† *Objektiv* — i *Maya's* verden, selvfølgelig; stadigvæk så virkelig som vi er.

‡ "I løbet af cosmisk manifestation, burde denne *Daiviprakriti*, i stedet for at være Logos' moder, strengt taget kaldes hans datter." ("*Notes on the Bhagavat-Gita*," p. 305, *Theosophist*.)

§ De viise mænd, lige som Stanley Jevons blandt de moderne, som opfandt systemet som får det uforståelige til at antage en håndgribelig form, kunne kun gøre sådan ved at ty til tal og geometriske figurer.

under *pralayaen* forsvinder hun, absorberet i den ene, alt-fortærende Stråle.

Men der er to adskilte aspekter i universel Esoterisme, Østlig og Vestlig, i alle disse personifikationer af den *kvindelige* kraft i naturen, eller natur — det *noumenale* og det *fænomenmæssige*. Et er dets rent metafysiske aspekt, som beskrevet af den lærde foredragsholder i hans "Notes on the Bhagavat-Gita;" det andet jordisk og fysisk, på samme tid *guddommeligt* fra standpunktet hos det praktiske menneskes opfattelse og Okkultismens. De er alle symboler og personificeringer af *Chaos*, det "Store Dyb" eller Rummet's Ur Vande, det uigennemtrængelige SLØR mellem den UOPFATTELIGE og LOGOSEN for Skabelse. "Brahmâ (Logosen) skabte, ur vandene, ved at forbinde ham selv gennem hans sind med Vâch." I Kathaka Upanishad siges det endnu mere klart: "Prajâpati var dette Univers. *Vâch var en anden i ham*. Han associerede med hende . . . hun frembragte disse væsner og gik igen ind i Prajâpati."*

Og her kan vi forbigående påpege en af de mange uretfærdige bagtalelser kastet af de fromme og *gode* missionærere i Indien på landets religion. Denne allegori — i "Satapatha Brâhmana" — nemlig, at Brahmâ, som menneskers fader, udførte skabelsens værk ved incestuøs samkvem med hans egen datter Vâch, også kaldet Sandhya (tusmørke), og *Satarupa* (den hundrede formede), kastes uophørligt i tænderne på Brahminerne, som en fordømmelse af deres "afskyelige, *falske* religion." Bortset fra sandheden, som belejligt glemmes af Europæerne, at Patriarken Lot vises skyldig i den samme forbrydelse i *menneskelig form*, hvorimod Brahmâ, eller snarere Prajâpati, udførte incest i form af en buk med hans datter, som fik en hind (*rohit*), så viser den esoteriske læsning af Første Mosesbog (*kap. iii.*) det samme. Desuden, så er der helt sikkert en *cosmisk*, ikke en fysiologisk mening tilknyttet den Indiske allegori, fordi Vâch er en permutation af Aditi og Mulaprakriti (Chaos), og Brahmâ er permutationen af Narâyana, Guds Ånd der går ind i og gør naturen frugtbar; derfor, er der overhovedet ikke noget *fallisk* i undfangelsen.

Som allerede sagt, er Aditi-Vâch den kvindelige *Logos*, eller "ordet," *Verbum*; og Sefira i Kabalaen er det samme. Disse feminine Logoi er alle, i deres *noumenale* aspekter, korrelationer af Lys, og Lyd, og Æter, visende hvor vel-informeret de gamle var både indenfor

* Dette forbinder Vâch og Sefira med gudinden Kwan-Yin, den "nådige moder," *sjælens guddommelige* STEMME selv indenfor Eksoterisk Buddhisme; og med det kvindelige aspekt af *Kwan-Shai-Yin*, Logosen, Skabelsens *verbum*, og på samme tid med stemmen som taler hørebart til den Indviede, ifølge Esoterisk Buddhisme. Bath Kol, *filia Vocis*'en, den guddommelige stemmes datter hos Hebræerne, som svarer fra nådens sæde inde fra templets slør er — et resultat.

fysisk videnskab (som den nu kendes af de moderne), og med hensyn til denne videnskabs fødsel i de Åndelige og Astrale sfærer.

"Vores gamle forfattere siger at *Vâch* er af fire slags *para, pasyanti, madhyama, vaikhari* (en udtalelse fundet i Rig-Veda og Upanishaderne) *Vaikhari Vâch* er det vi ytrer." Det er lyd, *tale*, det som igen bliver forståelig og objektiv for en af vores fysiske sanser og kan bringes under lovene for sansning. Deraf: "Enhver slags *Vaikhari-Vâch* eksisterer i dens *Madhyama* *Pasyanti* og ultimativt i dens *Para* form. . . . Årsagen til hvorfor at denne *Pranava** kaldes *Vâch* er den, at disse fire principper i det store Kosmos korresponderer til disse fire former for *Vâch*. . . . Hele Kosmos i dens objektive form er *Vaikhari Vâch*; *Logosen's* lys er *madhyama* formen; og *Logos* selv *pasyanti* formen; mens Parabrahmam er *para* (ovenfor *noumenonet* for alle *Noumena*) aspektet af *Vâch*." (*Notes on the Bhagavad-Gita*).

Således er *Vâch*, *Shekinah*, eller "sfæernes musik" fra Pythagoras, ét, hvis vi som vores eksempel tager belysning i de (tilsyneladende) tre mest uens religiøse filosofier i verdenen — den Hinduistiske, den Græske og den Kaldæisk Hebræiske. Disse personifikationer og allegorier kan anskues under *fire* (hoved) og *tre* (mindre) aspekter eller *syv* i alt, lige som indenfor Esoterisme. *Para* formen er det altid subjektive og latente Lys og Lyd, som eksisterer evigt i den UOPFATTELIGES favn; når det overføres ind i *Logos* tankevirksomhed, eller dets latente *lys*, kaldes den *pasyanti*, og når den bliver dets *udtrykte* lys, er den *madhyama*.

Nu angiver Kabalaen definitionen således: "Der er tre slags lys, og det (fjerde) som fortolker de andre; (1) det klare og gennemtrængende, det *objektive lys*, (2) det *reflekterede lys*, og (3) det *abstrakte* lys. De ti sefiroter, de *tre* og de *Syv*, kaldes i Kabalaen de 10 ord, D-BRIM (Dabarim), det himmelske lys's tal og Emanationer, som både er Adam Kadmon og Sefira, eller (Brahmâ) Prajâpati-*Vâch*. Lys, Lyd, Tal, er de tre faktorer for skabelse i Kabalaen. Parabrahmam kan ikke kendes undtagen gennem det lysende Punkt (LOGOSEN), som ikke kender *Parabrahmam* men kun *Mulaprakriti*. Ligeledes kendte Adam Kadmon kun *Shekinah*, selv om han var Ain-Soph's *vehikel*. Og, som Adam Kadmon, er han i den esoteriske fortolkning totalen af tallet ti, Sefiroten (han selv en treenighed, eller de tre attributter i den

* *Pranava*, lige som *Om*, er et mystisk udtryk udtalt af Yogierne under meditation; af udtrykkene som ifølge eksoteriske Kommentatorer kaldes, *Vyahritis*, eller "Om, *Bhur, Bhuva, Swar*" (Om, jord, himmelrum, himmel) — er *Pranava* den måske mest hellige. De udtales med undertrykt åndedrag. *Se Manu II. 76-81, og Mitakshara kommenterende Yajnavahkya-Suriti*, i. 23. men den esoteriske forklaring går en god del længere.

uopfattelige GUDDOM i Et).* "Da det Himmelske menneske (eller LOGOS) først antog form som Kronen† (Kether) og identificerede sig selv med Sefira, så forårsagede han syv strålende lys at emanere fra den (Kronen)," som i deres totalitet udgjorde ti; så da Brahmâ-Prajâpati, først blev adskilt fra, alligevel identisk med Vâch, forårsagede den de syv Rishier, de syv Manuer eller Prajâpatier at udgå fra denne krone. Indenfor Eksoterisme vil man altid finde 10 og 7, af enten Sefiroter eller Prajâpatier; i *Esoterisk* fremlæggelse altid 3 og 7, som også giver 10. Kun når de i den manifesterede sfære inddeles i 3 og 7, danner de $\textcircled{1}$, den androgyne, og $\textcircled{+}$, eller tegnet X manifesteret og differentieret.

Dette vil hjælpe den studerende til at forstå hvorfor Pythagoras anså Guddommen (Logosen) at være *centrum for enheden* og "Kilden til Harmoni." Vi siger den Guddom var *Logosen*, ikke MONADEN som dvæler i Enlighed og Stilhed, fordi Pythagoras lærte at ENHED som er udelelig er *ikke noget tal*. Og det er også derfor det blev forlangt af kandidaten, som ansøgte om optagelse i hans skole, at han allerede som et indledende skridt havde studeret, Videnskaben om Aritmetik, Astronomi, Geometri og *Musik*, anset som Matematikkens fire inddelinger.‡ Dette, forklarer igen hvorfor Pythagoræerne hævdede at doktrinen om Tal — den ledende af alle indenfor Esoterisme — var blevet åbenbaret til mennesket af himmelske guddomme; at verdenen var blevet kaldt frem ud af Chaos af Lyd eller Harmoni, og konstrueret i overensstemmelse med principperne for musiske proportioner; at de syv planeter som styrer dødeliges skæbner har en harmonisk bevægelse "og intervaller korresponderende til musiske diastemaer, angivende forskellige lyde, så fuldkommen sammenklingende, at de frembringer den sødeste melodi, som kun er uhørlig for os, på grund af lydens storhed, som vores ører er ude af stand til at modtage." (*Censorinus*.)

I den Pythagoræiske Teogoni var den himmelske Hærskare og Guders hierarkier nummereret og udtrykt numerisk. Pythagoras havde studeret Esoterisk Videnskab i Indien; derfor oplever vi hans elever sige "Monaden (den manifesterede) er princippet for alle ting. Fra Monaden og den ubestemmelige duade (Chaos), tal; fra

* Det er denne *treenighed* som menes med "Vishnu's tre skridt"; som betyder: (Vishnu anses som det *Uendelige* indenfor eksoterisme) — den fra Parabraham udgående som Mulaprakriti, Purusha (Logosen), og Prakriti: fire former (med det selv, som syntesen) af Vâch. Og i Kabalaen — Ain-Soph, Shekinah, Adam Kadmon og Sefirah, de fire — eller de tre emanationer som adskilte — alligevel ET.

† Kaldæiske *Book of Numbers*. I den nuværende *Kabala* erstatter navnet Jehovah, Adam Kadmon.

‡ Justin Martyr fortæller os, at på grund af hans uvidenhed om disse fire videnskaber, blev han afvist af Pythagoræerne som en kandidat med adgang til deres skole.

tallene, *Punkter*; fra punkter, *Linjer*; fra linjer, *Overflader*; fra overflader, *Faste former*; fra disse, faste Kroppe, hvis elementer er fire — Ild, Vand, Luft, Jord; hvor verdenen består af alt som er transmuteret (korreleret), og totalt forandret." —(Diogenes Lærtius *in Vit. Pythag.*)

Og dette kan også, hvis det ikke opklarer hele mysteriet, i det mindste løfte et hjørne af sløret om disse vidunderlige allegorier som er blevet fremlagt med hensyn til Vâch, det mest mysteriøse af alle de Brahminske gudinder, hende som angives som "den *melodiske* ko som frem-malkede næring og livs opretholdelse" (Jorden med alle hendes mystiske kræfter); og yderligere hende "som giver os ernæring og livs opretholdelse" (fysisk Jord). *Isis* er også mystisk Natur og også Jorden; og hendes ko's horn identificerer hende med Vâch. Efter at have været anerkendt i hendes højeste form som *para*, bliver den sidstnævnte, Vaikhari — i den lavere eller materielle ende af skabelsen. Derfor er hun mystisk, dog fysisk, Natur, med alle dens magiske veje og egenskaber.

Yderligere, er hun som gudinde for Tale og for Lyd, og en permutation af Aditi — *Chaos*, i en henseende. I det mindste er hun, "gudernes Moder," og det er fra Brahmâ (Iswara, eller Logosen) og Vâch, så vel som fra Adam Kadmon og Sefira, at den sande *manifesterede* teogoni er nødt til at starte. Ovenfor, er alt mørke og abstrakt spekulation. Hos Dhyān Chohanerne, eller guderne, er Seerne, Profeterne og adepterne generelt på fast grund. Uanset som Aditi, eller den *guddommelige* Sophia hos de Græske Gnostikere, er hun de syv sønners moder: "Ansigtets Engle," fra "Dybet," eller den "Store Grønne" i "Book of the Dead." Dzyan Bogen siger (Viden gennem meditation) —

"Den store moder lå med \triangle , og $|$, og \square , den anden $|$ og \star * i hendes favn, klar til at bringe dem frem, de tapre sønner fra $\square \triangle ||$ (eller 4.320.000, Cyklus-sen) hvis to ældre er \bigcirc og \bullet (Punktet)."

Ved begyndelsen af enhver cyklus på 4.320.000, nedsteg de Syv (eller, som nogle nationer angiver det, otte) store guder for at etablere den nye tingenes orden og give impulsen til en ny cyklus. Den *ottende* gud var den forenende *Cirkel* eller LOGOS, adskilt og gjort særskilt i forhold til sin vært, i eksoterisk dogme, lige som de tre guddommelige hypotaser hos de gamle Grækere nu anses for at være tre særskilte *personæ* i Kirkerne. "DE MÆGTIGE udfører deres store arbejde, og efterlader evigtvarende monumenter bag sig som et minde om deres besøg, hver gang de gennemtrænger ind i vores mayaviske slør (atmosfære)," siger en

* 31415, eller π . Syntesen, eller *Værten forenet* i Logosen og Punktet kaldet "Tilstedeværelsens Engel" indenfor Romersk Katolicisme, og på Hebraisk לְאֱלֹהִים "som er (i lighed med, eller eller den samme) som Gud"—den manifesterede repræsentation.

Kommentar.* Således lærer vi at den store Pyramide blev bygget under deres direkte supervision, "da *Dhruva* (Polar-stjernen den gang) var i sin laveste kulmination, og *Krittika* (Pleiaderne) kiggede hen over dens hoved (var på den samme meridian men ovenfor) for at iagttage giganternes arbejde." Således, må det have været for over 31.000 år (31.105) siden, at de første Pyramider blev bygget ved begyndelsen af det Sideriske år, under *Dhruva* (Alpha Polaris). Bunsen havde ret i at indrømme en ælde for Egypten på over 21.000 år, men denne tilståelse udtømmer knapt sandheden og fakta med hensyn til dette spørgsmål. "Historierne fortalt af de Egyptiske præster og andre tids-holdere i Egypten, begynder nu mindre at ligne løgne i lyset af alle som er undsluppet bibelsk slaveri," skriver forfatteren til "*The Natural Genesis*." "Inskriptioner er på det seneste blevet fundet ved Sakkara, som omtaler to Sothiske cyklusser . . . registreret på den tid, nu nogle 6.000 år tilbage. Da Herodot således var i Egypten, havde Egypterne — som det nu vides — observeret mindst fem forskellige Sothiaske cyklusser på 1.461 år. Præsten informerede den Græske forespørger at tiden havde været udregnet hos dem i så lang tid at solen var stået op to gange hvor den gik ned, og gået ned to gange hvor den stod op. Dette . . . kan i naturen kun opleves som en sandhed ved to cyklusser af Præcessionen, eller en periode på 51.736 år," (vol. ii, p. 318. Men se i vores Bog II., "BHRAMINERNES KRONOLOGI.")

Mor Issac (*Se Kircher's Oedipus, vol. ii., p. 425*) viser at de gamle Syrere definerede deres verden af "Herskere" og "aktive guder" på den samme måde som Kaldæerne. Den laveste verden var den UNDERLUNARE — vores egen — vogtet af "Englene" fra den første eller lavere orden; den som kom næst efter i rang, var Merkur, regeret af "ÆRKEENGLENE"; derefter kom Venus, hvis guder var FYRSTENDØMMERNE; den fjerde var SOLEN, domænet og regionen for de højeste og mægtigste guder i vores system, de solare guder i alle nationer; den femte var Mars, regeret af "DYDERNE"; den sjette — den med *Bel* eller Jupiter — blev regeret af HERREDØMMERNE; den syvende — Saturns verden — af TRONERNE. Disse er verdenerne for form. Ovenover kommer fire højere, i alt syv igen, da de tre *højeste* er "unævnelige og uudsigelige." Den ottende, bestående af 1.122 stjerner, er *Kerubernes* domæne; den niende, der tilhører de *vandrende* og utallige stjerner på baggrund af deres afstand, har seraferne; med hensyn til den tiende — citerer Kircher, Mor Issac, og siger at den består "af usynlige stjerner som kan regnes for skyer — så akkumulerede er de i den zone vi kalder *Via Straminis*,

* Fremkommende ved begyndelsen af Cyklusser, lige som ved hvert siderisk år (på 25.868 år) modtog Kabeiri eller *Kabarim* deres navn i Kaldæa, da det betyder *målinger af Himlen* fra *Kob* — målingen af, og Urim — himlene.

Mælkevejen"; og han skynder sig at forklare at "disse er Lucifers stjerner, opslugt i ham i hans frygtelige skibbrud." Det som kommer efter og ovenfor den tiende verden (vores Kvaternære, eller *Arupa* verden), kunne Syrierne ikke fortælle. "Alt de vidste var at, det er der det vældige og uforståelige ocean for det uendelige begynder, boligen for sand guddommelighed uden grænser eller ende."

Champollion viser den samme tro blandt Egypterne. Hermes siger efter at have talt om Fader-Moderen og Sønnen, hvis ånd (kollektivt den GUDDOMMELIGE FIAT) former Universet: — "*Syv Aktører* (medier) blev også dannet, til at indeholde de materielle (eller manifesterede) verdener, indenfor deres respektive *cirkler* og disse aktørers handlinger blev benævnt SKÆBNE." Han nummererer yderligere syv og ti og tolv ordner, som det ville tage for lang tid at detaljere her.

Da "*Rig Vidhana*" sammen med "*Brahmanda Purânaen*" og alle sådanne andre værker, uanset de beskriver Rig-Vediske *Mantraers* virkningsfuldhed eller de fremtidige Kalpaer, af Dr. Weber og andre erklæres som *moderne kompileringer* der "sandsynligvis kun tilhører Purânaernes tid," så er det nytteløst at referere læseren til deres mystiske forklaringer; og man kan lige så godt ganske enkelt citere fra de arkaiske bøger fuldstændig ukendte af Orientalisterne. Disse værker forklarer det som i den grad forundrer videnskabsmændene, nemlig at *Saptarshi*, Brahmâ's "sind-fødte sønner", i *Satapatha Brâhmana* refereres til under et sæt navne; i *Mahabhârata* under et andet sæt; og at Vayu Purânaen angiver *ni* i stedet for *syv* Rishier, ved at tilføje navnene Bhrigu og Daksha til listen. Men det samme sker i ethvert eksoterisk Skrift. Den hemmelige lære angiver en lang genealogi af Rishier, men adskiller dem i mange klasser. Lige som de Egyptiske Guder, som blev inddelt i syv, og endda tolv, klasser, lige så er de Indiske Rishier i deres Hierarkier. De første tre grupper er de Guddommelige, de Cosmiske og de Under-lunare. Derefter kommer de Solare Guder i *vores* system, de Planetariske, de Under-Mondæne, og de rent menneskelige — helte og *Manoushi*.

For nuværende, er vi imidlertid kun beskæftiget med de *før-cosmiske*, guddommelige guder, Prajâpatierne eller de "Syv Byggere." Denne gruppe findes umiskendeligt i enhver Kosmogoni. På grund af tabet af arkaiske Egyptiske dokumenter — da, ifølge M. Maspero, "materialerne og historiske data ved hånden med henblik på at studere Egyptens religiøse evolutions historie hverken er komplet og ofte ej heller forståelig" — med henblik på at fremlægge udtalelser fra den Hemmelige Lære bekræftet delvist og indirekte, så må de gamle hymner og inskriptioner på gravene appelleres til. En sådan en, viser i det mindste, at Osiris var, lige som Brahmâ-Prajâpati, Adam Kadmon, Ormazd, og så mange andre Logoi, leder og syntesen af

gruppen af "Skabere" eller Byggere. Før Osiris blev den "Ene" og den *højeste* gud i Egypten blev han tilbedt i Abydos som chefen eller lederen af den Himmelske Hærskare af Byggere tilhørende til den højere af de tre ordner. Hymnen indgraveret på votiv stelen i en grav fra Abydos (3'de register) adresserer Osiris således: "Hilsner til dig, Osiris, ældre søn af *Sib*; du den største over de seks guder udgået fra gudinden *Noo* (ur Vand), du den store favorit hos din fader *Ra*; fædrenes fader, Varighedens Konge, mester i evigheden . . . som, så snart at disse udgik fra din moders favn, samlede alle kronerne og fastgjorde *Uræusen* (slangen eller naja)* på dit hoved; multi-formede gud, *hvis navn er ukendt* og som har mange navne i byer og provinser. . ." Kommende fra ur vandet kronet med *uræusen*, som er slange sindbilledet på Cosmisk ild, og ham selv den *syvende* over de seks primære guder der udgik fra Fader-Moder, *Nou* og *Nout* (himmelrummet), hvem kan Osiris være, andet end Prajâpati lederen, Sefirot lederen, Amshaspand-Ormazd lederen! At denne senere solare og cosmiske gud, i begyndelsen af den religiøse evolution, var i den samme position som ærkeenglen "hvis navn var hemmeligt," er sikkert. Denne Ærkeengel var repræsentanten på jorden for den *Skjulte* Jødiske Gud, Michael, kort sagt: det er hans "Ansigt" som siges at være gået forud for Jøderne lige som en "Søjle af Ild." Burnouf siger, "De syv Amshaspender, som helt sikkert er vores ærkeengle, betegner også personificeringerne af de guddommelige Dyder." (*Comment on the Yaçna*, p. 174.) Og disse ærkeengle er, derfor, lige så "sikkert" Hinduernes *Saptarishi*, selv om det er næsten umuligt at klassere hver med dets paganske prototype og parallel, da, de som i tilfældet med Osiris, alle har så "mange navne i byer og provinser." Nogle af de mest vigtige vil, imidlertid, blive vist i deres orden.

En ting er således uafviseligt bevist. Jo mere man studerer deres Hierarkier og finder ud af deres identiteter, jo flere beviser man erhverver sig på at der ikke er én af de fortidige og nutidige *personlige* guder, som kendes af os fra de tidligste dage i Historien, som ikke tilhører den Cosmiske manifestations tredje stadie. I enhver religion finder vi den skjulte guddom dannende grundlaget; derefter strålen der fra, som falder ind i ur Cosmisk stof (første manifestation); derefter det androgyne resultat, den duale Mandlige og Kvindelige abstrakte Kraft, personificeret (*andet* stadie); denne separerer sig selv til sidst, i den *tredje*, ind i syv Kræfter, kaldt de skabende Kræfter af alle de gamle Religioner, og

* Dette Egyptiske ord *Naja* minder en god del om den Indiske *Naga*, Slange-Guden. Brahmâ og Siva og Vishnu krones alle med, og forbindes med Nagaer — et tegn på deres cykliske og cosmiske karakter.

"Guds Dyder" af de Kristne. Den senere forklaring og metafysiske abstrakte kvalifikationer har aldrig forhindret de Romerske og Græske Kirker i at tilbede disse "Dyder" under personificeringerne og de adskilte navne for de syv Ærkeengle. I Druschim's Bog (p. 59, *1'te Afhandling*) i Talmud, er en skelnen mellem disse grupper angivet som er den korrekte Kapitalistiske forklaring. Den siger:

"Der er tre grupper (eller ordner) af Sefirot. 1'te. Den Sefirot som kaldes "de guddommelige attributter" (abstrakt). 2'en. Den fysiske eller *sideriske* Sefirot (personlig) — en gruppe med syv, den anden på ti. 3'de. Den metafysiske Sefirot, eller *Jehovah's omskrivning*, som er de første tre Sefirot (Kether, Chochma og Binah), resten af de syv er de syv (personlige) ånder for Tilstedeværelsen" (også for planeterne.)

Den samme inddeling er nødt til at blive tillagt den primære, sekundære og tertiære evolution af guderne i enhver teogoni, hvis man ønsker at oversætte meningen esoterisk. Vi må ikke forveksle de rent metafysiske personificeringer af Guddommens *abstrakte* attributter, med deres refleksion — de sideriske guder. Denne refleksion, er imidlertid det objektive udtryk for abstraktionen: *levende* Entiteter og modeller dannet ved denne guddommelige prototype. Desuden, er de tre metafysiske Sefirot eller "*Jehovah's omskrivning*" ikke Jehovah; det er den sidstnævnte selv med de ekstra titler som Adonai, Elohim, Sabaoth, og de utallige navne overøst på ham, som er omskrivningen af Shad-dai, ך ך ך , den Almægtige. Navnet er i sandhed en omskrivning, en for udbredt figur i Jødisk retorik, og har altid været fordømt af Okkultisterne. For de Jødiske Kabalister, og endda den Kristne Alkymist og Rosenkreuzer, var Jehovah et belejligt *slør*; forenet af foldningen af dets mange folder, og antaget som en erstatning: et navn for en individuel Sefirot var så godt som et andet navn, for de som havde hemmeligheden. Tetragrammatonen, den Uudsigelige, den sideriske "*Total Sum*," blev opfundet med ikke noget andet formål end at vildlede den profane og for at symbolisere liv og forplantning.* Den sande hemmelighed og *uudsigelige* navn — "ordet som ikke er et ord" — skal søges i de syv navne for de første syv emanationer, eller "Ildens Sønner,"

* Siger oversætteren af Avicebron's "*Qabbalah*" (Mr. Isaac Myer, LL.B., fra Philadelphia) om denne "Total Sum": "Bogstavet for Kether er ך (Yod), for Binah ך (Hêh), sammen YaH, det feminine Navn; det tredje bogstav, Hokhmah's, er ך (Vau), udgørende til sammen, ך ך ך YHV fra ך ך ך ך YHVH, Tetragrammatonen, og i virkeligheden de komplette symboler på dens uudsigelighed. Den sidste ך (Hêh) på dette Uudsigelige Navn *tillægges altid de Seks Lavere og den sidste, sammen de Syv tilbageværende Sefirot.*" . . . Således er Tetragrammatonen kun hellig i dens abstrakte syntese. Som en kvaternær indeholdende de Syv lavere Sefirot, er den *fallisk*.

i de hemmelige Skrifter hos alle de store nationer, og selv i *Zohar*, den Kabalistiske overlevering fra den mindste af alle, den Jødiske. Dette ord, bestående af syv bogstaver på hvert sprog, findes legemliggjort i de arkitektoniske efterladenskaber i enhver stor bygning i verden; fra de Kyklopiske efterladenskaber på Påskeøen (del af et kontinent begravet under havene nærmere fire millioner af år siden* end 20.000) ned til de tidligste pyramider.

Vi vil gå mere fuldt ind på dette emne, og bringe praktiske illustrationer for at bevise påstandene fremlagt i teksten.

For nuværende er det, ved nogle få eksempler, tilstrækkeligt at vise sandheden i det som blev påstået ved begyndelsen af denne Monografi, nemlig, at ingen Kosmogoni, med den Kristne som den eneste undtagelse, nogensinde har tillagt den Højeste Ene årsag, det UNIVERSELLE Guddommelige Princip, til den øjeblikkelige skabelse af Jorden, mennesket, eller noget forbundet med disse. Denne påstand er lige så korrekt med hensyn til den Hebraiske eller Kaldæiske Kabala lige som den er det for *Første Mosebog*, hvis den sidstnævnte nogensinde var blevet fuldstændig forstået, og — hvad der er endnu mere vigtigt — korrekt oversat. † Overalt er der enten en LOGOS — et "*Lys* der skinner

* Udtalelsen vil, selvfølgelig, blive anset for latterlig og absurd, og ganske enkelt leet af. Men hvis man tror på den sidste sænkning af Atlantis for 850.000 år siden, som lært om i "*Esoteric Buddhism*" (den første gradvise sænkning blev begyndt i den Eocene tidsalder), så er man nødt til at godtage påstanden for det såkaldte Lemurien, den tredje Rod Races kontinent, først næsten ødelagt af forbrænding, og derefter nedsænket. Det er hvad Kommentaren siger: "Den første jord var blev rensat af de ni-og-fyrre ilde, hendes folk, født af Ild og Vand, kunne ikke dø . . . osv.; den Anden Jord (med dens race) forsvandt som damp forsvinder i luften . . . den Tredje Jord fik alt fortæret på sig efter *adskillelsen*, og gik ned i det lavere Dyb (Oceanet). Dette var *to* gange to-og-firs cykliske år siden." Nu er et *cyklisk* år det vi kalder et *siderisk* år, og er grundlagt ved processioner af equinoxer, eller 25.868 år hver, og det er derfor, i alt lig med 4.242.352 år. Flere detaljer kan findes i teksten til Bog II. Imens, er denne doktrin legemliggjort i "Kongerne fra Edom."

† Den samme tilbageholdenhed findes i Talmud og ethvert religiøst nationalt system uanset monoteistisk eller eksoterisk polyteistisk. Fra det superbe religiøse digt af Kabalisten Rabbi Solomon Ben Gabirol i "the Kether Malchuth," vælger vi nogle få definitioner angivet i Kippûr bønnerne. . . . "Du er en, begyndelsen på alle tal, og grundlaget for alle bygningsværker; Du er En, og i Din enheds hemmelighed tabes de viieste mennesker, fordi de ikke kender den. Du er en, og Din Enhed formindskes aldrig, udstrækkes aldrig, og kan ikke forandres. Du er en, men *ikke som et element der kan nummereres; for Din Enhed indrømmer ingen multiplicering, forandring eller form*. Du er eksisterende; men dødeliges forståelse og vision kan ikke nå din eksistens, ej heller bestemme Hvor, Hvordan, og Hvorfor for dig. Du er Eksisterende, men i dig selv alene, der er der ingen anden som kan eksistere sammen med dig. Du er Eksisterende, før al tid og uden Sted. Du er Eksisterende, og din eksistens er så dybdegående og hemmelig at ingen kan gennemtrænge og opdage din hemmelighed. Du er Levende, men indeni kan ingen tid fastsættes eller kendes; Du er Levende, men ikke ved en ånd eller en sjæl, for *Du er dig selv*, SJÆLEN OVER ALLE SJÆLENE," osv., osv. Der er

i MØRKET," sandelig — eller Verdenernes Arkitekt er *esoterisk* et flertals antal. Den Latinske Kirke, paradoksalt som altid, mens den tillægger tilnavnet for Skaber til Jehovah alene, antager den en hel *Kyriel* af navne med hensyn til de *arbejdende* KRÆFTER *for den sidstnævnte*, disse navne afslører hemmeligheden. For hvis de nævnte Kræfter intet har at gøre med såkaldt "Skabelse," hvorfor så kalde dem *Elohim* (Alhim) i flertal; "guddommelige arbejdsmennesker" og *Energier* (Ἔνεργεία), *blændende himmelske sten* (lapides igniti cœlorum), og især, "Verdens støtter" (Κοσμοκράτορες), *Verdens regenter* eller HERSKERE (*rectores mundi*), Verdens "Hjul" (*Rotæ*), Ophanim, Flammer og KRÆFTER, "Guds Sønner" (*B'ne Alhim*), "Årvågne RÅDGIVERE," osv., osv.

Det blev ofte lovet (og lige så uretfærdigt som sædvanligt) at Kina næsten et lige så gammelt land som Indien, ikke havde nogen kosmogoni. "Den var ukendt for Confutse, og Buddhisterne udstrakte deres Kosmogoni uden at introducere en personlig Gud,"* beklages det. *Yi-King*, "selve essensen af gammel tænkning og det kombinerede værk fra de mest agtede blandt viismændene, fejler med hensyn til at vise en tydelig kosmogoni." Ikke desto mindre er der en, og en meget tydelig en. Kun fordi at Confutse ikke godtog et fremtidigt liv† og de Kinesiske Buddhister afviste ideen om *En* Skaber, godtagende en årsag og dens utallige virkninger, så misforstås de af de som tror på en *personlig* Gud. Det "store Ekstreme" som begyndelsen "på forandring" (sjælevandringer) er den korteste og måske den mest tankevækkende af alle Kosmogonier, for de som, lige som Confucianisterne, elsker dyden for sin egen skyld, og søger at gøre godt uselviskt uden uophørligt at lede efter belønning og profit. Cungfutse's "store Ekstreme" frembringer "to figurer." Disse "to" frembringer på deres side "de fire billeder"; disse igen "de otte symboler." Det beklages at selv om Konfucianisterne ser "Himlen, Jorden og mennesket i miniature," i dem . . . så kan vi se, hvad vi vil i dem. Uden tvivl, og sådan er det med hensyn til mange symboler, især hos de seneste religioner. Men de som ved noget om Okkulte taltegn, ser i disse "figurer" symbolet, uanset hvor grovt, på en harmonisk progressiv Evolution af Kosmos og dens væsner, både de Himmelske og den Jordiske. Og enhver som har studeret den numeriske evolution i den oprindelige kosmogoni fra Pythagoras (en samtidig med Confutse) kan aldrig fejle med hensyn til at finde, den samme ide, hans *Triade*, *Tetractis* og

en afstand mellem denne Kabalistske Guddom og den Bibelske Jehovah, den arrige og hævngherrige Abraham's, Isak's, og Jacob's Gud, *som fristede* den førstnævnte og kæmpede med den sidste. Ingen Vedantist ville andet end afvise en sådan Parabrahm.

* Rev. Joseph Edkins "*On Cosmogony*," p. 320. Og meget viist har de handlet.

† Hvis han afviste det, så var det på grund af det han kalder forandring — med andre ord, genfødsel — af mennesket, og konstante transformationer. Han nægtede udødelighed i forhold til menneskets *personlighed* — lige som vi gør — ikke med hensyn til MÆNNEKET.

Dekade brydende frem fra den ENE og enlige Monade. Confutse lees ad af hans Kristne biograførere for at "tale om spådomme" før og efter denne passage, og repræsenteres med hensyn til at sige: "De otte symboler bestemmer god og dårlig skæbne, og disse fører til store gerninger. Der er ingen efterlignelige billeder større end himlen og jorden. Der er ingen forandring større end de fire årstider (med betydningen Nord, Syd, Øst, og Vest, *og flg.*). Der er ingen svævende billeder mere lysende end solen og månen. I forberedelsen af *ting til brug, så er der ingen større end viismanden*. Med hensyn til at bestemme godt og uheld der er der intet højere end *spå-kviste og skildpadden*."*

"Spå-kviste" og "skildpadden," de "symbolske sæt af linjer," og den store viismand som ser på dem mens de bliver en og to, og to bliver fire, og fire bliver otte, og de andre sæt "tre og seks," lees derfor af i foragt, kun fordi hans viise symboler misforstås.

Lige så vil forfatteren og hans kollegaer uden tvivl bespøtte *Stanzerne* givet i vores tekst, fordi de repræsenterer *præcis den samme ide*. Det gamle arkaiske kort for Kosmogoni er fyldt med *linjer* i den Confutsianske stil, med koncentriske cirkler og prikker. Alligevel repræsenterer alle disse de mest abstrakte og filosofiske undfangelser for Kosmogoni i vores Univers. I alle tilfælde kan det måske bedre svare til behovene og de videnskabelige formål i vores tidsalder, end Skt. Augustin's kosmogoniske essays og den "Ærbødige Munk," selv om disse blev publiceret over et årtusinde senere end Confutse.

Confutse, en af de største viismænd i den gamle verden, troede på gammel magi, og praktiserede den selv "hvis vi tager udtalelserne i *Kin-Yu* for givet" . . . og "han priste den til himlene i *Yi-kin*," fortælles vi af hans ærværdige kritikere. Ikke desto mindre, lærte Confutse og hans skole selv i hans tidsalder — dvs., 600 F.Kr., om Jordens sfæriskhed og endda også om det heliocentriske system; mens, omkring tre gange 600 år efter den Kinesiske filosof, der truede og brændte Paverne i Rom "kættere" for at angive det samme. Han bliver leet af for at tale om den "Hellige Skildpadde." Ingen person uden fordomme kan se nogen stor forskel mellem en *skildpadde* og et *lam* som kandidater med hensyn til hellighed, da begge er symboler og ikke andet. Oksen, Ørnen, † Løven, og undertiden

* Han kan blive leet af af Protestanterne; men de Romerske Katolikker har ingen ret til at mobbe ham, uden at blive skyldig i blasfemi og helligbrøde. For det er over 200 år siden Confutse blev kanoniseret som en Helgen i Kina af de Romerske Katolikker, som derved har opnået mange konvertitter blandt de uvidende Confutsianister.

† Dyrene som blev anset for at være *hellige* i Biblen er ikke få: geden er en, *Azaz-el*, eller Sejrens Gud. Som Aben Ezra siger: "Hvis du er i stand til at forstå Azazel's mysterium, så vil du lære mysteriet om Hans (Gud's) navn, for den har lignende partnere i Skrifterne. Jeg vil ved hentydning fortælle dig en del af mysteriet;

Duen, er "de hellige dyr" i den Vestlige Bibel, de første tre findes grupperet rundt om i Evangelierne; og den fjerde (det menneskelige ansigt) er en Seraf, *dvs.*, en ildagtig slange, sandsynligvis den Gnostiske Agathodæmon.* Som forklaret, refererer de "hellige dyr" og Flammerne eller "Gnisterne" indeni de "Hellige Fire" til prototyperne på alt det som findes i Universet i den *Guddommelige Tanke*, i RODEN, som er den fuldkomne kube, eller grundlag for Kosmos kollektivt og individuelt. De har alle en okkult reference til de oprindelige Cosmiske former og dets første konkretiseringer, arbejde, og evolution.

I de tidligste eksoteriske Hindu kosmogonier, er det ikke en gang Demiurgen som skaber. For det siges i en af Purânaerne at: "Verdens store Arkitekt giver den første impuls til den roterende bevægelse i vores planetariske system ved i rækkefølge at gå hen over hver planet og legeme." Det er denne handling "som forårsager hver sfære at dreje rundt om den selv, og helt rundt om Solen." Efter denne handling, "er det *Brahmandica*, de Solare og Lunare Pitrier (Dhyani-Chohaner)" som tager ansvar for deres respektive sfærer (jorde og planeter), ind til enden på Kalpaen." Skaberne er Rishierne; hvor de fleste af dem kreditteres for forfatterskabet af mantraer eller Hymner i Rig Vedaen. De er nogle gange syv, nogle gange ti, når de bliver *prajâpati*, "Herrer for Væsner"; de bliver igen de *syv* og de *fjorten* Manuer, som repræsentative for syv og fjorten *cyklusser* af Eksistens ("Brahmâ's Dage"); således svarende til syv *Æoner*, når de ved slutningen af det første stadie af Evolutionen transformeres de om til syv stjerne Rishier, Saptarishierne; mens deres *menneskelige* dubletter fremstår som helte, Konger og Viismænd på denne jord.

når du er blevet *tre-og-tredive år gammel* så vil du forstå mig." Således med mysteriet om *skildpadden*. Frydende sig over de Bibelske metaforers digtning, associering, med navnet Jehovah, "blændende sten," "hellige dyr," osv., og citerende fra *Bible de Vence* (Vol. XIX. p. 318) så skriver en from Fransk forfatter: "Sandelig er de alle *Elohim lige som deres Gud*; for, disse Engle antager, *gennem en hellig bemægtigelse*, selve navnet Jehovah hver gang de repræsenterer ham:" (*Pneumatologie*, Vol. II., p. 294). Ingen har nogensinde betvivlet at *det NAVN* må have været *antaget*, når det var under den Uendeliges forklædning, En Uopfattelig, da *Malachimerne* (budbringere) nedsteg for at spise og drikke med mennesker. Men hvis Elohimerne (og endda lavere Væsner), når de *antager* gud-navnet, var og stadigvæk er tilbedt, hvorfor skulle de samme Elohim kaldes *djævle*, når de fremstår under andre guders navne?

* Valget er besynderligt, og viser hvor paradoksale de første Kristne var i deres udvælgelser. For hvorfor skulle de have valgt disse symboler på Egyptisk paganisme, når ørnen aldrig nævnes i det Nye Testamente bortset fra en gang, da Jesus refererer til den som en *ådsels-æder*? (*Matt.* xxiv. 28); og i det Gamle Testamente kaldes den *uren*; og Løven gøres til et objekt for sammenligning med Satan, begge brølende af mennesker for at fortære dem; og oksen drives ud af Templet. På den anden side så bliver Slangen, som blev bragt som et eksempel henblik på at følge visdom, nu anset for at være et symbol på Djævlen. Kristus religionens esoteriske perle degraderet til Kristen teologi, kan sandelig siges at have valgt et mærkeligt og upassende *skal* at blive født i og evolueret fra.

Den Esoteriske doktrin i Østen har således tilføjet og anslået grund-tonen — som er lige så videnskabelig som den er filosofisk og poetisk, som det kan ses, under dens allegoriske klædning — enhver nation har fulgt dens forbillede. Det er fra de eksoteriske religioner at vi er nødt til at udgrave rod-ideen før vi vender os til de esoteriske sandheder, for ikke at de sidstnævnte skulle blive afvist. Desuden, kan — ethvert symbol i *enhver* national religion — blive læst esoterisk, og beviset blive tilføjet ved at de læses korrekt ved at omskrive det ind i deres korresponderende taltegn og geometriske former — ved alles ekstraordinære enighed — uanset hvor meget ideogrammerne og symboler måtte variere blandt dem selv. For oprindeligt var alle disse symboler identiske. Tag, for eksempel åbnings sætningerne i de forskellige kosmogonier: i ethvert tilfælde er de enten en *cirke*, et *æg*, eller et *hoved*. MØRKE associeres altid med dette første symbol og omgiver det, — som vist i Hinduens, den Egyptiske, det Kaldæisk-Hebraiske og endda de Skandinaviske systemer — deraf sorte ravne, sorte duer, sorte vande og endda sorte flammer; Agni's *syvende* tunge, *ild-guden* kaldt "*Kali*," "den sorte," da den var en sort flimrende flamme. To *sorte* duer fløj fra Egypten og slog sig ned på Dodona's egetræer, og gav deres navn til de Græske guder. Noa lukker en *sort* ravn ud efter syndfloden, som er et symbol på den Cosmiske pralaya, hvorefter den virkelige skabelse eller evolution af vores jord og menneskehed begyndte. Odin's sorte ravne flagrede rundt om Gudinden Saga og "hviskede til hende om fortiden og om fremtiden." Hvad er den sande mening med alle disse sorte fugle? De er alle forbundet med oprindelig visdom, som flyder ud af den før-cosmiske Kilde til alt, symboliseret ved Hovedet, Cirklen, Ægget; og de har alle en identisk mening og relaterer til det ur Arketypiske menneske (Adam Kadmon) den skabende oprindelse til alle ting, som består af Hærskaren af Cosmiske Kræfter — de Skabende Dhyan-Chohaner, ovenfor hvilke alt er mørke.

Lad os udforske Kabalaens visdom — selv om den er sløret og forvrænget sådan som den er nu, — for i det mindste at angive en approksimeret mening i dens numeriske sprog, med hensyn til ordet "ravn." Det er dets tal værdi som angivet i "Source of Measures."

"Udtrykket *Ravn* bruges kun én gang, og det angives som *eth-h'orebv* אַתְּ הָעֵרֶב , = 678, eller 113×6 ; mens Duen nævnes fem gange. Dets værdi er 71, og $71 \times 5 = 355$. Seks diametre, eller *ravnen*, krydsende, ville inndelege omkredsen i en cirkel på 355 i 12 dele eller afdelinger; og 355 underinddelt for hver enhed med 6, ville give $213 \cdot 0$, eller *hovedet* ("begyndelsen") i det første vers i Første Mosebog. Dette divideret eller underinddelt, på samme måde, med 2, eller de 355 med 12, vil give $213 \cdot 2$, eller ordet *B'rash*, בְּרֵאשִׁית, eller det første ord i Første Mosebog, med dets præpositionelle præfiks, betegnende den samme konkretiserede generelle form

astronomisk, med den som det her er hensigten." Nu er den hemmelige læsning af det første vers i Genesis: "In Rash (B'rush) eller hoved, udviklede guderne, Himlene og Jordan" — så er det let at forstå den esoteriske mening med *ravnen*, når først den ligelige mening med Syndfloden (eller Noa's Syndflod) er konstateret. Uanset hvad de mange andre meninger for denne sindbillede allegori kan være, så er dens hovedmening den for en ny cyklus og en ny Runde (vores *Fjerde* Runde.)* "Ravnen," eller *Eth-H'Orebv*, giver den samme numeriske værdi som "Hovedet," og vendte ikke tilbage til arken, mens duen vendte tilbage, bærende en oliven-gren, da Noa, det nye menneske i den nye Race (hvis prototype er Vaivasvata Manu), forberedte sig på at forlade arken, livmoderen (eller *Argha*) af jordisk natur, er symbolet på det rent åndelige, kønsløse og androgyne menneske fra de første tre Racer, som forsvandt fra jorden for altid. Numerisk er Jehovah, Adam, Noa, ét i Kabalaen: i bedste fald, er det så Guddommen nedstigende på Ararat (senere hen Sinai), for at inkarnere hans *billede* i mennesket, gennem den naturlige proces, herefter: moderens livmoder, hvis symboler er arken, bjerget (Sinai), osv., i *Første Mosebog*. Den Jødiske allegori er på en gang astronomisk, og rent fysiologisk snarere end antropomorfisk.

Og her ligger kløften mellem de to systemer (Aryansk og Semitisk), selv om de er bygget på samme grundlag. Som vist af en udbreder af Kabalaen, "den grundlæggende ide der lå bag Hebræernes filosofi var at Gud indeholdte alle ting indeni ham selv og at mennesket var *hans billede*; mennesket, inklusiv kvinden (som Androgyne);" og at "geometri og tallene (og målingerne anvendelig med hensyn til astronomi) er indeholdt i udtrykkene *mand* og *kvinde* ; og det tilsyneladende misforhold ved sådan en metode blev elimineret ved at vise forbindelsen af mand og kvinde med en særegent system af tal og målinger og geometri, ved parturiente tids-perioder, som tilføjede de forbindende link mellem de viste udtryk og faktaene, og fuldkommengjorde den brugte metode." Det fremføres at den første årsag er absolut uopfattelig, "symbolet på dens første *forståelige manifestation* var undfangelsen af en cirkel med dens diameter linje, for på en gang at bære ideen om geometri, fallicisme, og astronomi;" og dette blev til sidst anvendt for den "enkle betegnelse for menneskelige forplantningsorganer."† Derfor forårsages hele cyklussen af begivenheder

* Bryant har ret i at sige "Druid Bardesin siger om Noa at da han kom ud af arken (fødslen af en ny cyklus), efter et ophold der i på et år og en dag, de $364 + 1 = 365$ dage, da blev han lykønsket af Neptun med hans fødsel fra Oversvømmelsens vande, som ønskede ham et *glædeligt Nyt År*." "Året," eller cyklussen, var esoterisk, den nye race af mennesker *født fra kvinden* efter adskillelsen af kønnene, som er *den sekundære* mening med allegorien: dens primære mening er begyndelsen af den Fjerde Runde, eller den *ny Skabelse*. † *Unpubl. MSS.* (Men se "*Source of Measures.*")

fra Adam og Patriarkerne ned til Noa at blive anvendt til fallisk og astronomisk brug, den ene regulerende den anden, som for eksempel de lunare perioder. Derfor, begynder deres *skabelsesberetning*, også, efter at de kommer ud af Arken, ved afslutningen på oversvømmelsen — ved den Fjerde Race. Hos det Aryanske folk er det anderledes.

Østlig Esoterisme har aldrig degraderet den Ene Uendelige Guddom, indeholderen af alle ting, til sådanne anvendelser; og det vises ved fraværet af Brahmâ i Rig Veda og de beskedne positioner okkuperet der i af Rudra og Vishnu, som blev de kraftfulde og store Guder, de "Uendelige" i de eksoteriske trosretninger, tidsaldre senere. Men selv de, "Skaberne" som de tre kan være, er ikke direkte skabere og "forfædre til mennesker." De sidstnævnte vises at okkupere en endnu lavere skala, og kaldes Prajâpatier, Pitrier (vores lunare forfædre), osv., osv. — aldrig den "Ene Uendelige Gud." Esoterisk filosofi viser kun det *fysiske* menneske som *skabt i billedet* fra Guddommen; men den sidstnævnte er kun "de *mindre guder*." Det er det HØJERE-SELV, det sande EGO som alene er guddommelig og GUD.

§ XIII.

DE SYV SKABELSER.

"DER var hverken dag ej heller nat, ej heller himmelrum ej heller jord, ej heller mørke ej heller lys, ej heller nogen som helst anden ting undtagen kun EN, uforståelig for intellektet, eller DET som er Brahma og Pumis (Ånd) og Prâdhana (grovt stof)" (Veda: "*Vishnu Purâna Commentary*"); eller bogstaveligt: "En Prâdhânika Brahma Ånd: DET var." "Prâdhânika Brahma Ånden" er Mulaprakriti og Parabrahmam.

I Vishnu Purâna, siger Parâsara til Maitreya, hans elev: — "Jeg har således forklaret dig, seks skabelser, excellente Muni. . . . skabelsen af Arvâksrotas væsnerne var den syvende, og var den for mennesket." Derefter fortsætter han med at tale om to ekstra og meget mysteriøse skabelser, fortolket forskelligt af kommentatorerne.

Origen, som kommenterer bøgerne skrevet af Celsus, hans opponent — bøgerne som alle blev ødelagt af de forsigtige Kirkefædre — svarer tydeligt på hans modsigers afvisninger og afslører hans system på samme tid. Det var tydeligt *syvfoldigt*. Men hans teogoni, skabelsesberetningen for stjernerne og planeterne, den for lyd og farve, fik alle som et svar satire, og intet bedre. Celsus, ser du, "der ønskede at udvise sin lærdom," taler om en stige for skabelse med *syv porte*, og på toppen

af den den ottende — altid lukket. Mysterier i de Persiske Mithraer forklares og "desuden er musiske grunde, tilføjet." . . . Og yderligere til disse stræber han efter "at tilføje en anden forklaring også med musiske betragtninger,"* — dvs., med de syv toner i skalaen, Stjernernes Syv Ånder, osv., osv.

Valentinus udbreder sig om kraften fra de store Syv, som blev påkaldt for at frembringe dette univers efter at *Ar(r)hetos*, eller den Uopfattelige, hvis navn består af syv bogstaver, havde repræsenteret den første *hebdomade*. Dette navn (*Ar(r)hetos*) er et med henblik på at indikere den Ene's (*logosen's*) Syvfoldige natur. "Gudinden Rhea," siger Proclus i *Timaeus* (p. 121), "er en Monade, Duade, og Heptade," som i sig selv forstår alle *Titanidæ*, "som er syv."

De *Syv Skabelser* findes i næsten enhver *Purâna*. De er alle forudgået af det Wilson oversætter som — "det uopdelte Princip," absolut Ånd uafhængig af nogen relation med sansobjekter. De er — (1) *Mahattattwa*, den Universelle Sjæl, Uendeligt Intellekt, eller Guddommeligt Sind; (2) *Bhûta* eller *Bhûtasarga*, elemental skabelse, den første differentiering af Universel uopdelt Substans; (3) *Indriya* eller *Aindriyaka*, organisk evolution. "Disse tre var Prâkrita skabelserne, *udviklingen af uopdelt natur* gået forud af det uopdelte princip"; (4) *Mukhya*, den grundlæggende skabelse af sansbare ting, var den for livløse legemer†; (5) *Tairyagyonya*, eller *Tiryaksrotas*, var den for dyrene; (6) *Urdhwasrotas*, eller den for guddommelighederne ‡ (?); (7) *Arvaksrotas*, var den for mennesket. (*Se Vishnu Purâna.*)

Dette er rækkefølgen angivet i de *eksoteriske* tekster. Ifølge esoterisk lære er der syv primære, og syv sekundære "skabelser;" de førstnævnte er de *selv-evolverende* Kræfter fra den ene *årsagsløse* KRAFT; de sidstnævnte, viser det manifesterede Univers emanerende fra de allerede differentierede *guddommelige* elementer.

Esoterisk, så vel som eksoterisk, står alle de ovenfor nummererede Skabelser for de (7) perioder med Evolution, uanset det er efter en Brahmâ's "Tidsalder" eller en "Dag." Dette er læren *per excellence* indenfor Okkult Filosofi, som, imidlertid, aldrig bruger udtrykket "skabelse," ej heller evolution, "med hensyn til *primær* 'Skabelse':" men kalder alle sådanne *kræfter* "den Årsagsløse Kraft's *aspekter*." De syv

* Origen *contra Celsum*, b. vi., ch. xxii.

† Teksten siger: "Og den fjerde skabelse er *her* den primære, for livløse *ting* vides slående at være primære." (*Se Fitzedward Hall's Corrections.*)

‡ Hvordan kan "guddommeligheder" være blevet skabt *efter* dyrene? Den esoteriske mening med udtrykket "dyrene" er *kimene til alt dyrisk liv* inklusiv mennesket. Mennesket kaldes et *offerdyr*, og et dyr som er det eneste blandt dyrisk skabelse som ofrer til guderne. I de hellige tekster, så menes *desuden* med de "hellige dyr," ofte de 12 tegn i zodiakken, sådan som allerede bemærket.

perioder nedgøres i Biblen til seks skabelses-dage og den syvende *dag* med hvile, og de Vestlige hænger fast i det bogstavelige. Når den aktive Skaber indenfor Hindu filosofien, har frembragt gudernes verden, *kimene* fra alle de udifferentierede elementer og rudimenterne til fremtidige sansninger (kort sagt, noumena verdenen), så forbliver Universet uforandret i en "Brahmâ's Dag," en periode på 4.320.000.000 år. Dette er den *syvende* passive periode eller "Sabbat-dagen" hos Østlig filosofi, som følger efter seks perioder med aktiv evolution. I *Satapatha Brâhmana* radierer "Brahma" (neuter), den *absolutte Årsag* til alle Årsager, der guderne. Efter at have radieret guderne (gennem dets iboende natur) afbrydes arbejdet. I Manu's 1'te Bog siges det. "Ved udåndingen af hver nat (pralaya) vågner Brahmâ som har sovet, og, FORÅRSAGER *udelukkende gennem bevægelsens energi* at emanere ånden fra *sig selv*, ånden som i sin essens er, og alligevel ikke er."

I *Sepher Jezirah*, den Kabalistske Skabelsens Bog, har forfatteren helt tydeligt gentaget Manu's ord. I den repræsenteres Guddommelig Substans til alene at have eksisteret i al evighed, uudgrundelig og absolut; og som havende udstrålet Ånden fra sig selv. "En er den levende Gud's Ånd, velsignet være hans Navn, som altid lever! Stemme, Ånd, og Ord, dette er den Hellige Ånd." (*Sepher Jezireh*, ch. 1, *Mishna IX*.) Og dette er den Kabalistske abstrakte Treenighed, så uceremonielt antropomorfiseret af Fædrene. Fra denne trefoldige ENE emanerede hele Kosmos. Først fra EN emanerede tallet TO, eller Luft, den skabende element; og derefter tallet TRE, *Vand*, udgået fra luft; *Æter* eller *Ild* fuldkommengør de mystiske fire, Arba-il. (Ibid.) I den Østlige doktrin er Ild det første Element — *Æter*, syntetiserer det hele (da den indeholder dem alle).

I *Vishnu Purânaen*, er alle syv perioder angivet, og "Ånd-Sjælens" progressive Evolution, og stoffets (eller princippernes) syv former vist. Det er umuligt at nummerere dem i dette værk. Læseren bedes granske en af Purânaerne.

"R. Yehudah begyndte skrives det: 'Elohim sagde: Lad der være et firmament, i midten af vandene. . . . På tiden hvor den Hellige . . . skabte verdenen, da skabte Han (de) syv himle Ovenfor. Han skabte syv jorde Nedenfor, syv have, syv dage, syv floder, syv uger, syv år, syv tider, og 7.000 år har verden været. . . . det syvende af alle årtusinderne. Så her er der syv jorde Forneden, de beboes alle undtagen de som er ovenfor, og de . . . nedenfor. Og . . . mellem hver jord, spredes en himmel (firmament) ud mellem hver af dem. . . . Og der er i dem (disse jorde) væsner som ser forskellig ud fra hinanden . . . men hvis du afviser og siger at alle børn i verdenen kom fra Adam,

så er det ikke sådan. . . . Og de lavere jorde, hvor kommer de fra? De er *fra jordens kæde*, og fra himlen forneden," osv., osv.*

Irenæus er vores vidne (og desuden, et meget uvilligt et) på at Gnostikerne lærte det samme system, meget omhyggeligt slørende den sande esoteriske mening. Denne "sløring," er imidlertid identisk med den i Vishnu Purânaen og andres. Således skriver Irenæus om Marcossianerne: "De fastholder at først frem for alt blev de fire elementer, ild, vand, jord og luft, frembragt baseret på billedet fra den primære *tetrade* ovenfor, og at derefter hvis vi tilføjer deres operationer, nemlig, varme, kulde, tørhed og fugt, så præsenteres en nøjagtig lighed med *ogdoaden*." (B. i. ch. xvii.)

Bortset fra at denne "lighed" og *ogdoaden* selv er en blindgyde, lige som Vishnu Purâna's syv skabelser, hvor til to ekstra tilføjes hvor af den ottende, angivet Anûgraha, "besidder begge kvaliteter for godhed og mørke," en Sankhya ide mere end en Purânisk. For Irenæus siger yderligere (B. i. ch. xvii.) at "de (Gnostikerne) havde en lignende ottende skabelse som var god og ond, guddommelig og menneskelig. De bekræfter at mennesket blev dannet *på den ottende dag*. Nogle gange bekræfter de at han blev skabt på den *sjette dag*, og andre gange på den ottende; med mindre, måske, de mente at hans jordiske del blev dannet på den sjette dag og hans kødlige del (?) på den ottende dag; disse to er kendetegnet ved dem."

De blev "kendetegnet" sådan, men ikke som Irenæus angiver det. Gnostikerne havde en superior *Hebdomade*, og en inferior en, i Himlen; og en tredje jordisk *Hebdomade*, på planet for stof. IAO, mysterie guden og Regenten for Månen, som angivet i Origen's diagram, var lederen af disse superiorer "*Syv Himle*,"† derfor identisk med lederen af de lunare Pitrier, navnet givet af dem om de lunare Dhyana Chohaner. "De bekræfter at disse syv himle er intelligente, og *taler om dem som værende engle*," skriver Irenæus; og tilføjer at på denne baggrund navngav de dem Iao Hebdomas, mens hans moder blev kaldt "*Ogdoas*," fordi, som han forklarede, "hun bevarede tallet for *den første fødte og primære Ogdoad fra Pleromaet*." (Ibid. b. I, v. 2).

Denne "første fødte *Ogdoad*" var (a) i teogoni den *anden Logos* (den manifesterede) fordi han blev født af den Syv-foldige *første Logos*, derfor er han den ottende på det manifesterede plan; og (b) indenfor stjerne-tilbedelse, var det *Solen*, Mårttanda — Aditi's ottende søn, som hun afviser mens hun bevarer hendes Syv Sønner, *planeterne*. For de gamle har aldrig anset Solen for at være en planet, men *som en central og Fiksstjerne*. Dette er så, den anden Hebdomad født af den *Syv-strålede* ene, Agni, Solen

* Qabbalah, p. 415-16, af T. Myer, Philadelphia.

† Kun superior i forhold til Jordens Ånder eller "Himle"

og alt resten, blot ikke de syv planeter, som er Surya's *brødre*, ikke hans *Sønner*. Disse *Astrale* guder, hvis leder hos Gnostikerne var Ildabaoth* (fra *Ilda* "barn," og *Baoth* "ægget"), Sophia Achamoth's søn, Sophia's (Visdom) datter, hvis region er Pleromaet, var hans (Ildabaoth's) sønner. Han frembringer disse seks stellare ånder fra ham selv: *Jove* (Jehovah), *Sabaoth*, *Adonai*, *Eloi*, *Osraios*, *Astaphaios*,† og det er dem som er den anden, eller inferior *Hebdomade*. Med hensyn til den tredje, så består den af de syv oprindelige mennesker, de lunare guders skygger, projiceret af den første Hebdomade. I dette adskilte Gnostikerne sig, som det ses, ikke meget fra den esoteriske doktrin undtagen at de slørede den. Med hensyn til anklagen foretaget af Irenæus, som tydelig var uvidende om "Kætternes" sande læresætninger, om at mennesket blev skabt på den *sjette* dag, og mennesket blev skabt på den *ottende*, så relaterer dette til det *indre* menneskes mysterier. Det vil kun blive forståeligt for læseren efter han har læst Bog II., og grundigt forstået den Esoteriske doktrins *Antropogenesis*.

Ildabaoth er en kopi af Manu. Den sidstnævnte praler, "Oh, bedste af to-gange-fødte mennesker! Vid at Jeg (Manu) er han, skaberen af hele denne verden, som den mandlige Virâj . . . spontant frembragte" (I., 33). Han skaber først de ti herrer for Væren, Prajâpatierne, og de som, vers 36 siger . . . "frembringer syv andre Manuer." (*The Ordinances of Manu*.) Ildabaoth gør ligeledes: "Jeg er Fader og Gud, og der er ingen ovenfor mig," udbryder han. Hans moder putter ham koldblodigt ned for det ved at sige, "Lyv ikke, Ildabaoth, for alles fader, det *første* menneske (*Anthropos*) er ovenfor dig, og ligeledes er *Anthropos*, *Anthropos's Søn*" (Irenæus, b. I, ch. xxx., 6). Dette er et godt bevis på at der var tre Logoi (ud over de Syv født af den Første), en af disse er den *Solare Logos*. Og yderligere, hvem var den "Anthropos" selv, så meget højere end Ildabaoth? De Gnostiske optegnelser alene kan løse denne gåde. I *Pistis Sophia* er navnet IEOV med de fire-selvlydede i ethvert tilfælde akkompagneret af "det Oprindeliges, eller Første menneskes" tilnavn. Dette viser igen at gnosis blot var et ekko af vores arkaiske doktrin. Navnene som svarer til Parabrahm, til Brahm, og Manu (det første *tænkende* menneske) består af en-selvlydet, tre-selvlydet og syv-selvlydet lyde. Marcus, hvis filosofi med sikkerhed var mere Pythagoræisk end noget som helst andet, taler om en åbenbaring for ham om de syv himle hver klingede en selvlyd mens de udsagde de syv navne for de syv (angeliske) hierarkier.

Når ånd har gennemtrængt hvert minutiøse atom af Kosmos' syv principper, så begynder den *sekundære* skabelse, efter den ovenfor nævnte periode med hvile.

* Se "Isis Unveiled," Vol. II., p. 183.

† Se også King's *Gnostics*. Andre sekter anså Jehovah for at være Ildabaoth. King selv identificerer ham med Saturn.

"I den *anden* 'time' skitserer skaberne (Elohim) menneskets form," siger Rabbi Simeon (*The Nuctameron of the Hebrews*). "Der er tolv timer på en dag," siger *Mishna*, "og det er under disse at skabelsen udføres." "Dagens tolv timer" er yderligere en degraderet kopi, det udtydelige, alligevel trofaste, ekko af oprindelig Visdom. De er lige som gudernes 12.000 guddommelige år, en cyklisk blindgyde. Enhver "Brahmâ's Dag" har 14 Manuer, som de Hebraiske Kabalister, imidlertid efterfølgende, i dette Kaldæerne, har forklædt til 12 "Timer."* *The Nuctameron* of Apollonius of Tyana er det samme forhold. "Dodekaederen ligger skjult i den fuldkomne Kube," siger Kabalisterne. Den mystiske mening med dette er, at de tolv store transformationer af Ånd ind i stof (de 12.000 guddommelige år) finder sted under de fire store tidsaldre, eller den første *Mahayuga*. Begyndende med det metafysiske og det supra-menneskelige, så ender den med de fysiske og rent menneskelige naturer i Kosmos og mennesket. Østlig filosofi kan angive tallet for dødelige år som løber langs linjen for de sete og usetes åndelige og fysiske evolutioner, hvis Vestlig videnskab fejler i at kunne dette.

Primær Skabelse kaldes *Skabelsen af Lys* (Ånd); og den *Sekundære* — den af Mørke (stof).† Begge findes i *Første Mosebog*, kap. i., v.2, og ved begyndelsen af kapitel ii. Den første er emanationen af *selv*-fødte guder (Elohim); den anden af fysisk natur.

Det er derfor det i *Zohar* siges: — "Oh, venner, venner, mennesket var som emanation både menneske og kvinde; så vel som på FADERENS side som på MODERENS side. Og dette er betydningen i ordene: — Og Elohim talte: 'Lad der blive Lys og der var Lys!' . . . Og dette er det 'to-foldige menneske' " Lys, er desuden, på vores plan, *mørke* i de højere sfærer.

"Mand og kvinde på FADERENS side" (Ånd) refererer til *Primær* Skabelse; og på *Moderens* (stof) side til den *sekundære*. Det to-foldige menneske er Adam Kadmon, den mandlige og kvindelige abstrakte prototype og den *differentierede* Elohim. *Mennesket* udgår fra Dhyan Chohanen, og er en "Falden Engel," en gud i eksil, som det vil blive vist.

I Indien blev disse skabelser beskrevet som følger: —

(I.) Mahat-tattwa skabelse — kaldt-således fordi den var ur selv-evolutionen af det som var nødt til at blive *Mahat* — det "guddommelige SIND, bevidst og intelligent"; esoterisk, "den Universelle sjæls *ånd*." . . . "Værdigst af asketer, gennem dens kraft (*kraften fra denne årsag*); så fremkommer enhver *frembragt* årsag ved dens korrekte natur." (*Vishnu Purâna*.) "Ved at se at alle væsners kræfter *kun* forstås

* Andet steds, afsløres identiteten imidlertid. *Se supra*, citatet fra Ibn-Gabriol og hans 7 himle, 7 jorde, osv.

† Dette skal ikke forveksles med *før-cosmisk* "MØRKE," det Guddommelige ALT.

gennem viden om *Det* (Brahma), som er ovenfor ræsonnement, skabelse, og lignende, så er sådanne kræfter henføres til Brahma." DET, udgår derfor forud for manifestation. "Den første var *Mahat*," siger *Linga Purâna*; for den ENE (dette *Det*) er hverken *først* ej heller *sidst*, men ALT. Eksoterisk, er denne manifestation, imidlertid, den "Højeste Ene's" *arbejde* (rettere et naturligt *resultat*, af en Evig Årsag); eller, som Kommentatoren siger, det kan have haft betydningen at Brahmâ derefter var *skabt* (?), som identificeret med Mahat, aktiv intelligens eller den Højestes opererende vilje. Esoterisk filosofi angiver det som "den opererende LOV."

Det er, mener vi, ved den rette forståelse af denne læresætning i Brâhmanaerne og Purânaerne hvor stridens æble hænger mellem de tre Vedantiske Sekter: Adwaitaerne, Dwaitaerne, og Visishtadvaitaerne. Den første argumenterer med rette at Parabrahman, som det absolutte *alt* ingen relation har, til den manifesterede verden — det Uendelige har ingen forbindelse med det endelige — den kan hverken *ville* ej heller *skabe*; at, Brahmâ, Mahat, Iswara, eller hvilket som helst navn den skabende kraft måtte blive kendt under, skabende guder og alt, derfor ganske enkelt er et illusorisk aspekt af Parabrahman i opfatternes opfattelser; mens de andre sekter identificerer den upersonlige Årsag med Skaberen, eller Iswara.

Mahat (eller Maha-Buddhi) er, hos Vaishnaverne, imidlertid, guddommeligt sind *i aktiv operation*, eller, som Anaxagoras angiver det, "et instruerende og disponerende sind, som var årsagen til alle ting," — *Νοῦς ὁ διακοσμῶντε και πάντων ἄπιος*.

Wilson så med et blik den tankevækkende forbindelse mellem *Mahat* og den Fønikiske Mot, eller *Mut*, som var kvindelig hos Egypterne — Gudinden Mout, "Moderen" — "som, lige som Mahat," siger han, "var det første produkt af blandingen (?) af Ånd og stof, og det første rudiment i Skabelsen": "Ex connexione autem ejus spiritus prodidit Mot Fra hvis sæd alle levende ting blev skabt" — gentager Bruckner (I., 240) — givende det en endnu mere materialistisk og antropomorisk farve.

Ikke desto mindre, ses den esoteriske betydning af doktrinen gennem enhver eksoterisk sætning på overfladen af de gamle Sanskrit tekster som behandler ur Skabelse. "Da den Højeste Sjæl, Verdens *altgennemtrængende* (Sarvaga) Substans, efter at være gået (*blevet trukket*) ind i stof (prakriti) og Ånd (purusha), *agiterede*, de *foranderlige og uforanderlige principper*, så var Skabelsens (manvantara) sæson ankommet."*

* Grækernes *nous*, som er (åndeligt eller guddommeligt) sind, eller *mens*, "Mahat," opererer på stof på den samme måde; det "går ind i" og *agiterer* det:

"Spiritus intus alit, totamque infusa per artus,
Mens agitat molem, et magno se corpore miscet."

I den Fønikiske Kosmogoni, "Ånd blandet med dets egne principper giver også anledning til

Esoterisk doktrin lærer at Dhyan Chohanerne er det kollektive aggregat for guddommelig Intelligens eller ur *sind*, og at de første Manuer — de syv "sind-fødte" Åndelige Intelligenser — er identiske med den førstnævnte. Derfor er "Kwan-shi-yin" — "den gyldne Drage i hvem der er syv," fra Stanza III. — ur Logosen, eller Brahmâ, den først manifesterede skabende Kraft; og Dhyani-Energierne er Manuerne, eller *kollektivt Manu-Swayambhûva*. Den direkte forbindelse, mellem "Manuerne" og "Mahat" er desuden let at se. *Manu* er fra roden *man*, "at tænke"; og tænkning udgår fra sindet. Det er, i Kosmogoni, den præ-nebulare periode.

(II.) "Den anden Skabelse," "Bhûta," var af de rudimentale principper (Tanmâtras), derfor benævnt den elementale skabelse (*Bhûta-sarga*).* Det er perioden med det første åndedrag af differentiering af de *før-Cosmiske* Elementer eller stof. *Bhûtâdi* betyder bogstaveligt "Elementernes oprindelse," og går forud for *Bhûta-sarga* — "skabelsen" eller differentieringen af disse Elementer i ur "Akâsa" (Chaos eller Vakuum).† I "Vishnu Purânaen" siges den at bevæge sig langs, og tilhøre, *Ahankâra*'s trefoldige aspekt, oversat Egoisme, men betyder rettere den uoversættelige udtryk "JEG-ER-HEDEN," som først udgår fra "Mahat," eller guddommeligt sind; Selv-hedens første skyggeagtige skitsering, for "ren" *Ahankâra* bliver "lidenskabelig" og til sidst (indledende)

skabelse"; (*Brucker*, I., 240); den Orfiske triade viser en identisk doktrin: for der er *Phanes* (eller Eros), *Chaos*, indeholdende grovt *udifferentieret* Cosmisk stof, og *Kronos* (tid), de tre sam-arbejdende principper, emanerende fra det Uerkendelige og skjulte *punkt*, som frembringer "Skabelsens" arbejde. Og de er Hinduens *Purusha* (*phanes*), *Pradhâna* (*chaos*), og *Kâla* (*Kronos*) eller *tid*. Den gode Professor Wilson kan ikke lide ideen, lige som ingen præstelig Kristen, uanset hvor liberal ville. Han bemærker at "som nu forklaret, så er *blandingen* (af den Højeste Ånd eller Sjæl) *ikke mekanisk*; den er *en indflydelse eller et resultat udvirket på mellemliggende agenter* som frembringer resultater." Sætningen i *Vishnu Purâna*: "Da en duft alene påvirker sindet i dets nærhed, og ikke fra nogen som helst øjeblikkelig operation på sindet selv, således influerede den Højeste skabelsens elementer," forklarer den ærværdige og lærde Sanskrit-kyndige korrekt . . . : "Lige som parfumer ikke glæder sindet ved konkret kontakt, men ved indtryk de gør på lugtesansen, som kommunikerer dem til sindet," tilføjer: "Den Højestes indgang ind i ånd, så vel som stof, er *mindre forståelig* end opfattelsen som angives om det andre steder, som ånds *infusion*, identificeret med den højeste, ind i Prakriti eller stof alene." Han foretrækker verset *Padma Purâna*: "han som kaldes den Prakriti's mandlige (ånd) . . . den samme guddommelige Vishnu gik ind i Prakriti." Denne "opfattelse" er sandelig mere lig med den plastiske karakter i visse vers i Biblen med hensyn til Patriarkerne, så som Lot (*Første Mosebog*. xix., 34-38) og endda Adam (*iv*, v. 1), og andre af en endnu mere antropomorfisk natur. Men det er netop det som ledte Menneskeheden til *Fallicisme*, den Kristne religion er gennemvævet med den, fra det første kapitel fra den *Første Mosebog* ned til *Åbenbaringen*.

* Alle disse sætninger er citeret fra "Vishnu Purâna," Book I., ch. ii.

† Vishnu er både Bhûtesa, "Elementernes Herre, og alle ting," og *Viswarûpa* "Universel Substans eller Sjæl."

"rudimentale;" den er "oprindelsen til bevidst så vel som *ubevidst* væren," selv om den Esoteriske skole afviser ideen om at noget som helst kan være "ubevidst" — undtagen på dette (vores) plan for illusion og uvidenhed. På dette stadie af den Anden Skabelse, fremstår Manuernes hierarki, Dhyan Chohanerne eller Devaerne, som er oprindelsen til Form (rûpa): *Chitrasikhandina* (strålende-toppe) eller *Riksha* — disse Rishier som var blevet de grundlæggende sjæle for de syv stjerner (i den Store Bjørn).* I astronomisk og Kosmogonisk sprog relaterer denne Skabelse til det første stadie af Cosmisk-liv, *Ild-Tåge* Perioden efter dens Chaos stadie,† når atomer udgår fra *Laya*.

(III.) Den tredje (*Indriyaen*) var den modificerede form af *Ahankâra*, opfattelsen af "Jeg," (fra "*Aham*," "Jeg") benævnt den organiske Skabelse, eller skabelsen af sanserne (*Aindriyaka*). "Disse tre var Prâkrita skabelsen, de (opdelte) udviklinger fra uopdelt natur som blev forudgået af det uopdelte princip." "Forudgået af," burde her erstattes med "begyndt med," Buddhi; for den sidstnævnte er hverken en opdelt ej heller en *uopdelt kvantitet*, men tager del i begges natur, i mennesket så vel som i Kosmos; en enhed — en menneskelig MONADE på illusionens plan — når den først er gjort fri fra de tre former for *Ahankâra* og frigjort fra dets jordiske manas, så bliver Buddhi i sandhed en fortsættende kvantitet, både i varighed og udstrækning, fordi den er evig og udødelig. Tidligere påstås det, at den *tredje* Skabelse "bugnende med godheds kvalitet, er benævnt *Urdhvasrotas*"; og en side eller to længere frem refereres *Urdhvasrotas* skabelsen til som "den sjette skabelse . . . den med guddommeligheder" (p. 75). Dette viser klart at tidligere så vel som senere manvantaraer bevidst er blevet sammenblandet, for at forhindre den pro-

* Se angående deres *post-udgaver*, Afhandlingen skrevet af Trithemius (Agrippa's master, 16th cent.). "Angående de syv sekundære, eller Åndelige Intelligenser, som, efter Gud, bevæger Universet;" ud over hemmelige cyklusser og mange profetier, fremlæggende, visse sandheder og trosopfattelser om Geniierne, eller Elohimerne, som præsiderer over og guider de syvfoldige stadier i Verdens Forløb.

† Fra begyndelsen, har Orientalisterne fundet sig selv plaget af store vanskeligheder med hensyn til at betragte nogen mulig orden i de Purâniske *Skabelser*. Brahma forveksles meget ofte med Brahmâ, af Wilson, hvilket han kritiseres for af hans efterfølgere. De "*Originale Sanskrit Tekster*" foretrækkes af Mr. Fitzedward Hall frem for oversættelsen af *Vishnu Purâna* og tekster, til dem brugt af Wilson. "Havde Professor Wilson nydt fordelene som nu er til rådighed for den studerende af Indisk filosofi, så ville han uden tvivl have udtrykt sig selv anderledes," som nævnt af redaktøren af hans værker. Dette minder en om svaret givet af en af Thomas Taylor's beundrere til de videnskabsfolk som kritiserede hans oversættelser af Platon. "Thomas Taylor har måske haft mindre viden om det Græske end hans kritikere har, men han forstod Platon langt bedre end de gør," siger han. Vores nuværende Orientalister forvrænger den *mystiske* betydning i Sanskrit teksterne langt mere end Wilson nogensinde gjorde, selv om den sidstnævnte unægtelig er skyldig i meget store fejl.

fane i at opfatte sandheden. Dette kaldes "urimeligheder" og "selvmodsigelser" af Orientalisterne.*

Denne "skabelse" af de udødelige, "*Deva-Sarga*," er den sidstnævnte af de første serier, og har en universel reference; nemlig, til Evolutioner generelt, ikke specifikt til vores *Manvantara*; men den sidstnævnte begynder med det samme om og om igen, hvilket viser at den referer til mange særskilte Kalpaer. For det siges at "ved slutningen af den foregående (*Padma*) kalpa, der vågnede den guddommelige Brahmâ fra hans nats søvn og iagttog universet som tomt." Derefter vises Brahmâ endnu en gang gående hen over de "syv skabelser" i evolutionens sekundære stadie, gentagene de første tre på det objektive plan.

(IV.) *Mukhya*, den Primære da den begynder serien for fire. Hverken ordet "livløse" legemer ej heller endnu *ubevægelige* ting, som oversat af Wilson, giver en korrekt ide om Sanskrit udtrykkene der er brugt. Esoterisk filosofi er ikke den eneste som afviser ideen om at noget som helst atom er *uorganisk*, for det findes også indenfor ortodoks Hinduisme. Desuden, siger Wilson selv (*in his collected Works, vol. iii., p. 381*): "Alle Hindu systemerne anser plante legemer som begavet med liv . . ." *Charâchara*, eller de synonyme *sthâvara* og *jangama*, er, derfor, unøjagtigt angivet som "livløse" og "ubevægelige," "følede væsner," og "ubevidste," eller "bevidste og ubevidste væsner," osv., osv. "Bevægelige og fastlagte" ville være bedre, da træer anses for at besidde sjæle." *Mukhya* er "skabelsen" eller organisk evolution af planteriget. I denne *sekundære* Periode, evolueres de tre grader af Elementale eller Rudimentale Naturriger i denne verden, *omvendt* korresponderende i rækkefølge til de tre Prakriti skabelser i den primære periode for Brahmâ's aktivitet. Da i denne periode, med ordene fra "Vishnu Purâna": "Den første skabelse var den af *Mahat* (Intellekt), den anden, af *Tanmâtras* (rudimentære principper), og den tredje, den for sanser (*Aindriyaka*"); i denne, står rækkefølgen for de Elementale Kræfter således: (1) De *spirende* Kraft centre (intellektuelt og fysisk); (2) de rudimentale principper — *nerve-kraft*, så at sige; og (3) spirende *opfattelsesevne*, som er *Mahat* i de lavere naturriger, især udviklet i den tredje orden af Elementaler; disse efterfølges af

* "De tre Skabelser begyndende med Intelligens er elementale, men de seks skabelser som udgår fra serien hvor af Intellekt er den første er Brahmâ's værk" (*Vâyu-Purâna*). Her betyder "skabelser" overalt Evolutions *stadier*. *Mahat*, "Intellekt" eller *sind* (som korresponderer med *Manas*, den førstnævnte er på det Cosmiske, og den sidstnævnte på det menneskelige plan) står her, også, lavere end *Buddhi* eller Supra-guddommelig Intelligens. Når vi, i *Linga Purâna* derfor læser at "den første Skabelse var *Mahat*'s, Intellekt værende den første i manifestation," vi må referere denne (specificerede) skabelse til den første evolution i vores system eller endda vores Jord, ingen af de forudgående bliver diskuteret i *Purânaerne*, men kun hentydet til lejlighedsvis.

mineralers objektive rige, hvor opfattelsesevnen i den sidstnævnte er fuldstændig latent, for kun at gen-udvikles i planterne). *Mukhya* "Skabelsen," er derfor midter-punktet mellem de tre lavere og de tre højere naturriger, som repræsenterer de syv esoteriske naturriger i Kosmos, lige som for Jorden.

(V.) *Tiryaksrotas* (eller *Tairyagyonya*) skabelsen,* den med de "(hellige) dyr," kun korresponderende på Jorden, til den umælende dyre skabelse. Det som menes med "dyr," i *primær* Skabelse, er kimen til opvågnende bevidsthed eller af *opfattelsesevne*, det som svagt spores i nogle sensitive planter på Jorden og mere tydeligt i de *protistiske* bakterier.† På vores klode, i den første runde, går dyre "skabelse" forud for menneskets, mens den førstnævnte (eller pattedyret) evolverer fra den sidstnævnte i vores fjerde runde — på det fysiske plan: i Runde I. trækkes dyre atomerne ind i en kohæsion af menneskelig fysisk form; mens det modsatte sker i Runde IV. i overensstemmelse med magnetiske tilstande udviklet i livet. Og dette er *metempsychosis* (Se "*Mineral Monad*" i "*Five Years of Theosophy*," p. 276). Dette femte stadie af evolution, eksoterisk kaldt "Skabelse," kan anskues i både de *Primære* og *Sekundære* perioder, en som den *Åndelige* og *Cosmiske*, den anden som den *materielle* og *jordiske*. Det er *Archibiosis*, eller livs-oprindelse — "oprindelse," så vidt som det, selvfølgelig, angår *manifestationen* af liv på alle syv planer. Det er ved denne periode i Evolution at den *absolut evige* universelle bevægelse, eller vibration, det som i Esoterisk sprogbrug kaldes "det STORE ÅNDEDRAG," differentierer i det oprindelige, første manifesterede ATOM. Mere og mere, efterhånden som kemisk og fysiske videnskaber gør fremskridt, så finder dette okkulte aksiom dets bekræftelse i verdenen af viden: den videnskabelige hypotese, at selv de simpleste elementer af stof er identiske i naturen og kun adskiller sig fra hinanden på grund af variationen i distributionen af *atomer* i molekylet eller partiklen af substans, eller dets *atomiske vibrations* tilstande, vinder hver dag mere og mere fodfæste.

Således, lige som differentieringen af ur kimet til liv er nødt til at gå forud for Dhyan Chohanen i *den tredje* gruppe eller hierarkiet for Væren i Primær Skabelse, før disse "guder" kan blive rūpa (legmeliggjorte i deres første ætæreale form), lige så er dyre skabelsen

* Professor Wilson oversætter det, som om dyrene var højere på skalaen i "skabelsen" end guddommeligheder, eller engle, selv om sandheden om devaerne er meget klart nævnt længere fremme. Denne "skabelse," siger teksten, er både primær (*Prâkrita*) og sekundær (*Vaikrita*). Det er den sidstnævnte, som vedrører oprindelsen af guderne fra Brahmâ (den *personlige* antropomorfe *skaber* af vores materielle univers); det er den førstnævnte (*primære*) som påvirker Rudra, som er den øjeblikkelige frembringelse af det første princip. Rudra er ikke alene en betegnelse for Siva, men omfatter aktører for skabelse, engle og mennesker, som det vil blive vist længere fremme.

† Hverken plante ej heller dyr, men en eksistens mellem de to.

af den samme grund nødt til at gå *forud*, for det *guddommelige* MENNESKE på jorden. Og det er derfor at vi i Purânaerne finder: "Den femte, Tairyagyonya skabelsen, som var den for dyrene, og —

(VI.). Urdhvasrotas skabelsen, eller den med guddommeligheder (*Vishnu Purâna Book I. ch. i.*). Men disse (guddommeligheder) er ganske enkelt prototyper på den Første Race, fædrene til deres "sind-fødte" afkom med *bløde* knogler.* Det er dem som blev *Evolvererne* af de "Sved-fødte" — et udtryk forklaret i Bog II. Til sidst, følger den sjette "Skabelse", og "Skabelse afsluttes generelt af —

(VII.). Evolutionen af "Arvaksrotas væsner, som var de syvende, og var den for mennesket" (*Vishnu Purâna, Book I.*).

Den "ottende skabelse" nævnt er overhovedet ikke en *Skabelse*; det er igen en *blindgyde*, for den refererer til en ren mental proces: viden om den "niende" skabelse, som, på sin side, er et resultat, som manifesterer i det *sekundære* af det som var en "Skabelse" i den *Primære (Prâkrita)* Skabelse.† Den *Ottende*, derfor kaldt *Anûgraha (Pratyayasargaerne* eller Sankhyaernes *intellektuelle* skabelse, forklaret i *Karika*, v. 46, p. 146), er "den skabelse som vi har en *opfattelse af*" — i dens esoteriske aspekt — og "som vi giver intellektuelt samtykke *Anûgraha*) i modsætning til *organisk skabelse*." Det er den korrekte opfattelse af vores relationer til hele rækken af "guder" og især af de som vi tillægger *Kumâraerne* — den såkaldte "Niende Skabelse" — som i virkeligheden er et aspekt af eller refleksion af den sjette i vores manvantara (*Vaivasvataen*). "Der er en *niende*, *Kumâra* Skabelse, som er både primær og sekundær," siger *Vishnu Purâna*, den ældste af sådanne tekster.‡ "*Kumâraerne*," forklarer en *esoterisk* tekst,

* "Skabte væsner" — forklarer *Vishnu Purâna* — "selv om de ødelægges (i deres individuelle former) ved perioderne for opløsning, selv om de alligevel påvirkes af de gode eller onde handlinger i tidligere *eksistenser*; så fritages de aldrig fra deres konsekvenser. Og når Brahmâ frembringer verdenen på ny, så er de hans viljes afkom . . ." "*Samlende hans sind ind i sig selv (Yoga* villende), så skaber Brahmâ de fire ordner af væsner, benævnt guder, dæmoner, *ophav*, og MENNESKET" . . . "ophavene" betyder prototyper og Evolverere af den første Rod Race af mennesker. Ophavene er Pitrierne, og er af syv klasser. De siges i *eksoterisk* mytologi at være født fra *Brahmâ's side*, lige som Eva fra Adam's ribben.

† "Disse forestillinger," bemærker Dr. Wilson, "fødslen af Rudra og viismændene, synes at være *lånt* fra Saivaerne, og være akavet indpodet på Vaishnava systemet." Den esoteriske mening burde have været konsulteret førend man drister sig ud i en sådan hypotese.

‡ Parâsara, den Vediske Rishi, som modtog *Vishnu Purânaen* fra Pulastya og lærte den til Maitreya, angives af Orientalisterne i forskellige epoker. Som korrekt observeret, i *Hindu Class. Dict.* — "Spekulationer med hensyn til hans æra varierer meget fra 575 F.Kr. til 1391 F.Kr., og *kan ikke stoles på*." Helt rigtigt; men imidlertid, ikke mindre, end nogen anden datering tillagt af Sanskrit-kyndige, som er så berømte i dette departement for arbitrære forestillinger.

"er Dhyanierne, som er udgået direkte fra det højeste Princip, som gen-fremstår i Vaivasvata Manu perioden, med henblik på menneskehedens fremskridt."* Kommentatoren til *Viṣṇu Purânaen* bekræfter dette, ved at bemærke at "disse *viis-mænd* lever lige så længe som Brahmâ; og de skabes kun af ham i den *første* Kalpa, selv om deres generering er meget almindelig og inkonsekvent introduceret i *Varaha*, eller *Padma Kalpa*" (den sekundære). Således, er Kumâraerne, eksoterisk, "en skabelse fra Rudra eller Nilalohita, en udgave af Siva, ved Brahmâ, og fra andre sind-fødte sønner af Brahmâ. Men, i den esoteriske lære, er de forfædrene fra det sande åndelige SELV i det fysiske menneske — de højere Prajâpati, mens Pitrierne, eller lavere Prajâpati, ikke er mere end *ophav* til modellen, eller prototypen til hans fysiske form, skabt "i *deres* billede." Fire (og undertiden *fem*) nævnes frit i de eksoteriske tekster, tre Kumâraer er hemmelige.† (Sammenlign det som siges om "De Faldne Engle" i Bog II.).

Den Eksoteriske fire er: Sanât-Kumâra, Sananda, Sanaka, og Sanatana; og de esoteriske tre er; Sana, Kapila, og Sanat-sujâta. Særlig opmærksomhed henledes endnu en gang på denne klasse af Dhyan Chohaner, for her i ligger mysteriet om formering og arvelighed hentydet til i Bog I. (*Se de fire Angeliske Væsners Ordner; Kommentar til Stanza VII.*). Bog II. forklarer deres position i det guddommelige Hierarki. Lad os imens se hvad de *eksoteriske* tekster siger om dem.

De siger ikke meget; intet til ham som fejler i at læse mellem linjerne. "Vi må her tage tilflugt, til andre Purânaer med henblik på udledning af dette udtryk," bemærker Wilson, som ikke et øjeblik antager at han er i nærværelsen af "Mørkets Engle," den mytiske og "store fjende" i hans Kirke. Derfor, sætter han sig for ikke mere end at *belyse* at disse (guddommeligheder) som AFVISTE AT SKABE AFKOM‡ (og således gør oprør imod Brahmâ), forblev altid drenge, sådan

* De kan sandelig markere en "speciel" eller ekstra *skabelse*, da det er dem, som ved at inkarnerer sig selv i de sanseløse menneskelige skaller i de to første Rod-racer, og en stor del af den tredje Rod-race — så at sige, skaber en *ny race*: den med det tænkende, selv-bevidste og *guddommelige* menneske.

† "De fire Kumâraer (er) Brahmâ's sind-fødte Sønner. Nogle *angiver syv*" (*H. Class. Dict.*). Alle disse syv Vaidhataer, Kumâraernes patronymer, "Skaberen's Sønner," nævnes og beskrives i Iswara Krishna's "Sânkhya Kârîka" med Kommentaren fra Gaudapâdâcharya (Sankarâchârya's *Paraguru*) tilknyttet den. Den diskuterer Kumâraernes natur, selv om den afholder sig fra at nævne alle syv Kumâraer *ved navn*, men i stedet kalder dem "Brahmâ's syv sønner," som de er, da de skabes af Brahmâ i Rudra. Listen af navne den giver os er: Sanaka, Sanandana, Sanatana, Kapila, Ribhu, og Panchasikha. Men disse er igen alle *aliaser*.

‡ Så utroværdige er nogle oversættelser fra Orientalisterne at i den Franske Oversættelse af *Hari-Vamsa*, siges det "De syv Prajâpati, Rudra, Skanda (hans søn)

som navnet på den første angiver, Kumâraer: det vil sige, altid rene og uskyldige, derfor kaldes deres skabelse også "Kumâraen." (*Book I. ch. v., Vishnu Purâna.*) Purânaerne, kan måske imidlertid tilvejebringe lidt mere lys. "Altid Eksisterende som da han blev født, kaldes han her en yngling; og derfor er hans navn velkendt som Sanat-Kumâra" (*Linga purâna, prior section LXX. 174.*) I *Saiva Purânaen*, beskrives Kumâraerne altid som Yoginer. Efter at have opregnet dem siger Kumara Purânaen: "Disse fem, O Brahmanere, var Yoginer, som erhvervede fuldkommen fritagelse fra lidenskab." De er fem, fordi to af Kumâraerne *faldt*.

I alle de syv store inddelinger af Dhyan-Chohaner, eller Devaer, der er der ingen som menneskeheden er mere beskæftiget med end med Kumâraerne. De Kristne Teologer som har degraderet dem til *faldne* Engle, og nu kalder dem "Satan" og Dæmoner er uforsigtige; fordi blandt disse himmelske dvælere som *afviser at skabe*, så er Ærkeenglen Michael — den største skyts Helgen i Vestlige og Østlige Kirker, under hans dobbelte navn Skt. Michael og hans formodede kopi på jorden, Skt. George sejrende over DRAGEN — nødt til at blive givet en af de mest fremtrædende pladser. (Se Bog II., "De Hellige Drager og deres Dræbere.")

Kumâraerne, Brahmâ-Rudra's (eller Siva's) "sind-fødte Sønner"

og Sanat-Kumâra udgik for at skabe væsner." Hvorimod, som Wilson viser det, at den originale er: "Disse syv . . . skabte afkom; og ligeledes gjorde Rudra, men Skanda og Sanat Kumâra, *tilbageholdte deres kraft, afstod* fra skabelse." De "fire ordner af væsner" refereres nogle gange til som "Ambhamsi," som Wilson angiver som: "bogstaveligt Vande," og anser det for at være "et mystisk udtryk." Det er et sådan et, uden tvivl; men fejler tydeligt i at fange den *sande* esoteriske mening. "Vande" og "vand" står som symbolet på Akâsa, "ur Oceanet i Rummet," hvor på Narâyana, den selv-fødte Ånd, bevæger sig: hviler over det *som er dens afkom* (*Se Manu*). "Vand er Nara's legeme; således har vi hørt navnet vand forklaret. Da *Brahmâ* hviler på vandet, udtrykkes han derfor som *Narâyana*" (*Linga, Vayu, and Markandeya Purânas*) ". . . Rene, Purusha skabte de vandene rene . . ." på samme tid er Vand det tredje princip i det materielle Kosmos, og det Åndeliges tredje bolig: *Ånd* af Ild, Flamme, Akâsa, Æter, Vand, Luft, Jord, er kosmiske, sideriske, psykiske, åndelige og mystiske principper, *først og fremmest okkulte*, på ethvert *plan* af væren. "Guder, Dæmoner, Pirtrier og mennesker," er de fire ordner for væsner hvor til udtrykket Ambhamsi tillægges (i Vedaerne er det et synonym på guder): fordi de er alle et resultat af VANDENE (mystisk), af det Akâsiske Ocean, og af det Tredje Princip i naturen. Pirtrier og mennesker på jorden er transformationerne (genfødslerne) af guder og dæmoner (Ånder) på et højere plan. Vand er, i en anden betydning, det feminine princip. Venus Afrodite er det personificerede Hav, og moder til guden for kærlighed, frembringeren af alle guderne lige så meget som den Kristne Jomfru er Mare (havet), moder for den Vestlige Gud for Kærlighed, Nåde og Velgørenhed. Hvis den studerende af Esoterisk filosofi tænker dybt over emnet så vil han med sikkerhed finde ud af alle vinkene i udtrykket Ambhamsi, i dens mangfoldige relationer til Jomfruen i Himlen, til Alkymisternes Himmelske Jomfru, og endda den moderne Baptisters "Vande for Nåde."

de hylende og frygtelige ødelæggere af menneskelige lidenskaber og fysisk sanser, som altid er i vejen for udviklingen af de højere åndelige opfattelser og væksten i det evige indre menneske— mystisk,* er Siva's afkom, *Mahayogien*, den store protektor af alle Yogier og mystikere i Indien. De selv, værende "Jomfruelige-Asketer," afviser at skabe det materielle væsen MENNESKET. De kan udmærket være mistænkt for en direkte forbindelse med den Kristne Ærkeengel Michael, Dragen *Apophis's* "Jomfru Kombattant," hvis offer er hver sjæl som er for løst forenet med dets udødelige Ånd, den Engel der, som det vises af Gnostikerne, *afviste at skabe* lige som Kumâraerne gjorde. (*Se Bog II., "De Mystiske Drager og deres Dræbere."*) . . . Præsiderer denne Jødernes skyts-Engel ikke over Saturn (Siva eller Rudra), og Sabbaten, Saturns dag? Er han ikke kendt for at være af samme essens som hans fader (Saturn), og kaldes "Tidens Søn," *Kronos, eller Kâla* (tid), en udgave af Brahmâ (Vishnu og Siva)?" Og er "Gammel Tid" hos Grækerne, med dens le og time-glasset, identisk med den "Gamle af Dage" hos Kabalisterne: den sidstnævnte "Gamle" er et med Hinduens "Gamle af Dage," Brahmâ (i hans *trefoldige* udgave), hvis navn også er *Sanat* og *Sana*; og *Sanaischara* er Saturn, planeten (Sani og Sarra), Kong Saturn, hvis Sekretær i Egypten var Thot-Hermes den første. De identificeres således med både planeten og guden (Siva), som på deres side, vises som Saturn's prototyper, som er det samme som Bel, Baal, Siva, og Jehovah Sabbath, *Englen hvis ansigt er MIKAEL* (מִיכָאֵל "som er som Gud"). Han er protektor og skyts-Engel for Jøderne, lige som Daniel fortæller os (v. 21); og, før Kumâraerne blev degraderet, til dæmoner og faldne engle, af de som var uvidende om selve deres navne, da havde de Græske Ofitter, de okkult inklinerede forgængere og forløbere for Romersk Katolsk Kirke efter dens ophør og adskillelse fra den oprindelige Græske Kirke, identificeret Michael med deres *Ophiomorphos*, den rebelske og opponerende ånd. Dette betyder intet mere end det modsatte aspekt (symbolsk) af Ophis — guddommelig Visdom eller Christos. I *Talmud*, er *Mikael* (Michael) "*Vandets Prins*" og leder af de syv Ånder, af samme grund som at hans prototype (blandt mange andre) *Sanat-Sujâta*,

* Siva-Rudra er Ødelæggeren, lige som Vishnu er bevareren; og begge er regeneratore af åndelig så vel som fysisk natur. For at leve som en plante, må *frøet* dø. For at leve som en bevidst entitet i Evigheden, så må menneskets lidenskaber og sansning først DØ før hans krop gør det. "For at leve er at dø og at dø er at leve," er blevet for lidt forstået i Vesten. Siva, *ødelæggeren*, er *skaberen* og *Frelsen* af det Åndelige menneske, lige som han er den gode gartner i naturen. Han udluger planterne, menneskelige og kosmiske, og dræber det fysiskes lidenskaber, for at vække de åndelige opfattelser til live i, mennesket.

— Kumâraernes leder — kaldes Ambhamsi, "Vandene," — ifølge en kommentar i *Vishnu Purâna*. Hvorfor? Fordi "Vandene" er et andet navn for det "Store Dyb," ur Vandene i rummet eller *Chaos*, og betyder også "Moder," *Amba*, med betydningen Aditi og Akâsa, den Himmelske Jomfru-Moder for det synlige univers. Endvidere kaldes "flodens Vande" også "den STORE DRAGE," eller Ophis, Ophis-Morphos.

Rudraerne vil i deres Syvfoldige karakter ses som "Ild-Ånder" i "Symbollæren" tilknyttet Stanzaerne i Bog II. Der vil vi betragte Korset (3 + 4) i dets oprindelige og senere former, og vil med henblik på sammenligninger bruge de Pythagoræiske tal side om side med Hebraisk Metrologi. Den umådelige vigtighed af tallet *syv* vil således blive tydelig, som rod-tallet i naturen. Vi vil eksaminere det fra Vedaernes og de Kaldæiske Skrifers standpunkt, sådan som det eksisterede i Egypten tusinder af år F.Kr. og sådan som det behandles i de Gnostiske optegnelser; vi skal vise hvordan dets vigtighed som et grundlæggende tal har vundet anerkendelse indenfor fysisk Videnskab; og vi skal bestræbe os på at bevise at vigtigheden tillagt til tallet *syv* gennem hele oldtiden ikke skyldtes nogle fantasifulde forestillinger hos uuddannede præster, men en dybdegående viden om naturlig lov.

§ XIV.

DE FIRE ELEMENTER.

METAFYSISK og esoterisk er der kun Et ELEMENT i naturen, og ved dets rod er Guddommen; og de såkaldte *syv* elementer, hvor af fem allerede er manifesteret og har fastlagt deres eksistens, er klædningen, *sløret, på denne guddom*; direkte fra den essens som MENNESKET kommer fra, uanset det er fysisk, psykisk, mentalt eller åndeligt betragtet. Der tales generelt kun om fire elementer i den senere oldtid, fem godtages kun indenfor filosofi. For kroppen af æter er endnu ikke fuldt ud manifesteret endnu, og dens noumenon er stadigvæk "den Alvidende Fader — Æther, syntesen af resten." Men hvad er disse "ELEMENTER" hvis sammensatte legemer nu af Kemien og Fysikken er blevet opdaget at indeholde utallige under-elementer, endda tres eller halvfjerds som ikke længere omfatter det samlede forventede antal. (Se *Tillæg*, §§ XI. og XII., citater fra Hr. Crookes' Foredrag.) Lad os, i det mindste, følge deres evolution fra den *historiske* begyndelse.

De fire Elementer blev fuldt ud karakteriseret af Platon da han sagde at de var *det* "som frembringer og nedbryder de sammensatte legemer."

Derfor var Kosmostilbedelse aldrig, selv i sit værste aspekt, den fetichisme som beundrer eller tilbøder den passive eksterne form og stof i noget objekt, men søgte altid efter *noumenonet* der i. Ild, Luft, Vand, Jord, var kun den synlige klædning, symbolerne på de grundlæggende, usynlige Sjæle og Ånder — de Cosmiske guder til hvem tilbedelse blev givet af den udvidende, og simple, af respektfuld anerkendelse af den mere viise. På deres side, så blev de fænomenmæssige underinddelinger af de noumenale Elementer grundlagt af de såkaldte Elementaler, "Natur Ånderne" fra de lavere grader.

Indenfor Mochus's *Teogoni*, finder vi først Æter, og derefter luft; de to principper hvor fra Ulom, *forståelsens* (*νοήτος*) Gud (det synlige univers af stof) fødes.*

I de Orfiske hymner, evolverer Eors-Phanes fra det Åndelige Æg, som de Ætereale vinde befrugter, hvor Vind er "Guds Ånd," som siges at bevæge sig i Æther, "rugende over chaosen" — den Guddommelige "Ide." I den Hinduistiske *Katakopanishâd*, står Purusha, den Guddommelige Ånd, allerede foran det oprindelige stof, fra hvis forening fremkommer Verdens store Sjæl, "Mahâ = Atma, Brahm, Livets Ånd;"† disse sidste benævnelser er identiske med den Universelle Sjæl, eller *Anima Mundi*, Theurgikernes og Kabalisternes Astrale Lys, som er dens sidste og laveste inddeling."

Platon's og Aristotles's *στοιχεῖα*, (Elementer), var således de *ulegemlige principper* knyttet til de fire store inddelinger i vores Cosmiske Verden, og det er med rette at Creuzer definerer disse oprindelige trosopfattelser . . . *som arter for magisme, en psykisk paganisme, og en guddommeliggørelse af kræfter*; en åndeliggørelse som placerede de troende i en tæt fællesskab med disse kræfter," (Book IX, p. 850). Sandelig, så tæt, at hierarkierne for disse indflydelser og Kræfter har været klassificeret på en gradueret skala på syv fra det bestemmelige til det ubestemmelige. De er Syvfoldige, — ikke som en kunstig hjælp med henblik på at facilitere deres forståelse — men i deres sande *Cosmiske* trindeling, fra deres kemiske (eller fysiske) til deres rent åndelige sammensætning. *Guder* — hos de uvidende masser — guder uafhængige og suveræne; dæmoner hos fanatikerne, som, intellektuelle som de ofte er, er ude af stand til at forstå Ånden i de filosofiske sætninger, *in pluribus unum*. Hos de hermetiske filosoffer er de, de *relativt "blinde,"* eller "*intelligente*" KRÆFTER, alt efter hvilke af principperne i dem han beskæftiger sig med. Det nødvendiggjorde årtusinder før de, i vores kulturelle tidsalder, til sidst fandt dem selv degraderet til simple kemiske elementer.

I hvert fald, burde gode Kristne, og især de Bibelske Protestanter,

* Movers: "Phoinizer," 282.

† Weber: "Akad. Vorles," 213, 214, osv.

vide mere ærbødighed for de fire Elementer, hvis de vil vise Moses en sådan. For Biblen manifesterer betragtningen og den mystiske betydning som de havde hos den Hebraiske Lovgiver, på enhver side i Pentateuken. Teltet som indeholdte det Helligste "var et Cosmisk Symbol, i en af dens betydninger, helliget, til Elementerne, de fire kardinale punkter, og ÆTER. Josephus viser det bygget i hvidt, Æterens farve. Og dette forklarer — ifølge Clemens Alexandrinus — også hvorfor et gigantisk gardin i de Egyptiske og Hebraiske templer, støttet af fem søjler, adskilte *sanctum sanctorum* (nu repræsenteret af alteret i de Kristne kirker) hvor i alene præsterne havde adgang til at gå ind, fra delen tilgængelig for den profane. Ved dets *fire* farver symboliserede gardinet de fire hoved-Elementer, og betegnede den viden om det guddommelige som de *fem* menneske sanser kan sætte mennesket i stand til at erhverve sig ved hjælp af de *fire* Elementer. (See *Stromata* I., v. § 6).

I Cory's *Ancient Fragments*, udtrykker en af de "Kaldæiske Orakler" ideer om elementerne og Æter med sprogbrug i usædvanlig lighed med det i det *Unseen Universe*, skrevet af to eminente videnskabsfolk i vores tid.

Det siger at "alle ting er kommet fra æter, og at alt vil vende tilbage til det; at alle tings billede er uudsletteligt indpræget i den; og at den er forråds-kammer for kimene eller for alle synlige formers efterladenskaber, og endda ideer. Det synes som om at dette tilfælde på mærkelig vis bekræfter vores påstand at uanset hvilke opdagelser som bliver gjort i vores dage, så vil de findes at have været forudset i mange tusinde år af vores 'enfoldige forfædre.'" —(*Isis Unveiled.*)

Hvor fra kom vores fire elementer og Hebræernes *malachim*? De er blevet forårsaget forenet ind i Jehovah, ved et teologisk kunstgreb foretaget af Rabbinerne og de senere Kirkefædre, men deres oprindelse er identisk med de Cosmiske guders i alle andre nationer. Deres symboler, uanset de er født på Oxus bredder, på det brændende sand i Øvre Egypten, eller i de vilde skove, sære og glaciale, som dækker skråningerne og toppene af de hellige sneklædte bjerge i Thessalien, eller yderligere, på Amerikas *pampaser*, så er, gentager vi, deres symboler når de spores til deres kilde, altid ene og alene de samme. Uanset Egyptisk eller Pelasgisk, Aryansk eller Semitisk, så omfattede, *genius loci*, den lokale gud, i sin enhed al natur; men ikke specielt de fire elementer mere end en af deres skabelser, så som træer, floder, bjerge eller stjerner. *Genius loci* — en meget sen eftertanke hos de sidste under-racer til den Femte Rod-race, da den oprindelige og storslåede mening næsten var blevet tabt — var altid repræsentanten i hans akkumulerede betegnelser for alle hans kollegaer. Det var *ildens* gud, symboliseret af torden, lige som Jove eller Agni; *vandets* gud, symboliseret ved flod tyren eller en eller anden hellig flod eller kilde, lige som Varuna, Neptun osv.; *luftens* gud, manifesterende i stormen og uvejret, lige som Vayu og Indra; og jordens gud

eller ånd, som fremstod ved jordskælv, lige som Pluto, Yama, og så mange andre.

Disse var de Cosmiske guder, altid syntetiserende alt i et, som fundet i enhver kosmogoni eller mytologi. Således, havde Grækerne deres Dodonean Jupiter, som inkluderede de fire elementer og de fire kardinal punkter i sig selv, og som var anerkendt for det, i gamle Rom under den panteistiske betegnelse *Jupiter Mundus*; og som nu, i det moderne Rom, er blevet *Deus Mundus*, den ene mondæne gud, som forårsages at sluge alle andre i den seneste teologi — på grund af hans specielle præsters arbitrære beslutning.

Som guder for Ild, Luft, Vand, var de *himmelske* guder; lige som guder i de *lavere regioner* var de *underverdenens* guddomme: det sidstnævnte adjektiv gælder ganske enkelt for *Jorden*. De var "Jordens Ånder" med deres respektive navne som Yama, Pluto, Osiris, "Herren for det lavere kongerige, osv., osv.," og deres telluriske karakter beviser det tilstrækkeligt.* De gamle kendte ikke til nogen værre bolig efter døden end *Kâmaloka*, denne Jords *limbus*. Hvis det argumenteres at den Dodoniske Jupiter blev identificeret med Aidoneus, kongen for den underjordiske verden, og *Dis*, eller den Romerske Pluto og Dionysis Chthonios, det underjordiske, hvor i, ifølge Creuzer (I, vi., ch. 1), orakler blev fremlagt, så vil det blive Okkultisternes fornøjelse at bevise at både Aidoneus og Dionysis er grundlagene for Adonai, eller "Jurbo Adonai" sådan som Jehovah kaldes i Codex Nazaræus. "Du skal ikke tilbede Solen, som navngives Adonai, hvis navn også er *Kadush* og *El-El*" (*Cod. Naz.*, I, 47; se også Salmerne lxxxix., 18), og også "Herren Bacchus." Baal-Adonis hos *Sod'erne* eller de før-Babyloniske Jøders Mysterier blev Adonai'en ved Massorahen, den senere-selvlydede Jehovah. Derfor har de Romerske Katolikker ret. Alle disse Jupiterer er af samme familie; men Jehovah er nødt til at være inkluderet der i for at gøre det fuldkomment. Jupiter-*Aerios* eller Pan, Jupiter Ammon, og Jupiter-Bel-Molok, er alle korrelationer og ét med Yurbo-Adonai, fordi de er alle én cosmisk natur. Det er denne natur og kraft som skaber det specifikke jordiske symbol, og den sidstnævntes fysiske og materielle struktur, som beviser at Energien som manifesterer igennem den er lige så *udefra kommende*.

For primitiv religion var noget bedre end simpel optagethed med hensyn til fysiske fænomener, sådan som Schilling bemærkede det; og principper, mere ophøjede end vi moderne Saddukæere kender til, "var skjult under det gennemsigtige slør af sådanne kun naturlige guddomme som torden,

* *Gehenna* i Biblen var en dal nær Jerusalem, hvor de monoteistiske Jøder ofrede deres børn til Molok, hvis profeten Jeremias ord skal stoles på. Den Skandinaviske *Hel* eller *Hela* var en iskold region — igen *Kamaloka* — og det Egyptiske *Amenti* et sted for renselse. (Se *Isis Unveiled*, Vol. II., p. 11.)

vindene, og regnen." De gamle vidste og kunne skelne de *legemlige* fra de *åndelige* elementer, i naturens kræfter.

Den fire-foldige Jupiter, lige som den fire-ansigtede Brahmâ — den luftige, den funklende, den jordiske, og marine guden — herren og mesteren for de fire elementer, kan stå som en repræsentant for de store Cosmiske guder i enhver nation. Mens givende magt over ilden til Hefaistos-Vulkan, over havet, til Poseidon-Neptun, og over Jorden, til Pluto-Aidoneus — så var den LUFTIGE Jove alle disse; for ÆTHER, har fra begyndelsen, haft forrang over, og var syntesen af, alle elementerne.

Traditionen peger på en grotte, en stor hule i ørkenerne i det Centrale Asien, hvor ind lys strømmer gennem dets fire tilsyneladende naturlige åbninger eller kløfter placeret på kryds ved de fire kardinal punkter på stedet. Fra middag til en time før solnedgang strømmer dette lys ind, i fire forskellige farver, sådan som påstået — rød, blå, orange-gylden, og hvid — på grund af enten naturlig eller kunstige forberedte forhold i vegetationen og jorden. Lyset konvergerer i centrum rundt om en søjle af hvid marmor med en klode på den, som repræsenterer vores jord. Den kaldes "Zaratustra grotten."

Når de inkluderes under kunstarterne og videnskaberne for den fjerde race, Atlantidernes, så antog de fire elementers fænomenmæssige manifestation, med rette tillagt af troende på Cosmiske guder til de sidstnævntes intelligente indblanding, videnskabelig karakter. De gamle præsters *magi* bestod, i disse dage, i at adressere *deres guder på deres eget sprog*. "Jordens menneskers tale kan ikke nå Herrerne. Hver må adresseres på sproget for sit respektive element" — er en sætning som vil vise sig frugtbar med mening. Den angivne "*The Book of Rules*" tilføjer som en forklaring på *Element*-sprogets natur: "Det består af *lyde*, ikke ord; af lyde, tal og figurer. Han som ved hvordan man blander de tre, vil fremkalde svaret fra overopsyns Kraften" (regent-guden for det specifikke behøvede element).

Således er dette "sprog" et med *besværgelser* eller MANTRAER, som de kaldes i Indien, hvor lyd er *den mest kraftfulde og effektive magiske agent, og den første af nøglerne som åbner døren til kommunikation mellem Dødelige og de Udødelige*. Han som tror på Skt. Paulus ord og lære, har ingen ret til fra den sidstnævnte kun at udvælge de sætninger han vælger at godtage, med henblik på at afvise andre: og Skt. Paulus lærer unægtelig om eksistensen af cosmiske guder og deres tilstedeværelse blandt os. Paganismen prædikede en dual og samtidig evolution: "skabelse" — "*spiritualem ac mundanum*," sådan som den Romerske Kirke angiver det — tidsaldre før ankomsten af denne Romerske Kirke. Eksoterisk fraseologi er kun forandret lidt med hensyn til guddommelige hierarkier siden Paganismens mest florissante tid, eller "Afgudsdyrkelse." Kun navnene har forandret sig,

sammen med påstande som nu er blevet falske foregivender. For da Platon, for eksempel, puttede følgende ord i munden på det Højeste Princip — "Fader Æther" eller Jupiter: "Gudernes guder hvem jeg er *skaberen (opifex)* af, da jeg er fader til alle deres arbejder (*operumque parens*)"; da kendte han ånden i denne sætning, lige så fuldt ud, som vi formoder, Skt. Paulus gjorde, da han sagde: "For selv om der er det som kaldes guder, uanset i himlen eller på jorden, lige som der er guder mange og herrer mange," . . . osv. (1 Kor. viii. 5.) * Begge kendte betydningen og meningen med det de fremlagde i sådanne forbeholdne udtryk.

Sir W. Grove, F.R.S., siger omtalende korrelationen af kræfterne, "De gamle refererede det til en sjæl, en åndelig eller overnaturlig kraft, når de bevidnede et naturligt fænomen, fjernet fra almindelige analogier, og for dem uforklarlig med hensyn til nogen mekanisk handling de kendte. . . . Luft og gasser blev også først anset som åndelige, men efterfølgende blev de tillagt en mere materiel karakter; og de samme ord *πνεῦμα*, ånd, osv., blev brugt til at betegne sjælen eller en gas; selv ordet gas, fra *geist*, et spøgelse eller ånd, giver os et eksempel på den gradvise transmutering af et åndeligt om til en fysisk opfattelse." (P. 89.) Dette, betragter denne store videnskabsmand (i forordet til den femte udgave af "Correlation of Physical Forces") som den *eneste* beskæftigelse for nøjagtig videnskab, som ikke har noget af gøre med hensyn til at blande sig i ÅRSAGERNE. "Årsager og resultater," forklarer han, "er derfor, i deres abstrakte relationer til disse kræfter, udelukkende belejlige ord. Vi er fuldstændig ubekendt *med den ultimative genererende kraft* i hver og en af dem, og vil sandsynligvis altid forblive sådan; vi kan kun fastslå normen for deres handlinger; vi må ydmygt referere deres årsagssammenhæng til en alvidende indflydelse, og stille os tilfredse med studiet af deres virkninger og ved eksperimenter, udvikle deres fælles relationer." (p. xiv.).

Når denne politik først godtages, og systemet godtages virtuelt i de ovenfor-citerede ord, nemlig, den "ultimative genererende krafts" *åndelighed*, så ville det være mere end ulogisk at afvise at anerkende denne kvalitet som er iboende i de *materielle elementer*, eller snarere, i deres sammen-

* Vi kan ikke irettesættes af Protestanterne for at fortolke verset fra *Korinterne* sådan som vi gør; for, hvis oversættelsen i den Engelske Bibel er udført tvetydigt, så er den det ikke i de originale tekster, og den Romersk Katolske Kirke godtager Apostlens ord i deres sande betydning. Med hensyn til et bevis se *Commentaries on St. Paul's Epistles*, af St. John Chrysostom "*direkte inspireret af Apostlen*," og "som skrev under hans diktat," som vi forsikres af Marquis de Mirville, hvis værker et godkendte af Rom. Og Skt. Chrysostom siger, kommenterende dette specielle vers, "Og selv om der (i sandhed) er de som kaldes guder . . . — for det synes, som om der virkelig er *mange guder* — desuden, på den baggrund, at Guds-*princippet* og den Superiøre Gud ophører med at forblive *en* og udelelig." . . . Således talte de gamle Indviede også, som vidste at tilbedelse af de mindre guder aldrig kunne påvirke "Guds *Princippet*" (Se de Mirville, "*Des Esprits*," vol. ii., 322).

sætninger — som tilstedeværende i ilden, luften, vandet eller jorden. De gamle kendte disse kræfter så godt, at, mens de skjulte deres sande natur i forskellige allegorier, til gavn (eller skade) for den uuddannede pøbel, så afveg de aldrig fra det mangfoldige formål de havde i sigte, når de vendte op og ned på dem. De lykkedes med at kaste et tykt slør over sandhedens kerne skjult af symbolet, men de prøvede altid på at bevare det sidstnævnte som en *optegnelse* for fremtidige generationer, tilstrækkeligt gennem-sigtigt til at tillade deres viise mennesker at opdage denne sandhed bag den fabelagtige form i ideogrammet eller allegorien. De beskyldes for *overtro* og *godtroenhed*, disse gamle viismænd; og dette af de selv samme nationer, der, som lærde indenfor alle de moderne kunstarter og videnskaber, kultiverede og viise i deres generation, ind til den dag i dag godtager som deres eneste levende og uendelige Gud, den antropomorfe "Jehovah" fra Jøderne.

Hvad var nogle af de påståede "overtroiskheder"? Hesiod troede, for eksempel, at "vindene var giganten Typhæus sønner," som var lænket eller ulænket ved Æolus vilje, og de ployteistiske Grækere godtog det sammen med Hesiod. Hvorfor skulle de ikke det, siden de monoteistiske Jøder havde de samme trosopfattelser, med andre navne for deres *dramatis personæ*, og siden Kristne tror på det samme den dag i dag? Hesiod's Æolus, Boreas, osv. osv., blev navngivet *Kadim*, *Tzaphon*, *Daren*, og *Ruach Hajan* af de "udvalgte folk" i Israel. Hvad er så, den grundlæggende forskel? Mens Hellenerne blev lært om at Æolus bandt og u-bandt vindene, så troede Jøderne lige så hyppigt at deres Herre Gud, "*med røg kommende ud af hans næsebor og ild ud af hans mund, red på en kerub og fløj; og var set på vindens vinger*" (*II. Sam.*, *xxii. 9 and 11*). De to nationers fremstillinger er enten talemåder, eller begge *overtro*. Vi mener at de er ingen af delene; men kun opstår fra en skarp forståelse for enhed med naturen, og en opfattelse af det mysteriøse og intelligente bag ethvert naturligt fænomen, som de moderne mennesker ikke længere besidder. Ej heller var det "overtroisk" for de paganske Grækere at lytte til oraklet i Delphi, når, dette orakel ved Xerxes flådes ankomst, rådede dem til at "ofre til Vindene," hvis det samme var nødt til at blive anset for *Guddommelig* Tilbedelse hos Israelitterne, som ofrede lige så ofte til vinden og ilden — især til det sidstnævnte element. Siger de ikke at deres "gud er en fortærende ild" (*Femte Mosebog. iv.*, 24), som generelt fremkom *som* Ild og "omgivet af ild"? og søgte Elias ikke efter ham (Herren) i den "store stærke vind, og i jordskælvet"? Gentager de Kristne ikke det samme efter dem? Ofrer de, desuden, ikke ind til den dag i dag, til den samme "*Gud for Vinden og Vandet?*" Det gør de; fordi specielle bønner for regn, tørt vejr, passat-vinde og de beroligende storme på havene eksisterer i denne time i bønne-bøgerne i de tre Kristne kirker; og den Protestantiske religions mange hundreder af sekter

ofrer dem til deres Gud ved enhver trussel om ulykker? Den sandhed at de ikke besvares mere af Jehovah, end de sandsynligvis blev, af Jupiter *Pluvius*, ændrer ikke den sandhed at disse bønner var adresseret til Kraften eller Kræfterne formodet at herske over Elementerne, eller at disse Kræfter var identiske i Paganismen og Kristendommen; eller er vi nødt til at tro at sådanne bønner er kras afgudsdyrkelse og absurd "overtro" *kun* når de adresseres af en Paganer til hans *gudebillede*, og at den samme overtro pludselig er transformeret om til *prisværdig fromhed* og *religion* når som helst navnet på den himmelske adressat forandres? Men træet *kendes* på sin frugt. Og når det Kristne træs frugt er ikke bedre end Paganismens træ, hvorfor skulle den førstnævnte kræve mere ærbødighed end den sidstnævnte.

Når vi således fortælles af Chevalier Drach, en konverteret Jøde, og af Marquis de Mirville, en Romersk Katolsk fanatiker i det Franske aristokrati, at på Hebræisk er *lyn* et synonym på *raseri*, og altid varetages af en *ond* Ånd; at *Jupiter Fulgur* eller *Fulgurans* også kaldet *aelicius* af de Kristne, og fordømmes som *lynets sjæl*, dets dæmon*; så er vi nødt til enten at tillægge den samme forklaring og definitioner til "Herren Gud fra Israel," under de samme omstændigheder, eller give afkald på vores ret til at misbruge andre nationers guder og trosretninger.

De foregående udtalelser emanerende som de gør fra to glødende og lærde Romerske Katolikker, er, for at sige det mildt, *farlige*, i Biblen og dens profeters tilstedeværelse. Sandelig, hvis Jupiter, "chef Dæmonen hos de Paganske Grækere," kastede hans dødelige torden-kile og lyn på dem som ophidsede hans vrede, så gjorde Abraham's og Jakob's Gud Herre det også. Vi ser i I. Samuelsbog, at "Herren tordnede fra himlen, og den aller Højeste ytrede *hans* stemme, og han sendte pile ud (tordenkiler) og spredte dem (Saul's hær) med lyn, og voldte dem ubehag." (*Kap. xxii. 14, 15.*)

Athenerne beskyldes for at have ofret til Boreas; og denne "Dæmon" beskyldes for at have sænket og ødelagt 400 skibe i den Persiske flåde mod Mount Pelions klipper, og for at være blevet så rasende "at alle Xerxes Magi knapt kunne modvirke den ved at tilbyde kontra-ofringer til Tethys" [*Herodotus "Polym." cxc*]. Meget heldigt, findes der ingen autentificere optegnelser af Kristne krige som viser en lignende katastrofe i samme skala ske for en af de Kristne flåder på grund af "bønner" fra dets fjende — en anden Kristen nation. Men det er ikke deres fejl, for hver af dem beder lige så ivrigt til Jehovah med henblik på ødelæggelsen af den anden, som Athenerne bad til Boreas. Begge tog tilflugt i et pænt lille stykke sort magi *con amore*. Sådan en guddommelig afholdenhed fra indblanding skyldes næppe manglende

* Cosmolatry, p. 415.

bønner, sendt til en *fælles* Almægtig Gud med henblik på fælles ødelæggelse, hvor, skal vi så trække grænsen mellem Pagane og Kristne? Og hvem kan være i tvivl om at hele det Protestantiske England ville frydes og takke Herren, hvis, 400 skibe hos den fjendtlige flåde under en fremtidig krig, skulle blive ødelagt på grund af sådanne hellige bønner. Hvad er så, forskellen, spørger vi yderligere, mellem en Jupiter, en Boreas, og en Jehovah? Ikke mere end dette: Forbrydelsen mod ens egen nærmeste pårørende — for eksempel mod ens egen "fader" — undskyldes altid og ophøjes ofte, hvorimod forbrydelsen mod vores næstes forælder altid glædeligt straffes med hængning. Alligevel er forbrydelsen den samme.

Så vidt synes "Kristendommens velsignelser" ikke at have gjort fremskridt i forhold til de konverterede Paganeres moral.

Det ovenfor nævnte er ikke et forsvar for Paganske guder, ej heller er det et angreb på den Kristne guddom, ej heller angiver det tro på nogen af dem. Forfatteren er helt upartisk, og afviser vidnesbyrd til fordel for hver af dem, hverken bønner til, tro på, ej heller frygtende nogen sådan "personlig" og antropomorfisk Gud. Parallellerne fremlægges ganske enkelt som en mere besynderlig udstilling af den civiliserede blinde telolog's ulogiske og blinde fanatisme. For, så vidt, er der ikke en meget stor forskel mellem de to trosretninger, og der er ingen i deres respektive resultater med hensyn til *moral*, eller åndelig natur. "Kristus's lys" skinner på lige så hæsle ansigtstræk hos dyre-mennesket nu, som "Lucifers lys" gjorde i gamle dage.

"Disse uheldige hedninge anser selv i deres overtro Elementerne for at være noget som har forståelse! . . . De har stadigvæk tro på deres gudebillede Vayu — guden eller, snarere, Vindens og Luftens Dæmon . . . de tror fuldt og fast på deres bønner effektivitet, og på deres Brahminers magt over vindene og stormene. . . ." (The Missionary Lavoisier, of Cochin, in the *Journal des Colonies*.) Som svar på dette, så kan vi citere fra *Lukas viii.*, 24: "Og han (Jesus) rejste sig op og *irretesatte Vinden og de oprørte Vande, og de ophørte og der var roligt.*" Og her en et andet citat fra en bønnebog: . . . "Oh. Havets Jomfru, velsignede Moder og Vandenes Dame, ophold dine bølger . . ." osv., osv. (de Neapolitanske og Provencalske sømænds bøn, kopieret ordret fra de Fønikiske søfolk til deres Jomfru gudinde Astarte.) Den logiske og ikke undertrykkelige konklusion som rejser sig fra de frembragte paralleller, og fordømmelsen fra Missionæren er denne: Brahminernes *kommandoer* til deres element-guder *forbliver ikke ineffektive,* Brahminernes evner placeres således på linje med Jesus. Desuden, vises Astarte ikke at være et hak svagere i kraftfuldhed end "Havets Jomfru" hos de Kristne søfolk. Det er ikke nok at give en hund et skidt navn, og så hænge ham; hunden er nødt til at blive bevist skyldig. Boreas og Astarte kan opfattes som *djævl*e i teologisk

fantasi, men, som lige bemærket, så er træet nødt til at blive bedømt på sin frugt. Og når først de Kristne vises at være lige så umoralske og slemme som paganerne nogensinde var, hvilken fordel har menneskeheden så opnået ved dets forandring af guder og gudebilleder?

Det, som Gud og de Kristne Helgener imidlertid, er retfærdiggjort med hensyn til at gøre, bliver en forbrydelse, hvis den er succesfuld, for simple dødelige. Trolddom og besværgelser anses som fabler nu; alligevel fra dagene med *Institutes of Justinian* ned til lovene imod heksekunst i England og Amerika — *forældede* men ikke ophævede ind til den dag i dag — så blev sådanne besværgelser, selv når de kun var mistænkeliggjort, straffet som kriminelle. Hvorfor straffe en kimære? Og stadigvæk læser vi om Konstantin, Kejseren, som dømmer filosofen Sopatrus til døden *for at aflænke vindene*, og således forhindre skibe ladet med korn i at ankomme til tiden for at stoppe hungersnød. Pausanias spottes, fordi han bekræftede at han med sine egne øjne så "mennesker som med simple *bønner og besværgelser*" stoppede en stærk hagl-storm. Dette forhindrer ikke moderne Kristne forfattere i at tilråde bøn under storme og fare, og tro på deres effektivitet. Hoppo og Stadlein to magikere og troldmænd — blev dømt til døden for at kaste *besværgelser på frugt* og overføre en høst *ved magiske kunster* fra en mark til en anden, for knapt et århundrede siden, hvis vi kan tro på Sprenger, den berømte forfatter, som siger god for det: "*Qui fruges excantassent segetem pellicentes incantando.*"

Lad os afslutte med at minde læseren om at, uden den mindste skygge af overtro, kan man tro på den duale natur i ethvert objekt på Jorden — på det åndelige og det materielle, den synlige og den usynlige natur, og at videnskaben virtuelt beviser dette, mens den benægter sin egen påvisning heraf. For hvis, sådan som Sir William Grove angiver det, at elektriciteten som vi håndterer kun er et *resultat* af almindeligt stof påvirket af noget *usynligt*, den "*ultimate* genererende kraft" i enhver Kraft, den "*ene allestedsnærværende indflydelse*," så bliver det kun naturligt at man skulle tro sådan som de gamle gjorde det; nemlig, at ethvert Element er *dualt* i dets natur. "ÆTEREAL ild er emanationen af den sande KABIR; det *luftige* er blot foreningen (korrelationen) af den førstnævnte med *jordisk ild*, og dets guidning og anvendelse på vores jordiske plan tilhører en *Kabir* med en mindre værdighed" — en Elemental, måske, som en Okkultist ville kalde den; og det samme kan siges om ethvert Cosmisk Element.

Ingen vil benægte at det menneskelige væsen er i besiddelse af forskellige kræfter: magnetiske, sympatetiske, antipatetiske, nerver, dynamiske, okkulte, mekaniske, mentale — enhver slags kraft; og at de fysiske kræfter alle er biologiske i deres essens, når det ses at de blander sig med, og ofte forener sig ind i, de kræfter som vi har benævnt intellektuelle og moralske — de første er så at sige vehikler, fra *upadhien*, til den anden. Ingen, som ikke benægter sjælen i mennesket, ville tøve med

at sige at deres tilstedeværelse og sammenblanding er selve essens af vores væren; at de rent faktisk udgør *Egoet* i menneske. Disse kræfter har deres fysiologiske, fysiske, mekaniske, så vel som deres nerve, ekstatiske, clairaudiente, og clairvoyante fænomener, som nu anses og anerkendes som fuldkommen naturlige, selv af videnskaben. Hvorfor skulle mennesket være den eneste undtagelse i naturen, hvorfor kan ELEMENTERNE end ikke have deres *vehikler*, deres "Vahaner" i det vi kalder de FYSISKE KRÆFTER? Og frem for alt, hvorfor skulle sådanne trosopfattelser kaldes for "overtro" sammen med de gamle religioner?

§ XV.

OM KWAN-SHI-YIN AND KWAN-YIN.

LIGE som Avalokiteshwara er Kwan-shi-yin passeret gennem adskillige transformationer, men det er en fejl at sige om ham at han er de Nordiske Buddhisters moderne opfindelse, for under en anden betegnelse har han været kendt siden de tidligste tider. Den Hemmelige Lære lærer at "Han som er den første der fremstår ved Fornylelsen vil være den sidste som kommer før Re-absorberingen (pralaya)." Således er alle nationers logoi, fra den Vediske Visvakarma i Mysterierne ned til Frelseren i de nuværende civiliserede nationer, "Ordet" som var "i begyndelsen" (eller genopvågningen af Naturens energiladende kræfter) hos den Ene ABSOLUTTE. Født af Ild og Vand, før disse blev adskilte elementer, da var DET "Skaberen" (danneren eller modellen) af alle ting, "uden ham blev der ikke skabt noget af det som blev skabt"; "i denne var livet, og livet var menneskets lys"; og som til sidst kan kaldes, sådan som han altid er blevet det, Alfaet og Omegaet for manifesteret Natur. "Visdommens store Drage er født af Ild og Vand, og alt vil blive re-absorberet ind i Ild og Vand med ham" (*Fa-Hwa-King*). Da denne Bodhisatva siges "at antage enhver form han ønsker sig" fra begyndelsen af Manvantaraen til dens afslutning, selv om hans specielle fødselsdag (mindedag) ifølge the Kin-kwang-ming-King ("Luminous Sutra of Golden Light") fejres i den anden måned på den nittende dag, og den for "Maitreya Buddha" i den første måned på den første dag, alligevel er de to ét. Han vil fremstå som Maitreya Buddha, den sidste blandt Avatarer og Buddhaer, i den syvende Race. Denne trosopfattelse og forventning er universel gennem hele Østen. Det er blot ikke i *Kali yug*, vores nuværende forfærdelige materialistiske tidsalder af Mørke, den "Sorte Tidsalder," at en ny Frelser for Menneskeheden nogensinde kan fremstå. *Kali yug* er

kun "l'Age d'Or"(!) i de *mystiske* skrivelser fra nogle Franske pseudo-Okkultister. (Se "La Mission des Juifs.")

Derfor blev ritualer i den eksoteriske tilbedelse af denne guddom grundlagt på magi. Mantraerne er alle taget fra specielle bøger holdt hemmelige af præsterne, og hver siges at udvirke et magisk resultat; da recitatoren eller læseren, ganske enkelt ved at udsynge dem, frembringer en hemmelig årsagssammenhæng som resulterer i øjeblikkelige resultater. Kwan-Shi-Yin er Avalokiteshwara, og begge er former af det syvende Universelle Princip; mens denne guddom i dens højeste metafysiske karakter er alle planetariske Ånders, Dhyani Chohanernes, syntetiske aggregering. Han er den "Selv-manifesterede;" kort sagt, "Faderens Søn." Kronet med syv drager, ovenfor hans statue fremstår inskriptionen Pu-Tsi-K'iun-ling, "alle levende væsners universelle Frelser."

Selvfølger er navnet angivet i Stanzas arkaiske bind helt anderledes, men Kwan-Yin er en fuldkommen ækvivalent. I et tempel på Pu'to, det Buddhisternes hellige ø i Kina, repræsenteres Kwan-Shi-Yin flydende på en sort aquatisk fugl (*Kāla-Hansa*), og hælder livets eliksir over de dødeliges hoveder, som, mens den flyder, transformeres om til en af de ledende Dhyani-Buddhaer — Regenten for en stjerne kaldet "Frelsens Stjerne." I hans tredje transformering er Kwan-Yin Vandets besjælende ånd eller genius. I Kina menes Dalai-lama at være en inkarnation af Kwan-Shi-Yin, som i hans tredje jordiske tilsynkomst var en Bodhisattva, mens Teshu Lama er en inkarnation af Amitabha Buddha, eller Gautama.

Det kan *en passant* bemærkes at en forfatter sandelig må have en sygelig forestillingsevne med henblik på at opdage fallisk tilbedelse overalt, sådan som forfatterne til "China Revealed" (McClatchey) og "Phallicism." Den første opdager "de gamle falliske guder, repræsenteret under to indlysende symboler — som Khan eller Yang, som er *membrum virile*, og Kwan eller Yin, er *pudendum muliebre*." (Se "Phallicism," p. 273.) En sådan udlægning synes så meget mere mærkelig som at Kwan-Shi-Yin (Avalokiteswara) og Kwan-Yin, foruden nu at være skyts guddomme for Buddhistiske asketer, Tibets Yogier, også er guder for kyskhed, og er, i deres esoteriske betydning, ikke en gang det som er underforstået i angivelsen i Hr. Rhys Davids' "Buddhism," (p. 202): "Navnet Avalokiteshwara . . . betyder 'Herren som ser ned fra det høje.' " Ej heller er Kwan-Shi-Yin "Buddhaernes Ånd til stede i Kirken," men, betyder fortolket bogstaveligt, "Herren som ses," og i en henseende, "det guddommelige SELV opfattet af Selvet" (det menneskelige) — Atman eller det syvende princip forenet i det Universelle, opfattet af, eller objektet for opfattelse for, Buddhi, det sjette princip eller den guddommelige Sjæl i mennesket. I en endnu højere betydning, er Avalokiteshwara = Kwan-Shi-Yin, refereret til som det syvende Universelle princip, Logosen

opfattet af den Universelle Buddhi — eller Sjæl, som det syntetiske aggregat for Dhyani-Buddhaerne: og er ikke "Buddha's Ånd til stede i Kirken," men den allestedsnærværende universelle Ånd manifesteret i templet for Kosmos eller Naturen. Denne Orientalistiske etymologi for Kwan og Yin er på linje med den for "Yogini," som, vi af Hr. Hargrave Jennings fortælles, "er et Sanskrit ord, i dialekterne udtalt Yogi eller Zogee (!), og er ækvivalent med Sena, og nøjagtig det samme som Duti eller Duti-Ca' — dvs., en hellig prostitueret i templet, tilbedt som Yoni eller Sakti" (p. 60). "Bøger om moral," i Indien, "leder en trofast kvinde til at afsky selskabet af Yogini eller kvinder som er blevet beundret som Sakti . . . blandt dyrkere med en yderst udsvævende beskrivelse." Intet skulle overraske os efter dette. Og det er, derfor, vi knapt med et smil finder en anden urimelig absurditet citeret om "Budh," som et navn "der betegner ikke kun solen som en kilde til formering men også det mandlige kønsorgan (*Round Towers of Ireland*; citeret af Hr. Hargrave Jennings i "*Phallicism*," p. 264). Max Müller, siger i hans "False Analogies," at "den mest berømte Kinesiske videnskabsmand i hans tid, Abel Rémusat," fastholder "at de tre stavelser I Hi Wei (i det fjortende kapitel af *Tao-te-king*) betød Jeho-vah (*Science of Religion*, p. 332); og yderligere, ved Fader Amyot, som "føler sig sikker på at de tre personer i Treenigheden kunne genkendes" i det samme værk. Og hvis Abel Rémusat, hvorfor ikke Hargrave Jennings? Enhver videnskabsmand vil genkende absurditeten ved altid at se Budh, "den oplyste" og "den opvågnede," som et "fallisk symbol."

Kwan-shi-yin, er derfor, mystisk "Sønnen identisk med hans Fader," eller Logosen — ordet. Han kaldes "Vidsoms Dragen" i Stanza III., lige som alle Logoi i alle gamle religiøse systemer er forbundet med, og symboliseret med, slanger. I det gamle Egypten, var Guden Nahbkoon, "han som forener dubletterne," (astralt lys gen-forenende det guddommelige menneske ved dets fysiologiske og åndelige kraft med dets rene guddommelige Monade, prototypen "i himlen" eller Naturen) repræsenteret som en slange med menneskelige ben, enten med eller uden arme. Det var sindbilledet på Naturens genopstandelse, lige som også på Kristus hos Ofitterne, og på Jehovah som messing slangen healende de som så på ham; slangen er også et sindbillede på Kristus hos Tempelherrene, (se Tempelherre graden indenfor Mureri). Symbolet på Knouph (også Khoum), eller verdens sjælen, siger Champoillon (*Pantheon, tekst 3*), "er blandt andre former repræsenteret under en enorm slange med menneskeben; denne reptil, er sindbilledet på den gode skytsånd og den veritable Agathodæmon, har sommetider skæg." Det hellige dyr er således identisk med Ofitternes slange, og figurerer på et stort antal indgravede stene, kaldt Gnostiske eller Basilidanske gemmer. Denne slange fremstår med forskellige hoveder (menneske og dyr), men dets gemmer

findes altid indskrevet med navnet XNOTBIZ (Chnoubis). Dette symbol er identisk med et som, ifølge Jamblichus og Champoillon, blev kaldt "den første af de himmelske guder"; guden Hermes, eller Merkur hos Grækerne, til hvil gud Hermes Trismegistos tillægger opfindelsen af, og den første indvielse af mennesker ind i, magi; og Merkur er Budh, Visdom, Oplysning, eller "Gen-opvågningen" ind i den guddommelige Videnskab.

For at afslutte, Kwan-Shi-Yin og Kwan-Yin er to aspekter (mandlig og kvindelig) af det samme princip i Kosmos, Naturen og Mennesket, af guddommelig visdom og intelligens. De er "Christos-Sophia" hos de mystiske Gnostikere — Logosen og dens Sakti. I deres længsel efter at udtrykke nogle af mysterierne som aldrig kan fuldt ud forstås af den profane, så har de Gamle, med viden om at intet kunne bevares i menneskelig hukommelse uden noget ydre symbol, valgt de (for os) ofte latterlige billeder af Kwan-Yin'erne for at minde mennesket om hans oprindelse og indre natur. For den upartiske, så må Madonnaerne i krinoliner og Kristusserne i hvide børnehandsker fremstå langt mere absurd end Kwan-Shi-Yin og Kwan-Yin i deres drage klædning. Det subjektive kan næppe udtrykkes ved det objektive. Derfor, fordi den symbolske formulering forsøger at karakterisere det som er ovenfor videnskabelig ræsonnement, og lige så ofte langt ovenfor vores intellekter, så behøver det at gå ovenfor dette intellekt i en eller anden form, ellers vil det forsvinde fra menneskelig hukommelse.

BOG I.—DEL III.

TILLÆG.

VIDENSKAB OG DEN HEMMELIGE
LÆRE I KONTRAST.

"Den Viden om denne underverden—
Hør, ven, hvad er den, falsk eller sand?
Det falske, som dødelige ønsker at vide?
Det sande, som dødelige altid kendte?"

INDHOLD.

§§	SIDE.
I. GRUNDENE TIL DISSE TILLÆG	... 477
II. MODERNE FYSIKERE LEGER BLINDEBUK	... 482
III. "AN LUMEN SIT CORPUS, NEC NON?"	... 483
IV. ER TYNGDEKRAFTEN EN LOV?	... 490
V. TEORIERNE OM ROTATION INDENFOR VIDENSKABEN	... 500
VI. VIDENSKABENS MASKER	... 506
VII. ET ANGREB PÅ DEN VIDENSKABELIGE TEORI OM KRAFT AF EN VIDENSKABSMAND	... 523
VIII. LIVET, KRAFT, ELLER TYNGDEKRAFT?	... 529
IX. DEN SOLARE TEORI	... 540
X. DEN KOMMENDE KRAFT	... 554
XI. OM ELEMENTERNE OG ATOMERNE	... 566
XII. GAMMEL TÆNKNING I MODERNE KLÆDER	... 579
XIII. DEN MODERNE NEBULAR TEORI	... 588
XIV. KRÆFTER – BEVÆGELSE ELLER INTELLIGENSERS TILSTANDE	... 601
XV. GUDER, MOANDER, OG ATOMER	... 610
XVI. CYKLISK EVOLUTION OG KARMA	... 634
XVII. ZODIAKKEN OG DENS ÆLDE	... 647
XVIII. SAMMENFATNING AF DEN FÆLLES POSITION	... 668

TILLÆG TIL BOG I.

I.

GRUNDENE TIL DISSE TILLÆG.

MANGE af doktrinerne indeholdt i de foregående Syv Stanzaer og Kommentarer har været studeret og kritisk undersøgt af nogle Vestlige Teosoffer, visse af de okkulte læresætninger er blevet fundet mangelfulde set ud fra den almindelige moderne videnskabelige videns standpunkt. De syntes at støde på uoverstigelige vanskeligheder med hensyn til at blive godtaget, og at kræve fornyet behandling i betragtning af videnskabelig kritik. Nogle venner har allerede været fristet til at beklage nødvendigheden af så ofte at anfægte den moderne Videnskabs påstandene. Det fremstod for dem — og jeg gentager her kun deres argumenter — at det at "gå i modstrid med læren hos dens mest eminente eksponenter, svarede til at etablere et forhatet nederlag i den Vestlige Verdens øjne."

Det er, derfor, at en gang for alle ønskeligt at definere den position som forfatteren, som ikke er enig i dette med hendes venner, har til hensigt at fastholde. Så vidt som Videnskaben forbliver, det som den med Prof. Huxley's ord er, dvs., "organiseret sund fornuft"; så vidt som dens udledninger drages på korrekt grundlag — dets generaliseringer hviler på et rent induktivt grundlag — så hilsner enhver Teosof og Okkultist respektfuldt og med passende beundring dets bidrag til den cosmologiske lovs domæne velkommen. Der kan ikke være nogen mulig konflikt mellem de okkulte læresætninger og såkaldt nøjagtig Videnskab, hvis den sidstnævntes konklusioner er funderet på et fundament af uangribelig kendsgerning. Det er kun når dets mere glødende eksponenter, ved at overtræde de observerede fænomeners begrænsninger for at trænge ind i hemmeligheden for Væren, forsøger at fravriste strukturen for Kosmos og dets *levende* Kræfter væk fra Ånd, og tillægge alt til blindt stof, at Okkultisten hævder retten til at disputere og stille spørgsmålstejn ved deres teorier. Videnskaben kan ikke, på grund af selve tingenes natur, afsløre universets mysterium rundt om os. Videnskaben kan, det er sandt, samle, klassificere, og generalisere med hensyn til fænomener; men okkultisten, der argumenterer ud fra godtagne metafysiske data, erklærer at den vovelige udforsker, som ønsker at udforske Naturens allerinderste sandheder, må transcendere sansningens snævre begrænsninger, og overføre hans bevidsthed til regionen for noumena og de primære årsagers sfære. For at gøre dette, må han udvikle evner som er i absolut

dvale — bortset fra i få sjældne og exceptionelle tilfælde — i vores nuværende Femte Rod-races forgreningers konstitution i Europa og Amerika. Han kan på ingen anden opfattelig måde samle sandhederne hvor han kan basere sine spekulationer. Er det ikke klart ligeligt ud fra principperne for Induktiv Logik og Metafysik?

På den anden side, uanset hvad forfatteren måtte gøre, så vil hun aldrig være i stand til at tilfredsstille både Sandheden og Videnskaben. At tilbyde læseren en systematisk og ubrudt version af de Arkaiske Stanzaer er umuligt. Et mellemrum på 43 vers eller *Slokaer* er nødt til at blive efterladt mellem den 7'ende (allerede fremlagte) og den 51'ende, som er emnet for Bog II., selv om den sidstnævnte er angivet at løbe fra 1 og *de følgende*, af hensyn til lettere læsning og reference. Tilsynekomsten af mennesket på Jorden okkuperer lige så mange stanzaer, som minutiøst beskriver hans oprindelige evolution fra de menneskelige Dhyan Chohaner; klodens tilstand på den tid, osv., osv. Et stort antal af navne refererende til kemiske substanser og andre sammensætninger, som nu er ophørt med at kombinere sammen, og derfor er ukendte for de senere forgreninger af vores Femte Race, fylder betydeligt plads. Da de ganske enkelt er uoversættelige, og i ethvert tilfælde ville forblive uforklarlige, så udelades de, sammen med de som ikke kan gøres offentlige. Ikke desto mindre, selv det lidt som er givet vil irritere enhver tilhænger og forsvarer af dogmatisk materialistisk Videnskab som går hen og læser dette.

Før vi går videre til andre Stanzaer, så foreslås det derfor, at forsvare de som allerede er fremlagt. De er ikke i fuldkommen overensstemmelse og harmoni med moderne Videnskab — dette ved vi alle. Havde de imidlertid, været så meget i overensstemmelse med synspunkterne for moderne viden som et foredrag givet af Sir W. Thomson, så ville de være blevet afvist alligevel. For de underviser i tro på bevidste Kræfter og Åndelige Entiteter; på jordiske, halv-intelligente, og højt intellektuelle Kræfter på andre planer*; og på Væsner som dvæler rundt omkring os i ikke-sanselige sfærer, uanset det er gennem teleskop eller mikroskop. Derfor nødvendigheden af at undersøge den materialistiske Videnskabs trosopfattelser: at sammenligne dens synspunkter om "Elementerne" med de gamles opfattelser, og af at analysere de fysiske Kræfter som de eksisterer i den moderne opfattelse før Okkultisterne indrømmer de tager fejl. Vi skal berøre Solen og planeternes konstitutioner, og de okkulte karakteristika af det som kaldes *Devaer* og *Genii*, og nu af Videnskaben benævnes, Kraft, eller "bevægelses-tilstande," og se hvorvidt esoteriske trosopfattelser kan forsvares eller ikke (*Se nedenfor; "Guder; Monader; og Atomer"*). På trods af anstrengelserne foretaget med hensyn til det modsatte, så vil et fordomsfrit sind ved

* Deres tankevirksomhed, er selvfølgelig, af en helt anden natur i forhold til nogen som vi kan opfatte på Jorden.

Newton's "agent, materielt eller immaterielt" (i hans tredje brev til Bentley), opdage faktoren som *forårsager tyngdekraft*, og, i hans personlige *arbejdende* Gud, der finder man lige så meget om de metafysiske *devaer* og *genii*, som i Kepler's *angelus rector* administrerende hver planet, og de *immateriata arter* ved hvilke de himmelske legemer blev båret af sted i deres omløb, ifølge denne astronom.

Vi vil i Bog II., være nødt til at gå åbent ind på farlige emner. Vi må tappert møde Videnskaben og i tænderne på materialistisk lære, på Idealisme, Hylo-Idealisme, Positivisme og alt-benægtende moderne Psykologi, fremlægge, at den sande Okkultist tror på "Lysets Herrer;" at han tror på en Sol, som, langt fra simpelt at være "en dag-lampe" der bevæger sig i overensstemmelse med fysiske love, og langt fra kun at være en af disse Sole, som ifølge Richter — ". . . er Sol-blomster af et højere lys" — er, lige som milliarder af andre Sole, boligen eller vehiklet for en gud, og en hærskere af guder.

Med hensyn til dette spørgsmål, så er det selvfølgelig Okkultisterne som vil blive overvundet. De vil baseret på *prima facie* aspektet for disputering blive anset for at være ignoranter, og betegnet med mere end en af de sædvanlige tilnavne som gives til de som den overfladiske dømmende offentlighed, som selv er udvidende om naturens store underliggende sandheder, beskylder for at tro på middelalderligt overtro. Lad det være sådan. Mens de på forhånd underligger sig enhver kritik for at fortsætte med deres opgave, så kræver de kun privilegiet at vise at fysikkerne er lige så meget klodrianer blandt dem selv i deres spekulationer, som de sidstnævnte er med hensyn til Okkultismens læresætninger.

Solen er stof, og Solen er Ånd. Vores forfædre — "hedningen," — sammen med deres moderne efterfølgere, Parsierne — var, og er, viise nok i deres generation til at se symbolet på Guddommelighed i den, og på samme tid indeni, skjult af det fysiske Symbol, at sanse den lysende Gud for Åndelig og jordisk Lys. Sådan en tro anses nu kun for at være overtroisk af ledende materialisme, som nægter Guddom, Ånd, Sjæl, og ikke godtager nogen intelligens udenfor menneskets sind. Men hvis for meget af forkert overtro avlet af "Kirkelighed" — sådan som Lawrence Oliphant kalder det — "gør mennesket til et fjols," så gør for meget skepticisme ham vanvittig. Vi foretrækker anklagen om dårskab med hensyn at tro for meget, i forhold til den for et vanvid som benægter alting, sådan som Materialismen og Idealismen gør det. Derfor, er Okkultisterne fuld ud forberedte på at modtage deres tilgodehavender fra Materialismen, og møde den negative kritik som vil blive hældt ned over dette værk, ikke for at skrive det, men *for at tro på det som det indeholder*.

Derfor må opdagelserne, hypoteserne, og uundgåelige protester som vil blive bragt frem af de videnskabelige kritikere blive foregrebet og bortskaffet. Det skal også vises hvor langt den

okkulte lære afviger fra sand videnskab, og hvorvidt de gamle eller moderne teorier er de mest logiske og filosofisk korrekte. Enheden og de fælles relationer i alle egne af Kosmos var kendt til af de gamle, før de blev indlysende for de moderne astronomer og filosoffer. Og, hvis endda de eksterne og synlige dele af Universet og deres fælles relationer ikke kan blive forklaret med andre udtryk end de som bruges af tilhængerne af den mekaniske teori for Universet indenfor fysisk videnskab, så følger det at ingen materialist, som benægter at den Kosmos Sjæl (som vedrører metafysisk filosofi) eksisterer, har ret til at træde ind på dette metafysiske domæne. At fysisk videnskab prøver på, og reelt, trænger ind på det, er blot endnu et bevis på at "magt er ret," og ikke andet.

En anden god grund til disse Tillæg er denne. Da kun en vis del af de Hemmelige læresætninger kan udgives i vores nuværende tidsalder, så ville doktrinerne hvis de blev publiceret uden nogen forklaringer eller kommentarer, aldrig blive forstået selv af teosoffer. Derfor må de sættes i kontrast med den moderne videnskabs spekulationer. Arkaiske aksiomer må placeres side om side med moderne hypoteser og sammenligning overlades til den skarpsindige læser.

Med hensyn til spørgsmålet om de "Syv Regenter," som Hermes kalder de "Syv Byggere," Ånderne som guider naturens operationer, hvis animerede atomer, i deres verden er skyggerne, af deres Primære i de astrale boliger — så vil dette værk, selvfølgelig, foruden Videnskabsmændene, have enhver materialist imod sig. Men denne opposition kan, højest, kun være midlertidig. Folk har leet af alle ting og som det første med foragt afvist enhver upopulær ide, og så endt med at godtage den. Materialisme og skepticisme er onder som må forblive i verden så længe mennesket ikke har aflagt hans nuværende grove form for at iføre sig den han havde i den første og anden race i denne Runde. Med mindre skepticisme og vores nuværende naturlige uvidenhed bringes i balance af intuitionen og en naturlig åndelighed, så vil ethvert væsen ramt af sådanne følelser se sig ham selv som ikke bedre end et bundt kød, ben, og muskler, med en tom øverste etage indeni sig som tjener formålet at opbevare hans fornemmelser og følelser. Sir Humphry Davy var en stor videnskabsmand, lige så dybt velbevandret indenfor fysik som enhver teoretiker i vores dage, alligevel afskyede han materialisme. "Jeg hørte med afsky," siger han, "om fysiologens plan, i dissekeringsrummene, om den gradvise sekretion af stof, og dens iføring af irritabilitet, modning til sensibilitet, og erhvervende sådanne organer som var nødvendige, ved dens egne iboende kræfter, og for til sidst at rejse sig til intellektuel eksistens." Ikke desto mindre, så er fysiologer ikke de som bør bebrejdes mest for kun at tale om det som de kan se og vurdere beviser på baggrund af deres fysiske sanser. Astronomer

og fysikere er, synes vi, langt mere ulogiske i deres materialistiske synspunkter end selv fysiologerne, og dette skal bevises. Milton's —

. "Lys
Æterealt, først af ting, det rene indbegreb,"

er hos materialisterne kun blevet —

. Primær heppe, lys,
Blandt alle materielle væsner, først og bedst."

For okkultisterne er den både *Ånd* og *Stof*. Bag "bevægelses-tilstanden," som nu betragtes som "stoffets egenskab" og intet andet, opfatter de et radierende noumenon. Det er "Lysets *Ånd*," den førstefødte fra det Evige rene Element, hvis energi (eller emanation) er oplagret i Solen, den store Liv-Giver i den fysiske verden, lige som den Skjulte *Åndelige Sol* er Lys- og Liv-Giver til de *Åndelige* og *Psykiske Boliger*. Bacon var en af de første til at anslå materialismens grund-tone, ikke kun ved hans induktive metode (rennoveret fra den dårligt-fordøjede Aristotles), men ved hans skrivers generelle ånd. Han vender om på rækkefølgen af den mentale Evolution når han siger at "den første Skabelse af Gud var lyset for sansning; den sidste var lyset for fornuft; og hans Sabbat arbejde lige siden er *Åndens* illuminering." Det er lige nøjagtig det modsatte. *Åndens* lys er mystikerens eller okkultistens evige Sabbat, og han skænker kun lidt opmærksomhed til det som kun er af sansning. Det som menes med den allegoriske sætning, "*Fiat Lux*" er,— når det udlægges esoterisk — "Lad der være 'Lysets Sønner,' " eller alle fænomeners noumena. Således fortolker de Romerske Katolikker korrekt passagen som refererende til Englene, og forkert som betydende Kræfter skabt af en antropomorfisk Gud, som de personificerer i den evige tordnende og straffende Jehovah.

Disse væsner er "Lysets Sønner," fordi de emanerer fra, og er selv-genereret i, dette uendelige Ocean af Lys, hvis ene pol er ren *Ånd* tabt i Ikke-Værens absoluthed, og den anden, *stoffet* hvor i den kondenserer, krystalliserende til en mere og mere grov type mens den nedstiger ind i manifestation. Derfor har stof, selv om det i en henseende, kun er dette Lys's uvirkelige bundfald hvis lemmer er de Skabende Kræfter, alligevel i sig i den fulde tilstedeværelse af Sjælen deraf, af dette Princip, som ingen — ikke en gang "Lysets Sønner," evolveret fra dets ABSOLUTE MØRKE — nogensinde vil kende til. Ideen er lige så smukt, som den er sandfærdigt, udtrykt af Milton, som hylder det hellige Lys, som er —

". Himlens afkom, første-født,
Og fra den Evige sam-evige stråle;
. Siden Gud er lys,
Og aldrig andet end i utilnærmet Lys
Dvælede fra Evighed, dvælede derfor i dig
Lysende udstrømmen, med lysende essens uskabt."

II.

MODERNE FYSIKERE LEGER BLINDEBUK.

OG nu stiller Okkultismen Videnskaben spørgsmålet: "Er lys et legeme, eller er det ikke?" Uanset svaret på det sidstnævnte, så er den førstnævnte forberedt på at vise at, ind til den dag i dag, så ved den mest eminente fysiker hverken det ene eller det andet om dette. For at vide hvad lys er, og hvorvidt det virkelig er en substans eller blot en bølgebevægelse af det "ætereale medie," så er Videnskaben først nødt til at lære hvad Stof, Atom, Æter, Kraft virkelig er. Nu, er sandheden sådan, *at den ved intet om nogen af disse*, og indrømmer det. Den er end ikke enig om hvad den tror på, da dusinvis af hypoteser der emanerer fra forskellige og meget eminente Videnskabsfolk om det samme emne, er antagonistiske i forhold til hinanden og ofte selv-modsigende. Således kan deres lærde spekulationer, med en håndsækning af good-will, blive godtaget som "arbejdshypoteser" i en sekundær betydning, sådan som Stallo angiver det. Men da de er radikalt i modstrid med hinanden, så må de til sidst ende med at ødelægge sig selv i fællesskab. Som erklæret af forfatteren til "Concepts of Modern Physics":—

"Det må ikke glemmes at de mange departementer indenfor Videnskab ganske enkelt er *arbitrære arbejdsinddelinger*. I disse mange departementer så kan det samme fysiske objekt blive betragtet under forskellige aspekter. Fysikeren kan studere dets molekylære relationer, mens kemikeren bestemmer dets atomiske konstitution. Men når de begge beskæftiger sig med det samme element eller agent, så kan det ikke have et sæt af egenskaber indenfor fysik, og et andet sæt modsigende dem, indenfor kemi. Hvis fysikeren og kemikeren på samme måde antager eksistensen af ultimative atomer absolut uforanderlige i størrelse og vægt, så *kan atomet ikke være en kube eller oblat sfæroide med henblik på fysiske formål, og en sfære med henblik på kemiske formål. En gruppe af bestandige atomer kan ikke være et aggregat af udstrakt og absolut uvirksom og uigennemtrængelige masser i en smeltedigel eller destilleringskolbe, og blot et system af centre af kraft som en del af en magnet eller et Clamond batteri. Den universelle Æter kan ikke være blød og bevægelig for at tilfredsstille kemikeren, og ubøjelig-elastisk for at tilfredsstille fysikeren; den kan ikke være kontinuert ved Sir William Thomson's kommando og diskontinuert ved Cachy eller Frensel's forslag.*"*

Den eminente fysiker, G. A. Hirn, kan ligeledes citeres for at sige den samme i 43'ende Volume af the *Mémoires de l'Académie Royale de Belgique*, som vi oversætter fra Fransk, som citeret: "Når man ser den sikkerhed doktriner bekræftes med i dag som tillægger kollektiviteten, universaliteten af fænomener til atomets bevægelser alene, så har man ret til at forvente at finde lignende enstemmighed med hensyn til de beskrevne kvaliteter af dette unikke væsen, grundlaget for alt som eksisterer. Man føler nu ved den første undersøgelse af de bestemte forslåede systemer, det mærkeligste bedrag; man ser at kemikerens atom, fysikerens atom, metafysikerens, og matematikerens . . . *absolut ikke har andet til fælles end dette navn!* Det uundgåelige resultat er den eksisterende

* "Concepts of Modern Physics," p. xi-xii., Introd. til the 2nd Edit.

underinddeling af vores videnskaber, hvor hver af dem, i dets eget lille skuffe-system, konstruerer et atom som tilfredsstillende behovene til de fænomener de studerer, uden at bekymre dem selv det mindste om nabo skuffe-systemets rigtige behov med hensyn til fænomenerne. Metafysikeren bandlyser principperne om tiltrækning og frastødning som drømme; matematikeren, som analyserer elasticitetens love og de for lysets udbredelse, godtager dem implicit, uden dog at nævne dem. . . . Kemikeren kan ikke forklare atomernes grupperinger, i hans ofte komplicerede molekyler, uden at tillægge hans atomer specifikke særskilte kvaliteter; *for fysikeren og metafysikeren, tilhængere af de moderne doktriner, så er atomet, tværtimod, altid og overalt det samme.* Hvad siger jeg? DER ER INGEN ENIGHED SELV INDENFOR EN OG SAMME VIDENSKAB MED HENSYN TIL ATOMETS EGENSKABER. Hver af dem konstruerer et atom som passer hans egen forestillinger, for at forklare et specielt fænomen som han er særskilt beskæftiget med."*

Det ovenfor nævnte er det fotografisk korrekte billede af moderne Videnskab og fysik. "Forudsætningen for denne uophørlige 'leg med den videnskabelige forestillings-evne,' " som så ofte findes i Professor Tyndall's elegante foredrag, er sandelig *levende*, sådan som vist af Stallo, og efterlader med hensyn til selvmodsigende variation nogen som helst "fantasier" indenfor okkultisme langt bag sig. Uanset hvordan det må være, hvis fysiske teorier tilstås kun at være "formelle, forklarende, didaktiske instrumenter," og hvis "atomisme kun er et symbolsk grafisk system,"† så kan okkultisten næppe blive anset for at formode for meget, når han stiller den Arkaiske læres symboler og instrumenter ved siden af disse *instrumenter* og "*symbolske systemer*" indenfor moderne Videnskab.

III.

"ET LUMEN SIT CORPUS, NEC NON?"

UDEN tvivl er Lys ikke et legeme, fortælles vi. Fysiske Videnskaber siger at Lys er en Kraft, en vibration, æterens bølgebevægelse. Det er stoffets egenskab eller kvalitet, eller endda en affektion der fra — aldrig *et legeme!*

Lige nøjagtig. For denne opdagelse, denne viden — uanset hvad den måtte være værd — at dette lys eller varmelegeme er ikke en bevægelse af *materielle partikler*, står Videnskaben hovedsagelig i taknemmeligheds gæld, hvis ikke udelukkende, til Sir W. Groves for. Det var ham, som var den første til i et foredrag ved London Institutionen, i 1842, at vise at

* "*Recherches expérimentales sur la relation qui existe entre la résistance de l'air et sa température*," p. 68.

† Fra kritikken af "Concepts of Modern Physics" i *Nature*. Se Stallo's værk, p. xvi. i *Introduction*.

"lys, varme, osv., osv.* er *affektioner* ved stof selv, og ikke en særskilt æterial, 'ubestemmelig,' væske, (*nu* en tilstand af stof) der gennemtrænger det." (Se "*Correlation of the Physical Forces*," Forord). Måske, var KRAFT og KRÆFTER alligevel for nogle fysikere — lige som for Ørsted, en meget eminent Videnskabsmand — stiltiende "*Ånd (og derfor Ånder) i Naturen*." Hvad mange ret så mystiske Videnskabsfolk lærte var at lys, varme, magnetisme, elektricitet og tyngdekraft, osv., ikke var endelige *årsager* til de synlige fænomener, inklusiv planetarisk bevægelse, men i sig selv *Sekundære resultater af andre Årsager*, som Videnskaben i vore dage bekymrer sig meget lidt om, men som Okkultismen tror på, for Okkultisterne har fremvist beviser der godtgør deres påstande i enhver tidsalder. Og i hvilken tidsalder var der ikke nogen *Okkultist* eller ingen *ADEPTER*?

Sir Isaac Newton hældte til den Pythagoræiske korpuskular teori, og var også tilbøjelig til at godtage dens konsekvenser; hvilket fik Grev de Maistre til at håbe, at Newton, på et tidspunkt, ultimativt ville lede Videnskaben tilbage til anerkendelsen af sandheden om at *Kræfter* og de Himmelske legemer *blev propelleret og guidet af Intelligenser (Soirées, vol. ii.)*. Men de Maistre gjorde vært uden regning. Newtons inderste tanker og ideer blev forvrængede, og fra hans matematiske lære blev kun de fysiske skaller vendt med henblik på at give værdi. Havde stakkels Sir Isaac forudset hvilken brug hans efterfølgere og tilhængere ville tillægge hans "tyngdekraft," † så ville denne fromme og religiøse mand uden tvivl stille have spist hans æble, og aldrig ytret et ord om nogen mekaniske ideer forbundet med dets fald.

Stor foragt vises generelt for metafysik og især for onto-

* Hr. Robert Ward, der diskuterer spørgsmålet om Varne og Lys i November *Journal of Science*, 1881, viser os hvor fuldstændig uvidende Videnskaben er med hensyn til en af de mest almindelige sandheder i naturen — solens varme. Han siger: — "Spørgsmålet om solens temperatur har været underlagt efterforskning hos mange videnskabsfolk: Newton, en af de første efterforskere af dette problem, søgte at bestemme det, og efter ham så har alle videnskabsfolk som har været beskæftiget med varmemåling fulgt hans eksempel. *Alle har ment sig selv succesfuld*, og har formuleret deres resultater med stor tillid. Det følgende, er i kronologisk rækkefølge af publikationen af resultaterne, temperaturerne (i celcius grader) fundet af hver af dem: Newton, 1.699.300 grader; Pouillet, 1.461 grader; Tollner, 102.200 grader; Secchi 5.344.840 grader; Ericsson, 2.726.700 grader; Fizeau, 7.500 grader; Waterson, 9.000.000 grader; Spoëren, 27.000 grader; Deville, 9.500 grader; Soret, 5.801.846 grader; Vicaire, 1.500 grader; Rosetti, 20.000 grader. Forskellen er på 1.400 grader imod 9.000.000 grader, eller intet mindre end 8.998.600 grader!! Der findes muligvis indenfor videnskaben ikke en mere forbavsende selvmodsigelse end den som åbenbares i disse tal. Og alligevel så ville, enhver af disse gentlemen kraftigt protestere i den 'NØJAGTIGE' Videnskabs navn ved afvisningen af hans specielle resultat, hvis en *Okkultist* skulle angive en vurdering." (From the *Theosophist*.)

† Ifølge en ateistisk idealist — Dr. Lewins — "Når Sir Isaac, i 1687 . . . viste masse og atom indvirkede . . . ved iboende aktivitet . . . så bortskaffede han effektivt Ånd, Anima, eller Guddommelighed, som overflødige."

logisk metafysik. Men vi ser, at når som helst Okkultisterne er dristige nok til at løfte deres formindskede hoveder, at materialistisk, fysisk videnskab er gennemvævet med metafysik;* at dens mest grundlæggende principper, mens de er uadskilleligt gift med transcendentalisme, for at vise at moderne videnskab er skilt fra sådanne "drømme," ikke desto mindre, er fordrejede og ofte ignoreret i en labyrint af selvmodsigende teorier og hypoteser. En meget god bekræftelse på denne anklage ligger i den sandhed at Videnskaben oplever sig selv at være fuldkommen tvunget til at godtage den "hypotetiske" Æter og prøve at forklare den ved de materialistiske grundlag for atomisk-mekaniske love. Dette forsøg har direkte ført til de mest fatale uoverensstemmelser og yderliggående selvmodsigelser mellem den formodede natur for Æter og dets fysiske aktiviteter. En andet bevis findes i de mange selvmodsigende påstande om atomet — skabelsens mest metafysiske objekt.

Hvad ved den moderne videnskab nu om Ætheren, hvis første koncept uafviseligt tilhører de gamle filosoffer, Grækerne har lånt det fra Aryanerne, og oprindelsen af moderne Æther der findes i, og *forvrænges* fra, AKÅSA? Denne forvrængning

* Stallo's ovenfor-citerede værk, "Concepts of Modern Physics," et bind som har fremkaldt de livligste protester og kritik, anbefales enhver som er tilbøjelig til at tvivle på denne påstand. "Videnskabens erklærede antagonisme overfor metafysik," skriver han, "har ført majoriteten af videnskabelige specialister til at formode at metoderne og resultaterne af empirisk efterforskning er fuldt ud uafhængig af tankens loves kontrol. De ignorerer enten i tavshed, eller afviser åbent, logikkens simpleste lære, inklusiv lovene om ikke-selvmodsigelse og . . . harmes med den største voldsomhed over, enhver anvendelse af reglen om overensstemmelse med hensyn til deres hypoteser og teorier . . . og de anser en eksamination (af disse) . . . i lyset af disse love som en uforskammet indtrængen af 'à priori principper og metoder' ind i den empiriske videnskabs domæne. Personer af sådan en sinds-støbning finder det ikke vanskeligt at anse atomer for at være absolut inaktive, og på samme tid hævde at disse atomer er fuldkommen elastiske; eller at fastholde at det fysiske univers, i dens endelige analyse, opløser sig i 'dødt' stof og bevægelse, og alligevel nægte at al fysisk energi i virkeligheden er kinetisk; eller at proklamere at alle fænomenmæssige forskelle i den objektive verden ultimativt skyldes forskellige bevægelser af absolut simple materielle enheder, og, ikke desto mindre, forkaste forslaget at disse enheder er ligelige" . . . (p. xix.) "Blindheden hos eminentte fysikere med hensyn til nogle af de mest indlysende konsekvenser af deres egne teorier er forbløffende . . . Da Prof. Tait, i konjunktion med Prof. Stewart, annoncerer at 'stof ganske enkelt er passivt' (*The Unseen Universe*, flg. 104), og derefter, i forbindelse med Sir W. Thomson, erklærer at 'stof har en iboende kraft med hensyn til at modstå ydre indflydelser' (*Treat. on Nat. Phil.*, Vol. I., flg. 216), så er det næppe uforskammet at udforske hvordan disse udtalelser skal forenes med hinanden. Når Prof. Du Bois Reymond . . . insisterer på nødvendigheden af at reducere alle naturens processer til bevægelser fra et substantielt indifferent substratum, *fuldstændigt blottet for kvalitet* (*Ueber die Grenzen des Naturerkennens*, p. 5), og kort før i det samme foredrag har erklæret at 'opløsningen af alle forandringer i den materielle verden til atomare bevægelser *forårsaget af deres uforandrede centrale kræfter* vil være fuldkommengørelsen af naturvidenskab,' så er vi i en perpleks situation som vi er nødt til at blive afhjulpet fra." (Pref. xliii.)

hævdes at være en modificering og forfinelse af ideen fra Lukretius. Lad os undersøge det moderne koncept fra flere videnskabelige bind som indeholder fysikernes egne indrømmelser.

Eksistensen af Æter godtages af fysisk astronomi, indenfor almindelig fysik, og indenfor kemi. Astronomer, som først begyndte med at anse den som en væske med ekstrem finhed og bevægelighed, tilbydende ingen sansebar modstand til de himmelske legemers bevægelser, skænkede aldrig dens kontinuitet eller diskontinuitet en tanke. "Dets hovedfunktion i moderne astronomi har været at tjene som grundlag for hydrodynamiske teorier om tyngdekraft. Indenfor fysik fremkom denne væske i nogen tid i flere *rôles* i forbindelse med "ubestemmelighederne" — så grusomt aflivet af Sir W. Grove. Nogle fysikere har endda identificeret rummets æter med disse "ubestemmeligheder." Så kom deres Kinetiske teorier; og fra tiden for den dynamiske teori om varme, så blev den indenfor optikken valgt som et substratum for lysende bølgebevægelser. For derefter at forklare spredningen og polariseringen af lys, så var fysikerne nødt til endnu en gang at søge tilflugt til deres "videnskabelige forestillingsevne" og begavede straks derefter Æteren med (*a*) atomisk eller molekylær struktur, og (*b*) med en enorm elasticitet. "så dens modstandsdygtighed mod deformation langt overgik den hos de mest faste elastiske legemer" (*Stallo*). Dette nødvendiggjorde *teorien om stofs essentielle diskontinuitet*, og derved Æterens. Efter at have godtaget denne diskontinuitet, for at tage højde for spredning og polarisering, så blev teoretiske umuligheder opdaget med hensyn til sådanne spredninger. Cauchy's "videnskabelige forestillingssevne" så "materielle punkter uden udstrækning" i atomerne, og han foreslog bølgebevægelsesteorien, med henblik på at undgå de mest frygtelige forhindringer (nemlig, nogle velkendte mekaniske teoremer som stod i vejen), for at antage at det ætereale medie for udbredelse, i stedet for at være kontinuert, skulle bestå af adskilte partikler ved sansebare afstande. Fresnel angav samme opfattelse med hensyn til fænomenet for polarisering. E. B. Hunt kuldkastede begge teorier (*Silliman's Journal*, vol. viii., p. 364 og flg.) Der er nu Videnskabsfolk som proklamerer dem "materielt fejlagtige," mens andre — "atomo-mekanikalerne" — klynger sig til dem med desperat vedholdenhed. Antagelsen om en *atomisk* eller *molekylær konstitution* i æter, er desuden, kuldkastet af termodynamikken, for Clerk Maxwell viste at sådant et medie ganske enkelt ville være *gas*.* Hypotesen om "afgrænsede intervaller" er således bevist at være uden nytte som et supplement til bølgebevægelsesteorien. Desuden, så fejler formørkelser med hensyn til at afsløre nogen sådan variation af farve som formodet af Cauchy (baseret på formodningen at de kromatiske stråler udbredes med forskellige hastigheder).

* Se Clerk Maxwell's "Treatise on Electricity of Magnetism" og sammenlign med Cauchy's "*Mémoire sur la Dispersion de la lumière*."

Astronomien har påpeget mere end et fænomen som er i absolut uoverensstemmelse med denne lære.

Mens den atomo-molekylære konstitution for æter således godtages i et departement indenfor fysikken for at tage højde for et sæt specielle fænomener, så findes en sådan konstitution et i andet departement helt undergravende for et antal vel-kvalificerede sandheder, således er Hirn's anklager retfærdiggjorte (*se ovenfor*). Kemien anså det for umuligt at anerkende enorm elasticitet for *æteren* uden at fratage den andre egenskaber, baseret på den formodning hvor fra konstruktionen af *dens* moderne teorier afhang. Dette endte i en endelig transformering af æter. Den atomo-mekaniske teoris kritiske situation har ført distingverede matematikere og fysikere til at forsøge at erstatte de traditionelle stofflige atomer, med særlige former for *hvirvel bevægelse* i et "universelt homogent, ikke komprimerbart, og *kontinuert* materielt medie," eller Æther. (*Se Stallo.*)

Den nuværende forfatter, som ikke påstår nogen stor videnskabelig uddannelse, men kun et tåleligt bekendtskab med moderne teorier, og et bedre med hensyn til Okkulte Videnskaber, samler våben op imod modstanderne af esoterisk lære i selve den moderne Videnskabs arsenal. De åbenlyse selvmodsigelser, de fælles-destruktive hypoteser hos verdens-anerkendte Videnskabsfolk, deres fælles beskyldninger, fordømmelser og disputer, viser tydeligt at, uanset om de godtages eller ikke, så har de Okkulte teorier lige så meget ret til en høring som nogen af de såkaldte lærde og akademiske hypoteser. Så uanset om tilhængerne af the Royal Society vælger at godtage æter som en *kontinuert* eller en *diskontinuert* væske betyder det kun lidt, og er ubetydeligt for det nuværende formål. Det peger ganske enkelt på en sandhed: Officiel Videnskab *ved intet ind til denne dag om æterens konstitution*. Lad Videnskaben kalde den stof, hvis den synes; den kan blot ikke findes hverken som *akâsa* ej heller som den hellige Æther hos Grækerne, i nogen af de stofflige tilstande kendt af moderne fysik. Det er STOF på et helt andet plan for opfattelse og væren, og det kan hverken analyseres af videnskabelige apparater, værdsættes, endda ej heller undfanges af "videnskabelig forestillingsevne," med mindre besidderne af den studerer de Okkulte Videnskaber. Det som følger beviser denne påstand.

Det er klart påvist af Stallo med hensyn til moderne fysisk's afgørende problemer (som det blev gjort af De Quatrefages og flere andre indenfor antropologi, biologi, osv., osv.) at, i deres anstrengelser med hensyn til at støtte deres individuelle hypoteser og systemer, så ytrer majoriteten af de eminente og lærde materialister meget ofte de største fejlslutninger. Lad os tage det følgende eksempel. De fleste af dem afviser *actio in distans* (en af de grundlæggende principper med hensyn til spørgsmålet om Æther eller Akâsa indenfor Okkultismen), mens der, som Stallo rettelig observerer, ingen fysisk handling er,

"som, ved tæt eksamination, ikke opløser sig selv ind i *actio in distans*"; og han beviser det.

Nu, er metafysiske argumenter, ifølge Professor Lodge (*Nature*, vol. xxvii., p. 304), "ubevidste appeller med hensyn til oplevelse." Og han tilføjer at hvis sådanne oplevelser *ikke er opfattede*, så eksisterer de ikke, osv. Med hans egne ord: — ". . . Hvis et højt-udviklet sind eller sæt af sind, finder en doktrin om et forholdsvist enkelt og grundlæggende stof *absolut utænkeligt*, så er det et bevis . . . på at *den utænkelige tingenes tilstand ikke har nogen eksistens, osv.*"

Og derpå, indikerer Professor Lodge hen mod slutningen af hans foredrag at forklaringen på kohæsion, så vel som om tyngdekraft, "skal ses i Sir William Thomson's vortex-atom teori" (Stallo.)

Det er nytteløst at stoppe op og forespørge om det også er til vortex-teorien vi skal kigge efter det første livs-kims nedfalden fra en forbipasserende meteor eller komet (Sir W. Thomson's hypotese). Men Hr. Lodge kan måske blive påmindet om den viise kritik af hans foredrag i den samme "Concepts of Modern Physics." I forbindelse med at bemærke den ovenfor-citerede deklARATION fra London Professoren, så spørger forfatteren "hvorvidt . . . vortex-teoriens elementer er *familære*, eller endog mulige, oplevelses fakta? For hvis de ikke er, *så er denne teori klart anstødelig med hensyn til den samme kritik som siges at invalidere formodningen om ACTIO IN DISTANS*" (p. xxiv). Og derefter viser den dygtige kritiker klart hvad *Æteren ikke er*, ej heller nogensinde kan være, på trods af alle videnskabelige påstande om det modsatte. Således åbner han, hvis ikke ubevidst, indgangsdøren på vid gab for vores okkulte læresætninger. For, som han siger: —

"Det medium hvor i vortex-bevægelser opstår er, ifølge Professor Lodge's egen udtrykte påstand (NATURE, vol. xxvii., p. 305), 'et fuldkomment homogent, ikke komprimerbart, kontinuert legeme, ude af stand til at blive opløst i enkle elementer eller atomer: det er, rent faktisk, kontinuert, ikke molekylært.' Og efter at have fremlagt denne påstand tilføjer Professor Lodge: '*Der er ikke noget andet legeme som vi kan sige dette om, og derfor må ætherens egenskaber til en vis grad være FORSKELLIGE fra dem for almindeligt stof.*' Det synes, derfor, som om at hele vortex-atom teorien, som tilbydes os som en erstatning for den 'metafysiske teori' om *actio in distans*, hviler på hypotesen om eksistensen af et materielt medie som er fuldstændig *ukendt med hensyn til oplevelse*, og som *til en vis grad* har egenskaber som er forskellige* fra de for almindeligt stof. Derfor er denne teori, i stedet for, som påstået, at være en reduktion af en ikke-familær sandhed med hensyn til *oplevelse*, i forhold til en familær sandhed,

* "*Til en vis grad forskellig!*" udbryder Stallo. "Den virkelige betydning af dette 'til en vis grad' er, at det omtalte medie. *ikke på nogen forståelig måde, overhovedet er materiel*, og har ingen af stofs egenskaber." Alle stofs egenskaber afhænger af forskelle og forandringer, og den "hypotetiske" æther her defineret er ikke kun fattig på forandringer, men ude af stand til forskel og forandring — (lad os tilføje, i den fysiske betydning). Dette beviser at hvis æther er "stof" så *er det* kun *dette* som noget synligt, håndgribeligt og eksisterende, alene for *åndelige* sanser; at det i sandhed er en Væren — men ikke på vores plan: Pater, Æther, eller Akâsa.

tværtimod, en reduktion af en sandhed som er fuldkommen familiær, til en sandhed som ikke kun er ikke-familliær, men fuldt ud ukendt, ikke observeret og ikke observerbar. Desuden, er den formodede hvirvel bevægelse af, eller snarere i, det formodede ætereale medie . . . umulig, fordi "bevægelse i en fuldkommen homogen, ikke komprimerbar, og derfor kontinuert væske, ikke er nogen sansebar bevægelse." . . . Det er, derfor, tydeligt at uanset hvor vortex-atom teorien måtte lede os hen, så *leder den os med sikkerhed ikke nogen steder indenfor fysikkens region, eller indenfor domænet for være causæ*.^{*} Og jeg kan tilføje at, så vidt som det hypotetiske udifferentierede[†] og ikke differentierbare medie klart er en ufrivillig tingsliggørelse af det gamle ontologiske koncept *ren væren*, så har den diskuterede teori alle attributterne med hensyn til et *uopfatteligt metafysisk fantom*."

Sandelig et "fantom", som kun kan gøres forståelig af Okkultismen. Fra sådan noget videnskabelig metafysik til Okkultisme er der knapt et skridt. De fysikere som har synspunktet at stoffets atomare konstitution er i overensstemmelse med dets gennemtrængelighed, behøver ikke at gå langt væk fra deres vej for at være i stand til at gøre rede for Okkultismens største fænomener, som nu hånes så meget af fysiske videnskabsfolk og materialister. Cauchy's "materielle punkter uden udstrækning" er Leibnitz's monader, og på samme tid det materiale hvor ud af "Guderne" og andre usynlige kræfter iklæder dem selv legemer (*se nedenfor, "Guder, Monader og Atomer"*). Disintegrationen og genintegrationen af "materielle" partikler uden udstrækning som en hovedfaktor i forbindelse med fænomener manifestationer burde meget let foreslå dem selv, i det mindste som en *klar mulighed*, for de få videnskabelige sind som godtager M. Cahchy's synspunkter. For, bortskaffende den egenskab ved stof som de kalder uigennemtrængelig ved ganske enkelt at anse atomerne som "materielle punkter udøvende tiltrækning på hinanden og frastødning som varierer med den afstand der adskiller dem" — så forklarer den Franske teoretiker at: "Ud fra dette følger at, hvis det ganske enkelt tilfredsstillende naturens forfatter[‡] at *modificere* lovene i overensstemmelse med hvordan atomerne tiltrækker eller afviser hinanden, så *kunne vi øjeblikkeligt se de hårdeste legemer gennemtrænge hinanden*, de mindste partikler af stof *okkupere vældige områder*, eller de største masser reducere dem selv til de mindste størrelser, hele universet, så at sige, sammentrækkende sig selv i et enkelt punkt." (*Sept leçons de physique Générale*, p. 38 og flg., ed. Moigno.)

Og dette "punkt," *usynlig på vores plan for erkendelse og stof*, er helt synligt for adeptens øje som kan følge og se det til stede på andre planer.

* *Være causæ* for fysisk videnskab er *mayaviske* eller illusoriske årsager for Okkultisten, og *vice versa*.

† Tværtimod yderst meget "differentieret," siden den dag den forlod dets *laya* tilstand.

‡ For Okkultisterne som siger at naturens forfatter er *naturen selv*, noget ubestemmeligt og uadskilleligt fra Guddommen, så følger det at de som er fortrolig med naturens *okkulte love*, og ved hvordan man forandrer og fremprovokerer nye tilstande i æteren, — *ikke* kan *modificere* lovene, men arbejder og gør det samme *i overensstemmelse med disse uforanderlige love*.

IV.

ER TYNGDEKRAFTEN EN LOV?

KORPUSKULAR teorien er uceremonielt blevet lagt til side; men tyngdekraft — princippet at alle legemer tiltrækker hinanden med en kraft direkte proportional med deres masser, og omvendt med kvadratet på afstanden mellem dem — overlever ind til den dag i dag og hersker, suverænt som nogensinde, i Rummets påståede ætereale bølger. Som en hypotese, har den været truet med død på grund af dens mangel på at omfatte alle sandheder præsenteret for den; som en *fysisk lov*, er den Kongen over de afdøde og en gang al-mægtige "Ubestemmelige." "Det er ikke langt fra blasfemi . . . en fornærmelse af Newton's store minde at betvivle det," er udbruddet fra en Amerikansk anmelder af "*Isis Unveiled*." Nå; hvad er i sidste ende den *usynlige og u håndgribelige* Gud som vi skal tro blindt på? Astronomerne som i tyngdekraft ser en afslappet løsning på mange ting, og en *universel* kraft som derved tillader dem at kalkulere planetariske bevægelser, bekymrer sig kun lidt Årsagen til Tiltrækning. De kalder Tyngdekraft en lov, en *årsag* i sig selv. Vi kalder kræfterne der handler under dette navn *virkninger*, og også meget sekundære resultater. En dag vil det blive fundet ud af at den videnskabelige hypotese alligevel ikke holder; og derefter vil den følge corpuscular teorien om lys og blive stedt til hvile i mange videnskabelige *æoner* i arkiverne for alle forkastede spekulationer. Har Newton ikke selv udtrykt stor tvivl om Kræfternes Natur og "Agenternes" kropslighed, som de den gang blev kaldt det? Ligeledes har Cuvier, et andet skinnende videnskabeligt lys i nattens efterforskning. Han advarer, i the *Révolution du Globe*, hans læsere om de såkaldte Kræfters tvivlsomme natur, og siger at "der er ikke så sikkert hvorvidt disse agenter ikke alligevel var *Åndelige Kræfter (des agents spirituels)*. I begyndelsen af hans "Principia," udøvede Sir Isaac Newton den største omhu med hensyn til at indprente hans skole at han ikke brugte ordet "tiltrækning" med hensyn til legemernes fælles aktivitet i en fysisk henseende. For ham var det, sagde han, en rent matematisk undfangelse der ikke involverede nogen betragtninger af virkelige og primære fysiske årsager. I en af passagerne i hans "Principia" (*Defin. 8, B. I. Prop. 69, "Scholium"*), fortæller han os klart at, fysisk betragtet, så er tiltrækninger snarere *impulser*. I sektion XI. (*Introduktion*) udtrykker han den opfattelse at "der er en slags flygtig ånd bag kraften og aktiviteten som alle bevægelser af stof bestemmes ved" (se *Mod. Mater., af Rev. W. F. Wilkinson*); og i hans tredje Brev til Bentley siger han: "Det er utænkeligt at livløst grovt stof, uden formidling fra noget andet *som ikke er materielt*, skulle indvirke på og påvirke andet stof, uden fælles kontakt, som det må gøre hvis tyngde-

kraft, i Epicurus's betydning, er essentiel og iboende i det. . . . Denne tyngdekraft skulle være medfødt, iboende og essentiel for stof, så at et legeme kan indvirke på et andet på afstand, gennem et vakuum, uden via formidling fra noget andet hvorved og gennem hvilket deres aktivitet kan blive overført fra den ene til den anden, er for mig en så stor absurditet at jeg ikke tror at noget menneske, som i filosofiske forhold har en kompetent tænkeevne, nogensinde vil falde i den. Tyngdekraft må være forårsaget af en agent som konstant handler i overensstemmelse med visse love; men *hvorvidt denne agent er materiel eller immateriel* har jeg overladt til mine læsers overvejelser."

Selv Newton's samtidige blev bange på grund af dette — ved den tilsyneladende tilbagevendende af *okkulte* årsager ind i fysikkens domæne. Leibnitz kaldte hans tiltræknings princip "en ulegemlig og uforklarlig kraft." Formodningen om en tiltrækkende evne og en fuldkommen *tomhed* blev karakteriseret af Bernoulli som "oprørende," princippet om *actio in distans* blev således ikke fundet mere favorabelt end det gør nu. Euler, mente på den anden side, at tyngdekrafts aktivitet skyldes enten en *Ånd* eller et eller andet subtilt medie. Og alligevel kendte Newton til, hvis han ikke anerkendte, de Gamles *Æter*. Han betragtede det mellemliggende rum mellem de sideriske legemer som et *vakuum*. Derfor troede han på "subtil ånd" og *Ånder* som vi gør, der guider den såkaldte tiltrækning. De ovenfor-citerede ord fra den store mand har frembragt fattige resultater. Den "absurditet" er nu blevet et dogme i tilfældet for ren materialisme, som gentager, "Intet stof uden kraft, ingen kraft uden stof; stof og kraft er uadskillelige, evige og uforgængelige (sandt); der kan ikke være nogen uafhængig kraft, fordi al kraft er *en iboende og en nødvendig egenskab i stof (falsk)*; som konsekvens heraf, *er der ikke nogen immateriel kraft.*" Oh, stakkels Sir Isaac!

Hvis vi sætter alle de andre eminente Videnskabsfolk som delte den samme opfattelse som Euler og Leibnitz til side, så angiver Okkultisterne kun Sir Isaac Newton og Cuvier som deres autoriteter og støtter, som citeret ovenfor, behøver de at kun at frygte lidt fra den moderne Videnskab, og kan højlydt og stolt proklamere deres tro. Men, den tøven og tvivl med hensyn til de to før citerede autoriteter, og også med hensyn til mange andre, som vi kunne navngive, forhindrer lige som før på ingen måde videnskabelig spekulation i uld-indsamling på det grove stofs marker. Først var det stof og en *ubestemmelig* væske adskilt fra det; derefter kom den *ubestemmelige* væske kritiseret så meget af Grove; og *Æther*, som først var *diskontinuert* og derefter blev kontinuert; hvorefter de "mekaniske" Kræfter kom. Disse har nu slået sig ned i livet som "bevægelsestilstande" og ætheren er blevet mere mysteriøs og problematisk end nogensinde. Mere end én Videnskabsmand protesterer overfor sådanne grove materialistiske synspunkter. Men siden Platons dage, som konstant beder hans læsere ikke at forveksle *ulegemlige* Elementer med

deres PRINCIPPER — transcendentale eller åndelige Elementer; fra disse hos de store Alkymister, der lige som Paracelsus, angav en stor forskel mellem fænomenet og dens årsag, eller Noumenonet; og Grove, som, selv om han ikke ser "nogen grund til at berøve universelt udbredt stof *funktioner* som er almindelige for alt stof," alligevel bruger udtrykket *Kræfter* hvor hans kritikere, "som ikke tillægger ordet nogen ide med hensyn til en *specifik aktivitet*," siger Kraft — fra disse dage ind til denne har intet bevist sig kompetent med hensyn til at dæmme op for brutal materialisme. Tyngdekraft er den eneste årsag, den handlende Gud, og stof dets profet, sagde videnskabsfolkene for kun nogle år siden.

De har forandret deres synspunkter adskillige gange siden da. Men forstår Videnskabsfolkene Newton's inderste tanker, en af de mest åndeligt-orienterede og religiøse mennesker i hans tid, bedre nu end de gjorde den gang? Det kan sandelig betvivles. Newton krediteres med at have givet døds-stødet til Descartes's Elementale Vortexer (reelt Anaxagoras's ide, genoplivet), selv om, Sir W. Thomson's sidste moderne "hvirvel atomer" sandt at sige, ikke adskiller sig meget fra de førstnævnte. Ikke desto mindre, da hans discipel Forbes i *Forordet* til hans Mesters hovedværk skrev en sætning der erklærede "tiltrækning var Systemets årsag," så var Newton den første til alvorligt at protestere. Det som i den store matematikers sind antog det skyggeagtige, men fast rodfæstede billede af Gud, som noumenonet for alt,* blev af de gamle (og moderne) filosoffer og Okkultister mere filosofisk kaldt — "Guder," eller de *skabende* dannende Kræfter. Udtryksmåderne kan have været forskellige, og ideerne mere eller mindre filosofisk bekendtgjorte af hele den hellige og profane Oldtid; men den grundlæggende tanke var den samme.† For Pythagoras var Kræfterne Åndelige Entiteter, Guder uaf-

* "Tiltrækning," skriver Le Couturier, en materialist, "er nu blevet det for offentligheden som det var for Newton selv — et simpelt ord, en *ide*" (*Panorama des Mondes*), da dets årsag er ukendt. Herschell siger virtuelt det samme, da han bemærker, at når som helst han studerer de himmelske legemers bevægelser, og tiltrækningens fænomen, så føler han sig hvert øjeblik gennemtrængt ved ideen om "eksistensen af årsagerne som handler for os under et slør, skjulende deres direkte aktivitet." (*Musée des Sciences*, August, 1856.)

† Hvis vi sættes i rette for at tro på aktive "Guder" og "Ånder" mens vi afviser en *personlig Gud*, så svarer vi Teisterne og Monoteisterne: "Indrøm at din Jehovah er en af Elohimerne, og så er vi rede til at godtage ham i denne skikkelse. Gør ham, som du gør, til den Uendelige, den ENE, og den *Evige Gud*, og vi vil aldrig godtage ham i denne skikkelse." Af *stamme* Guder var der mange; den Ene Universelle Guddom er et princip, en abstrakt Rod-ide som intet har at gøre med den endelige Forms urene arbejde. Vi tilbeder ikke Guderne, vi ærer Dem kun, som superiøre i forhold til os selv. I dette adlyder vi den Moasiske forholdsregel, mens de Kristne er *ulydige* mod deres Bibel — først og fremmest Missionærene. "Du skal ikke håne guderne," siger en af dem — (Jehovah) — i *Anden Mosebog xxii. 28*); men på samme tid i vers 20 beordres det, "Han som ofrer til *nogen Gud*, bortset fra Herren, han skal blive fuldstændig ødelagt." Nu er det i —

hængige af planeterne og Stof sådan som vi ser og kender dem på Jorden, som er den Sideriske Himmels herskere. Platon repræsenterede planterne som om de bevægede sig ved en *iboende* Regent, ét med hans bolig, lige som "En bådsmænd i hans båd." Med hensyn til Aristotles, så kaldte han herskerne "*immaterielle* substanser;"* dog som en der aldrig var blevet indviet, afviste han guderne som *Entiteter* (*Se Vossius, Vol. II., p. 528*). Men dette forhindrede ham i at anerkende sandheden at stjernerne og planeterne "ikke var livløse masser men sandelig *handlende* og *levende* legemer." Som om "*sideriske ånder var den guddommelige del af deres fænomen, τὰ θεϊότερα τῶν φανερόν*" (*De Caelo. I. 9*).

Hvis vi leder efter bekræftelse i mere moderne og Videnskabelige tider, finder vi Tycho Brahe anerkende en trefoldig kraft i stjernerne, *guddommelig, åndelig og vital*. Kepler, som puttede den Pythagoræiske sætning, "Solen, Jupiters beskytter," sammen og Davids vers, "Han placerede han trone i Solen," og "Herren er Solen," osv., siger at han forstod fuldstændigt hvordan Pythagoræerne troede at alle kloder spredt ud i Rummet var rationelle Intelligenser, *facultates ratiocinativæ*, cirkulerende rundt om Solen, "hvor i *en ren Ånd for ild* residerer; kilden til generel harmoni" (*De Motibus planetarum harmonicis, p. 248*).

Når en Okkultist taler om Fohat — den energiladende og guidende intelligens i den Universelle Elektriske eller *Vitale* Væske, — lees han af. Desuden, som det nu vises, så er hverken elektricitets natur, ej heller Livets ej heller Lysets, forstået ind til den dag i dag. I manifestationen af enhver kraft i Naturen ser Okkultisterne, aktiviteten af kvaliteten, eller dets noumenon's specielle karakteristik; et *noumenon* som er en adskilt og intelligent Individualitet *på den anden side af det manifesterede mekaniske Univers*. Nu er det sådan at Okkultisten ikke benægter — tværtimod vil han støtte påstanden — at lys, varme, elektricitet og så videre er *affektioner* (ikke egenskaber eller kvaliteter) i stoffet. For at fremlægge det mere klart: stof er tilstanden — det nødvendige grundlag eller vehikel, et *sine quâ non* — for manifestationen af disse kræfter, eller agenter, på dette plan.

Men for at forstå opfattelsen er Okkultisten nødt til at undersøge tyngdekraftens lovs akkrediter, først og fremmest, "Tyngdekraft, Kongen

oprindelige tekster ikke en "gud" men *Elohimerne*, — og vi udfordrer i selvmodsigelser — og Jehovah er en af Elohimerne, hvilket bevises af hans egne ord i *Første Mosebog iii. 22*, da "Herren Gud sagde: lagttag Mennesket er blevet *som en af os*," osv. Derfor er både de som tilbeder og offerer til Elohimerne, englens, og til Jehovah, de som *håner* deres med-menneskers *guder*, meget mere syndere end Okkultisterne eller nogen Teosof. Imens foretrækker mange af de sidstnævnte at tro på en eller anden "Herre," og er helt velkommen til at gøre som de synes.

* At sammenligne den "immaterielle art med *jern træ*," og le af Spiller som refererer til dem som "ulegmeligt stof" løser ikke mysteriet (Se "Concepts of Modern Physics," p. 165 *et infra*).

og Herskeren over Stoffet," i enhver form. For at gøre dette effektivt, så er hypotesen i dens tidligste tilsynekomst nødt til at blive genkaldt i sindet. Var det Newton, som til at begynde med var den første opdager af den? *Athenæum* fra 26. Jan., 1867, har nogle besynderlige informationer om dette emne. Den siger at "positivt bevis kan anføres med hensyn til at Newton fik al hans viden om tyngdekraft og dens love fra Boehme, *hos hvem tyngdekraft eller TILTRÆKNING er Naturens første egenskab.*" . . . For hos ham "hans (Boehme's) system, viser os tingenes *inderside*, mens moderne fysisk videnskab er tilfreds med at se på det ydre." Derefter yderligere, "videnskaben om elektricitet, som endnu ikke eksisterede da han (Boehme) skrev, forudanskues der (i hans skrivelser); og Boehme beskriver ikke kun alle de nu kendte fænomener med hensyn til denne kraft, men han angiver endda oprindelsen, skabelsen, og fødslen af elektriciteten, selv, osv."

Således Newton skylder, hvis dybdegående sind let læste mellem linjerne, og fattede den store Seers åndelige tanke i dens mystiske angivelse, hans store opdagelse til Jacob Boehme, åndernes (Nirmânakâyaer) plejebarn som vågede over og guidede ham, om hvem som forfatteren til omtalte artikel så sandt bemærker, at "Enhver ny videnskabelig opdagelse går med at bevise *hans dybdegående og intuitive indsigt ind i naturens mest hemmelige aktiviteter.*" Og efter at have *opdaget* tyngdekraft, så var Newton, for at angive tiltrækningens aktivitet i rummet som mulig, så at sige nødt til, at *annihilere* enhver fysisk forhindring som var i stand til at blokere dens frie handling; æter blandt andet, selv om han havde mere end en forudelse om dens eksistens. Som fortæller for korpuskular teorien, lavede han et *absolut vakuum* mellem de himmelske legemer. . . . Uanset hvad måtte have været hans mistanker og *indre* overbevisninger om Æter; uanset hvor mange venner han måtte have betroet sig til — som i tilfældet med hans korrespondance med Bentley — så viste hans lære aldrig at han havde nogen sådan tro. Hvis han *var* "overbevist om at tiltrækningens kraft ikke kunne udøves af stof gennem et vakuum,"* hvordan kan det så være at, Franske astronomer (for eksempel, Le Couturier) så sent som 1860, bekæmpede "de *katastrofale* resultater af vakuum teorien etableret af dette store menneske?"† Professor Winchell skriver, "Disse passager (brev til Bentley) viser hvad hans synspunkter var med hensyn til naturen af det interplanetariske medie for kommunikation. Selv om han erklærer at himlene '*er tomme for mærkbart stof,*' så forventede han '*måske*

* World-Life. Prof. Winchell, LL.D (pp. 49 og 50).

† "Il n'est plus possible aujourd'hui, *de soutenir comme Newton*, que les corps célestes se mouvent au milieu du VIDE immense des espaces. . . . Parmi les conséquences de la *théorie du vide établie* par ce grand homme, il ne reste plus debout *que le mot 'attraction,'* et nous verrons le jour où ce dernier mot disparaîtra du vocabulaire scientifique." ("*Panorama des mondes,*" pp. 47 og 53.)

nogle meget tynde dampe, strømme, og uddunstninger, rejsende sig fra atmosfæren hos jorden, planeterne, og kometerne, og fra sådant et yderst sjældent æterealt medie som vi har beskrevet andre steder." (*Newton, Optics, III., query 28, 1704; citeret i "World-Life."*)

Dette viser kun at selv så stort et menneske som Newton ikke altid har deres meningers mod. Dr. T. S. Hunt "henledte opmærksomhed på nogle i lang tid oversete passager i Newton's værker, hvor fra det fremgår at en tro på et sådan universelt, intercosmisk medie gradvist tog rod i hans sind." (Ibid.) Men sådan en opmærksomhed blev ikke henledt på de omtalte passager før 28. Nov., 1881, da Dr. Hunt læste hans "*Celestial Chemistry, from the time of Newton.*" "Ind til da var ideen universel, selv blandt Videnskabsfolkene, med hensyn til at Newton, mens han var fortaler for korpuskular teorien, havde prædiket *et tomrum*," sådan som Le Coutrier siger det. Passagerne havde "længe været oversete," uden tvivl fordi de modsagde og stødte imod samtidens forudfattede favorit teorier, ind til bølgebevægelsesteorien til sidst gjorde tilstedeværelsen af et "æterealt medie" bydende nødvendigt for at forklare den. Det er hele hemmeligheden.

Uanset hvad, det er fra Newton's teori om et universelt tomrum — lært, hvis ikke troet på af ham selv, — at den enorme hån nu vist af moderne fysik daterer sig. De gamle viismænd hævdede at "Naturen afskyede et vakuum," og de største matematikere i verden (læs i de Vestelige racer) havde opdaget den antikverede "fejltagelse" og afsløret den. Og nu retfærdiggør den moderne videnskab, imidlertid unådigt, arkaisk viden, og mangler yderligere, at retfærdiggøre Newton's karakter og observations evner i denne sene time, efter at i et halvandet århundrede at have forsømt at give sådanne meget vigtige passager opmærksomhed — måske, fordi det var klogere ikke at tiltrække nogen opmærksomhed med hensyn til dem. Bedre sent end aldrig.

Og nu hilses Fader Æther igen velkommen med åbne arme; og giftes med tyngdekraft; linket med den i medgang og modgang, ind til den dag hvor den, eller begge, vil blive erstattet af noget andet. For tre hundrede år siden var den *plenum* overalt, så blev den til et trist *tomrum*; endnu senere rullede endnu en gang de sideriske ocean-bunde, udtørret af videnskaben, videre på deres ætereale bølger. *Recede ut procedes* må blive den nøjagtige Videnskabs motto — "nøjagtig," hovedsagelig, med hensyn til at finde sig selv unøjagtig ethvert skudår.

Men vi vil ikke skændes med de store mennesker. De var nødt til at gå tilbage til de tidligste af "Pythagoras's og gamle Kanada's Guder" med hensyn til selve rygraden og marven i deres korrelationer og "nyeste" opdagelser, og det kan måske tilvejebringe håb for Okkultisterne, med hensyn til deres mindre guder. For vi tror på Le Couturier's profeti om tyngdekraft. Vi ved at dagen nærmer sig hvor en *absolut reform* vil blive krævet af de nuværende Videnskabelige tilstande af videnskabsfolkene selv — lige som det skete ved Sir W. Grove, F.R.S. Ind til den dag er der ikke noget at gøre. For hvis tyngdekraften

blev detroniseret i morgen, så vil Videnskabsfolkene dagen efter opdage en ny tilstand for mekanisk bevægelse.* Ujævn og opad bakke er den sande Videnskabs vej og dens dage er fyldt med Åndens plageri. Men i betragtning af dens "tusinder" selvmodsige hypoteser med hensyn til at forklare fysiske fænomener, så har der endnu ikke været en som er bedre end den for "bevægelse" — uanset hvor paradoksalt fortolket af materialismen. Som det kan findes ud af på de første sider i Bog I., så har Okkultister med sikkerhed ikke noget imod *bevægelse*† det STORE ÅNDEDRAG fra Hr. Herbet Spencer's "UKENDTE." Men, troende på at alting på Jorden er en *skygge* af noget i *rummet* — så tror de på *mindre* "Åndedrag," der som, levende, intelligente og uafhængige af alt bortset fra Lov, blæser i alle retninger under Manvantariske perioder. Disse vil Videnskaben afvise. Men uanset hvad som erstatter tiltrækning, *alias* tyngdekraft, så vil resultatet være det samme. Videnskaben vil være lige så langt fra løsningen af dens vanskeligheder som den er nu, med mindre den kommer til et kompromis med Okkultismen og endda med Alkymien — en antagelse som vil blive anset som en uforskammethed, men som ikke desto mindre forbliver en sandhed. Som Faye siger: "*Il manque quelque chose aux géologues pour faire la géologie de la Lune, c'est d'être astronomes. A la vérité il manque aussi quelque chose aux astronomes pour aborder avec fruit cette étude, c'est d'être géologues.*" Men han kunne, med endnu mere målrettethed have tilføjet, "*Ce qui manque à tous les deux, c'est l'intuition du mystique.*"

Lad os huske Sir William Grove's viise "konkluderende bemærkninger," om stoffets ultimative struktur, eller bagatellerne i molekyllære aktiviteter, som, han mente, at mennesket aldrig ville kende.

"Meget skade er allerede sket ved at forsøge hypotetisk at dissekere stof og diskutere formerne, størrelserne, og antallene af atomerne, og deres atmosfærer med varme, æter, eller elektricitet. . . . Uanset det er tilladeligt at anse elektricitet, lys, magnetisme, osv., ganske enkelt som almindeligt stofs bevægelse, sikkert er det at alle tidligere teorier er opløst, og alle eksisterende teorier opløser, disse kræfters aktiviteter til bevægelse. Hvorvidt det er, på baggrund af vores familiaritet med bevægelse, at vi henviser andre tilbøjeligheder til den, som til et sprog som er meget let konstrueret, og bedst i stand til

* Når det læses med en fair og fordomsfri ånd, så er Sir Isaac Newton's værker et altid rede vidner med henblik på at vise hvordan han måtte have tøvet mellem tyngdekraft og tiltrækning, impuls og en eller anden *ukendt årsag* for at forklare den planetariske bevægelses regelmæssige bane. Men se *Treatise on Colour* (Vol. III., question 31.) Vi fortælles af Herschell at Newton overlod til sin efterfølger at drage alle de videnskabelige konklusioner fra hans opdagelse. Hvordan moderne Videnskab misbrugte privilegiet med at bygge dens nyeste teorier på loven for tyngdekraft, kan realiseres når man husker hvor dybdegående religiøs dette store menneske var.

† Den materialistiske bemærkning at fordi, virkelig eller mærkbar bevægelse indenfor fysik er umulig i rent rum eller *vakuum*, så, er den evige BEVÆGELSE ved og i Cosmos (betragtet som uendeligt Rum) derfor en *fiktio*n — viser kun endnu en gang at sådanne ord som "rent rum," "ren Væren," "det Absolutte," osv., hos Østlige metafysikere aldrig har være forstået i Vesten.

at forklare dem, eller hvorvidt det i realiteten er sådan at den eneste tilstand hvor i *vores sind som kontra-forklædt fra vores sanser*, er i stand til at opfatte materielle agenturer, så er det sikkert at siden perioden hvor den mystiske bemærkning om åndelig eller overnaturlige kræfter blev tillagt for gøre rede for fysiske fænomener, så er alle hypoteser som er berammet til at forklare dem opløst ind i BEVÆGELSE."

Og derefter fremsiger den lærde gentleman en fuldkommen okkult læresætning: —

"Udtrykket evig bevægelse, som jeg ikke har brugt sjældent på disse sider, er selv tvetydigt. Hvis doktrinerne her fremlagt er velbegrundede, så er *al bevægelse, i en henseende, evig*. I masser, hvis bevægelse stoppes ved fælles rystelse, udvikles der varme og bevægelse i partiklerne; og således fortsætter bevægelsen, så hvis vi kunne driste os til at udstrække sådanne tanker til universet, så ville vi antage at den samme mængde bevægelse altid indvirker på den samme mængde stof."*

Således, antagende at tiltrækning og tyngdekraft bør opgives til fordel for Solen som en *vældig magent* — som er en teori der allerede godtages af nogle fysikere — en magnet som indvirker på planeterne som tiltrækning nu formodes at gøre, hvortil, og hvor meget længere ville det lede astronomerne fra hvor de er nu? Ikke en tomme længere. Kepler nåede frem til denne "besynderlige hypotese" for næsten 300 hundrede år siden. Han havde ikke opdaget teorien om tiltrækning og frastødning i Kosmos, for den var kendt fra Empedocles dage, de to modsatte kræfter blev af ham kaldt "had" og "kærlighed" — som svarer til det samme. Men Kepler angav en ret god beskrivelse af cosmisk magnetisme. At sådan magnetisme eksisterer i naturen, er lige så sikkert som at tyngdekraft ikke gør det; i det mindste ikke på en måde som læres om af Videnskaben, som aldrig tog de forskellige tilstande i betragtning hvor i den duale Kraft — det Okkultisme kalder tiltrækning og frastødning — kan handle indenfor vores solsystem, jordens atmosfære, og *ovenfor* i Kosmos.† Det blev bevist af Newton selv; for der er mange fænomener i vores

* "*Correl. Phys. Forces*," p. 173. Det er præcis det som Okkultisme hævder, og baseret på det samme princip at "hvor kraft gøres til at modsætte sig kraft, og fremstille statisk ligevægt, så påvirkes den foreksisterende ligevægts balance, og *ny bevægelse påbegyndes* ækvivalent til den som trækkes tilbage ind i en tilstand af hvile." Denne proces har intervaller i pralayaen, men er evig og uophørlig som "Åndedraget," selv når det manifesterede Kosmos hviler.

† "Hinsides-solart rum," skriver Humboldt, "viser ikke hidtil noget fænomen analogt til vores solsystem. Det er en særegenhed ved *vores System*, at stof kunne blive kondenseret inde i det i nebulous ringe, hvis kerner kondenserer til jorde og måner. Jeg siger yderligere, hidtil, er *intet af den slags nogensinde blevet observeret udenfor vores eget planetariske system*." (*Se Revue Germanique of the 31st Dec. 1860, art. "Lettres et conversations d'Alexandre Humboldt."*) Sandt, at siden 1860 er nebular teorien sprunget frem, og da den var bedre kendt, blev nogle få identiske fænomener *formodet* observeret udenfor vores solsystem. Alligevel har den store mand helt ret; og ingen *jorde eller måner* kan findes — *undtagen i udseende* — ovenfor, eller af den samme stoflige orden som fundet i vores system. Sådan er den Okkulte lære.

Solare system, som han tilstod hans manglende evne til at forklare ved tyngdekraftens lov. "Således var ensartetheden i de planetariske bevægelser retninger, de næsten cirkulære omløbs-former, og deres bemærkelsesværdige ensartethed på et plan" (*Prof. Winchell*). Og hvis der er en enkelt undtagelse, så har tyngdekraft loven ingen ret til at blive refereret til som en *universel lov*. "Disse justeringer," fortælles vi, "bekendtgør Newton, i hans generelle Scholium, til at være 'et intelligent og al-mægtigt Væsens arbejde.' " Intelligent som dette "Væsen" måtte være; med hensyn til at være "al-mægtig" så ville der være enhver grund til at betvivle påstanden. En fattig "Gud" er han, som ville arbejde med mindre detaljer og overlade det mest vigtige til sekundære kræfter! Argumentets fattighed og logik i dette tilfælde, overgås kun af det fra Laplace, som, meget korrekt søger at erstatte bevægelse med Newton's "al-mægtige Væsen," og, som uvidende om den sande natur af denne evige bevægelse, så en blind fysisk lov i den. "Kan disse arrangementer være et resultat af bevægelsens love?" spørger han, og glemmer, sådan som alle vores moderne Videnskabsfolk gør, at denne *lov* og denne bevægelse er en ond cirkel, så længe *begges natur* forbliver uforklaret. Hans berømte svar til Napoleon: "*Dieu est devenu une hypothèse inutile,*" vil kun være korrekt fremlagt af en som var tilhænger af Vedantisternes filosofi. Den bliver helt fejlagtig, hvis vi udelukker indblanding fra opererende, intelligente, magtfulde (aldrig "*al-mægtige*") Væsner, som kaldes "guder,".

Men vi kunne spørge kritikerne af de middelalderlige astronomer hvorfor skulle Kepler blive fordømt som *højest uvidenskabelig*, på grund af at tilbyde lige nøjagtig den samme løsning som Newton gjorde — og derved kun visende sig mere oprigtig, mere konsekvent og endda mere logisk. Hvor kan forskellen mellem Newton's "al-mægtige Væsen" og Kepler's *Regenter*, hans sideriske og Cosmiske Kræfter, eller Engle være? Kepler kritiseres yderligere for hans "besynderlige hypotese som gjorde brug af en hvirvel bevægelse indeni solsystemet;" generelt for hans teorier, for hans favorisering af Empedocles' ide om tiltrækning og frastødning, og "Solare magnetisme" især. Alligevel, som det vil blive vist, så favoriserer flere moderne Videnskabsfolk — Hunt (hvis Metcalfe udelukkes), Dr. Richardson, osv. — ideen meget seriøst. Han er, imidlertid, halvt undskyldt på grund af påstanden at "ind til Keplers tid havde ingen interaktion mellem stoffets masser som var *generisk* forskellige fra magnetisme været klart anerkendt" (*World-Life*). Er det *tydeligt* anerkendt nu? Hævder Prof. Winchell på Videnskabens vegne nogen som helst seriøs viden om både elektricitetens og magnetismens naturer — undtagen at *begge synes at være virkningerne af nogle resultater som opstår på baggrund af en ubestemt årsag*.

Kepler's ideer, er udluget for deres teologiske tendenser, rent okkulte. Han så at:

(I.) Solen er en stor Magnet.* Det er det som nogle eminente moderne videnskabsfolk og også nogle Okkultister tror på.

(II.) Den Solare substans er immateriel. † (*Se "Isis Unveiled," Vol. I. pp. 270 til 271.*)

(III.) Han bidrog, med hensyn til bevægelse og genoprettelse af Solens energi og planetariske bevægelse, en ånds, eller ånders, evige pleje. Hele Oldtiden troede på denne ide. Okkultisterne bruger ikke ordet Ånd, men siger *Skabende Kræfter*, som de *begaver med intelligens*. Men vi kan også kalde dem ånder.

Denne teori er tabuiseret en god del mere på baggrund af "Ånden" som gives plads i den, end på grund af noget som helst andet. Herschell, den ældre, troede ligeledes på den, og ligeså gør mange moderne videnskabsfolk også. Ikke desto mindre erklærer Professor Winchell at "en hypotese mere fantasifuld, og mindre i overensstemmelse med de fysiske princippers krav, er ikke blevet tilbudt i gamle og moderne tider." (*World-Life, p. 554.*)

Det samme blev sagt, en gang, om den universelle Æter, og nu godtages den ikke kun nødvendigvis men udbredes *som den eneste mulige teori* med hensyn til at bortforklare visse mysterier.

Groves's ideer, blev da han først formulerede dem i London omkring 1840, kaldt lige så *uvidenskabelige* som det ovenfor nævnte; ikke desto mindre, er *hans* synspunkter om korrelation af kræfterne nu universelt godtagne. Det vil meget sandsynligt, nødvendiggøre en mere der er fortrolig med videnskaben end forfatteren, for med nogen succes at bekæmpe nogle af de nuværende fremherskende ideer om tyngdekraft og andre lignende "løsninger" på Cosmiske Mysterier. Men, lad os genkalde nogle få protester som kom fra anerkendte Videnskabsmænd; fra berømte astronomer og fysikere, som afviste teorien om rotation, så vel som den for tyngdekraft. Man læser således i the *French Encyclopædia* at "Videnskaben er, i betragtning af alle dens repræsentanter, enig om at det er *umuligt* at forklare den *fysiske* oprindelse til roterende bevægelse i solsystemet."

Hvis spørgsmålet stilles, "hvad forårsager rotation?" så svares vi: "Det er den centrifugale Kraft." "Og denne kraft, hvad er det som frembringer den?" "Rotationskraften," er det alvorlige svar. (*Godefroy, Cosmogonie de la Révélation .‡*) Det vil måske, være godt at undersøge begge disse teorier som værende direkte eller indirekte forbundet.

* Men se *Astronomie du Moyen Age*, af Delambre.

† Selvfølgelig, med betydningen, at stof eksisterer i tilstande ukendt af Videnskaben.

‡ Vi vil blive irettesat med hensyn til selvmodsigelse. Det vil blive sagt at mens vi benægter *Gud*, indrømmer vi *Sjæle* og *operative Ånder*, og citerer fra snæversynede Romersk Katolske forfattere til støtte for vores argumentation. Til dette svarer vi: "Vi benægter Monoteisternes *antropomorfe* gud, men aldrig det Guddommelige Princip i naturen. Vi bekæmper Protestanter og Romerske Katolikker med hensyn til et antal dogmatiske teologiske trosopfattelser af menneskelig og sekterisk oprindelse. Vi er enige med dem i deres tro på *Ånder* og *intelligente* operative kræfter, selv om vi ikke tilbøder "Engle" sådan som Romerske Latinister gør.

V.

TEORIERNE OM ROTATION HOS VIDENSKABEN.

BETRAGTENDE at "endelig årsag fremlægges som en kimæra, og den Første Årsag er sendt tilbage til det Ukendtes Sfære," som en ærværdig gentleman rettelig beklager det, så er antallet af fremlagte hypoteser, i sig selv en tåge, meget bemærkelsesværdige. Den profane studerende er rådvild, og ved ikke hvilken af teorierne indenfor *nøjagtig* videnskab han skal tro på. Her har vi hypoteser nok for enhver smag og hjernekraft. De er alle udtrukket fra et antal af videnskabelige bind.

NUVÆRENDE HYPOTESER FORKLARENDE ROTATIONS OPRINDELSE.

Rotation har sin oprindelse enten—

(a) Ved kollision af nebulare masser der vandrer formålsløst om i rummet; eller ved *tiltrækning*, "i tilfælde hvor intet reelt sammenstød finder sted."

(b) "Ved tangerende handlinger fra strømme af nebulous stof (i tilfældet med en formløs nebula) nedstigende fra højere til lavere niveauer,* *eller ganske enkelt ved stoffets centrale tyngdekrafts handling.*"†

"Det er et grundlæggende princip indenfor fysik at *ingen rotation kunne frembringes i en sådan masse ved dens egne deles handling*. Så vel som at forsøge at ændre en dampers kurs ved at trække i dækkets ræling," bemærker Prof. Winchell til dette i "World-Life."

HYPOTESER OM OPRINDELSEN TIL DE SYV PLANETER OG KOMETER.

(a.) Vi skylder Planeternes fødsel (1) en eksplosion i Solen — en etablering i dens centrale masse;‡ eller (2) en slags splittelse i de nebulare ringe.

(b) "Kometerne er fremmede i vores planetariske system" (*La Place*). "Kometerne er unægtelig dannet i vores Solare system" (*Faye*).

(c) "*Fix*-stjernerne er bevægelsesløse" siger en autoritet. . . . "Alle stjerner er reelt i bevægelse" svarer en anden autoritet. . . "Uden tvivl er enhver stjerne i bevægelse" (*Wolf*).

(d) "I over 350.000.000 år, så har den langsomme og majestætiske bevægelse af Solen omkring dens akse aldrig ophørt et eneste øjeblik" (*Panorama des Mondes, Le Couturier*.)

* Udtrykkene "høj" og "lav" er kun relative i forhold til observatørens position i Rummet, enhver brug af udtrykkene for at angive indtrykket at de står for abstrakte realiteter, er nødvendigvis fejlagtig.

† *Jacob Ennis*, "The Origin of the Stars," p. 221 *og flg.*

‡ Hvis dette er tilfældet, hvordan forklarer Videnskaben så de forholdsvis små størrelser af planeter tættest på Solen? Teorien om meteorisk aggregering er kun et skridt længere væk fra sandheden om den nebulare undfangelse, og har endnu ikke den sidstnævntes kvalitet — dens metafysiske element.

(e) Og "Solen der har Alcyone i Pleiaderne som centrum for sit omløb, forbruger 180.000.000 af år på at fuldende dens omløb" (*Mædler*). Og også,

(f) At, "*Solen har ikke eksisteret i mere end 15.000.000 år, og vil ikke udstråle i mere end 10.000.000 år*" (*Sir W. Thomson's foredrag om foredrag om "the latent dynamical theory regarding the probable origin, total amount of heat, and duration of the Sun," 1887*).

For nogle få år siden fortalte denne eminente Videnskabsmand verden at tiden som var nødvendig for at jorden kunne køle ned fra begyndende skorpedannelse til dens nuværende tilstand, ikke kunne overstige 80.000.000 år*; (*Thomson and Tait, Natural Philosophy*.) Hvis verdenens skorpe tidsalder kun er 40 millioner af år, eller det halve af varigheden først tilladt, og Solens tidsalder kun 15 millioner, så er vi nødt til at forstå hvordan jorden en gang var uafhængig af Solen?

Siden Solens, planeternes, og Jordens tidsalder, som fremlagt i de mange videnskabelige hypoteser af astronomer og fysikere, er angivet andre steder (*infra*), så har vi sagt nok med hensyn til at vise uenigheden mellem den moderne Videnskabs fortalere. Uanset om vi godtager de *femten* millioner af år fra Sir W. Thomson eller Hr. Huxley's *tusinder* af millioner af år, med hensyn til den vores solsystems rotationsmæssige evolution, så vil det altid ende med dette; ved at godtage *self-genereret* rotation med hensyn til de himmelske legemer af *inaktivt* stof og alligevel bevæget af *deres egen indre bevægelse*, i millioner af år, så beløber denne Videnskabelige lære sig til —

(a) En indlysende benægtelse af de grundlæggende fysiske love, som siger at "et legeme *i bevægelse har konstant en tendens til inert*, (*dvs.*, at fortsætte i den samme tilstand af bevægelse eller hvile), med mindre den stimuleres til yderligere handling *af en superior aktiv kraft*."

(b.) Til en oprindelig impuls, som kulminerer i en uforanderlig bevægelse, indeni en *modstandsydende* æter som NEWTON havde erklæret *uforenelig med denne bevægelse*.

(c.) Universel tyngdekraft, som, vi lærer, altid søger mod et centrum i *retlinet* nedstigning — er *alene* årsagen til hele det solare systems omløb, som udfører en *evig dobbelt* gyration, med hvert legeme rundt om dets akse og omløb. En anden lejlighedsvis version er: —

(d.) En magnet i Solen; eller, det omtalte omløb på grund af en magnetisk kraft, som handler, i en lige linje, lige som tyngdekraften gør — varierende omvendt med kvadratet på afstanden. (Coulombs lov.)

(e.) Det hele handler i henhold til ikke-variable og uforanderlige love, som ikke desto mindre, ofte vises som variable, som i forløbet for nogle velkendte skøre

* Og selv baseret på disse tal så er Bischof uenig med Thomson, og udregner at 350 millioner år ville være nødvendig for jorden med hensyn til at nedkøle fra en temperatur på 20.000° til 200° grader celcius. Det er også, Helmholtz opfattelse.

planeter og andre legemer, lige som når Kometer tilnærmer sig til eller trækker sig fra Solen.

(f.) EN MOTOR KRAFT altid *proportional* til massen den handler på; men *uafhængig af denne* masses specifikke natur, som den er proportional med; hvilket svarer til at sige, lige som Le Courtier gør, at, "uden denne Kraft uafhængig af og af en helt anden natur en den omtalte masse, hvis den sidstnævnte, var så stor som Saturn, eller så lille som en Ceres, så ville den falde med den samme hastighed" (*Musée des Sciences*, 15 August, 1857). En masse, som desuden får sin vægt fra det legeme som det tynger mod.

Således kan hverken Laplace's opfattelser af en atmosfærisk solar væske, som ville udstrække sig ovenfor planternes omløb, ej heller Le Coutrier's elektricitet, ej heller Foucault's varme (*Panorama des Mondes*, p. 55), ej heller dette, ej heller det andet, kan nogensinde hjælpe nogen af de utallige hypoteser om rotations oprindelse og *permanethed* med at undslippe fra dette egern's hjul, mere end teorien om tyngdekraft selv. Dette mysterium er den fysiske Videnskabs Prokrustesseng. Hvis, stof som det læres nu, er passivt, så kan den simpleste bevægelse ikke siges at være en essentiel egenskab i stoffet — hvis den sidstnævnte blot er en hvilende masse. Hvordan, kan sådan en kompliceret bevægelse, sammensat og mangfoldig, harmonisk og afbalanceret, der varer i evighederne for millioner af millioner af år, ganske simpelt blive tillagt dets egen iboende Kraft, med mindre den sidstnævnte er en *intelligens*? En *fysisk vilje* er noget nyt — en undfangelse som de gamle, sandelig, aldrig ville have fremlagt!*

"Vi taler om vægten af vores himmelske legemer," siger en astronom; "men da det er anerkendt at vægten formindskes i proportion til distancen fra centrum, så bliver det indlysende at, ved en bestemt afstand, så må denne vægt nødvendigvis påtvunget reduceres til Nul? Var der nogen *tiltrækning* så ville der være en ligevægt Og da den moderne skole hverken anerkender et *forneden* ej heller et *foroven* i universelt rum, så er det ikke klart hvad som skulle få Jorden til at falde, selv hvis der ikke var nogen tyngdekraft, ej heller tiltrækning." (*Cosmographie*.)

Det tykkes mig at Greve de Maistre havde ret med hensyn til at løse spørgsmålet på hans egen teologiske måde. Han skærer den Gordiske knude over ved at sige: —

* I over et århundrede bortgøres al skelnen mellem legeme og kraft. "Kraft er blot egenskaben ved et legeme i bevægelse," siger fysikeren; og "*liv* — vores *dyriske organers* egenskaber — er blot resultatet af deres molekylære arrangement," svarer fysiologerne. "I favnen af det aggregat som benævnes planet," lærer Littré, "udvikles alle kræfterne iboende stoffet . . . *dvs.*, dette stof besidder *i sig selv* og *gennem det selv* kræfterne som passer til det . . . og som er *primære*, ikke *sekundære*. Sådanne kræfter er egenskaben for vægt, egenskaben for elektricitet, for jordisk magnetisme, egenskaben for liv. . . . Enhver planet kan udvikle liv . . . lige som jorden, for eksempel, som ikke altid havde menneskeheden på sig, og nu bærer (*produit*) mennesker" . . . (*Revue des Deux Mondes*, Juli 15, 1860.)

Planeterne roterer fordi de *forårsages at rotere* og det moderne fysiske system af universet er en *fysisk umulighed*." (*Soirées*.) For sagde Herschell ikke det samme da han bemærkede at der behøves en *vilje* for at tildele en cirkulær bevægelse, og *en anden vilje* for at tilbageholde den? (*Discours*, 165.) Dette viser og forklarer hvordan en *langsom* planet er snedig nok til at kalkulere dets tid så omhyggeligt fastlægge dens ankomst til det fastsatte minut. For, hvis Videnskaben nogle gange har succes i dets store opfindsomhed med at forklare, nogle af sådanne standsninger, retrograde bevægelser, vinkler udenfor omløbsbaner, osv., osv., som tilsynekomster resulterende fra uligheden i deres fremskriden og vores i bevægelsen af vores fælles og respektive omløb, så ved vi stadigvæk at der er andre og "meget virkelige og betydelige afvigelser," ifølge Herschell, "som ikke kan forklares undtagen ved fælles og irregulær aktivitet fra disse planeter og ved en *forstyrrende* indflydelse fra Solen."

Vi forstår imidlertid, at der, ud over disse små og tilfældige forstyrrelser, er kontinuerte forstyrrelser kaldet "timelige" — på grund af den ekstreme langsomhed som irregulariteten forøges med og påvirker relationerne i den elliptiske bevægelse med — og at disse forstyrrelser *kan korrigeres*. Fra Newton, som opdagede at denne verden ofte behøvede *reparation*, ned til Reynaud, så siger de alle det samme. I hans *Ciel et Terre* (p. 28), taler den sidstnævnte om —

". . . . Omløbene beskrevet af planeterne er langt fra uforanderlige; "tværtimod, ved at være underlagt evig mutation i deres position og form," — beviser de alle at tyngdekraft og omvandrende *love* er lige så forsømmelige som de er hurtige til at reparere deres fejl. Anklagen sådan som den står synes at være at "de (omløbene) skiftevis udvider og indsnævrer, deres aksers længder og formindsker eller oscillerer på den samme tid fra højre til venstre rundt om Solen, på planet, som de er placeret i, hæver og sænker sig selv periodisk mens mens den vipper omkring sig selv med en slags rystelse. . ."

Til dette observerer, De Mirville, som tror på intelligente "arbejdsmænd" som usynligt regerer solsystemet — lige som vi gør — meget vittigt* . . . "*Voilà certes*, en rejse som har lidet i sig af mekanisk *stivhed*; i yderste forstand, kunne man sammenligne det med en damper, trukket til og fra og kastet om på bølgerne, langsommeliggjort eller accelereret, hvor hver og en af dens hindringer kan forhindre dens ankomst på ubestemt tid, hvis der ikke var en navigatørs intelligens og værkfører til at indhente den tabte tid, og reparere ødelæggelserne. . ."

Loven for tyngdekraften, synes imidlertid, at blive en *forældet* lov i stjernehimlen. I det mindste fremstår disse langhårede sideriske *radikaler*, kaldet kometer, at være meget fattige med hensyn til respekt for det majestætiske i denne lov,

* *Deuxième mémoire*, "*Manifestations Historiques*," p. 272.

og ganske frækt at lave skæg med den. Ikke desto mindre, og selv om de i næsten enhver henseende repræsenterer "fænomener *endnu ikke fuldt ud forstået*," så krediteres meteorer og kometer af de troende på moderne Videnskab som om de *adlyder de samme love og består af det samme stof*, lige "som Solene, stjernerne og nebulaerne," og endda "jorden og dens beboere." (*Laing's "Modern Science and Modern Thought."*)

Dette er hvad man kunne kalde at basere tingene på tillid, ja, endda på *blind tro*. Men *nøjagtig* Videnskab må ikke stilles spørgsmålstegn ved, og han som afviser hendes studerendes forestillede hypoteser — tyngdekraft, for eksempel — ville blive anset for at være et uvidende fjols på grund af det; alligevel fortælles vi af den lige citerede forfatter en sær legende fra de videnskabelige annaler. "Kometen i 1811 havde en hale på 120 millioner af mil i længden og 25 millioner af mil i diameteren på det bredeste sted, mens diameteren på kernen var omkring 127.000 mil, mere end ti gange den for jorden." Han fortæller os, "for at legemer af denne størrelse, som passerer nær jorden, *ikke skulle påvirke* dens bevægelse eller forandre årets længde med blot et sekund, så må dens substans være uopfattelig sjælden. . ." Det må den i sandhed, alligevel: —

". . . En komets masses ekstreme finhed bevises også ved dens hales fænomen, som, mens kometen nærmer sig solen, nogle gange kastes ud på en længde af 90 millioner mil i nogle få timer. Og det som er bemærkelsesværdigt, DENNE HALE KASTES UD IMOD TYNGDEKRAFTEN *af en slags frastødende kraft*, sandsynligvis elektrisk, så at den altid peger væk fra Solen (!!!) Og alligevel, tynd som kometers stof må være, så *ADLYDER DEN DEN ALMINDELIGE LOV FOR TYNGDEKRAFT* (!?), og uanset om kometen har omløb i en bane indenfor de ydre planeter, eller skyder ind i Rummets dybder, og kun vender tilbage efter hundreder af år, så er dets vej, i hvert tilfælde, reguleret *af den samme kraft som forårsager at et æble falder til jorden.*" (Ibid, p. 17.)

Videnskaben er lige som Cæsar's hustru, og må ikke mistænkes —det er indlysende. Men den kan, ikke desto mindre, respektfuldt kritiseres. I alle tilfælde, så kan det påmindes at "æblet" er en farlig frugt. For anden gang i historien kan den blive årsagen til *FALDET* — denne gang, af "nøjagtig" Videnskab. En komet hvis hale modstår tyngdekraftens lov lige i ansigtet på Solen kan næppe krediteres med at adlyde denne lov.

I en serie af videnskabelige værker om Astronomi og nebular teorien, skrevet mellem 1865 og 1866, har den nærværende forfatter, en stakkels begynder indenfor Videnskab, på nogle få timer optalt, ikke mindre end *ni-og-tredive selvmodsigende hypoteser* tilbudt som forklaringer på den selv-genererede, oprindelige roterende bevægelse for himmelske legemer. Forfatteren er ikke nogen astronom, ingen matematiker, ingen videnskabsmand; men var i generelt forsvar for Okkultismen forpligtiget til at undersøge disse fejl, og hvad der er endnu mere

vigtigt, for at støtte den okkulte lære med hensyn til astronomi og Kosmologi. Okkultisterne blev truet med frygtelige straffe for at stille spørgsmålstegn ved videnskabelige sandheder. Men nu føler de sig mere tapre; Videnskaben er mindre sikker i dens "uigennemtrængelige" position end den har været ledt til at formode, og mange af dens fæstninger er bygget på meget omskifteligt sand.

Således, var selv denne fattige og uvidenskabelige undersøgelse af den brugbar, og den var bestemt meget instruktiv. Vi har lært rigtig mange ting, rent faktisk, især efter med særlig omhu at have studeret disse astronomiske data som ville være mest tilbøjelige til at støde sammen med vores heterodokse og "overtroiske" trosopfattelser.

Så, har vi for eksempel der, med hensyn til tyngdekraft, de aksiale og omløbsmæssige bevægelser, opdaget at når først denne synkronne bevægelse var blevet overkommet, på det tidlige stadie — så var det nok at fastlægge en roterende bevægelse ind til slutningen af Manvantaraen. Vi er har også fået viden om i alle de førnævnte kombinationer af muligheder om nogle af årsagerne med hensyn til begyndende rotation — meget komplicerede i ethvert tilfælde, — *som den kan have være skyldig i*, så vel som nogle andre som den *burde* og *skulle* være skyldig i, men, på en eller anden måde, ikke var. Blandt andre ting, blev vi informeret om at *begyndende* rotation kan blive fremprovokeret med ligelig lethed i en masse *i vulkansk fusion*, og i en som er karakteriseret ved *glacial uigennemsigttighed* ("*Heaven and Earth*"). At tyngdekraft er en lov som *intet kan overvinde*, men som, ikke desto mindre, overvindes i og ude af sæsonen af de mest almindelige himmelske eller jordiske legemer — uforskammede kometers haler, for eksempel. At vi skylder universet til den hellige skabende Treenighed, kaldet *Inaktivt Stof*, *Sanseløs Kraft* og *Blind Tilfældighed*. Videnskaben ved intet om den virkelige essens og natur af disse tre, men det er en ubetydelig detalje. *Ergo*, fortælles vi at, når en masse af cosmisk eller nebular stof — hvis natur *er ukendt* (fuldstændigt), og som kan være i en tilstand af fusion (Laplace), eller *mørk og kold* (Thomson), fordi "denne intervention af varme er i sig selv en *ren hypotese*" (Faye) — beslutter sig for at udvise dets mekaniske energi i form af rotation, så handler den på denne måde. Den (massen) bryder enten ud i spontan selvantændelse eller forbliver inaktiv, mørk, og kold, begge tilstande er ligeligt, uden *nogen tilstrækkelig årsag*, i stand til at sende den spinnende gennem rummet i millioner af år. Dets bevægelser kan være retrograde og de kan være direkte, hundreder af forskellige grunde tilbydes med hensyn til begge bevægelser, i omtrent lige så mange hypoteser. Uanset hvad, ved at sammenholde labyrinten af stjerner, hvis oprindelse tilhører den samme mirakuløse og spontane orden — for "*nebular teorien hævder ikke at opdage oprindelsen af tingene*, men kun et *stadie* i den materielle historie" (*Winchell: World-Life*) — så vil disse millioner af sole, planeter, og satellitter, sammensat af inaktivt stof, hvirvle videre i yderst imponerende og majestætisk symmetri rundt om firmamentet, på trods

af deres inert, kun bevæget og guidet, "*af deres egen indre bevægelse.*"

Skal vi efter dette undre os hvis lærde mystikere, fromme Romerske Katolikker, og endda sådanne lærde astronomer som Chaubard og Godefroy var,* have foretrukket Kabalaen og de gamle systemer i forhold til de moderne tristheder og selvmodsigelsende fremlæggelser om Universet? *Zohar* foretager, i det mindste, en skelnen mellem "*hajaschar* ("lys Kræfterne"), *hachoser* ("Reflekterede Lys"), og deres åndelige typers enkle *fænomenmæssige ydre.*" (*Se Kabala Denudata*, II, 67.)

Spørgsmålet om "tyngdekraft" kan nu afvises, og andre hypoteser undersøges. At den fysiske Videnskab ikke ved noget om "Kræfter" er tydeligt. Vi kan, imidlertid afslutte argumentet ved at kalde en mere af Videnskabsmændene til vores hjælp — Professor Jaumes, Medlem af det Medicinske Akademi i Montpellier. Denne lærde mand, siger omtalende Kræfterne: —

"En årsag er det som essentielt handler i fænomeners genealogi, i enhver frembringelse lige som i enhver modificering. Jeg sagde at aktivitet (eller Kraft) var usynlig. . . At antage det som legemligt og *iboende i stoffets egenskaber* ville være en umotiveret hypotese. . . At reducere alle årsager til Gud. . . ville beløbe sig til at pinliggøre sig selv med en hypotese der er fjendtlig overfor mange sandheder. Men at tale om *et flertal af kræfter* udgående fra Guddommen, og besiddende deres egne *iboende kræfter*, er ikke urimeligt. . . og jeg er tilbøjelig til at anerkende fænomener frembragt af mellemliggende agenter kaldet Kræfter eller Sekundære Agenter. *Sondringen* af Kræfter er grundlaget for Videnskabens inddelinger; lige så mange virkelige og adskilte kræfter der er, lige så er der moder-Videnskaber. . . Nej: Kræfter er ikke formodninger og abstraktioner, men virkeligheder, og de eneste handlende realiteter hvis attributter kan bestemmes ved hjælp af direkte observationer og induktion." ("*Sur la distinction des Forces,*" publiceret i the *Mémoires de l'Académie des Sciences de Montpellier*, Vol. II., fasc. I., 1854.)

VI.

VIDENSKABENS MASKER.

FYSIK ELLER METAFYSIK?

HVIS der er noget som helst på jorden som fremskridt, så vil Videnskaben en dag være nødt til, *nolens volens*, at opgive sådanne monstrøse ideer som hendes fysiske, selv-guidede *love* — tomme for sjæl og Ånd, — og derefter vende sig til den okkulte lære.

* *L'Univers expliqué par la Révélation, og Cosmogonie de la Révélation.* Men se De Mirville's Deuxième Mémoire. Forfatteren, en frygtelig fjende af Okkultismen, var alligevel en som skrev store sandheder.

Det har den allerede gjort, uanset hvor forandret titel-siden og den Videnskabelige Katekismus's reviderede udgaver er. Det er nu over et halvt århundrede siden, i sammenligning af moderne tænkning, at det er blevet fundet ud af, at uanset hvor forskellig vores filosofi kan synes i forhold til vores forfædres, så er den, ikke desto mindre, kun udgjort *af tilføjelser og fratrækninger* taget fra den gamle filosofi og *transmitteret dråbe for dråbe gennem forhistoriens filter*.

Denne sandhed var velkendt af Faraday, og andre eminente Videnskabsfolk. Atomer, Æter, selve evolutionen — kommer alt sammen til den moderne Videnskab fra gamle opfattelser, alt er baseret på de arkaiske nationers forestillinger. "Forestillinger" for den profane, i form af allegorier; rene sandheder lært om under indvielserne til den lærde, sandheder som har været delvist videregivet gennem Græske forfattere og som er nedsteget til os. Dette betyder ikke at Okkultismen altid har haft de samme synspunkter med hensyn til stof, atomer og æter som de findes i de klassiske Græske forfatters eksoterisme. Alligevel, hvis, vi tror på Hr. Tyndall, så var Faraday alligevel en Aristotleaner, og en Agnostiker mere end en materialist. I hans "Faraday, as a Discoverer" (p. 123) viser forfatteren den store fysiker *bruge* "gamle refleksioner fra Aristotles" som "findes koncist i nogle af hans værker." Faraday, Bosovitch, og alle andre, som imidlertid ser, "centre af kraft," i atomerne og molekylerne, og i den korresponderende *element kraft*, en ENTITET I SIG SELV, er måske langt tættere på sandheden, end de, som ved at fordømme dem, og på samme tid fordømmer den "gamle Pythagoræiske korpuskular teori" (en, som forresten, aldrig er videregivet til eftertiden sådan som den store filosof *virkelig* lærte om den), på grund af dens "vrangforestilling at stoffets konceptuelle elementer *kan opfattes* som adskilte og virkelige entiteter."

Den centrale og mest fatale fejl og fejltagelse foretaget af Videnskaben, set fra Okkultisternes synspunkt, ligger i ideen om muligheden for sådan en ting som er uorganisk, eller *dødt* stof, i naturen. Er noget som helst *dødt* eller *uorganisk* i stand til transformation eller forandring? Spørger Okkultismen. Og er der noget som helst under solen som forbliver uforanderlig eller evigtvarende?

Denne fejltagelse er ikke bedre illustreret andre steder end i det videnskabelige værk fra en Tysk lærer, Professor Philip Spiller (*Der Weltæther als Kosmische Kraft*). I denne kosmologiske afhandling, forsøger forfatteren på at bevise at "intet legemes materielle bestanddel, intet atom, *i sig selv er oprindeligt begavet med kraft*, men at ethvert sådant atom *er absolut dødt*,"* og uden nogen kraft til at påvirke på en afstand" (p. 4).

* Noget *dødt* indebærer at det har været *levende* en gang. Hvornår, i hvilken periode i kosmogonien? Okkultismen siger at når stof i alle tilfælde *fremstår* inaktivt, så er det mest aktivt. Et træ eller en stenblok er bevægelsesløs og uigennemtrængelig med hensyn til alle hensigter og formål. Ikke desto mindre, og *de facto*, er dets partikler i en uophørlig evig vibration som er så hurtig at den for det fysiske øje synes absolut uden bevægelse;

Denne påstand, forhindrer imidlertid ikke Spiller i at formulere en okkult doktrin og princip. Han hævder *kraftens uafhængige substantialitet*, og viser det som et "ulegemligt stof" (*unkoerperlicher stoff*) eller substans. Nu er det sådan at *substans* ikke er *stof* indenfor metafysik, og for argumentets skyld så kan det siges at det er et forkert udtryk at bruge. Men det skyldes de Europæiske sprogs fattigdom, og især med hensyn til videnskabelige udtryk. Derefter bliver dette "materiale" af Spiller identificeret og forbundet med æther. Udtrykt i okkult sprog så kan det måske med større præcision siges at denne "kraft-substans" er den altid-aktive fænomenmæssige *positive æther* — *prakriti*; mens den alvidende alt gennemtrængende æter er den førstnævntes *noumenon*, substratumet for alt, eller *Akâsa*. Ikke desto mindre, kommer Stallo i strid med Spiller, lige som han gør det med materialisterne. Han beskyldes for "fuldkommen tilsidesættelse af den grundlæggende korrelering af kraft og stof" (begge som Videnskaben ikke ved noget om med sikkerhed). For dette "hypostatiserede halv-koncept" er, i forhold til alle andre fysikers synspunkter, ikke kun *ubestemmeligt*, men blottet for kohærente, kemiske, termiske, elektriske, og magnetiske kræfter — hvor æther — ifølge okkultismen — er kilden og *årsagen* til alle disse kræfter.

Derfor udviser Spiller, med alle hans fejl, mere intuition en nogen anden moderne Videnskabsmand, måske, med undtagelse af Dr. Richardson, teoretikeren med hensyn til "nerve kraft," eller Nerve Æter, også med hensyn til "Sol Kraft og Jord Kraft."* For ÆTHER, er indenfor Esoterismen, selve indbegrebet af al mulig energi, og alle manifestationer af energi i de materielle, psykiske og åndelige verdener skyldes med sikkerhed denne universelle agent (sammensat af mange *agenter*).

Hvad er Elektricitet og Lys, reelt? Hvordan kan Videnskaben vide at den ene er en væske og den anden en "bevægelses tilstand"? Hvorfor gøres det ikke klart hvorfor en forskel skal gøres mellem dem, siden begge anses for at være kraft-korrelationer. Elektricitet er en væske, fortælles vi, immateriel og ikke-molekylær (selv om Helmholtz mener noget andet), og beviset på det er at vi kan samle den sammen, akkumulere den, og lagre den. Derfor, *må den* ganske enkelt være stof, og ikke nogen særlig "væske." Ej heller er den kun "en bevægelses tilstand," for bevægelse kunne næppe blive opbevaret i en Leydner-flaske. Med hensyn til lys, så er det en endnu mere ekstraordinær "bevægelses tilstand;" da, "fantastisk som det kan synes, så kan lys *rent faktisk* (også *gemmes til brug*," som demonstreret af Professor Grove for næsten et halvt århundrede siden.

"Tag en indgravering som i nogle dage har været opbevaret i mørket, udsæt den for fuldt solskin — det vil sige, isoler den i 15 minutter; læg den på

og den rumlige afstand mellem disse partikler i deres vibratoriske bevægelse er — betragtet fra et andet plan af væren og opfattelse — lige så stor som den der adskiller sneflager eller regndråber. Men for fysisk videnskab vil dette være en absurditet.

* Se "Popular Science Review," Vol. V., pp. 329-34.

følsomt papir på et mørkt sted, og efter 24 timer så vil den have efterladt et aftryk af sig selv på det følsomme papir, det hvide fremstår som sort. . . Der synes ikke at være nogen grænse for genskabelsen af indgravninger, osv., osv. . . ."

Hvad er det som bliver tilbage som fastlagt, naglet, så at sige, på papiret? Det er med sikkerhed en *Kraft*, som fastlagte tingen, men hvad er *denne ting*, den rest som forbliver på papiret?

Vores lærde mennesker vil komme uden om dette ved en videnskabelig teknikalitet; men hvad er det som er opfanget, med hensyn til at fange en vis mængde af det på glas, papir, eller træ? Er det "Bevægelse" eller er det "Kraft"? Eller skal vi fortælles at det som bliver tilbage kun er virkningen fra den kraft eller Bevægelse? Hvad er denne Kraft så? Kraft eller energi er en kvalitet; men enhver kvalitet må tilhøre noget, eller nogen. Indenfor Fysik, er Kraft defineret som "det som forandres eller har tendens til forandring af enhver fysisk relation mellem legemer, uanset mekaniske, termiske, kemiske, elektriske, magnetiske, osv." Men er det ikke den "Kraft" eller den "Bevægelse" som forbliver tilbage på papiret, når Kraften eller Bevægelsen er ophørt med at handle; og alligevel er noget, som vores fysiske sanser ikke kan opfatte, blevet efterladt der for at blive en årsag på sin side og frembringe virkninger. Hvad er det? Det er ikke stof, sådan som Videnskaben definerer det — *dvs.*, stof i nogen af dets kendte tilstande. En Alkymist ville sige at det var en åndelig sekretion — og ville blive leet af. Men, når fysikeren alligevel sagde at den lagrede Elektricitet, var en væske, eller at lys fastlagt på papir stadigvæk er Sollys — så er det stadigvæk Videnskab.* Ifølge en erfaren Okkultists opfattelse, en som har verificeret hele serien af *Nidanaer*, om årsager og virkninger som til sidst projicerer deres sidste virkning på dette vores plan med manifestationer; en som har sporet stof tilbage til dets noumenon, så er fysikerens forklaring lig med at kalde vrede, eller dens virkninger — udbruddet fremprovokeret af den — en sekretion eller en væske, og mennesket, årsagen til den — for dets *materielle* leder. Men, som Grove profetisk bemærkede, den dag nærmer sig hastigt hvor det vil blive tilstået at "kræfterne" vi kender til kun er de fænomenmæssige manifestationer af virkeligheder vi ikke ved noget om, — men som *var kendte af de gamle og — tilbedt af dem*.

Han kom, imidlertid, med en endnu mere tankevækkende bemærkning, som burde være blevet Videnskabens motto, men ikke er blevet det. Sir W. Grove sagde at "VIDENSKABEN BURDE HVERKEN HAVE ØNSKER EJ HELLER FORDOMME. SANDHEDEN BURDE VÆRE DENS ENESTE FORMÅL."

I mellemtiden, så er Videnskaben i vore dage, mere selv-påståelige og snæversynede end endda de gejstlige. For de prædiker også, hvis de ikke reelt tilbeder,

* De nyeste Autoriteter har afvist disse forklaringer som "bristede teorier," og har nu guddommeliggjort "Bevægelse" som deres eneste Gudebillede. Men, sandelig, så vil de og deres gudebillede en dag lide den samme skæbne som deres forgængere.

"Kraft-Stof," som er deres *Ukendte Gud*. Og hvor ukendt den er, kan udledes fra de mange tilståelser givet af de mest eminente fysikere og biologer, med Faraday i spidsen. Han sagde, ikke kun, at han aldrig kunne formode at udtale hvorvidt Kraft var en egenskab eller funktion i Stoffet, men han vidste reelt ikke hvad der mentes med ordet *stof*.

Der var en gang, tilføjede han, da han troede at han vidste noget om stof. Men jo mere han levede, og jo mere omhyggelig han studerede det, jo mere blev han overbevist *om hans totale uvidenhed med hensyn til naturen af stof*.* (Se Buckwell's "Electric Science.")

Okkultisterne misforstås ofte fordi, i mangel af bedre udtryk, så tillægger de *under visse aspekter* af Kraftens essens det deskriptive tilnavn for *substans* til den. Nu er navnene for varieteterne for "substans" på forskellige planer for opfattelse og væren *mangfoldige*. Østlig Okkultisme har en speciel betegnelse for hver slags; men Videnskaben — lige som England, i genkaldelsen af en vittig Franskmand, velsignet med seks-og-tredive religioner og kun en fiske-sovs — har kun et navn for alle, nemlig "Substans." Desuden, synes hverken de ortodokse fysikere ej heller deres kritikere at være sikre på deres præmisser, og er lige så tilbøjelige til at forveksle virkningerne lige som de gør det med årsagerne. Det er, for eksempel, ukorrekt at sige som Stallo gør, at "stof ikke kan blive realiseret eller opfattet som en rummelig tilstedeværelse mere end som en storkning af kræfter," eller at "kraft er intet uden masse, og masse intet uden kraft" — for den ene er noumenon og den anden fænomen. Yderligere; Schelling, kunne når han siger at "Det er blot en fantasifuld illusion at noget, vi ved ikke hvad, bliver tilbage efter at have blotlagt et objekt fra alle dens prædikater som tilhører det" † — aldrig have tillagt bemærkningen til det transcendentale metafysiske område. Det er sandt at ren kraft er *intet* i fysikkens verden; den er ALT i Åndens domæne. Stallo siger: "Hvis vi reducerer massen hvor på en given kraft, uanset hvor lille, handler til dens nul grænse — eller, matematisk udtrykt, ind til den bliver uendeligt lille — så er konsekvensen at den resulterende bevægelses hastighed er uendelig stor, og at 'tingen' . . . i ethvert givet øjeblik hverken er her ej heller der, men overalt — at der ikke er nogen

* Denne ildevarslende tilståelse blev, mener vi, gjort på en Videnskabelig Kongres i Swansea. Faraday havde en lignende opfattelse, men imidlertid, som påstået af Tyndall: "Hvad ved vi om atomet *bortset fra dets kraft*? Du forestiller dig en kerne som kan kaldes *a* og omgiver den med kræfter som kan kaldes *m*; så forsvinder efter min opfattelse *a* eller kernen og substansen består af kræfterne *m*. Og, hvilken opfattelse kan vi i sandhed danne ud fra kernen uafhængigt af dens kræfter? Hvilken tanke er tilbage til at hænge forestillingen om et uafhængigt *a* på de anerkendte kræfter?"

† Schelling, "Ideen," etc., p. 18.

virkelig tilstedeværelse; det er derfor umuligt, at konstruere stof som en syntese af kræfter" (p. 161.)

Dette kan være sandt i fænomen verdenen, for så vidt som den illusoriske refleksion af den *ene virkelighed* i den oversanselige verden kan fremstå sand for materialistens formindskede opfattelser. Det er absolut ukorrekt når argumentet tillægges til ting, i det Kabalisterne kalder de super-mondæne sfærer. Såkaldt inert, "er kraft" ifølge Newton (*Princ. Def. iii.*), og for den studerende af Esoteriske Videnskaber den største af alle okkulte kræfter. Et legeme kan, kun *conceptuelt*, på dette plan af illusion, anses adskilt fra dets relationer med andre legemer — som, ifølge fysiske og mekaniske videnskaber, giver anledning til dets attributter. I virkeligheden, kan det aldrig adskilles således: døden er i sig selv ude af stand til at adskille det fra dets relation med de Universelle kræfter, hvoraf den ene KRAFT eller det ene LIV er syntesen: men fortsætter ganske enkelt sådan en inter-relation på et andet plan. Men, hvis Stallo har ret, hvad kan Dr. James Croll så mene når han ved at tale om "On the Transformation of Gravity" (*Philosophical Magazine*, Vol. II., p. 252), fremlægger synspunkterne udbredt af Faraday, Waterston, og andre? For han siger meget klart at tyngdekraft —

". . . er en kraft gennemtrængende Rummet *eksternt i forhold til legemer*, og at, ved den fælles tilgang til legemerne, forøges kraften ikke, sådan som det generelt formodes, men legemerne passerer blot hen til et sted *hvor kraft eksisterer med større intensitet*. . . ."

Ingen vil nægte at kraft (uanset tyngdekraft, elektricitet, eller nogen anden kraft) som eksisterer *udenfor* legemerne og i åbent rum — enten det er æter eller vakuum — må være *noget*, og ikke et rent *ingenting*, når det opfattes adskilt fra en masse? Ellers kunne den næppe eksisterer på et sted med en *større* og på et andet med en reduceret "intensitet." G. A. Hirn erklærer det samme i hans *Théorie Mécanique de l'Univers*. Han prøver at påvise at kemikernes atom ikke er en rent konventionel entitet, eller ganske enkelt en forklarende mekanisme, men at det virkelig eksisterer, at dets volumen er uforanderlig, og at det er som konsekvens heraf *ikke* elastisk (!!)."Kraft, er derfor, ikke i atomet; det er i rummet som adskiller atomerne fra hinanden."

De ovenfor-citerede synspunkter, udtrykt af to Videnskabsmænd med stor berømmelse i deres respektive lande, viser at det ikke er det mindste *uvidenskabeligt* at tale om substantialitet for de såkaldte *Kræfter*. Underlagt et fremtidigt specifikt navn, så er den kraft en slags *substans*, og kan ikke være noget andet; og måske Videnskaben en dag vil være de første til at gen-antage det hånedede navn phologiston. Uanset hvad det fremtidige navn måtte være givet til det, for at fastholde at kraft *ikke* residerer i atomerne, men kun i "rummet mellem dem," kan være videnskabeligt nok; ikke desto mindre er det ikke sandt. For en Okkultists sind er det som at sige

at vand residerer ikke i dråberne som oceanet er sammensat af, men kun i rummet mellem dråberne!

Protesten foretaget at der er to adskilte skoler af fysikere, hvor kraften hos en af dem "antages at være en *uafhængig substantiel entitet*, som IKKE er en egenskab ved stof ej heller er den essentielt relateret til stof,"* er næppe sandsynlig med hensyn til at hjælpe den profane til nogen klarere forståelse. Det er, tværtimod, endnu mere kalkuleret til at kaste spørgsmålet ud i større forvirring end nogensinde. For Kraft er, derved, hverken det ene ej heller det andet. Ved at betragte det som "en uafhængig substantiel entitet," så udstrækker teorien fællesskabets højre hånd til Okkultismen, mens den mærkelige selvmodsigende ide at det ikke er relateret til stof "på anden måde end ved dets kraft til at handle på det,"† leder fysisk videnskab til de mest absurde selvmodsigende hypoteser. Uanset "kraft" eller "bevægelse," (Okkultismen, ser ingen forskel mellem de to, og forsøger aldrig at adskille dem) så kan den ikke den ene vej, handle til fordel for tilhængerne af den atomisk-mekaniske teori, og den anden vej for den rivaliserende skole. Ej heller kan atomerne, i et tilfælde, være *absolut uniforme i størrelse og vægt*, og i det andet, variere i deres vægt (Avogadro's lov). For, med ordene fra den samme lærde kritiker,

. . . "Mens absolut lighed i ur enhederne for masse således er en essentiel del af selve grundlaget for den mekaniske teori, så er hele den moderne kemiske Videnskab baseret *på et princip direkte undergravende i forhold til det* — et princip hvor om det for nyligt er blevet sagt at 'det har samme plads indenfor kemien som loven om tyngdekraft har indenfor astronomi.'‡ Dette princip er kendt som Avogadro's eller Ampères's lov."§

Dette viser at hverken moderne kemi eller moderne fysik er fuldstændig forkerte med hensyn til dets respektive grundlæggende principper. For hvis antagelsen om atomer med forskellige specifikke tyngdekræfter på baggrund af atom-teorien indenfor fysikken anses for absurd, og kemien ikke desto mindre, fra sit modsatte grundlag (i spørgsmålet om dannelsen og transformationen af kemiske sammensætninger) møder op med "*ufejlbarlig eksperimentel verificering*,"

* "Concepts of Modern Physics," xxxi., Introduktion til 2. udgaven.

† *Loc. cit.*

‡ J. P. Cooke, *The New Chemistry*, p. 13.

§ "Det følger at lige mængde af substanser, indeholder samme antal molekyler, når de er i en gasformig tilstand, og under samme trykforhold og temperatur — deraf følger det at molekylernes vægte er proportionale med gassernes specifikke gravitationer; og at, fordi disse derfor er forskellige, så er molekylerne det også; og for så vist som visse elementær substansers molekyler er *monoatomiske* (bestående af kun et atom hver) mens molekylerne i forskellige andre substanser indeholder det samme antal af atomer, så er de ultimative atomer i sådanne substanser af forskellige vægte" (*Concepts of Modern Physics*, p. 34). Som vist længere fremme i det samme bind, så er dette kardinale princip i den moderne teoretiske kemi *i total uforenelig konflikt med den første proposition i den atomisk-mekaniske teori* — nemlig, de oprindelige masse-enheders absolutte lighed.

så bliver det klart at det er den atomisk-mekaniske teori som er uholdbar. Den sidstnævntes forklaringer, at "forskellene i vægte kun er forskellige i tæthed, og forskellene i tæthed er forskelle i afstande mellem partiklerne indeholdt i et givet rum," er ikke virkelig gyldige, fordi, før en fysiker kan argumentere for hans forsvar af dette, "da der i atomet ikke er multiplicering af partikler og intet tomt rum: derfor er forskelle i tæthed eller vægt umulige med hensyn til atomer," så må han først vide hvad et atom, i virkeligheden, er og dette kan han ikke vide. Han må i det mindste bringe det under observation *af i det mindste en af* hans fysiske sanser — og dette *kan han ikke gøre*: af den enkle grund at ingen nogensinde har *set, lugtet, hørt, berørt* eller *smagt* et "atom." Atomet tilhører fuldt og helt metafysikkens domæne. Det er en *entificerende abstraktion* — i det mindste for den fysiske Videnskab — og dette har, strengt taget, intet at gøre med fysik, da det aldrig kan blive testet ved destillerkoble eller vejes. Den mekaniske opfattelse, bliver derfor et virvar af de mest modstridende teorier og dilemmaer, i mange Videnskabsfolks sind som er uenige i dette, lige som med hensyn til andre emner; hvis evolution den Østlige Okkultist, som følger den videnskabelige strid, iagttager med den største forundring.

For at konkludere med hensyn til spørgsmålet om tyngdekraft. Hvordan kan Videnskaben formode at vide noget om den med sikkerhed? Hvordan kan den fastholde dens position og dens hypoteser imod Okkultisternes, som kun ser sympati og antipati, eller tiltrækning eller frastødning i tyngdekraft, forårsaget af fysisk polaritet på vores jordiske plan, og ved åndelige årsager udenfor dens indflydelse? Hvordan kan de være uenige med Okkultisterne før de er enige blandt dem selv? Sandelig, man hører om energiens bevarelse, og i samme åndedrag om den fuldkomne hårdhed og ikke-elasticitet i atomerne; om den Kinetiske teori om gasser værende identiske med såkaldt "potentiel energi;" og, på samme tid, om at massens elementære enheder er *fuldstændig hårde og uelastiske!* En Okkultist åbner et videnskabeligt værk og læser som følger: —

"Fysisk atomisme udleder alle de kvalitative egenskaber i stof fra atomiske bevægelses former. *Atomerne selv forbliver som elementer fuldkommen uden egenskab.*" (Wundt, "*Die Theorie der Materie*," p. 381.)

Og videre:

"Kemien *må* i dens ultimative form *være atomisk mekanisk.*" (Nazesmann, "*Thermochemie*," p. 150.)

Og et øjeblik efter fortælles han at:

"Gasserne består af atomer som *opfører sig* som faste, *fuldkommen elastiske* sfærer." (Kroenig, Clausius, Maxwell, etc., "*Philosophical Magazine*, Vol. XIX., p. 18.)

Til sidst, kronen på alt, Sir W. Thomson opleves erklærende at:

"Vi tillades ikke af den moderne teori om energiens bevarelse

at antage ikke-elasticitet, eller noget som helst væk *fra en fuldkommen elasticitet* i de ultimative molekyler uanset med hensyn til ultra mondænt eller mondænt stof." (!!!) ("Philosophical Magazine," p. 321, *loc. cit.*)

Men hvad siger mennesker indenfor *sand* Videnskab til alt dette? Med "mennesker indenfor sand Videnskab" mener vi de som bekymrer sig for meget om sandheden og for lidt om deres personlige tåbelighed med hensyn til at dogmatisere om noget som helst, sådan som flertallet gør. Der er mange blandt dem — måske flere end der åbent tør offentliggøre deres hemmelige konklusioner af frygt for råbet "Sten ham til døde!" — mennesker, hvis intuitioner har fået dem til at strække sig over kløften som ligger mellem det jordiske aspekt for stof, og det — for os, på vores plan af illusion — subjektive, *dvs.*, TRANSCENDAL OBJEKTIV SUBSTANS, og ført dem til at fremlægge om eksistensen af det sidstnævnte. Stof, må det huskes på, er for Okkultisten den totalitet af *eksistenser* i Kosmos, som falder indenfor enhver af planerne for mulig opfattelse. Vi er kun alt for meget klar over at ortodokse teorier om lyd, varme og lys, er imod de okkulte doktriner. Men, det er ikke nok for Videnskabsfolkene, eller deres forsvarere, at sige at *de ikke benægter dynamisk kraft i forhold til lys og varme*; og som et bevis på sandheden opfordrer til at Hr. Crookes' radiometer ikke har afgjort nogen synspunkter. Hvis de ville forstå disse Kræfters ultimative natur, så er de først nødt til at godtage deres *substantielle* natur, uanset hvor *oversanselig*. Okkultisterne benægter heller ikke den vibratoriske teoris korrekthed.* De begrænser kun dens funktioner til vores Jord — og erklærer dens utilstrækkelighed på andre planer end vores, for "Mestre" indenfor Okkulte Videnskaber opfatter ÅRSAGERNE som frembringer ætereale vibrationer. Var alle disse forhold kun alkymistiske fiktioner, eller Mystikernes drømme, så ville sådanne mennesker som Paracelsus, Philalethes, Van Helmont, og så mange andre, være nødt til at blive anset for at være værre end visionære: de ville blive bedragere og bevidste mystifikatorer.

Okkultisten irettesættes for at kalde *Årsagen* til lys, varme, lyd, kohæsion, magnetisme, osv, osv., en *substans*.† Hr. Clerk Maxwell har udtalt at presset fra stærk sollys på en kvadrat mil er omkring $3 \frac{1}{4}$ lbs. Det er, fortælles de, "energien fra myriader af æterbølger;" og når de kalder det en "substans" som berører dette område, så proklameres deres forklaring som *uvidenskabelig*.

Der er ingen retfærdiggørelse for sådan en beskyldning. Okkultisterne modsiger — som sagt

* Refererende til *Auraen*, siger en af Mestrene i "Occult World," "Hvordan kan du blive forstået, i sandhed beordret, af disse halvt-intelligente *kræfter*, hvis kommunikationsmåde hos os ikke er gennem det talte ord men *gennem lyde* og *farver* i korrelation mellem *vibrationerne* fra de to." Det er denne "korrelation" som er ukendt af moderne Videnskab, alligevel blev den forklaret mange gange af Alkymisterne.

† Okkultistens "substans," er imidlertid i forhold til den mest forfinede *substans* hos fysikeren, det som *radierende stof* er i forhold til Kemikerens læderstøvler.

mere end en gang før nu — på ingen måde de Videnskabelige forklaringer, som tilvejebringer en løsning på de *øjeblikkelige* objektive indvirkninger i arbejde. Videnskaben tager kun fejl med hensyn til at tro at, fordi den har opdaget den *proksimerede* årsag til disse fænomener, i de vibratoriske bølger, så har den derfor, afsløret ALT som ligger ovenfor Sansernes tærskel. Den sporer kun sekvensen af fænomener på et plan af virkninger, illusoriske projiceringer fra den region som Okkultismen for længe siden har gennemtrængt. Og den sidstnævnte fastholder at disse æteriske rystelser er, ikke som det hævdes af Videnskaben, oprettet af vibrationer i *kendte* legemers molekyler — stoffet for vores jordiske objektive bevidsthed, — men at vi må søge efter de ultimative årsager til lys, varme, osv., osv., i STOF eksisterende i *over-sanselige* tilstande — imidlertid, tilstande, lige så fuldt ud objektive for menneskets åndelige øje, som en hest eller et træ er det for den almindelige dødelige. Lys og varme er spøgelse eller skyggen til stof i bevægelse. Sådanne tilstande kan opfattes af SEEREN eller Adepten i timer med trance, ved *Sushumna* strålen — den første af de Syv *Mystiske* stråler i Solen.*

Således, fremlægger vi den Okkulte lære som fastholder virkeligheden om en super-substantiel og oversanselig essens i den *Akâsa* (ikke æter, som kun er et aspekt af den sidstnævnte), hvis natur, ikke kan udledes ved dens mere fjerne manifestationer — *dets fænomenmæssige falanks af* virkninger — på dette jordiske plan. Videnskaben, informerer os tværtimod om, at varme aldrig kan anses for at være stof i nogen mulig tilstand. † Vi fortælles også at de to store forhindringer med hensyn til væske (?) teorien om varme uden tvivl er: —

* Navnene på de Syv Stråler — som er, *Sushumna*, *Harikesa*, *Viswakarman*, *Viswatryarchas*, *Sannaddha*, *Sarvavasu* og *Swaraj* — er alle mystiske, og hver har dets særskilte anvendelse i en særskilt tilstand af bevidsthed, med henblik på okkulte formål. *Sushumnaen*, som, som det siges i *Nirukta* (11, 6), er kun til for at lyse op på månen, er ikke desto mindre strålen skattet af de indviede Yogier. Totaliteten af de Syv Stråler spredt gennem det Solare system udgør, så at sige, den fysiske *Upadhi* (basis) for *Videnskabens Æter*; i hvis *Upadhi*, lys, varme, elektricitet, osv., osv., — ortodoks videnskabs kræfter — korrelerer for at frembringe deres jordiske virkninger. Som psykiske og åndelige virkninger, emanerer de fra, og har deres oprindelse i, den supra-solare *Upadhi*, i Okkultistens æter — eller *Akâsa*.

† For at citere en meget upartisk kritiker, en hvis autoritet ingen stiller spørgsmålstegn ved, som påmindelse til Vestlige Dogmatikere om, at spørgsmålet ikke på nogen måde kan anses for afgjort: "Der er ingen grundlæggende forskel mellem lys og varme . . . hver af dem er kun en metamorfose af den anden. . . . Varme er lys i fuldkommen ro. Lys er varme i hurtig bevægelse. Lys kombineres direkte med et legeme, bliver varme; men når den kastes væk fra dette legeme så bliver den igen lys." (*Leslie's Fluid Theory of Light and Heat.*) "Hvorvidt dette er sandt eller falsk kan vi ikke sige, og mange år, måske mange generationer, vil være nødt til at forløbe før vi vil være i stand til at sige det." (*Buckle's History of Civilization*, Vol. III., p. 384.)

(1.) Frembringelsen af varme ved friktion — pirring af molekyllære bevægelser.

(2.) Omdannelsen af varme til mekanisk bevægelse.

Svaret angivet er: Der er væsker af forskellige slags. Elektricitet kaldes en væske, og lige så blev varme for nylig, men det var baseret på antagelsen at varme var en ubestemmelig substans. Det var under stoffets suveræne og autokratiske regime. Da den sidstnævnte blev detroniseret, og BEVÆGELSE blev proklameret den eneste suveræne hersker i Universet, så blev varme "en bevægelses tilstand." Vi behøver ikke at fortvivle: den kan blive noget andet i morgen. Lige som Universet selv, så er Videnskaben altid *fornyende*, og kan aldrig sige, "Jeg er det jeg er." På den anden side, så har Okkult Videnskab dens *uforanderlige* traditioner fra forhistorisk tid. Den kan tage fejl i detaljerne; den kan aldrig blive skyldig i fejl med hensyn til spørgsmålene om Universelle love, ganske enkelt fordi denne Videnskab, der korrekt refereres til af filosofien som "*guddommelig*," blev født på højere planer, og blev bragt til Jorden af væsner som var mere viise end mennesket vil være, selv i den syvende Race i den Syvende Runde. Og *denne* Videnskab hævder at Kræfter ikke er det som moderne lære ønsker; *dvs.*, Magnetisme er *ikke* en "bevægelses tilstand"; og, i dette bestemte tilfælde, er *nøjagtig* "moderne Videnskab," i det mindste sikker på at komme galt af sted en dag. Intet, kan ved den første rødmen, fremstå mere tåbeligt, mere uhyre absurd end, for eksempel at sige: "den indviede Hindu Yogi ved virkelig *ti gange mere end de største Europæiske fysikere om lysets ultimative natur og konstitution* — både solart og lunart." Alligevel, hvorfor menes Sushumna strålen at være den stråle som forsyner månen med dens lånte lys? Hvorfor er den "strålen skattet *af den indviede Yogi*?" Hvorfor anses månen for at være *sindets guddom*, af disse Yogier? Vi siger, fordi lys, eller snarere alle dets okkulte egenskaber, enhver kombination og korrelation af det med andre kræfter, mentalt, psykisk, og åndeligt, var fuldkommen kendte af de gamle adepter.

Derfor, selv om okkult videnskab, i dens viden om stoffets ultimative konstitution, eller den såkaldte ultimative analyse som modsætning til den proksimerede indenfor kemi, kan være mindre vel-informeret med hensyn til sammensatte elementers adfærd i forskellige tilfælde med hensyn til fysiske korreleringer: så er den stadigvæk, umåleligt højere i dens viden om stoffets ultimative okkulte tilstande, og stoffets sande natur, end alle fysikerne og kemikerne i vores moderne tid til sammen.

Hvis vi nu, åbent siger sandheden og i fuld oprigtighed, nemlig, at de gamle Indviede havde en langt større viden om fysik — som Naturens Videnskab — end vores Videnskabelige Akademier, besidder, betragtet samlet, så vil påstanden blive karakteriseret som en uforskammethed og en absurditet; for fysiske videnskaber anses i vores tidsalder for at have været blevet båret frem til højdepunktet af perfektion. Derfor, den drillende forespørgsel — "Kan

Okkultisterne imødegå to punkter succesfuldt, nemlig (a) frembringelsen af varme ved friktion — pirringen af molekyllære bevægelser; og (b) omdannelsen af varme til mekanisk kraft, hvis de fastholder den gamle "forkastede" teori om at varme er en substans eller en væske?"

For at svare på dette spørgsmål, så må det først observeres at de Okkulte Videnskaber ikke anser hverken elektricitet eller nogen af de antagne kræfter for at være frembragt af det, som stof, *i nogen af tilstandene kendt af fysisk Videnskab*; for at angive det mere tydeligt, så er ingen af disse såkaldte "kræfter," enten fast stof, gasser, eller væsker. Hvis det ikke vil se pedantisk ud, så ville en Okkultist endda protestere imod at kalde elektricitet for en væske — *da den er en virkning og ikke en årsag*. Men dets *noumenon*, ville han sige, *er en bevidst årsag*. Det samme i tilfældene med "Kraft" og "Atommet." Lad os se hvad en fremtrædende Akademiker, Butlerof, kemikeren, har at sige om disse to abstraktioner.

"Hvad er Kraft?" argumenterer denne store Videnskabsmand, "hvad er den set fra et strengt videnskabeligt standpunkt, og som godtgjort af loven om energiens bevarelse? Opfattelser af Kraft genindvindes via vores forestillinger om denne, dette, eller en anden bevægelses tilstand." Kraft er således ganske enkelt passagen af *en tilstand af bevægelse til en anden tilstand af det samme*: af elektricitet, til varme og lys, af varme til lyd eller en mekanisk funktion, og så videre.* Den første gang elektrisk væske blev frembragt af mennesket på jorden da må det have været ved friktion; derfor, som det er velkendt, så er det varme som frembringer den ved at forstyrre dens *laya* tilstand,† og elektricitet eksisterer *per se* ikke mere på jorden end varme og lys, eller nogen anden kraft. De er som videnskaben siger det, alle korrelationer. "Når en given mængde varme, frembragt ved en dampmaskine, transformeres til mekaniske arbejder, så taler vi om damp-energi (eller kraft). Når et faldende legeme rammer en forhindring på dens vej, og derved genererer varme og lyd — så kalder vi den en kollision-kraft. Når elektricitet opløser vand eller varmer en platin wire, så taler vi om den elektriske væskes kraft. Når solens stråler opfanges af termometer kolben og dets kviksølv udvider sig, taler vi om solens varme energi. Kort sagt, når en tilstand i en fastlagt mængde af bevægelse ophører, så tager en anden bevægelses tilstand ækvivalent til den foregående dens plads, og resultatet af en sådan transformation eller korrelation er — kraft. I alle tilfælde hvor sådan en transformation, eller passage af en tilstand af bevægelse til en anden, er fuldstændig fraværende, der er der ingen kraft mulig. Lad os for et øjeblik antage en absolut homogen tilstand i Universet, og vores opfattelse om kraft falder ned til intet."

* På planet for manifestation og illusorisk stof er det måske sådan; ikke at det ikke er mere, for det er langt mere.

† Neutral, eller nul.

"Derfor bliver det indlysende at kraften, som materialismen betragter som årsagen til den diversitet som omgiver os, i ædruelig virkelighed kun er en virkning, et resultat af denne diversitet. Set fra et sådant synspunkt er den ikke bevægelse, men et resultat, mens årsagen til denne kraft, eller disse kræfter, ikke er substansen eller stof, men bevægelsen selv. Stof må således lægges til side og sammen med det materialismens grundlæggende princip, som er blevet unødvendigt, da kraft bragt ned til en bevægelses tilstand ikke kan give nogen ide om substansen. Hvis kraft er resultatet af bevægelse, så bliver det uforståeligt *hvorfor denne bevægelse skulle blive vidnesbyrd om stoffet* og ikke om Ånd eller en Åndelig essens. Sandt nok, vores fornuft kan ikke forestille sig en bevægelse minus noget der bevæger sig (og vores fornuft har ret); men naturen af eller *esse* af dette noget som bevæger sig forbliver for Videnskaben fuldkommen ukendt; og Spiritualisten, har i et sådant tilfælde, lige så meget ret til at tillægge det til en "Ånd," som en Materialist har det til det skabende og fuldt-potentielle stof. En Materialist har ingen specielle privilegier i dette tilfælde, ej heller kan han hævde at have nogen. Loven om energiens bevarelse, ses således, at være illegitim i dens forudsætninger og påstande i dette tilfælde. Det "store dogme" — *ingen kraft uden stof og intet stof uden kraft* — falder til jorden, og taber fuldstændig den højtidelige betydning som materialismen har søgt at tillægge det. Kraftens undfangelse giver stadigvæk ikke nogen ide om stof og tvinger os på ingen måde til at se "oprindelsen til alle oprindelser" i det. ("*Scientific Letters*," *Professor Butlerof*.)

Vi er forvisset om at sand videnskab er ikke materialistisk; og vores egen overbevisning fortæller os at den ikke kan være det, når dens lære er korrekt. Der er god en god grund til det, som er veldefineret af nogle fysikere og kemikere selv. Naturvidenskaberne *kan ikke* gå hånd i hånd med materialisme. For at være på højde med deres kald, så er videnskabsfolkene nødt til at afvise enhver mulighed for at materialistiske doktriner har noget at gøre med *atomisk* teori; og vi ser at Lange, Butlerof, Du Bois Reymond, — den sidstnævnte sandsynligvis ubevidst — og flere andre, har bevist det. Og det er, desuden, påvist af den sandhed, at Kanada i Indien, og Leukippos, Demokrites, og efter dem Epikur — Europas tidligste atomister — mens de udbredte deres doktrin om fastlagte proportioner, troede på *Guder* og oversanselige entiteter, på samme tid. Deres ideer med hensyn til stof adskilte sig således fra de som nu er udbredte. Vi må tillades at fremlægge vores påstand mere klart i en kort synopse om de gamle og moderne synspunkter indenfor filosofi om atomer, og således bevise at atom teorien dræber Materialismen.

Fra Materialismens standpunkt, som reducerer begyndelsen af alt til *stof*, der består Universet, i dens fuldendthed, af atomer og vakuum. Og endda ved udlade aksiomet — som nu er absolut påvist af teleskop og mikroskop — lært om af de gamle, at naturen afskyr

vakuum, hvad er så et atom? "Det er, svares vi af Videnskaben," skriver Professor Butlerof, "den begrænsede inddeling af substans, stoffets udelelige partikel. At indrømme at atomet er deleligt, svarer til at indrømme en uendelig deling af substans, som er ækvivalent til at reducere substans til *nihil*, en intethed. På grund af en følelse af selv-opretholdelse alene, så kan materialismen ikke tillade uendelig deling; ellers, så ville den være nødt til at for altid at sige farvel til dets grundlæggende princip og således underskrive dens egen døds-dom." Büchner, for eksempel, erklærer som en sand dogmatiker indenfor materialismen, at, "at godtage uendelig deling er absurd, og svarer til at tvivle på selve eksistensen af stof." Atomet er udeleligt, siger Materialismen så? Meget godt.

"Se nu hvilken besynderlig selvmodsigelse dette grundlæggende princip hos materialisterne leder dem til," skriver Butlerof. "Atomet er *udeleligt*, og på den samme tid ved vi at det er *elastisk*. Et forsøg på at fratage det dets elasticitet er utænkeligt; det ville svare til en absurditet. *Absolut ikke-elastiske atomer kunne aldrig udvise en enkelt af de utallige fænomener som tillægges deres korrelationer.* Uden nogen elasticitet, så kunne atomerne ikke manifestere deres energi, og materialisternes substans ville forblive udluget for enhver kraft. Hvis Universet derfor består af atomer, så *må* disse atomer *være elastiske*. Det er her vi møder en uoverstigelig forhindring. For, hvad er tilstandene nødvendige for manifestationen af elasticitet? En elastisk kugle, er når den rammer imod en forhindring, fladgøres og sammentrækker sig, hvilket det ville være umuligt for den at gøre, hvis denne kugle ikke bestod af partikler, hvis relative position på tidspunktet for stødet oplever en temperaturforandring. Det kan siges om elasticitet generelt; ingen elasticitet er mulig uden forandring med hensyn til de sammensatte partiklers position i et elastisk legeme. Dette betyder at det elastiske legeme er foranderlig og består af partikler, eller, med andre ord, at elasticitet *kun* kan vedrøre *de legemer som er delelige*. Og atomet er elastisk."

Dette er tilstrækkeligt til at vise hvor absurd de samtidige indrømmelser om ikke-inddeling og elasticitet for atomet er. Atomet er elastisk, *ergo*, er atomet deleligt, og må bestå af partikler, eller *under*-atomer. Og disse *under*-atomer? De er enten ikke-elastiske, og i et sådant tilfælde så repræsenterer de ikke nogen dynamisk betydning, eller, de er også *elastiske*; og i dette tilfælde så er de også underlagt at være inddelelige. Og ligeledes *ad infinitum*. Men uendelig inddeling af atomer opløser stof i enkle centre af kraft, *dvs.*, udelukker muligheden af at opfatte stof som en *objektiv* substans.

Denne onde cirkel er fatal for materialismen. Den oplever sig selv fanget i dens egne net, og ingen udvej er mulig for den ud af dilemmaet. Hvis den siger at atomet er udeleligt, så vil den opleve mekanikken spørge det akavede spørgsmål: "Hvordan bevæger Universet sig i dette tilfælde, og hvordan korrelerer dens kræfter? En verden bygget på absolut *ikke*-elastiske atomer, er lige som en maskine uden damp, den er dømt til evig inertie."*

* "Scientific Letters," Butlerof.

Godtag Okkultismens forklaringer og lære, og, den blinde inertie indenfor fysisk Videnskab erstattes med de *aktive intelligente* Kræfter bag sløret for stof, så bliver bevægelse og inertie underlagt disse Kræfter. Det er på doktrinen om stoffets illusoriske natur, og den uendelige deling af atomet, at hele den Okkulte videnskab bygger. Det åbner ubegrænsede horisonter for *substans* grundlagt af dets sjæls guddommelige åndedrag i enhver mulig tilstand af finhed, tilstande endnu ikke drømt om af de mest åndeligt disponerede kemikere og fysikere.

De ovenfor nævnte synspunkter blev formuleret af en Akademiker, den største kemiker i Rusland og en anerkendt autoritet i Europa — den afdøde Professor Butlerof. Sandt nok, forsvarede han Spiritualisternes fænomen, de såkaldte materialiseringer, som han troede på lige som Professor Zollner, og Hare gjorde, lige som Hr. A. Russell Wallace, Hr. W. Crookes, og mange andre Medlemmer af the Royal Society, stadigvæk gør, uanset det er åbent eller i hemmelighed. Men hans argumenter med hensyn til naturen af essensen som handler bag de fysiske fænomener for lys, varme, elektricitet, osv., er på ingen måde mindre videnskabelige og autoritative med hensyn til dette formål, og passer beundringsværdigt til det foreliggende tilfælde. Videnskaben har ingen ret til at benægte Okkultisternes deres påstand om en mere dybdegående viden om de såkaldte Kræfter; som, de siger, kun er virkninger af årsager genereret af substantielle, alligevel oversanselige Kræfter, Kræfter *ovenfor* enhver slags stof som de hidtil (Videnskabsfolkene) er blevet bekendt med. Det bedste videnskaben kan gøre er at antage den agnostiske holdning og fastholde den. Derefter kan den sige: "Jeres tilfælde er ikke bevist mere end vores; men vi tilstår at vi i realiteten ikke ved noget om Kraft eller stof, eller det som ligger bag de såkaldte korrelationer af Kræfter. Derfor, kan kun tiden alene bevise hvem som har ret og hvem som har uret. Lad os vente tålmodigt, og imens vise høflighed i stedet for at håne hinanden."

Men for at gøre dette, nødvendiggør en uudgrundelig kærlighed til sandheden og overgivelsen af denne prestige — uanset hvor falsk — med hensyn til *ufejlbarlighed*, som Videnskabsfolkene har erhvervet blandt de uvidende og flabede, dog kultiverede, profane masser. At sammenblende de to videnskaber, den arkaiske og den moderne, nødvendiggør først og fremmest at aktuelle materialistiske linjer forlades. Det nødvendiggør en slags religiøs mysticisme og endda studiet af gammel magi, som vores Akademikere aldrig vil give sig i kast med. Nødvendigheden forklares let. Lige som den sande mening om hvad substanserne og elementerne i gamle alkymistiske værker betød er skjult under de mest skøre metaforer, så er Elementernes (sig ildens) fysiske, psykiske, og åndelige naturer skjult i Vedaerne, og især i Purânaerne, under allegorier som kun er forståelige for de Indviede. Havde de ingen betydning, så ville sandelig alle disse lange legender og allegorierne om de tre typer af ild, og de *ni-og-fyrre oprindelige ildes* hellighed —

personificeret af Daksha's Døtres Sønner og Rishiernes, deres husbonde, "som med Brahmâ's første søn og hans tre efterkommere udgør de ni-og-fyrre ilde" — være idiotisk ordskvalder og ikke mere. Men sådan er det ikke. Enhver *ild* har en særskilt funktion og betydning i verdenerne i det fysiske og det åndelige. Den har, desuden, i dens *essentielle* natur en korresponderende relation til en af de menneskelige psykiske evner, ud over dens klart fastlagte kemiske og fysiske kræfter når den kommer i kontakt med differentieret *jordisk* stof. Videnskaben har ingen spekulationer at tilbyde med hensyn til ild *per se*; Okkultisme og gamle religiøs videnskab har. Dette vises endda i den magre og bevidst slørede fraseologi i Purânaerne, hvor (lige som i *Vâyu Purânaen*) mange af de *personificerede* ildes kvaliteter er forklaret. Således, er *Pavaka* elektrisk, eller *Vaidyuta*, ild; *Pavamâna*, *ilden frembragt ved friktion*, (eller *Nirmathya*): og *Suchi* er solar (eller *Saura*) ild* — alle disse tre er *Abhimânin's* sønner, *Agni* (ild), *Brahmâ's* og *Swâha's* ældste søn. *Pavaka*, er desuden gjort til *Kavyavâhana's* forælder, *Pitriernes ild*: *Suchi* til *Havyavâhana*— gudernes ild; og *Pavamana*, til *Saharaksha*, *Asuraernes* ild. Nu viser alt dette at forfatterne til Purânaerne var fuldstændig fortrolige med Videnskabens "Kræfter" og deres korrelationer; desuden, med forskellige kvaliteter hos de sidstnævnte med hensyn til deres forbindelse med de psykiske og fysiske fænomener som ikke modtager nogen anerkendelse og nu er ukendte af fysisk videnskab. Meget naturligt er det, når en Orientalist, — især en med materialistiske tendenser — læser at disse kun er benævnelser for ild anvendt *ved invokationerne* og ritualerne, at han så kalder dette "Tantrika overtro og mystifikation"; og han bliver mere omhyggelig med at undgå stavfejl, end at henlede opmærksomhed på den hemmelige mening tilknyttet til personificeringerne, eller at søge deres forklaring i de fysiske korreleringer af kræfter, så vidt som det kendes. Sandelig så lidt anerkendelse, gives de gamle Aryanere med hensyn til viden, at selv så grelle passager som i *Book I. ch. ii, Vishnu Purâna*, efterlades uden nogen bemærkning. Ikke desto mindre, hvad kan denne sætning betyde? — "Derefter eksisterede Æter, luft, lys, vand, og jord, særskilt forenet med egenskaberne for lyd og andre kvaliteter, som forskelligartede i overensstemmelse med deres egenskaber, . . . men da de besidder mange og forskellige energier og er uforbundne, så kunne de ikke, uden kombineret, skabe levende væsner, da de ikke have blændet med hinanden. . . . Efter at have kombineret . . . så antog de gennem fælles associering, karakteren af en masse af fuldkommen enhed; og guidet af Ånd . . ." osv. Dette betyder, selvfølgelig, at forfatterne var fuldkommen bekendt med korrelation og var udmærket underrettet om oprindelsen til Kosmos fra det "uopdelte Princip" — *Avyaktânugrahena*, som det er tillagt

* Kaldet "drikkeren af vandene," solar varme forårsagende at vand fordamper.

til Parabrahman og Mulaprakriti i forening, og ikke til "Avyakta, *enten* Første Årsag, eller stof," sådan som Wilson angiver det. De gamle Indviede kendte ikke til nogen "mirakuløs skabelse," men lærte om atomernes evolution (på vores fysiske plan), og deres første differentiering fra *laya* til *protylen*, sådan som Hr. Crookes tankevækkende navngav stof, eller ur substans *ovenfor* nul-linjen:— der hvor vi placerer *Mulaprakriti*, "rod-Princippet" for verdens stof og for hele verdenen.

Det kan let påvises. Tag, for eksempel, den nyligt publicerede katekismus af *Visishtadwaita Vedantisterne*, et ortodoks og eksoterisk system, alligevel fuld ud formuleret og lært om i det XI'te århundrede (dets grundlægger, Ramanujacharya, blev født i 1017 EVT.), på en tid hvor Europæisk "Videnskab" stadigvæk troede på Jordens kvadratiskhed og fladhed, på det VI'te århundredes Cosmas-Indicopleustes. Den lærer at før evolutionen begyndte, var Prakriti (Naturen) i en tilstand af *laya* eller absolut homogenitet, da "stof eksisterer i to tilstande, *sukshma*, eller latent og udifferentieret, og *sthula* eller differentieret tilstand." Derefter blev den *anu*, atomisk. Den lærer om *Sudda-satwa* — "en substans ikke underlagt stoffets kvaliteter, som den er meget forskellig fra," og tilføjer at ud af denne substans, blev Vaikuntaloka's (Vishnu's himmel) beboeres legemer, guderne, dannet. At enhver partikel eller ethvert atom fra Prakriti indeholder *Jiva* (guddommeligt liv), og er denne *Jiva's sarira* (legeme) som det indeholder, mens enhver *Jiva* på dens side er den højeste ånds *sarira*, lige som "Parabrahm gennemtrænger enhver *Jiva*, så vel som enhver partikel af stof." Dualistisk og antropomorfisk som *Visishtadwaita* filosofien kan være sammenlignet med *Adwaita* — ikke-dualisterne, — så er den alligevel suverænt højere i logik og filosofi end den kosmogoni som accepteres enten af Kristendommen, eller dens store opponent, moderne Videnskab. *Adwaita Vedantisterne*, tilhængerne af en af de største sind som nogensinde fremkom på Jorden, kaldes for *Ateister*, fordi de anser Parabrahm, den *uden-nogen-anden*, eller Absolut Virkelighed — for at være en illusion. Alligevel kom de viiseste Indviede fra deres rækker, lige som også de største Yogier. *Upanishaderne* viser at de meget sikkert vidste ikke kun hvad den *årsagsmæssige* substans i *friktion's virkninger* er, og at deres forfædre var bekendt med *omdannelsen af varme til mekanisk kraft*, men at de var bekendt med *noumenaet* for ethvert åndeligt så vel som ethvert cosmisk fænomen.

Sandelig, den unge Brahmin som graduerer i universiteterne og højere læreanstalter i Indien med de højeste udmærkelser; som begynder på livet som en M.A. og en L.L.B., med en hale af begyndelsesbogstaver fra Alfa til Omega efter hans navn, og en foragt for hans nationale guder proportional med de modtagne udmærkelser i hans uddannelse indenfor fysiske videnskaber; sandelig, behøver han kun i lyset af sidstnævnte at læse visse passager i hans *Purânaer*,

og med et øje for korreleringen af fysiske Kræfter, hvis han vil lære hvor meget mere hans forfædre vidste end han nogensinde vil vide — med mindre han bliver en okkultist. Lad ham vende sig til allegorien om Purûravas og den himmelske *Gandharva*,* som forsyner den førstnævnte med et kar fyldt med himmelsk ild. Ur metoden med at fremskaffe ild ved friktion har dens videnskabelige forklaring i Vedaerne, og er fyldt med mening for ham som læser mellem linjerne. *Tretagni* (hellige trefoldige ilde) erhvervet ved gnidning af træpinde fra *Aswattha* træet (Bo-træet, for Visdom og Viden) — pinde "så mange finger-bredder lange som der er stavelser i gyâtriet" må have en hemmelig betydning, eller så var forfatterne til Vedaerne og Purânaerne ikke hellige forfattere men mystifikatorer. At det havde en sådan mening, er Hindu Okkultisterne et bevis på, og de alene er i stand til at oplyse Videnskaben, med hensyn til hvorfor og hvordan, "ilden, som oprindeligt var *en*, blev gjort trefoldig (*tetra*) i vores nuværende Manvantara, af Sønner fra Ila (*Vâch*), ur kvinden efter Syndfloden, Vaivasvata Manu's hustru og datter. Allegorien er tankevækkende, i hvilken Purâna den end måtte blive læst og studeret.

VII.

ET ANGREB PÅ DEN VIDENSKABELIGE TEORI OM KRAFT AF EN VIDENSKABSMAND.

DE viise ord fra mange (Engelske) Videnskabsfolk vil nu blive citeret til fordel for os. Udfrosset af "principielle grunde" af de få, så bifaldes de stiltiende af mange. At en af dem næsten prædiker Okkulte doktriner, i nogle ting næsten identisk med, og ofte svarende til en offentlig anerkendelse af vores "*Fohat* og hans syv Sønner" —

* Gandharvaen i Vedaen er guddommen som kender og afslører himlens hemmeligheder og guddommelige sandheder for dødelige. *Cosmisk* — er Gandharvaerne solar-ildens aggregerede kræfter, og udgør dens Kræfter; *psykisk* — intelligensen residerende i *Sushmnaen*, Solar strålen, den højeste af de *syv* stråler; *mystisk* — den okkulte kraft i Soma (månen, eller den lunare planet) og drikken frembragt fra den; *fysisk* — de fænomenmæssige, og *åndelige* — de noumenale årsager til *Lyd* og "Naturens Stemme." Derfor kaldes de, de 6.333 "himmelske Sangere" og musikere i Indra's loka som (selv i antal) personificerer de forskellige og mangfoldige lyde i Naturen, både foroven og forneden. I de sidstnævnte allegorier siges de at have mystiske indflydelse på kvinder og *at være glade for dem*. Den esoteriske mening er klar. De er en af de former, hvis ikke prototyperne, på Enok's engle, Gud's Sønner, som så at menneskets døtre var skønne (Første Mosebog., vi.) som giftede sig med dem, og lærte Jordens døtre *Himlens hemmeligheder*.

den Okkulte *Gandharva* i Vedaerne — vil blive genkendt af enhver Okkultist, og endda af nogle profane læsere.

Hvis de sidstnævnte åbner Volume V. af the *Popular Science Review* (pp. 329-334), så vil de finde en artikel i det om "*Sol Kraft og Jord Kraft*," af Dr. B. W. Richardson, F.R.S., som siger som følger: —

"I dette øjeblik, hvor teorien om bevægelse alene som oprindelsen til alle variationerne af kræfter igen bliver den udbredte tanke, så var det næsten kætteri at genåbne debatten, som ved generelt samtykke i en periode fremstod, som virtuelt lukket; men jeg løber risikoen, og vil derfor sige, hvad de præcise synspunkter var hos den udødelige kætter, hvis navn jeg har hvisket til læserne, (Samuel Metcalfe), med hensyn til Sol Kraft. Begyndende med en argumentation som næsten alle fysikere er enige om, at der eksisterer i naturen to medier — stof som er bestemmelig, synlig og håndgribelig, og et noget som er ubestemmeligt, usynlig, og kun værdsat på grund af dets indflydelse på stof — så hævder Metcalfe at det ubestemmelige og aktive medie som han kalder '*varmestof*' ikke kun er en slags bevægelse, ikke en vibration blandt de bestemmelige stofs partikler, men *det selv en materiel substans strømmende fra Solen gennem Rummet*,* udfyldende tomrummene mellem faste legemers partikler, og afslører ved sansning den egenskab som kaldes varme. Naturen af varmestof, eller Sol-Kraft, anføres af ham baseret på følgende grundlag:—

"(i.) At den kan tilføjes til, og fratrækkes andre fra legemer og måles med matematisk præcision.

"(ii.) At den øger legemers størrelser, som desuden reduceres i størrelse ved dens fratrækelse.

"(iii.) At den modificerer formerne, egenskaberne, og tilstandene i alle andre legemer.

"(iv.) At *den ved udstråling passerer gennem det mest fuldkomne vakuum*† som kan dannes, hvor i det producerer de samme virkninger på termometret som i atmosfæren.

"(v.) At den udøver mekaniske og kemiske kræfter som intet kan modstå, som i vulkaner, eksplosionen af krudt, og andre eksplosive sammensætninger.

"(vi.) At den opererer på en mærkbar måde på nervesystemet skabende intens lidelse; og ved overdrivelse, disorganisering af vævene.

"Lige som imod vibrations teorien, så argumenterer Metcalfe videre at hvis varmestof *kun* var en *egenskab eller kvalitet*, så kunne den ikke forøge andre legemers størrelser; til dette formål må den selv have størrelse, den må okkupere rum, og den må, derfor, være en materiel agent. Hvis varmestof *kun* var *virksomheden af vibratorisk bevægelse* blandt bestemmelige stofflige partikler, så *kunne den ikke udstråle sig fra varme legemer* uden den samtidige overførsel fra de vibrerende partikler; men sandheden fremgår om at varme kan udstråle fra bestemmelig materiel substans uden

* Ikke kun "gennem rummet," men udfyldende ethvert punkt i vores solsystem, for den er Æters, så at sige, fysiske overskud, *dets foring* på vores plan; Æter er nødt til at tjene andre kosmiske og jordiske formål ud over at være "*aktør*" med hensyn til at transmittere lys. Det er Kabalisternes astrale væske eller "Lys," og Sol-Vishnu's "Siv stråler."

† Hvad behov, er der så, for æteriske bølger med henblik på transmission af lys, varme, osv., hvis *denne* substans kan passere gennem vakuum?

sådan en substans' tab af vægt. . . . Med denne opfattelse med hensyn til varmestoffets eller solkraftens materielle natur; med indtrykket sikkert fastlagt i hans sind at 'alting i Naturen er sammensat af to beskrivelser af stof, det ene essentielt aktivt og ætereal, det andet passivt og bevægelsesløst,'* baserede Metcalfe hypotesen om at Sol-kraften, eller varmestoffet, er et Selv-aktivt princip. Det har frastødning for dets egne partikler, mener han; den har affinitet til alt bestemmeligt stofs partikler; det tiltrækker bestemmeligt stofs partikler med kræfter som varierer i omvendt forhold til kvadratet på afstanden. Den handler således *gennem* bestemmeligt stof. Hvis universelt rum, var fyldt med varmestof, sol-kraft, så ville varmestof alene (uden bestemmeligt stof), også være inaktiv og ville udgøre et uudgrundeligt Ocean af kraftløs eller hvilende æter, fordi den derfor ikke ville have noget den kunne handle på, mens bestemmeligt stof, uanset hvor inaktiv i sig selv, har 'visse egenskaber ved hvilke det modificerer og kontrollerer varmestoffets handlinger, hvor begge er styret af uforanderlige love som har deres oprindelse i hver af deres fælles relationer og specifikke egenskaber.'

"Og han nedfælder en lov som han mener er absolut, og som udtrykkes således: —

" 'Ved tiltrækningen af varmestof til bestemmeligt stof, så forener den og holder alle ting sammen; ved dens selv-frastødende energi adskiller og ekspanderer den alle ting.' "

Dette er, selvfølgelig, næsten en okkult forklaring på kohæsion. Dr. Richardson fortsætter: —

"Som jeg allerede har sagt, *den moderne læres tendens søger at hvile på hypotesen . . . at varme er bevægelse*, eller, som det måske bedre kunne siges, en specifik kraft eller bevægelses form.†

"Men denne hypotese, populær som den er, er ikke en som bør godtages med henblik på udelukkelsen af de enklere synspunkter om sol-krafts materielle natur, og dens indflydelse med hensyn til at modificere stoffets tilstande. *Vi ved endnu ikke nok til at være dogmatiske.*"‡

. . . "Metcalfe's hypotese med hensyn til sol-kraft og jord-kraft er ikke kun meget enkel, men meget fascinerende. . . . Her er to elementer i Universet, det ene bestemmeligt stof . . . Det andet element er den alt-gennemtrængende Æter, solar-ild. Den er *uden vægt, substans, form, eller farve; den er uendeligt inddelt stof*, og dets partikler afviser hinanden; dets ejendommelighed

* Og hvordan kan det være anderledes? Grovt *bestemmeligt* stof er legemet, Skallen for stoffet eller Substansen, det kvindelige passive princip; og denne *Fohatiske* kraft er det andet princip, *prana* — det mandlige og det aktive? På vores klode er denne Substans det syvfoldige *Elements* andet princip — Jordens; i atmosfæren, er den *luft*, som er det grove cosmiske legeme; i Solen bliver den til det *Solare legeme* og de Syv strålers; i siderisk rum korresponderer den med et andet princip, og så videre. Helheden er homogen Enhed alene, alle delene er differentieringer.

† Eller tilbagekastningen, og for *lyd*, genlyd *på vores plan* af det som er en evig bevægelse af denne *Substans* på højere planer. Vores verden og sanser *er*, uophørligt, ofre for *Maya*.

‡ En ærlig indrømmelse, er det.

er sådan at vi ikke har noget ord, undtagen æter,* til at udtrykke det med. Den gennemtrænger og udfylder rummet, men alene er den også inaktiv — død.† Vi bringer de to elementer sammen, hvilende stof, den selv-frastødende Æter (?) og på grund af dette levendegøres dødt (?) bestemmeligt stof"; [*Bestemmeligt stof kan være hvilende men aldrig dødt — det er Okkult Lov.* — H.P.B.] . . . "gennem den bestemmelige substans' partikler gennemtrænger æteren [*Æter's andet princip.* — H.P.B.], og, ved at gennemtrænge, så kombinerer den sig med de bestemmelige partikler og holder dem i masseform, holder dem sammen i et bånd af forening; de opløses i Æteren."

"Denne distribution af fast bestemmeligt stof gennem æter udstrækker sig, ifølge teorien foran os, til alting som eksisterer i dette øjeblik. Æteren er alt-gennemtrængende. Den menneskelige krop selv er opladet med æter [*Sig astralt lys.* — H.P.B.]; dets minimale partikler holdes sammen af den; planten er i den samme tilstand; den mest faste jord, klippe, adamant, krystallen, metallet, er alle det samme. Men der er forskelle i de forskellige slags bestemmelige stofs kapaciteter med hensyn til at modtage sol-kraft, og stoffets forskellige foranderlige tilstande afhænger af dette; fasthedens, væskens, gassens tilstand. Faste legemer har tiltrukket varmestof i overmål mere end væske legemer, og derfor deres faste *kohæsion*; når en del af smeltet zink hældes på en plade af fast zink, så bliver den smeltede zink lige så fast fordi der er en stærk tilstrømning af varmestof fra væsken til den faste form, og ved udligningen så bliver partiklerne, førhen løse og væskeformige, bragt tæt sammen. . . . Metcalfe som selv, dvælede over de ovenfor nævnte fænomener, og henregner dem til handlings-princippets enhed, som allerede er blevet forklaret ovenfor, opsummerer hans argumentation i meget klare termer, i en kommentar om de forskellige legemers tætheder. 'Hårdhed og blødhed' (siger han), 'fasthed og væskeform, er ikke essentielle tilstande for legemer, men afhænger af de relative proportioner i æterial og bestemmeligt stof som de er udgjort af. Den mest elastiske gas kan reduceres til væskeform ved fratrækning af varmestof, og omdannes yderligere til en fast form, hvis partikler klynger sig sammen med en kraft proportional med deres forøgede affinitet for varmestof. På den anden side, ved at tilføje en tilstrækkeligt mængde af det samme princip til de tætteste metaller, så formindskes deres tiltrækning til det når de udvides til den gaslige tilstand, og deres kohæsion ødelægges.' "

Efter således i udstrakt grad at have citeret de *heterodokse* synspunkter hos den store "kætter" — synspunkter som kun behøver en lille forandring af udtrykkene her og der, så fortsætter denne samme eminente videnskabsmand — unægtelig en unik og fri tænker, — med et opsummere disse synspunkter, og fortsætter: —

* Alligevel er det ikke Æter, men kun en af Æters principper, den sidstnævnte er selv *en af Akâsa's principper.*

† Og således gennemtrænger *prâna* (Jiva) hele menneskets levende krop; men alene, uden at have et atom at indvirke på, ville den være *hvilende* — død; *dvs.*, ville være i *laya*, eller som Hr. Crookes mener det, "lukket inde i *protyle*." Det er *Fohat's* aktivitet på en sammensætning eller endda et simpelt legeme som frembringer liv. Når et legeme dør så passerer det ind i samme polaritet som dets mandlige energi og afviser derfor den aktive agent, som, taber grebet om *helheden*, fastgøres til delene eller molekylerne, denne aktivitet kaldes kemisk. Vishnu, Bevareren, transformerer ham selv om til Rudra-Siva, Ødelæggeren — en korrelering tilsyneladende ukendt af Videnskaben.

"Jeg vil ikke dvæle meget over denne enhed for sol-kraft og jorden, som denne teori indebærer. Men jeg kan tilføje at ud af den, eller ud af hypotesen om bevægelse alene som kraft, og om evne uden substans, så kan vi sammenfatte følgende, som den nærmeste mulige tilgang til sandheden om dette, det mest komplekse og dybdegående af alle emner: —

"(a) Rummet, inter-stellart, inter-planetarisk, inter-materielt, inter-organisk, er ikke et vakuum, men er fyldt med en subtil væske eller gas, som i mangel af et bedre udtryk* vi stadigvæk, lige som de gamle gjorde, kan kalde, *Atih-ur* — Solar ild, ÆTHER. Denne væske, uforanderlig i sammensætning, uforgængelig, usynlig,† gennemtrænger alting og alt [*bestemmeligt*.—H. P. B.] stof,‡ rullestenen i den løbende bæk, det overhængende træ, mennesket som ser på, er opladet med æter i forskellige grader; rullestenen mindre end træet, og træet mindre end mennesket. Alt på planeten er på lignende måde opladet! En verden opbygges i æterial væske, og bevæger sig gennem et hav af det.

"(b) Æteren, uanset hvad dets natur er, er fra solen og fra solene § solene er generatorerne af det, forrådskamrene for det, udbrederne af det.¶

"(c.) Uden æteren kunne der ikke være nogen bevægelse; uden den kunne det bestemmelige stofs partikler ikke glide hen over hinanden; uden den kunne der ikke være nogen impuls til at pirre disse partikler til aktivitet.

"(d.) Æter bestemmer legemernes konstitution. Var der ingen æter så kunne der ikke være nogen forandring af konstitutionen i substans; vand, kunne for eksempel kun eksistere som en substans, kompakt og uopløselig ovenfor enhver opfattelse som vi kunne danne af det. Det kunne endda aldrig blive is, aldrig splintre, aldrig fordampe, undtagen ved æter.

"(e) Æter forbinder sol med planet, planet med planet, menneske med planet, menneske med menneske. Uden æter så kunne der ikke være nogen kommunikation i Universet; intet lys, ingen varme, intet fænomen med bevægelser."

Således oplever vi at Æter og *elastiske* atomer, i den formodede *mekaniske* undfangelse af Universet, er Kosmos' Ånd og Sjæl, og at teorien — uanset hvordan fremlagt og uanset under hvilken forklædning — altid efterlader et mere åbent forhold for Videnskabsmænd

* Sandelig, med mindre Kabalisternes okkulte udtryk antages!

† "Uforanderlig" kun under Manvantariske perioder, hvorefter den endnu en gang forenes ind i Mulaprakriti; "usynlig" for evigt, i dens egen essens, men set i dens reflekterede funklen, kaldes den det Astrale lys af den moderne Kabalist. Alligevel bevæger bevidste og storslåede Væsner iklædt den samme Essens sig i den.

‡ Man er nødt til at tilføje (bestemmelig), for at skelne den fra den Æter som stadigvæk er stof, selv om den er et substratum.

§ De Okkulte Videnskaber vender denne udtalelse om, og siger at det er solen, og alle solene som kommer fra *den*, som emanerer ved Manvantarisk daggry fra den *Centrale Sol*.

¶ Her, er vi afgjort uenig med den lærde gentleman. Lad os huske på at denne Æther, uanset *Akâsa* er ment med udtrykket, eller dets lavere princip, Æter — er syvfoldig. *Akâsa* er Aditi i allegorien, og Mårttânda's (solen) moder, *Deva-matrien* — "gudernes Moder." I det solare solsystem, er solen hendes Buddhi og *Vahan*, Vehiklet, derfor det 6'te princip; i Kosmos er alle solene Kama rupaen fra *Akâsa* og ligeledes er vores. Der er kun når den betragtes som en individuel Entitet i dens eget Naturregime at Surya (solen) er det 7'ende princip i *stoffets* store krop.

med henblik på at spekulere ovenfor den linje som trækkes af moderne materialisme — eller kald det snarere *agnosticisme*, for at være mere korrekt* — end majoriteten benytter sig af selv. Atomer, Æter, eller begge, så kan moderne spekulation ikke komme ud af den gamle tænknings cirkel; og den sidstnævnte blev gennemvædet af arkaisk okkultisme. Bølgebevægelse eller korpuskular teori — det er alt sammen et. Det er spekulation fra fænomenernes aspekter, ikke fra viden om *årsagens* eller *årsagernes* essentielle natur. Når moderne Videnskab har forklaret dets publikum Bunsen og Kirchoff's seneste resultater, og vist de syv farver, det "primære" fra en stråle som er nedbrudt i en bestemt rækkefølge på en skærm; og beskrevet lysbølgers respektive længder, hvad har den bevist? Den har retfærdiggjort dets omdømme med hensyn til *nøjagtighed* indenfor matematiske præstationer ved endda at måle længden af en lysbølge — "varierende fra omkring syv hundrede og tres millionte dele af en millimeter i den røde ende af spektret til omkring tre hundrede og tre-og-halvfems milliontedel af en millimeter i den violette ende." Men når *nøjagtigheden* i udregningen med hensyn til *virningen* af lysbølgen således refærdiggøres, så er Videnskaben tvunget til at indrømme at *kraften* (som er den *formodede årsag*) *menes* at frembringe "uopfattede små bølgebevægelser" i *et eller andet* medie — "*generelt anset som identisk med det ætereale medie*"† — og dette medie er i sig selv stadigvæk kun — en *hypotetisk agent!*"

Auguste Comte's pessimisme med hensyn til umuligheden af en dag at kende solens kemiske sammensætning, har som påstået ikke været gjort til skamme tredive år senere af Kirchoff. Spektroskopet har hjulpet os til at se at elementerne, som den moderne kemiker er familiær med, *efter al sandsynlighed må* være til stede i solens ydre klædninger — *ikke i solen selv*; og, ved at antage disse "klæder," for at være det solare kosmiske slør, for solen selv, har fysikerne erklæret at dens lysstråling skyldes *forbrænding* og *flammer*, og har forvekslet det vitale princip for denne stjerne med den rent *materielle* ting, og kaldt det en "kromosfære."‡ Vi har ind til videre kun hypoteser og teorier, ikke lov — på alle måder.

* Brutal men ærlig materialisme er mere ærlig end den Janus-hovede agnosticisme i vores dage. *Monisme* er vores dages Hyklere indenfor moderne filosofi, og vender et farisæisk ansigt mod psykologi og idealisme, og dets Romerske Angur's naturlige ansigt opsvulmer dens kind med dens tunge — mod Materialisme. Monisterne er værre end Materialisterne; fordi, mens de ser på Universet og det psyko-åndelige menneske fra det samme negative standpunkt, så angiver de sidstnævnte deres sag langt mindre plausibel end skeptikere med Hr. Tyndall's eller endda Hr. Huxley's aftryk. Herbert Spencer, Bain og Lewes er mere farlige for de universelle sandheder end Büchner.

† "*Geology*," af Professor A. Winchell.

‡ Se *Five Years of Theosophy* — Artiklerne: "Do the Adepts deny the nebular theory?" og "Is the Sun merely a cooling mass?" — med hensyn til den sande Okkulte lære.

VIII.

LIV, KRAFT, ELLER TYNGDEKRAFT.

DE *ubestemmelige* væsker har haft deres dag; "mekaniske Kræfter" tales mindre om; Videnskaben har antaget et nyt ansigt i dets sidst kvarte århundrede; men tyngdekraft er forblevet, og skylder dets liv nye kombinationer efter de gamle næsten havde dræbt den. Den kan udmærket besvare videnskabelige hypoteser, men spørgsmålet er om den er tilstrækkelig i overensstemmelse med sandheden, og repræsenterer naturens fakta. Tiltrækning er i sig selv *ikke* tilstrækkeligt til alene at forklare planetarisk bevægelse; hvordan kan den formode at forklare rotationsbevægelse i Rummets uendeligheder? Tiltrækning alene vil aldrig udfylde alle kløfterne, med mindre en speciel impuls godtages for hvert siderisk legeme, og rotationen af enhver planet med dens satellitter vises at skyldes *en årsag* kombineret med tiltrækning. Og selv da, siger en astronom ("*Philosophie Naturelle*," art. 142), så vil Videnskaben være nød til at navngive denne årsag.

Okkultismen har navngivet den i tidsaldre, og lige så har alle de gamle filosoffer; men derfor proklameres alle sådanne trosopfattelser nu som forkastet overtro. Den "ekstra kosmiske" Gud har dræbt enhver mulighed for tro på *intra* kosmisk intelligente Kræfter, alligevel hvem, eller hvad er den oprindelige *skubber* i den bevægelse? "Når vi har lært den *unique et speciale*, årsag, der skubber at kende, så vil vi være klar til at kombinere den med den som tiltrækker," siger Francœur ("*Astronomie*," p. 342). Og yderligere — "Tiltrækning mellem himmelske legemer er kun frastødning: det er *Solen som uophørligt driver dem fremad*; for ellers, ville deres bevægelse stoppe."

Hvis denne teori om Sol-Kraft nogensinde godtages med hensyn til at være den oprindelige årsag til alt liv på jorden og bevægelse, og hvis denne anden langt dristigere af Herschell — om visse organismer i Solen — godtages selv som en midlertidig hypotese, så vil vores læresætninger være retfærdiggjort, og esoterisk allegori vist at have kommet Moderne Videnskab i forkøbet, sandsynligvis, med millioner af år, for dette er den Arkaiske lære. Mårttånda (Solen) vogter og truer — uden at forlade den centrale position som hans Moder, Aditi, forviste ham til — hans syv brødre, planeterne; "han forfølger dem, drejer langsomt rundt om sig selv . . . og følger dem fra lang afstand, bevæger sig i samme retning som de gør, på den vej som omkranser deres huse" — eller omløbsbane. (*Se Kommentar til Stanza IV., Bog I.*) Det er Sol-væsker eller Emanationer som indgiver al den bevægelse og vækker alt til live, i det Solare System. Det er tiltrækning og frastødning, men ikke sådan som det forstås af moderne fysik og ifølge loven om tyngdekraft; men i harmoni med *de Manvantariske love om bevægelse*

skabt i den tidlige *Sandhya*, Daggrødet for genopbygning og højere *reforming* af Systemet. Disse love er uforanderlige; men alle legemernes bevægelser, en bevægelse som er mangfoldig og forandres i enhver *mindre* Kalpa — reguleres af *Bevægerne*, Intelligenserne indeni den Cosmiske Sjæl. Tager vi så meget fejl med hensyn til at mene dette? Nå men, her er et moderne og stort menneske indenfor Videnskaben, som, omtalende vital elektricitet, bruger sproget langt mere i lighed med Okkultismen end med hensyn til materialistisk tænkning.. Vi refererer den skeptiske læser til en artikel om "The Source of Heat in the Sun," af Robert Hunt, F.R.S., (i "*Popular Science Review*," Vol. IV., p. 148), som, omtalende Solens lysende klædning og dens "særegne ostemasse lignende udseende," og siger: —

"Arago foreslog at denne klædning skulle kaldes Fotosfæren, et navn som nu generelt er antaget. Af den ældre Herschell, blev denne fotosfæres overflade sammenlignet med perlemor. . . . Den ligner Oceanet på en rolig sommerdag, når dets overflade kruses let af en blid brise. . . . Hr. Nasmyth har opdaget en mere bemærkelsesværdig tilstand en noget som tidligere havde været formodet . . . objekter som er besynderligt linse-formede . . . lige som 'pile blade' . . . med forskellig størrelse . . . ikke arrangeret i nogen orden . . . krydsende hinanden i alle retninger . . . med en irregulær bevægelse blandt dem selv . . . De ses tilnærme sig og trækkende sig fra hinanden, og nogle gange antage nye vinklede positioner, således at udseendet . . . er blevet sammenlignet med en tæt fiskestime, som, de sandelig, ligner i formen. . . . Størrelsen af disse objekter giver en ide om den gigantiske skala hvor i fysiske (?) operationer udføres i Solen. De kan ikke være mindre end 1.000 mil lange, og fra to til tre hundrede mil i bredden. *Det mest sandsynlige postulat som er blevet fremlagt* med hensyn til disse blade eller linse-lignende objekter, er at *fotosfæren** er et umådeligt ocean af gasagtigt stof (hvilket slags "stof?") . . . i en tilstand af (tilsyneladende) intens lys-emption, og at de er perspektiviske projektioner af flamme-stykker. . . ."

Solare "flammer" set gennem teleskoper er *refleksioner*, siger Okkultismen. Men se hvad Okkultisterne har at sige om dette i Bog I.

"Uanset hvad de måtte være (disse stykker af flammer), *så er det indlysende at de er øjeblikkelige kilder af solar varme og lys*. Her har vi en omgivende klædning af photogenetisk stof,† som pendulerer med mægtige energier, og ved at kommunikere dens bevægelse til det ættereale medie i stellart rum, frembringer varme og lys i meget fjerne verdener. Vi har sagt at disse former er blevet sammenlignet med visse organismer, og Herschell siger, 'Selv om det ville være for dristigt at tale om sådanne organisationer som *tagende del i liv* [hvorfor ikke?],‡ så ved vi alligevel ikke om vital aktivitet er kompetent med hensyn til at udvikle varme, lys, og elektricitet.' . . . *Kan det være sådan at der er sandhed i denne fine tanke? Kan det pulserende vitale stof*

* Og også den *centrale masse*, som vil blive opdaget, eller snarere refleksionens centrum.

† Dette "stof" er lige som refleksionen i et spejl af flammen fra en "photogenisk" *lys-væge*.

‡ Se "*Five Years of Theosophy*," p. 258 — svarer til denne spekulation fra Herschell.

i den centrale Sol i vores System være kilden til alt dette liv som befolker jorden, og uden tvivl spreder sig over de andre planeter; overfor hvem Solen er den mægtige Leder?"

... Okkultismen svarer bekræftende på disse forespørgsler; og Videnskaben vil opdage at dette er tilfældet, en dag.

Yderligere, på p. 156, skriver Hr. Hunt: —

"Men med hensyn til Liv — Vital Kraft — som en kraft langt mere ophøjet en enten lys, varme, eller elektricitet, og sandelig *i stand til at udøve en kontrollerende kraft over dem alle*" (dette er fuldstændig okkult). . . . "så er vi sandelig indstillet på med tilfredshed at betragte denne spekulation som formoder at fotosfæren er *det primære sæde for vital kraft*, og at *med en poetisk tilfredsstillelse betragte denne hypotese som refererer til Livet til de Solare energier.*"

Således, har vi en vigtig videnskabelig bekræftelse på en af vores grundlæggende dogmer — nemlig, at (a) Solen er forråds-kammeret for Vital Kraft, som er Elektricitetens *Noumenon*; og (b) at det er fra dens mysteriøse, aldrig-at-blive-forstået dybder, at der udsendes disse livs-strømme som vibrerer gennem Rummet, så vel som gennem enhver levende ting på Jorden. For se hvad en anden eminent fysiker siger, som kalder denne (vores livs-væske) "nervøs Æter." Forandre nogle få sætninger i artiklen, i uddragene som nu følger, og du har endnu en *kvasi-Okkult afhandling* om Livs Kraft. Denne gang, er det igen Dr. B. W. Richardson, F.R.S., som fremlægger hans synspunkter i the "*Popular Science Review*," Vol. X., p. 380-3, om "Nervous Ether," lige som han har om "Sol-Kraft" og "Jord-Kraft": —

"Ideen som forsøges afdækket ved denne teori er, at mellem molekylerne i stoffet, faste eller flydende, hvor af nerve organismerne, og, sandelig, alle organiske dele i en krop udgøres, eksisterer der et forfintet subtilt medie, fordampet eller gasagtigt, som binder molekylerne sammen i en tilstand med hensyn til bevægelse i forhold til hinanden, og med henblik på arrangement og gen-arrangement af form; et medie ved og gennem hvilket al bevægelse afdækkes; ved og gennem hvilket det ene organ eller del af kroppen holdes i forbindelse med andre dele, ved hvilket og gennem hvilket den ydre og levende verden kommunikerer med det levende menneske: et medie, som, ved at være tilstede, muliggør livets fænomen at blive demonstreret, og som, ved at være universelt fraværende, reelt efterlader kroppen død. . . ."

Og hele det Solare System falder ned i *Pralaya* — kunne forfatteren have tilføjet. Men lad os læsere videre:

... "Jeg bruger ordet *Æter* i dets generelle betydning som et meget let, fordampet eller gasagtigt stof; jeg bruger det, kort sagt, som astronomen bruger det når han taler om *Æteren* i Rummet, hvorved han mener et subtilt men materielt medie. . . . Når jeg taler om en *nerve Æter*, så formidler jeg ikke at æteren kun er eksisterende i en nerve struktur: Jeg mener sandelig at det er en speciel del af nerve organisationen; men, da nerver passerer ind i alle strukturer som har kapaciteter for bevægelse og sansninger, så passerer nerve æteren lige så ind i alle sådanne dele; og da nerve æteren, ifølge mine synspunkter, er et direkte produkt fra blod, så kan vi se på det som en del af atmosfæren i blodet.

. . . Beviset til fordel for eksistensen af et elastisk medie gennemtrængende nerve stof og i stand til at blive influeret af simpelt tryk er fuldt-overbevisende. . . . I nerve strukturen er der, utvivlsomt, en nerve væske, sådan *som vores forgængere lærte om det*.^{*} Den præcise kemiske (?)[†] sammensætning af denne væske er endnu ikke velkendt; dens fysiske karakter har kun været studeret lidt. Hvorvidt den bevæger sig i strømme, ved vi ikke; hvorvidt den cirkulerer, ved vi ikke; hvorvidt den dannes i centre og passerer fra dem til nerverne, eller hvorvidt den dannes overalt hvor blod går ind i en nerve, ved vi ikke. Den nøjagtige brug af væsken kender vi som konsekvens heraf ikke. Det forekommer, imidlertid, mit sind, at nerve stofs veritable væske i sig selv ikke er tilstrækkelig til at handle som det subtile medie som forbinder det ydre med det indre univers i mennesket og dyret. Jeg mener — og det er modifikationen jeg foreslår til den ældre teori — at der må være en anden form for stof til stede i livet; et stof som eksisterer i en tilstand af damp eller gas, som gennemtrænger hele nerve organismen, der *som en iklædende atmosfære omgiver*[‡] hvert molekyle af nerve struktur, og er mediet for al bevægelse, kommunikeret til og fra nerve centrene. . . . Når det først er passende præsenteret for sindet at der i løbet af livet *i det dyriske legeme er et fint udbredt slags stof*, en damp udfyldende enhver del — og endda gemt i nogle dele; et stof som konstant fornys af den vitale kemi; et stof som let bortskaffes lige som åndedraget, efter at det har tjent sit formål — så vil en ny flod af lys bryde igennem Intelligensen." . . .

En ny flod af lys kastes sandelig på den gamle og middelalderlige Okkultisme og dens fortalere. For Paracelsus skrev de samme ting for mere end tre århundreder siden, nemlig, i det sekstende århundrede, som følger: —

"Hele Mikrokosmoset indeholdes potentielt i *Liquor Vitæ*, en nerve væske . . . hvor i naturen, kvaliteten, karakteren, og væsners essens indeholdes." . . . (*De Generatione Hominis*). . . . "Archæusen eller *Liquor Vitæ* er en essens som er ligeligt distribueret i alle dele af den menneskelige krop. . . . *Spiritus Vitæ* har sin oprindelse fra *Spiritus Mundi*. Værende en *emanation af den sidstnævnte*, så indeholder den alle cosmiske indflydelsers elementer, og er derfor årsagen ved hvilken stjernernes (cosmiske kræfter) handlinger på menneskets usynlige krop (hans *vitale lingasharira*) kan forklares." (*De Viribus Membrorum*. Se "Life of Paracelsus" af Franz Hartmann, M.D., F.T.S.)

Havde Dr. Richardson studeret alle Paracelsus hemmelige værker, så ville han ikke have været nødsaget til så ofte at tilstå — "det ved vi ikke". . . . "det er ikke kendt af os" . . . osv., osv. Ej heller ville han nogensinde have udtalt den følgende sætning, tilbagekaldende de største dele af hans uafhængige *genopdagelse*, hvor i han siger (p. 384): —

* Paracelsus som er en, som kaldte den *liquor vitæ*, og Archæus.

† Snarere *alkymistisk* — "komposition."

‡ "Denne vitale kraft . . . radierer rundt om mennesket lige som en lysende sfære" . . . siger Paracelsus i *Paragranum*.

"Det kan blive argumenteret at der i denne tankerække ikke er inkluderet mere end en teori om æterens eksistens formodet at gennemtrænge rummet. . . . Det kan siges at denne universelle æter gennemtrænger alle organismer i den dyriske krop ude fra, og som en del af enhver organisation. Dette synspunkt ville være fysisk opdaget Panteisme *hvis det var sandt* (!!)

Det fejler i at være sandt fordi det ville ødelægge enhver individuel sansning. . . ."

Vi fejler med hensyn til at se det, og *vi ved* at det ikke er sådan. Panteisme kan være "fysisk *genopdaget*." Den var kendt, set, og følt af hele oldtiden. Panteisme manifesterer sig selv i stjernehimlens store udstrækning, i havenes og oceanernes åndedrag og det mindste græs-blads sitren af liv. Filosofi afviser en *afgrænset* og *ufuldkommen* Gud i universet, sådan som den antropomorfe guddom hos monoteisterne er præsenteret af dens tilhængere. Den afviser i sit *Philo-Theo-Sophia's* navn den groteske ide at Uendelig, *Absolut* Guddom skulle, eller snarere *kunne*, have nogen, uanset direkte eller indirekte, relation til endelige flygtige evolutioner i stof, og kan derfor ikke forestille sig et univers *udenfor* denne Guddom, eller den sidstnævnte som fraværende fra den mindste partikel af animeret eller ikke-animeret substans.* Hvorfor enten Rummets Æter, eller "nerve Æter" skulle "ødelægge enhver sansnings individualitet" synes uforståeligt for en som er bekendt med denne "nerve æters" sande natur under dens Sanskrit, eller rettere esoteriske og Kabalistiske navn. Dr. Richardson er enig i at —

"Hvis vi ikke individuelt frembragte kommunikations mediet mellem os selv og den ydre verden, hvis det blev frembragt ude fra og tilpasset *til én slags vibration alene*, så var der færre sanser end vi besidder: for, at blot tage to illustrationer — lysets æter er ikke tilpasset lyd, og alligevel hører vi og ser vi; mens luft, lydens medie, ikke er lysets medie, og alligevel ser og hører vi."

Det er ikke sådan. Opfattelsen at "Panteismen fejler i at være sand fordi det ville ødelægge individualiteten i enhver individuel sansning" viser at alle den lærde doktors konklusioner er baseret på de moderne fysiske teorier, selv om han gerne ville reformere dem. Men han vil finde det umuligt at gøre med mindre han tillader eksistensen af åndelig sansning at erstatte den fysiskes gradvise atrofiering. "Vi ser og hører," i overensstemmelse (selvfølgelig i Dr. Richardson's sind) med forklaringen af fænomenerne af syn og hørelse via den samme materialistiske

* Det betyder ikke at enhver busk, træ eller sten er Gud eller *en* gud; men kun at enhver partikel i det manifesterede materielle Kosmos tilhører og er denne substans fra "Gud," uanset hvor lavt den måtte være faldet i dens cykliske rotation gennem Evighederne af evig fornyelse; og også at enhver sådan partikel individuelt, og Kosmos kollektivt, er et aspekt og en påmindelse om den universelle *Ene Sjæl* — som filosofi afviser at kalde Gud, og således begrænsende den evige og altid-tilstedeværende rod og essens.

videnskab som postulerer at vi ikke kan se og høre på anden måde. Okkultisterne og mystikerne ved bedre. De Vediske Aryanere var familiære med lydens og farvens mysterier lige som vores fysiologer er det på det fysiske plan, men de havde mestret hemmelighederne for begge på planer utilgængelige for materialisten. De kendte til et dobbelt sæt af sanser; åndelige og materielle. I et menneske som er frataget en eller flere sanser, bliver de tilbageværende mere udviklede: *dvs.*, det blinde menneske vil redde sit syn gennem berøringssansen, hørelsen, osv., og han som er døv vil blive i stand til at høre gennem synet, ved *i lydform* at se ordene ytret af læberne og munden hos taleren. Men disse er tilfælde som stadigvæk tilhører til verdenen af stof. De åndelige sanser, de som handler på et højere plan af bevidsthed afvises *a priori* af fysiologien fordi den sidstnævnte er uvidende om den hellige videnskab. Den begrænser æters aktivitet til vibrationer, og, ved at adskiller den fra luft — selv om luft ganske enkelt er *differentieret* og sammensat æter — får den, den til at antage funktioner der passer til fysiologens specielle teorier. Men der er mere sand videnskab i Upanishaderne når disse forstås korrekt, end Orientalisterne, som overhovedet ikke forstår dem, er rede til at indrømme. *Mentale så vel som fysiske korrelationer af de syv sanser* (syv på det fysiske og syv på de mentale planer) er klart forklaret og defineret i Vedaerne, og især i Upanishaden kaldet Anugîta: "Det uforgængelige og de forgængelige, sådan er den dobbelte manifestation af Selvet. Af disse er det uforgængelige det eksisterende (Selvets sande essens eller natur, de underliggende principper). Manifestationen som et individ (eller entitet) kaldes forgængelig." Således taler ASKETEN i Anugîta; og også: "Enhver som er to-gange-født (indviet) ved at sådan er de gamles lære. . . . Rummet er den første entitet . . . Nu har Rummet (*Akâsa*, eller Æterens noumenon) en kvalitet . . . og det er kun lyd . . . og lydens kvalitet er Shagda, Rishabha, Gândhâra, Madhyama, Panchama, og ovenfor disse fem Nishâda og Dhaivata"; (Hindu skalaen). Disse syv grundtoner i skalaen er lydens principper. (Se ch. xxxvi. i *Anugîta*.) Ethvert Elements kvaliteter, så vel som enhver sans, er syvfoldige, og at bedømme og dogmatisere om dem fra deres manifestationer (ligeledes syvfoldig i sig selv) på det materielle eller objektive plan ovenfor er helt arbitrært. For der er kun ved at SELVET frigør sig fra disse (syv) årsager til illusion at man erhverver sig viden (hemmelig visdom) om kvaliteten af sanseobjekterne på deres duale plan for manifestation — det synlige og det usynlige. Således siges det: —

"Udsig dette vidunderlige mysterium Hør udtømmende om tildelingen af årsagerne. Næsten, tungen, og øjet, og

skindet, og øret som det femte (sanseorgan) Sindet og Forståelse,* disse syv (sanser) skal forstås som årsager til (viden om deres) kvaliteter. Lugt, og smag, og farve, lyd, og berøring som det femte, emnet for mental operation, og emnet for Forståelse (den højeste åndelige sans eller opfattelse), *disse er de syv årsager til handling*. Han som lugter, han som spiser, han som ser, han som taler, han som hører som det femte, han som tænker, og han som forstår, disse syv bør anses for at være *agenternes årsager*.† Disse (agenterne) besiddet af kvaliteter (*sattwa, rajas, tamas*), nyder deres egne kvaliteter behagelige og ubehagelige" (*Anugîta*).

Derefter læser man i Bhagavadgîta (ch. vii.) Guddommen (eller Krishna) siger: —

". . . . Kun nogle kender mig fuldt ud. Jord, Vand, Ild, Luft, Rummet (eller *Akâsa*, Æther), Sind, Forståelse og Egoisme (eller opfattelse af alle former på det illusoriske plan). . . Det er en *lavere* form af min natur. Vid (at der er) en anden (form af min) natur, og højere end dette, som er bevægelig, O du stærkt bevæbnede! og ved hvilken dette Univers opretholdes. . . . Alt dette er vævet på mig, lige som et antal af perler på en tråd (*Mundakopinishad*, p. 298). . . . *Jeg er smagen* i

* Denne inddeling i fysiske sanser ind i fem, kommer til os fra oldtiden. Men ved at antage dette antal, så har ingen moderne filosof spurgt sig selv hvordan disse sanser kunne eksistere, *dvs.*, blive oplevet og brugt på en selv-bevidst måde, med mindre der var en *sjette* sans, mental opfattelse til at registrere og optegne dem; og (dette for Metafysikerne og Okkultisterne) den SYVENDE til at bevare den åndelige frugt og hukommelse deraf, som i en Livets Bog der tilhører Karma. De gamle inddelte sanserne i fem, ganske enkelt fordi deres lærere (de Indviede) stoppede ved *hørelsen*, som var den sans som først udvikledes på det *fysiske plan* (blev snarere formindsket, begrænset til dette plan) ved begyndelsen af den Femte Race. (Den Fjerde Race var allerede begyndt at tabe den *åndelige* tilstand, som først og fremmest var udviklet i den Tredje Race.)

† De moderne kommentatorer, der fejler i at forstå den subtile mening hos de gamle Scholiastere, tager denne sætning, "agenternes årsager," til at betyde "at lugtens kræfter, osv., når de tillægges Selvet, får ham til at fremstå som en agent, som et aktivt princip" (!), hvilket er fuldstændig fantasifuldt. Disse "syv" forstås til at være Agenternes årsager, fordi "objekterne er årsager, da deres nydelse forårsager et indtryk." Det betyder esoterisk at de, disse syv sanser, *forårsages af* AGENTERNE, som er "guddommene," for hvad indebærer, eller kan, den sætning som følger denne betyde? "Således," siges det, "disse syv er årsagerne til frigørelse" (*dvs.*, når disse årsager gøres ineffektive). "Og blandt de lærde (de viise Indviede) som forstår kvaliteterne *som er i guddommenes position* (snarere, i deres natur), hver på sin plads," betyder ganske enkelt at den "lærde" forstår naturen af *noumenoi* for de forskellige fænomener; og at "kvaliteter," i dette tilfælde, betyder de højere planetariske eller Elementariske guder eller Intelligenser, som regerer elementerne og deres *frembringelser*, og slet ikke "sanserne," sådan som den moderne kommentator mener det. For den "lærde" antager ikke at deres sanser har noget med dem at gøre, mere end med deres SELV." (*Se* pp. 278 og 279 fra Vol. VIII. af "The Sacred Books of the East." *Anugîta*.)

vandet, O Kunti's søn! Jeg er solens og månens lys. Jeg er . . . lyd (*dvs.*, den Okkulte essens som ligger bag alle disse og andre kvaliteter blandt de forskellige nævnte ting,' *Overs.*), i rummet . . . den vellugtende duft i jorden, udstrålingen i ilden . . . osv., osv."

Sandelig, så, bør man studere Okkult filosofi før man begynder at verificere og søge naturens mysterier på dens overflade alene, da han som alene "kender sandheden om naturens kvaliteter, som forstår skabelsen af alle entiteter . . . frigøres" fra fejl. Således siger "læreren": "Ved nøjagtigt at forstå det store træ hvor fra den uopfattede (Okkulte natur, roden til alt) er spiren fra frøet (Parabrahmam) som består af forståelse (*Mahat*, eller universel intelligent Sjæl) som dets stamme, hvis grene er den store egoisme,* i hvis huller er spirerne, nemlig sanserne, hvor fra de store (Okkulte, eller usynlige) elementer er blomster-klaser,† de grove elementer (det grove objektive stof), de mindre forgreninger, som altid er i besiddelse af blade, altid i besiddelse af blomster . . . som er evige og hvis frø er Brahman (guddommen); og huggende den om med det excellente sværd — viden (hemmelig visdom) — så erhverver man sig udødelighed og bortkaster fødsel og død."

Dette er Livets Træ, Asvattha træet, hvor det kun er *efter* omhugningen af denne slave for liv og død, at MENNESKET kan frigøres.

Men Videnskabsfolkene ved intet, ej heller vil de høre om "Sværdet for Viden" brugt af adepterne og asketerne. Derfor de en-sporede bemærkninger blandt de meste frisindede blandt dem, baseret på og strømmende fra upassende vigtighed givet til de arbitrære inddelinger og klassificeringer indenfor fysisk videnskab. Okkultismen giver dem meget lidt opmærksomhed, og naturen endnu mindre. Hele rækken af fysiske fænomener udgår fra Æterens *Primære* — Akâsa, lige som dual-naturens Akâsa udgår fra såkaldt udifferentieret *Chaos*, den sidstnævnte er Mulaprakriti's primære *aspekt*, rod-stoffet og den første abstrakte Ide som man kan danne om Parabrahmam. Moderne Videnskab kan inddele dets hypotetisk opfattede æter på så mange måder den ønsker; den *sande* Æther i Rummet vil forblive som den er overalt. Den har sine syv principper, som resten af naturen har, og var der ingen Æter så *ville der ikke være nogen lyd*, da den er den vibrerende sang-bund i naturen i alle dens syv differentieringer. Dette er det første mysterium de Indviede fra gammel tid har lært. Vores nuværende normale fysiske sanser var (fra vores nuværende synspunkt) abnorme i disse dage med langsom og fremskridende nedadgående evolution og fald ned i stoffet. Og der var en dag da alt dette som i vores moderne tider anses for at være fænomener, så gådefulde for

* *Ahamkara*, formoder jeg, den *Egoskab* (eller *Ahamskab*) som fører til enhver fejl.

† Elementerne er de fem tanmâtraer for jord, vand, ild, luft og æter, frembringerne af de grovere elementer.

fysiologerne som nu tvinges til at tro på dem — så som tankeoverførsel, clairvoyance, clairaudience, osv.; kort sagt, alt det som nu kaldes "vidunderligt og abnormt" — alt dette og meget mere tilhørte sanserne og evnerne fælles for hele menneskeheden. Imidlertid cykler vi tilbage og cykler frem; *dvs.*, har tabt i åndelighed det vi har erhvervet i fysisk udvikling næsten ind til slutningen på den Fjerde Race, så taber vi (menneskeheden) gradvist og umærkeligt i det fysiske alt det vi endnu en gang generhverver i den åndelige *gen*-evolution. Denne proces må fortsætte ind til perioden som vil bringe den Sjette Rod-Race på parallel linje med åndeligheden for den Anden, for længst uddøde menneskehed.

Men det vil knapt blive forstået i nutiden. Vi må vende tilbage til Dr. Richardson's håbefulde dog noget ukorrekte hypotese om "nerve æter." Under den vildledende oversættelse af ordet som "Rum" (*Akāsa*), så er det lige blevet vist i den gamle Hindu system som den "første fødte" fra den Ene, med kun en kvalitet, LYD (som er syvfoldig). I esoterisk sprogbrug er denne "Ene", "Fader" Guddom, og "Lyd" er synonym med *Logos* (Verbum, eller *Sønnen*). Uanset det er bevidst eller på anden måde, så må det være den sidstnævnte; og Dr. Richardson, vælger mens han prædiker en Okkult doktrin — den laveste form i denne syvfoldige natur for den "LYD" og spekulerer over den, tilføjende: —

"Teorien, Jeg tilbyder, er at nerve Æteren *er en dyrisk frembringelse*, I forskellige klasser af dyr kan den adskille sig i fysisk kvalitet for at blive tilpasset til dyrets specielle ønsker, men essentielt spiller den en rolle i alle dyr, og frembringes i alle, på den samme måde. . . ."

Her i ligger kernen til fejl som fører til alle de resulterende synspunkter. Denne "Nerve Æter" er det laveste princip i Ur Essensen som er *Liv*. Det er *dyre vitalitet* udbredt i al natur og handler i overensstemmelse med de tilstande den finder for dens aktivitet. Den er ikke en "dyre frembringelse," men det levende dyr, den levende blomst eller plante er *dens* frembringelser. Dyrevævene absorberer den kun i overensstemmelse med deres mere eller mindre morbide eller sunde tilstand — lige som *fysiske* materialer og strukturer (*i deres oprindelige Tilstand — nota bene*) gør — og videre frem, fra øjeblikket af Entitetens fødsel, er den reguleret, styrket, og *næret* af den. Den nedstiger i større tilførsler til vegetation i *Sushumna* sol-strålen som oplyser og nærer månen, og det er gennem hendes stråler den hælder dets lys på, og gennemtrænger mennesket og dyret, mere under søvnen og resten, end når de er i fuld aktivitet. Derfor tager Dr. Richardson igen fejl med hensyn til at sige at: —

"Nerve æteren er, ifølge min ide om den, ikke i *sig selv aktiv, ej heller en stimulering fra dyre bevægelse i betydningen som en kraft*; men den er essentiel med hensyn til forsyningen af tilstandende hvor ved bevægelsen gøres mulig." (Det er *nøjagtig det modsatte*.) . . . "Den er lederen af alle vibrationer af varme, af lys, af lyd, af elektrisk handling, af mekanisk

friktion.* Den holder hele vejen igennem nervesystemet i fuldkommen spænding, i livets tilstande (*sandt*). Ved udøvelse bortskaffes den (*snarere genereres*) . . . og når behov for den er større end forsyningen, så er dens mangel indikeret ved nerve kollaps eller udmattelse.† Den akkumuleres under søvn i nerve centrene, og bringer dem, hvis jeg må sige sådan, frem til deres behøvede tonering, og løfter derved musklerne til opvågningen og fornyet liv. . . ."

Lige nøjagtig; dette er helt korrekt, og lige så forståeligt. Derfor, "Kroppen fuldt ud fornyet ved den, repræsenterer kapacitet for bevægelse, fylde i formen, *liv*. Kroppen blottet for den repræsenterer inerti, konfigurationen af indskrumpet død, *bevist på at have tabt noget fysisk som den var da den levede*."

Moderne Videnskab benægter eksistensen af et "vitalt princip." Dette uddrag er et klart bevis på dens store fejltagelse. Men dette "fysiske noget," som vi kalder livs-væske — Paracelsus's *Liquor Vitæ* — har ikke *forladt kroppen*, sådan som Dr. Richardson mener det. Den har kun forandret sin tilstand af aktivitet til passivitet, og blevet latent på grund af vævenes alt for morbide tilstande, som den ikke mere har indflydelse på. Når først *rigor mortis* er fuldkommen, så vil "*Liquor Vitæ*" gen-opvågne til handling, og begynde dens arbejde på atomerne *kemisk*. Brahmâ-Vishnu — skaberen og Bevareren af Liv — vil have transformeret ham selv om til Siva, *Ødelæggeren*.

Til sidst skriver han på p. 387:—

"Nerve Æteren kan blive forgiftet; den kan, mener Jeg, ganske enkelt ved gaslig diffusion, have spredt andre gasser eller dampe gennem den afledt ude fra; den kan inde fra udlede substansers produkter slugt og ufordøjet, eller nedbrudte gasser frembragt ved sygdom i kroppen selv."

Og den lærde gentleman kunne have tilføjet ved det samme Okkulte princip: "At 'nerve Æteren' hos en person kan blive forgiftet ved en anden persons 'nerve Æter' eller ved hans *auriske emanationer*. Men se hvad Paracelsus sagde om 'Nerve Æter' ": —

"Archæusen er af en magnetisk natur, og *tiltrækker eller frastøder* andre sympatetiske eller antipatetiske kræfter tilhørende samme plan. Jo mindre modstandskraft med hensyn til astral indflydelse en person besidder, jo mere vil han være underlagt sådanne indflydelser. Den vitale kraft er ikke lukket inde i mennesket, men udstråles (indeni) og rundt om ham lige som en lysende sfære (aura) og den kan forårsages at handle på afstand. . . . Den *kan forgifte livets essens (blod) og forårsage sygdomme*, eller den kan rense den efter

* Lederen i betydningen som *Upadhi* — en materiel eller fysisk basis; men, som det andet princip af den universelle Sjæl og *Vital Kraft* i Naturen, så guides den *intelligent* af det femte princip deraf.

† Og for stor en overflod af det i nervesystemet leder ofte til sygdom og død. Hvis det var *dyre systemet som genererede den*, så ville noget sådant, med sikkerhed, ikke være tilfældet. Derfor, viser den sidstnævnte nødsituation dets uafhængighed af systemet, og forbindelsen med Sol-Kraften, sådan som Metcalfe og Professor Hunt forklarer det.

den har været uren, og genoprette helbredet" (*Paragramum*; "*Life of Paracelsus*," by Dr. F. Hartmann.)

At de to, Archæus og "nerve Æter," er identiske, vises af den Engelske Videnskabsmand, som siger at spændingen i den *generelt* kan være for høj eller for lav; at den kan være sådan "på grund af lokale forandringer i nerve stoffet den indhylder." . . . "Under skarp pirring så kan den vibrere lige som i en storm og kaste enhver muskel under hjerne og rygmarvs kontrol ud i ukontrolleret bevægelse — ubevidste krampetrækninger."

Dette kaldes nerve pirring, men ingen, undtagen Okkultisterne kender til grunden for sådanne nerve forstyrrelser eller forklarer de *primære* årsager til dem. "Livets princip" kan dræbe *når det er for overstrømmende*, lige som også når der er for lidt af det. Men dette princip på det manifesterede (eller vores) plan er kun virkningen og resultatet af den *intelligente aktivitet* fra "Værten" — kollektivt, Princippet — det manifesterende LIV og LYS. Det er i sig selv underlagt, og emanerer fra det altid-usynlige, evige og Absolutte ENE LIV i en nedstigende og en op-stigende skala af hierarkiske grader — en sand syvfoldig stige, med LYD (eller Logosen) ved den øvre ende og Vidyadharas * (de inferiorer Pitrier) ved den lavere.

* I et nyligt værk om Symbollære i Buddhisme og Kristendommen (rettere indenfor Buddhisme og Romersk Katolicisme, mange senere ritualer og dogmer indenfor Nordisk Buddhisme i dens *populære eksoteriske form*, er identisk med de fra den Latinske Kirke) findes nogle besynderlige sandheder. Forfatteren til dette bind, har i højere grad med overdrivelser end lærdom, kritikløst proppet gammel og moderne Buddhistisk lære ind i hans værk, og groft forvekslet Lamaisme med Buddhisme. På side 401 i dette bind, kaldet "*Buddhism in Christendom, or Jesus the Essene*," hengiver vores *pseudo-Orientalist* sig selv til at kritisere de Esoteriske Buddhisters "Syv Principper," og forsøger at latterliggøre dem. På side 405, den afsluttende side, taler han entusiastisk om *Vidyadharas*, "de syv store herskare af døde mennesker gjort viise." Nu er disse "Vidyadharas," som nogle Orientalister kalder "halv-guder," rent faktisk, eksoterisk, en slags Siddhaer, "rige på hengivenhed," og, *esoterisk*, er de identisk med de syv klasser af Pitrier, hvor en klasse i den Tredie Race begaver mennesket med Selv-Bevidsthed ved at inkarnere i menneskelige skaller. "Hymnen til Solen," i slutningen af hans sære bind af mosaik, som begaver Buddhisme med en *personlig gud* (!), er et uheldigt angreb imod de selv samme beviser som er så kunstfærdigt samlet af den uheldige forfatter.

Teosofferne er fuldt ud klar over at Hr. Rhys Davids har udtrykt hans opfattelse om deres tro på tilsvarende måde. Han sagde at teorierne forfægtet af forfatteren til Esoterisk Buddhism "ikke var Buddhisme, og ikke var Esoteriske." Bemærkningen er resultatet af (a) den uheldige fejl at skrive "Buddhism" i stedet for "Budhaism," eller *Budhism, dvs.*, at forbinde systemet med Gautama's religion i stedet for med Hemmelig Visdom lært om af Krishna, Sankaracharya, og af mange andre, lige så vel som af Buddha; og (b) af umuligheden for Hr Rhys Davids med hensyn til at vide noget om sand esoterisk lære. Men han er, i alle tilfælde, nutidens største Pali og Buddhist videnskabsmand, og hvad han end måtte sige er berettiget respektfuld modtagelse. Men når en som ikke ved mere om eksoterisk Buddhisme ad videnskabelige og materialistiske linjer, end han ved om esoterisk filosofi, nedgør dem, som han ærer med sin trods, og sammen med Teosofferne antager atmosfæren af at være en dybdegående videnskabsmand, så kan man kun smile og — le hjerteligt af ham.

Selvfølgelig, er Okkultisterne fuldt ud klar over den sandhed at Vitalitets "fejltagelsen," som hånes så meget af Vogt og Huxley, ikke desto mindre, stadigvæk toleres i meget højtstående videnskabelige kvarterer, og, derfor, er de glade over at føle at de ikke står alene. Således, skriver Professor Quatrefages: —

"Der et meget sandt at vi ikke ved *hvad* liv er; men vi ved ikke mere end dette *hvad* kraften er som sætter stjernerne i bevægelse. . . . Levende væsner er tunge, og er derfor underlagt tyngdekraft; de er sædet for utallige og forskellige fysio-kemiske fænomener som er uundværlige for deres eksistens, og som må refereres til ethero-dynamy aktivitet (elektricitet, varme, osv.). Men disse fænomener manifesteres her *under indflydelse af en anden kraft*. . . . Livet er ikke antagonistisk overfor de iboende kræfter, men leder og styrer deres handlinger ved dets love."*

IX.

SOLAR TEORIEN.

EN KORT ANALYSE AF VIDENSKABENS SAMMENSATTE OG ENKELT ELEMENTER SAT IMOD DE OKKULTE LÆRESÆTNINGER. HVOR MEGET VIDENSKABELIG ER DENNE TEORI, SÅDAN SOM DEN GENERELT GODTAGES.

I hans svar på Dr. Gull's angreb på teorien om vitalitet (forbundet uadskilleligt med de gamles Elementer indenfor den Okkulte filosofi), har Professor Beale, den store fysiolog, nogle få ord lige så tankevækkende som de er smukke: —

"Der er et mysterie i livet — et mysterie som aldrig har været forstået, og som fremstår større, jo mere dybt livets fænomener studeres og kontempleres. I levende centre — langt mere centrale end centre som ses med de bedste forstørrelses kræfter, i centre med levende stof, hvor øjet ikke kan gennemtrænge, men hvor hen imod forståelsen kan tendere — udgår forandringer af en natur som de mest avancerede fysikere og kemikere fejler i at tilvejebringe os grundlaget for: *ej heller er der den mindste grund til at mene at naturen af disse forandringer nogensinde vil blive fastlagt ved fysiske undersøgelser*, for så vidt som de sandelig er af en orden og natur *fuldstændig adskilt* fra det som noget andet fænomen kendt af os kan henlægges til."

Dette "mysterie," eller oprindelsen til LIVS ESSENSEN, lokaliserer Okkultismen i det samme center som *prima materia* kernen (for de er ét) i vores Solsystem.

* "The Human Species," p. 11.

"Solen er den Solare Verdens (Systems) hjerte og dens hjerne er skjult bag den (synlige) Sol. Derfra, udstråles indtryk ind i ethvert nerve-center i det store legeme, og bølgerne af livs-essens flyder ind enhver arterie og vene. . . . Planeterne er dets lemmer og pulsslæg. . . ." (Kommentar.)

Det blev sagt et andet sted (*i the Theosophist*) at Okkult filosofi benægter at Solen er en klode i forbrænding, men definerer den ganske enkelt som en verden, en glødende sfære, den *sande* Sol er skjult bag, og den synlige er kun dens refleksion, dens *skal*. Nasmyth's pileblade, forvekslet af Sir J. Herschell med "Solare beboere," er reservoirer af solar vital energi, "den vitale elektricitet som fodrer hele systemet. . . . Solen er således *in abscondito* forråds-kammeret for vores lille Kosmos, selv-genererende dets vitale væske, og altid modtagende som meget som den giver ud," og den *synlige* Sol er kun et *vindue udkåret i det virkelige* Solare palads og tilstedeværelse, som imidlertid trofast reflekterer det indre arbejde.

Således, er der en regelmæssig cirkulation af vital væske gennem hele vores system, hvor i Solen er hjertet — det samme som cirkulationen af blodet i den menneskelige krop — i den manvantariske solare periode, eller liv; Solen sammentrækker sig lige så rytmisk ved enhver tilbagevendende af den, lige som det menneskelige hjerte gør. Blot er det sådan, at i stedet for at udføre bevægelsen på et sekund eller der omkring, så tager det det solare blod ti af dets år, og et helt år om at passere gennem dens *aurikler* og *ventrikler* før den vasker *lungerne* og passerer derfra til de store vener og arterierne i systemet.

Dette, vil Videnskaben benægte, fordi Astronomien kender til den fastsatte cyklus på elleve år for hvornår antallet af solpletter forøges,* *som skyldes det Solare HJERTES sammentrækning*. Universet (vores verden i det mindste) ånder, lige som mennesket og ethvert levende væsen, plante, og endda mineraler gør på jorden; og lige som selv vores klode ånder hver fire-og-tyve timer. Den mørke region skyldes *ikke* "absorberingen udøvet af dampe udgående fra solens favn og indlagt mellem observatøren og fotosfæren," sådan som Fader Secchi vil at det skal være ("*Le Soleil*" II., 184), ej heller dannes pletterne "af stof (opvarmet gasagtigt stof) som udbruddet projicerer på den solare skive" (*ibid*). Det er magen til hjertets regelmæssige og sunde pulseren, mens væsken passerer gennem dets hule muskler. Kunne det menneskelige hjerte blive gjort lysende, og det levende og dunkende organ blive gjort synligt, med henblik på at få det reflekteret op på en skærm, sådan som

* Ikke kun benægter den ikke forekomsten, ved at tillægge den til en forkert årsag, som sædvanlig, hver teori modsigende enhver anden, (*se the theories of Secchi, af Faye, og af Young*), så afhænger pletterne af den overfladiske akkumulering af dampe køligere end fotosfæren (?), osv., osv., men vi har videnskabsfolk som *astrologiserer* med hensyn til pletterne. Professor Jevons tillægger alle de store periodiske kommercielle kriser indflydelsen fra Solens pletter hver ellefte cykliske år. (*Se hans "Investigations into Currency and Finance."*) Dette er sandelig prisværdigt og værd at opmuntre.

brugt af astronomer i deres foredrag — lad og sige for månen — så ville man se Solpletterns fænomen gentaget hvert sekund — på grund af dens sammentrækning og strøm af blod.

Det siges i et værk om Geologi at det er *Videnskabens drøm* at "alle de anerkendte kemiske elementer en dag vil blive fundet ud af *kun at være modifikationer af et enkelt materielt element.*" ("*World-Life*," p. 48.)

Okkult filosofi har lært om dette siden eksistensen af menneskelig tale og sprogene, kun tilføjende, ved princippet om den uforanderlige lov om analogi — "som det er forneden, således er det foroven" — det andet aksiom, at der i virkeligheden, hverken er Ånd ej heller stof, men kun utallige aspekter af den Ene altid-skjulte ER (eller *Sat*). Det homogene ur Element er *ganske enkelt og alene kun på det jordiske plan* for bevidsthed og oplevelse, fordi stof, når alt kommer til alt, ikke er noget andet end sekvensen af vores egne bevidsthedstilstande, og Ånden en psykisk intuitiv ide. Selv på det næste højere plan, ville, det *enkelte element* som er defineret på vores jord af den nuværende videnskab, som den ultimative unedbrydelige bestanddel af en eller anden slags stof, sandelig være benævnt i den højere sanseopfattelses verden som noget meget komplekst. Vores reneste vand ville, i stedet for dets to erklærede *enkle* elementer af oxygen og hydrogen, opdages at afgive mange andre bestanddele, ikke drømt om af vores moderne jordiske kemi. Lige som i stoffets bolig, lige så i Åndens bolig, hvor skyggen af det som kendes på objektivitetens plan kun eksisterer på det rent subjektive. Partiklen i den fuldkomne homogene substans, den Haeckelianske *monera's* sarcode, betragtes kun som *archebiosisen* for jordisk eksistens (Hr. Huxley's "protoplasm")*; og *Bathybius Haecklii* er nødt til at blive sporet til dens *før-jordiske archebiosis*. Dette opfattes først af astronomer i dets tredje stadie af evolution, og i den såkaldt "anden skabelse." Men de studerende af Esoterisk filosofi forstår alt for godt den hemmelige mening i stanzaen: "Brahmâ rummer essentielt prakriti's *aspekt*, både evolveret og ikke-evolveret Ånd, O to-gange-fødte, (Indviede) er Brahmâ's ledende *aspekt*. Det næste er et to-foldigt aspekt af Prakriti og Purusha, begge evolveret og ikke-evolveret; og *tid* er den sidste! *Anu* er en af navnene for Brahmâ (som forskellig fra Brahma intetkøn), og det betyder "atom": Aníyâmsam aníyasám, "det mest atomiske af det atomiske," den "uforanderlige og uforgængelige (achyuta) Purushottama."

Sandelig, er elementerne som nu kendes af os — ved deres antal uanset hvad det måtte være — sådan som de forstås og defineres for nuværende, derfor ikke,

* Uheldigvis, mens disse sider skrives, så er "jordisk eksistens *archebiosis*" under en noget strengere kemisk analyse vendt, til at være en enkel opløsning sulfat i lime — og derfor set fra det videnskabelige standpunkt ikke en gang en *organisk* substans!!! *Sic transit gloria mundi!*

ej heller kan de være, *ur* elementerne. Disse blev dannet fra "*den kolde radierende moders ostemasser*" og "*den varme Faders ild-frø*" som "*er ét,*" eller, for at forklare det med den moderne videnskabs klarere sprog, så havde disse elementer deres begyndelsesskabelse i *ur ild-tågens* dybder — de *uopløselige* nebulæ's strålende dampes masser; for som Professor Newcomb viser (i hans "*Popular Astronomy,*" på side 444), så er *uopløselige* nebulæ ikke en klasse af rigtige nebulæ.

Mere end halvdelen af de som først blev forvekslet med nebulæ — mener han — er det han kalder "stjerne klynger." De nu kendte elementer, har nået deres stadie af permanented i denne 4'de Runde og 5'te Race. De har en kort periode med hvile før de endnu en gang propelleres på deres vej opad åndelig evolution; når "*Orcus levende ild*" vil adskille de mest uopløselige og sprede dem ind i den oprindelige ENE — igen.

Imens går Okkultisten videre, som det er blevet vist i Kommentarerne til de Syv Stanzaer. Derfor kan han næppe håbe på nogen hjælp eller anerkendelse fra videnskaben, som vil afvise både hans "*áníyâmsam aníyásám*" (det absolutte åndelige atom) og hans Manasaputraer — "*sind-fødte mennesker.*" Ved at opløse det "enkelte materielle element" ind i et absolut *uopløseligt* element — Ånd, eller "Rod-stof," og således med det samme placere det udenfor den fysiske filosofis rækkevidde og område — har han, selvfølgelig kun lidt til fælles med de ortodokse videnskabsfolk. Han hævder at Ånd og Stof er to FACETTER af den uerkendelige ENHED, deres tilsyneladende kontrasterede aspekter afhænger, (a) af forskellige grader af differentiering af den sidstnævnte, og (b) bevidstheds grader erhvervet af mennesket selv. Dette er, imidlertid, metafysik, og har kun lidt at gøre med fysik — uanset hvor stor denne fysiske *filosofi* nu må være i dens egen jordiske begrænsning.

Ikke desto mindre, når først Videnskaben godtager, om ikke den aktuelle eksistens, så i det mindste, muligheden for eksistensen, af et Univers med dets utallige forme, tilstande, og aspekter bygget ud af en "eneste Substans,"* så er den

* I hans "World-Life" — side 48 — i de tilknyttede fodnoter, siger Professor Winchell: — "Det godtages generelt at ved de excessivt høje temperaturer så eksisterer stof i en tilstand af adskilthed — det vil sige, ingen kemisk kombination kan eksistere;" og vil appellere, til at bevise stoffets enhed, til spektrumet, som i ethvert tilfælde af homogenitet vil vise en *lysende* linje, hvorimod i tilfældet med mange molekulære arrangementer — lad os sige i nebulaerne, eller en stjerne — så "burde spektrumet bestå af to eller tre lysende linjer!" Dette vil ikke være noget bevis på nogen måde for fysiker-Okkultisten, som hævder at ovenfor en vis grænse af *synligt* stof, der er intet spektrum, intet teleskop og intet mikroskop til nogen nytte. Stoffets enhed, i det som er sand cosmisk stof for Alkymisten, eller "Adam's Jord" som Kabalisterne kalder det, kan næppe bevises eller modbevises, af enten den Franske lærde Dumas, som foreslår " 'elementernes' sammensatte natur ved visse relationer af atomiske vægte," eller endda Hr. Crookes's "strålende stof," selv om hans eksperimenter kan synes

nødt til at gå videre. Med mindre den også godtager muligheden af Okkultisternes Ene Element, eller det ENE LIV. Den vil være nødt til at hænge denne "enkelte substans," især hvis den kun begrænses til de solare nebulae, lige som en Muhammeds kiste, svævende i luften, dog minus den tiltrækkende magnet som holder kisten oppe. Heldigvis for den spekulative fysiker, hvis denne er ude af stand til med nogen grad af præcision at sige hvad den nebular teori *reelt* indebærer, så har vi takket være Professor Winchell, og flere andre uenige astronomer, været i stand til at lære hvad *den ikke* indebærer.* (*Se ovenfor.*)

Uheldigvis, opklarer dette langt fra selv det mest enkle blandt problemer som har ærgret, og som stadigvæk ærgrer, lærdommens mennesker i deres efterforskning af sandheden. Vi er nødt til at fortsætte vores udforskninger, ved at starte med den moderne videnskabs tidligste hypoteser, hvis ønsker at opdage *hvor* og *hvorfor* den synder. Måske vil det blive fundet frem til at Stallo har ret, når alt kommer til alt. Bommerterne, selvmodsigelserne, og fejltagelserne begået af de mest eminente lærde mennesker skyldes ganske enkelt deres abnorme holdning. De er, og ønsker at forblive materialistiske *quand même*, og alligevel "så er de generelle principper for den atomisk-mekaniske teori — moderne fysiks grundlag — *substantielt identisk* med ontologisk metafysiks kardinale doktriner." Således, "bliver de grundlæggende ontologiske fejl synlige i proportion med den fysiske Videnskabs fremskridt." (Int. p. VI., "Concepts of Modern Physics.") Videnskaben er sammenvævet med metafysiske opfattelser, men Videnskaben vil ikke indrømme anklagen og kæmper desperat for at putte atomisk-mekaniske masker på rent ulegemlige og åndelige love i naturen, på vores plan — afvisende at godtage deres substansitet selv på andre planer, hvis blotte eksistens de afviser *a priori*.

Det er, imidlertid, let at vise hvor Videnskaben, viet til deres materialistiske synspunkter, lige siden Newton's dage, har bestræbt sig på, at pålægge fakta og sandhed falske masker. Men deres opgave er hvert år blevet mere vanskelig; og med hvert år, kommer Kemien også, frem for alle videnskaber, tættere og tættere på den Okkulte bolig i naturen. Den assimilerer enhver sandhed lært om af de Okkulte Videnskaber

"bedst forstået ved hypotesen om stoffets elementers homogenitet, og kontinuiteten af stoffets tilstande." For alt dette går, så at sige, ikke ovenfor MATERIELT stof, selv i det som er vist i *spektrumet*, de fysiske eksperimenter moderne "Siva's øje." Det er om dette stof, at H. St. Claire Deville kun kunne sige at "når legemer, der anses for at være enkle, kombinerer sig med hinanden, så forsvinder de, så bliver de *individuel annihileret*"; ganske enkelt fordi han ikke kunne følge disse legemer i deres videre transformation i verdenen med *åndelig* cosmisk stof. Sandelig vil moderne videnskab aldrig være i stand til at grave dybt nok ind i de cosmologiske dannelser for at finde verdens-stoffets eller stofs *rødder*, med mindre hun arbejder langs de samme tankegange som den middelalderlige alkymist gjorde det.

* "World-Life," Ibid.

i flere tidsaldre, men hidtil bittert hånet. "Stof er evigt," siger den Esoteriske Doktrin. Men det stof som Okkultisterne opfatter i dets *laya* eller *nul tilstand*, er ikke den moderne videnskabs stof; ikke en gang i dens mest sjældne gaslige tilstande. Hr. Crookes' "radierende stof" vil fremstå som stof i den groveste form i begyndelsens bolig, lige som den bliver ren ånd før den vender tilbage til blot dens første punkt for differentiering. Når, derfor adepten eller alkymisten tilføjer at, selv om stof er evigt, fordi det er PRADHÂNA, så *fødes* atomerne alligevel *i enhver ny manvantara*, eller rekonstruktion af universet, så er det ikke en sådan selvmodsigelse som en materialist, der ikke tror på noget ud over atomet, måtte tænke. Der er en forskel mellem *manifesteret* og *umanifesteret* stof, mellem *pradhâna*, begyndelsesløs og endeløs årsag, og *prakriti*, eller manifesteret virkning. Slokaen siger; —

"Det som er ikke-evolveret årsag kaldes af de mest eminente viismænd udtrykkeligt, *pradhâna, oprindeligt grundlag, som er subtil prakriti, dvs.*, det som er evigt, og som med en gang er, og ikke er, *en proces alene*."*

Det som i moderne fraseologi respektivt refereres til som Ånd og Stof, er ET i evighed som den evige årsag, og det er hverken Ånd ej heller stof, men DET — angivet på Sanskrit TAD ("det"), — alt dette er, var, eller vil være, alt det som menneskets forestillingsevne er i stand til at opfatte. Selv den eksoteriske Hinduistiske Panteisme angiver det som ingen monoteistisk filosofi nogensinde gjorde, for i superb fraseologi begynder dets kosmogoni med de velkendte ord: —

"Der var hverken dag ej heller nat, hverken himmel ej heller jord, hverken mørke ej heller lys. Og der var intet andet opfatteligt af sanserne eller de mentale evner. Der var derefter en Brahmâ, essentielt *prakriti* (Natur) og Ånd. For Vishnu's *to aspekter* som er andet end hans højeste essentielle aspekt er *prakriti* og Ånd, og Brahman. *Når disse to andre af hans ASPEKTER ikke længer består, men opløses*, så bliver dette aspekt hvor fra form og resten, *dvs., skabelse, fortsætter på ny*, angivet som tid, O to-gange-fødte."

Det er det som er opløst, eller det illusoriske *duale* aspekt af Det, hvis essensen evigt er ET, det vi kalder evigt stof eller Substans (Se i Del II., "*Ur Substans og Guddommeligt Tanke*"), formløs, kønsløs, uopfattelig, selv for vores *sjette* sans eller sindet,† hvor i, vi derfor afviser at se det som Monoteisterne kalder en *personlig*, antropomorfisk Gud.

Hvordan betragtes disse to propositioner — "at stof er evigt," og "atomet periodisk, og ikke evigt" — af moderne nøjagtig Videnskab? Den materialistiske fysiker vil kritisere og le hånlige af dem. Den

* Book I. ch. II. *Vishnu Purâna*, Fitzedward Hall's Oversættelse.

† Se foregående Sektion IX., "Liv, Kraft, og Tyngdekraft," citat fra *Anugîta*.

frisindede og progressive Videnskabsmand, imidlertid, den sande og ivrige videnskabelige søgende efter sandheden — dvs., den eminente kemiker, Hr. Crookes, vil bekræfte de to udtalelsers *sandsynlighed*. For, knapt, er ekkoet fra hans foredrag om "Genesis of the Elements" døet hen — foredraget som, blev givet af ham overfor the Chemical Section of the British Association, ved det sidste Birmingham møde, der i den grad overraskede enhver evolutionist som hørte eller læste det — førend at der kom et andet sidst i Marts, 1888. Endnu en gang bringer Præsidenten for the Chemical Society frem for verdens Videnskaben og publikummet frugten af nogle nye opdagelser i atomernes bolig, og disse opdagelser retfærdiggør okkult lære på alle måder. De er endda mere overraskende end udtalelser givet af ham i det første foredrag (citeret senere) og fortjener meget opmærksomhed fra enhver Okkultist, Teosof, og Metafysiker. Det er hvad han siger i hans "Elements and *Meta-Elements*," og retfærdiggør således Stallo's anklager og forudseenhed med frygtløsheden i et videnskabeligt sind som elsker videnskaben for den sandheds skyld, uanset konsekvenserne for hans egen herliggørelse og omdømme. Vi citerer han egne ord:

Tillad mig nu, gentlemen, for en kort tid at drage jeres opmærksomhed hen til et emne som vedrører kemiens grundlæggende principper, et emne som kan lede os til at godtage den mulige eksistens af legemer som, selv om de hverken er sammensatte ej heller blandinger, ikke er elementer i den strengeste betydning af ordet — legemer som jeg vover at kalde "meta-elementer." For at forklare min opfattelse er det nødvendigt for mig at vende tilbage til vores opfattelse af et element. Hvad er kriteriet for et element? Hvor skal vi trække grænsen mellem adskilt eksistens og identitet? Ingen betvivler at oxygen, natrium, klor, svovl er adskilte elementer; og når vi kommer til sådanne grupper som klor, brom, iod, osv., osv., så har vi stadigvæk ikke nogen tvivl, selv hvis grader af "elementicitet" var tilladelig — og dette kan vi ultimativt være nødt til at komme til — så kan det måske tillades at klor approksimerer meget mere tæt til brom end til oxygen, natrium, eller svovl. Yderligere, så er nikkel og kobolt nær hinanden, meget nær, selv om ingen stiller spørgsmålstejn med hensyn til deres rang som adskilte elementer. Jeg kan stadigvæk ikke lade være med at spørge hvad ville den udbredte opfattelse have været blandt kemikere havde de respektive opløsninger af disse legemer og deres sammensætninger repræsenteret identiske farver, i stedet for farver som, approksimeret sagt, er fælles komplementære. Ville deres adskilte natur selv nu være blevet genkendt? Når vi går videre og kommer til de såkaldte sjældne jorde, så er grunden mindre sikker under vores fødder. Måske vi godtager at scandium, yttrium, og andre af lignende slags til elemental rang; men hvad skal vi sige i tilfældet med praseo- og neo-dym, mellem hvilke der kan siges ikke at eksistere nogen vel-afgrænset kemisk forskel, deres hoved grund til at adskille sig individuelt er en let forskel i basicitet og krystalliserende egenskaber, selv om deres fysiske distinktioner, som vist af spektrum observationer, er meget stærkt synlige? Selv her kan vi forestille majoriteten af kemikeres tilbøjelighed ville hælde mod mildheds siden, så at de ville tillade disse to legemer indenfor den besværgede cirkel. Hvorvidt de ved at gøre det vil være i stand til at appellere til noget bredt princip er et åbent spørgsmål. Hvis vi tillader disse kandidater

hvordan kan vi så med retfærdighed udelukke den serie af element legemer eller meta-elementer som er gjort kendt for os af Kruss og Nilson? Her er spektrale forskelle klart markerede, mens mine egen forskning med hensyn til didymium også viser en let forskel i basicitet mellem i det mindste nogle af disse tvivlsomme legemer. I den samme kategori må de mange adskilte legemer inkluderes hvor i det er sandsynligt at yttrium, erbium, samarium, og andre "elementer" — almindeligvis kaldt således — er blevet og bliver delt op. Hvor skal vi så trække grænsen? De forskellige grupper forskygges så umærkbart den ene ind i den anden at det er umuligt at rejse den præcise grænse mellem ethvert af to nærtliggende legemer og at sige at dette legeme på denne side af linjen er et element, mens det på den anden side er ikke-elementær, eller blot noget som simulerer eller approksimerer til et element. Hvor som helst en tilsyneladende fornuftig linje kan trækkes så ville det uden tvivl være let med det samme at tildele de fleste legemer til deres rigtige side, som i alle tilfælde med klassificeringer kommer den virkelige vanskelighed til når grænse-linjen nærmes. Lille kemisk forskel, er selvfølgelig tilladt, og, op til et vist punkt, lige så er vel-markerede fysiske forskelle. Men hvad skal vi, imidlertid, sige når den eneste kemiske forskel er en næsten uopfattelig tendens for det ene legeme — af et par eller en gruppe — med hensyn til at bundfældes før det andet? Er der, yderligere, tilfælde hvor de kemiske forskelle når et forsvindings-punkt, selv om vel-markerede fysiske forskelle stadigvæk forbliver. Her støder vi på en ny vanskelighed: i sådanne uklarheder hvad er så kemisk og hvad er fysisk? Er vi ikke berettiget til at kalde en svag tendens til et spirende bundfald som falder ned før et andet en "fysisk forskel?" Og kan vi ikke kalde farve-reaktioner afhængig af mængden af koncentrationen af en bestemt syre til stede og varierende, i overensstemmelse med opløsningen og det anvendte opløsningsmiddel, "kemiske forskelle?" Jeg kan ikke se hvordan vi kan benægte elementar karakter for et legeme som adskiller sig fra et andet ved en godt-markeret farve, eller spektrum-reaktioner, mens vil tillægges det til et andet legeme hvis hævde kun er en meget lille forskel i grundlæggende kræfter. Når vi først har åbnet døren på vid gab med hensyn til at tillade en vis spektrum forskel, så er vi nødt til at udforske hvor lille en forskel kvalificerer kandidaten til at bestå? Jeg vil give eksempler fra min egen oplevelse af nogle af disse tvivlsomme kandidater.

Og her giver den store kemiker mange eksempler på molekylers og jordes meget ekstraordinære opførsel, tilsyneladende de samme, og hvilket alligevel, når det undersøges meget omhyggeligt, bliver fundet at udvise forskelle som, imidlertid umærkbare, stadigvæk viser at ingen af dem er *simple* legemer, og at de 60 eller 70 godkendte elementer indenfor kemien, ikke længere kan dække grunden. Deres navne er tilsyneladende mangfoldige, men da den såkaldte "periodiske teori" står i vejen for en ubegrænset multiplicering af elementerne, så er Hr. Crookes forpligtiget til at finde nogle metoder for at forene den nye opdagelse med den gamle teori. "Denne teori," siger han: —

"Har modtaget en sådan overflod af verificering at vi ikke let kan godtage nogen fortolkning af fænomener som fejler med hensyn til at være i overensstemmelse med den. Men hvis vi formoder at elementerne bekræftes af et stort antal af legemer let varierende fra hinanden i deres egenskaber, og danner, hvis jeg må bruge udtrykket,

aggregationer af nebulæ hvor vi førhen så, eller troede vi så, adskilte stjerner, så kan det periodiske arrangement ikke længere opfattes tydeligt. Ikke længere, det vil sige, hvis vi fastholder vores sædvanlige opfattelse af et element. Lad os, derfor, modificere denne opfattelse. Læs for "element" i stedet "elementar gruppe" — sådanne elementar grupper tager gamle elementers plads for de gamle elementer i den periodiske tabel — og vanskeligheden falder væk. Ved definition af et element, så lad os ikke tage en ekstern grænse, men en intern grundform. Lad os, *f.eks.* sige den mindste bestemmelige mængde af yttrium er en samling af afgrænsede atomer næsten uendeligt mere lig hinanden end de er i forhold til atomer for noget andet approksimerende element. Det følger ikke nødvendigvis deraf at alle atomerne vil være absolut lig hinanden blandt dem selv. Den atomiske vægt som vi har tilskrevet til yttrium, repræsenterer derfor kun en gennemsnitsværdi hvor rundt om de aktuelle vægte for de individuelle atomer for "elementet" varierer indenfor visse grænser. Men hvis mine formodninger er holdbare, kunne vi adskille atom fra atom, så skulle vi opleve dem at variere indenfor snævre grænser på hver side af gennemsnittet. Selve processen med fraktionisering indebærer eksistensen af sådanne forskelle i visse legemer."

Således har fakta og sandhed endnu en gang tvunget den "nøjagtige" Videnskabs hånd, og tvunget den til at udvide dens synspunkter og forandre dets udtryk som, maskerer mangfoldighed, reducerede dem til et legeme — lige som de Syvfoldige Elohim og deres hærskarer transformeret af de materialistiske religiøse til en Jehovah. Erstat det kemiske udtryk "Molekyle," "atom," "partikel," osv. med ordene "Hærskarer," "Monader," "Devaer," osv., og man kan tænke på gudernes skabelsesberetning, den oprindelige evolution af *intelligente* manvatariske Kræfter, blev beskrevet. Men den lærde foredragsholder tilføjer noget endnu mere tankevækkende til hans deskriptive bemærkninger; uanset bevidst eller ubevidst, hvem ved? For han siger følgende: —

"Ind til for nylig passerede sådanne legemer mønstringen som elementer. De havde bestemte egenskaber, kemisk og fysisk; de havde anerkendte atomvægte. Hvis vi tager en ren fortyndet opløsning af et sådant legeme, yttrium for eksempel, og hvis vi tilføjer en overflødig mængde af stærk ammoniak, så opnår vi et bundfald som fremstår fuldkomment homogent. Men hvis vi i stedet tilføjer meget fortyndet ammoniak i en mængde kun tilstrækkelig til at bundfælde halvdelen af den tilstedeværende base, så opnår vi ikke noget øjeblikkeligt bundfald. Hvis vi ryster det hele igennem for at sikre en ensartet blanding af opløsningen og ammoniakken, og sætter beholderen til side i en time, omhyggeligt udelukkende støv, så kan vi stadigvæk finde væsken klar og lys, uden nogen spor af grumsethed. Efter tre eller fire timer, så vil en halvgennemsigtighed vise sig, og den næste morgen vil et bundfald være fremkommet. Lad os nu spørge os selv hvad meningen med dette fænomen kan være? Mængden af det tilføjede bundfald var utilstrækkeligt til at afkaste mere end det halve af det tilstedeværende yttria, derfor er en proces lig udvælgelse foregået i flere timer. Bundfaldet har *indlysende nok ikke tilfældigt påvirket*, de molekyler i basen som blev nedbrudt, og som gik hen og kom i kontakt med et korresponderende molekyle til ammoniak, for vi har sikret os at væskerne skulle være ensartet blandet, så at et molekyle fra den oprindelige salt ikke ville være mere udsat for nedbrydning

end noget andet. Hvis, vi videre betragter tiden som gik før fremkomsten af bundfaldet, så *kan vi ikke undgå at komme til den konklusion at aktiviteten som foregik de første få timer er af en selektiv karakter*. Problemet er ikke hvorfor et bundfald frembringes, men hvad som bestemmer eller styrer nogle atomer til at bundfælde og andre at forblive i opløsningen. Ud af mangfoldigheden af atomer til stede, *hvilken kraft er det som styrer hvert atom til at vælge den rette vej? Vi kan os selv forestille en slags styrende kraft passere atomerne en efter en i gennemsyn, udvælgende en til bundfald og en anden til opløsning ind til alt er blevet justeret.*"

Kursiven i passagen ovenfor er vores. Godt nok kan en videnskabsmand spørge sig selv, "Hvilken kraft er det som styrer hvert atom," og hvad er det som gør at dens karakter skulle være *selektiv*? Teister ville løse spørgsmålet ved at svare "Gud"; og ville ikke løse noget filosofisk. Okkultismen svarer af sine egne panteistiske grunde, og refererer læseren til en efterfølgende sektion, "*Guder, Monader, og Atomer.*" Den lærde foredragsholder ser i den det som er hans hoved bekymring: fingerpegene og sporerne af en vej som kan lede til opdagelsen, og den fulde og totale påvisning af et homogent element i naturen. Han bemærker: —

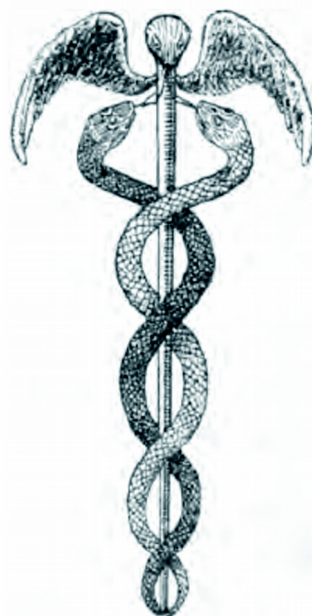
"For at sådan en udvælgelse kan fuldføres må der indlysende nok være nogle små forskelle hvor imellem det er muligt at udvælge, og denne forskel må med sikkerhed være af en grundlæggende karakter, så lille så den er uopfattelig af nogen nuværende kendt testning, men modtagelig for at blive plejet og opmuntret til et punkt hvor forskellen kan værdsættes ved almindelige testninger."

Okkultismen, som kender til eksistensen og tilstedeværelsen i Naturen af det Ene evige element ved den første differentiering hvor fra livets træs rødder periodisk påvirkes, behøver ikke noget videnskabeligt bevis. Den siger: — Gammel Visdom har løst problemet for tidsaldre siden. Ja; oprigtige, så vel som latterliggørende læser, Videnskaben nærmer sig langsomt men med sikkerhed vores Okkulte områder. Den tvinges af sine egne opdagelser til *nolens volens* at antage vores fraseologi og symboler. Kemisk Videnskab er nu endda tvunget til, på grund af tingenes indvirkninger, at godtage vores illustration af gudernes og atomernes evolution, så tankevækkende og unægtelig afbilledet i Merkur's heroldstav, Visdommens Gud, og i de Arkaiske Viismænds allegoriske sprog. En kommentar i den esoteriske doktrin siger:—

. . . . ASVATTHA (*træet for Liv og Væren, heroldstavens STAV*) *stammen gror fra og nedstiger ved enhver Begyndelse (enhver ny manvantara) fra Livets Svane's (HANSA) to mørke vinger. De to Slinger, den altid-levende og dens illusion (Ånd og stof) hvis to hoveder gror fra det ene hoved mellem vingerne, nedstiger langs stammen, sammenslynget i tæt omfavnelser. De to haler forenes på jorden (det manifesterede Univers) ind i en, og det er den store illusion, O Lanoo!"*

Enhver ved hvad heroldstaven er, allerede modificeret af Grækerne. Det oprindelige symbol — med slangens trefoldige hoved — blev ændret til en stav med en knop, og de to lavere hoveder blev adskilte, således i nogen grad forvrængende den oprindelige betydning. Alligevel er det så god en illustration som kan gives med henblik på vores formål, denne laya stav omslynget af to slanger. Sandelig blev den magiske heroldstavs vidunderlige kræfter besunget af de gamle poeter, af en meget god grund for de som forstod den hemmelige mening.

Hvad siger nu den lærde President fra the Chemical Society i Storbritannien, i det samme foredrag, som har nogen som helst reference til, eller betydning for, vores ovenfor-nævnte doktrin. Meget lidt; kun dette — og intet mere: —

"I Birmingham præsentationen allerede refereret til bad jeg mit publikum om at forestille sig to kræfters handling på den oprindelige protyle — en var tid, akkompagneret af sænkning af temperaturen; den anden, svingende til og fra lige som et mægtigt pendul, med periodiske cyklusser af ebbe og flod, hvile og aktivitet, er tæt forbundet med det ubestemmelige stof, essens, eller den energikilde vi kalder elektricitet. Nu påvirker, en ligning som denne dens objekt hvis den i sindet fastgør den bestemte sandhed som den har til hensigt at vægtlægge, men den må ikke nødvendigvis forventes at løbe parallel med alle sandheder. Bortset fra sænkningen af temperaturen med elektricitets periodiske ebbe og flod, positiv eller negativ, nødvendig for at bibringe de ny-fødte elementer deres bestemte atomicitet, så er det indlysende at en tredje faktor må tages højde for. Naturen handler ikke i et fladt plan; hun kræver rum med henblik på hendes kosmogeniske operationer, og hvis vi introducerer rum som en tredje faktor, så fremstår alt klart. I stedet for et pendul, som, dog i en vis udstrækning er en god illustration, men som er umulig som en sandhed, så lad os søge en mere tilfredsstillende måde at repræsentere hvad jeg mener kan have fundet sted. Lad os antage et zigzag diagram ikke optrukket på et plan, men projiceret i rummets tre dimensioner. Hvilken figur kan vi bedst vælge for at imødekomme alle de involverede tilstande? Mange af sandhederne kan udmærket forklares ved at antage at projiceringen af Professor Emerson Reynold's zigzag kurve i rummet er en spiral. Denne figur er, imidlertid, utilladelig, for så vidt som kurven er nødt til at passere et punkt med neutral elektricitet og kemisk energi to gange i hver cyklus. Vi må, derfor, adoptere en anden figur. En figur på otte (8), eller lemniskat, vil reduceres til en zigzag lige så vel som en spiral, og opfylder ethvert af problemets forhold."

En *lemniskat* med hensyn til nedadgående evolution, fra Ånd ned i stof;

måske, en anden slags *spiral*, i dens *gen-involutionære* vej fremad, fra stof til Ånd, og den nødvendige gradvise og endelige reabsorbering ind i laya tilstanden, den som Videnskaben på hendes egen måde kalder "punktet neutralt for elektricitet" osv., eller *nul* punktet. Sådant er de Okkulte sandheder og påstanden. De kan med den største sikkerhed og tillid overlades til Videnskaben, for at blive retfærdiggjort en dag. Lad os, imidlertid, høre noget mere om den symbolske heroldstavs oprindelige genetiske grundform.

"Sådan en figur vil resultere fra tre meget enkle samtidige bevægelser. Først, en enkel oscillation tilbage og frem (antag øst og vest); andet, en enkel oscillation i rette vinkler til den førstnævnte (antag nord og syd) på det halve af den periodiske tid — *dvs.*, to gange så hurtigt; og tredje, en bevægelse i rette vinkler til disse to (antag nedad), som, i sin simpleste form, vil være med varierende hastighed. Hvis vi projicerer denne figur i rummet så finder vi ved undersøgelse frem til at punkterne i kurven, hvor klor, brom, og iod dannes, kommer tæt ind under hinanden; det samme med svovl, selenium, og tellurium; yderligere, fosfor, arsenik, antimon; og på lignende måde andre serier af analoge legemer. Der kan spørges hvorvidt denne tabel forklarer hvordan og hvorfor elementerne fremkommer i denne rækkefølge? Lad os forestille os en cyklisk oversættelse i rummet, hvor hver evolution oplever skabelsen af gruppen af elementer som jeg før præsenterede som frembragt ved en fuld vibration af pendulet. Lad os antage at en cyklus således er blevet fuldendt, så har centret for den ukendte skabende kraft i dens mægtige rejse gennem rummet langs dens spor spredt de oprindelige atomer — frøene, hvis jeg må bruge dette udtryk — som for nuværende vil smelte sammen og udvikle sig til grupperne nu kendt som lithium, beryllium, bor, kulstof, nitrogen, oxygen, flour, natrium, magnesium, aluminium, silicium, fosfor, svovl, og klor. Hvad er nu det mest sandsynlige form for spor som følges? Var det strengt begrænset til det samme plan med temperatur og tid, så ville de næste elementære grupperinger der vil fremstå yderligere have været de for lithium, og den oprindelige cyklus ville have været evigt gentaget, igen og igen frembringende de samme 14 elementer. Tilstandene, er imidlertid ikke helt de samme. Rum og elektricitet er som før, men temperaturen er forandret, og således, i stedet for lithium atomerne bliver suppleret med atomer i alle henseender analoge med dem selv, så danner de atomiske grupperinger som kommer i eksistens når den næste cyklus begynder, ikke lithium, men dets direkte efterkommer, kalium. Antag, derfor, at *vis generatrixen* bevæger sig til og fra i cyklusser langs en lemniskat vej, sådan som foreslået ovenfor, mens temperaturen samtidig falder og tiden flyder videre — variationer som jeg har valgt at repræsentere ved nedadgående synken — hver af lemniskat sporets snoninger krydser den samme vertikale linje ved lavere og lavere punkter. Projiceret i rummet, viser kurven en central linje neutral så vidt som elektricitet angår, og neutral i kemiske egenskaber — positiv elektricitet ved norden, negativ ved syden. Dominerende atomicitet styres af distancen øst og vest fra den neutrale center linje, monatomiske elementer er et skridt fra den, diatomiske to skridt, og så videre. I enhver successiv snoning gælder de samme love."

Og, som for at bevise postulatet for den Okkulte Videnskab og Hindu filo-

sofien, om at, ved Pralayaens time, så består de to *aspekter* af den uerkendelige guddom, "Svanen i mørket" — Prakriti og Purusha, natur og stof i alle dens former og Ånd — ikke længere men opløses (*absolut*)," så lærer vi den konkluderende videnskabelige opfattelse fra den store Engelske kemiker, som overgår hans beviser ved at sige: — "Vi har nu sporet dannelsen af de kemiske elementer fra knuder og tomheder i en oprindelig, formløs væske. Vi har vist muligheden, nej, sandsynligheden for at atomerne ikke er evige i eksistens, men deler attributterne for forfald og død med alle andre skabte væsner."

Okkultismen siger *amen* til dette, da den Videnskabelige "mulighed" og "sandsynlighed" er sandheder for den påvist ud over nødvendigheden for yderligere bevis eller noget uvedkommende fysisk bevis. Ikke desto mindre, gentager den med lige så meget sikkerhed som altid: "STOF ER EVIGT, kun fremkommende periodisk atomisk (dets aspekt)." Det er lige så sikkert som at den anden proposition, som næsten enigt godtages af astronomer og fysikere — nemlig, at Universets legemes slid og ælde sker støt, og at det til sidst endeligt vil føre til udslukningen af Solare ilde og ødelæggelsen af Universet — er helt forkert ad linjerne sporet af Videnskabsfolkene. Der vil, som der altid har været i tid og evighed, ske periodiske opløsninger af det manifesterede Univers, ikke andet end (*a*) en delvis *pralaya* efter enhver "Brahmâ's Dag;" og (*b*) en Universel *pralaya* — MAHA-PRALAYAEN — kun efter udløbet af enhver Brahmâ's tidsalder. Men de videnskabelige årsager for sådan en opløsning, som den er fremlagt af den nøjagtige Videnskab, har intet at gøre med de sande årsager. Okkultismen er, uanset hvordan det nu kan være, endnu en gang retfærdiggjort af Videnskaben, for Hr. Crookes siger: —

"Vi har vist, ud fra argumenter draget fra det kemiske laboratorium, at i stof som har responderet på enhver test af et element, så er der små skygger af forskelle som kan muliggøre udvælgelse. Vi har set at den hævdvundne skelnen mellem elementerne og sammensætningerne ikke længer holder tempo med udviklingerne indenfor kemisk videnskab, men må modificeres til at inkludere en stor række af mellemliggende legemer — "meta-elementerne." Vi har vist hvordan Clerk-Maxwell's protester, tungtvejende som de er, kan imødekommes; og til sidst, har vi fremlagt grunde for at tro at oprindeligt stof blev dannet ved en skabende krafts handling, som med intervaller afkastede tids atomer begavet med varierende mængder af primitive former for energi. Hvis vi må driste os til nogle formodninger med hensyn til energikilden legemliggjort i det kemiske atom, så kan vi, mener jeg, forudsætte at varme radieringerne som udbredes udad gennem æterformen fra universets bestemmelige stof, ved en naturproces endnu ukendt for os, transformeres via universets rammer ind i de primære — de essentielle — bevægelser i kemiske atomer, som, det øjeblik de dannes, graviterer indad, og således genopretter universets energi som på anden vis ville blive tabt til det gennem radieret varme. Hvis denne formodning er velbegrundet, så falder Sir William Thomson's *opsigtsvækkende forudsigelse om universets endelige affældighed på grund af udbredelsen af dens energi til jorden*. På denne

måde synes det for mig, gentlemen, at spørgsmålet om elementerne foreløbigt kan behandles. Vores tynde viden om disse første mysterier udstrækkes støt, med sikkerhed, men langsomt."

Ved et stærkt og besynderligt tilfælde så synes endda vores "syvfoldige" lære at tvinge Videnskabens hånd. Hvis vi forstår det korrekt, så taler Kemien om fjorten grupperinger af oprindelige atomer — lithium, beryllium, bor, kulstof, nitrogen, oxygen, flour, natrium, magnesium, aluminium, silicium, fosfor, svovl og klor: og Hr. Crookes, der taler om den "dominerende atomicitet," opregner syv grupper fra disse, for han siger: —

"Mens det mægtige fokus af skabende energi går rundt, ser vi den i successive cyklusser som i en tragt i rummet sår lithium's, kalium's, rubidium's, og cæsium's frø; i en anden tragt, klor, brom, og iod; i en tredje, natrium, kobber, sølv, og guld; i en fjerde, svovl, selenium, og tellurium; i en femte, beryllium, calcium, strontium, og barium; i en sjette, magnesium, zink, cadmium, og kviksølv; i en syvende, fosfor, arsenik, antimon, og bismuth" — som udgør syv grupper på den ene side. Og efter at have vist "den andre elementer i andre tragter — nemlig, aluminium, gallium, indium, og thallium; silicium, germanium, og tin; kulstof, titanium, og zirconium."

Han tilføjer: "Mens en naturlig position nær den neutrale akse er fundet for de tre grupper af elementer henvist af Professor Mendeleeff til en slags Hospital for Uhelbredelige — hans ottende familier." Det kan være interessant at sammenligne disse "syv af de otte familier af 'uhelbredelige' " med allegorierne vedrørende de syv oprindelige sønner fra "Moder, Uendeligt Rum," eller Aditi, og den *ottende* søn afvist af hende. Mange mærkelige sammenfald kan således findes mellem "disse mellemliggende links . . . benævnt 'meta-elementerne eller elementoiderne og de som okkult videnskab benævner deres *noumenoi*,' de intelligente sind og ledere af disse grupper af Monader og Atomer. Men dette ville føre os for langt. Lad os være tilfreds med at finde tilståelsen af sandheden at "denne afvigelse fra absolut homogenitet burde markere konstitutionen for disse molekylers eller stofflige aggregeringer som vi betegner elementer og det vil måske være tydeligere hvis vi vender tilbage til forestillingen om det tidligste daggry for vores materielle univers, og, ansigt til ansigt med den Store Hemmelighed, og søger at betragte den elementale evolution." Således antager Videnskaben endelig, ved sin højeste personlige repræsentanter, for at gøre sig selv tydeligere forstået af den profane, fraseologien fra sådanne gamle adepter som Roger Bacon, og vender tilbage til "protylen." Alt dette er håbefuldt og tankevækkende for "tidernes tegn."

Sandelig er disse "tegn" mange og formeres dagligt; men ingen er mere vigtige end de lige citerede. For nu er kløften mellem den okkulte "overtro og *uvidenskabelig*" lære og "nøjagtig" videnskab fuldstændig bygget bro over, og en, i det mindste, af de få af dagens eminente kemikere er indenfor boligen af uendelige muligheder for okkultisme. Ethvert nyt

skridt han tager vil bringe ham nærmere og nærmere til det mysteriøse center, hvor fra de utallige veje radierer som fører Ånden ned i stoffet, og som transformerer guderne og de levende monader til menneske og følende natur.

Men vi har noget mere at sige om dette emne i den følgende sektion.

X.

DEN KOMMENDE KRAFT.

DENS MULIGHEDER OG UMULIGHEDER.

Skal vi sige at Kraft er "bevægende stof," eller "stof i bevægelse," og en manifestation af energi; eller at stof og kraft er de fænomenmæssige differentierede aspekter fra den primære udifferentierede Cosmiske Substans?

Denne forespørgsel foretages med hensyn til denne Stanza som behandler FOHAT og hans "Syv brødre eller *Sønner*," med andre ord, *årsagen* og *virkningerne* for Cosmisk Elektricitet, den sidstnævnte kaldes, indenfor Okkult jargon, Elektricitetens *syv primære kræfter*, hvis rent fænomenmæssige, og derfor *groveste* virkninger alene er genkendelige af fysikere på det cosmiske og især det jordiske plan. Disse inkluderer, blandt andre ting, Lyd, Lys, Farve, osv., osv. Hvad fortæller fysisk Videnskab os nu om disse "Kræfter"? LYD, siger den, er en *oplevelse* frembragt af atmosfæriske molekylers indvirkning på *tympanum*, som, ved at frembringe delikate rystelser i det auditive apparat, således kommunikerer dem selv til hjernen. LYS er *oplevelsen* forårsaget af indtrykket af umærkelige små vibrationer af æter på øjets *nethinde*.

Således, siger vi også. Men dette er ganske enkelt virkningen frembragt i *vores* atmosfære og dens umiddelbare omgivelser, rent faktisk, alt, som falder indenfor vores jordiske bevidstheds rækkevidde. *Jupiter Pluvius* sendte hans symbol som dråber af regn, af vand bestående, som det menes, af to "elementer," hvis kemi dissocierer og rekombinerer. De sammensatte molekyler er i dens magt, men deres atomer undslipper stadigvæk dens greb. Okkultismen ser i alle disse Kræfter og manifestationer en stige, hvis lavere trin tilhører *eksoterisk* fysik, og de højere spores til en levende, intelligent, usynlig Kraft, der som en regel, er uengageret, og undtagelsesvist, den bevidste årsag til de sansede frembragte fænomener, betegnet som denne eller en anden naturlov.

Vi siger og hævder at LYD, som et eksempel, er en enorm Okkult kraft; at den er en drabelig kraft, hvis kraft elektriciteten genereret af en million af Niagaraer aldrig kunne modvirke den mindste potentialitet af når den rettes med *okkult viden*. Lyd kan frembringes af en sådan natur at Keops pyramiden ville blive løftet op i luften, eller at det døende menneske, nej, en ved sit sidste åndedrag, ville blive genoplivet og fyldt med ny energi og vigør.

For Lyd genererer, eller tiltrækker snarere de elementer sammen som frembringer en *ozon*, fabrikationen som er udenfor kemien, men indenfor Alkymiens grænser. Den kan *genoplive* et menneske eller et dyr hvis astrale "vitale legeme" ikke har været uopretteligt adskilt fra den fysiske krop ved afbrydelse af den magnetiske eller odiske streng. *Som en der har været reddet tre gange fra døden* ved denne kraft; så burde forfatteren krediteres med at personligt vide noget om det.

Og hvis alt dette fremstår for *uvidenskabeligt* til overhovedet at blive bemærket, så lad Videnskaben forklare "hvilke mekaniske og fysiske love den kender, som skyldes de for nyligt frembragte fænomener i den såkaldte "Keely motor?" Hvad er det som handler som den respektindgydende generator af usynlig men enorm kraft, fra den kraft som ikke kun er i stand til at drive en maskine med 25 hestekræfter, men endda har været brugt til at løfte maskineriet legemligt? Men dette gøres blot ved at tegne en violin-bue på tværs af en stemmegaffel, som det er gentagne gange blevet bevist. For den *æteriske* Kraft, opdaget af den (i Amerika og nu i Europa) velkendte John Worrell Keely, fra Philadelphia, er ingen *hallucination*. På trods af hans fejltagelse med hensyn til at udnytte den, en fejl forudsagt og påstået af nogle Okkultister fra begyndelsen, så har de udviste fænomener af opdageren i de sidste få år været vidunderlige, næsten mirakuløse, ikke i betydningen *overnaturlige** men af det *overmenneskelige*. Var Keely blevet tilladt at have succes, så kunne han have reduceret en hel hær til atomer i løbet af få sekunder lige så let som han reducerede en død okse til samme tilstand.

Læseren bedes nu at give seriøs opmærksomhed til den nyligt-opdagede kraft som opdageren har kaldt "Inter-Æterisk Kraft og Kræfter."

Efter Okkultisternes ydmyge opfattelse, så vel som hans øjeblikkelige venners,

* Ordet "overnaturlig" indebærer *ovenfor eller udenfor* naturen. Naturen og Rummet er ét. For metafysikeren eksisterer Rum nu udenfor enhver oplevelses-sansning, og er en ren subjektiv repræsentation; materialismen, ville på trods af dette påtvunget forbinde det med et eller andet nulpunkt af sansning. For vores sanser, *er den ret så subjektiv* når det er uafhængig af alt andet inde i det. Hvordan kan noget fænomen, eller noget som helst andet, så *træde udenfor eller udføres ovenfor det som ikke har nogen grænser*? Men når rummelig udstrækning ganske enkelt bliver begrebsmæssig, og tænkes på som en ide forbundet med visse handlinger, lige som materialisten og fysikeren, så har de næppe yderligere ret til at definere og påstå det som kan eller ikke kan blive frembragt af Kræfter genereret selv indenfor begrænset rumområder, da de ikke en gang har en approksimeret ide om hvad disse kræfter er for nogen.

så var Hr. Keely, fra Philadelphia, og er stadigvæk, ved tærsklen til nogle af de største hemmeligheder i Universet; af det hvor på hovedsagelig hele mysteriet om fysiske Kræfter og den esoteriske betydning af det "Mondæne Æg's" symbolære bygges. Okkult filosofi, der betragter det manifesterede og det u manifesterede Kosmos som en ENHED, symboliserer den ideelle undfangelse af den førstnævnte ved det "Gyldne Æg" med to poler i det. Det er den positive pol som handler i den manifesterede stofflige verden, mens den negativ er tabt i den uerkendelige absoluthed i SAT — "*Væren-hed*."* Hvorvidt om dette passer med Hr. Keely's filosofi, kan vi ikke sige, ej heller betyder det meget. Ikke desto mindre, så ligner hans ideer om den ethero-materielle konstruktion af Universet mærkeligt vores egen, og er *i denne henseende* næsten identiske. Det er hvad vi oplever han siger i en god pamflet samlet af Fru. Bloomfield-Moore, en Amerikansk dame med rigdom og position, hvis uophørlige anstrengelser i forfølgelsen af sandheden aldrig kan blive for højt værdsat: — "Hr. Keely, siger i en forklaring af hans maskines indretning: 'I udformningen af enhver hidtil bygget maskine, så har mediet til at inducere et neutralt center aldrig været fundet. Hvis det havde, så ville vanskeligheden for de søgende efter evigheds-bevægelse have stoppet, og dette problem ville være blevet en etableret og operativ sandhed. Det vil kun nødvendiggøre en introduktions-impuls på nogle få pund, på en sådan maskine, at få den til at løbe i flere hundreder af år. Ved undfangelsen af min vibrerende maskine, søgte jeg ikke at opnå evig bevægelse; men et kredsløb dannes som reelt har et *neutralt center*, som er i en tilstand som kan blive levendegjort af min vibrerende æter, og, mens den er under operation via omtalte substans, så er den virkelig en maskine som virtuelt er uafhængig af massen (eller kloden),† og det er det vibrerende kredsløbs vidunderlige hastighed som gør det sådan. Stadigvæk, behøver den med al sin fuldendthed at blive fodret med den vibrerende æter for at gøre den til en uafhængig motor"

"Alle strukturer nødvendiggør et grundlag i styrke i overensstemmelse med vægten af den masse de er nødt til at bære, men universets grundlag hviler på et indholdsløst punkt langt mere lille end et molekyle; for rent faktisk at udtrykke denne sandhed korrekt, på et *inter-æterisk punkt*, som nødvendiggør et uendeligt sind for at forstå det. At se ned inde i et æterisk centers dybder er præcis det samme som det ville være at søge ud i det vide rum i himlens æter for at finde enden, med den forskel: at den ene er det positive felt, mens den anden er det negative felt"

* Dette er ikke korrekt, når der tales om *idealisme*, at angive den baseret på "de gamle ontologiske formodninger om at ting eller entiteter eksisterer uafhængigt af hinanden, og på anden måde end udtrykt ved relationer" (Stallo). I det mindste, er det ukorrekt at sige sådan om idealisme indenfor Østlig filosofi og *dens* tænkning, for den er lige netop det modsatte.

† Uafhængig, i en vis henseende, men ikke *frakoblet* med den.

Det, er som det let kan ses, præcis den Østlige doktrin. Hans inter-æteriske punkt er *laya*-punktet hos Okkultisterne, som, imidlertid, ikke behøver "et uendeligt sind for at forstå det," men kun en specifik intuition og evne til at spore dets skjule-sted i denne verden af stof. Selvfølgelig, kan *laya centeret* ikke frembringes, men et *inter-æterisk vakuum* kan — som bevist ved frembringelsen af klokke-lyde i rummet. Hr. Keely taler, ikke desto mindre, som en ubevidst Okkultist, når han i hans teori om planetarisk placering i rummet bemærker: —

"Med hensyn til planetarisk størrelse, så vil vi ud fra et videnskabeligt synspunkt spørge, Hvordan kan den umådelige forskel i størrelse af planeterne eksistere uden at disorganisere den harmoniske aktivitet som altid har karakteriseret dem? Jeg kan kun svare korrekt på dette spørgsmål ved at gå ind i en progressiv analyse, begyndende med de roterende æteriske centre som blev fastsat af Skaberen* med deres tiltrækkende eller akkumulativ kraft. Hvis du spørger om hvilken kraft det er som giver hvert æterisk atom dets uopfattede rotations-hastighed (eller introducerende impuls), så må jeg svare at intet endeligt sind nogensinde vil være i stand til at opfatte den. Filosofien om akkumulering er det eneste bevis på at sådan en kraft er blevet givet. Området, hvis vi kan sige sådan, for et sådant atom, præsenterer for det tiltrækkende eller magnetiske, det vælgende eller fremdrivende, al den modtagende kraft og al den antagonistiske kraft som karakteriserer en planet med det største omfang; som konsekvens af dette, mens akkumuleringen fortsætter, så forbliver den fuldkomne ligning den samme. Når dette lille center først er blevet fastlagt, så vil kraften der skal til for at rive den væk fra dens position nødvendigvis være nødt at være så stor så den kan flytte den største planet som eksisterer. Når dette neutrale atomiske center flyttes så må planeten flytte med. Det neutrale center bærer den fulde ladning af enhver akkumulering fra begyndelsen, og forbliver den samme, altid balanceret i det evige rum."

Hr. Keely illustrerer hans ide om "et neutralt center" på denne måde:—

"Vi vil forestille os at, efter akkumuleringen af en planet med en hvilken som helst diameter, lad og sige 20.000 mil, mere eller mindre, for størrelsen har intet at gøre med problemet; så burde der være en flytning af al materialet, med undtagelse af en skorpe 5.000 mil tyk, efterladende et mellemliggende tomrum mellem denne skorpe og et center på størrelse med en almindelig billardkugle, det ville så nødvendiggøre en lige så stor kraft at flytte denne lille centrale masse som det ville at flytte skallen på 5.000 mil i tykkelsen. Desuden, vil denne lille centrale masse altid bære mængden af denne skorpe, holdende den i samme afstand; og der kunne ikke være nogen modsatrettet kraft, uanset hvor stor, som kunne bringe dem sammen. Fantasien vakler ved kontempleringen af den umådelige lading som dette central punkt hviler på, hvor vægt ophører. . . . Det er hvad vi forstår ved et neutralt center."

Og det Okkultister forstår ved et "*laya center*."

Det ovenfor nævnte angives som "uvidenskabeligt" af mange. Men sådan er det med alt som ikke er sanktioneret og holdt indenfor strengt ortodokse linjer af fysisk videnskab. Med mindre forklaringen angivet af opfinderen selv godtages — og hans forklaringer, er som observeret, helt *ortodokse* set fra

* "Mere sandsynligt ved *Fohat*," ville en Okkultist svare.

de åndelige og Okkulte standpunkter, hvis ikke fra den materialistiske spekulative (kaldet *nøjagtig*) Videnskab's, er derfor vores i dette tilfælde — hvad kan videnskaben svare med hensyn til *sandheder* som allerede ses som det ikke længere er muligt at for nogen benægte? Okkult filosofi røber få af dens vigtigste vitale mysterier. Den lægger dem som dyrebare perler, en efter en, langt og bredt fra hinanden, og kun når den tvinges til at gøre det af den evolutionære tidevandsbølge som langsomt, stille, men støt bærer menneskeheden hen mod menneskehedens Sjette-Races daggry. For når de først er ude af deres legitime ophav og opbevareres sikre opbevaring, så ophører disse mysterier med at være okkulte: de falder ind under offentlig domæne og er nødt til at løbe risikoen med hensyn til at blive forbandelser mere ofte end velsignelser i hænderne på den selviske — den menneskelige races *Kainere*. Ikke desto mindre, når som helst sådanne individer som opdageren af *Æterisk Kraft* — John Worrell Keely — mennesker med særskilt psyke og mentale kapaciteter* fødes, så hjælpes de generelt oftere og mere hyppigt end de går ikke-assisterede rundt; famlende på deres vej, dog, hvis de overlades til deres egne ressourcer, så bliver de meget snart ofre for en martyrrolle og skruppelløse spekulanter. De hjælpes kun *på den betingelse at de ikke skal blive, om det er bevidst eller ubevidst, en yderligere fare for deres tidsalder: en fare for de fattige*, nu ofret i det daglige holocaust af de mindre rige til fordel for de mere rige. † Dette nødvendiggør et kort sidespring og en forklaring.

For en tolv år siden, under den Philadelphia Centennial Exhibition, gentog forfatteren, som et svar til en af de oprigtige forespørgsler fra en teosof, en af de tidligste beundrere af Hr. Keely, for ham hvad hun havde hørt visse steder, information som hun aldrig kunne betvivle.

Det er blevet fremført at opfinderen af "Selv-Motoren" var det som, i Kabalistisk jargon, kaldes en "*medfødt magiker*." At han var og ville være forblevet ubevidst om den fulde rækkevidde af hans kræfter, og ville kun udfinde de af dem som han havde fundet og bekræftet i hans egen natur — *først*, fordi, han tillagde dem til en forkert kilde, så kunne han aldrig give dem fuld indflydelse; og for det

* Årsagen til sådanne psykiske kapaciteter angives længere fremme.

† Det ovenfor nævnte blev skrevet for to år siden, da tiden for håb om succes for "Keely-Motoren" var på sit højeste. Det som den gang blev sagt af forfatteren viste sig sandt, med hvert ord, og nu tilføjes kun nogle få bemærkninger til det med hensyn til hans forventningers fejltagelser, indtil nu, hvilket nu er blevet indrømmet af opdageren selv. Selv, om ordet *fejltagelse* her bruges så bør læseren forstå det i en relativ betydning, for som Fru Bloomfield-Moore forklarer: "Det som Hr. Keely indrømmer er at, forbavset over at kunne tillægge vibratorisk kraft til mekanisk, via hans første og anden linje af eksperimentel efterforskning, så var han nødt til enten at tilstå en *kommerciel* fejl, eller prøve en tredje afvigelse fra hans grundlag eller princip; søgende succes gennem en anden kanal." . . . Og denne "kanal" er på det *fysiske* plan.

andet, fordi det var udenfor hans evner at videregive det til andre som var *en kapacitet iboende med hans specielle natur*. Derfor kunne hele hemmeligheden ikke gives permanent til nogen med henblik på praktisk brug.*

Individer født med en sådan natur er ikke *meget sjældne*. At de ikke høres om hyppigere skyldes den sandhed at de, i næsten alle tilfælde, lever og dør i fuldkommen uvidenhed om overhovedet at være i besiddelse af *abnorme* kræfter. Hr. Keely besidder kræfter som kaldes "abnorme" kun fordi, at de i vores tid forekommer at være så lidt kendt som blod-cirkulation var det før Harvey's tid. Blod eksisterede, og det opførte sig som det gør i dag lige som i det første menneske født af en kvinde; og lige så gør dette *princip* i mennesket som kan kontrollere og guide æterisk vibratorisk kraft. Det eksisterer i det mindste i alle de dødelige hvis *indre selv, på grund af deres direkte afstamning, er ur forbundet med, den gruppe af Dhyan Chohaner* som kaldes "*den første-fødte fra Æter*." Menneskeheden er, psykisk betragtet, inddelt i forskellige grupper, hvor hver af dem er forbundet med en af de Dhyaniske grupper som først dannede det *psykiske* menneske; (se afsnittene 1, 2, 3, 4, 5 i *Kommentaren til Stanza VII.*) Hr. Keely kan således opnå meget vidunderlige resultater, ved at være meget begunstiget i denne henseende, foruden hans psykiske kapacitet, ved at være et geni intellektuelt indenfor mekanik. Han har allerede opnået noget — mere end noget dødeligt menneske, *ikke indviet i de endelige mysterier*, har opnået i denne tidsalder op til den nuværende dag. Det han har gjort er helt tilstrækkeligt "til med Videnskabens hammer at nedrive Videnskabens afgudsbilleder" — de stoflige afgudsbilleder med lerfodder — sådan som hans venner rettelig forudsiger og siger om ham. Ej heller ville forfatteren et øjeblik tænke på at modsige Fru Bloomfield-Moore, når hun i hendes skrift om "Psychic Force and Etheric Force," påstår at Hr. Keely, som en filosof, "er stor nok som sjæl, viis nok i sindet, og sublim nok i sit mod til at overvinde alle vanskeligheder, og til sidst stå foran verdenen som den største opdager og opfinder i verdenen."

Og yderligere skriver hun: — "Skulle Keely ikke gøre mere end at føre videnskabsfolkene væk fra triste boliger hvor de grupperer i det åbne område for elemental kraft, hvor tyngdekraft og kohæsion er forstyrret af deres forfølgelser og omdirigeres til brug; hvor, fra oprindelsens enhed, der emanerer uendelig energi i forskelligartede former, han vil opnå udødeliggjort berømmelse. Skulle han, med henblik på ødelæggelsen af materialisme, påvise at universet animeres af et mysteriøst princip, som stof, er absolut underlagt, uanset hvor fuldkomment organiseret, så vil han være en større åndelig velgører for vores race end den moderne verden endnu har fundet i noget mennesket. Skulle han, i forbindelse med behandling af sygdomme, være i stand til at erstatte,

* Vi lærer at disse bemærkninger ikke er kan tillægges Hr. Keely's seneste opdagelse, tiden alene vil vise den nøjagtige grænse for hans resultater.

naturens finere kræfter med de grove materielle elementer som har sendt flere menneskelige væsner i deres grave end krig, pest og hungersnød tilsammen, så vil han fortjene og modtage menneskehedens taknemmelighed. Alt dette og mere vil han gøre, hvis han og de som har iagttaget hans fremskridt, dag for dag i flere år, ikke er for optimistiske i deres forventninger."

Den samme dame, der skriver i T.P.S. ("Theosophical Publication Society") serien (No. 9), i hendes pamflet, "Keely's Hemmeligheder," fremlægger en passage fra en artikel, skrevet nogle få år tilbage af forfatteren til det nuværende bind, i hendes tidsskrift, the *Theosophist*, med disse ord: —

"Forfatteren af No. 5 af pamfletter udgivet af Theosophical Publication Society, 'What is Matter and What is Force,' siger, 'Videnskabsfolkene har lige fundet frem til "en fjerde tilstand for stof," hvorimod Okkultisterne i årevis har gennemtrængt ovenfor den sjette, og derfor ikke gætter, men kender til eksistensen af den syvende, den sidste.' Denne viden udgør en af hemmelighederne ved Keeley's såkaldte 'sammensatte hemmelighed.' Det vides allerede af mange at hans hemmelighed inkluderer 'forøgelsen af energi,' isoleringen af æteren, og tilpasningen af dynasfærisk kraft til maskineri."

Det er kun fordi Keely's opdagelse ville føre til en viden om en af de mest okkulte hemmeligheder, en hemmelighed som aldrig kan blive tilladt at falde i hænderne på masserne, at hans fejltagelse med at fremlægge hans opdagelser til deres logiske følgeslutning synes sikker for Okkultisterne. Men mere om dette kommer. Selv i dens begrænsninger kan denne opdagelse vise sig at have den største gavn. For: —

"Skridt efter skridt, med en tålmodig vedholdenhed som verdenen en dag vil ære, så har dette menneskelige geni udført hans efterforskninger, overvindende kolossale vanskeligheder som igen og igen har rejst det som synes at være (for alle undtagen ham selv) uoverstigelige barrierer sig på hans vej mod yderligere fremskridt: men aldrig har verdenens pegefingre peget på en time hvor al gøres klart til ankomsten af den nye slags kraft som menneskeheden venter på. Naturen, som altid er tøvende med at afsløre sine hemmeligheder, lytter til kravene krævet af hende af hendes mester, nødvendighed. Verdens kulminer har ikke længere råd til den forøgede dræning af dem. Damp har nået sin yderste grænse for kraft, opfylder ikke tidsalderens behov. Den ved at dens dage er talte. Elektricitet holder sig tilbage, med tilbageholdt åndedræt, afhængig af hendes søster kollegas tilnærmelse. Luftskebe svæver forankret, så at sige, ventende på kraften som gør luftnavigation til noget andet end en drøm. Så let som mennesker kommunikerer med deres kontorer fra deres hjem ved hjælp af telefonen, så vil beboerne på adskilte kontinenter tale tværs over havet. Forestillingsevnen rystes når den søger at forudse de store resultater ved denne fantastiske opdagelse, når den først tillægges til videnskab og mekanik. Ved at indtage tronen som vil tvinge damp til at abdicere, så vil dynasfærisk kraft herske over verdenen med en kraft så mægtig i civilisationens interesse, at intet afgrænset sind kan gætte resultaterne. Laurence Oliphant, siger i hans forord til 'Scientific Religion,': 'En ny moralsk fremtid gryr for menneske racen — sandelig en, som den har meget brug for.' På ingen måde kunne denne

ny moralske fremtid blive så vidt, så universelt, påbegyndt som med brugen af dynasfærisk kraft med henblik gavnlige formål i livet. . . ."

Okkultisterne er klare til at indrømme alt dette sammen med den elegante forfatter. Molekylær vibration er, unægtelig, "Keely's legitime område af efterforskning," og hans opdagelser vil vise sig vidunderlige — alligevel *kun i hans hænder og gennem ham selv*. Verden vil ind til videre kun blive givet det som den med sikkerhed kan betroes. Sandheden i denne påstand er, måske, ikke gået op for opdageren selv endnu, siden han skriver at han er absolut sikker på at han vil opnå alt det han har lovet, og derefter vil give det til verdenen; men det må gå op for ham, og på et ikke så fjernt liggende tidspunkt. Og det som han siger i reference til sit værk et godt bevis på det: —

"Ved betragtning af min maskines aktivitet, så må den besøgende, for at få blot en approksimeret opfattelse af dens *modus operandi*, tilsidesætte *alle tanker om maskiner som opererer ved princippet om tryk og udledning, ved udvidelse af damp eller andre analoge gasser som indvirker på et grundlag, så som stemplet i en damp-maskine*. Min maskine har hverken stempel ej heller excentriske, ej heller er der et gran af tryk udøvet i maskinen, uanset dens størrelse og kapacitet.

"Mit system, *er i enhver del og detalje, både i udviklingen af min kraft og i enhver gren af dens udnyttelse, baseret og grundlagt på harmonisk vibration*. På ingen andre måder ville det være muligt at vække og udvikle min kraft, og det ville ligeligt være umuligt at bruge min maskine ved et andet princip. . . . Dette, er imidlertid det sande system; og alle mine operationer vil herefter blive udført på denne måde — det vil sige, min kraft vil blive genereret, mine maskiner kører, min kanon bliver betjent, *gennem en wire*.

"Det er kun efter årevis med uophørligt arbejde, og udførelsen af næsten utallige eksperimenter der ikke kun involverende konstruktionen af mange særegne mekaniske strukturer, og den omhyggeligste undersøgelse og studiet af 'æter' substansens fænomenmæssige egenskaber, frembragt *per se*, at jeg har været i stand til at se bort fra komplicerede mekanismer, og at opnå, sådan som jeg påstår, *herredømme over den subtile og mærkelige kraft som jeg beskæftiger mig med*."

Passagerne understreget af os, er de som direkte vedrører den okkulte side af anvendelsen af den vibratoriske kraft, eller det Hr. Keely kalder "harmonisk vibration." "Wiren" er allerede et skridt nedunder, eller nedad fra den rene æteriske plan til det jordiske. Opdageren har frembragt vidundere — ordet "mirakel" er ikke for stærkt — når de virker gennem den inter-æteriske Kraft alene, Akâsa's femte og sjette principper. Fra en "generator" seks fod lang, er han kommet ned i størrelse til en "ikke større end et gammeldags sølvur;" og dette i sig selv er et mirakel fra et *mekanisk* (men ikke åndeligt) geni. Men, som det udmærket blev udtrykt af hans store beskytterinde og forsvarer, Fru. Bloomfield-Moore, "de to former for kræfter som han har eksperimenteret med, er selve antitesen til hinanden." Den ene blev genereret og handlet ved og

gennem ham selv. Ingen, som skulle have gentaget det han selv udførte, *kunne have frembragt de samme resultater*. Det var sandelig "Keely's æter" som handlede, mens "Smith's eller Brown's" æter for evigt ville være forblevet tom for resultater. For Keely's vanskeligheder har hidtil været at frembringe en maskine som ville udvikle og regulere "kraften" uden intervention fra nogen "viljes kraft" eller personlig indflydelse, uanset bevidst eller ubevidst af operatoren. I dette har han fejlet, så vidt som det gælder andre, for *ingen anden end ham selv* kunne operere hans "maskiner." Okkult var dette en langt større bedrift end den "succes" som han forventer fra hans "wire," men resultaterne opnået fra de *femte og sjette planer* af æterisk (eller Astral) Kraft, *vil aldrig blive tilladt at tjene med henblik på handel og trafik*. At Keely's organisme direkte er forbundet med frembringelsen af vidunderlige resultater bevises ved den følgende udtalelse fra en som kender den store opdager nært.

En gang puttede aktionære fra "Keely Motor Co." et menneske ind i hans arbejdsværksted med det udtrykte formål at opdage hans hemmelighed. Efter seks måneders tæt overvågning, sagde han en dag til J. W. Keely: "Jeg ved nu, hvordan det gøres." De havde sat en maskine op sammen, og Keely manipulerede stop-hanen som tændte kraften til og fra. "Prøv den, så," var svaret. Manden tændte for hanen, og intet skete. "Lad mig se dig gøre det igen," sagde manden til Keely. Den sidstnævnte adlød, og maskineriet virkede med det samme. Igen prøvede den anden, men uden succes. Derefter puttede Keely sin hånd på hans skulder og bad ham prøve igen. Han gjorde det, med en øjeblikkelig frembringelse af strøm som resultat. Denne, sandhed, hvis den er sand, afgør spørgsmålet.

Vi fortælles at Hr. Keely definerer elektricitet "som en bestemt form for atomisk vibration." Med hensyn til dette har han helt ret; men det er elektricitet på det jordiske plan, og gennem jordiske korrelationer. Han vurderer —

Molekylær vibrationer ved		100.000.000	per sekund.
Inter-molekylær	" "	300.000.000	" "
Atomisk	" "	900.000.000	" "
Inter-atomisk	" "	2.700.000.000	" "
Ætherisk	" "	8.100.000.000	" "
Inter-Ætherisk	" "	24.300.000.000	" "

Dette beviser vores pointe. Der er ingen vibrationer som kunne blive talt eller endda estimeret på en *approximeret* måde ovenfor "*Fohat's fjerde søn's bolig*," med brug af okkult fraseologi, eller den bevægelse som korresponderer til dannelsen af Hr. Crookes' udstrålende stof, eller for nogle år siden letsindigt kaldet "stofs fjerde tilstand" — *på dette vores plan*.

Hvis spørgsmålet stilles om hvorfor Hr. Keely ikke blev tilladt at passere en vis grænse, så er svaret let; fordi det som han ubevidst har opdaget, er den frygtelige sideriske Kraft, kendt af, og benævnt MASH-MAK af Altantiderne, og af Aryanske Rishier i deres *Ashtar Vidya* ved et navn vi ikke ønsker at angive. Det er *vril* i Bulwer Lytton's "Coming Race," og i de kommende racer for vores menneskehed. Navnet *vril* kan være fiktivt; Kraften selv er en som tvivles lige så lidt på i Indien som på selve eksistensen af deres Rishier, fordi den nævnes i alle de hemmelige værker.

Det er denne vibratoriske Kraft, som, når den blev rettet mod en hær fra en *Agni Rath* fastgjort på et flyvende fartøj, en ballon, ifølge instruktionerne fundet i *Ashtar Vidya*, reducerede 100.000 mennesker og elefanter til aske, lige så let som den ville gøre det med en død rotte. Den er allegoriseret i *Vishnu Purânaen*, i *Râmâyanaen* og andre værker, i fablen om viismanden Kapila hvis *blik* gjorde Kong Sagara's 60.000 sønner til et aske-bjerg, og som er forklaret i de esoteriske værker, og refereret til som *Kapilaksha* — "Kapila's Øje."

Og det er denne Sataniske Kraft som vores generationer blev tilladt at tilføje til deres række af Anarkistiske baby-legetøjer, kendt som melenite, dynamit ure, eksplosive appelsiner, "blomster-kurve," og sådanne andre uskyldige navne? Er det denne destruktive kraft, som, når den først kommer i hænderne på en moderne Attila, *dvs.*, en blodtørstig anarkist, som på nogle få dage, ville reducere Europa til dens primitive kaotiske tilstand med intet menneske tilbage i live til at fortælle historien — skal den kraft blive almindelig eje blandt alle mennesker?

Det Hr. Keely allerede har gjort er storslået og vidunderligt til det ekstreme; der er nok arbejde foran ham med hensyn til påvisningen af hans nye system til at "ydmyge stoltheden hos de videnskabsfolk som er materialistiske, ved at afsløre de mysterier som ligger bag stoffets verden," uden *nolens volens* at afsløre den til alle. For med sikkerhed så ville Fysikere og Spiritualister — hvor af der er en stort antal i de Europæiske hære — være de første til personligt at opleve frugten af sådanne afslørede mysterier. Tusinder af dem ville meget snart opleve dem selv (og måske med befolkninger i hele lande for at holde dem med selskab) i den blå Æter, hvis sådanne Kræfter, endda skulle blive fuldstændigt opdaget, for ikke at sige gjort offentligt kendte. Opdagelsen er i sin fuldendthed flere tusinder — eller skal vi sige hundreder af tusinder — af år *for tidlig*. Det vil kun forekomme på det udpegede sted og tidspunkt når den store brølende hungersnøds-oversvømmelse, elendighed, og underbetalt arbejde trækker sig tilbage igen — lige som det vil når de manges krav glædeligt til sidst tages retfærdigt hensyn til; når proletariatet kun eksisterer af navn, og medlidende skrig efter brød, som uagtet ringer igennem verden, er dødnet bort. Dette vil måske fremskyndes ved spredningen af læring,

og ved nye åbninger med hensyn til arbejde og emigration, med bedre muligheder end der eksisterer nu, *og på et eller andet nyt kontinent som kan fremkomme*. Kun derefter vil "Keely's Motor og Kraft," som *oprindeligt kontempleret* af ham selv og venner, være påkrævet, fordi *den vil være behøvet mere af de fattige end af de rige*.

Imens vil kræften opdaget af ham arbejde gennem *wirer*, og dette vil, hvis han har succes, være helt tilstrækkeligt til i den nuværende generation at gøre ham til den største opdager i denne tidsalder.

Det Hr. Keely siger om *Lyd og Farve* er også korrekt set fra et Okkult standpunkt. Hør ham tale som om han var "Gud-åbenbarernes" plejebarn, og hele sit liv havde skuet inde Fader-Moder Ætherens dybder.

I forbindelse med at sammenligne atmosfærens finhed med de æteriske strømme, erhvervet af ham fra hans opfindelse ved at bryde luftens molekyler op ved vibration, siger Keely at: —

. . . "Det er lige som platina i forhold til hydrogen gas. Molekylær adskillelse af luft bringer os kun til den første under-inddeling; inter-molekylær, i den anden; atomisk, til den tredje; inter-atomisk, til den fjerde; æterisk, til den femte; og inter-æterisk, til den sjette under-inddeling, eller positiv associering med lysende æter.* I min introduktions argumentation har jeg gjort gældende at det er vibratoriske klædninger for alle atomer. Efter min definition af atomet så begrænser jeg mig ikke selv til den *sjette* under-inddeling hvor denne lysende æter udvikles i dens grove form så vidt som min forskning beviser.† Jeg mener at denne ide af fysikere i vores nutid vil blive fremført, som en vild grille fra fantasien. Måske, vil et lys med tiden falde på denne teori som vil bringe dens enkelhed fremad med henblik på videnskabeligt arbejde. For nuværende kan jeg kun sammenligne den med en eller anden planet i et mørkt rum, hvor den videnskabelige sols lys endnu ikke er nået frem til den. . ."

"Jeg antager at lyd, lige som odour, er en virkelig substans af ukendt og vidunderlig finhed, der emanerer fra et legeme hvor den ved rystelser er blevet induceret og har kastet absolutte partikler af stof ud, inter-atomiske partikler, med en hastighed på 1.120 fod per sekund; i vakuum 20.000. Substansen som således formidles er en integreret del af den agiterede masse, og, hvis den konstant holdes under denne agitering, så ville den i løbet af en vis cyklus af tid, blive fuldstændigt absorberet af atmosfæren; eller, mere sandt, så ville den passere gennem atmosfæren til et eleveret punkt af finhed korresponderende til under-inddelingens tilstand som styrer dens frigørelse fra den ophavs legeme." . . .

"Lydene fra stemmegafler, sat op så de frembringer æteriske strenge, mens de disseminerer deres toner (sammensatte), og meget fuldstændigt gennemtrænger alle substanser som kommer ind under deres atomiske bombardements rækkevidde. Ringningen med en klokke *i vakuum* frigør disse atomer med den samme hastighed og størrelse som en i den åbne luft; og hvis forstyrrelsen af klokken fortsættes kontinuert i nogle få millioner af århundreder så ville den

* Dette er også den inddeling, som foretages af okkultisterne, under andre navne.

† Helt rigtigt, da der er den syvende ovenfor, som begynder den samme nummerering, fra den første til den sidste, på et andet og højere plan.

fuldstændig vende tilbage til dens oprindelige element; og, hvis kammeret var hermetisk forseglet, og stærkt nok, så ville vakuumets størrelse omgivende klokken blive bragt til et pres på mange tusinde pund i forhold til tommens kvadrat, via den evolverede spændings substans. Efter min vurdering, er lyd med sikkerhed defineret som forstyrrelse af den atomiske ligevægt, der fraspalter aktuelle atomiske partikler; og substansen der således frigøres må sandelig være en bestemt slags af æterisk strømmen. Er det under disse tilstande, ufornuftigt at formode, at hvis denne strøm blev opretholdt, og legemet således frataget dets element, at det så ville forsvinde fuldstændigt med tiden? Alle legemer dannes oprindeligt fra denne højt spændingsfyldte æter, dyr, plante, og mineral, og de vender kun tilbage til deres høje gaslige tilstande når de bringes under en tilstand af differential ligevægt." . . .

"Med hensyn til odour; vi kan kun få en klar ide om dens ekstreme og vidunderlige spænding ved at tage det store område i atmosfæren i betragtning som kan blive befrugtet i mange serier af år fra et enkelt gran af moskus; som, hvis vejret efter dette lange interval, ikke vil findes at være mærkbart mindre. Det store paradoks med hensyn til strømmen af odorøse partikler er at de kan holdes indelukket i en glasbeholder! Her er en substans af meget højere spænding end glasset som holder den, og alligevel kan den ikke undslippe. Det er lige som en si med sine masker store nok til at kugler kan passere, og alligevel holde fint sand som ikke kan passere igennem; rent faktisk en molekylær beholder som indeholder en atomisk substans. Det er et problem som vil forvirre dem som stopper op og anerkender det. Men uendelig i spænding som odour er, så har den en meget grov relation til den substans af under-inddeling som styrer en magnetisk strøm (en strøm af harmoni, hvis de vil ønske at kalde den sådan). Denne under-inddeling kommer efter lyd, men er ovenfor lyd. En magnets strøms aktivitet svarer i nogen grad til den modtagende og distribuerende del i den menneskelige hjerne, som til alle tider afgiver en faldende grad i forhold til den modtagende mængde. Det er en storslået illustration af sindets kontrol over stof, som gradvist forringes til den fysiske opløsning finder sted. Magneten ved det samme forhold taber dens kraft gradvist og bliver hvilende. Hvis relationerne som eksisterer mellem sind og stof kunne sidestilles og holdes sådan, så ville vi evigt leve videre i vores fysiske tilstand, da der ikke ville være nogen fysisk forringelse. Men denne fysiske forringelse leder, ved dens endestation, til en kilde for en meget højere udvikling — dvs., frigørelsen af ren æter fra den grove molekylære; som, efter min vurdering, er meget ønskelig." — (From Mrs. Bloomfield-Moore's paper, "*The New Philosophy*."

Det kan bemærkes at, bortset fra nogle få afvigelser, så kunne ingen Adept ej heller alkymist have forklaret det ovennævnte *bedre på nogen måde, i lyset af den moderne Videnskab*, uanset hvor meget den sidstnævnte imidlertid måtte protestere imod de nye synspunkter. Det er, i alle dens grundlæggende principper, hvis ikke detaljer, *ren og skær Okkultisme*, alligevel når alt kommer til alt, ligeledes moderne *natur-filosofi*.

Denne "Nye Kraft," eller uanset hvad Videnskaben måtte kalde den, hvis virkninger er uafviselige — godtaget af mere end en enkelt naturalist og fysiker som har besøgt Hr. Keely's laboratorium og personligt bevidnet dets vældige virkninger — hvad er det for en? Det er en "bevægelses tilstand," også, "*i Vakuum*," da der intet stof er til at generere den undtagen *Lyd* — uden tvivl en anden "bevægelses-tilstand," en *sansning* forårsaget lige som

farve ved vibrationer? Lige så fuldt ud som vi tror på disse vibrationer er den proksimerede — den øjeblikkelige — årsag til sådanne oplevelser, så afviser vi absolut den ensidige videnskabelige teori om at der *ikke* er nogen *faktor* som bør betragtes som ekstern for os, andet end de æteriske eller atmosfæriske vibrationer.*

Der *er* — så at sige — et *transcendentalt* sæt af årsager sat i bevægelse ved forekomsten af disse fænomener, som, da de *ikke er i relation til vores snævre tæknings rækkevidde*, kun kan spores til deres kilde og deres natur, og blive forstået af en Adepts Åndelige evner. De er, lige som Asklepios angiver det for Kongen, "ulegemlige legemliggørelser" — sådanne som "fremkommer i spejlet," og "abstrakte former" som *vi ser, hører, og lugter*, i vores drømme, og visioner. Hvad har "bevægelses tilstande," lys og æter at gøre med disse? Alligevel ser, hører, og lugter, og rører vi dem, ergo så er de lige så meget *realiteter* for os i vores drømme, som nogen anden ting på dette plan af Maya.

XI.

OM ELEMENTERNE OG ATOMERNE.

FRA VIDENSKABENS STANDPUNKT OG OKKULTISMENS.

NÅR Okkultisten taler om "Elementerne," og om menneskelige Væsner som levede i disse geologiske tidsaldre, hvis længde opleves lige så umulig at bestemme, ifølge opfattelsen hos en af de bedste

* I dette tilfælde tager de Amerikanske "Substantialister" ikke fejl (selv om de er for antropomorfske og materielle i deres synspunkter til at blive godtaget af Okkultisterne) når de ved Fru M.S. Organ, M.D., argumenterer at "der må være virkelige, positive entitative egenskaber i objekter som har en konstitutionel relation til dyriske oplevelses nerver, ellers kan der ikke være nogen sansning. Ingen indtryk *af nogen slags kan forekomme* i hjerne, nerve, eller sind — ingen stimulering til handling — med mindre der er en aktuel og direkte kommunikation af substantiel kraft." ("Substantiel" så vidt som den fremgår ved den almindelige brug af ordet, selvfølgelig, i dette univers med *illusion* og *MAYA*; ikke således i *virkeligheden*.) "Den kraft kan være den mest forfinede og sublimerede immaterielle Entitet (?). Alligevel må den eksistere; for ingen sans, element, eller evne i det menneskelige væsen kan have en oplevelse, eller blive stimuleret til handling, uden en substantiel kraft kommer i kontakt med den. Dette er den grundlæggende lov der gennemtrænger hele den organiske og mentale verden. I den sande filosofiske betydning er der ikke noget sådant som uafhængig handling: for enhver kraft eller substans korreleres til en anden kraft eller substans. Vi kan med lige så meget sandhed og fornuft hævde at ingen substans besidder nogen iboende smagende egenskab eller nogen lugte egenskab — at smag og odour ganske enkelt er oplevelser forårsaget af vibrationer; og derfor kun illusioner af dyresansninger. . . ."

Engelske geologer*, lige som stoffets natur, så er det fordi han ved hvad han taler om. Når han siger "Mennesket" og Elementerne, så mener han hverken "menneske" i hans nuværende fysiologiske og antropologiske form, ej heller de elementale atomer, disse hypotetiske undfangelser, stoffets virkelige abstraktioner i dets yderst svækkede tilstand, som eksisterer for nuværende i de videnskabelige sind; yderligere ej heller, oldtidens sammensatte Elementer. Indenfor Okkultismen betyder ordet *Element* "rudiment" i hvert tilfælde. Når vi siger "Elementar Menneske," så mener vi enten den indledende, begyndende skitse af mennesket, i dens ufærdige og udviklede tilstand, derfor i den form som nu ligger latent i det fysiske menneske i hans livs-tid, og kun tager form lejlighedsvis og under visse tilstande; eller den form som for en tid overlever den materielle krop, og som bedre kendes som en "Elementar." † Med hensyn til "Element," når udtrykket bruges metafysisk, betyder det, i skelnen til den dødelige, det påbegyndende *guddommelige* menneske; og, i dens fysiske brug, ufuldbyrdet stof i dets første udifferentierede tilstand, eller i *laya* tilstanden, som er substansens evige og *normale* tilstand, som kun periodisk differentierer, og er under denne differentiering i en *abnorm* tilstand — med andre ord, en overgangs illusion for sanserne.

Med hensyn til de såkaldte "elementale atomer," så refererer Okkultisterne til dem ved det navn med en mening analog til den som er angivet af Hinduen om Brahmâ når han kalder ham ANU, "Atomet." Ethvert elementalt *atom*, i hvis søgen mere end en Kemiker har fulgt den vej Alkymisterne har indikeret, er, efter deres faste overbevisning, (hvis ikke *viden*), en SJÆL; ikke nødvendigvis en ulegemlig sjæl, men en *jiva*, som Hinduerne kalder den, et center af POTENTIEL VITALITET, med latent intelligens i sig, og, i tilfældet med sammensatte Sjæle — en intelligent aktiv EKSISTENS, fra den højeste til den laveste orden, en form sammensat af mere eller mindre differentieringer. Der behøves en metafysiker — og en Østlig metafysiker — for at forstå vores mening. Alle disse atom-Sjæle er differentieringer fra den ENE, og i samme relation til den som den *guddommelige Sjæl* — Buddhien — i forhold til dens grundlæggende og uadskillelige Ånd, eller *Atman*.

Moderne fysik, glemmer et punkt, den vigtigste i doktrinen, mens de låner deres atom teori fra de gamle; derfor får de kun avnerne og vil aldrig være i stand til at få fat i kernen. Ved godtagelsen af de fysiske atomer, efterlod de, den tankevækkende sandhed bag sig at

* I et svar til en ven, skriver den eminente geolog: . . . "Jeg kan som svar, kun sige, at det for nuværende, og måske altid vil være, UMULIGT at reducere, selv tilnærmet, geologisk tid ind i år, eller endda årtusinder." (Signed William Pengelly, F.R.S.)

† Platon der taler om de irrationelle, turbulente Elementer "sammensatte af ild, luft, vand, og jord," mener Elementar Dæmoner. (Se *Timæus*.)

fra Anaxagoras ned til Epikur, den Romerske Lukretius, og til sidst endda Galileo, så troede alle disse filosoffer mere eller mindre på ANIMEREDE atomer, ikke på usynlige partikler af såkaldt "råt" stof. Rotationsbevægelse blev efter deres opfattelse genereret, af større (læs, mere guddommelige og rene) atomer som tvang andre atomer nedad; de lettere af slagsen stødes samtidigt opad. Den esoteriske mening med dette er den evige cykliske kurve nedad og opad af differentierede elementer gennem inter-cykliske faser af eksistens, ind til hver af dem igen når frem til dets begyndelsessted eller fødselssted. Ideen var metafysisk så vel som fysisk; den skjulte fortolkning omfatter "guderne" eller sjælene, i form af atomer, som *årsagerne* til alle *virkningerne* frembragt på Jorden af *afsondringer* fra de guddommelige legemer.* Ingen gammel filosof, ikke en gang de Jødiske Kabalister, dissocierede nogensinde Ånd fra stof eller *vice versâ*. Alting havde sin oprindelse i den ENE, og, ved at udgå fra den ene, må de endelig vende tilbage til den Ene. "Lys bliver varme, og konsolideres til ildagtige partikler; som, ved at antændes, bliver kolde hårde partikler, runde og glatte. Og dette kaldes *Sjæl*, indfanget i stoffets klædning;"† *Atomer* og *Sjæle* har været synonyme i de Indviedes sprog. De "hvirvlende Sjæle," *Gilgoolem*, en doktrin som så mange lærde Jøder har troet på (*Se Mackenzie's Royal Masonic Cyclopædia*), havde ingen anden esoterisk mening. De lærde Jødiske Indviede mente med det "Forjættede land" aldrig Palæstina alene, men det samme *Nirvana* som de lærde Buddhister og Brahminere gør — den EVIGE ENE's favn, symboliseret ved Abraham, og ved Palæstina som dens erstatning på Jorden.‡ SJÆL-ATOMETS passage "gennem de Syv Planatariske Kamre" havde den samme metafysiske og også fysiske betydning. Den havde den sidstnævnte betydning når den blev angivet at *opløse sig i Æteren* (*Se Isis Unveiled*, Vol. I., p. 297.) Selv Epikur, *modellen på Ateisten* og materialisten, vidste og troede så meget på den gamle Visdom, at han lærte at

* Platon bruger ordene "*afsondringer*" af turbulente Elementer (Timæus).

† Valentinus' *Esoteric Treatise on the Doctrine of Gilgul*.

‡ Sandelig troede ingen *uddannet* Jøde nogensinde på denne allegoris *bogstavelige* betydning — nemlig, at "Jødiske kroppe opbevaret i fremmede lande i sig indeholder et Sjæls princip som ikke kan hvile, førend de udødelige partikler via en proces som kaldes "Sjælens hvirvlen" endnu en gang når den hellige Jord i det "Forjættede land." Meningen er tydelig for en okkultist. Processen blev antaget udført ved en slags sjælevandring, den psykiske gnist blev befordret gennem fugl, bæst, fisk, og det allermindste insekt. (*Se Royal Masonic Cyclo. Mackenzie.*) Denne allegori relaterer til *kroppens atomer*, som hver af dem er nødt til at passere gennem enhver form før de alle når den *endelige* tilstand, som er det første udgangspunkt for ethvert atoms afgang — dets oprindelige *laya* Tilstand. Men den oprindelige mening med *Gilgoolem*, eller "Sjælens Rotation," var ideen om de reinkarnerende Sjæle eller *Egoer*. "Alle Sjælene går ind i *gilgoolah*," ind i cyklisk eller roterende proces *dvs.*, de udgår alle på den cykliske vej for gen-fødsler. Nogle Kabalister fortolker kun denne doktrin med betydningen en slags skærsild for de slemme sjæle. Men sådan er det ikke.

Sjælen (fuldstændig adskilt fra udødelig Ånd når den førstnævnte er indesluttet *latent* i den, lige som den er i enhver atomisk partikel), var sammensat af en fin, sart essens, dannet fra de *glatteste, rundeste, og fineste atomer*.

Og dette viser at de gamle Indviede, som blev fulgt mere eller mindre tæt af hele den profane oldtid, med udtrykket "ATOM," mente, en Sjæl, en Genius eller Engel, den førstfødte fra den altid-skjulte ÅRSAG af alle årsager; og i den henseende bliver deres lære forståelig. De hævdede, sådan som deres efterfølgere gør, eksistensen af Guder og Geniier, engle eller "dæmoner," ikke udenfor, eller uafhængig af, det Universelle *Plenum*, men indeni det. Dette *Plenum*, er blot uendeligt under livs-cykluserne. De godtog og lærte en god del om det som moderne Videnskab lærer nu — nemlig, eksistensen af et ur "Verdens-stof eller en Cosmisk Substans," hvor fra verdener dannes, altid og evigt homogene, undtagen under dets periodiske eksistens, når det differentierer dets universelle udbredelse helt igennem uendeligt rum; og den gradvise dannelse af sideriske legemer fra den. De lærte om Himlenes omløb, Jordens rotation, det Heliocentriske System, og de Atomiske Vortexer — Atomer — i virkeligheden Sjæle og intelligenser. Men disse "Atomister" var åndelige, yderst transcendentale, og filosofiske Panteister. Det er ikke de som nogensinde ville have undfanget, eller drømt om dette monstrøse modsatrettede afkom, vores moderne civiliserede Races mareridt; nemlig — *livløse* materielle, selv-bevægende atomer, på den ene side, og en ekstra-Cosmisk Gud på den anden.

Det kan være brugbart at vise hvad, Monanden var, og hvad dens oprindelse var i de gamle Indviedes lære.

Så snart som den begyndte at gro ud af sine teenageår, så opdagede den moderne nøjagtig Videnskab det store, og, for den, hidtil *esoteriske* aksiom, at intet — uanset i den åndelige, psykiske, eller fysiske bolig af væren — kunne fremkomme i eksistens ud af ingenting. Der er ingen årsag i det manifesterede univers uden dets fyldestgørende virkninger, uanset i rum eller tid; ej heller kan der være en virkning uden dens primære årsag, som selv skylder sin eksistens til en endnu højere — den endelige og absolutte årsag var for mennesket nødt til at forblive en altid uforståelig ÅRSAGSLØS ÅRSAG. Men selv dette ikke er en løsning, og skal betragtes, hvis overhovedet, fra de højeste filosofiske og metafysiske standpunkter, ellers bør problemet hellere stilles i bero. Det er en abstraktion, på hvis kant menneskelig fornuft — uanset hvor trænet i metafysiske subtiliteter — ryster, og truer med at kollapse. Dette kan påvises overfor enhver Europæer som vil søge at løse problemet med eksistens for eksempel via den sande Vedantists trosartikler. Lad ham læse og studere den sublime lære om emnet Sjæl og Ånd, af

Sankârachârya (*Viveka Chudâmani*)*, og læseren vil blive klar over det som nu siges.

Mens den Kristne lærer at den menneskelige sjæl er et åndedrag fra Gud — skabt af ham med henblik på evig eksistens, *dvs.*, med en begyndelse, *men uden ende* (og kan derfor aldrig kaldes evig) — så siger den Okkulte lære, "*Intet skabes, det transformeres kun*. Intet kan manifestere sig selv i dette univers — fra en klode ned til en svag, hurtig tanke — som ikke allerede eksisterede i universet; alting på det subjektive plan er et evigt ER; lige som alting på det objektive plan er et *altid fremkommende* — fordi der er forbigående."

Monaden — er i sandhed en "udelelig ting," sådan som defineret af Good, som ikke gav det den betydning vi nu gør — angives her som *Atma* i konjunktion med *Buddhi* og den højere *Manas*. Denne treenighed er en og evig, den sidstnævnte absorberes i den førstnævnte ved ophøret af al konditioneret og *illusorisk* liv. Monaden, kan derefter kun fra dens begyndelsesstadiet i det manifesterede Univers spores gennem dens pilgrimsfærd og dens forandringer af forbigående vehikler. I *Pralaya*, eller den mellemliggende periode mellem to manvantaraer, der taber den sit navn, lige som den taber det når menneskets sande ENE selv forenes *ind i Brahm* i tilfælde med høj *Samadhi* (*Turiya* tilstanden) eller endelig *Nirvana*; "hvor disciplen" med Sankara's ord, "efter at have opnået denne oprindelige bevidsthed, absolut lyksalighed, hvis natur er sandhed, som er uden form og handling, forlader denne illusoriske krop som er blevet antaget af *atma* lige som en skuespiller (forlader) det (iførte) dress." For *Buddhi* (*Anandamayakosa hylstret*) er kun et spejl som *reflekterer* absolut lyksalighed; og, desuden, er *denne refleksion* i sig selv endnu ikke fri fra uvidenhed, og er *ikke* den Højeste Ånd, underlagt tilstande, da den er en åndelig modificering af *Prakriti*, og en virkning; *Atma* alene er det ene sande og evige substratum af alle — essensen og absolut viden — *Kshetragna*.† Det kaldes i Esoterisk filosofi "det Ene Vidne,"

* Oversat for the *Theosophist*, af Mohini M. Chatterji som "Crest Jewel of Wisdom," 1886. (Se *Theosophist*, July and August numre).

† Nu hvor den reviderede version af evangelierne er blevet publiceret og de mest indlysende fejloversættelser fra de gamle versioner er korrigeret, så vil man bedre forstå ordene i Første Johannesbrev v., vi., og vii.: "Det er Ånden som bærer *vidnesbyrd* fordi Ånden er sandheden." Ordene som følger i den fejloversatte version om de "tre vidner" — hidtil formodet at stå for "faderen, Ordet, og den Hellige Ånd" — viser forfatterens (Skt. Johannes) sande mening meget klart, således endnu mere stærkt identificerende hans lære i denne henseende med Sankarâchârya's. For hvad kan sætningen, "der er tre som bærer vidnesbyrd: Ånden og *Vandet* og *Blodet*" — betyde, hvis de ikke har nogen relation til, eller forbindelse med, den mere filosofiske fremlæggelse af den store Vedanta lærer, som, taler om *hylstrene* (menneskets principper) *Jiva*, *Vignanamaya*, osv., som i deres fysiske manifestation, er, "*vand* og *blod*" eller liv, tilføjer at *atma* (ånd) alene er det som forbliver tilbage efter

og, mens den hviler i Devachan, refereres den til som "de Tre Vidner for Karma."

Atma (vores syvende princip) er identisk med den universelle Ånd, og da mennesket er ét med den i hans essens, hvad er så den rigtige Monade? Det er den homogene gnist som radierer i millioner af stråler fra de oprindelige "Syv;" — om disse syv længere fremme. Det er *den EMANERENDE gnist fra den USKABTE Stråle* — et mysterium. I den esoteriske, og endda den eksoteriske Nordlige Buddhisme, udsender Adi Buddha (*Chogi dangpoi sangye*), den Ene ukendte, uden begyndelse eller ende, identisk med Parabrahm og Ain-Soph, en lysende stråle fra dens mørke.

Det er *Logosen* (den første), eller Vajradhara, den Højeste Buddha (også kaldet *Dorjechang*). Som Herren for alle Mysterier kan han ikke manifestere, men sender hans hjerte ind i manifestations verden — "diamant-hjertet," Vajrasattva (*Dorjesempa*). Dette er den anden *logos* for skabelsen, hvor fra de syv (i den eksoteriske blindgyde de fem) Dhyani Buddhaer emanerer, kaldet Anupadaka, "de forælderløse." Disse Buddhaer er oprindelige monader fra verdenen af *ulegemlige væren, Arupa* verdenen, hvor i Intelligenserne (kun på dette plan) hverken har form ej heller navn, i det eksoteriske system, men har deres særskilte syv navne indenfor esoterisk filosofi. Disse Dhyani Buddhaer emanerer, eller skaber fra dem selv, himmelske Selv — de *over-menneskelige* Bodhisattavaer ved brug af Dhyana evnen. Disse som inkarnerer ved begyndelsen af enhver menneskelige cyklus på jorden som dødelige mennesker, bliver lejlighedsvis, på grund af deres personlige fortjenester, Bodhisattvaer blandt Menneskehedens Sønner, hvorefter de kan genopstå som *Manushi* (menneskelige) Buddhaer. Anupadakaerne (eller Dhyani-Buddhaerne) er således identiske med de Brahaminske *Manasaputra*, "sindfødte sønner" — uanset fra Brahmâ eller en fra de to andre Trefoldige Hypotaser, derfor også identisk med Rishier og Prajâpatier. Således, findes en passage i *Anugîtâ*, som, hvis læst esoterisk, tydeligt viser, dog under et andet sindbillede, den samme ide og system. Den siger: "Uanset hvilke entiteter der er i denne verden, bevægelige eller ubevægelige, så er de de første som opløses (ved pralaya); og derefter udviklingerne frembragte fra elementerne (hvor fra det synlige Univers dannes); og, efter disse udviklinger (evolverede entiteter), alle elementerne. Sådan er den øvre gradation blandt entiteter. Guder, Mennesker, Gandharvaer, Pisâchaer, Asuraer, Râkshasaer, er alle blevet skabt af Svabhâva (Prakriti, eller plastisk natur), ikke ved handling, ej heller ved årsag" — *i.e.*, ikke ved nogen fysisk årsag.

"Disse Brâhmanaer (Rishi Prajâpatien?), verdens skabere, fødes her (på jorden) igen og igen. Uanset hvad der frembringes fra

fratrækningen af hylstrene og at det er det ENESTE *vidne*, eller syntetiseret enhed. Den mindre åndelige og filosofiske skole, kun med øje for treenigheden etablerede tre vidner ud af "en," og forbandt den således mere med jorden end med himlen.

dem så opløses det efter passende tid i disse fem store elementer (de fem, eller snarere syv, Dhyani Buddhaer, også kaldet Menneskehedens "Elementer"), lige som bølger i oceanet. Disse store elementer er på alle måder ovenfor de elementer som verden udgøres af (de grove elementer). Og han som endda frigøres fra disse fem elementer (tanmâtraerne)* går til det højeste mål." "Herren Prajâpati (Brahmâ) skabte kun alt dette med sindet," *dvs.*, ved *Dhyana*, eller abstrakt meditation og mystiske kræfter lige som Dhyani Buddhaerne (*se ovenfor*). Disse "Brâhmanaer" er derfor indlysende identiske med Bodhisattaverne (de jordiske) fra de himmelske Dhyani Buddhaer. Både, som ur intelligente "Elementer," bliver begge *skaberne* eller *emanatorerne* fra monaderne skæbnebestemt til at blive menneskelige i denne cyklus; hvorefter de selv evolverer, eller, så at sige, udvider sig ind i deres egne *selv* som Bodhisattvaer eller Brâhmanaer, i himlen og på jorden, for til sidst at blive simple mennesker — "verdens skabere *fødes her, på jorden igen og igen*" — sandelig. I det Nordlige Buddhistiske system, eller den populære eksoteriske religion, læres det at enhver Buddha, mens denne prædiker den gode lov på jorden, manifesterer sig selv samtidigt i tre verdener: den formløse, som Dhyani Buddha, i Verdenen af former, som en Bodhisattva, og i verdenen af lidenskab, den laveste (eller vores verden) som et menneske. Esoterisk varierer læren: Den guddommelige, rent Adi-Buddhiske *monade* manifesterer som den universelle Buddhi (*Mahâ-buddhien* eller Mahat indenfor Hindu filosofier) den guddommelige intelligens's åndelige, alvidende og almægtige rod, den højeste *anima mundi* eller Logosen. *Denne* nedstiger "lige som en flamme spredende fra den evige Ild, ubevægelig, uden forøgelse eller formindskelse, altid den samme til slutningen" af eksistenens cyklus, og bliver universelt liv på det Mondæne Plan. Fra dette Plan af *bevidst* Liv skyder, Lysets Sønner (Livets *logoi*), lige som syv ildagtige tunger ud; derefter Dhyani Buddhaerne for kontemplering: de konkrete former fra deres formløse Fædre — Lysets Syv Sønner, *stadigvæk dem selv*, til hvem kan blive tillagt den mystiske frase: "Du er 'DEN' — *Brahm.*" Det er fra disse Dhyani-Buddhaer at deres *chhayaer* (Skygger) emanerer, Bodhisattvaerne fra de himmelske boliger, prototyperne på de *over-jordiske* Bodhisattvaer, og på de jordiske Buddhaer, og til sidst på mennesket. "Lysets Syv Sønner" kaldes også "Stjerner."

Den Okkulte lære, siger at, den stjerne hvorunder en menneskelig Entitet fødes, for evigt vil forblive dens stjerne, gennem hele cyklussen af dens inkarnationer i en Manvantara. Men *det er ikke hans astrologiske stjerne*. Den sidstnævnte er beskæftiget og forbundet med *personligheden*, den førstnævnte med

* Tanmâtraerne er bogstaveligt et elements grundform eller rudiment uden kvaliteter; men esoterisk, er de det oprindelige *noumenoi* af det som ved evolutionens fremskridt bliver et Cosmisk element i betydningen angivet til udtrykket i oldtiden, ikke den indenfor fysikken. De er logoierne, de syv emanationer eller stråler fra logosen.

INDIVIDUALITETEN. "Englen" for den Stjerne, eller Dhyani-Buddhaen der enten vil være den guidende eller ganske enkelt, så at sige, den præsiderende "Engel," i enhver ny genfødsel af monaden, *som er en del af hans egen essens*, gennem hans vehikel, mennesket, kan for evigt forblive uvidende om denne sandhed. Adepterne har hver deres Dhyani-Buddha, deres ældre "tvillinge Sjæl," og de ved det, kaldende den "Fader-Sjæl," og "Fader-Ild." Det er kun ved den sidste og højeste indvielse, at de imidlertid lærer det når de placeres ansigt til ansigt med det lysende "Billede." Hvor meget har Bulwer Lytton vidst om denne mystiske sandhed da han, i en hans højeste inspirerende øjeblikke, beskrev Zanoni ansigt til ansigt med hans *Augoeides*?

Logosen, eller både det umanifesterede og det manifesterede ORD, kaldes af Hinduerne, Iswara, "Herren," selv om Okkultisterne giver det et andet navn. Isawara, siger Vedantisterne, er den højeste bevidsthed i naturen. "Den højeste bevidsthed," svarer Okkultisterne, "er kun en *syntetisk enhed* i den manifesterede Logos' verden — eller på *illusionens plan*; for den er den totale sum af Dhyani-Chohanisk *bevidsthed*." "Oh, viise menneske, fjern opfattelsen af *at ikke-Ånd er Ånd*," siger Sankârachârya. Atma er *ikke-Ånd* i dens endelige Parabrahmiske tilstand, *Iswara* eller *Logos* er *Ånd*; eller, den er, som Okkultismen forklarer, en sammensat enhed af manifesterede levende *Ånder*, forælder-kilden og væksthuset til alle de mondæne og jordiske monader, *plus* deres *guddommelige* refleksion, som emanerer fra, og vender tilbage ind i, *Logosen*, hver i dens tids kulmination. Der er syv hoved-grupper af sådanne Dhyani Chohaner, hvis grupper vil kunne findes og genkendes i enhver religion, for de er de oprindelige SYV Stråler. Menneskeheden, lærer okkultismen os, er inddelt i syv forskellige grupper og deres under-inddelinger, mentalt, åndeligt, og fysisk.* Monaden, som derfor betragtes som EN, er ovenfor det syvende princip (i Kosmos og mennesket), og som en triade, er den det direkte udstrålende afkom fra den omtalte *sammensatte* ENHED, ikke åndedraget (og speciel *skabelse* ud af *nihil*) fra "Gud," som denne enhed kaldes; for sådan en ide er helt ufilosofisk, og degraderer Guddommen, og trækker den ned til en endelig, attributiv tilstand. Som udmærket udtrykt af oversætteren af "Crest-Jewel of Wisdom" — selv om *Iswara* er "Gud" "uforandret i *pralayaernes* uudgrundelige dybder og i *manavantaraernes* mest intense aktivitet" . . . , så er stadigvæk "ovenfor (ham)

* Deraf de syv hoved-planeter, *sfærerne* for de iboende syv ånder, hvor under hver af dem en af de menneskelige grupper fødes som derved guides og influeres. Der er kun syv planeter (*specielt* forbundet med jorden), og tolv huse, men de mulige kombinationer af deres aspekter er utallige. Da hver planet kan stå i forhold til hver af de andre tolv forskellige aspekter, må deres kombinationer derfor næsten være uendelige; rent faktisk, lige så uendelige, som de åndelige, psykiske, mentale og fysiske kapaciteter i de utallige varieteter hos *genus homo*, hvor hvers variation fødes under en af de syv planeter og en af de nævnte utallige planetariske kombinationer. Se *Theosophist*, for August, 1886.

'ATMA,' rundt om hvis pavillon den evige MAYA's mørke findes."* "Triaderne" født under den samme Forælder-planet, eller rettere *udstrålingerne* fra en og samme Planetariske Ånd (Dhyani Buddha) er, i alle deres efter-liv og genfødsler, søster, eller "*tvillinge-sjæl*," på denne Jord.†

Dette var kendt af enhver højt Indviet i enhver tidsalder i ethvert land: "Jeg og min Fader er ét," sagde Jesus (Johannes x. 30).‡ Når han et andet sted angives at sige (xx. 17): "Jeg stiger op til *min* Fader og jeres Fader," så betød det det som lige er blevet sagt. Det var ganske enkelt for at vise at den gruppe af hans disciple og tilhængere tiltrukket til ham tilhørte den samme Dhyani Buddha, "Stjerne," eller "Fader," yderligere til den samme planetariske bolig og inddeling som Han gjorde. Det er *viden* om denne okkulte doktrin som blev udtrykt i gennemgangen af "The Idyll of the White Lotus," hvor Hr. T. Subba Row skrev: "Enhver Buddha møder ved hans sidste indvielse alle de store adepter som har opnået Buddhaskab i de foregående tidsaldre . . . enhver klasse af adepter har dets eget bånd af spirituel fællesskab som binder dem sammen. . . . Den eneste mulige og effektive måde at deltage i et sådant broderskab på . . . er ved at bringe en selv ind under indflydelsen af de Åndelige lys som radierer *fra ens egen Logos*. Jeg kan her videre påpege . . . at sådant et fællesskab kun er muligt *mellem personer hvis sjæle har deres livs oprindelse og underhold fra den samme guddommelige STRÅLE*, og at, lige som syv særskilte stråler udstråler fra den 'Centrale Åndelige Sol,' så er *alle adepter og Dhyani Chohaner inddelelige i syv klasser*, hvor hver af dem er guidet, kontrolleret, og overskygget *af en af de syv former* eller manifestationer af guddommelig Visdom." ("Theosophist," Aug., 1886.)

* Den nuværende universelle fejl med hensyn til at tillægge de gamle en viden om kun syv planeter, ganske enkelt fordi de ikke nævnte andre, er baseret på den samme generelle uvidenhed om deres okkulte doktriner. Spørgsmålet er ikke hvorvidt de var eller ikke var, klar over eksistensen af de senere opdagede planeter; men hvorvidt ærbødigheden givet af dem til de fire eksoteriske og de tre hemmelige store guder — stjerne-enge, ikke havde nogen speciel grund. Forfatteren vover at sige at der var en sådan grund, og det er denne. Havde de kendt lige så mange planeter som vi gør nu (og dette spørgsmål kan næppe bestemmes for nuværende, begge veje), "så ville de stadigvæk kun have forbundet de syv med deres religiøse tilbedelse, fordi disse syv er direkte og specielt forbundet med vores jordklode, eller, for at bruge en esoterisk fraseologi, med vores syfoldige ring af sfærer. (Se *supra*.)

† Det er den samme, dog endnu mere metafysiske ide, som den for den Kristne Treenighed — "Tre i En" — *dvs.*, den Universelle "over-Sjæl," manifesterende på de to højere planer, de for Buddhi og Mahat; og disse er de tre hypotaser, metafysisk, men *aldrig personlig*.

‡ Identiteten, og den på den samme tid illusoriske differentiering af *Engle*-Monaden og den *Menneskelige*-Monade vises af de følgende sætninger: "Min Fader er *større* end Jeg" (Johannes xiv. 26); "Glorificer *din* Fader som er i *Himlen*" (Matt. v. 16); "De retfærdige vil *skinne* i *deres* Faders kongerige" (ikke *vores* Fader) (Matt. xii. 43) "Ved i ikke at i er et Gud's *tempel*, og at *Gud's Ånd* *dvæler* i jer? (Kor. I, iii. 16); "Jeg *stiger* op til min Fader," osv., osv.

Det er derfor "Lysets Syv Sønner" — opkaldt efter deres planeter og er (af den larmende hob) ofte identificeret med dem — nemlig Saturn, Jupiter, Merkur, Mars, Venus, og — *formodentlig* for den moderne kritiker, som ikke går dybere end overfladen i gamle religioner* — Solen og Månen, som ifølge Okkult lære, er vores himmelske Forældre, eller "Fædre," syntetisk. Derfor, som allerede bemærket, er polyteisme virkelig mere filosofisk og korrekt, med hensyn til sandhed og natur, end antropomorfisk monoteisme. Saturn, Jupiter, Merkur, og Venus, de fire eksoteriske planeter, og de tre andre, som må forblive unavngivne, var himmelske legemer i direkte astral og psykisk kommunikation med Jorden, dens Guider, og Vogtere — moralsk og fysisk; de synlige kloder forsyner vores Menneskehed med dets ydre og indre karakteristika, og deres "Regenter" eller *Rectorer* med vores Monader og åndelige evner. For at undgå at skabe misforståelser, så lad det blive sagt at blandt de tre *hemmelige* kloder (eller stjerne-enge) indgik hverken Uranus ej heller Neptun; ikke kun fordi de var ukendte under disse navne for de gamle Viismænd, men fordi de, som alle andre planeter, uanset hvor mange der må være, er *guder* og vogtere for andre syvfoldige kæder med kloder indenfor vores systemer.

Ej heller afhænger de to sidst opdagede store planeter fuldstændig af Solen lige som resten af planeterne. Hvordan ellers, forklare sandheden at Neptun modtager 900 gange mindre lys end vores Jord, og Uranus 390 gange mindre, og at deres satellitter viser en særegenhed af omvendt rotation fundet på ingen andre planeter i det Solare System. Det vi siger, gælder i det mindste for Uranus, selv om sandheden for nylig igen begynder at betvivles.

Dette emne vil, selvfølgelig, blive anset for at være rene luner af alle de som forveksler den universelle orden for væren med deres egne systemer med hensyn til klassifikation. Her, fremsættes imidlertid enkle sandheder fra den Okkulte lære, som enten kan godtages eller afvises, sådan som tilfældet måtte være. Der er detaljer som, på grund af deres store metafysiske abstraktioner, *ikke kan* kommes ind på. Derfor, siger vi at kun syv af vores planeter er lige så intimt forbundet med vores klode, som Solen er til alle

* Disse er planeterne kun godtagne med henblik på astrologisk spådomskunst. Den astroteogoniske inddeling adskilte sig fra denne. Solen, der er en central *stjerne* og ikke en planet, står i mere okkulte og mysteriøse relationer til *dens* syv planeter for *vores* klode end det generelt kendes til. Solen blev, derfor, betragtet som den store Fader for alle de Syv "Fædre," som gør rede for variationerne fundet mellem *syv* og *otte* store guder fra det Kaldæiske og andre lande. Hverken jorden ej heller månen — dens satellit — ej heller stjerner, af en anden grund — var noget andet end *erstatninger med henblik på esoteriske formål*. Alligevel, selv med Solen og Månen taget ud af beregningen, så synes de gamle at have kendt til *syv* planeter. Hvor mange flere er kendt af os ind til videre, hvis vi kaster vores Jord og Månen væk? Syv og ikke flere: Syv primære eller grundlæggende planter, resten *planetoider* mere end planeter.

legemerne underlagt ham i hans system. Af disse legemer, så ser det fattige lille antal af *primære* og *sekundære* planter kendte af astronomien, i sandhed ynkelige nok ud.* Derfor, er der grund til at der er et stort antal planeter, små og store, som ikke er blevet opdaget endnu, men hvis eksistens gamle astronomer — de alle sammen indviede adepter — sandelig må have været klar over. Men, da deres relation til guderne var hellig, så var det nødt til at forblive hemmeligt, lige som også navnene på forskellige andre planeter og stjerner.

Bortset fra dette, så taler den Romerske Katolske teologi endda om "*halvfjerds* planeter som præsiderer over nationernes skæbner på denne klode"; og, bortset fra den fejlagtige tillægning, er der mere sandhed i denne tradition end i nøjagtig moderne astronomi. De halvfjerds planeter er forbundet med de *halvfjerds* ældre hos folket i Israel (*Fjerde Mosebog*. 11, 16) fordi det er disse planeters *regenter* som menes, ikke kloderne selv; og ordet halvfjerds er en leg og en blindgyde over de 7 x 7 underinddelinger. Som allerede sagt, så har hvert folk og nation, dets *direkte* Vogter, Beskytter og Fader i Himlen — en Planetarisk Ånd. Vi er villige til at efterlade deres egne nationale Gud, Jehovah, til Israel's efterkommere, tilbederne af *Sabaoth* eller SATURN; for, sandelig, *monaderne* for folket valgt af ham er hans egne, og Biblen har aldrig holdt det hemmeligt. Blot er teksten i den Engelske (Protestantiske) Bibel, som sædvanlig i uoverensstemmelse, med de i Septuagintaen og Vulgataen. Således, mens man i den førstnævnte læser (*Femte Mosebog*. xxxii., 8 og 9) "Da den ALLER HØJESTE (ikke Jehovah) inddelte nationernes til deres arv . . . så satte han grænser mellem folk i overensstemmelse med antallet af Israel's børn," i *Septuagintaen* læses teksten "i overensstemmelse med antallet af Engle" (Planet-Engle), som er mere overensstemmende med sandheden og fakta. Desuden, er alle teksterne enige om at "Herren's (Jehovah) del i hans folk; Jakob er hans lods arv" (*Femte Mosebog*. xxxii., 9); og dette afgør spørgsmålet. "Herren" Jehovah tog som hans del Israel — hvad har andre nationer at gøre med denne specielle *nationale* Guddom? Lad, derefter "englen Gabriel" våge over Iran og "Mikael-Jehovah" over Hebræerne. Disse er ikke andre nationers guder, og det er svært at se hvorfor Kristne

* Når man husker at under Sir W. Herschell's kraftfulde teleskop, der iagttog denne eminente astronom kun den del af himlen i det ækvatoriale plan, hvis approksimerede center okkuperes af vores Jord — på et kvarter så 16.000 stjerner passere, og ved at tillægge denne udregning til "Mælkevejens" totalitet fandt han frem til ikke mindre end 18 (atten) millioner af SOLE — så undrer man sig ikke længere over at Laplace, i samtale med Napoleon I. skulle have kaldt Gud en HYPOTESE — fuldkommen ubrugelig at spekulere over, i det mindste, for *nøjagtig* fysisk Videnskab. Okkult metafysik og transcendental filosofi vil alene være i stand til at løfte det mindste hjørne af af det uigennemtrængelige slør i denne retning.

skulle have valgt en gud imod hvis bud Jesus var den første til at gøre oprør imod.

Monadens (Sjælens) og dens evners Planetariske oprindelse blev lært om af Gnostikerne. På dens vej til Jorden, så vel som på dens vej tilbage fra Jorden, så var hver sjæl som var født ind i, og fra, det "Uudgrundelige Lys,"* nødt til at passere gennem de syv planetariske regioner hver vej. De rene Dhyanier og Devaer fra de ældste religioner var, hos Zoroasterne i tidens løb, blevet de Syv Devs, Ahriman's præster, "hver lænket til hans planet" (*se Origen's Kopi af Kortet*); hos Brahminerne, Asuraerne og nogle af dets Rishier — gode, onde og neutrale; og blandt de Egyptiske Gnostikere var det *Thoth* eller (Hermes) som var lederen for disse syv hvis navne er angivet af Origen som *Adonai*, skytsånd for Solen; *Tao*, for Månen; *Eloi*, for Jupiter; *Sabao*, for Mars; *Orai*, for Venus; *Astaphai*, for Merkur; og *Ildabaoth* (Jehovah), for Saturn. Til sidst, *Pistis-Sophia*, som den største moderne autoritet med hensyn til *eksoteriske* Gnostiske trosopfattelser, den afdøde Hr. C. W. King, refererer til som "Gnosticisms dyrebare monument," — dette gamle dokument giver ekkoer, mens det med henblik på sekteriske formål, forvrænger tidsaldrenes arkaiske tro. De Astrale Regenter af Sfærerne (planeterne) skaber monaderne (Sjælene) fra deres egen substans ud af deres øjnes tårer, og deres pinslers sved," begavende monaderne med en gnist af det Guddommelige Lys, som er deres substans. Det vil blive vist i Bog II. hvorfor disse "Herrer for Zodiakken og Sfærerne" af sekterisk teologi er blevet transformeret om til de Kristnes oprørske engle, som tog dem fra Magernes Syv Devs, uden at forstå allegoriens betydning. (*Se Del II., "Om de Syv Sjæle," og Sektion xv. i denne Del, "GUDER, MONADER OG ATOMER"*).

Som sædvanlig, blev, det som fra begyndelsen *er* og *var* guddommeligt, rent, og åndeligt i dets tidligste enhed, på grund af dets differentiering via menneskets opfattelses forvrængede prisme, menneskelig og uren, lige som det reflekterende menneskes egen syndefulde natur. Således, blev planeten Saturn, med tiden rakked ned på af tilbederne af andre "guder." Nationerne født under Saturn — den Jødiske, for eksempel — hos hvem han er blevet Jehovah, efter at have været Saturn's søn, eller Ilda-Baoth, hos Ofitterne, og i Jasher's bog — var evigt kæmpende med de som var født under Jupiter, Merkur, eller enhver anden planet, undtagen Saturn-Jehovah; på trods af genealogier og profetier, så var *den indviede* Jesus (eller Jehoshua) — den grundform hvor fra den "historiske" Jesus blev

* C. W. King, identificerer den med "den *summum bonum* af Orientalisk aspiration, den Buddhistske Nirvana," fuldkommen hvile, den Epikuriske *Indolentia*, som ser flabet nok ud i dens udtryk, selv om den ikke er helt usand.

kopieret — ikke af rent Jødisk blod, og anerkendte således ikke nogen Jehovah; ej heller tilbad han nogen planetarisk gud undtagen hans egen "Fader," som han kendte, og som han kommunikerede fortroligt med som enhver højt indviet gør, "Ånd til Ånd og Sjæl til Sjæl." Dette kan næppe tages som en undtagelse, med mindre kritikeren til alles tilfredsstillelse forklarer de mærkelige sætninger som lægges i munden på Jesus af forfatteren til det Fjerde Evangelium (*kapitel viii.*) i hans disputer med Farisæerne.

"Jeg ved i er af Abraham's sæd* . . . Jeg taler de ting som Jeg har set hos *min* Fader; og i gør de ting i har hørt fra *jeres* Fader. . . . I gør *jeres* Faders arbejde. . . . I er fra *jeres* Fader, Djævelen. . . . Han var en morder fra begyndelsen, og stod ikke i sandheden, fordi der er ikke nogen sandhed i ham. Når man taler en løgn, så taler man fra sit eget; for hans fader er en løgner og faderen deraf," osv., osv.

Denne "Fader" hos Farisæerne var Jehovah, fordi den var identisk med Kain, Saturn, Vulkan, osv. — planeten hvor under de var født, og Guden som de tilbad. Der måtte klart have været søgt en okkult betydning i disse ord og formaninger, uanset hvor fejlversatte, for de blev udtalt af en som truede med helvedes-ild som ganske enkelt siger *raca* (dåre) til sin broder (*Matthæus v., 22*). Og desuden, så er planeterne tydeligt ikke kun sfærer, glimtende i Rummet, og sat til at skinne uden noget formål, men domæner for forskellige væsner som den profane ind til videre er ubekendt med; ikke desto mindre, har de en mysteriøs, ubrudt, kraftfuld forbindelse med mennesker og kloder. Ethvert himmelsk legeme er *et* gud's tempel, og disse guder selv er templer for GUD, den Ukendte "*Ikke* Ånd." Der er intet profant i Universet. Al Natur er et indviet sted, som Young siger: —

"Hver af disse Stjerner er et religiøst hus." . . .

Således kan alle eksoteriske religioner vises som forfalskede kopier af den esoteriske lære. Det er præsteskabet som skal holdes ansvarligt for reaktionen til fordel for materialisme i vores tid. Det er i tilbedelsen og påtvingelsen på masserne af tilbedelsen af paganske idealers skaller — personificerede med henblik på allegoriske formål — at den seneste eksoteriske religion har gjort de Vestlige lande til et Pandæmonium, hvor i de højere klasser tilbeder den gyldne kalv, og de lavere uvidende masser påvirkes til at tilbede et afgudsbillede med lurfødder.

* Abraham og Saturn er identiske i astro-symbollæren, og han er de Jehovitiske Jøders forfader.

XII.

GAMMEL TÆNKNING I MODERNE KLÆDER.

MODERNE VIDENSKAB ER EN FORVRÆNGNING AF GAMMEL TÆNKNING, og ikke mere. Vi har imidlertid set, HVAD INTUITIVE VIDENSKABSFOLK TÆNKER, og er travle med; og nu kan læseren gives nogle få ekstra beviser på denne sandhed at mere end én F.R.S. ubevidst tilnærmer sig de hånede Hemmelige Videnskaber.

Med hensyn til kosmogoni og ur stof, så er moderne spekulationer unægtelig gammel tænkning, *forbedret* af selvmodsigende teorier af nylig oprindelse. Men hele grundlaget tilhører Grækerne og Indisk Arkaisk astronomi og fysik, i disse dage altid kaldt filosofi. I alle de Aryanske og Græske spekulationer, støder man på undfangelsen af et altgennemtrængende, uorganiseret, og homogent stof, eller *Chaos*, om-døbt "verdensstoffets Nebulare tilstand" af de moderne Videnskabsfolk. Det Anaxagoras kaldte "Chaos" i hans *Homoioimeria* kaldes nu "oprindelig væske" af Sir W. Thomson. Hindu og Græske Atomister — Kanada, Leukippos, Demokrites, Epikur, Lukretius, osv., osv., reflekteres nu som i et klart spejl, af tilhængerne af atom teorien i vores moderne tider, begyndende med Leibnitz's *Monader*, og sluttende med Sir W. Thomson's "Vortex Atomer."* Sandt er det at den gamle korpuskular teori afvises, og bølgebevægelsesteorien har taget dens plads. Men spørgsmålet er, *hvorvidt den sidstnævnte er så fast etableret så den ikke er tilbøjelig til at blive detroniseret lige som dens forgænger?* Lys set fra dets metafysiske aspekt blev fuld ud behandlet i "*Isis Unveiled*": —

"Lys er den Højstes først undfangede, og første emanation, og Lys er Liv, siger Evangelisten og Kabalisten. Begge er elektricitet — livsprincippet, *anima mundi*, gennemtrængende universet, den elektriske levendegører af alle ting. Lys er den store Proteanske magiker, og underlagt arkitektens gudommelige vilje,† eller snarere *arkitekterne*, "Byggerne" (kollektivt kaldt *En*), dens mangeartede, almægtige bølger gav fødsel til enhver form så vel som til ethvert levende væsen. Fra dets opsvulmende elektriske favn, fremkommer *stof* og *ånd*. Indeni dets stråler ligger begyndelsen til al fysisk og kemisk handling, og til alle cosmiske og åndelige fænomener; det vitaliserer og disorganiserer; det giver liv og frembringer død, og fra dets oprindelige punkt fremkom myriaderne af verdener gradvist i eksistens, synlige og usynlige himmelske legemer. Det var ved strålen fra denne *Første* moder, en i tre, at "Gud," ifølge

* De Elementale Vortexer indført af *Sindet* er ikke blevet forbedret ved deres moderne transformation.

† Jeg er ofte blevet irettesat for at bruge udtryk i *Isis* der betegner tro på en *personlig* og antropomorfisk Gud. Dette er *ikke* min ide. Kabalistisk sagt, er "Arkitekten" det generiske navn for *Sefiroterne*, Universets Byggere, lige som det "Universelle Sind" repræsenterer Dhyan Chohanisk Sind kollektivt.

Platon, tændte en ild som vi nu kalder solen,"* og som *ikke* er årsagen til hverken lys eller varme, men blot fokuset, eller som vi kan sige det, linsen, hvorved ur lysets stråler bliver materialiseret, bliver koncentreret i vores Solare System, og frembringer alle korrelationerne af kræfterne."

Det er *Æteren*, som lige er blevet forklaret i forhold til Metcalfe's synspunkter, gentaget af Dr. Richardson, bortset fra den førstnævntes tilslutning til nogle detaljer i den moderne bølgebevægelsesteori. Men, vi siger ikke at vi benægter teorien, men hævder kun at den behøver færdiggørelse og om-arrangering. Men Okkultisterne er på ingen måder de eneste *kætttere* i denne henseende; for Hr. Robert Hunt, F.R.S., bemærker, i hans *Researches on Light in its Chemical Relations*, at:—

. . . . "bølgebevægelsesteorien gør ikke rede for resultaterne af hans eksperimenter. Sir David Brewster, viser i hans *Treatise on Optics*, 'at farverne for planteliv opstår . . . fra en specifik tiltrækning som disse legemers partikler udøver over forskellig-farvede stråler af lys,' og at 'det er ved dette sollys at planternes farvede safter udarbejdes, at legemernes farver forandres, osv. . . .' bemærker at det ikke er let at tillade 'at sådanne virkninger kun kan frembringes ved vibration af et æterealt medie.' Og han *tvinges*, siger han, 'på grund af denne gruppe af sandheder, at ræsonnere som om lys var *materielt* (?).' Professor Josiah P. Cooke, fra Harvard Universitet, siger at han 'ikke kan være enig . . . med de som anser bølge-teorien for lys som et etableret princip indenfor videnskab.' † Herschell's doktrin, at lysets intensitet, som virkning af hver bølgebevægelse, 'er omvendt på kvadratet til afstanden fra det lysende legeme,' skader det en god del, hvis korrekt, hvis den ikke dræber bølgebevægelsesteorien. At han har ret, blev bevist gentagne gange af eksperimenter med fotometre; og selv om den begynder at blive tvivlet meget på, så er bølgebevægelsesteorien stadigvæk i live." (*Isis Unveiled.*)

Til denne bemærkning fra Sir W. Brewster — "tvunget til at ræsonnere som om lys var materielt" — er der en god del at besvare. Lys, er i en henseende, med sikkerhed lige så materielt, som elektricitet selv. Og hvis elektricitet *ikke* er materielt, hvis det kun er "en bevægelses tilstand," hvordan kan det så være at det kan *lagres* i Faure's akkumulatorer? Helmholtz siger at elektricitet må være lige så atomisk som stof; og Hr. W. Crookes, F.R.S., støttede opfattelsen i hans adressering til the Chemical Section of the British Association, som han var Præsident for (i Birmingham, 1886). Dette er hvad Helmholtz siger (*i hans Faraday Foredrag*, 1881): —

"Hvis vi godtager hypotesen om at de elementære substanser består af atomer, så kan vi ikke undgå at konkludere at elektricitet også, positivt så vel som negativt, er inddelt i bestemte elementære dele, som opfører sig lige som elektricitets-atomer."

Her er vi nødt til at gentage det som allerede blev sagt i Sektion IX, der er kun en videnskab som fremover kan lede moderne forskning ind på den ene vej som vil føre til opdagelsen af det hele, hidtil

* "Timæus."

† *Modern Chemistry.*

okkult, sandhed, og det er den yngste af alle — reformeret *kemi*, sådan som den nu fremstår. Der er ingen anden, uden at udelukke astronomi, som lige så ufejlbarligt kan guide videnskabelig intuition, som kemien kan. To beviser på det findes i Videnskabens verden — to store kemikere, hver af dem blandt den største i sit eget land, og disse er Hr. Crookes og den afdøde Professor Butlerof: en, en fuldstændig troende på abnorme fænomener; den anden, lige så brændende en Spiritualist som han var stor indenfor naturlige Videnskaber. Det bliver klart at mens man reflekterer over stof's ultimative inddelelighed, og i den hidtil *frugtesløse* jagt efter elementet med negativ atomvægt, så må kemikerens videnskabeligt trænedede sind føle sig uimodståeligt draget hen mod disse altid-indhyldede verdener, til det mysteriøse ovenfor, hvis umålelige dybder synes at lukke imod den for materialistiske hånds tilnærmelse som gerne vil drage dets slør til side. "Det er den ukendte og den *altid uerkendelige*," advarer den Monistiske-Agnostiker. Ikke rigtigt; svarer den vedholdende kemiker: — "Vi er på sporet og er ikke skræmt, og gerne vil vi indtræde i den mysteriøse region som *uvidenhed billetterer ukendt*."*

Nogle få linjer i selve slutningen af dette foredrag om *Elementernes Skabelsesberetning* — to eller tre sætninger — viste den eminente Videnskabsmand på kongevejen til de største opdagelser. Han har i nogen tid overskygget "den oprindelige *protyle*," og kom til den konklusion at "han som opfanger Nøglen vil blive tilladt at åbne nogle af skabelsens dybeste mysterier." *Protylen*, som den store kemiker forklarer:

—
". . . er et ord analog til protoplasma, for at udtrykke ideen om det oprindelige primære stof der eksisterede før de kemiske elementers evolutioner. Ordet som jeg har vovet at bruge til dette formål er sammensat af $\pi\rho\delta$ (tidligere end) og $\upsilon\lambda\eta$ (stoffet som ting frembringes ved hjælp af). Ordet er knapt en ny opfindelse, for Roger Bacon skrev for 600 år siden i hans *Arte Chymiae*, "Elementerne frembringes ud af $\upsilon\lambda\eta$ og hvert element konverteres til et andet elements natur."

Roger Bacon's *viden* kom ikke til denne vidunderlige gamle magiker† via inspiration, men fordi han studerede gamle værker om

* Hr. Crookes' "Presidential Address" i Brimingham. "Der er kun et ukendt — *Åndens ultimative substratum* (Rummet). Det som ikke er det *Absolutte* og den *Ene* er, i egenskab af selve denne differentiering, uanset hvor langt væk fra de fysiske sanser, altid er tilgængelige for det åndelige menneskelige sind, som er det ikke differentierbare Integrales gnist." — (*Practical Lessons on the Occult.*)

† Således, var det som forfatteren til det nuværende værk sagde for ti år siden i "*Isis Unveiled*" (Vol. I) profetisk, ser det ud til. Disse er ordene: "Mange af disse mystikere, som fulgte det de blev lært om i nogle afhandling, hemmeligt bevaret fra den ene generation til den anden, *opnåede opdagelser som ikke ville være blevet foragtet selv i vores moderne dage med nøjagtig videnskaber*. Roger Bacon, munken, blev leet af som en kvaksalver, og angives nu generelt blandt 'charlataner' indenfor magiske kunstner; men hans opdagelser blev ikke desto mindre godtaget, og bruges nu af de som latterliggjorde ham mest. Roger Bacon tilhørte ved berettigelse, hvis ikke ved sandhed, til det Broderskab som inkluderer alle de som

magi og alkymi, med havde en nøgle til ordenes sande mening. Men se hvad Hr. Crookes siger om *protylen*, der ligger lige op ad Okkultisternes ubevidste *Mulaprakriti*:

—
 "Lad os begynde ved det øjeblik hvor det første element fremkom i eksistens. Før denne tid, var stof, som vi kender det, ikke til. Det er ligeligt muligt at opfatte stof uden energi, så vel som energi uden stof; fra et synspunkt er begge konvertible udtryk. Før atomernes fødsel, der kunne alle de former for energi, som bliver åbenbare når stof handler på stof, ikke have eksisteret * — de var lukket inde i *protylen* kun som latente potentialiteter. Sammenfaldede med skabelsen af atomerne, begynder alle de attributter og egenskaber, som danner mulighederne for at skelne et kemisk element fra et andet, at fremkomme i eksistens fuldt ud begavet med energi." (*Presidential Address*, p. 16.)

Med al respekt der bør gives foredragsholderens store viden, så ville Okkultisten angive det anderledes. De ville sige at intet atom nogensinde "skabes," for atomerne er evige indeni det *Ene Atoms* favn, — "atomernes atom" — betragtet under Manvantaraen som *Jagad-Yoni* den materielle årsagsgivende livmoder i verdenen. *Pradhâna* (ikke-modificeret stof), det som er *Prakriti's* første form, eller materiel synlig, så *vel som usynlig* natur, og *Purusha*, ånd, er evigt ét; og de er kun *Nirupadhi*, (uden utilsigtede kvaliteter eller attributter) under *Pralaya*, og når de er *ovenfor* ethvert af planerne for bevidst eksistens. Atomet, som det er kendt af moderne videnskab, er uadskilleligt fra *Purusha*, som er ånd, men nu kaldes "Energi" indenfor Videnskaben. *Protyl* atomet er ikke blevet kommunikeret eller gjort subtilt: det er ganske enkelt passeret til det plan, som ikke er noget plan, men den evige tilstand af alting ovenfor illusionens plan. Både *Purusha* og *Pradhâna* er uforanderlige og ikke fortærbare, eller *Aparinâmin* og *Avyaya*, i evighed; og begge kan under de Mayaviske perioder refereres til som *Vyaya* og *Parinâmin*, eller det som kan udvide sig, passere væk og forsvinde, og er "modificerbart." I den henseende må *Purusha*, i vores opfattelser selvfølgelig holdes adskilt fra *Parabrahmam*. Ikke desto mindre har det, som kaldes "energi" eller "kraft" indenfor Videnskaben og som har været forklaret som en *dual* kraft af Metcalfe, i sandhed aldrig, og kan ikke være *energi* alene; for det er verdens substansen, dens sjæl, den *alt-gennemtrængende* "Sarvaga," i konjunktion med *Kâla* "tid." De tre er treenigheden i ét, under Manvantaraen, den alt-potentielle Enhed, som handler på illusionens (Maya's) plan som tre adskilte ting. Indenfor Orfisk

studerer de okkulte videnskaber. Levende i det trettende århundrede, næsten en samtidig med Albertus Magnus og Thomas Aquinas, så blev hans opdagelser — så som krudt og optiske briller, og hans mekaniske bedrifter — anset af enhver som lige så mange mirakler. Han blev beskyldt for at have lavet en pagt med den Onde."

* Lige præcist; "disse former for energi . . . som bliver åbenbare . . ." i kemikerens og fysikerens laboratorium; men *der er andre former for energi* forenet med andre former for stof, — *som er oversanselige*, og alligevel kendte af adepter.

filosofi i Grækenland blev de kaldet *Phanes*, *Chaos*, og *Kronos* — de Okkulte filosofers triade i denne periode.

Men se hvor tæt Hr. Crookes strejfer forbi den "Uerkendelige," og hvilke "potentia-ler" der er med hensyn til godtagelse af Okkulte sandheder i hans opdagelser. Han fortsætter med at tale om atomernes evolution: —

". . . . Lad os stoppe ved afslutningen af den første fuldendte vibration og undersøge resultatet. Vi har allerede fundet elementerne for vand, ammoniak, kulsyre, atmosfæren, plante og dyre livet, fosfor med hensyn til hjernen, salt i havene, ler i de solide jord . . . fosfater og silikater tilstrækkeligt til en verden og beboere ikke så særlig forskellige fra det som vi nyder i nutiden. Sandt er det at de menneskelige beboere ville være nødt til at leve i en tilstand af mere end Arkadisk enkelhed, og fraværet af kalcium-fosfat ville være akavet så vidt som knoglen angår* . . . I den lavere ende af vores kurve . . . ser vi en stor kløft . . . Denne oase, og de tomrum som kommer før den og følger efter den, kan med stor sandsynlighed refereres til den særegne måde som vores Jord udviklede sig til et medlem af vores solsystem. Hvis det er sådan, så kan det være at det kun er på vores Jord at disse tomrum fremkommer, og ikke generelt overalt i universet."

Dette retfærdiggør mange påstande i Okkulte værker.

Første, "at hverken stjerner ej heller solen kan siges at blive udgjort af disse jordiske elementer som kemikeren er så familiær med, selv om de alle er tilstede i solens ydre klædninger — og en hærskere af yderligere elementer som ind til nu er ukendte af videnskaben."

Andet, at vores klode har sit eget specielle laboratorium i dens fjerne udkant af dens atmosfære, hvor ethvert atom og molekyle, som krydser den forandres og differentierer fra deres oprindelig natur.

Og *Tredje*, at selv om intet element tilstede på vores jord nogensinde kunne opleves at mangle i solen, så er der mange andre som enten ikke nåede frem, eller ikke endnu er blevet opdaget på, vores klode. "Nogle kan mangle i visse stjerne og himmelske legemer i dannelsesprocessen; eller, selv om de er tilstede i dem, så vil disse elementer, på baggrund af deres nuværende tilstand, måske endnu ikke respondere på de sædvanlige videnskabelige undersøgelser."† Hr. Crookes taler om et element med endnu lavere atomvægt end hydrogen, et *rent hypotetisk element* så vidt som vores jord angår . . . selv om det eksisterer i overflod i Solens kromosfære — *helium*. Okkult Videnskab tilføjer at ikke et af *elementerne* som betragtes af kemien som sådan virkelig fortjener dette navn.

Igen, oplever vi Hr. Crooke's tale med billigelse om "Dr. Carnelley's tungtvejende argument til fordel for de *så kaldte elementers sammensatte natur*, fra deres analogi til deres sammensatte radikaler!" I de

* Det er lige præcis eksistensen af sådanne verdener på andre planer af bevidsthed som hævdes af Okkultisten. Den hemmelige videnskab lærer at den oprindelige race var *knogleløs*. (Se Bog II.); og at der (for os) er usynlige verdener, befolket som vores egne, ud over Dhyans Chohanernes *befolkninger*.

† "*Five Years of Theosophy*," p. 258 og flg.

historiske perioder, og i de såkaldte civiliserede lande, havde alkymi alene hidtil haft succes med at finde det sande *element*, eller en partikel af homogent stof, Paracelsus's *Mysterium Magnum*. Men det var før Lord Bacon's tid.*

". . . Lad os nu vende os til den øvre del af skemaet. Med Hydrogen med atomvægt = 1, så er der kun lidt plads til andre elementer, måske, bortset fra det hypotetiske *Helium*. Men hvad hvis vi skuer 'gennem spejlet,' og krydser nul-linjen i søgen efter nye principper — hvad vil vi finde på den anden side af nullet? Dr. Carnelly søger et element med negativ atomvægt; her er der plads og grænser nok med hensyn til serier af sådanne ikke-substantialiteter. Helmholtz siger at elektricitet sandsynligvis er lige så atomart som stof; er elektricitet en af de negative elementer, og den lysende æter en anden? Stof, sådan som vi kender det, eksisterer ikke her; de former af energi som er tydelige i stoffets bevægelser er endnu kun latente muligheder. *En substans med negativ vægt er ikke utænkelig.*† Men kan vi danne en klar opfattelse af et legeme som kombinerer med andre legemer i proportioner udtrykt ved negative kvaliteter?"‡

"En skabelsesberetning af elementerne sådan som det her er skitseret ville ikke være begrænset til vores lille solare system, men ville sandsynligvis følge den samme generelle sekvens af begivenheder i ethvert energi center som nu er synlig som en stjerne."

"Før fødslen af atomer begyndte at gravitere hen mod hinanden, kunne intet tryk blive udøvet; men ved randen af ild-tågens sfære, hvor i alt er protyl — ved skallen hvor på de vældige kræfter involveret i fødslen af et kemisk element udøver fuld indflydelse — ville den heftige varme blive akkompagnere af tilstrækkelig tyngdekraft til at afholde de ny-fødte elementer fra at flyve væk ud i rummet. Efterhånden som temperaturen forøges, så forøges udvidelsen og molekylær bevægelse, molekyler har tendens til at flyve fra hinanden, og deres kemiske affiniteter uddø; men tyngdekraftens enorme tryk på det atomiske stofs masse, udenfor det jeg kortfattet kan kalde fødsels-skallen, ville modvirke varmens aktivitet."

"Udenfor fødsels-skallen ville der være et rum hvor i ingen kemisk aktivitet ville finde sted, på grund af temperaturen der er over det som kaldes dissocierings-punktet for sammensætninger. I dette rum ville løven og lammet ved hinandens side; fosfor og oxygen ville mikse uden forening; hydrogen og klor ville ikke vise nogen tendens til tættere bånd; og endda flour, den

* Hr. Crookes siger i den samme tale: "Den første gåde som vi støder på indenfor kemien er: 'Hvad er elementerne?' Blandt forsøg hidtil udført med henblik på at definere eller forklare et element, så tilfredsstillende ingen det menneskelige intellekt. Tekstbøgerne fortæller os at et element er 'et legeme som ikke er blevet nedbrudt;' at det er 'et noget som vi kan tilføje til, men som vi ikke kan tage noget fra,' eller 'et legeme som forøges i vægt ved enhver kemisk forandring.' Sådanne definitioner er uden tvivl utilfredsstillende: de er foreløbige, og kan ophøre i morgen med at være anvendelige i ethvert givet tilfælde. De tager ikke deres udgangspunkt, i nogen attribut med hensyn til de definerede ting, men ved begrænsningerne i menneskelige formåen: de er tilståelser af intellektuel mangel."

† Og foredragsholderen citerer Sir George Airy, som siger (*i Faraday's Life and Letters Vol. II., p. 354*), "Jeg kan let forstå at der er mange legemer omkring os som ikke er underlagt denne gensidige aktivitet, og derfor ikke underlagt loven for tyngdekraft."

‡ Den Vedantiske filosofi forestiller sig en sådan; men det er ikke fysik, men metafysik, af Hr. Tyndall kaldt "poesi" og "fiktion."

energetiske gas som kemikere først har isoleret indenfor den sidste måned eller to, ville flyde frit og ukombineret."

"Udenfor dette rum med fri atomisk stof ville en anden skal findes, hvor i de dannede kemiske elementer ville have været kølet ned til punktet for kombineret, og sekvensen af begivenheder så grafisk beskrevet af Hr. Mattieu Williams i "*The Fuel of the Sun*" ville nu finde sted, kulminerende i den faste jord og begyndelsen af geologisk tid" (p. 19).

Dette er, *i et strengt videnskabelig*, men med smukt sprog, beskrivelsen af det evolutionen af det differentierede Univers i de hemmelige læresætninger. Den lærde gentleman afslutter hans tale med ord, hvor i hver sætning er lige som et lysglimt ovenfor et mørkt slør af materialitet, der hidtil er blevet kastet på de nøjagtige videnskaber, og et skridt fremad hen mod det Okkultes *Sanctum Sanctorum*. (Se § XV, "*Guder, Monader, and Atomer*.") Han siger således: —

"Vi har hidtil kigget på vanskeligheden ved at definere et element; vi har også, bemærket, mange førende fysikers og kemikers oprør imod den almindelige accept af udtrykket element; vi har vejet usandsynligheden med hensyn til deres evige eksistens,* eller *deres oprindelse ved en tilfældighed*. Som et tilbageværende alternativ, har vi foreslået deres oprindelse ved en evolutions-proces svarende til de himmelske legemers ifølge Laplace, og planeterne og dyrene på vores klode ifølge Lamarck, Darwin, og Wallace.† I denne generelle række af elementerne, som er kendt af os, har vi set en slående approksimering på dette i den organiske verden.‡ I mangel af direkte bevis på nedbrydningen af noget element, så har vi søgt og fundet indirekte bevis . . . Vi har dernæst kigget på synspunktet for elementernes skabelsesberetning; og til sidst har vi gennemgået et skema over deres oprindelse foreslået af Professor Reynold's metode med hensyn til at illustrere den periodiske klassifikation§ . . . Opsummerende alle de ovenfor nævnte betragtninger, så kan vi sandelig

* I den form de er nu, formoder vi?

† Og til Kapila og Manu — især og oprindeligt.

‡ Her er en videnskabelig bekræftelse på den evige lov om korrespondance og analogi.

§ Denne metode med hensyn til at illustrere den periodiske lov på i klassifikationen af elementerne er, med Hr. Crookes ord, foreslået af Professor Emerson Reynolds, fra Dublin Universitet, som . . . "påpeger at i hver periode, varierer de generelle elementer fra hinanden, med approksimeret regelmæssighed ind til vi når det *syvende medlem*, som er i mere eller mindre slående kontrast til det første element i den samme periode, så vel som med den første af de næste. Således er klor, det syvende medlem i Mendeleef's tredje periode, skarpt i kontrast med både natrium, det første medlem i samme serie, og med kalium, det første medlem i den næste serie; mens natrium og kalium på den anden side er tæt analogiske. De seks elementer, hvis atomvægte griber ind mellem natrium og kalium, varierer i egenskaberne, skridt for skridt, ind til klor, hvor kontrasten til natrium nås. Men fra klor til kalium, den analoge til natrium, der er der en forandring i egenskaber *per saltum*. . . . Hvis vi således anerkender en kontrast i egenskaber — mere eller mindre bestemt — mellem de første og det sidste medlemmer i hver serie, så kan vi næppe undgå at indrømme eksistensen af en gennemsnits variation indenfor hvert system. Generelt besidder det *fjerde* element i hver serie den egenskab vi kunne forvente at et overgangs-element udviser. . . . Således mener Professor Reynolds med henblik på grafisk oversættelse, at det fjerde medlem i en periode — silicium, for eksempel — kan placeres ved toppen af en symmetrisk

ikke, driste os til positivt at hævde *at vores såkaldte elementer er blevet evolveret fra et ur stof; men vi kan, mener jeg, påstå at balancen af bevis, retfærdigt vejer vejer til fordel for denne spekulation.*"

Således trækker induktiv Videnskab, i dens Brancher indenfor Astronomi, Fysik og Kemi, mens den frygtsomt avancerer hen mod erobringen af Naturens hemmeligheder i hendes endelige virkninger på vores jordiske plan, sig tilbage til Anaxagoras og Kaldæernes dage i dens opdagelser af (a) oprindelsen til vores fænomen verden, og (b) dannelses tilstandene for legemer som udgør universet. Og ved med henblik på deres kosmogoniske hypoteser at være nødt til at vende tilbage til de tidligste filosofers trosopfattelser, og sidstnævntes systemer — systemer som alle var baseret på læresætningerne fra en universel hemmelig doktrin med hensyn til ur vand med dens egenskaber, funktioner, og love, — har vi så ikke ret til at håbe at dagen ikke er så langt væk hvor Videnskaben vil udvise en bedre værdsættelse af de gamles visdom end den hidtil har gjort?

Uden tvivl kunne Okkult filosofi lære en god del fra nøjagtig moderne videnskab; men den sidstnævnte, kunne på den anden side profitere ved gammel lære på mere end en måde, og primært indenfor Kosmogoni. For

kurve, som for denne bestemt periode vil repræsentere, retningen hvor i serien af elementers egenskaber varierer ved stigende atomvægte.

Nu, tilstår forfatteren ydmygt fuldkommen uvidenhed med hensyn til moderne kemi og dens mysterier. Men hun er godt bekendt med den Okkulte doktrin som hensyn til *korrespondancer af typer og antityper* i naturen, og fuldkommen analogi som en grundlæggende lov indenfor Okkultisme. Derfor drister hun sig til en bemærkning som vil være rammende for enhver Okkultist, uanset hvor meget den måtte hånes af ortodoks Videnskab. Denne metode med hensyn til at illustrere den periodiske lov med hensyn til elementernes adfærd, uanset det er eller ikke er en hypotese indenfor kemien, er *en lov indenfor Okkulte Videnskaber*. Enhver godt-belæst Okkultist ved at de *syvende* og *fjerde* medlemmer — uanset det er i den syvfoldige kæde af verdener, det syvfoldige hierarki af engle, eller i menneskets, dyrs, planters, eller mineralske atomers konstitution — at de *syvende* og *fjerde* medlemmer, siger vi, i de uforanderlige Naturloves geometriske og matematiske uniforme aktiviteter, altid spiller en særskilt og specifik rolle i det syvfoldige system. Fra stjernerne glimtene højt på himlen, til gnisterne flyvende væk fra hinanden fra den rå ild frembragt af den vilde i hans skov; fra hierarkierne og Dhyan Chohanernes essentielle konstitution — organiseret med henblik på mere guddommelig forståelse og en mere ophøjet rækkevidde af opfattelse end den største Vestlige psykolog nogensinde drømte om, ned til Naturens *klassifikation* af arter blandt de mest ydmyge insekter; til sidst fra verdener til atomer, så udvikler alting i universet, fra det største til det mindste, sig i dets åndelige og fysiske evolution, cyklisk og syvårigt, visende at dets syvende og fjerde tal (det sidstnævnte ved vendepunktet) opfører sig på samme måde som vist i denne periodiske lov for atomerne. Naturen udvikler sig aldrig *per saltum*. Når Hr. Crookes til dette derfor bemærker at han ikke "ønsker at udlede at mellemrummene i Mendeleef's tabel, og i denne grafiske præsentation af den (diagrammet visende atomernes evolution) nødvendigvis betyder at der er elementer som reelt eksisterer med henblik på at udfylde mellemrummene; disse mellemrum kan blot betyde at der ved fødslen af elementerne var en let potentialitet ved dannelsen af et element som kunne passe ind på pladsen" — så ville en Okkultist respektfuld bemærke overfor ham at den sidstnævnte hypotese kun kan holde stik, hvis atomernes syvfoldige arrangement ikke interfereres ved. Dette er *den ene lov*, og en ufejlbarlig metode som altid vil føre, den som følger den, til succes.

eksempel, den mystiske alkymistiske og transcendentale betydning, af de mange *ubestemmelige* substanser som fylder interplanetarisk rum, og som, i forbindelse med at fortolke hver af dem, er den direkte årsag, i den lavere ende, af frembringelsen af naturlige fænomener manifesterende gennem (såkaldt) *vibration*. Denne viden om Æters *sande* (ikke hypotetiske) natur, eller snarere om *Akâsa*, og andre mysterier, kan kort sagt, alene føre til viden om Kræfterne. Det er denne substans som den materialistiske skole gør oprør imod med en sådan voldsomhed, især i Frankrig,* og som nøjagtig Videnskab på trods af den er nødt til at være fortalere for. De kan ikke skaffe sig af med den uden, som en moderne Samson, at risikere at trække Videnskabens Tempels søjler ned, og ende med at blive begravet under dens tag.

Teoriene bygget på afvisningen af Kraft *udenfor* og uafhængig af *rent og enkelt Stof*, er alle blevet vist fejlagtige. De dækker ikke og kan ikke dække grundlaget, og mange af de videnskabelige data, er således bevist *uvidenskabelige*. "Æter frembragte Lyd" siges det i Purânaerne, og denne påstand lees af. Det er vibrationerne i *luften*, korrigeres vi. Hvad er luft? Kunne den eksistere hvis der ikke var noget æterisk medie i Rummet til at oppebære dets molekyler? Sagen står ganske enkelt sådan. Materialismen kan ikke tillade eksistensen noget som helst *udenfor* stof, fordi ved godtagelsen af en ubestemmelig *Kraft* — kilden og grundlaget bag alle fysiske Kræfter — så ville andre *intelligente* Kræfter virtuelt blive nødt til at blive tilladt, og det ville føre Videnskaben meget langt. For den ville som en følge heraf blive nødt til at godtage tilstedeværelsen af en endnu mere åndelig kraft i Mennesket — for en gangs skyld, fuldstændig uafhængig, af noget som helst slags stof som fysikerne ved noget som helst om. Derfor, bortset fra en hypotetisk æter for Rummet og grove fysiske legemer, så er hele det Sideriske og usete Rum, i materialisternes øjne, et uudgrundeligt *tomrum* i naturen — blind, uintelligent, ubrugelig.

Og nu er det næste spørgsmål: Hvad er denne Cosmiske Substans, og hvor langt kan man gå for at granske dens natur eller fravriste den dens hemmeligheder, og således føle sig retfærdiggjort med hensyn til at give den et NAVN? Hvor langt, især, er moderne Videnskab gået i retningen af disse hemmeligheder, og hvad gør den for at løse dem. Videnskabens sidste hobby, "Nebular Teorien," kan tilvejebringe os nogle svar på dette spørgsmål. Lad os herefter undersøge NEBULAR TEORIEN'S akkreditiver.

* En gruppe af elektrikere har lige protesteret imod Clausius's nye teori, den berømte professor fra Universitetet i Bonn. Protestens natur vises i signaturen, som siger "Jules Bourdin, på vegne af gruppen af Elektrikere som havde den ære af at blive introduceret til Professor Clausius i 1881, og hvis krigsråb (*cri de raillement*) er *A bas l'Ether*" — endda, ned med æter; de ønsker Universel *Tomhed*, ser du!

XIII.

VIDENSKABELIG OG ESOTERISK BEVIS FOR,
OG PROTESTER IMOD, DEN MODERNE NEBULAR TEORI.

På det seneste er Esoterisk Kosmogoni hyppigt blevet opponeret imod ved denne teoris phantom og dens efterfølgende hypoteser. "Kan denne højest videnskabelige lære benægtes af dine adepter?" spørges der. "Ikke helt," er svaret, "men Videnskabsfolkene egne indrømmelser *dræber* den; og der er ikke noget tilbage for adepterne af benægte."

At gøre Videnskaben til en integreret *helhed* nødvendiggør sandelig, studiet af åndelig og psykisk, så vel som fysisk Natur. Ellers vil den altid være som menneskets anatomi, omtalt i gammel tid af den profane fra dens ydre skals sides synspunktet og i uvidenhed om den indre opbygning. Selv Platon, den største filosof i hans land, blev før hans indvielse, skyldig i sådanne påstande som at væsker passerer ind gennem maven via lungerne. Uden metafysik, som Hr. H. J. Slack siger, er *sand* videnskab utilladelig.

Nebulaerne eksisterer; alligevel er nebular teorien forkert. En nebula eksisterer i en tilstand af fuldkommen elemental dissociering. Den *er* gaslig og — der ud over noget andet, som næppe kan forbindes med gasser, sådan som de kendes af fysisk videnskab; og den *er* selv-lysende. Men det er alt. De to-og-tres "tilfælde" nummereret af Professor Stephen Alexander,* der bekræfter nebular teorien, kan alle forklares af esoterisk videnskab; selv om, afvisninger ikke forsøges for nuværende, da dette ikke er et astronomisk værk. Laplace og Faye kommer tættere på den korrekte teori end nogen; men i Laplace's spekulationer er der kun lidt tilbage af den nuværende teori undtagen dets generelle udtryk. Ikke desto mindre, "er der i Laplace's teori," siger John Stuart Mill, "*intet hypotetisk*; den er et eksempel på legitimt ræsonnement fra nutidige virkninger til dens fortidige årsag; den antager intet mere end at objekter som virkelig eksisterer, adlyder love som er kendte for at blive adlydt af alle jordiske objekter som ligner dem." (*System of Logic*, p. 229).

Dette fra sådan en eminent logiker som Mill var, ville være værdifuldt, hvis det kun kunne blive påvist at "jordiske objekter *ligner* . ." himmelske objekter på en sådan afstand som nebulaerne er — *ligner disse objekter; i virkeligheden, ikke kun af udseende*.

En anden af de fejlslutninger set fra det Okkulte standpunkt, som legemliggøres af den moderne teori som den nu står, er hypotesen om at alle planeterne blev adskilt fra Solen; at de er ben fra

* "*Smithsonian Contributions*," xxi., Art. 1, pp. 79-97.

hans ben, og kød af hans kød; hvorimod, Solen og planeterne kun er sam-livmoder brødre, der har haft den samme nebular oprindelse, blot i en anden tilstand end den postuleret af moderne astronomi.

De mange protester rejst imod homogeniteten i oprindeligt udbredt stof, af nogle opponenter til den moderne nebular teori, på grund af ensartetheden i sammensætningen af fixstjerner, påvirker overhovedet ikke spørgsmålet om denne homogenitet, men kun den omtalte teori. Vores solare nebula er måske ikke helt homogen, eller, snarere, kan den fejle i at afsløre sig som sådan for astronomerne, og alligevel *de facto* være homogen. Stjernerne adskiller sig i deres bestående materialer og udviser endda elementer helt ukendte på jorden; ikke desto mindre, påvirker dette ikke den pointe at ur stof — *dvs.*, som det *fremstod selv i dets første* differentiering fra dets *laya* tilstand* — stadig den dag i dag er homogen, ved umådelige afstande, i uendelighedens dybder, og ligeledes ved punkter ikke langt væk fra udkanten af vores solsystem.

Til sidst, der eksisterer ikke et enkelt bevis frembragt af de lærde protestører imod "nebular teorien," (falsk som den er, og derfor, *ulogisk nok*, fatal overfor hypotesen om stofs homogenitet,) som kan modstå kritik. En fejl fører til en anden. En falsk forudsætning vil naturligvis føre til en falsk konklusion, selv om en utilladelig følgeslutning ikke *nødvendigvis* påvirker størstedelen af gyldigheden af syllogismens proposition. Således kan man tilsidesætte ethvert side-spørgsmål og følgeslutning på baggrund af bevis i spektre, og linjer, som om de ganske enkelt for nuværende er foreløbige, og overlade alle detalje forhold til fysisk videnskab. Okkultistens pligt ligger hos *Sjælen og Ånden* i Cosmisk Rum, ikke kun hos dets illusoriske udseende og adfærd. Den hos den officielle fysiske videnskabs er at analysere og studere dets *skal* — Universets og menneskets *Ultima Thule*, ud fra Materialismens synspunkt.

De sidstnævnte, har Okkultismen intet at gøre med. Det er kun med teorierne fra sådanne mennesker af lærdom som Kepler, Kant, Ørsted, og Sir. W. Herschell, som troede på en Åndelig verden, som Okkult Kosmogoni kan behandle, og forsøge et tilfredsstillende kompromis med. Men disse fysikerers synspunkter adskilte sig meget fra de seneste moderne spekulationer. Kant og Herschell havde i deres sinds øje, spekulationer over Universets oprindelse og *den endelige skæbne*, så vel som dens nuværende aspekt, fra et langt mere filosofisk og psykisk standpunkt; hvorimod moderne Kosmologi og Astronomi nu afviser alt der ligner efterforskning med hensyn til mysterier om væren. Resultatet er det som kan forventes: fuldkommen fejltagelse og uadskillelige selvmodsigelser i de et tusinde og et varieteter af såkaldte videnskabelige teorier, og med hensyn til denne teori som med alle andre.

Nebular hypotesen, der involverer teorien om eksistensen af et

* Ovenfor nul-linjen for aktivitet.

ur stof, udbredt i en nebulous tilstand, er ikke af nogen moderne dato indenfor astronomi sådan som alle ved det. Anaximedes, fra den Ioniske skole, havde allerede lært at de sideriske legemer blev dannet gennem den progressive kondensering af ur *førgenetisk* stof, som næsten havde en negativ vægt, og var spredt ud gennem Rummet i en ekstrem sublimeret tilstand.

Tycho Brahe, som betragtede Mælkevejen som en ætereal substans, mente at den nye stjerne som fremkom i Cassiopeia, i 1572, var blevet dannet ud af dette stof. ("*Progymnasmata*" p. 795.) Kepler troede at stjernen i 1606 ligeledes var blevet dannet ud af den ætereale substans som fylder universet ("*De stellâ nova in pede Serpentarii*," p. 115). Han tillagde den samme æter tilsynekomsten af en lysende ring rundt om månen, under en fuld formørkelse af solen observeret i Napoli i 1605. ("*Hypothèses Cosmogoniques*," C. Wolf.) Endnu senere, i 1714, — blev eksistensen af et selv-lysende stof opdaget af Halley ("*Philosophical Transactions*"). Til sidst, publicerede tidsskriftet med dette navn i 1811 den berømte hypotese om transformationen af nebulaerne om til stjerner, af den eminente astronom, Sir W. Herschell (Se "*Philosophical Transactions*," of 1811, p. 269, og *flg.*), hvorefter nebular teorien blev godtaget af de Kongelige Akademier.

I "Five years of Theosophy," på p. 245, kan en artikel med overskriften "*Do the Adepts deny the Nebular Theory?*" blive læst. Svaret som gives der er "Nej; de benægter ikke *dens generelle propositioner, ej heller den approksimerede sandhed i de videnskabelige* hypoteser. De benægter kun dens nuværende *fuldendthed*, så vel som fuldkomne fejl i de mange såkaldte "forkastede" gamle teorier, som, i det sidste århundrede, har fulgt efter hinanden i hurtig rækkefølge."

Dette blev på denne tid proklameret som "et undvigende svar." Sådan en mangel på respekt overfor officiel videnskab blev det argumenteret, må retfærdiggøres ved en præsentation, for at erstatte den *ortodokse* spekulation, med en anden teori mere fuldendt end deres, og have en fastere grund at stå på. Til dette er der kun et svar; det er nytteløst at udgive isolerede teorier med hensyn til ting som er legemliggjort i et helt og sammenhængende system, som, når de adskilles fra lærens hoveddel, nødvendigvis må tabe deres vitale sammenhængskraft og således ikke gøre noget godt når de studeres uafhængigt af hinanden. For at være i stand til at værdsætte og godtage de okkulte synspunkter om nebular teorien, så er man nødt til at studere hele det esoteriske kosmogoniske system. Og tiden er næppe ankommet for astronomer med hensyn til at blive bedt om at godtage *Fohat* og de guddommelige Byggere. Selv de unægtelig korrekte formodninger fra Sir W. Herschell, som ikke havde noget "overnaturligt" i dem, om at solen kaldes "*ildens klode*" (måske) *metaforisk*, og hans tidlige spekulationer om naturen af det som nu kaldes Nasmyth pile-blads teorien — forårsagede at den mest eminente af alle astro-

nomer blev smilet af, af andre, langt mindre eminente kollegaer, som i hans ideer kun så og nu kun ser "forestillinger og fantasifulde teorier." Før hele det esoteriske system kunne udgives og værdsættes af astronomerne, så ville de være nødt til at vende tilbage til nogle af disse "antikverede ideer," ikke kun de af Herschell, men til de ældste Hindu astronomers drømme, og opgive deres egne teorier, ikke mindre "fantasifulde" fordi de i det ene tilfælde har været fremkommet i næsten 80 år og i det andet i mange tusinde år senere. Først og fremmest vil de være nødt til at afvise ideerne om Solens *fasthed* og *hvidglødende tilstand*; solen "gløder" helt unægtelig, men "brænder" ikke. Derefter siges det, med hensyn til Sir W. Herschell's synspunkter at de "objekter," som han kaldte "pile blade," at de er de øjeblikkelige *kilder til solart lys og varme*. Og selv om den esoteriske lære ikke betragter disse som han gjorde — nemlig, som *organismer* som deltager i naturens liv," for de Solare "Væsner" ville næppe placere dem selv indenfor teleskopisk fokus — alligevel hævder den at hele Universet er fyldt med sådanne "organismer," bevidste og aktive i overensstemmelse med deres planers nærhed eller afstand til, eller fra, vores bevidsthedsplan; og til sidst havde den store astronom ret i at sige at "vi ved ikke om den vitale aktivitet er kompetent med hensyn til på en gang at udvikle varme, lys, og elektricitet" mens han spekulerede på disse formodede "organismer." For, med risiko for at blive leet af, af hele verdenen af fysikere, så hævder Okkultisterne at alle Videnskabsfolkens "Kræfter" havde deres oprindelse i det *Vitale Princip*, det ENE LIV kollektivt i vores Solare system — det "*liv*" er en del af eller rettere en af *aspekterne* af det Ene Universelle LIV.

Vi kan, derfor, som i artiklen under overvejelse, hvor i, det baseret på Adepternes autoritet, blev hævdet at det er "tilstrækkeligt at angive et *resumé* af hvad de solare fysikere *ikke ved*," — vi kan, hævder vi, definere vores position med hensyn til den moderne nebular teori og dens indlysende ukorrektheder, ganske enkelt ved at påpege sandheder diametralt i modsætning til den i dens nuværende form. Og til at begynde med, hvad lærer den så?

Opsummerende de førnævnte hypoteser, bliver det klart at Laplace's teori — som nu er gjort ugenkendelig, desuden — var en uheldig en. Han postulerer på det første sted at Cosmisk stof, eksisterer i en diffus tågeagtig tilstand "så fin at dens tilstedeværelse knapt kunne antages." Der gøres intet forsøg af ham med hensyn til at gennemtrænge ind i den hemmelige væren, undtagen med hensyn til den øjeblikkelige evolution af vores solare system.

Som konsekvens heraf, uanset om man godtager eller afviser hans teori i dens forbindelse med de øjeblikkelige kosmologiske problemer som præsenteres med henblik på en løsning, så kan han kun siges at have kastet mysteriet en smule længere tilbage. Med hensyn til den evige forespørgsel — "Hvor fra kom stof selv; hvor fra den evolutionære impuls

som bestemmer dens cykliske aggregeringer og opløsninger; hvor fra den udsøgte symmetri og orden som de oprindelige atomer arrangerer og grupperer sig selv i?"— søges intet svar af Laplace. Alt vi konfronteres med, er en skitsering af de *sandsynlige* brede principper hvor på den aktuelle proces antages at være baseret. Nå, og hvad er så den berømte bemærkning om den omtalte proces? Hvad har han givet som er så vidunderligt nyt og originalt, at dets grundlag, i det mindste, skulle have tjent som et grundlag for den moderne nebular teori? Dette er hvad man samler sammen fra forskellige astronomiske værker.

Laplace mente, som konsekvens af kondenseringen af atomer fra ur nebulaen, at den nu gaslige, eller måske, delvist væskeholdige masse, ifølge "Loven" om tyngdekraft, erhvervede en roterende bevægelse. Efterhånden som hastigheden for denne rotation blev forøget, så antog den form som en tynd skive; til sidst, overvandt centrifugalkraften kohæsionen, store ringe blev afkoblet fra kanten af de hvirvlende strålende masser, nødvendigvis sammentrækkende sig (som godtaget) ved gravitering til sfæriske legemer, som nødvendigvis stadigvæk fortsætter med at bevare det samme omløb førhen okkuperet i den ydre zone hvor fra de blev adskilt. ("Laplace forestillede sig at de eksterne og interne zoner i ringen ville rotere med samme vinkel hastighed, som det ville være tilfældet med en fast formet ring; men princippet om ligelige områder nødvendiggør at de indre zoner roterer mere hurtigt end de ydre zoner,")* Hastigheden ved yderkanten af hver spirende planet, sagde han, overgår den indre, der resulterer i en rotation om dens akse. De mere tætte legemer ville blive kastet af til sidst; og til sidst, i den indledende tilstand af deres dannelse, vil de nyligt-adskilte kugler på deres side afkaste en eller flere satellitter . . . I formuleringen af historien om afkoblingen og planetiseringen af ringene, siger Laplace:

"Hver ring af dampe må næsten altid være blevet brudt op i utallige masser, som, ved at bevæge sig med næsten uniform hastighed, må have fortsat med at cirkulere i den samme afstand rundt om Solen. Disse masser må have taget form som sfærer med en rotationsbevægelse i samme retning som deres omløb, fordi de indre molekyler (de tættere på Solen) ville have mindre reel hastighed end de ydre. De må have dannet lige så mange planeter i en tilstand af damp. Men, hvis en af dem var tilstrækkelig kraftfuld til successivt at forene alle de andre omkring dens center, ved dens tiltrækning, så må ringen af dampe således være blevet transformeret om til en enkelt sfærisk masse af dampe cirkulerende rundt om Solens med en rotation i samme retning som dens som den omløb. Det sidstnævnte tilfælde har været det mest almindelige, men det solare system præsenterer det første tilfælde for os, i de fire små planeter som bevæger sig mellem Jupiter og Mars."

Mens få vil findes som benægter "den fantastiske dristighed ved denne

* "World-Life." Prof. Winchell peger på en god del fejl hos Laplace i hans værk; men som *geolog* er han ikke selv ufejlbarlig i hans "astronomiske spekulationer."

hypotese," så er det umuligt ikke at se de uoverstigelige vanskeligheder som den mødes med. Hvorfor, for eksempel, oplever vi at Neptun's og Uranus's satellitter udviser en retrograd bevægelse; at, på trods af dens tættere nærhed til Solen, så er Venus mindre kompakt end Jorden? På lignende måde, så er den mere fjerne Uranus mere kompakt end Saturn? Hvordan kan det være at der er så mange variationer i deres askers hældninger og omløb til stede i det formodede afkom fra den centrale kugle; at sådanne opsigtsvækkende variationer i planeternes størrelse kan bemærkes; at Jupiters satellitter er mere kompakt med 288 gange end deres primære; at fænomenet med meteor og komet systemer stadigvæk mangler at blive redegjort for? For at citere ordene fra en Mester: "De (Okkultisterne) mener at centrifugal teorien født i Vesten er ude af stand til at dække *hele* grunden. At, den uhjulpet, ikke kan gøre rede for enhver oblat sfæroide, ej heller bortforklare sådanne tydelige vanskeligheder som præsenteres ved den relative kompakthed for nogle af planeterne. Ja, hvordan, kan nogen kalkulering af centrifugal kraften, for eksempel, forklare for os, hvorfor Merkur, hvis rotation vi fortælles kun er, omkring en tredie-del af Jordens, og dens tæthed kun en fjerdedel større end Jorden, skulle have en polar kompression *mere end ti gange større end den sidstnævnte*? Og yderligere, hvorfor Jupiter, hvis ækvatoriale rotation siges at være 'syv-og-tyve gange større, og dens tæthed kun omkring en-femtedel af jordens' skulle have dens polar kompression sytten gange større end jordens? Eller hvorfor Saturn, med en ækvatorial hastighed fem-og-halvtreds gange større end Merkur som centripetal kraft at kæmpe med, *kun* skulle have dens polare kompression *tre gange større end Merkur's*? For at krone de ovenfor nævnte selvmodsigelser, bedes vi at tro på de Centrale Kræfter, som lært om af Moderne Videnskab, selv når det fortælles at Solens ækvatoriale masse, med mere end fire gange den centrifugale hastighed end Jordens ækvatoriale overflade, og kun omkring en-fjerdedel af tyngdekraft ved den ækvatoriale masse, ikke har manifesteret nogen tendens til at bulne ud ved den Solare ækvator, ej heller vise den mindste fladgørelse af polerne ved den Solare akse. Med andre og klarere ord, har Solen, med kun en fjerdedel af Jordens tæthed med hensyn til centrifugal kraft at arbejde med, overhovedet ingen polar kompression! Vi oplever denne protest fremført af mere end én astronom, alligevel er den aldrig blevet bortforklaret tilfredsstillende så vidt som 'Adepterne' er klar over det."

"Derfor, siger de (Adepterne), at de store videnskabsfolk fra Vest, . . . omtrent intet ved om enten komet stof, centrifugal og centripetale kræfter, naturen af nebulaerne, eller Solens, Stjernernes, eller endda Månens fysiske sammensætning, er uforsigtige med at tale så selvsikkert som de gør om 'Solens centrale masse' hvirvlende planeter, kometer, og hvad ved jeg ud i rummet" "Vi hævder at den (Solen) kun evolverer *livs-*princippet, disse

legemers Sjæl, *givende og modtagende* den tilbage, i vores solsystem, som den 'Universelle Livs-Giver' . . . i uendelighed og Evighed; at det solare system lige så meget er *mikrocosmos* i det ENE Makrocosmos som mennesket er i det førstnævnte når det sammenlignes med hans eget lille Solare Cosmos."*

Den essentielle evne fuldt ud besiddet af alle de kosmiske og jordiske elementer, med hensyn til at generere en regelmæssig og harmonisk serie af resultater i dem selv, en sammenkædning af årsager og virkninger, er et uafviseligt bevis på at de enten animeres af en *ydre* eller *indre* INTELLIGENS, eller skjuler sådanne indeni og bag det *manifesterede slør*. Okkultismen benægter ikke visheden om Universets mekaniske oprindelse; den hævder blot den absolutte nødvendighed af en slags mekanikere bag disse Elementer (eller *indeni*) — et dogme hos os. Det er ikke den tilfældige assistance af Lukretius's atomer, hvor han selv vidste bedre, som byggede hele Kosmos og alt i det. Naturen selv modsiger en sådan teori. Himmelsk rum, der indeholder stof lige så fortyndet som Æter er, kan ikke påkaldes, med eller uden tiltrækning, med hensyn til at forklare den almindelige bevægelse af de sideriske herskare. Selv om deres fuldkomne harmoni i deres fælles rotation klart indikerer tilstedeværelsen af en mekanisk årsag i Naturen, så var Newton, som af alle mennesker havde god ret til at stole på sine deduktioner og synspunkter, ikke desto mindre tvunget til at forlade denne ide med nogensinde at forklare, den oprindelige impuls der blev givet til millioner af kloder, ved lovene i *kendt* Natur og dens Materielle kræfter. Han anerkendte fuldt ud de begrænsninger som adskiller de naturlige Kræfters aktivitet fra INTELLIGENSERNES som sætter de uforanderlige love i orden og aktivitet. Og hvis NEWTON var nødt til at opgive sådant et håb, hvem af de moderne materialistiske pygmæer har så retten til at sige: "Jeg ved bedre"?

For at blive fuldkommen og forståelig, så er en kosmogonisk teori nødt til at begynde med en ur Substans, spredt gennem det uudgrundelige Rum, *af en intellektuel og guddommelig Natur*. Denne substans må være Sjælen og Ånden, Syntesen og det *Syvende Princip* i det manifesterede Kosmos, og, for at tjene som en åndelig *Upadhi* for denne, så må der være det sjette, dets vehikel — så at sige, *ur fysisk stof*, selv om dets natur altid vil undslippe vores *normale* begrænsede sanser. Det er let for en astronom, hvis denne er begavet med en forestillingsevne, at bygge en teori over universets fremkomst ud af kaos, ved ganske enkelt at tillægge det mekaniske principper. Men sådan et univers vil altid, med hensyn til dets videnskabelige menneskelige skaber, vise sig at være et Frankenstein's monster; det vil lede ham ud i endeløse vanskeligheder. Brugen af mekaniske love alene vil aldrig bære spekulanten ovenfor den objektive verden; ej heller vil den afsløre Kosmos' oprindelse og endelige skæbne for mennesker. Det er

* "Five Years of Theosophy," pp. 249-50. Art. "Do the Adepts deny the Nebular Theory?"

så vidt nebular teorien har ført Videnskaben. I ædruelig fakta og sandhed er denne teori Æterens tvillingesøster, og begge er nødvendighedens afkom; en lige så uundværlig med hensyn til at redegøre for lysets transmission, som den anden er med hensyn til at forklare problemet om de solare systemers oprindelse. Spørgsmålet med hensyn til dem er, hvordan det samme homogene stof* ved at adlyde Newton's love, kunne føde legemer — sole, planeter, og deres satellitter — underlagt identiske betingelser for bevægelse og dannet af sådanne heterogene elementer.

Har nebular teorien hjulpet med at løse problemet, selv hvis den kun tillægges de legemer som betragtes som hvilende og materielle? Vi siger helt bestemt ikke. Hvilke fremskridt er gjort siden 1811, da Sir W. Herschell's papir, ved først at præsentere sandhederne baseret på observation og at vise eksistensen af nebular stof, fik Royal Society's "Sønner" til at "råbe af glæde"? Siden den gang har en endnu større opdagelse, ved spektrum analyse, tilladt verificeringen og bekræftelsen af Sir W. Herschell's formodning. Laplace krævede en slags oprindeligt "verdens stof" for at bevise ideen om progressiv verdens-evolution og vækst. Her er den, som den blev tilbudt for to tusinder af år siden.

"Verdens stoffet," nu *nebulae*, var kendt tilbage i den fjerneste oldtid. Anaxagoras lærte at, efter at have differentieret, så forblev de efterfølgende heterogene substansers blandinger bevægelsesløse og uorganiserede, ind til "Sindet" — vi siger, Dhyan Chohanernes kollektive legeme — til sidst begyndte at arbejde på og kommunikerede bevægelse og orden til det (*Aristotle's "Physica," viii, 1.*) Teorien tages nu frem i dens første del, den med hensyn til at *ethvert* "Sind" som blander sig med den bliver afvist. Spektrum analyse afslører eksistensen af nebulaer dannet udelukkende af gasser og lysende dampe. Er dette det oprindelige nebular stof? Spektrene afslører, siges det, stoffets fysiske tilstande som udstråler cosmisk lys. De opløselige og uopløselige nebulaers spektre vises som fuldkommen forskellige, hvor de sidstnævntes spektre viser at deres fysiske tilstand er af glødende gas eller damp. De lysende linjer for en nebula afslører eksistensen af hydrogen i den, og eksistensen af andre materielle substanser kendte og ukendte. Det samme i Solens og stjerners atmosfærer. Dette fører til den direkte udledning at en stjerne dannes af en nebula's kondensering; derfor, at selv metallerne på jorden dannes

* Havde astronomerne i deres nuværende stadie af viden, ganske enkelt holdt fast i Laplace hypotese, som ganske enkelt var dannelsen af det planetariske system, så kunne det med tiden måske have resulteret i en approksimeret sandhed. Men de to dele af det generelle problem, det med dannelsen af universet, eller dannelsen af solene og stjernerne fra det ur stoffet, og så udviklingen af planeterne rundt om deres sol, hviler på helt anderledes sandheder i naturen og betragtes endda som sådan af videnskaben selv. Der er de modsatte poler for væren.

på grund af kondenseringen af hydrogen eller et eller andet oprindeligt stof, en eller anden forfader fætter til "helium," måske, eller et endnu ukendt stof? *Dette støder ikke imod de okkulte læresætninger.* Og det er problemet som kemien søger at løse; og den må før eller senere få succes med opgaven, når den, *nolens volens* gør det, godtager den den esoteriske lære. Men når dette virkelig sker, så vil den dræbe nebular teorien sådan som den nu fremstår.

Imens kan Astronomien, hvis den skal betragtes som *en nøjagtig* videnskab, ikke på nogen måde godtage, den nuværende teori om stjernernes afstamning — selv hvis okkultismen gør det på sin egen måde, da den forklarer denne afstamning på en anden måde — fordi astronomien *ikke* har *et enkelt fysisk eksempel* at vise med hensyn til den. Astronomien kunne komme Kemien i forkøbet ved at bevise eksistensen af den sandhed, hvis den kunne vise en planetarisk nebula der udviser et spektrum med tre eller fire lysende linjer, gradvist kondensere og transformere til en stjerne, med et spektrum dækket overalt med et antal mørke linjer. Men "spørgsmålet om nebulaens variabilitet, selv med hensyn til deres form, er stadigvæk en af Astronomiens mysterier. Dataene fra observationer siddet inde med indtil nu er af alt for nylig en oprindelse, for usikre til at tillade os at bekræfte noget som helst." (*Cosmogonical Hypotheses of Wolf.*)

Siden opdagelsen af spektroskopet, har dets magiske kraft kun afsløret en eneste transformering af en stjerne af denne type for dens adepter; og selv denne viste det direkte modsatte af hvad som der er behov for til fordel for nebular teorien; nemlig — *en stjerne transformerende sig til en planetarisk nebula.* Som fortalt i *The Observatory* (Vol. I., p. 185), så udviste den midlertidige stjerne som fremkom i konstellationen Cygnus, i November, 1876, opdaget af J.F.J. Schmidt, et spektrum brudt af meget brillante linjer. Gradvist, forsvandt det kontinuerte spektrum og de fleste af linjerne, til sidst efterladende en enkelt lysende linje, som fremstod at sammenfalde med den grønne linje i nebulaen.

Selv om denne metamorfose ikke er uforenelig med hypotesen om stjernernes nebular oprindelse, så hviler dette enkeltstående tilfælde ikke desto mindre ikke på nogen som helst organisation, mindst af alt på direkte observation. Hændelsen kan skyldes mange andre årsager. Siden astronomer er tilbøjelige til at mene at vores planeter har tendens hen mod nedfald til Solen, hvorfor skulle denne stjerne ikke have gået op i lys lue på grund af en kollision med sådanne nedfaldne planeter, eller, som mange foreslår, en kollision med en komet? Under alle omstændigheder, så taler det eneste tilfælde med stjerne-transformation siden 1811 ikke for nebular teorien. Desuden, med hensyn til spørgsmålet om denne teori, som med alle andre, så er astronomerne uenige.

I vores egen tidsalder, var det Buffon, før Laplace nogensinde havde tænkt på det, som, i høj grad var slået af planeternes identitet i deres bevægelse, der var den første til at forslå hypotesen om at planeterne og deres satellitter havde deres oprindelse i

Solens favn. Straks efter, opfandt han en speciel komet med henblik på formålet, som formodedes ved et kraftfuld skævt stød at have revet den nødvendige mængde stof ud i forbindelse med deres dannelse. Laplace gav "kometen" sin ret i hans "*Exposition du Système du Monde.*" (Note VII.) Men ideen blev slået ned på og endda forbedret ved undfangelsen af den alternative evolution af planter fra Solens centrale masse, planeter *tilsyneladende* uden vægt eller indflydelse på bevægelsen af de synlige planeter — og lige så tydeligt uden nogen eksistens større end ligheden med Moses i månen.

Men den moderne teori er også en variation over systemerne redegjort for af Kant og Laplace. Begges ide var at, ved tingenes oprindelse, var alt det stof som nu indgår i de planteriske legemers sammensætning spredt ud over alt i rummet udgjort af solsystemet — og endda udenfor det. Det var en nebula med ekstrem lille tæthed, hvis kondensering, ved en mekanisk metode som hidtil aldrig er blevet forklaret, gradvist gav fødsel de til forskellige legemer i vores systemer. Dette er den oprindelige nebular teori, en *ufuldkommen* og alligevel troværdig gentagelse — et kort kapitel fra det store bind om universel *esoterisk* kosmogoni — fra læresætningerne i Den Hemmelige Lære. Og begge systemer, Kant's og Laplace's, adskiller sig meget fra den moderne teori, redundant med modstridende *under*-teorier og fantasifulde hypoteser.

"*Komet-stof's essens og det som udgør stjernernes essens er fuldstændig forskellig fra nogen af de kemiske eller fysiske karakteristika som Vestlig Videnskab nu er bekendt med.* Mens spektroskopet har vist den sandsynlige lighed med jordisk og siderisk substans (på grund af *det jordiske lys's kemiske aktivitet* i opfangede stråler), så er de kemiske aktiviteter, særegne for forskellige fremskredne kugler i rummet, ikke blevet detekteret, ej heller bevist at være identiske med de som er observeret på vores egen planet" — siger Lærerne (*op. cit.*). Hr. Crookes siger næsten det samme i fragmentet citeret fra hans foredrag, "*Elements and Meta-Elements.*"

"I sin yderste konsekvens," observerer C. Wolf,* "kunne nebular hypotesen til sin fordel, med hensyn til W. Herschell, vise eksistensen af planetariske nebulae i forskellige grader af kondensering, og af spiral nebulae, med kerner af kondensering i grenene og centrene. † Men, viden om båndet som forener nebulaerne til stjernerne nægtes os endnu; og da vi mangler direkte observation, så forhindres vi endda i at etablere den via analogien i kemisk sammensætning."

Det er tydeligt at selv hvis videnskabsfolk, ved at tilsidesætte

* Medlem af instituttet, Observatoriet for Astronomi, Paris, "Cosmogonical Hypotheses."

† Men spektre fra disse nebulae er aldrig blevet påvist. Når de *findes* med lysende linjer, først da kan de angives.

den vanskelighed som opstår for dem ved sådan en ubestridelig variation og heterogenitet for stof i sammensætningen af nebulæ, sammen med de gamle, godtog, at oprindelsen til alle de synlige og usynlige himmelske legemer må søges efter i et homogent ur verdens-stof, i en slags FØR-*protyle*,* — så er det indlysende at dette ikke vil sætte en stopper for deres rådvildhed. Med mindre de også godtager at vores aktuelle synlige Univers kun er *Sthula-Sharira*, det syvfoldige Kosmos', grove legeme, så vil de være nødt til at se et andet problem i øjnene; især hvis de løber risikoen at fastholde at dets nu synlige legemer er resultatet af kondenseringen af dette ene og enlige ur stof. For observationer alene viser dem at de aktiviteter som frembragte det aktuelle Univers er langt mere komplekse end det nogensinde kunne blive omfattet ved denne teori.

Først og fremmest, er der to adskilte klasser af *uopløselige* nebulæ, — sådan som Videnskaben selv lærer om det.

Teleskopet er ude af stand til at skelne mellem de to, men spektroskopet kan, og bemærker, derfor, en essentiel forskel mellem deres fysiske sammensætninger.†

"Nogle af disse," fortæller Wolf os, "har et spektrum med tre eller fire lysende linjer, andre et kontinuert spektrum. De første er gaslige, de andre dannes af et pulveragtigt stof. De førstnævnte må udgøre en reel atmosfære: det er blandt disse at Laplace solare nebula skal placeres. Den sidstnævnte danner et *ensemble* af partikler som kan betragtes som uafhængige, og hvis rotation adlyder den interne vægts

* Hr. Crookes' "Protyl" må ikke betragtes som det *primære* stof, hvor ud af Dhyān Chohanerne, i overensstemmelse med naturens uforanderlige love, væver vores solsystem. Denne *protyle* kan endda ikke være Kant's første *prima-materia*, som dette store sind så brugt ved dannelsen af verdenerne, og således ikke længere eksisterede i en udspredd tilstand. Det er en MELLEMLIGGENDE fase i den progressive differentiering af kosmisk substans fra dets normale udifferentierede tilstand. *Protyle* er derfor aspektet som stoffet antager i dens midterste passage frem til fuld objektivitet.

† "Spørgsmålet om nebulaernes opløselighed er ofte blevet præsenteret på en for bekræftende måde og helt i modsætning til de ideer som blev udtrykt af den hæderkronede eksperimentator med spektrene fra disse konstellationer — Hr. Huggins. Det siges, at enhver nebula hvis spektrum kun indeholder lysende linjer er gaslig, og derfor uopløselig; enhver nebula med et kontinuert spektrum må ende med at omdannes til stjerner set med et instrument af tilstrækkelig styrke. Denne antagelse er øjeblikkeligt i modstrid med de opnåede resultater, og spektroskop teorien. *Lyra* nebulaen, *Dumb-bell* nebulaen, den centrale region i Orion's nebula, fremstår uopløselige, og viser et spektrum af lysende linjer; *Canis Venatici* nebulaen er ikke opløselig, og giver et kontinuert spektrum. Sandelig, fordi, spektroskopet informerer os om stjernernes sammensatte stofs fysiske tilstand, men tilvejebringer os ingen bemærkninger om deres aggregations tilstande. En nebula dannet af gaslige kloder (eller endda af, svagt lysende kerner) omgivet af en kraftfuld atmosfære) ville give et spektrum af linjer og stadigvæk være opløselig; sådan synes tilstanden i Huggins' region i Orion nebulaen at være. En nebula dannet af fast formede eller væske partikler i en glødende tilstand, en sand sky, ville give et kontinuert spektrum men vil være *uopløselig*." (C. Wolf, *Cosmogonical Hypotheses*.)

love: sådan er nebulaerne antaget af Kant og Faye. Observationer tillader os at placere den ene som den anden ved selve oprindelsen til den planetariske verden. Men når vi søger at gå ovenfor og stige op til det oprindelige kaos som har frembragt totaliteten af de himmelske legemer, så er vi først nødt til at gøre rede for den aktuelle eksistens af disse to klasser af nebulæ. Hvis det oprindelige kaos var *en kold lysende gas*,* så kunne man forstå hvorfor sammentrækningen der resulterede fra tiltrækningen kunne have varmet den og gjort den lysende. Vi er nødt til at forklare gassens kondensering til tilstanden af glødende partikler, hvis tilstedeværelse afsløres for os i visse nebulæ af spektroskopet. Hvis det oprindelige kaos var udgjort af sådanne partikler, hvordan passerede visse af deres portioner så ind i den gaslige tilstand, mens andre bevarede deres oprindelige tilstand?"

Sådan er synopsis for indsigelserne og vanskelighederne med hensyn til at godtage nebular teorien fremlagt af den lærde Franskmand, som afslutter hans interessante kapitel ved at erklære at: —

"Den første del af det Kosmogoniske problem, — hvad er det oprindelige stof fra kaos; og hvordan gav dette stof fødsel til solen og stjernerne? — forbliver således ind til den dag i dag i DOMÆNET FOR ROMANCE OG DEN BLOTTE FORESTILLINGSEVNE."†

Hvis dette er Videnskabens sidste ord om dette emne, hvorhen skulle man så vende sig for at lære om hvad nebular teorien formodes at lære? Hvad, er teorien egentlig? Hvad den *er*, synes ingen at vide med sikkerhed. Hvad den *ikke er* — lærer vi fra den lærde forfatter i "World-Life." Han fortæller os at: —

(I.) Den "*er ikke en teori om Universets evolution . . . men kun og primært en genetisk forklaring om solsystemets fænomener, og som supplement en koordinering af de grundlæggende fænomener i det stellare og nebular firmament, så vidt som synet har været i stand til at gennemtrænge det.*"

(II.) "At den ikke anser Kometer som involverede i denne bestemte evolution som har frembragt solsystemet." (*Esoterisk doktrin gør.*)

(Den gør det, fordi, den også anerkender kometerne som former for kosmisk eksistens *koordineret med tidligere stadier af nebular evolution*; og den tildeler dem reelt *hovedsagelig til dannelsen af alle verdener.*)

(III.) "*At den ikke benægter en forudgående historie for lysende ild tåger*" — (i den Hæmmelige Lære det *sekundære* stadie for evolution) "og gør ikke noget krav på at have nået en absolut begyndelse." Og tillader

* Se Stanza III. om "Lyd, eller den kolde Flamme," og Kommentar Nummer 8, hvor det er forklaret at "moderen" (Chaos) er en kold Ild, en kølig Udstråling, farveløs, formløs, uden enhver kvalitet. "Bevægelse er den Ene Evige *er*, og indeholder potentialiteter for enhver kvalitet i de Manvantariske Verdener," siges det.

† *Hypothèses Cosmogoniques*, C. Wolf, 1886.

endda at denne "ild tåge kan have eksisteret førhen i en kold, ikke-lysende og *usynlig* tilstand"

(IV.) "Og til sidst at: den ikke bekender sig til opdagelsen af tingenes OPRINDELSE, *men kun et stadie i den materielle historie*" efterladende "filosoffen og teologen så frie som de altid har været til at søge efter oprindelsen til tilstandene for væren."*

Men det er ikke alt. Selv den største filosof i England — Hr. Herbert Spencer — bevæbnede sig selv imod den groteske teori ved at sige at (a) "Problemet med eksistens er ikke løst" ved den; (b) nebular hypotesen "kaster intet lys på oprindelsen til udspreddt stof," og (c) at "nebular hypotesen (sådan som den nu er fremlagt) indebærer en Første Årsag." †

Vi er bange for, at det sidstnævnte, er mere end vores moderne fysikere har regnet med. Således, synes det at den stakkels "hypotese" næppe kan finde hjælp eller bekræftelse i metafysikernes verden.

Betragtende alt dette, mener Okkultisterne at de har en ret til at fremlægge *deres* filosofi, uanset hvor misforstået og udstødt den måtte være for nuværende. Og de hævder at denne fejl hos videnskabsfolkene med hensyn til at opdage sandheden udelukkende skyldes deres materialisme og foragt for transcendentale videnskaber. Alligevel, kan der stadigvæk være nogen håb tilbage for fremtiden, selv om de videnskabelige sind i vores århundrede er så langt fra den sande og korrekte doktrin om Evolution som nogensinde, eftersom vi finder en anden stor videnskabsmand give os et svagt glimt af den.

I en artikel i *Popular Science Review* (Vol. XIV., p. 252) om "Recent Researches in Minute Life," oplever vi Hr. H. J. Slack, F.C.S., Sec. R.M.S., sige: "Der er en indlysende konvergens indenfor alle videnskaber, fra fysik til kemi og fysiologi, hen imod *en eller anden* doktrin for evolution og udvikling, hvor i Darwinismens fakta *vil udgøre en del*, men hvilket ultimativt aspekt denne doktrin vil følge, er der kun lidt, hvis noget bevis på, og *måske den ikke ville blive dannet af det menneskelige sind førend metafysiske så vel som fysiske efterforskninger er meget mere avancerede.*"

Dette er sandelig en glædelig prognose. Den dag *kan*, så, komme hvor den "Naturlige Udvælgelse," som lært om af Hr. Darwin og Hr. Herbert Spencer, kun vil udgøre *en del*, i dens ultimative modifikation, af vores Østlige Evolutions doktrin, som vil være Manu og Kapila *esoterisk forklaret*.

* "World-Life," p. 196.

† Westminster Review, XX., July 27, 1868.

XIV.

KRÆFTER — BEVÆGELSESELLER INTELLIGENSERS
TILSTANDE?

DETTE er, så fysisk videnskabs sidste ord op til nutiden, år 1888. Mekaniske love vil aldrig være i stand til at bevise ur stoffets homogenitet, undtagen udledende og som en desperat nødvendighed, når der ikke vil være nogen anden mulighed — som i tilfældet med Æter. Moderne Videnskab er kun sikker indenfor sit eget domæne og region; indenfor vores solsystems fysiske grænser, udenfor hvilket alting, hver partikel af stof, er forskellig fra stoffet det kender: et stof som eksisterer i en tilstand som Videnskaben ikke kan danne nogen ide om. Dette stof, som virkeligt er homogent, er ovenfor menneskelig opfattelse, hvis opfattelsen kun holdes nede i fem sanser. Vi føler dens virkninger gennem disse INTELLIGENSER som er resultaterne af dets ur differentiering, som vi navngiver Dhyan-Chohaner; i de Hermetiske værker kaldt de "Syv Herskere," de som i Pymander, den "Guddommelige Tanke," refereres til som de Byggende Kræfter, og som Asklepios kalder de "Himmelske Guder." Dette stof — den virkelige ur substans, noumenonet for alt det "stof" vi kender, — er selv nogle astronomer blevet ledt til at tro på, og i fortvivlelse over muligheden for nogensinde at gøre rede for rotation, tyngdekraft, og oprindelsen til nogen af de mekaniske fysiske love — med mindre disse *Intelligenser* bliver godtaget af Videnskaben. I det ovenfor citerede værk om astronomi, af Wolf,* tilslutter forfatteren sig fuldt ud Kant's teori, og den sidstnævnte minder, hvis ikke i dens generelle aspekter, så i det mindste nogle af dens karakteristika, en stærkt om visse esoteriske læresætninger. Her har vi verdenssystemet *genfødt fra dets asker*; gennem en nebula; emanationerne fra legemerne, som er døde og opløste i Rummet — resultanten for det solare centers *udglødning* genanimeret af planeternes antændelige stof. I denne teori, som er genereret og udviklet af en ung mands hjerne knapt fem-og-tyve år gammel, som aldrig havde forladt sit fødested, en lille by i det Nordlige Preussen (Königsberg), der kan man næppe fejle i enten at anerkende en ydre inspirerende kraft, eller den *reinkarnation* som Okkultisterne ser i det. Den udfylder en kløft som Newton, med alt sit geni, fejlede i at bygge bro over. Og med sikkerhed, er det vores oprindelige stof, Akâsa, som Kant havde i tankerne, da han foreslog at løse Newton's vanskelig og hans mangel med hensyn at forklare, den oprindelige impuls indgivet planeterne af de naturlige kræfter, ved postuleringen af en universel gennemtrængende oprindelig substans. For som han bemærker i kapitel viii., hvis det først indrømmes at stjernernes og planeternes fuldkomne harmoni og

* "LES HYPOTHESES COSMOGONIQUES. *Examen des Théories Scientifiques modernes sur l'Origine des Mondes, suivi de la Traduction de la Théorie du Ciel de Kant.*"

deres omløbs planers sammenfald beviser eksistensen af en naturlig årsag, som således ville være den primære årsag, "denne årsag *kan ikke virkelig være stoffet som i-dag udfylder de himmelske rum.*" Det må være det som oprindeligt fyldte rummet — var rummet — hvis bevægelse i differentieret stof var oprindelsen til de sideriske legemers reelle bevægelser; og som, "*ved at kondensere sig selv i de selv samme legemer, således forlod rummet som betragtes som tomrum i-dag.*" Med andre ord, er det det samme stof som planterne og kometerne, og Solen selv, nu udgøres af, og som, ved i sin oprindelse at have omdannet sig selv til disse legemer, har bevaret dets iboende kvalitet for bevægelse; en kvalitet, som nu centreret i deres kerner, styrer al bevægelse. Der er behov for en meget lille ændring af ordene, og nogle få tilføjelser, for at gøre dette til vores Esoteriske Doktrin.

Den sidstnævnte lærer at det er dette oprindelige, ur guddommelige og intelligente, *prima materia*, den direkte emanation af det Universelle Sind — *Daiviprakriti* (det guddommelige lys emanerende fra *Logosen* *) — som dannede kernerne for alle "selv-bevægende" kloder i Kosmos. Det er den grundlæggende, altid-tilstedeværende bevægende-kraft og livs-princip, den vitale sjæl for sole, måner, planeter, og endda for vores Jord. Den førstnævnte latent: den sidste aktiv — den usynlige Hersker og guide af det grove legeme tilknyttet til, og forbundet med, dens Sjæl, som når alt kommer til alt, er den åndelige emanation, af disse respektive planetariske Ånder.

En anden helt okkult doktrin er Kant's teori, om at det stof som andre planeters beboere og dyr dannes af er af *en lettere og mere subtil natur og af en mere fuldkommen kropsbygning i forhold til deres afstand fra Solen.* Den sidstnævnte er for fyldt med Vital Elektricitet, fra det fysiske, livs-givende princip. Derfor er menneskerne på Mars mere ætereale end vi er, mens de fra Venus er med et grovere, men langt mere intelligent, hvis mindre spirituel.

Den sidste doktrin er ikke helt vores — alligevel er disse Kantiske teorier lige så metafysiske, og lige så transcendentale som enhver okkult doktrin; og mere end én Videnskabsmand, ville hvis han *turde* tale ud fra sit sind, godtage dem sådan som Wolf gør. Fra dette Kantiske sind og sjæl om Solene og Stjernerne til MAHAT (sind) og Prakriti i Purânaerne, er der kun et skridt. Når alt kommer til alt, så vil Videnskabens godtagelse af dette kun være en godtagelse af en naturlig årsag, uanset om den ville eller ikke ville strække dens tro til sådanne metafysiske højder. Men så er *Mahat*, SINDET, en "Gud," og fysiologien godtager kun "sind" som en midlertidig funktion i den materielle hjerne, og intet mere.

Materialismens Satan ler nu ligeligt af alle, og benægter det synlige så vel som det usynlige. Ved kun at se egenskaber iboende stof ved lys, varme, elektricitet, og endda i *livets fænomen*, så ler

* Hvis "Lys" vi kalder *Fohat*.

den når som helst livet kaldes VITALT PRINCIP, og håner ideen om dets være uafhængigt af og adskilt fra organismen.

Men de videnskabelige opfattelser er her igen forskellige som i alt muligt andet, og der er mange videnskabsfolk som godtager synspunkter magen til vores. Betragt, for eksempel, det Dr. Richardson, F.R.S. (andre steder citeret uddybende) siger om dette "Vitale princip," som han kalder "nerve æter" ("*Popular Science Review*," Vol. 10):—

"Jeg taler kun om en veritabel *materiel agent*, forfinet, kan den være, for verden i generel forstand, men *virkelig og substantiel*: en agent med kvaliteter som vægt og størrelse, en agent modtagelig for kemisk kombinerings, og derved for forandring af fysisk tilstand og forhold, en agent passiv i dens aktivitet, altid bevæget, det vil sige, ved indflydelser adskilt fra det selv,* adlydende andre indflydelser, en agent som ikke besidder en initiativtagende kraft, ingen *vis eller energia naturæ*,† men som stadig spiller en meget vigtig, hvis ikke en primær rolle i frembringelsen af de fænomener der resulterer fra aktiviteten af *energeia'en* på synligt stof" (p. 379).

Da Biologi og Fysiologi nu, *in toto*, benægter eksistensen af et "vitalt princip," så er dette uddrag, sammen med de Quatrefages' godtagelse, en klar bekræftelse af at der er videnskabsmænd som har de samme opfattelser om "okkulte ting" som teosoffer og okkultister har. Disse anerkender et adskilt vitalt princip uafhængig af organismen — materiel, selvfølgelig, *da en fysisk kraft ikke kan adskilles fra stof*, men fra en substans eksisterende i en tilstand ukendt af Videnskaben. *Livet er for dem noget mere end den blotte interaktion af molekyler og atomer*. Der er et vitalt princip uden hvilket molekylære kombinationer nogensinde kunne have resulteret i en levende organisme, mindst af alt i det såkaldte "uorganiske" stof på vores bevidsthedsplan.

Med "molekylære kombinationer" menes, selvfølgelig, de for de nuværende illusoriske sansninger af stof, hvis stof kun forøges i energi niveau, på dette, vores plan. Dette er hovedpunktet som striden vedrører.‡

* Dette er en fejl, som indebærer en materiel agent, adskilt fra de indflydelser som bevæger den, *dvs.*, blindt stof og måske "Gud" igen, hvorimod dette ENE Liv er selve Guden og Guderne "I sig selv."

† Denne samme fejl.

‡ "Er *Jivaen* en myte, som videnskaben siger, eller er den ikke?" spørger nogle Teosoffer, svingende mellem materialistisk og idealistisk Videnskab. Vanskeligheden med hensyn til virkelig at opfatte esoteriske problemer med hensyn til "stoffets ultimative tilstand" er igen det *objektives* og det *subjektives* gamle vanskelighed. Hvad er stof? Er stoffet for vores nuværende objektive bevidsthed andet end vores SANSEINDTRYK? Sandt, sanseindtrykkene får vi *ude fra*, men kan vi virkelig (undtagen i udtryk for fænomener) tale om det "grovt stof" på dette plan som en entitet adskilt fra og uafhængig af os? Til alle sådanne argumentationer svarer Okkultisterne: Sandt, i *virkeligheden* er stof ikke uafhængig af, eller eksisterende udenfor, vores sansninger. Mennesket er en *illusion*: indrømmet. Men eksistensen og realiteten af andre, endnu mere illusoriske, men ikke mindre *virkelige*, entiteter end vi er, er ikke en påstand som gøres mindre, men snarere bestyrkes af denne doktrin indenfor Vedantisk og endda Kantisk Idealisme.

Således er Okkultisterne ikke alene i deres trosopfattelser. Ej heller er de så tåbelige, når alt kommer til alt, endda at afvise selv "tyngdekraften" hos moderne Videnskab sammen med andre *fysiske* love, og i stedet godtage *tiltrækning* og frastødning. De ser, desuden, i disse to modsatrettede Kræfter kun de to *aspekter* af den universelle enhed, kaldt "MANIFESTERENDE SIND"; i hvis aspekter, Okkultismen, gennem dets store Seere, opfatter en utallig Hærskare af operative Væsner: Cosmiske Dhyan-Chohaner, Entiteter, hvis essens, i dens *duale* natur, er Årsagen til alle jordiske fænomener. For denne essens er sam-substantiel med det universelle Elektriske Ocean, som er LIV; og ved at være dual, som nævnt — positiv og negativ — er det denne dualitets emanationer som nu handler på jorden under betegnelsen "bevægelses tilstande"; selv *Kraft* er blevet forkasteligt som et ord, af frygt for at det skulle lede nogen, endda i tanken, til at adskille den fra stof! Den er, som Okkultismen siger, de *duale virkninger* fra den *duale* essens, som nu kaldes centripetale og centrifugale kræfter, negative og positive poler, eller polaritetet, varme og kulde, lys og mørke, osv., osv.

Og det hævdes at selv de Græske og Romersk Katolske Kristne, er mere viise, når de tror som de gør — selv hvis de blindt forbinder og sporer dem alle til en atropomorfisk gud — på Engle, Ærkeengle, Archonger, Serfaer, og Morgen-Stjerner: på, kort sagt, alle disse teologiske *Deliciæ humani generis*, som hersker over de cosmiske elementer, end Videnskaben er, i dens manglende tro på dem alle sammen, og udbredelse af dens mekaniske Kræfter. For disse handler meget ofte med mere end menneskelig intelligens og relevant anvendelighed. Ikke desto mindre, nægtes denne intelligens og tillægges blind tilfældighed. Men, lige som De Maïstre havde ret til at kalde tyngdekraftens lov blot et ord som erstattede "den ukendte ting" (*Soirées*), så har vi ret til at tillægge den samme bemærkning til alle de andre af Videnskabens *Kræfter*. Og hvis det protesteres at Greven var en glødende Romersk Katolik, så kan vi citere Le Couturier, som en lige så glødende materialist, som sagde det samme, lige som Herschell gjorde og mange andre. (*Se Musée des Sciences, August, 1856.*)

Fra *Guder* til *mennesker*, fra *Verdener* til *atomer*, fra en stjerne til et tælle-lys, fra Solen til det ringeste organiske væsens vitale varme — er verdenen med Form og Eksistens en umådelig kæde, hvis led alle er forbundne. Loven om Analogi er den første nøgle til verdens-problemet, og disse led er nødt til at blive studeret koordinerende i deres okkulte relationer til hinanden.

Når, den Hemmelige Lære, derfor — ved at postulere at konditioneret eller begrænset rum (lokation) ikke har nogen reel væren undtagen i denne verden med illusion, eller, med andre ord, i vores opfattelsesevner — lærer at enhver i de højere, så vel som de lavere verdener, er sammenblandet med vores egen objektive verden; at millioner af ting og væsner er med hensyn

til lokalisering, rundt om os og *indeni* os, lige som vi er rundt om, og i dem; det er ingen metafysisk talemåde, men en ædruelig sandhed i Naturen, uanset hvor uforståelig for vores sanser.

Men man er nødt til at forstå Okkultismens fraseologi før man kritiserer hvad den påstår. For eksempel, afviser Doktrinen (lige som Videnskaben gør det, i en henseende) at bruge ordene "ovenfor" og "nedenfor," "højere" og "lavere," i reference til de *usynlige* sfærer, som værende uden betydning. Selv udtrykkene "Øst" og "Vest" er kun konventionelle, kun nødvendige med hensyn til at hjælpe vores menneskelige opfattelser. For, selv om Jorden har sine to fastlagte punkter i polerne, Nord og Syd, er både Øst og vest alligevel variable relativt til vores position på Jordens overflade, og som en konsekvens af dens rotation fra Vest mod Øst. Derfor, når "*andre verdener*" nævnes — uanset bedre eller værre, mere åndelige eller endnu mere materielle, dog begge usynlige — så lokaliserer Okkultisten ikke *disse sfærer* enten *udenfor* eller *indenfor* vores Jord, sådan som teologerne og poeterne gør; for deres lokalisering er ingen steder i rummet der er *kendt* af, og opleves af, den profane. De er, så at sige, sammenblandet med vores verden — gennemtrængende den og gennemtrænges af den. Der er millioner og millioner af verdener og firmamenter synlige for os; der er for os endnu større antal ovenfor de som er synlige for teleskopet, og mange af den sidstnævntes slags tilhører ikke vores *objektive* sfære for eksistens. Selv som usynlige som om de var millioner af mil ovenfor vores solsystem, er de alligevel med os, nær os, *indeni* vores egen verden, lige så objektive og materielle for deres respektive beboere som vores er for os. Men, på den anden side, så er disse verdener relation til vores ikke en serie af æg-formede bokse lukket inde i hinanden, lige som legetøjet kalde Kinesiske æsker; hver af dem hører fuldkommen under dens egne specielle love og tilstande, uden nogen direkte relation til vores sfære. Beboerne af disse, kan efter alt hvad vi ved, som allerede sagt være, eller føle, passere *gennem* og *rundt* om os som gennem tomt rum, og selve deres beboelser og lande blive inter-blandet med vores, dog uden at forstyrre vores syn, fordi vi endnu ikke har evnerne til at opfange dem. Ved deres åndelige syn så er nogle Adepter, og endda nogle seere og sensitive, alligevel uanset det er i en større eller mindre grad, altid i stand til at skelne, tilstedeværelsen og den tætte nærhed i forhold til os af Væsner der tilhører andre sfærer af liv. De fra de højere (åndelige) verdener, kommunikerer kun med de jordiske dødelige som stiger op til dem, gennem individuelle anstrengelser, til det højere plan som de okkuperer. . . .

"*Bhumi's* (JORDENS) SØNNER BETRAGTER *Deva-lokaernes* (ENGLE-SFÆRERNES) SØNNER SOM DERES GUDER; OG SØNNERNE FRA DE LAVERE KONGERIGER SER OP TIL *Bhumi's* MENNESKER, SOM TIL DERES *devaer* (GUDER); MENNESKET ER UVIDENDE OM DET I DERES BLINDHED. . . . DE (*mennesker*) SKÆLVER

FORAN DEM MENS DE BRUGER DEM (*til magiske formål*). . . . DEN FØRSTE RACE AF MENNESKER VAR DE FØRSTNÆVNTES "*Sind-fødte sønner*." DE (*pitrierne og devaerne*) ER VORES FORFÆDRE. . . . (*Bog II. fra Kommentaren til DZYAN's Bog.*)

Såkaldte "Uddannede folk," håner ideen om Sylfer, Salamandre, Undiner, og Gnomer; videnskabens folk anser enhver omtale af sådan overtro som en fornærmelse; og med en foragt for logik og almindelig sund fornuft, der ofte er den "anerkendte autoritets" forret, så tillader de dem, som det er deres pligt at instruere, at leve med den absurde opfattelse at der i hele Kosmos, eller i det mindste i vores egen atmosfære, ikke er nogen andre bevidste, intelligenteste væsner, undtagen os selv.* Enhver anden menneskehed (bestående af særskilte *menneskelige* væsner) end menneskeheden med to ben, to arme, og et hoved med menneskelige træk på det, vil ikke blive kaldt et menneske; selv om ordets etymologi vil synes at have kun lidt at gøre med væsnets generelle fremtræden. Således, mens Videnskaben strengt afviser selv muligheden af at der er sådanne (for os, generelt) usynlige væsner, så påvirkes Samfundet, mens de tror på det hele i *hemmelighed*, til at håne ideen offentligt. Den gennemhegler med munterhed sådanne værker, som *Count de Gabalis*, og undlader at forstå, at *åbenlys satire er den sikreste maske*.

Ikke desto mindre, eksisterer sådanne usynlige verdener virkelig. Beboet lige så tæt som vores egen er, så er de spredt gennem det umiddelbare Rum i et umådeligt antal; nogle langt mere materielle end vores egen verden, andre bliver gradvist æterealiserede ind til de bliver formløse og er lige som "*Åndedrag*." At vores fysiske øje ikke ser dem, er ikke noget grundlag for at nægte tro på dem; fysikere kan hverken se deres æter, atomer, ej heller "bevægelses tilstande," eller Kræfter. Alligevel anerkender de dem og lærer om dem.

Hvis vi, selv i den naturlige verden som vi er bekendt med, oplever at forhold der tilvejebringer en delvis analogi i forhold til det vanskelige koncept med hensyn til sådanne *usynlige* verdener, så synes der kun minimale vanskeligheder ved at anerkende muligheden af en sådan tilstedeværelse. En komets hale, som, selv om den tiltrækker vores opmærksomhed på grund af at den lyser, forstyrrer eller forhindrer alligevel ikke vores oplevelse af objekter, som vi opfatter gennem og ovenfor det, tilvejebringer det første springbræt hen mod et bevis på det samme. En komets hale bevæger sig hurtigt over vores horisont, og vi ville ikke føle den, ej heller opfatte dens passage, hvis ikke for den lysende funklen, ofte kun opfattet af nogle få interesserede i fænomenet, mens enhver anden forbliver udvidende om dens tilstedeværelse og passage *gennem*, eller på tværs, af en del af vores klode. Dens hale kan være, eller er ikke, en integral del af kometens væsen, men dens finhed tjener

* Selv spørgsmålet om flertallet af verdener beboet af sansende væsner afvises eller tilnærmes med den største forsigtighed! Og alligevel se hvad den store astronom, Camille Flammarion, siger i hans "*Pluralité des Mondes*."

vores formål som en illustration. Sandelig, er det ikke et spørgsmål om overtro, men ganske enkelt et resultat af transcendental videnskab, og endnu mere af logik, at anerkende eksistensen af verdener dannet af et endnu mere forfinet stof end en komets hale. Ved at benægte en sådan mulighed, så har Videnskaben i det seneste århundrede spillet kortene i hænderne på, ikke hverken filosofi ej heller sand religion, men ganske enkelt på dem indenfor teologien. For bedre at være i stand til at disputere mangfoldigheden af endda materielle verdener, en tanke-opfattelse som er uforenelig blandt mange gejstlige med Biblens lære og doktriner, så var Maxwell nødt til at bagtale Newton's baggrund, og prøve at overbevise hans offentlighed om at principperne indeholdt i den Newtonske filosofi er de "som ligger grundstenen for alle ateistiske systemer." (*Se Vol. II., "Plurality of Worlds."*)

"Dr. Whewell bestred verdenernes mangfoldighed ved at appellere til videnskabeligt bevis," skriver Professor Winschell.† Og selv hvis muligheden for beboelse i de fysiske verdener, på fysiske planeter, og fjerne stjerner som skinner over vores hoveder i myriader bestrides så meget, hvor lille en chance er der for en godtagelse af usynlige verdener indenfor vores eget tilsyneladende gennemsigtige rum!

Men, hvis vi kan forestille os en verden (for *vores sanser*) bestående af stof og endnu mere forfinet end en komets hale, derfor med beboere i den som er lige så ætereale i proportion med *deres* klode, som vi er i sammenligning med *vores* klippefyldte, hårdskorpet jord, så er det ikke et under at vi ikke opfatter dem, ej heller sanser deres tilstedeværelse eller endda deres eksistens. Men, på hvilken måde er ideen i modsætning til videnskaben? Kan mennesker og dyr, planter og klipper, ikke formodedes at være begavet med et helt andet sæt sanser end dem vi er i besiddelse af? Kan deres organismer ikke fødes, udvikles, og eksistere, via andre love end de som styrer vores lille verden? Det er absolut nødvendigt at ethvert legemligt væsen skal iklædes "skindtøj" lige som dem Adam og Eva blev givet i legenden i Første Mosebog? Vi fortælles, imidlertid, af mere end en videnskabsmand at legemlighed "kan eksistere under meget divergerende tilstande."‡ Ved vi ikke via den

*Ikke desto mindre, vil det blive vist via Biblens egne vidnesbyrd, og via en så god Kristen teolog som Kardinal Wiseman, at denne mangfoldighed læres om både i det *Gamle* og det *Nye* Testamente.

† Se "The Plurality of the Worlds," hvor i listen af mange videnskabsfolk, som skrev for at bevise teorien, er angivet.

‡ Professor A. Winchell — der argumenterer om verdenernes mangfoldighed — foretager følgende bemærkninger: "Det er slet ikke usandsynligt at substanser af en ildfast natur kan blandes med andre substanser, for os kendte eller ukendte, med hensyn til at være i stand til at udstå langt større varme og kulde omskiftelser end det er muligt med jordiske organismer. Jordiske dyrs væv er ganske enkelt tilpasset jordiske tilstande. Alligevel finder vi her forskellige typer og arter af dyr tilpasset til ekstremt forskelligartede situationers prøvelser. . . . At et dyr skulle være firbenet eller

alt-benægtende videnskabs opdagelser at vi er omgivet af myriader af usynlige liv? Hvis disse mikrober, bakterier og the *tutti quanti* af de uendeligt små, er usynlige for os på grund af deres lille størrelser, kan der så rent faktisk ikke, i den anden ende af polen være væsner lige så usynlige på grund af kvaliteten af deres tekstur eller stof — i forhold til dets finhed? Med hensyn til komet stoffets virkninger, har vi så ikke omvendt et andet eksempel på en halvt synlig form for liv og stof? Sollysets stråle der kommer ind i vores lejlighed, afslører i sin passage myriader af små væsner som lever deres små liv og ophører med at være, uafhængigt og hovedløst uanset om de opfattes eller ikke af vores grovere materialitet. Og yderligere også med mikrober og bakterier og sådanne usynlige væsner i andre elementer. Vi passerede forbi dem, i disse lange århundreder med ensformig uvidenhed, efter at lampen for viden i de hedenske og højest filosofiske systemer var ophørt med at kaste dets skinnende lys på intolerancens og snæversynets tidsaldre i den tidlige Kristendom; og vi vil nu gerne passere forbi dem igen.

Og alligevel omgav disse *liv* os *den gang* som de gør det nu. De har arbejdet videre, adlydende deres egne love, og det er kun efterhånden som de gradvist blev afsløret af Videnskaben at vi er begyndt at tage dem i øjesyn, lige som virkningerne frembragt af dem.

tobenet er ikke noget som afhænger af nødvendighederne for opbygningen, eller instinkt, eller intelligens. At et dyr kun skulle besidde fem sanser er ikke en nødvendighed for opfattende eksistens. Der kan være dyr på jorden med hverken lugtesans ej heller smagssans. Det kan være væsner i andre verdener, og *endda på denne*, som besidder flere sanser end vi gør. Muligheden for dette er tydelig når vi betragter den høje mulighed for at andre egenskaber og andre eksistenstilstande ligger blandt ressourcerne i Kosmos, og endda jordisk stof. Der er dyr som opretholder deres liv hvor det rationelle menneske ville dø — i jorden, i floden, og havet" . . . (og hvorfor ikke *menneskelige* væsner med forskellig opbygninger, i sådanne tilfælde?) . . . "Ej heller er legemlig rationel eksistens konditioneret af varm blod, ej heller nogen temperatur som ikke forandrer stoffets form som organismen kan være sammensat af. *Der kan være intelligenser som er legemliggjorte* efter et koncept som ikke involverer processer for tilførsel, assimilering, og formering. Sådanne legemer vil ikke behøve daglig føde og varme. De kan være tabt i oceanets dyb, eller lagt på en stormfyldt klippe under en Arktisk vinters uvej, eller kastet i en vulkan i hundrede år, og alligevel bevare bevidsthed og tanke. Det er tænkeligt. Hvorfor kan psykiske naturer ikke være indesluttet i uforgængeligt flint og platin? Disse substanser er ikke længere væk fra intelligensens natur end kulstof, hydrogen, oxygen, og kalk. Men, ikke for at bære tanken til en sådan yderlighed (?), kunne høje intelligenser så ikke blive legemliggjort i skikkelser lige så uanfægtede med hensyn til ydre omgivelser som viismanden på de vestelige marker, eller mos fra Labrador, hjuldyrene som forblev tørre i årevis, eller bakteriesporer som overlever kogende vand. . . . Disse forslag fremlægges ganske enkelt for at påminde læseren om hvor lidt der kan argumenteres med hensyn til de nødvendige tilstande for intelligent, organiseret eksistens, ud fra standarden for legemliggjort eksistens fundet på jorden. Intelligens er, af naturen, lige så universel og lige så ensartet som Universets love. Legemer er kun intelligensens lokale tilpasning til særskilte modificeringer af universelt stof og Kraft." (*World-Life, or Comparative Geology*, pp. 496-498 og flg.)

Hvor længe har det taget verdenen, som den er nu, at blive som den er? Hvis det kan siges om kosmisk støv at noget af det fremkommer til den nuværende dag "*som aldrig har tilhørt jorden før*" ("*World-Life*"), hvor meget mere logisk er det ikke — at gennem de utallige tidsaldre og millioner af år som er rullet væk, siden støvet aggregerede og dannede kloden vi lever på rundt om dets *kerne* af oprindeligt *intelligent* stof — sådan som Okkultister gør — at tro på mange menneskeheder, adskillende sig fra den nuværende menneskehed, lige så meget som den der vil udvikle sig millioner af år senere derfor vil adskille sig fra vores racer, som fremkom for at forsvinde fra jordens overflade, sådan som vores egen vil. Disse oprindelige og langt-borte menneskeheder, der som geologerne mener det, ikke har efterladt noget synligt levn som bevis, benægtes. Alle spor efter dem er fejlet væk, og derfor har de aldrig eksisteret. Alligevel kan deres levn — sandt nok, meget få af dem — findes, og er nødt til at blive opdaget ved geologisk efterforskning. Selv, hvis de endda aldrig ville blive fundet, så er der ingen grund til at sige at intet menneske ikke nogensinde kunne have levet i disse geologiske tider, hvor til deres tilstedeværelse på jorden er tillagt. For deres organismer behøvede ikke varm blod, ingen atmosfære, ingen føde; forfatteren til "*World-Life*" har ret, og det er ikke et så *stort et ekstrem* at tro selv sådan som vi gør, på det som kan være, baseret på videnskabelige hypoteser, "psykiske naturer indesluttet i uforgængeligt flint og platin" ind til den dag i dag, lige som der var psykiske naturer indesluttet i former med ligelig *uforgængeligt* oprindeligt vand — vores femte races sande forfædre.

Når vi derfor, lige som i Bog II., taler om mennesker som beboede denne klode 18.000.000 år tilbage, så har vi hverken mennesket i vores nuværende race, ej heller de nuværende atmosfæriske love, termiske tilstande, osv. i tankerne. Jorden og menneskeheden, lige som Solen, Månen, og planeterne, har alle deres vækst, forandringer, udviklinger, og gradvise evolution i deres livs-perioder; de fødes, bliver babyer, børn, voksne kroppe, gror gamle, og dør til sidst. Hvorfor skulle *Menneskeheden* ikke også være underlagt denne universelle lov? Uriel siger til Enok: "Se, jeg har vist dig alle ting. Du ser Solen, Månen, og de som leder himlens stjerner, *som forårsager alle deres operationer*, sæsoner, og ankomster for at vende tilbage. . . . *I syndernes dage* vil årene blive afkortet . . . alting udført på Jorden vil blive omstyrtet . . . månen vil forandre sine love" . . . osv. (Ch. *lxxix*.)

"Syndernes dage" betyder dagene hvor stoffet vil være i dens fulde aktivitet på Jorden, og mennesket vil være nået højdepunktet af fysisk udvikling i statur og dyriskhed. Dette skete under Atlantidernes periode, omkring midterpunktet i deres Race (den 4'de), som blev druknet som profeteret af Uriel. Siden da begyndte mennesket at formindskedes i fysisk statur, styrke, og år, som det vil blive vist i

Bog II. Men da vi er i midter-punktet i vores *under-race* i den Femte Rod Race så er — kulminationen af materialitet i hver af dem — de dyriske tilbøjeligheder, selv om de er mere forfinet, derfor ikke mindre udviklet af den grund: og de er det hovedsageligt i de civiliserede lande.

§ XV.

GUDER, MONADER, OG ATOMER.

FOR nogle år siden bemærkede vi* at "den Esoteriske Doktrin udmærket kan kaldes 'tråd-doktrinen,' fordi den, lige som *Sutrâtman*, indenfor Vedanta filosofien,† passerer gennem og opstrenger alle de gamle religiøse filosofiske systemer sammen, og forener og forklarer dem alle." Vi siger nu at den gør mere. Den ikke kun forener de forskellige og tilsyneladende modstridende systemer, men den checker moderne nøjagtig videnskabs opdagelser, og viser at nogle af dem nødvendigvis må være korrekte, fordi de bekræftes i de gamle optegnelser. Alt dette vil, uden tvivl, blive anset for at være frygteligt uforskammet og respektløst, en veritabel *majestætsfornærmelse-Videnskabs* forseelse; ikke desto mindre er det en sandhed.

Videnskaben er, unægtelig, ultra-materialistisk i vores dage; men den finder sin berettigelse, i en henseende. Naturen opfører sig *in actu* altid esoterisk, og da den er, *in abscondito*, som Kabalisterne siger, kan den kun bedømmes af den profane gennem hendes udseende, og dette udseende er altid bedragerisk på det fysiske plan. På den anden side, afviser naturalisterne at sammenblande fysik med metafysik, kroppen med dens grundlæggende sjæl og ånd, som de foretrækker at ignorere. Dette er et spørgsmål om valg hos nogle, mens minoriteten meget fornuftigt stræber efter at udvide den fysiske videnskabs domæne ved ulovligt at træde ind i det metafysiske område, som er så usmageligt for nogle materialister. Disse videnskabsfolk er kloge i deres samtid. For alle deres vidunderlige opdagelser ville blive regnet for ingenting, og for altid forblive *hovedløse* legemer, med mindre de løfter stoffets slør og anstrenger deres øjne med hensyn til at se *ovenfor* det. Nu hvor de har studeret naturen, i dens fysiske rammes højde, længde, og bredde, så er det tiden til at fjerne skelettet til det andet plan og søge indeni de ukendte dybder efter den levende og virkelige entitet, efter dens *SUB-stans* — flygtigt stofs noumenon.

* "Det Syvfoldige Princip," art. i "Five Years of Theosophy," p. 197.

† Atman eller Ånden (det Åndelige SELV) der passerer som en tråd gennem de fem subtile legemer (eller principper, *Koshaer*) kaldes "tråd-sjælen," eller *Sutrâtman* i Vedantisk filosofi.

Det er kun ved at bevæge sig ad sådanne linjer at nogle af sandhederne, der nu kaldes "forkastet overtro," vil blive opdaget til at være sandheder og levn fra gammel viden og visdom.

En af sådanne "degraderende" opfattelser — ud fra den alt-benægtende skeptikers synspunkt — findes i den ide at Kosmos, ud over dets objektive planetariske beboere, dets menneskeheder i andre beboede verdener, er fyldt med usynlige, intelligente *Eksistenser*. De såkaldte Ærke-Engle, Engle og Ånder, i Vesten, kopier af deres prototyper, Dhyan-Chohanerne, Devaerne og Pitrierne, fra Østen, er ikke virkelige Væsner men fiktioner. På dette punkt er Materialistisk Videnskab ubønhørlig. For at støtte sin position, så omstyrter den sin egen aksiomatiske lov om ensartethed i naturens love, den med kontinuerthed, og alle de logiske sekvenser af analogier i evolutionen for væren. De profane masser spørges, og påvirkes til at tro på at Historiens akkumulerede vidnesbyrd, som endda viser Ateister fra gammel tid — så som Epikur og Demokrites — der troede på at *guder*, var falske; og at filosoffer som Sokrates og Platon, der hævdede deres eksistens, var entusiaster og tåber der tog fejl. Hvis vi kun baserer vores opfattelser på historiske grundlag, på legionerne af autoriteter blandt de mest eminente Viismænd, Neo-Platonister, Mystikere i alle tidsaldre, fra Pythagoras ned til de eminente Videnskabsfolk og Professorer i det nuværende århundrede, som, hvis de afviste "guder," i stedet tror på "ånder," skal vi så betragte sådanne autoriteter lige så svagtsindede og tåbelige som enhver Romersk Katolsk bonde, som tror på og beder til hans en gang menneskelige Helgen, eller Ærkeenglen Skt. Michael? Men er der ingen forskel mellem bondens tro og så på det Vestlige ophav til Middelalderens Rosenkreuzeres og Alkymisters? Er det sådan at Van Helmonterne, Kunratherne, Paracelsuserne og Agrippaerne, fra Roger Bacon ned til Skt. Germain, alle var blinde entusiaster, hysteriske eller fupmagere, eller er det håndfulden af moderne skeptikere — "tankens ledere" — som er fastkørt i negationens bedrag? Vores opfattelse, hælder til de sidstnævnte. Det ville sandelig være et *mirakel*, en helt unormal sandhed indenfor sandsynlighedens og logikkens bolig, hvis den håndfuld af negatorer kun var de eneste vogtere af *sandheden*, mens at den million-tallige hærskare af troende på guder, engle, og ånder — i Europa og Amerika alene — nemlig, Græske og Latinske Kristne, Teosoffer, Spiritualister, Mystikere, osv., osv., ikke skulle være noget bedre end vildledte fanatikere og hallucinerede mediums og ofte ikke bedre end ofre for løgnere og bedragere! Uanset hvor varierede de er i deres ydre præsentationer og dogmer, så har tro på Hærskarer af usynlige Intelligenser af forskellige grader alle det samme grundlag. Sandhed og fejl er iblandet dem alle. Den nøjagtige udstrækning, dybde, bredde, og længde af Naturens mysterier findes kun indenfor Østlige esoteriske videnskaber. Så omfattende og dybdegående er disse at knapt nogle få, nogle meget få blandt de højest Indviede — de *hvis selve eksistens kun er kendt af et lille antal af*

Adepter — er i stand til at assimilere den viden. Alligevel er det der alt sammen, og en efter en tillades sandheder og processer i Naturens arbejdsgange at finde deres vej frem til de nøjagtige Videnskaber, mens mysteriøs hjælp gives til sjældne enkeltpersoner med hensyn til at optrevle dets hemmelighed. Det er ved afslutningen af store Cyklusser, i forbindelse med racemæssig udvikling, at sådanne begivenheder finder sted. Vi er ved selve afslutningen af cyklussen på 5.000 år i den nuværende Aryanske Kaliyuga; og mellem den tid og 1897 vil der blive skabt en stor rift i Naturens Slør, og materialistisk videnskab vil modtage sit dødsstød.

Uden at kaste miskredit på hævdvundne trosopfattelser, i en hvilken som helst retning, er vi tvunget til at trække en markant linje mellem blind tro, evolveret af teologier, og viden der skyldes uafhængig efterforskning i mange generationer med adepter; kort sagt, mellem tro og filosofi. Der har — i alle tidsaldre — uafviseligt været lærde og gode mennesker som, efter at være blevet opdraget i sekteriske trosopfattelser, døde i deres krystalliserede overbevisninger. For Protestanter, er Edens Have det oprindelige udgangspunkt i Menneskehedens drama, og den højtidelige tragedie på Golgata, optakten til Årtusindet man håber på. For Romerske Katolikker, er Satan Kosmos' grundlag, Kristus i dets centrum, og Antikristus i dens højdepunkt. Hierarkiet for Væren begynder og slutter for begge indenfor de snævre rammer i deres respektive teologier: en selv-skabt *personlig* Gud og en Højeste himmel ringende med Hallelujaer fra *skabte* engle; resten, *falske* guder, Satan og fjender.

Theofilosofi skrider frem ad bredere linjer. Fra selve begyndelsen af Æonerne — i tid og rum i vores Runde og på vores Klode — blev Naturens Mysterier (i det mindste, de som det er tilladt for vores racer et kende til) optegnet af elever af disse samme nu usynlige "himmelske mennesker," i geometriske figurer og symboler. Nøglerne der til passerede fra den ene generation af "viise mennesker" til den anden. Nogle af symbolerne, der således passerede fra østen til vesten, blev bragt der fra af Pythagoras, som ikke var opfinderen af hans berømte "Triangel." Den sidstnævnte figur, er sammen med den plane kube og cirklen, mere elegante og videnskabelige beskrivelser af evolutionens orden for Universet, åndeligt og psykisk, så vel som fysisk, end mængder af beskrivende Kosmogonier og åbenbarede "*Skabelsesberetninger*." De *ti punkter* indskrevet inden i denne "Pythagoræiske *triangel*" er lige så meget værd som alle teogonierne og englelærerne der nogensinde emanerede fra den teologiske hjerne. For han som fortolker dem — ved selve deres udseende, og i den angivne rækkefølge — vil opdage de uafbrudte serier af genealogierne fra det første *Himmelske* til det *jordiske* menneske i disse sytten punkter (med de syv Matematiske Punkter Skjult). Og, lige som de angiver Væsnernes rækkefølge, så røber de den rækkefølge hvor ved Kosmoset, vores jord blev evolveret, og ur elementerne

som den sidstnævnte blev genereret ved hjælp af. Undfanget i de usynlige *Dybder*, og i den samme "Moders" livmoder lige som dens med-kloder — vil han som har mestret vores Jord's mysterier, have mestret dem for alle de andre.

Uanset hvilken uvidenhed, stolthed eller fanatisme som måtte antyde det modsatte, så kan Esoterisk Kosmologi vises at være uadskilleligt forbundet med både filosofi og moderne videnskab. De gamles guder, monaderne — fra Pythagoras ned til Leibnitz — og atomerne i de nuværende materialistiske skoler (som de har lånt fra de gamle Græske Atomisters teorier) er kun en sammensat enhed, eller en gradueret enhed lige som den menneskelige ramme, som begynder med kroppen og ender med ånd. Indenfor de okkulte videnskaber kan de studeres hver for sig, men aldrig blive mestret med mindre de betragtes i deres fælles korrelationer i deres livscyklus, og som en Universel Enhed under *Pralayaerne*.

La Pluche viser oprigtighed, men giver en fattig ide om hans filosofiske kapaciteter når han fremlægger sine betragtninger om Monaden eller det Matematiske Punkt. "Et punkt," siger han, "er nok til at sætte alle skoler i verden i brand. Men hvilket behov har mennesket for at kende dette punkt, fordi skabelsen af et så lille punkt er uden for hans kræfters rækkevidde? *En fremtræden*, filosofi handler imod sandsynlighed når, hun foregiver at viderebringe til verdens generation, fra det punkt som absorberer og tilintetgør alle hendes meditationer. . ."

Filosofi, kunne imidlertid aldrig have dannet sin opfattelse om en logisk, universel, og absolut Guddom hvis den ikke havde et Matematisk Punkt indeni Cirklen at basere sine spekulationer på. Det er kun det manifesterede Punkt, tabt for vores sanser efter dets før-genetiske tilsynekomst i Cirkelns uendelighed og *uopfattelighed*, som gjorde forsoningen mellem filosofi og teologi mulig — på betingelse af at den sidstnævnte skulle forlade dens grove materialistiske dogmer. Og det er fordi den så uklogt har afvist den Pythagoræiske Monade og de geometriske figurer, at Kristen teologi har evolveret dens selv-skabte menneskelige og personlige Gud, det monstrøse hoved hvor fra Frelsens og Fordømmelsens to dogmer flyder. Dette er så sandt at endda de gejstlige som ville være filosoffer og som var murere, i deres arbitrære fortolkninger, har tillagt de gamle viismænd den sære ide at "Monaden (hos dem) repræsenterede *tronen* for den Allestedsnærværende Guddom, placeret i den Højeste Himmels centrum for at indikere T.G.A.O.T.U."* — læst som "Universets Store Arkitekt." En besynderlig forklaring er det, mere Mureragtig end strengt Pythagoræisk.

Ej heller betød "hierogrammet indeni Cirklen, eller den ligebenede Triangel,"

* "Science of Numbers," af the Rev. G. Oliver (p. 36).

nogensinde "eksemplificeringen af den guddommelige Essens enhed"; for denne blev eksemplificeret ved den uudgrundelige Cirkels plan. Hvad det virkelig betød, var den første differentierede Substans' trefoldige ligestillede Natur, eller *enheds-essensen* fra den (manifesterede) Ånd, stof og Universet — deres "Søn," som udgår fra Punktet (den sande, esoteriske LOGOS) eller den Pythagoræiske MONADE. For den Græske *Monas* betegner "Enhed" i dens primære betydning. De som er ude af stand til at opfatte forskellen mellem monaden — den Universelle Enhed — og *Monaderne* eller den manifesterede Enhed, lige som også mellem den altid-skjulte og den åbenbarede LOGOS eller *Ordet*, burde aldrig beskæftige sig med filosofi, for ikke at tale om de Esoteriske Videnskaber. Det er nytteløst at påminde den uddannede læser om Kant's *Tese* med henblik på at påvise hans anden *Antinomy*.* De som har læst og forstået den vil klart se den linje vi trækker mellem det *absolutte Ideelle* Univers og det usynlige dog manifesterede Kosmos. Vores Guder og Monader er ikke *udstrækningens* Elementer selv, men kun de fra den usynlige virkelighed som er grundlaget for det manifesterede Kosmos. Hverken esoterisk filosofi, ej heller Kant, ej heller Leibnitz ville nogensinde godtage at udstrækningen kan være sammensat af enkle eller uudstrakte dele. Men teologiske filosoffer kan ikke opfatte dette. Cirklen og Punktet, hvis sidstnævnte trækker sig tilbage ind i og forenes med den førstnævnte, efter at have emaneret de første tre punkter og forbundet dem med linjer, og således dannende det først *noumenale* grundlag for den Anden Triangel i den Manifesterede Verden, har altid været en uoverstigelig forhindring for de teologiske flyveture op til de Højeste dogmatiske Himle. På baggrunden af dette Arkaiske Symbols autoritet, bliver en mandlig, personlig gud, *Skaberen* og *Faderen* til alt, en tredje-rangs emanation, Sefiroten der står som den *fjerde* i nedstigningen, og på den venstre side af En-Soph (se det *Kabalistiske Livets Træ*). Derfor, degraderes Monaden til et Vehikel — en "trone"!

Monaden — der kun er emanationen og refleksionen af Punktet (Logos) i fænomen Verdenen — bliver, lige som *toppunktet* i den manifesterede ligebenede triangel, "Faderen." Den venstre side eller linje er *Duaden*, "Moderen," betragtet som det onde, modvirkende princip (Plutarch, *De Placitis Placitorum*); den højre side repræsenterer Sønnen ("hans Moder's husbond" i *enhver* Kosmogoni, som ét med *toppunktet*); ved grundlinjen er den frugtbare Naturs Universelle plan, som på fænomen planet forener Fader-Moder-Søn, lige som de blev forenet i *toppunktet*, i den oversanselige Verden.† Ved mystisk transmutation blev de Kvaterniteten — triangelen blev TETRAKTISEN.

* Se Kant's *Critique de la Raison pure* (Barni's overs. Vol. II., p. 54).

† I de Græske og Latinske kirker — som anser ægteskabet for at være en af sakramenterne — repræsenterer den tjenestegørende præst under ægteskabs ceremonien toppunktet i *triangelen*; bruden dens venstre feminine side og brudgommen den højre, mens den horisontale linje er symboliseret af rækken af vidner, brudepiger og forlovere. Men bag

Denne transcendentale anvendelse af geometri med hensyn til Cosmisk og guddommelig teogoni — Alfaet og Omegaet i mystisk undfangelse — blev nedtrådt af Aristotles efter Pythagoras. Ved at udelade Punktet og Cirklen, og ikke at tage nogen højde for toppunktet, så reducerede han ideens metafysiske værdi, og begrænsede således doktrinen om størrelser til en enkel TRIADE — *linjen, overfladen, og legemet*. Hans moderne efterkommere, som spiller på Idealisme, har fortolket disse tre geometriske figurer som Rum, Kraft, og Stof — "en interaktiv Enheds kræfter."* Materialistisk Videnskab, der kun opfatter en grundlinjen i den *manifesterede* "triangel" — stoffets plan — oversætter den praktisk som (Fader)-STOF, (Moder)-STOF, og (Søn)-STOF, og teoretisk som Stof, Kraft, og Korrelering.

Men, som bemærket af en Kabalist, "er Rum, Kraft, Stof," for den gennemsnitlige fysiker, "hvad tegn i algebra er for matematikeren, blot konventionelle symboler;" eller "Kraft som kraft, og Stof som stof, er lige så uerkendeligt som det formodede tomme rum hvor i de menes at interagere." Som symboler der repræsenterer abstraktioner, så "baserer fysikeren begrundede hypoteser for tingenes oprindelse . . . og ser tre behov med hensyn til det han betegner som skabelse: (a) et sted hvor i at skabe: (b) et medie at skabe ved hjælp af; (c) et materiale at skabe fra. Og ved at give en logisk forklaring med hensyn til denne hypotese gennem betegnelserne rum, kraft, stof, mener han at han har bevist eksistensen af det som hver af disse repræsenterer *sådan som han opfatter det at være*."†

Fysikeren som blot anser Rummet for en repræsentation af vores sind, eller en udvidelse der ikke er relateret til ting i det, som Locke definerer som hverken i stand til modstand ej heller bevægelse; den paradoksale materialist, der ville have et *tomrum* der hvor han ikke kan se stof, ville med den yderste foragt afvise propositionen at "Rum er en substantiel selv om (tilsyneladende) den er en absolut uerkendelig levende Entitet." (*New Aspects*, p. 9.) Sådan, er den Kabalistiske lære ikke desto mindre, og det er den fra Arkaisk filosofi. Rummet er den virkelige verden, mens vores er en uvirkelig en. Det er den Ene Enhed gennem hele dens uendelighed: i dens uudgrundelige dybder lige som på dens illusoriske overflade; en overflade oversået med utallige fænomener Universer, systemer og fatamorgana-lignende verdener. Ikke desto mindre, så er det sådan for en Østlig Okkultist, en som i bund og grund er en objektiv Idealist, så er der i den *virkelige* verden, som er en Enhed af Kræfter,"en forbindelse til alt stof i *plenummet*," lige som Leibnitz ville sige det. Det er symboliseret i den Pythagoræiske Triangel.

præsten er der et alter med dets mysteriøse indhold og symbolske mening, hvor inde i ingen anden end de indviede præster bør gå ind. I Kristendommens tidlige dage var ægteskabs ceremonien et mysterium og et sandt symbol. Nu, har endda selv kirkerne imidlertid tabt den sande mening med denne symbollære.

* Se Von Hartmann's og Herbert Spencer's værker.

† "New Aspects of Life," by Henry Pratt, M.D.

Den består af *ti punkter* indskrevet pyramide-lignende (fra et til de sidste fire) indeni dets tre linjer, og den symboliserer Universet i den berømte Pythagoræiske Dekade. Det øvre enkelte punkt er en Monade, og repræsenterer et Enheds-Punkt, som er *den* Enhed hvor fra alt udgår, og alt er af den samme essens med det. Mens de ti punkter indeni trianglen repræsenterer fænomen verdenen, så er de tre sider på den ligebenede triangel, som omslutter pyramiden af punkter, barriererne for *noumenal* Stof, eller Substans, som adskiller det fra Tankens verden. "Pythagoras betragtede et *punkt* som korresponderende i proportion med enhed; en *linje* med 2; en *overflade* med 3; en *fast form* med 4; og han definerede et punkt som en Monade havende en position, og begyndelsen af alle ting; en linje blev tænkt at korrespondere med dualitet, fordi den blev frembragt ved den første bevægelse fra den udelelige natur, og dannede forbindelsen til to punkter. En overflade blev sammenlignet med tallet tre fordi den er den første af alle årsager der findes i figurer; for en cirkel som er den grundlæggende af alle runde figurer, består af en triade, i centrum — rum — omkreds. Men en triangel, som er den første af alle retlinede figurer, er inkluderet i en trefoldighed, og modtager sin form i overensstemmelse med dette tal; og blev af Pythagoræerne anset for at være skaberen af alle sub-lunare ting. De fire punkter ved grundlinjen i den Pythagoræiske triangel korresponderer med en form eller en kube, som kombinerer principperne for længde, bredde, og højde, for ingen form kan have mindre end fire ekstreme endepunkter." (*Pythag. Triangle*, p. 19.)

Der argumenteres at "det menneskelige sind ikke kan opfatte en udelelig enhed uden ideen derom annihileres sammen med dens emne." Dette er en fejl, hvilket Pythagoræerne og et antal Seere før dem har bevist, og selv om der er en speciel træning med hensyn til dette, og selv om det profane sind knapt kan opfatte det. Men der er sådanne ting som *meta-matematik* og *meta-geometri*. Selv ren og enkel matematik udgår fra det Universelle til det partikulære, fra matematiske, og derfor det *udelelige* Punkt, til faste figurer. Læren havde sin oprindelse i Indien, og blev lært om af Pythagoras i Europa, som, ved at kaste er slør over Cirklen og Punktet — som intet levende menneske kan definere undtagen som uforståelige abstraktioner — lagde oprindelsen til differentieringen af Cosmisk stof ved Triangelns grundlinje eller horisontale linje. Således blev den sidstnævnte den første blandt geometriske figurer. Forfatteren til "New Aspects of Life" og til de Kabalistiske Mysterier — protesterer, så at sige, imod objektiviseringen af den Pythagoræiske opfattelse og brug af den ligebenede triangel, og kalder det en *fejltagelse*. Hans argumentation med at en fast ligesidet form — "en hvis grundlinje, og hver af dens sider, danner lige triangler — må have fire tilsvarende sider eller overflader, mens et triangulært plan nødvendigvis må besidde fem," demonstrerer tværtimod storslåetheden ved opfattelsen i alle dens esoteriske anvendelser i forhold til ideen om

før-skabelse, og skabelsesberetningen for Kosmos. Det indrømmes, at en ideal triangel, fremstillet med matematiske, imaginære linjer "overhovedet ikke kan have nogen sider, da den ganske enkelt er *en fantasi i sindet* (hvis siderne tilregnes der til, så må de være sider for figuren som de konstruktivt repræsenterer)." Men i sådanne tilfælde er de videnskabelige hypoteser ikke noget bedre end "sindets fantasier"; de er uverificerbare, undtagen ved udledninger, og er blot blevet antaget for at svare på videnskabelige nødvendigheder. Desuden, opnåede og fuldførte den ideale triangel — "som et triangulært legemes abstrakte ide, og, derfor, som grundformen for en abstrakt ide" — til fuldkommenhed den ønskede dobbelte symbolik. Som et ideogram anvendeligt med hensyn til den objektive ide, så blev triangelen ganske enkelt en figur. Når den blev gentaget i sten i de fire kardinale punkter, så antog den form af en Pyramide — symbolet på det fænomenmæssiges forening ind i tankens noumenale Univers — ved de fire triangleres toppunkt; og, som en "imaginær figur bestående af tre matematiske linjer," så symboliserede den de subjektive sfærer — de linjer der "omslutter et matematisk rum — som er lig med at ingenting omsluttende ingenting." Fordi, for sanserne og den utrænede bevidsthed hos den profane og videnskabsmanden, så må alt udenfor det differentierede stofs linje — *dvs.*, udenfor, og selv ovenfor boligen for den mest åndelige *substans* — for altid forblive som *svarende til ingenting*. Det er AIN-SOPH — *Ingen-TINGEN*.

Alligevel er disse "sindets fantasier" i sandhed ikke nogen større abstraktioner end de generelle abstrakte ideer om evolution og fysisk udvikling — *dvs.*, Tyngdekraft, Stof, Kraft, osv. — som de nøjagtige videnskaber er baseret på. Vores mest eminente kemikere og fysikere forfølger oprigtigt det håbløse forsøg på til sidst at spore *protylen* til dens skjulested, eller grundlinjen i den Pythagoræiske triangel. Den sidstnævnte er, som sagt, den fornemste opfattelse som kan forestilles, da den symboliserer både idealet og de synlige universer.* For hvis "*den mulige enhed kun er en mulighed som en virkelighed i naturen, som en individualitet af enhver slags,*" og da ethvert individuelt naturligt objekt er i stand til deling, og taber sin enhed ved deling, *eller ophører med at være en enhed*,† så er den kun sådan i de nøjagtige videnskabers bolig i en verden lige så bedragerisk som den er illusorisk. I de Esoteriske videnskabers bolig inddeles enheden *ad infinitum*, i stedet for at tabe sin enhed, så tilnærmer den sig den ene evige REALITETS planer ved hver deling. SEERENS øje kan følge og iagttage den i hele dens førgenetiske herlighed. Denne samme ide om virkeligheden af de subjektive, og uvirkeligheden af de objektives for universer, findes ved foden af de Pythagoræiske og Platoniske læresætninger — kun beregnet for de *Lærde*; for

* I verdenen af Form, som har fundet sit udtryk i Pyramiderne, der har Symbollæren i dem begge en triangel og et kvadrat, med deres fire ligelige triangler eller overflader, de fire grundlæggende punkter, og det femte — *toppunktet*.

† "New Aspects of Life."

Porphyry, siger ved omtale af *Monad* og *Duaden*, at kun den førstnævnte blev anset for at være substantiel og virkelig, "*det mest simple Væsen, årsagen til al enhed og målingen af alle ting.*"

Men *Duaden*, selv om den er oprindelsen til Ondt, eller Stof — derfor *uvirkelig* indenfor filosofi — er stadigvæk Substans under *Manvantaraen*, og kaldes ofte den *tredje monade*, indenfor Okkultisme, og den forbindende linje som mellem to punkter, . . . eller Tallene som udgår fra DET, "som var før alle Tallene," sådan som det udtrykkes af Rabbi Barahiel. Og fra denne *Duade* udgår alle *Scintillaer* fra de tre øvre og de fire lavere verdener eller planer — som er i konstant interaktion og korrespondance. Dette er en lære som *Kabalaen* har tilfælles med Østlig Okkultisme. For indenfor okkult filosofi er der den "ENE Årsag" og den "*Primære Årsag*," hvor den sidstnævnte paradoksalt bliver, den anden, som det klart udtrykkes af forfatteren til "*Qabbalah, from the philosophical writings of Ibn Gabirol*," — "ved behandlingen af den *Primære Årsag*, må to ting betragtes, den *Primære Årsag per se*, og relationen og forbindelsen af den *Primære Årsag* med det synlige og usete univers." Således viser han at de tidlige Hebræere fulgte i den *Orientaliske filosofis* fodspor — *Kaldæisk*, *Persisk*, *Hinduistisk*, *Arabisk*, osv. Deres *Primære Årsag* var først betegnet "ved den triadiske *Shaddi*, den (trefoldige) *Almægtige*, efterfulgt af *Tetragrammaton*, *YHVH*, symbolet på *Fortiden*, *Nutiden*, og *Fremtiden*," og, lad os tilføje, på det evige *ER*, eller *JEG ER*. Desuden, udtrykker navnet *YHVH* (eller *Jehovah*) i *Kabalaen* en *Han* og en *Hun*, mandlig og kvindelig, to i en, eller *Hokhmah* og *Binah*, og hans, eller snarere deres *Shekinah* eller syntetiserende ånd (nåde), som yderligere gør *Duaden* til en *Triade*. Dette er påvist i den *Jødiske Liturgi* for *Pinsen*, og *bønnen*, "I *Enhedens* navn, for den *Hellige* og *Velsignede Hû* (*He*), og *Hans Shekinah*, den *Skjulte* og *Tilslørede Hû*, velsignet være *YHVH* (*Kvaterniteten*) i *evighed*." "*HÛ* siges at være maskulin og *YAH* feminin, sammen skaber de ך ם ן ן ן ן ן dvs., en *YHVH*. En, kun af mandlig-kvindelig natur. *Shekinahen* betragtes altid som feminin i *Qabbalahen*" (p. 175). Og lige så betragtes den i de *eksoteriske Purânaer*, for *Shekinahen* er ikke andet end *Sakti* — den kvindelige dublet eller foring for enhver gud, i et sådant tilfælde. Og lige så var den hos de tidlige *Kristne* hvis *Hellige Ånd* var feminin, lige som *Sophia* var hos *Gnostikerne*. Men i den *transcendentale Kaldæiske Kabala* eller "*Book of Numbers*," er "*Shekinah*" kønsløs, og den reneste abstraktion, en *Tilstand*, lige som *Nirvana*, ikke subjekt eller objekt eller noget som helst undtagen en absolut *TILSTEDEVÆRELSE*.

Således er det kun i de antropomorfiserede systemer (sådan som *Kabalaen* nu i høj grad er blevet det) at *Shekinah-Sakti* er feminin. Som sådan bliver hun *Pythagoras's Duade*, symbolets to rette linjer som aldrig kan mødes, som derfor ikke danner en geometrisk figur og er

stoffets symbol. Ud fra denne, når denne Duade forenes i en grundlinje i triangelen på det lavere plan (den øvre Triangel i det Sefirotiske Træ), så fremstår Elohim, eller Guddommen i den *Cosmiske* Natur, hos de sande Kabalister den *laveste* betegnelse, oversat i Biblen som "Gud" (se samme værk og side).* Ud fra disse udgår *Scintillaerne*.

Scintillaerne er "Sjælene," og disse Sjæle fremstår i den trefoldige skikkelse som Monader (enheder), atomer og guder — ifølge vores lære. "Ethvert atom bliver en synlig sammensat enhed (et molekyle), og når det først er tiltrukket ind i sfæren af jordisk aktivitet, så bliver den Monadiske Essens til menneske ved at passere gennem mineralriget, planteriget, og dyreriget." (Esot. Catechism.) Yderligere, er "Gud, Monade og Atom korrespondancer for Ånd, Sind, og Legeme (*Atma, Manas, og Sthula Sarira*) i mennesket." I deres syvfoldige aggregering er de det "Himmelske Menneske" (Se *Kabala* med hensyn til det sidstnævnte udtryk); således, er det jordiske menneske den midlertidige refleksion af den Himmelske. . . . "Monaderne (*Jivaerne*) er Atomernes Sjæle, begge er den struktur som Chohanerne (Dhyanierne, *guderne*) iklæder sig selv når en form behøves." (*Esot. Cat.*)*

Dette relaterer til Cosmiske og under-planetariske Monader, ikke den Super-Cosmiske *Monas* (den Pythagoræiske Monade) som den, i dens syntetiske karakter, kaldes af de Panteistiske Peripatetikere. Monaderne i den nærværende afhandling behandles fra deres individualitets standpunkt, som *atomiske Sjæle*, før disse atomer nedstiger i ren jordisk form. For denne nedstigning ned i *konkret* stof markerer midterpunktet på deres egen individuelle pilgrimsfærd. Her, taber de i mineralriget deres individualitet, de begynder at opstige gennem den jordiske evolutions syv tilstande til det punkt hvor en korrespondance er fast etableret mellem menneskelig og *Deva* (guddommelig) bevidsthed. For nuværende, beskæftiger vi os imidlertid ikke med deres jordiske metamorfoser og trængsler, men med deres liv og adfærd i Rummet, på planer hvor den mest intuitive kemikers og fysikers øje ikke kan nå dem — sandelig, med mindre, han udviklet høje clairvoyante evner.

Det er velkendt at Leibnitz adskillige gange kom sandheden meget nær, men definerede monadisk evolution ukorrekt, hvilket man ikke bør undre sig over, da han ikke var INDVIET, ej heller en Mystiker, kun en

* Sådanne nylige værker som Qabalah af Isaac Myer og af Hr. S. L. MacGregor Mathers, retfærdiggør fuldt ud vores holdning overfor den Jehovitiske Guddom. Det er ikke den transcendentale, filosofiske, og højest metafysiske abstraktion i den oprindelige Kabalistske tænkning — Ain-Soph-Shekinah-Adam-Kadmon, og alt som følger — som vi modsætter os, men krystalliseringen af alle disse om til den højest ufilosofiske, frastødende, og antropomorfske Jehovah, den androgyne og *afgrænsede* guddom som påberåbes evighed, almægtighed, og alvidenhed. Vi modarbejder ikke den IDEALE VIRKELIGHED, men dens hæslige teologiske *Skygge*.

meget intuitiv filosof. Alligevel kom ingen psyko-fysiker nogensinde tættere på den generelle esoteriske skitsering af evolutionen end han gjorde. Denne evolution — set fra dens mange standpunkter — *dvs.*, som den *universelle* og den *individualiserede* Monade; og hovedaspekterne for den Evolverende Energi, efter differentiering — det rent Åndelige, det Intellektuelle, det Psykiske, og det Fysiske — kan således blive formuleret som en uundgåelig lov; en nedstigning af Ånd ind i Stof, ækvivalent til en opstigen i den fysiske evolution; en gen-opstigen fra materialitetens dybder hen mod dets *status quo ante*, med en korresponderende spredning af konkret form og substans op til LAYA tilstanden, eller det Videnskaben kalder "nul-punktet," og ovenfor.

Når først denne Esoteriske filosofis ånd opfanges — så blive disse tilstande — absolut nødvendige ud fra enkle logiske og analogiske betragtninger. Fysisk Videnskab der nu gennem dets departement for Kemi, har konstateret denne uforanderlige lov for atomers evolution — fra deres "*protyleanske*" tilstand ned til den fysiske og derefter en kemisk partikel (eller molekyle) — kan ikke let afvise det samme som en generel lov. Og når den af sine fjender — Metafysikken og Psykologi* — først tvinges ud af dets påståede uigennemtrængelige fæstninger, så vil den opleve det mere svært end det nu synes, at afvise plads til Planetariske Ånder (guder), Elementaler, og endda de *Elementar* Genfærd og Spøgelse, og andre i RUMMETS *Rum*. Figuiet og Paul D'Assier, to Positivister og Materialister, var allerede bukket under for denne logiske nødvendighed. Andre og endnu større Videnskabsfolk vil følge i dette "intellektuelle FALD." De vil blive drevet ud af deres position, ikke af åndelig, teosofisk, eller noget andet fysisk eller endda mentalt fænomen, men ganske enkelt på grund af de enorme *huller og kløfter* som dagligt opstår og stadig vil blive ved med at åbne sig foran dem, mens en opdagelse følger den anden, ind til de endeligt får fjernet fødderne fra jorden af den niende bølge af simpel sund fornuft.

Her er et eksempel: Prof. W. Crookes' seneste opdagelse af det han har navngivet *protyl*. I "Notes on the Bhagavad Gita," hvor en af de bedste metafysikere og Vedantiske videnskabsmænd i Indien,† foredragsholderen der forsigtigt refererer til "okkulte ting" i dette store esoteriske Indiske værk, kommer med en bemærkning lige så tankevækkende som den er udtrykkeligt korrekt. ". . . Det er *ikke nødvendigt for mig at komme ind på*," siger han, "detaljer med hensyn til selve solsystemets evolution. I kan danne jer en vis ide *med hensyn til hvilken måde* hvor på de forskellige elementer begynder at fremstå i eksistens fra disse TRE *principper hvor til* MULAPRAKRITI *differentieres* (den Pythagoræiske triangel), ved

* Lad ikke ordet "psykologi" forårsage at læseren bærer sine tanker til en associering med såkaldte moderne "Psykologers" ideer, hvis *idealisme* er et andet navn for kompromisløs materialisme, og hvis foregivne Monisme ikke er noget bedre end en maske for at skjule tomrummet for endelig annihilationen — selv for bevidsthed. Her menes *Åndelig* psykologi.

† T. Subba Row, se *Theosophist* for Feb., 1887.

at undersøge foredraget leveret af Professor Crookes for kort tid siden om den moderne kemi's såkaldte elementer. Dette foredrag vil give dig en ide om måden som disse Elementer fremkommer på fra *Vishwanara*,* det mest objektive af disse tre principper, som synes at stå på samme sted som *protylen* nævnt i dette foredrag. *Bortset fra i nogle få detaljer*, så synes dette foredrag at angive skitseringer af teorien for fysisk evolution på *Vishwanara's* plan, og er, så vidt som jeg kender til det, *det nærmeste tilnærmelse TIL DEN VIRKELIGE OKKULTE TEORI om emnet foretaget af moderne efterforskere.*"

Disse ord vil blive gengivet og godtaget af enhver Østlig Okkultist. Meget fra Prof. Crookes foredrag er allerede blevet citeret i § XII. i disse Tillæg. Siden da, har der været fremlagt et andet foredrag, lige så bemærkelsesværdigt som det første, om "Elementernes Skabelse,"† og også et tredje. Her har vi næsten en bekræftelse på den Esoteriske filosofis lære med hensyn til måden for ur evolution. Det er, af den store videnskabsmand og specialist indenfor kemi,‡ sandelig, *så nær en tilnærmelse*, som kunne foretages til den Hemmelige Lære, bortset fra monadernes og atomernes anvendelse i forhold til dogmerne om ren transcendental metafysik, og deres forbindelse og korrelering med "Guder og intelligente Bevidste Monader." Men Kemien er nu på sit opstigende plan, takket være en af dens højeste Europæiske repræsentanter. Det er umuligt for den at gå tilbage til den dag hvor materialismen betragtede dets *under-elementer* som absolut enkle og homogene legemer, som den i sin blindhed havde ophøjet til rang af elementer. Masken er blevet revet af, af en så klog hånd at der ikke er nogen angst for en ny forklædning. Og efter mange år med pseudologi, med bastard molekyler paraderende i elementernes navn, bagved og ovenfor hvilke der ikke kunne være andet end tomrum, så spørger en stor professor indenfor kemi endnu en gang: "Hvad er disse elementer, hvor fra kommer de, hvad er deres betydning? . . . Disse elementer gør os perplekse i vores efterforskning, forbavser og i vores spekulationer, og hjemsøger os i selv vores drømme. De udstrækker sig som et ukendt hav foran os hånende — mystificerende, og mumlende mærkelige åbenbaringer og muligheder." (*Gen. of Elem.*, p. 1.)

* "*Vishwanara* er ikke kun den manifesterede objektive verden, men det ene fysiske grundlag (triangelns horisontale linje) hvor fra hele den objektive verden begynder at fremkomme i eksistens." Og dette er den Cosmiske *Duade*, den androgyne Substans. Kun ovenfor, er den sande *Protyl*.

† Af W. Crookes, F.R.S., V.P.C.S., fremlagt ved the Royal Institution, London, Fredagen, 18. Februar, 1887.

‡ Hvor sandt dette er vil kun blive fuldt ud påvist den dag hvor hans opdagelse af radierende stof vil have resulteret i en yderligere udredning med hensyn til lysets sande kilde, og revolutioneret alle nuværende spekulationer. Yderligere familiaritet med de nordlige strømme af *aurora borealis* kan hjælpe med at anerkende denne sandhed.

De som er ophav til de oprindelige åbenbaringer har lært om disse "muligheder" i ethvert århundrede, men har aldrig fået en fair høring. Sandhederne som blev inspireret til Kepler, Leibnitz, Gassendi, Swedenborg, osv., var altid belagt med deres egne spekulationer i den ene eller anden forudbestemt retning – og derfor forvrængede. Men nu er en af de store sandheder gået op for en eminent professor indenfor nøjagtig moderne videnskab, og han proklamerer frygtesløst, som et grundlæggende aksiom, at Videnskaben, endnu ikke, har gjort sig selv bekendt med, *virkelige* simple elementer. For Prof. Crookes fortæller sit publikum:

"Hvis jeg drister mig til at sige *at vores fælles modtagne elementer IKKE er simple og oprindelige*, at de *ikke* er opstået ved et tilfælde eller *ikke* er blevet skabt på en planløs og mekanisk måde, men er blevet evolveret fra simple stof – eller måske, i sandhed, fra en eneste slags stof – så giver jeg formelt blot udtryk for en ide som, så at sige, har været i den videnskabelige 'luft' i nogen tid. Kemikere, fysikere, filosoffer med den højeste fortjeneste, erklærer eksplicit deres tro på at de halvfjerds (eller deromkring) elementer i vores tekst-bøger ikke er Herkules søjler som vi aldrig må håbe at vi passerer." . . . "Filosoffer i nutiden så vel som i fortiden — mennesker som i sandhed ikke har arbejdet i laboratoriet — har nået den samme opfattelse fra en anden side." Således optegner Hr. Herbet Spencer hans overbevisning om at 'de kemiske atomer frembringes fra de sande eller fysiske atomer ved evolutions processer via tilstande som kemien endnu ikke har været i stand til at frembringe.' . . . "Og digteren er kommet filosofpen i forkøbet. Milton ('Paradise Lost,' Book V.) får Ærkeenglen Rafael til at sige til Adam, besjælet af den ide, at den Almægtige har skabt

. . . 'Et første stof, helt

Begavet med forskellige former, forskellige grader
Af substans.' "

Ikke desto mindre, ville ideen være forblevet krystalliseret "i Videnskabens luft," og, måske, aldrig være nedsteget i materialismens tykke atmosfære og til profane dødelige i flere år frem, hvis ikke Professor Crookes bravt og frygtesløst reducerede det til dets simple elementer, og således offentligt påtvang det Videnskabelig opmærksomhed. "En ide," siger Plutarch, "er et ulegemligt *væsen*, som ikke har nogen eksistens i sig selv, men som giver skikkelse og form til formløst stof, og *bliver årsag til manifestationen*." (*De Placit. Philos.*) Revolutionen frembragt indenfor gammel kemi af Avogadro var den første side i Bindet for *New Chemistry*. Hr. Crookes har nu vendt den næste side, og peger dristigt *på hvad den sidste kan være*. For når først *protylen* bliver godtaget og anerkendt — *lige som usynlig Æter blev, hvor begge var logiske og videnskabelige nødvendigheder* — så vil Kemien virtuelt være ophørt med at eksistere: den vil genfremstå i dens reinkarnation som *Ny Alkymi*, eller METAKEMI. Opdageren af

radierende stof vil i tide have retfærdiggjort de Arkaisk Aryanske værker om Okkultisme og endda Vedaerne og Purânaerne. For hvad er den manifesterede "Moder," "Fader-Søn-Ægtefælle" (Aditi og Daksha, en Brahmâ form, som Skabere) og "Sønnen," — de tre "Første-fødte" — *andet end simpelt Hydrogen, Oxygen*, og det som i sin jordiske manifestation kaldes *nitrogen*. Selv eksoteriske beskrivelser af den "Første Fødte" triade angiver alle karakteristika for disse tre *gasser*. Priestley, "opdageren" af Oxygen, eller det som var kendt i den ældste oldtid!

Alligevel er alle de gamle, middelalderlige, og moderne poeter og filosoffer kommet i forkøbet endda i de eksoteriske Hindu bøger. Descartes' *plenum* for stoffet differentieret til partikler; Leibnitz's *Ætereale Væske* og Kant's "oprindelige væske" opløst i dens elementer; Kepler's Solar Vortex og Systemiske Vortexer; kort sagt, fra de Elementale Vortexer frembragt af det universelle sind — gennem Anaxagoras, ned til Galileo, Torricelli, og Swedenborg, og efter dem til de seneste spekulationer fra Europæiske mystikere — alt dette findes i Hindu hymnerne og Mantraerne til "Guderne, Monaderne, og Atomerne," i deres fuldendthed, for de er uadskillelige. Indenfor esoterisk lære, findes de mest transcendentale opfattelser af universet og dets mysterier, så vel som de (tilsyneladende) mest materialistiske spekulationer forenet, fordi disse videnskaber omfatter hele evolutionens omfang fra Ånd til stof. Som erklæret af en Amerikansk Teosof, "(Leibnitz's) Monader kan fra et synspunkt kaldes *kraft*, fra et andet *stof*. For okkult Videnskab, er *kraft* og *stof kun to sider af den samme SUBSTANS*." ("Path," No. 10, p. 297.)

Lad læseren huske på disse Leibnitz "Monader," hvor enhver af dem er et levende spejl på universet, enhver monade reflekterer enhver anden, og sammenlign denne opfattelse og definition med visse Sanskrit stanzaer (*Slokaer*) oversat af Sir William Jones, hvor i det siges at det Guddommelige Sind's skabende kilde, . . . "Skjult i et slør af tyk mørke, dannede *spejlinger af verdenens atomer*, og *kastede refleksion fra dets egen overflade på ethvert atom*. . . ."

Når, Professor Crookes derfor erklærer at "Hvis vi kan vise hvordan de såkaldte kemiske elementer måske er blevet genereret så vil vi være i stand til at udfylde en mægtig kløft i vores viden om universet, . . ." så er svaret parat. Den teoretiske viden er indeholdt i enhver Hindu kosmogoni's esoteriske mening i *Purânaerne*; den praktiske påvisning deraf — er i hænderne på de som ikke vil blive anerkendt *i dette århundrede*, bortset af nogle meget få. De videnskabelige muligheder for forskellige opdagelser, som uundgåeligt fører den nøjagtige Videnskab til godtagelse af Østlige Okkulte synspunkter, som indeholder alt det nødvendige materiale med hensyn til at udfylde disse "kløfter," er, ind til videre, underlagt den moderne materialismes nåde. Det er kun ved at arbejde i retningen

taget af Professor Crookes at der er noget håb for anerkendelse af nogle få hidtil Okkulte sandheder.

Den som imens tørster efter at få et glimt af det praktiske diagram over evolutionen af ur stof, som, ved at adskille og differentiere sig under den cykliske lovs impuls, ind-deler sig i den syvfoldige graduering af SUBSTANS (set fra et generelt synspunkt), kan ikke gøre bedre end at undersøge tavlerne tilknyttet til Hr. Crookes' foredrag: "Genesis of the Elements," og nøje overveje nogle passager i teksten. På et sted (p. 11) siger han:

—
". . . Vores opfattelser af et kemisk element er blevet udvidet. Hidtil var et molekyle blevet anset for at være lige som et aggregat af to eller flere atomer, og der blev ikke taget højde for det arkitektoniske design hvorefter disse atomer blev sammensat. Vi kan anse et kemisk elements struktur for at være mere kompliceret end det hidtil er blevet formodet. Mellem molekylerne, som vi er vant til at beskæftige os med i kemiske reaktioner og ultimative atomer som de først skabes, kommer der mindre molekyler eller aggregater fra fysiske atomer; derefter adskiller under-molekyler sig den ene fra den anden, i overensstemmelse med den position som de okkuperede i yttrium strukturen."

"Måske denne hypotese kan simplificeres hvis vi forestiller os at yttrium repræsenteres af en fem-shillings mønt. Ved kemisk fraktionering har jeg inddelt den i i fem separate shillings, og oplever at disse shillings ikke er modstykker, men har lige som kulstof atomer i benzol ringen, indtrykket af deres position, 1, 2, 3, 4, 5, indpræget i dem. . . . Hvis jeg kaster mine shillings ned i smelte-diglen eller opløser dem kemisk, så forsvinder mønt-stemplet og de fremstår alle at være af sølv." . . .

Dette vil være tilfældet med alle atomerne og molekylerne når de har adskilt sig fra deres sammensatte former og legemer — når *pralaya* sætter ind. Vend tilfældet om, og forestil dig en ny manavantaras daggy. Det rene "sølv" i det absorberede materiale vil endnu en gang adskille sig til SUBSTANS, som vil generere "Guddommelige Essenser" hvis "principper"* er de oprindelige elementer, under-elementerne, de fysiske energier og subjektivt og objektivt stof; eller, som disse er karakteriseret — GUDER, MONADER, og ATOMER. Hvis vi for et øjeblik ved at efterlade spørgsmålets metafysiske og transcendentale side, — ved træde ud af de nuværende overvejelser af de oversanselige og intelligente væsner og entiteter som Kabalister og Kristne tror på — så vender os til den atomiske teori om evolution, så findes de okkulte læresætninger stadigvæk bekræftet ved nøjagtig Videnskab og dens tilståelser, i det mindste, så langt, som det angår de formodede "enkle" elementer, som nu pludselig

* Korresponderende på den kosmiske skala med Ånd, Sjæl-sind, Liv, og de tre *Vehikler* — de astrale, *Mayaviske* og de fysiske legemer (hos menneskeheden) uanset hvilken inddeling som foretages.

degraderes til stakkels og fjerne slægtninge — ikke en gang halv fætre til de sidstnævnte. For vi fortælles af Prof. Crookes at:

"Hidtil, er det blevet ment at hvis et metals atomvægt, som bestemmes af forskellige observatører, taget fra forskellige sammensætninger, altid blev fundet at til at være konstant . . . så måtte et sådant metal rettelig antages at rangere blandt de enkle eller elementære legemer. Vi lærer . . . at dette ikke længere er tilfældet. Desuden har vi her, hjul indeni hjul. Gadolinium er ikke et element men en sammensætning. . . Vi har vist at yttrium er et kompleks af fem eller flere nye sammensætninger. Og hvem vil driste sig til at modsige hver af disse komponenter, hvis de påvirkes på en anden måde, og hvis resultatet blev fremlagt i en mere delikat og udforskende test end radierings-stof testen, ikke yderligere kunne inddeles? Hvor er så det aktuelle ultimative element? Mens vi gør fremskridt så fortøner det sig lige som de forjættende fatamorgana søer og lunde set af den trætte og tørstende rejsende i ørkenen. Bør vi i vores søgen efter sandheden lade os narre og skuffe på denne måde? Selve ideen om et element, som noget absolut primært og ultimativt, synes at gro sig mindre og mindre tydelig. . ." (p. 16)

På side 429 i *Isis Unveiled*, Vol. I., sagde vi at "den første skabelses mysterium, som altid var Videnskabens fortvivlelse, er uforklarlig med mindre de (Videnskabsfolkene) godtager Hermes læresætninger. *De vil være nødt til at følge Hermetikernes fodspor.*" Vores profeti begynder at gøre sig gældende.

Men mellem Hermes og Huxley er der en midtervej og retning. Lad Videnskabsfolkene blot kaste en bro halvvejs, og tænke seriøst over Leibnitz's teorier. Vi har vist vores teorier med hensyn til atom evolution — deres sidste dannelse om til sammensatte kemiske molekyler som frembringes indenfor vores jordiske arbejdsområde i jordens atmosfære og ikke andre steder — mærkeligt er i overensstemmelse med atomernes evolution som vist på Hr. Crookes' tavler. Det blev mange gange sagt i dette bind at *Mårttânda* (Solen) blev evolveret og aggregeret, sammen med hans syv mindre Brødre, fra hans Moder's (Aditi's) favn, den favn er *prima* MATER-ia — foredragsholderens oprindelige *protyle*. Esoteriske doktriner lærer om eksistensen af "en forudgående form for energi med periodiske cyklusser med ebbe og opsvulmen, hvile og aktivitet" (p. 21) — og iagttager nu en stor Videnskabsmand der beder verdenen godtage dette som en af postulaterne. Vi har vist "Moderen," som ildagtig og glødende, gradvist blive kølig og udstrålende, og at den samme Videnskabsmand hævder som hans andet postulat, ser det ud til, som en *videnskabelig nødvendighed* — "en intern aktivitet lig med køling, langsomt opererende i protylen." Okkult Videnskab lærer at "Moder" ligger udstrakt i uendelighed (under *Pralaya*) lige som det store Dyb, de "tørre Vande i Rummet," ifølge det maleriske udtryk i *Katekismen*, og bliver kun

våd efter adskillelsen og *Narayana's* bevægelse over dets overflade, "Ånden som er usynlig Flamme, som aldrig brænder, men som sætter ild til alt den berører, og giver det liv og formering."* Og nu fortæller Videnskaben os at "det første-fødte element . . . tættest allieret med protylen" . . . vil være "*hydrogen* . . . som i nogen tid kun ville være den eneste eksisterende slags stof" i Universet. Hvad siger *Gammel* Videnskab? Den svarer: Lige netop; men vi ville kalde hydrogen og oxygen (som ved inkubation bibringer livets ild ind i "Moderen") i de *før-genetiske* og endda før-geologiske tidsaldrer — *Ånden, noumenonet* for det som i sin groveste form bliver oxygen og hydrogen og nitrogen på Jorden — nitrogen er ikke af guddommelig oprindelse, men blot et jord-født bindemiddel der kan forene andre gasser og væsker, og tjene som en svamp med hensyn til i sig selv at bære LIVETS åndedrag — ren luft.† Før disse *gasser* og væsker bliver det de er i *vores* atmosfære, så er de interstellar *Æter*; endnu tidligere og på et *dybere* plan — noget andet, og så videre *in infinitum*. Den eminente og lærde gentleman må tilgive en Okkultist som citerer ham i så stor en udstrækning; men sådan er straffen for et Medlem af Royal Society som tilnærmer sig de Okkulte mysteriers Hellige Adytum så nært som virtuelt at overtræde de forbudne grænser.

Men det er tid at forlade moderne *fysisk* videnskab og vende sig til det psykologiske og metafysiske side af spørgsmålet. Vi vil kun bemærke at til de "to meget fornuftige postulater" som nødvendiggøres af den eminente foredrags-holder, "for at få et glimt af nogle få af hemmelighederne som er så skjult i mørkt" bag "den Ukendtes dør"‡ — bør et tredje tilføjes — i det mindste så ingen hamring på den skulle være forgæves; postulatet at Leibnitz, stod på fast grund med hensyn til fakta og sandhed i hans spekulationer. Disse spekulationers beundringsværdige og eftertænksomme synopsis — som angivet af John Theodore Merz i hans "Leibnitz" — viser hvor tæt han har strejft den esoteriske Teogoni's skjulte hemmeligheder i hans *Monadologie*. Og alligevel har denne filosof knapt hævet sig over de første planer, af den Store Cosmiske Krop's lavere principper i sine spekulationer. Han teori svæver ikke til højere højder end de som vedrører *manifestet* liv, selv-bevidsthed og intelligens, efterladende de tidligere post-genetiske mysteriers regioner uberørte, lige som hans ætereale væske er post-planeta-risk.

Men dette tredje postulat vil næppe blive godtaget af de moderne Videnskabsfolk;

* "Herren er en fortærende *ild*." . . . "I ham var *liv*, og livet var menneskers lys."

† Hvis den adskilles ALKYMISTISK ville de frembringe Livets Ånd, og dens Elixir.

‡ Først og fremmest, postulatet at der ikke er en sådan ting i Naturen som *uorganiske* substanser eller legemer. Sten, mineraler, klipper, og endda kemiske "atomer" er ganske enkelt organiske enheder i dybtgående træghed. Deres koma har en afslutning og deres inertie bliver aktivitet.

og, lige som Descartes, vil de foretrække at holde fast i de ydre tinges egenskaber, som, lige som udstrækning, er ude af stand til at forklare fænomenet for bevægelse, i stedet for hellere at godtage den sidstnævnte som en uafhængig Kraft. De vil aldrig blive anti-Cartesianske i denne generation; ej heller vil de acceptere at "denne egenskab af inerti ikke er en ren geometrisk egenskab, at den peger på eksistensen af noget i de ydre legemer som ikke kun er udstrækning." Dette er Leibnitz's ide sådan som den er analyseret af Mertz, som tilføjer at han kaldte dette *noget* for Kraft, og hævdede at ydre ting var begavet med Kraft, og at for at de kunne være bærere af denne kraft så må de have en substans, for de er ikke livløse og uvirksomme masser, men centrene og bærerne af form, en rent esoterisk påstand, fordi *kraft* hos Leibnitz var et *aktivt* princip, inddelingen mellem sind og stof forsvinder ved denne konklusion. Men —

"Leibnitz's matematiske og dynamiske efterforskninger ville ikke have ført til det samme resultat i en rent videnskabelig forskers sind. Men Leibnitz var ikke en videnskabelig mand i ordets moderne betydning. Havde han været dette, så ville han måske have udarbejdet opfattelsen af energi, matematisk defineret ideerne om kraft og mekanisk arbejde, og nået til konklusionen at selv med henblik på rent videnskabelige formål er det ønskeligt at anskue kraft, ikke som en primær kvantitet, men som en kvantitet udledt fra en eller anden værdi."

Men, heldigvis af hensyn til sandheden —

"var Leibnitz en filosof; og som sådan havde han visse primære principper, som gjorde ham partisk med hensyn til visse konklusioner, og hans opdagelse at ydre ting var substanser begavet med kraft blev med det samme brugt med det formål at anvende disse principper. En af disse principper var loven om kontinuitet, overbevisningen om at hele verdenen var forbundet, at der ikke var nogen kløfter og svælg som ikke kunnen bygges bro over. Kontrasten til udstrakte tænkende substanser var ubærlig for ham. Definitionen af de udstrakte substanser var allerede blevet uholdbar: det var naturligt at en lignende efterforskning blev udført med hensyn til definitionen af sindet, den tænkende substans. . ."

Inddelingerne lavet af Leibnitz, viser uanset hvor ufuldstændige og fejlagtige set fra Okkultismens standpunkt, en ånd af metafysisk intuition som ingen videnskabsmand, ikke Descartes — end ikke Kant — nogensinde har nået. Hos ham eksisterede der altid en uendelig graduering af tænkning. Han sagde, at kun en lille del af indholdet af vores tanker, løfter sig til apperceptionens klarhed, "ind i den fuldkomne bevidstheds lys." Mange forbliver i en forvirret eller obskur tilstand, i "sanser" tilstandene; men de er der; . . . Descartes benægtede at sjælen i dyret, Leibnitz begavede sådan som Okkultisterne gør, "hele skabelsen med mentalt liv, den var, ifølge ham, i stand til uendelige gradueringer." Og

denne, som Mertz rettelig observerer, "udvidede med det samme den mentale livs bolig, der ved ødelæggende kontrasten mellem *bevægeligt og ubevægeligt stof*; den gjorde endnu mere — den indvirkede på opfattelsen af stof, af den udstrakte substans. For det blev indlysende at de ydre og materielle ting kun præsenterede udstrækningens egenskab for de ydre sanser, ikke for vores tænkende evner. For at udregne geometriske figurer, så havde matematikeren været forpligtiget til at inddеле dem i uendeligt antal af uendeligt små dele, og fysikeren så ingen begrænsning med hensyn til at inddеле stoffet ind i atomer. Hovedparten hvor igennem ydre ting synes at udfylde rummet var en egenskab som de kun erhvervede gennem vores sansers grovhed. . . . Leibnitz fulgte disse argumenter i nogen udstrækning, men han kunne ikke finde sig til rette med at stof var sammensat af et endeligt antal meget små dele. Hans matematiske sind tvang ham til at bære argumentet ud *in infinitum*. Og hvad blev der så af atomerne? De tabte deres udstrækning og de bibeholdt kun deres egenskab for modstand; de var kraftcentre. De blev reduceret til matematiske punkter . . . men hvis deres udstrækning i rummet var ingenting, så var deres indre liv så meget rigere. At antage denne indre eksistens, sådan som det menneskelige sind, er en ny dimension, ikke en geometrisk men en metafysisk dimension . . . efter at have reduceret atomernes geometriske udstrækning til ingenting, så begavede Leibnitz dem med en uendelig udstrækning i retningen af deres metafysiske dimension. Efter at have tabt dem af syne i verdensrummet, så var sindet, så at sige, nødt til at dykke ind i en metafysisk verden for at finde og opfatte den virkelige essens af det som kun fremstår som et matematisk punkt i rummet. . . . Lige som en kegle står på dets punkt, eller at en lige vinkelret linje kun skærer et horisontalt plan i et matematisk punkt, men kan udstrække sig uendeligt i højde og dybde, ligeledes så har de *virkelige tings* essens kun en punktmæssig eksistens i denne fysiske verden i rummet; men har en uendelig dybde af indre liv i den metafysiske tankeverden . . ." (p. 144).

Det er ånden, selve roden til okkult lære og tænkning. "Ånd-Stof" og "Stof-Ånd" udstrakt uendeligt *i dybden*, og lige som Leibnitz's "tingenes essens", så er vores *virkelige* tingenes essens *ved den syvende dybde*; mens det *uvirkelige* og grove stof hos Videnskaben og den ydre verden, er i den laveste ende af vores sanseopfattelse. Okkultisten kender den sidstnævntes værdis værdiløshed.

Den studerende må nu vises den grundlæggende forskel mellem Leibnitz's system* og den for okkult filosofi, med hensyn til spørgsmålet om Monaderne, og dette kan gøres med hans *Monadology* foran os. Det kan korrekt siges at blev Leibnitz's og Spinoza's systemer

* Den sande stavning af navnet — sådan som det blev stavet af ham selv — er Leibniz. Han var af Slavonsk afstamning selv om han var Tysk født.

forenet, så ville den esoteriske filosofi's essens og Ånd forårsages at komme til syne. Fra disse to's chok — som i modsætning til det Cartesianske system — fremstår den Arkaiske doktrins sandheder. Begge i opposition til Descartes metafysik. Hans ide om kontrast mellem de to substanser — Udstrækning og Tanke — adskillende sig radikalt fra hinanden og fælles ikke-reducerbare, var for arbitrært og for ufilosofisk for dem. Således gjorde Leibnitz de to Cartesianske substanser til den universelle enheds to attributter, hvor i han så Gud. Spinoza anerkendte kun en universel udelelig substans og absolut ALT, lige som Parabrahmam. Leibnitz, opfattede modsat en pluralitet af substanser. Der var kun EN for Spinoza; for Leibnitz en uendelighed af Væsner, *fra*, og *i*, den Ene. Selv om begge derfor kun godtog *en virkelig Entitet*, mens Spinoza gjorde den upersonlig og udelelig, så inddelte Leibnitz hans *personlige* Guddom i et antal af guddommelige og halv-guddommelige Væsner. Spinoza var en *subjektiv*, Leibnitz en *objektiv* Panteist, alligevel var begge store filosoffer i deres intuitive opfattelser.

Hvis disse to læresystemer nu blev blandet sammen og hver korrigeret af den anden, — og først og fremmest den Ene Virkelighed udluget fra sin personlighed — så ville der være sum totalen af den esoteriske filosofis sande ånd i dem; den upersonlige, attributløse, absolutte guddommelige essens som er *intet* "Væsen," men roden til al væren. Træk en dyb skillelinje i dine tanker mellem denne altid-uopfattede essens, og den, lige så usynlige, alligevel forståelige Tilstedeværelse (*Mulaprakriti*), eller Schekinah, *ovenfor hvilken og gennem hvilken Verbummets* Lyd vibrerer, og fra hvilken de utallige hierarkier af intelligente *Egoer* evolverer, med bevidste så vel som halv-bevidste, *opfattende* og *apperceptive* Væsner, hvis essens er åndelig Kraft, hvis Substans er Elementerne og hvis Legemer (når de behøves) er *atomerne* — og så er vores doktrin der. For Leibnitz siger, "da det oprindelige Element i ethvert materielt legeme er Kraft, som ikke har nogen af (*objektivt*) stofs karakteristika — kan det opfattes men kan aldrig være genstand for nogen forestillelig repræsentation." Det som for ham var det ur og ultimative element i ethvert legeme og objekt var således ikke de materielle atomer, eller molekyler, nødvendigvis mere eller mindre udstrakte, som de hos Epikur og Gassendi, men, som Mertz viser det, immaterielle og metafysiske atomer, 'matematiske punkter'; eller *virkelige sjæle*, — som forklaret af Henri Lachelier (*Professeur agrégé de Philosophie*), hans Franske biograf. "Det som eksisterer udenfor os på en absolut måde, er Sjæle hvis essens er kraft," (*Monadologie, Introd.*).

Således, udgøres *virkeligheden* i den manifesterede verden af en *enhed af enheder*, så at sige, immaterielle (set fra vores stand-punkt) og uendelige. Dette kalder Leibnitz "Monader," Østlig filosofi "*Jivaer*" — og Okkultisme giver den, sammen med Kabalister og alle de Kristne, en varietet af navne.

De er hos os, lige som med Leibnitz — "universets udtryk,"* og ethvert fysisk punkt er blot det fænomenmæssige udtryk for det noumenale, metafysiske punkt. Hans skelnen mellem *opfattelse* og *apperception*, er det filosofiske dog svage udtryk for de Esoteriske læresætninger. Hans "reducerede universer," hvor af "der er lige så mange som der er Monader" — er den kaotiske repræsentation af vores Syvfoldige System med dets inddelinger og under-inddelinger.

Med hensyn til den relation hans Monader har til vores Dhyan-Chohaner, Cosmiske Ånder, Devaer og Elementaler, så kan vi kort genfremstille opfattelsen om emnet hos den lærde og eftertænkssomme teosof, Hr. H. A. Bjerregaard. I en fortræffelig artikel "On the Elementals, the Elementary Spirits, and the relationship between them and Human Beings," oplæst af ham for the "Aryan Theosophical Society i New York" (se PATH, Nr. 10 og 11, fra Jan. og Feb, 1887), formulerer Hr. Bjerregaard hans opfattelse tydeligt. . . . "For Spinoza, er substans død og inaktiv, men for Leibnitz's gennemtrængende sind er alt levende aktivitet og aktiv energi. Ved at have dette synspunkt, så kommer han uendeligt tættere på Orienten end nogen anden tænker i hans tid, eller siden ham. Hans opdagelse at en aktiv energi udgør Substansens essens er et princip som placerer ham i direkte sammenhæng med Østens Seere."

Og foredragsholderen fortsætter med at vise at for er Leibnitz atomer og elementer *kraft-centre*, eller snarere "åndelige væsner hvis selve natur er at handle," for de elementariske partikler handler ikke mekanisk, men ud fra et *internt* princip. Der er ulegemlige åndelige enheder (imidlertid "substantielle," men ikke *immaterielle* i vores henseende) utilgængelige med hensyn til alle forandringer ude fra, og uforgængelig overfor enhver ydre kraft. Foredragsholderen, tilføjer at Leibnitz's monader, "adskiller sig fra atomer på følgende særskilte måder, som er meget vigtige for os at huske på, ellers vil vi ikke være i stand til at se forskellen mellem elementaler og almindelig stof." . . . "Atomer skelnes ikke fra hinanden, de er kvalitativt lig hinanden; men en monade adskiller sig fra enhver anden monade kvalitativt; og enhver er en speciel verden for sig selv. Sådan er det ikke med atomerne; de er absolut lig hinanden kvantitativt og kvalitativt, og besidder ikke nogen individualitet af sig selv. † Yderligere, kan atomerne (snarere,

* "Leibnitz's Dynamisme," siger Professor Lachelier, "ville hos ham have voldt liden vanskelighed, hvis Monaden var forblevet et simpelt atom med *blind kraft*. Men . . . " Man forstår udmærket den moderne materialismes perpleksitet!

† Leibnitz var en *absolut* Idealist ved at fastholde at "materielle atomer er i modsætning til fornuften" (*Système nouveau*, Erdmann, p. 126. col. 2). For ham var *stof* en enkel repræsentation af monaden, uanset menneskelig eller atomisk. Monader, er alle steder, tænkte han, (lige som vi gør). Således er den menneskelige sjæl en monade, og enhver celle i den menneskelige krop har sin monade, lige som enhver celle i dyret, planten, og endda i de (såkaldte) *uorganiske* legemer. Hans *atomer* er den moderne Videnskabs molekyler, og hans monader disse *enkle*

molekylerne) i materialistisk filosofi betragtes som udstrakt og delelige, mens monaderne kun er matematiske punkter og udelelige. I sidst ende, og det er et punkt hvor disse Leibnitz monader nært ligner den mystiske filosofi's elementaler — så er disse monader repræsentative Væsner. Enhver monade reflekterer enhver anden. Enhver monade er et levende spejl på Universet indeni dets egen sfære. Og bemærk dette, for kraften besiddet af disse monader afhænger af dette, og det arbejde de kan gøre for os afhænger af dette; ved at spejle verdenen, er monaderne ikke kun passive reflektive agenter, men *spontant selv-aktive*; de frembringer spontant billeder, lige som sjælen gør det med en drøm. I enhver monade, kan adepten derfor læse alle ting, selv fremtiden. Enhver monade eller *Elemental* er et spejl som kan tale. . ."

Det er på dette punkt at Leibnitz's filosofi bryder sammen. Der angives ingen foranstaltninger, ej heller etableres der nogen skelnen, mellem "Elemental" monaden og så en høj Planetarisk Ånd, eller endda en menneskelig monade eller en Sjæl. Han går endda sommetider så langt som at betvivle hvorvidt "Gud nogensinde har skabt andet end Monader eller substanser uden udtrækning." (*Examen des Principes du P. Malebranche.*) Han trækker en skelnen mellem Monaderne og Atomerne,* fordi, som han gentagne gange siger, "legemer med alle deres kvaliteter er kun fænomenagtige, lige som regnbuer. . . . *Corpora omnia cum omnibus qualitibus suis non sunt aliud quam phenomena bene fundata, ut Iris*" (Letter to Father Desbosses, *Correspondence*, letter xviii.) — men kort efter finder han et grundlag for dette i en substantiel korrespondance, et bestemt metafysisk bånd mellem monaderne — *vinculum substantiale*. Esoterisk filosofi, der lærer om en *objektiv* Idealisme — selv om den anser det objektive Univers og alt i det som *Maya*, midlertidig illusion — trækker en praktisk skelnen mellem kollektiv illusion, *Mahamaya*, fra det rent metafysiske standpunkt, og de objektive relationer i det mellem forskellige bevidste *Egoer* så længe som denne illusion varer. Adepten, *kan* derfor læse fremtiden i en Elemental Monade, men han er med hensyn til dette formål nødt til at tegne et stort antal af dem, da enhver monade kun repræsenterer en del af Riget som det tilhører. "Det er ikke objektet, men ved modifikationen af tanken om objektet at Monaderne er begrænset. De bevæger sig alle forvirret mod det uendelige, til altet, men de er alle begrænsede og kendetegnet af

atomer som den materialistiske Videnskab antager som en tro, selv om den aldrig vil have succes med at interviewe dem — undtagen i fantasien. Men Leibnitz er ret så selvmodsigende i hans synspunkter om Monaderne. Han taler om hans *Metafysiske Punkter* og *Formelle Atomer*, på et tidspunkt som *virkeligheder*, der okkuperer rummet; på et andet tidspunkt som rene Åndelige *ideer*; og derefter begaver han dem med objektivitet og aggregater og positioner i deres indbyrdes relationer.

* Leibnitz's *atomer* har, i sandhed, intet andet end navnet til fælles med de Græske Materialisters *atomer*, eller endda den moderne Videnskabs *molekyler*. Han kalder dem *formelle* atomer, og sammenligner dem med Aristotles substantielle former. (Se *Système Nouveau*, § 3.)

grader af særskilte opfattelser." (§ 60, *Monadologie*.)* Og lige som Leibnitz forklarer, "Alle dele af Universet er særskilt repræsenteret i Monaderne, *men nogle er reflekteret i en monade, nogle i anden;*" men et antal monader kunne samtidigt repræsentere tankerne fra de to millioner beboere i Paris.

Men hvad siger de Okkulte Videnskaber til dette, og hvad tilføjer de?

De siger at det som kollektivt kaldes *Monader* af Leibnitz — groft betragtet, og ladende enhver underinddeling ude af beregningen, for nuværende† — kan adskilles i tre adskilte Hærskarer, som, regnet fra de højeste planer, først er, "guder," eller bevidste åndelige *Egoer*; de intelligente arkitekter, som arbejder efter planen i det *Guddommelige Sind*. Derefter komme Elementalerne, eller *Monaderne*, som kollektivt og ubevidst danner de store Universelle Spejle af alt forbundet med deres respektive boliger. Til sidst, atomerne, eller de materielle molekyler, som på deres side er grundlagt af deres *apperceptive* monader, lige som enhver celle i denne menneskelige krop er grundlagt således. (Se afsluttende sider i Bog I.) Der er stimer af sådanne *grundlæggende* atomer som, på deres side, grundlægger molekylerne; en uendelighed af monader, eller rigtige Elementaler, og utallige åndelige Kræfter — *Monadeløse*, for de er rene ulegemligheder,‡ undtagen ved visse love, når de antager form — ikke *nødvendigvis menneskelig*. Hvor fra kommer substansen som iklæder dem — den tilsyneladende organisme som de evolverer omkring deres centre? De *Formløse* ("Arupa") Radieringer, der eksisterer i den Universelle Viljes harmoni, og er det som vi angiver som kollektivet eller aggregatet for den Cosmiske Vilje på planet for det subjektive Univers, forener sammen med en uendelighed af monader — hver af dem spejle af sit eget Univers — og individualiserer således

* Leibnitz, kalder lige som Aristotles de skabte eller *emanerede* monader (Elementalerne udgående fra Cosmiske Ånder eller Guder) — *Entelechies*, *Ἐντελέχεια* — og "ulegemelige *automata*." (§ 18, *Monadologie*.)

† Disse tre "grove inddelinger" korresponderer til *ånd, sind* (eller sjæl), og *krop*, i den menneskelige konstitution.

‡ Broder C. H. A. Bjerregaard, advarer i hans (allerede nævnte) foredrag sit publikum imod at anse *Sefiroterne* alt for meget som *individualiteter*, men på samme tid at undgå at se dem for meget som *abstraktioner*. "Vi vil aldrig nå frem til sandheden," siger han, "endnu mindre til kraften ved at *associere med disse himmelske*, førend vi vender tilbage til den oprindelige tidsalders simplicitet og frygtesløshed, da mennesket blandede sig frit med guderne, og guderne nedsteg blandt mennesker og guidede dem i sandhed og hellighed" (Nr. 10, *Path*) . . . "Der er adskillige betegnelser for 'engle' i Biblen som klart viser at væsner lige som Elementaler i Kabalaen og Leibnitz's monader, må forstås ved denne benævnelse snarere end ved den som almindeligvis forstås. De kaldes 'morgen stjerner,' 'flammende ilde,' 'de mægtige,' og Skt. Paul ser dem i hans kosmogoniske vision som 'Fyrstendømmer og Magter.' Sådanne navne som disse udlukker ideen om personlighed, og vi oplever os selv tvunget til at tænke på dem som upersonlige Eksistenser . . . som en *indflydelse*, en åndelige substans, eller *bevidst Kraft*." (*Path*, Nr. 11, p. 322.)

for en tiden et uafhængigt sind, alvidende og universelt; og ved den samme magnetiske aggregerings proces skaber de for dem selv objektive, synlige legemer, ud af interstellare atomer. For atomer og Monader, associeret eller adskilte, enkle eller komplekse, er, fra øjeblikket for den første differentiering kun, *principperne*, legemlige, psykiske og Åndelige fra "Guderne — de selv Radieringer fra ur naturen. Således, fremstår de højere Planetariske Kræfter for Seerens øje under to aspekter: de subjektive *som indflydelser*, og de objektive — som mystiske FORMER, som, under Karmisk lov, bliver en *Tilstedeværelse*, Ånd og Stof værende Ét, som det gentagne gange fremlægges. Ånd er stof *på det syvende plan*; stof er Ånd — på det laveste punkt af dets cykliske aktivitet; og begge — er MAYA.

Atomer kaldes "Vibrationer" indenfor Okkultismen; også "Lyd" — kollektivt. Dette interfererer ikke med Hr. Tyndall's videnskabelige opdagelse. Han sporede, hele forløbet for de *atmosfæriske vibrationer*, på det lavere trin af stigen for monadisk væren — og dette udgør den *objektive* del af processen i naturen. Han har sporet og optegnet deres bevægelses og transmissions hurtighed; deres indvirknings kraft; deres frembringelse af vibrationer i tympanon og deres transmission af disse til ørestenene, osv., osv., ind til vibrationen i hørenerven aktiveres — og et nyt fænomen nu finder sted: den *subjektive side* af processen eller *oplevelsen af Lyd*. Opfatter eller ser han det? Nej; for han speciale er at opdage stoffets adfærd. Men hvorfor skulle en psykisk ikke se det, en åndelig seer, hvis indre Øje er åbnet, og som kan se gennem stoffets slør? Videnskabens bølger og bølgebevægelser er alle frembragt af atomer der propellerer deres molekyler til aktivitet *inde fra*. Atomer udfylder Rummets umådelighed, og ved deres kontinuerte vibration *er* de denne BEVÆGELSE som holder hjulene i Livet gående i det uendelige. Det er dette indre arbejde som frembringer de naturlige fænomener som kaldes korrelering af Kræfterne. Kun, bag oprindelsen af enhver sådan "kraft," der står det *bevidste* guidende noumenon, deraf — Engel eller Gud, Ånd eller Dæmon — herskende kræfter, alligevel det samme.

Som beskrevet af Seere — de som kan se de interstellare stimers bevægelse, og følge dem clairvoyant i deres evolution — er de blændende, lige som flager af jomfru-sne i strålende sollys. Deres hastighed er hurtigere end tanken, hastigere end noget dødeligt synligt øje kunne følge, og, så vel som det kan bedømmes fra deres fantastiske hurtige forløb, er bevægelsen cirkulær. . . . Stående på et åbent område, især på en bjergtop, og skuende ud i den vældige hvælving ovenfor og de rummelige uendeligheder omkring den, så synes hele atmosfæren i lys lue med dem, luften gennemvædet med disse blændende funklere. Til tider frembringer deres bevægelses intense lynglimt

lige som Nordlys under *Aurora Borealis*. Synet er så fantastisk, at, mens Seeren skuer ind i deres indre verden, og føler de funkende punkter skyde forbi ham, så er han fyldt med ærefrygt ved tanken om andre, endnu større mysterier, som ligger ovenfor, og indeni dette radierende ocean. . . .

Uanset hvor udfuldkommen og ufuldstændig denne forklaring om "Guder, Monader, og Atomer" er, så håbes det at nogle studerende og teosoffer, i det mindste, vil føle at der sandelig kan være en tæt relation mellem materialistisk Videnskab, og Okkultisme, som er den førstnævntes supplement og manglende sjæl.

XVI.

CYKLISK EVOLUTION OG KARMA.

DET er den Åndelige evolution af det *indre*, udødelige menneske som danner den grundlæggende læresætning indenfor de Okkulte Videnskaber. For endda fjernt at realisere en sådan proces, så er den studerende nødt til at tro (*a*) på det ENE Universelle Liv, uafhængigt af stof (eller det Videnskaben anser for at være stof); og (*b*) på de individuelle intelligenser som animerer dette Princip's forskellige manifestationer. Hr. Huxley tror ikke på "Vital Kraft," andre gør. Dr. J. H. Hutchinson Sterling's værk "Concerning Protoplasm" har skabt ikke kun lidt ravage i forhold til denne dogmatiske negation. Professor Beale's beslutning er også til fordel for et Vitalt Princip; og Dr. B. W. Richardson's foredrag om "Nerve Æter," har været tilstrækkeligt citeret fra. Således, er opfattelserne delte.

Det ENE LIV er tæt relateret til *den ene lov* som guider Verdenen for Væren — KARMA. Eksoterisk, er dette ganske enkelt og bogstaveligt "aktivitet," eller snarere en "virknings-producerende årsag." Esoterisk er det en helt andet ting i dens langt-rækkende moralske virkninger. Det er den ufejlbarlige GENGÆLDELSENS LOV. At sige til de som er uvidende om den virkelige betydning, karakteristikaene og den forfærdelige vigtighed af denne evige uforanderlige lov, at ingen teologisk definition af en personlig guddom kan give en ide om dette upersonlige, alligevel altid tilstedeværende og aktive Princip, er at tale forgæves. Ej heller kan den kaldes Forsynet. For Forsynet, hos Teisterne (i det mindste, de Kristne Protestanter), fryder sig over et personligt hankøn, mens det hos de Romerske Katolikker er en kvindelig kraft, "Guddommeligt Forsyn modererer Hans velsignelser for bedre at sikre deres virkninger," fortæller Wogan os. Sandelig "Han" modererer dem, noget Karma — et kønsløst princip — ikke gør.

Gennem de to første Dele, blev det vist at, ved den første vibration

af genopstigende liv, passerer Svâbhâvat, "det Uforanderlige Mørkes foranderlige udstråling ubevidst i Evigheden," ved enhver genfødsel af Kosmos, fra en inaktiv tilstand til en med intens aktivitet; at den differentierer, og derefter begynder sit arbejde gennem denne differentiering. Dette arbejde er KARMA.

Cykluserne er også underlagt virkningerne frembragt af denne aktivitet. "Det ene Cosmiske atom bliver syv atomer på stoffets plan, og hver af dem transformeres om til et center af energi; dette samme atom bliver syv stråler på åndens plan, og de syv skabende kræfter i naturen, radierende fra rod-essensen . . . den ene følgende, den højre, den anden den venstre vej, adskilte ind til afslutningen af Kalpaen, og er alligevel i tæt omfavelse. Hvad forener dem? KARMA." Atomerne emaneret fra det Centrale Punkt emanerede på deres side nye centre af energi, som, under *Fohat's* potentielle åndedrag, begynder deres arbejde inde fra udadtil, og mangfoldiggør andre mindre centre. Disse danner, i evolutionens og involutionens forløb, på deres side oprindelserne eller udviklende årsager til nye virkninger, fra verdener og "menneske-bærende" kloder, ned til slægter, arter, og klasser i alle de syv naturriger* (hvor af *vi kun kender fire*). For "de velsignede arbejdere har modtaget *Thyan-kam*, i evigheden" (Book of "The Aphorisms of *Tson-ka-pa*").

"Thyan-kam" er kraften eller viden om at guide impulserne af cosmiske energi i den rette retning.

Den sande Buddhist, der ingen "personlig gud," ej heller nogen "Fader" og "Skaber af Himlen og Jorden" godtager, tror stadigvæk på en *absolut bevidsthed*, "Adi-Buddhi"; og den Buddhistiske filosof *ved* at der er Planetariske Ånder, "Dhyan Chohanerne." Men selv om han godtager eksistensen af "åndelige liv," alligevel, da de er midlertidige i evigheden, så er selv de, ifølge hans filosofi, "*dagens maya*," *illusionen* for en "Brahmâ's dag", en kort manvantara på 4.320.000.000 år. "Yin-Sin" er ikke noget for mennesker at spekulere over, for Herren Buddha har strengt forbudt alle sådanne forespørgsler. Hvis Dhyan Chohanerne og alle de usynlige Væsner — de Syv Centre og deres direkte Emanationer, de *mindre* centre for Energi — er det direkte genskin af det ENE Lys, så er mennesker alligevel langt væk fra disse, da hele det *synlige* Kosmos består af "*selv-frembragte væsner, Karma's væsner*." Således mens de anser en personlig Gud "for kun at være en gigantisk skygge kastet på rummets tomhed af de udvidende menneskers forestillingsevne,"† så lærer de at kun "to ting er (objektivt) evige, nemlig *Akâsa* og *Nirvana*"; og at disse i virkeligheden er ÉT, og kun et *maya* når de deles. "Buddhisterne benægter skabelse og kan ikke opfatte en *Skaber*." "Alt er kommet ud fra Akâsa (eller Svâbhâvat

* Se Stanza VI. (Bog I.) og Kommentar.

† *Buddhist Catechism*, af H. S. Olcott, President of the Theosophical Society.

på vores jord) i lydighed overfor en lov for bevægelse iboende i den, og efter at en vis eksistens er forløbet. Intet kom nogensinde ud af ingenting." (*Buddhist Catechism.*)

Hvis en Vedantisk Brahmin indenfor Adwaita Sekten, hvis spurgt om hvorvidt han tror på eksistensen af Gud, altid ville være tilbøjelig til at svare, som Jacolliot blev svaret — "Jeg, er selv 'Gud';" så ville en Buddhist (især en Singaleser) ganske enkelt le, og som svar sige, "Der er ingen Gud; ingen Skabelse." Alligevel er grund-filosofien hos både Adwaita og Buddhistiske lærde *identiske*, og begge har den samme respekt for dyreliv, for begge tror at ethvert væsen på jorden, uanset hvor lille og ydmygt, "er en udødelig del af det udødelige stof" — for hos dem har stof en helt anden betydning end det har hos enten Kristne eller materialisten — og at ethvert væsen er underlagt Karma.

Brahminens svar er et som vil give sig selv overfor enhver gammel filosof, Kabalist, og Gnostiker i de tidlige dage. Det indeholder selve ånden i de Delfiske og Kabalistiske bud, for esoterisk filosofi udregnet, for tidsaldre tilbage, problemet om hvad mennesket *var, er, og vil være*; om menneskets oprindelse, livs-cyklus — endeløs i dens varighed af successive inkarnationer eller genfødsler — og til sidst hans absorbering ind i kilden hvor fra han udgik.

Men det er ikke fysisk Videnskab som vi nogensinde kan bede om at aflæse mennesket for os, som Fortidens gåde, eller den Fremtidige; da ingen filosof endda er i stand til at fortælle os hvad mennesket er, sådan som han er kendt af både fysiologien og psykologien. Ved tvivlen om hvorvidt mennesket var "en gud eller et bæst," er han nu forbundet med det sidstnævnte og udledt fra et dyr. Uden tvivl kan omsorgen for analyseringen og klassificeringen af det menneskelige væsen som et *jordisk dyr* blive overladt til Videnskaben, som — af alle mennesker — okkultister betragter med ærbødighed og respekt. De anerkender dens grundlag og det vidunderlige arbejde udført af den, fremskridtene opnået indenfor fysiologi, og endda — i et vist omfang — indenfor biologi. Men menneskets *indre*, åndelige, psykiske, eller endda moralske, natur kan ikke blive overladt til den indgroede materialisme inderlige nåde; for end ikke den højere psykologisk filosofi i Vesten er, i dens nuværende ufuldkommenhed og tendens hen mod en fastlagt agnosticisme, i stand til at yde det indre retfærdighed; især med hensyn til hans højere kapaciteter og opfattelser, og disse tilstande af bevidsthed, hen over krydsningen af hvis vej sådanne autoriteter som Mill trækker en stærk linje, og siger "Så langt, og ikke længere skal du gå."

Ingen Okkultist vil benægte at mennesket — ikke mindre end elefanten og mikroben, krokodillen og krybdyret, græssets blad eller krystallen — i hans fysiske dannelse, er det enkle resultat af naturens evolutionære kræfter gennem utallige serier af transformationer; men han fremlægger sagen anderledes.

Det er ikke imod zoologiske og antropologiske opdagelser, baseret på

menneske og dyre fossiler, som enhver mystiker og troende på en guddommelig sjæl indvendigt gør oprør imod, men kun imod de mal-placerede konklusioner bygget på forudfattede teorier og søgt indpasset med visse fordomme. Deres forudsætninger kan og er måske ikke altid sande; og da nogle af disse teorier kun lever et kort liv, så må udledningerne der fra altid være ensidige hos materialistiske evolutionister. Alligevel er det ved styrken fra sådanne meget flygtige autoriteter, at de fleste videnskabsfolk hyppigt modtager unødigt hæder hvor de mindst fortjener det.*

At få Karma's arbejde, i Universets periodiske renovationer, til at blive mere indlysende og forståelige for den studerende når han ankommer til menneskets oprindelse og evolution, så er han nu sammen med os nødt til at undersøge de Karmiske Cyklussers esoteriske betydning for Universel Etik. Spørgsmålet er, om disse mysteriøse inddelinger i tid, kaldet Yugaer og Kalpaer af Hinduerne, og lige så meget grafisk — *Κύκλος* — "cyklus," ring eller cirkel, af Grækerne, har noget betydning for, eller nogen direkte forbindelse med, menneskeligt liv? Selv eksoterisk filosofi forklarer at disse uophørlige cirkler af tid er evigt tilbagevendende i sig selv, periodisk, og

* Vi henviser de som vil betragte påstanden som en uforskammethed eller respektløshed imod anerkendt Videnskab, til Hr. James Hutchinson Stirling's værk med hensyn til "Protoplasm," som er et forsvar for et *vital Princip versus Molekylaristerne* — Huxley, Tyndall, Vogt, og Co. — og beder dem at undersøge hvorvidt det er sandt eller ikke at sige at de videnskabelige forudsætninger ikke altid kan være korrekte, men at de ikke desto mindre godtages, for at udfylde en kløft eller et hul indenfor en eller anden elskelig materialistisk hobby. Omtalende protoplasma og menneskets organer, som "betragtet af Hr. Huxley," siger forfatteren: "Sandsynligvis har vi så, med hensyn til nogen som helst kontinuitet af protoplasma i kraft, i form, eller i substans, set nok *lacunæ*. Nej, Hr. Huxley selv kan fremlægges som bevis på den samme side. *Ikke sjældent finder vi i hans essay indrømmelser af SANDSYNLIGHED, hvor det er VISHED som alene er på sin plads.* Han siger for eksempel: 'Det er mere end sandsynligt at når plante-verdenen er fuldt ud udforsket at vi vil finde ud af at alle planter er i besiddelse af de samme kræfter.' Når en konklusion med bestemthed annonceres, så er det ret skuffende, som her, at blive fortalt at *forudsætningerne stadigvæk skal indsamles' (!)* Her er desuden en passage hvor i han ses at nedskære sit eget '*grundlag*' væk under hans egne fødder. Efter at have fortalt os at alle former for protoplasma består af kulstof, hydrogen, oxygen og nitrogen 'i meget kompleks forening,' så fortsætter han: 'Navnet på et protein blevet tillagt til denne komplekse kombination, *hvis natur aldrig har været bestemt med nøjagtighed (! !)*.' Dette er, for Hr. Huxley's eget vedkommende, tydeligt en identifikation, af protoplasma og protein; og det som siges om det ene, er nødvendigvis sandt om det andet, og det følger at han godtager at protoplasmaets natur aldrig har været bestemt med nøjagtighed, og at selv i hans øjne så er *lis* stadig *sub judice*. Denne indrømmelse bestyrkes, også, ved ordene, 'Hvis vi bruger udtrykket — *protein* — med en sådan *forsigtighed* som passende kan fremkomme på baggrund af vores *forholdsvise uvidenhed* om de ting som den står for' " . . . osv., osv. (p. 33 og 34, som svar til Hr. Huxley i "Yeast").

Dette er den eminente Huxley, fysiologiens og biologiens konge, som bevises at lege blindebuk med *forudsætninger og fakta*. Hvad vil ikke det "mindre yngel" indenfor videnskaben gøre efter dette!

intelligent i Rummet og Evigheden. Der er "Cyklusser for stof"* og der er "Cyklusser for Åndelig evolution." Racemæssige, nationale, og individuelle cyklusser. Kan esoterisk spekulation ikke tillade os en endnu dybere indsigt i disses indretninger?

Denne ide er smukt udtrykt i et meget klogt videnskabeligt værk: —

"Muligheden for at opnå en forståelse for et system med en koordination som klart i tid og rum søger ud over menneskelige observationers rækkevidde, er en omstændighed som signaliserer menneskets evne med hensyn til at transcendere det foranderlige og ustadige stofs begrænsninger, og hævder hans superioritet over alle ustabile og forgængelige former for væren. *Der er en metode i begivenhedernes rækkefølge*, og ved sam-eksisterende tings relationer, som menneskets sind griber fat i; og ved hjælp af dette som et spor, løber han tilbage eller fremad over æoner af materiel historie som menneskelig oplevelse aldrig kan bevidne. Begivenheder spirer og udfolder sig. De har en fortid som er forbundet med deres nutid, og vi føler en udmærket retfærdiggjort tillid til at en fremtid er udpeget som ligeledes vil blive forbundet med nutiden og fortiden. Denne kontinuitet og enhed i historien gentager sig selv foran vores øjne i alle opfattede stadier af fremskridt. Fænomenerne forsyner os med grundlaget med henblik på generaliseringen af to love som sandfærdigt er *principper indenfor videnskabelige spådomme*, ved hvilke menneskets sind alene kan gennemtrænge fortidens forseglede optegnelser og fremtidens uåbnede sider. Den første af disse er loven om evolution, eller, for at formulere det med hensyn til vores formål, *loven om korreleret succession eller organiseret historie i individet*, illustreret ved de forandrende faser i ethvert enkelt modnende system af resultater. . . . Disse tanker påkalder ind i vores øjeblikkelige tilstedeværelse den umålelige fortid og den umålelige fremtid af materiel historie. De synes næsten at åbne perspektiver gennem uendeligheden, og begave det menneskelige intellekt med en eksistens og en vision undtaget fra tiden og rummets og endelige årsagssammenhænges begrænsninger, og løfte det op mod en sublim forståelse af den Højeste Intelligens hvis bolig er Evighed." ("World-Life," p. 535 and 548.)

Ifølge læren, forandrer Maya, eller den illusoriske tilsynekomst af de rangerende begivenheder og aktiviteter på denne jord, sig varieret hos nationer og steder. Men hovedtrækkene i ens liv er altid i overensstemmelse med "Konstellationen" som man er født under, eller, vi skulle sige, med karakteristikaene hos dets animerende princip eller guddommen som præsiderer over den, uanset vi kalder den en *Dhyan Chohan*, som i Asien, eller en Ærkeengel, som hos de Græske og Latinske kirker. Indenfor gammel Symbollære var det altid SOLEN (selv om det var den Åndelige, ikke den synlige, Sol som mentes), som blev formodet at fremsende hoved Frelserne, Avatarerne. Deraf det forbindende link mellem Buddhaerne, Avatarerne, og lige så mange andre inkarnationer af de højeste SYV. Jo tættere tilnærmelsen til ens *Prototype*, "i Himlen," jo bedre for den dødelige hvis personlighed blev valgt, af hans egen *personlige* guddom (det syvende princip), som dets jordiske bolig. For, ved enhver viljes anstrengelse hen mod renselse og enhed

* "The Cycles of Matter," en betegnelse angivet af Professor Winchell i en af hans Essays skrevet i 1860.

med den "Selv-gud," så bryder en af de laver stråler frem og menneskets åndelige entitet trækkes højere og evigt højere hen til strålen som overgår den første, indtil at det indre menneske, fra stråle til stråle, trækkes ind i Forælder-SOLEN'S ene og højeste stråle. Således, "forløber menneskehedens begivenheder *virkelig* koordineret med antallet af former," da enkelte enheder i denne menneskehed hver og en udgår fra den samme kilde — *centralen* og dens *skygge*, den synlige SOL. For jævndøgnene og solhvervene, perioderne og de forskellige faser i det Solare forløb, astronomisk og numerisk udtrykt, er kun de konkrete symboler for den evige levende virkelighed, selv om de synes at være *abstrakte ideer* for uindviede dødelige. Og dette forklarer de ekstraordinære numeriske tilfælde med geometriske relationer, som vist af mange forfattere.

Ja; "vores skæbne *er* skrevet i stjernerne!" Blot glæder det, at jo den tættere forening mellem den dødelige refleksion MENNESKET og hans himmelske PROTOTYPE, jo mindre farlige er de ydre forhold og efterfølgende reinkarnationer — som hverken Buddhaer ej heller Kristusser kan undslippe. Dette er ikke overtro, mindst af alt er det *Fatalisme*. Det sidstnævnte indebærer et blindt forløb ved en endnu blindere kraft, og mennesket er en fri agent under hans ophold på jorden. Han kan ikke undslippe hans *herskende* Skæbne, men han har valget mellem to veje som leder ham i den retning, og han kan nå elendighedens mål — hvis noget sådant er dekretet ham, enten i Martyrens snehvide rober, eller i de tilsølede klæder hos den frivillige i det uretfærdige forløb; for, der er *ydre og indre tilstande* som påvirker vores viljes beslutning med hensyn til vores handlinger, og det er i vores magt at følge en af de to. De som tror på *Karma* er nødt til at tro på *skæbnen*, som, fra fødsel til død, ethvert menneske væver i en tråd omkring sig selv, som en edderkop gør det med sit spind; og denne skæbne er enten guidet af den himmelske stemmes usynlige *prototype* udenfor os, eller ved vores mere intime *astrale*, eller indre menneske, som blot alt for ofte er den onde ånd i den legemliggjorte entitet som kaldes mennesket. Begge disse fører det ydre menneske videre, men en af dem må vinde; og fra selve starten af dette usynlige slagsmål så træder den strenge og uforsonlige *lov om compensation* ind og tager sit forløb, trofast følgende udsvingene. Når den sidste tråd væves, og mennesket tilsyneladende er indhyldet i hans egne handlingers net-værk, så befinder han sig selv fuldkommen under denne *selv-skabte* skæbnes imperium. Den fastgør ham så enten som den livløse skal imod den ubevægelige klippe, eller bærer ham væk som en fjer i en hvirvelvind rejst af hans egne handlinger, og det er — KARMA.

En materialist, har udtrykt det således i en sætning i forbindelse med behandling af de periodiske skabelser på vores klode. "Hele Jordens *fortid* er intet andet end en udfoldet *nutid*." Det var Büchner, som kun lidet formodede at han gentog en af Okkultisternes aksiomer. Det er også helt sandt, lige som Burmeister (citeret i "*Force and matter*") bemærker, at

"den historiske undersøgelse af Jordens udvikling har bevist at *nu og derefter* hviler på det samme grundlag; at fortiden er udviklet på den samme måde som nutiden ruller videre; og at kræfterne som var i aktivitet altid forblev de samme."

"Kræfterne" — rettere deres *noumena* — er selvfølgelig de samme; derfor, må de fænomenmæssige Kræfter også være de samme. Men hvordan kan man føle sig sikker på at stoffets attributter ikke har forandret sig under den Proteanske Evolutions hånd? Hvordan kan nogen materialist med sådan en overbevisning, som det gøres af Rossmassler, påstå at "denne evige overensstemmelse i fænomeners essens gør det sikkert at ild og vand *til alle tider* besad de samme kræfter og altid vil besidde dem?" Hvem er de "som formørker rådgivning med ord uden viden," og hvor var Huxleyerne og Büchnerne da jordens grundlæggelse blev lagt af den store Lov? Denne samme homogenitet for stoffet og lovenes uforanderlighed, som insisteres så meget på af materialismen, er et grundlæggende princip indenfor Okkult filosofi; men denne enhed hviler på Åndens uadskillelighed fra stof, og, hvis de to først adskilles, så ville hele Kosmos falde tilbage i kaos og ikke-væren. Derfor, er det absolut *falsk*, og kun en ekstra påvisning af det store bedrag i vores tidsalder, at påstå (sådan som videnskabsfolkene gør) at alle de store geologiske forandringer og frygtelige krampetrækninger har været frembragt *af almindelige og kendte fysiske kræfter*. For disse kræfter var kun redskaberne og de afsluttende metoder for fuldførelsen af visse formål, handlende periodisk, og tilsyneladende mekanisk, gennem en indre impuls blandet op med, men ovenfor deres materielle natur. Der er et formål med enhver vigtig handling i Naturen, hvis handlinger alle er cykliske og periodiske. Men åndelige Kræfter forveksles normalt med de rent fysiske, de førstnævnte benægtes af, og er derfor nødt til at forblive ukendte af, Videnskaben, fordi de efterlades udforsket.*

"Verdenshistorien begynder med dens generelle formål," siger Hegel; "realiseringen af Ideen om Ånd — dog kun i en *implicit* form (*an sich*), det vil sige, som Natur; et skjult, yderst dybdegående skjult ubevidst instinkt, og hele Historiens proces . . . er rettet imod at gøre denne ubevidste impuls en bevidst en. Således fremstående kun i form af naturlig eksistens, præsenterer naturlig vilje — det som har været kaldt den subjektive side — fysiske begær, instinkt, passion, privat interesse, så vel som også synspunkter og subjektive opfattelser — dem selv spontant ved selve begyndelsen. *Dette store virvar af viljer, interesser og aktiviteter udgør instrumenterne og metoderne for VERDENS*

* Videnskabsfolk vil sige: Vi benægter, fordi intet af den slags er nogensinde kommet indenfor rækkevidden af vores oplevelser. Men, som argumenteret af fysiologen Charles Richet: "Okay, men har i, i det mindst bevist det modsatte? . . . Benægt ikke, *a priori*. Aktuel Videnskab *er ikke tilstrækkeligt avanceret til at give dig en sådan ret.*" ("La suggestion mentale et le calcul des probabilités.")

ÅNDEN *med henblik på at opnå sit formål*; at bringe det til bevidsthed og realisere det. Og dette formål er intet andet end at finde den selv — kommende til den selv — og kontemplerende den selv i konkret virkelighed. Men, der kan stilles spørgsmålstejn ved, at disse manifestationer af vitalitet på individers og folks vegne, hvor ved de søger at tilfredsstille deres egne formål, på samme tid er *metoderne og instrumenterne for de højere kræfter, for et højere og bredere formål som de ikke ved noget om* — som de ubevidst realiserer; rettere er blevet stillet spørgsmålstejn ved . . . med hensyn til dette punkt fremlagde jeg fra selve begyndelsen mit synspunkt, og fremlagde vores hypotese . . . og vores tro på *at Fornuften styrer Verdenen og som konsekvens heraf har styret dens historie*. I relation til denne uafhængige universelle og substantielle eksistens — er alt andet underlagt, underdanig overfor den, og grundlaget for dens udvikling."*

Ingen metafysiker eller teosof kan gøre indsigelser overfor disse sandheder, som alle er legemliggjorte i esoterisk lære. Der *er* en forudbestemthed for de geologiske liv på vores klode, lige som i historien, i fortiden og fremtiden, for racer og nationer. Dette er nært forbundet med det vi kalder *Karma* og Vestlige Panteisters, "Nemesis" og "Cyklusser." Loven om evolution bærer os nu langs den opstigende bue i *vores cyklus, hvor virkningerne endnu en gang vil blive gen-forenet ind i, og gen-fremkomme som de* (nu neutraliserede) årsager, og alle ting påvirket af den førstnævnte vil have genfundet deres oprindelige harmoni. Dette vil være cyklusserne for vores specielle "Runde," et øjeblik i den store cyklus, eller *Mahayugaen's* varighed.

De fine filosofiske bemærkninger fra Hegel opleves at have deres anvendelse indenfor Okkult Videnskabs lære, som viser at naturen altid handler med et givet formål, hvis resultater altid er duale. Dette blev fremlagt i vores første Okkulte bind, i *Isis Unveiled*, p. 268, Vol. II., med de følgende ord: —

Lige som vores planet roterer rundt om solen en gang hvert år, og på samme tid drejer en gang om sin egen akse hver fire-og-tyvende time, og således gennemgår mindre cyklusser indeni en større, således opnås og genoptages de mindre cykliske perioders arbejde, indeni den Store Saros.

Den fysiske verdens rotation, ledsages ifølge den gamle doktrin, af en lignende rotation i intellektets verden — verdenens åndelige evolution skrider frem i cyklusser, lige som den fysiske.

Således ser vi i historien en regelmæssig vekslen af ebbe og flod i de menneskelige fremskridts tidevand. De store naturriger og imperier i verdenen, nedstiger igen, efter at have nået kulminationen på deres storhed, i overensstemmelse med den samme lov som de opsteg ved; ind til, de har nået det laveste punkt, så bekræfter menneskeheden sig selv og stiger endnu en gang opad, til højdepunktet for dets resultats væren, ved denne lov om opstigende fremskridt ved cyklusser, noget højere end punkt end det førhen nedsteg fra.

Men disse cyklusser — hjul indeni hjul, så altomfattende og sindrigt symboliseret ved de forskellige Manuer og Rishier i Indien, og ved Kabirerne i Vesten† — *påvirker ikke hele menneskeheden på en og samme*

*"On World History" i "Philosophy of History," p. 26. (Sibree's Eng. Overs.).

† Denne symbollære forhindrer ikke disse nu tilsyneladende mytiske personer i

tid — som forklaret i *Racial division of Cycles* (Se under-sektion 6.) Deraf, som vi ser det, vanskeligheden ved at forstå, og diskriminere mellem dem, med hensyn til deres fysiske og åndelige virkninger, uden fuldstændigt at have mestret deres relationer med, og aktivitet i forhold til de respektive nationers og racers positioner, i deres skæbne og evolution. Dette system kan ikke forstås hvis disse perioders åndelige aktivitet — *forud-ordineret*, så at sige, ved Karmisk lov — adskilles fra deres fysiske forløb. De bedste astrologers udregninger vil fejle, eller i det mindste forblive ufuldkomne, med mindre denne duale handling er fuldkommen taget i betragtning og taget højde for ad disse linjer. Og dette mesterskab kan kun ske ved INDVIELSE.

Den Store Cyklus inkluderer menneskehedens fremskridt fra ur menneskets fremkomst i ætereal form. Den løber gennem hans (menneskets) indre cyklussers fremadskridende evolution fra de ætereale ned til det semi-ætereale og rent fysiske: ned til menneskets forløsning fra hans *frakke af skind* og stof, hvorefter den fortsætter med sit forløb nedad og opad igen, for at møde op ved kulminationen af en Runde, når den manvantariske "Slange sluger sin hale" og syv mindre cyklusser er passeret. Disse er de store Race Cyklusser som ligeligt påvirker alle nationerne og stammerne inkluderet den specielle Race; men der er mindre og nationale så vel som stamme cyklusser indeni disse, som forløber uafhængigt af hinanden. De kaldes indenfor Østlig esoterisme de *Karmiske* cyklusser. I Vesten, siden Pagansk Visdom har været afvist med hensyn til at være udvokset fra og blevet udviklet af de mørke magter som formodedes at være i konstant krig med og i opposition til den lille stamme Jehovah — så er den fulde og forfærdelige betydning af den Græske NEMESIS (eller Karma) blevet fuldstændig glemt. Ellers ville de Kristne bedre have forstået den dybdegående sandhed at Nemesis er uden attributter; at mens den frygtede gudinde er absolut og uforanderlig som et Princip, så er det os selv — nationer og individer — som propellerer hende til aktivitet og giver impulsen til dens forløb. KARMA-NEMESIS er skaberen af nationer og dødelige, men når først skabt, så er det dem som gør hende til enten en furie eller en belønnende Engel. Ja

—
"Viise er de som tilbeder Nemesis"*

at have regeret på jorden en gang i den menneskelige form som virkelig levende, dog i sandhed guddommelig og guds-lignende menneske. Oberst Vallancey's (og også Count de Gobelin's) opfattelse at *Kabiriernes navne fremstår som allegoriske*, og ikke har betegnet mere (?) end en almanak for sæsoners omskiftelser — kalkuleret for landbrugets operationer" (*Collect. de Reb. Hibern.*, Nr. 13, *Præf. Sekt. 5*) er lige så absurd som hans påstand om at Æon, Kronos, Saturn og Dagon alle er ét, nemlig, "patriarken Adam." Kabirierne var menneskehedens instruktører indenfor landbrug, fordi de var *regenterne* for sæsoner og Cosmiske cyklusser. Derfor var det dem der som planetariske Ånder eller "Engle" (budbringere) regulerede, landbrugs-*kunstens mysterier*.

* Som *frygtede* Karma-Nemesis ville være bedre.

— sådan som *koret* fortæller Prometheus det. Og lige så ukloge er de, som tror at gudinden kan blive formildet af hvilke som helst ofre og bønner, eller få hendes hjul afsporet fra den kurs som den først har taget. "De trefoldige Skæbner og altid opmærksomme Furier" er kun hendes attributter på jorden, og undfanget af os selv. Der er ingen tilbagevenden fra de veje som hun bevæger sig hen over; alligevel er disse veje vores egen skabelse, for det er os, kollektivt eller individuelt, som forbereder dem. Karma-Nemesis er synonym med FORSYNET, minus *design*, godhed, og enhver anden *afgrænset* attribut og kvalifikation, så ufilosofisk tillagt den sidstnævnte. En Okkultist eller en filosof vil ikke tale om Forsynets godhed eller grusomhed; men, ved at identificere det med Karma-Nemesis, vil han ikke desto mindre lære at den beskytter det gode og overvåger dem i dette, så vel som i fremtidige liv; og at den straffer det onde handlings-menneske — ja, selv ind til hans syvende genfødsel. Kort sagt, så længe, som hans resultat efter at have kastet forstyrrelse på selv det mindste atom i den Uendelige Verdens harmoni, ikke er blevet endeligt genjusteret. For Karmas eneste dekret — et evigt og uforanderligt dekret — er absolut Harmoni i stoffets verden lige som det er det i Åndens verden. Det er derfor ikke, Karma som belønner og straffer, men det er os, som belønner og straffer os selv i overensstemmelse med om vi arbejder med, gennem og langs med naturen, overholdende de love som denne Harmoni afhænger af, eller — bryder dem.

Ej heller ville Karmas veje være uransagelige hvis mennesket ville arbejde i forening og harmoni, i stedet for i splittelse og strid. For vores uvidenhed om disse veje — som en del af menneskeheden kalder Forsynets veje, mørke og indviklede; mens en anden i dem ser den blinde Fatalismes handlinger; og en tredje, ganske enkelt tilfældigheder, med hverken guder ej heller djævle til at guide dem — vil med sikkerhed forsvinde, hvis vi blot til alle disse ville tillægge deres korrekte årsag. Med ret viden, eller i det mindste med en tillidsfuld overbevisning om at vores naboer ikke vil arbejde på at skade os mere end vi påtænker at skade dem, så ville to-tredie-dele af Verdens onder forsvinde i den tynde luft. Var det sådan at intet menneske skadede sin broder, så ville Karma-Nemesis ej heller have en årsag at arbejde med, ej heller våben at handle igennem. Det er den konstante tilstedeværelse i vores midte af ethvert element af strid og opposition, og adskillelse af racer, nationer, stammer, samfund og individer om til Kainer og Abeler, ulve og får, som er hovedårsagen til "Forsynets veje." Vi udskærer med vores egne hænder dagligt disse utallige snoninger i vores skæbner, mens vi forestiller os at vi forfølger et spor på den kongelige hovedvej af respektabilitet og pligt, og beklager os derefter over at disse veje er så indviklede og så mørke. Vi står forvirrede foran vores egen handlings mysterium, og livets gåder som *vi ikke vil* løse, og beskylder så den store Sfinks for at fortære os. Men sandelig så er der ingen tilfældigheder i vores liv,

ikke en misdannet dag, eller en ulykke, som ikke kunne blive sporet tilbage til vores egne handlinger i dette eller i et andet liv. Hvis man bryder Harmoniens love, eller, som en teosofisk forfatter udtrykker det, "livets love," så man må være forberedt på at falde ned i det kaos som man selv har frembragt. For ifølge samme forfatter, "den eneste konklusion man kan komme frem til er at disse livets love er deres egne hævnere; og som konsekvens heraf er enhver hævnende Engel kun en symboliseret repræsentation af deres re-aktion."

Derfor, hvis nogen er hjælpeløse overfor disse uforanderlige love, så er det ikke os selv, vores skæbners håndværkere, men snarere disse engle, harmoniens beskyttere. Karma-Nemesis er ikke mere end den (åndelige) dynamiske virkning af frembragte årsager og kræfter opvækket til aktivitet af vores egne handlinger. Det er en lov om okkulte dynamikker at "en given mængde energi brugt på det åndelige eller astrale plan er produktiv med hensyn til langt større resultater end den samme mængde brugt på det objektive fysiske eksistensplan."

Denne tilstand vil vare til menneskets åndelige intuitioner er fuldt opvakte, noget som ikke vil ske førend vi tilstrækkeligt har smidt vores tykke frakker af stof; førend vi begynder at handle *inde fra*, i stedet for altid at følge impulser *ude fra*; nemlig, de frembragt af vores fysiske sanser og grove selviske legeme. Ind til da er den eneste lindring mod livets onder enhed og harmoni — et Broderskab IN ACTU, og *altruisme* ikke kun af navn. Undertrykkelsen af en enkelt ond *årsag* vil undertrykke ikke en, men en samling af onde virkninger. Og hvis et Broderskab eller endda en antal af Broderskaber ikke måtte være i stand at forhindre nationer i fra tid til anden at overskære hinandens struber — så vil stadig, enhed i tanke og handling, og filosofisk efterforskning af mysterierne for væren, altid forhindre nogen, i at skabe yderligere årsager i en verden så fyldt med veer og ondt, mens at det som hidtil er forblevet en gåde for dem søges at blive forstået. Viden om Karma frembringer den overbevisning at hvis —

". . . dyder i nød, og moralsk fordærv i triumf
Gør menneskeheden til ateister,"*

så er det kun fordi at menneskeheden altid har lukket sine øjne for den store sandhed at mennesket selv er hans egen frelser lige som sin egen ødelægger. At han ikke behøver at beskyldte Himlen og guderne, Skæbner og Forsynet, for den tilsyneladende uretfærdighed som regerer i menneskehedens midte. Men lad ham snarere huske på og gentage denne bid af Græsk visdom, som advarer mennesket om at lade være med at beskyldte *Det* som —

.
"Retfærdigt, dog mysteriøst, leder os ufejlbarligt
Gennem umarkerede veje fra skyld til straf . . ."

— som nu er vejene og hovedvejene hvor på de store Europæiske nationer bevæger sig frem. De Vestlige Aryanere havde, enhver nation

* Dryden.

og stamme, lige som deres Østlige brødre i den Femte Race, deres Gyldne og deres Jern tidsaldrer, deres periode med forholdsvis uansvarlighed, eller Satya tidsalderen med renhed, mens flere af dem nu har nået deres Jern Tidsalder, *Kali-Yugaen*, en tidsalder SORT MED GRUFULDHEDER.

Det er, på den anden side, sandt at enhver nations eksoteriske cyklusser korrekt er blevet angivet at stamme fra, og afhænge af de sideriske bevægelser. De sidstnævnte er uadskilleligt opblandet med nationernes og menneskers skæbner. Men i deres rene fysiske betydning, kender Europa ikke til nogen andre cyklusser end den astronomiske, og udfører dens udregninger i overensstemmelse hermed. Ej heller vil den høre om noget andet end *imaginære* cirkler eller kredsløb i stjernehimlene som omgiver dem —

"Med centriske og excentriske nedkradsede o'er
Cyklus og epicykel, klode indeni klode . . ."

Men hos de paganske, hos dem, som Coleridge angiver det — ". . . . var Tid, cyklisk tid, deres abstraktion af Guddommen . ." den "Guddom" manifesterer koordinerende med, og kun gennem Karma og ved selv at være denne KARMA-NEMESIS, betød cyklusserne noget mere end blot en succession af begivenheder, eller et periodisk tidsrum af mere eller mindre forlænget varighed. For de var generelt markeret med gentagelser af mere varieret og intellektuel karakter end det fremvises i den periodiske tilbagevenden af sæsoner eller af visse konstellationer. Moderne visdom er tilfreds med astronomiske udregninger og profetier baseret på ufejlbarlige matematiske love. Gammel Visdom tilføjede til astronomiens kolde skal, sjælens og åndens levendegørende elementer — ASTROLOGI. Og, da de sideriske bevægelser *virkelig* regulerer og bestemmer andre begivenheder på Jorden — ud over kartofler og denne brugbare grøntsags periodiske sygdom — (en påstand, som ikke er mulig at foretage en videnskabelig forklaring på, hånes blot, mens den godtages) — så er disse begivenheder nødt til at blive tilladt for at opleve dem selv forudbestemt af selv enkle astronomiske udregninger. Troende på astrologi vil forstå vores opfattelse, skeptikere vil le af troen og håne ideen. Således lukker de deres øjne, som østers, til deres egen skæbne.*

* Ikke alle, for der er imidlertid Videnskabsfolk som vågner overfor sandheden. Dette er hvad vi læser: "Uanset hvor vi vender vores øjne så støder vi mod et mysterium . . . alt i Naturen er for os *det ukendte*. . . Alligevel er de utallige, disse overfladiske sind for hvem intet kan frembringes ved naturlige kræfter udenfor sandheder observeret for længe siden, indviet i bøger og grupperet mere eller mindre dygtigt ved hjælp af teorier hvis flygtige varighed, på dette tidspunkt, burde have vist deres utilstrækkelighed. . . . Jeg foregiver ikke *at bestride muligheden af usynlige Væsner; med en anden natur forskellig fra vores og modtagelig med hensyn til at bevæge stof til aktivitet*. Dybdegående filosoffer har godtaget det i alle epoker som en konsekvens af den store lov om kontinuitet som hersker over Universet. Det intellektuelle liv, som vi på en måde ser begynde fra ikke-væren (*néant*) og gradvist nå mennesket, kan den stoppe brat hos mennesket for kun at genfremstå i uendeligheden, i verdens suveræne regulator? Det er lidet sandsynligt." Derfor . . "Benægter

Det er fordi deres, såkaldte, lille *historiske* periode, ikke tillader dem en margen til sammenligninger. Siderisk himmel er foran dem; og selv om deres åndelige syn stadigvæk er uåbnet og det atmosfæriske støv af jordisk oprindelse forseglers deres syn og lænker det til de fysiske systemers begrænsninger, så fejler de stadigvæk ikke i at opfatte bevægelserne og notere sig meteorers og kometers adfærd. De optegner disse vandreres og "flammende budbringeres" periodiske tilsynekomster, og profeterer, som konsekvens, jordskælv, meteorregn, syner af visse stjerner, kometer, osv., osv. Er de sandsigersker på grund af dette? Nej, de er lærde astronomer.

Hvorfor, skulle okkultister og astrologer så, som lærde, mistros, når de profeterer en cyklisk begivenheds tilbagevenden ved det samme matematiske princip? Hvorfor skal påstanden at de *ved det* blive latterliggjort? Da deres forfædre og forgængere, har optegnet gentagelsen af sådanne begivenheder i deres tid og dag, gennem en periode som omfatter hundreder af tusinder af år, så må konjunktionen af de samme konstellationer nødvendigvis frembringe, hvis ikke helt de samme, så i det mindste, lignende virkninger. Hånes profetierne, på grund af påstanden om hundreder af tusinder af års observation, og menneske racernes millioner af år? På sin side lees moderne Videnskab af på grund af sine langt mere moderate geologiske og antropologiske tal, af de som holder fast i Bibelsk kronologi. Således justerer Karma menneskelig latter på fælles bekostning af sekter, lærde selskaber, og enkeltpersoner. Alligevel i spådommen om *sådanne* fremtidige begivenheder, alle forudsagte ved de cykliske gentagelser, er der i det mindste ikke noget psykisk fænomen involveret. Det er hverken *forudsigelse, ej heller profeti*; ikke mere end signaleringen af en komet eller stjerne flere år før dens ankomst. Det er enkel viden og matematisk korrekt udregning som sætter ØSTENS VIISE MENNESKER i stand til for eksempel, at forudsige at England er på randen af den eller hin katastrofe; Frankrig, nærmer sig sådan et punkt i hendes cyklus, og Europa er generelt truet af, eller snarere, på randen af, en kataklysm, som hendes egen race *Karma har ført hende* til. Informationens pålidelighed afhænger, selvfølgelig af, godtagelsen eller afvisningen af påstanden om en vældig periode af historisk observation. Østlige Indviede hævder at de har bevaret optegnelser om race udvikling og om begivenheder af universel betydning lige siden begyndelsen af den Fjerde Race — det som gik forud var traditionelt. Desuden, vil de som tror på Seerskab og Okkulte

jeg ikke mere eksistensen af Ånder end jeg benægter sjælen mens jeg prøver at forklare visse sandheder uden deres hypotese . . ." "De Ikke-Definerede Kræfter," Historical and Experimental Researches, p. 3. Det ovenfor nævnte er skrevet af A. de Rochas, en velkendt videnskabsmand i Frankrig, hans værk er en af tidens tegn. (Paris: Masson, Boulevard St. Germain, 1887.)

kræfter ikke have vanskeligheder med at kreditere, i det mindste, det generelle indhold, af den angivne information, selv hvis den er traditionel, når først den sidstnævnte er undersøgt og korrigeret ved bekræftelse af clairvoyance og esoterisk viden. Men i det nuværende tilfælde hævdes en sådan metafysisk påstand ikke som vores hoved holdning, men et bevis gives på det, som for enhver Okkultist, er fuldkommen videnskabeligt bevis — optegnelserne bevaret i *Zodiakken* i utallige tidsaldr.

Det er nu klart bevist at selv horoskoper og astrologiske spådomme ikke helt er baseret på fiktion, og at stjerner og konstellationer, som konsekvens heraf, har en okkult og mysteriøs indflydelse på, og forbindelse med, enkeltindivider. Og hvis hos de sidstnævnte, hvorfor så ikke hos nationer, racer, og menneskeheden som størrelse? Dette, er yderligere, en påstand, foretaget baseret på Zodiakiske optegnelser. Vi vil, herefter, om du vil, undersøge hvor meget Zodiakken var kendt af de gamle, og hvor meget den er glemt af de moderne.

XVII.

"ZODIAKKEN OG DENS ÆLDE."

"ALLE mennesker er tilbøjelige til at have en høj grad af indbildning om deres egen forståelse, og at være vedholdende i de opfattelser som de håndhæver," sagde Jordan, og tilføjede rettelig til dette — "og alligevel *guides* næsten alle mennesker *af andres forståelse, ikke af deres egen*; og kan mere sandfærdigt siges at antage, end at undfange, deres opfattelser."

Det bliver uden tvivl sandt med hensyn til videnskabelige opfattelser af hypoteser fremlagt til overvejelser — fordomme og forudfattede meninger hos såkaldte "autoriteter," bestemmer ofte spørgsmål af den mest vitale vigtighed for historien. Der er mange sådanne forudbestemte opfattelser blandt vores lærde Orientalister, alligevel er få mere uretfærdige eller *ulogiske* end den generelle fejl med hensyn til Zodiakkens ælde. Takket været nogle Tyske Orientalisters hobby, så har Engelske og Amerikanske Sanskrit-kyndige godtaget Professor Weber's opfattelse af at Indiens folk ikke havde nogen ide eller viden om Zodiakken før den Makedonske invasion, at det er fra Grækerne at de gamle Hinduer importerede den til deres land. Vi fortælles yderligere, af mange andre "autoriteter," at ingen Østlig nation kendte til Zodiakken før Hellenerne venligt gjorde deres naboer bekendt med deres opfindelse. Dette, lige i ansigtet på *Job's Bog*, som af dem selv erklæres, at være den ældste i den Hebraiske kanon, bestemt før Moses, og som taler om at *dannelsen* "af Arcturus, Orion, og Pleiaderne (*Ash, Kesil*, og

Cimah) og kamrene i Syd" (ix. 9); af Skorpionen og *Mazzaroth* — de TOLV TEGN (xxxviii., 31, 32), hvis ord, hvis de betød noget, indebærer viden om Zodiakken selv blandt Arabiske nomade stammer. *Job's Bog*, siger de, går forud for Homer og Hesiod med mindst tusinde år — de to Græske poeter florerede selv nogle otte århundreder før den Kristne tidsregning (!!). En, på den anden side, foretrækker at tro Platon, som viser at Homer florerede langt tidligere, kan pege på et antal af Zodiak tegn nævnt i *Iliaden* og *Odysseyen*, i de Orfiske digte, og andre steder. Men da nogle moderne kritikeres eventyr hypotese med hensyn til at hverken Orfeus, ej heller Homer og Hesiod, nogensinde eksisterede, så vil det synes at være spild overhovedet at nævne disse Arkaiske forfattere. Den Arabiske *Job* vil række; sandelig, med mindre, hans bind med jammer, sammen med de to Grækeres digte, med Linus tilføjet til dem, nu også skulle blive erklæret at være Jøden Aristobulus's patriotiske forfalskning. Men hvis Zodiakken var kendt i *Job's* dage, hvordan kunne de civiliserede og filosofiske Hinduer have været uvidende om den?

Risikerende den moderne kritiks pile — ret så stumpe ved misbrug — så kan læseren gøres bekendt med Bailly's lærde opfattelse om emnet. Udledte spekulationer kan vise sig fejlagtige. Matematiske beregninger står på en mere sikker grund. Ved som et udgangspunkt at tage mange astronomiske referencer i *Job*, så udtænkte Bailly en meget sindrig måde at bevise at de tidligste grundlæggere af Zodiakkens videnskab tilhørte de primitive folk fra før-syndfloden. Den sandhed, at han synes villig til i Toth, Seth, og *Fohi* (i Kina) at se, nogle Bibelske patriarker, interfererer ikke ved gyldigheden af hans bevis med hensyn til Zodiakkens ælde.* Selv ved, for argumentationens skyld, at godtage hans forsigtige 3700 år F.Kr. som en korrekt alder for videnskaben, så beviser denne datering på den mest uafviselige måde at det ikke var Grækerne som opfandt Zodiakken, af den enkle grund at de ikke eksisterede som en nation endnu syv-og-tredive århundrede F.Kr. — i det mindste, ikke som en *historisk* race godtaget af kritikere. Bailly udregnede derefter perioden hvor i konstellationerne manifesterede den atmosfæriske indflydelse som af *Job* blev kaldt "Pleiadernes søde indflydelse"† (på Hebraisk, *Chimah*, se *Job* xxxviii. 31); fra *Cesil* (Orion); og den fra *ørkenen* regnen med reference til *Skorpionen*, den ottende konstellation; og fandt frem til at Zodiakkens ensartede inddelinger og planeternes navne blev anvendt i samme orden overalt og altid; og i lyset af umuligheden af at tillægge det hele til held og *tilfældigheder*,

* *Astronomie Antique.*

† *Pleiaderne*, som alle kender, er de syv stjerner ovenfor Tyren, som fremstår ved begyndelsen af foråret. De har en meget okkult betydning i den esoterisk Hindu filosofi, og er forbundet med *lyd* og andre mystiske principper i Naturen.

"som aldrig skaber sådanne ligheder," så må der sandelig tillades en stor ælde for zodiakken. (Se *Astronomie Antique*, pp. 63 to 74.)

Hvis Biblen desuden antages som en autoritet for alle ting, (og der er nogen som stadig tror på det, uanset fra Kristne eller Kabalistiske betragtninger), så er zodiakken tydeligt nævnt i Kongernes Bog II, xxiii. 5. Før "lovens bog" blev "fundet" af Hilckiah, ypperstepræsten (xxii.), så var zodiakkens tegn kendt og tilbedt. De blev givet den samme tilbedelse som solen og månen, fordi "præsterne, som Judas konger havde indsat for at tænde offerild . . . til Baal, til solen, månen, og planeterne, og til hele himlens herskare," eller de *tolv tegn* eller *konstellationer*, sådan som margen-noten i den Engelske Bibel forklarer det (se Kongernes Bog II, xxiii. 5), havde fulgt påbuddet i århundreder. De blev stoppet i deres afgudsdyrkelse af Kong Josiah, 624 F.Kr.

Det Gamle Testamente er fyldt med hentydninger til de tolv zodiak tegn, og hele konstruktionen bygger på den — helte, personligheder, og begivenheder. Således i Josef's drøm, som så elleve "stjerner" bøje sig for den *tolvte*, som var *hans* "stjerne," menes der zodiakken. De Romerske Katolikker har i den, opdaget yderligere en profeti om Kristus, som er denne tolvte stjerne, siger de, og de *elleve* apostle; fraværet af den tolvte blev også anset for at være en profetisk hentydning til Judas forræderi. Jakobs tolv sønner er igen en reference til det samme, som det rettelig påpeges af Villapandus (*Temple de Jerusalem*, Vol. II., p. 2'en del, ch. xxx). Sir James Malcolm, viser i hans *History of Persia* (ch. vii.), at *Dabistan* er et ekko af alle sådanne traditioner om Zodiakken. Han sporer opfindelsen af den til Iran's gyldne tidsalders florissante dage, med bemærkningen at en af de omtalte traditioner hævder at planternes ånd er repræsenteret ved de samme former og figurer de antog, da *de viste sig selv for mange hellige profeter*, og førte således til etableringen af riterne baseret på Zodiakken.

Pythagoras, og efter ham Philo Judæus, anså tallet 12 for at være meget helligt. "Dodekaederet er et PERFEKT tal." Det er det blandt Zodiakkens tegn, tilføjer Philo, som solen besøger i tolv måneder, og det er til ære for dette tegn at Moses inddelte hans nation i tolv stammer, etablerede de tolv *skuebrøds* kager (Tredje Mosebog xxiv., 5), og placerede de tolv dyrebare sten rundt om ypperstepræsternes *ephod's*. (Se *De Profugis*.)

Ifølge Seneca, lærte Berosus profeti om enhver fremtidig begivenhed og kataklysmen ved hjælp af Zodiakken; og tidspunktet fastlagt af ham med hensyn til verdensbranden (*pralaya*), og en anden for en syndflod, opleves at svare til tiden angivet i en gammel Egyptisk papyrus. Det sker ved hver fornyelse af det sideriske års cyklus på 25.868 år. De Akkadiske måneders navne blev kaldt ved, og stammede fra,

navnene i Zodiakkens tegn, og Akkadierne er selv langt tidligere end Kaldæerne. Hr. Proctor viser, i hans *Myths and Marvels of Astronomy*, at de gamle astronomer havde opnået et system med den mest akkurate astronomi 2.400 år F.Kr.; Hinduerne daterer deres Kali Yug fra den store periodiske konjunktion af planeterne en-og-tredive århundreder F.Kr.; og, på trods af det, var det Grækerne som tilhørte Alexander den Stores ekspedition, som var instruktørerne af de Aryanske Hinduers astronomi!

Hvorvidt Zodiakkens oprindelse er Aryansk eller Egyptisk, så er den stadigvæk af umådelig ælde. Simplicius (VI'ende årh. A.D.) skriver at han altid havde hørt at Egypterne havde opbevaret astronomiske observationer for mindst 630.000 år. Denne påstand synes at skræmme Hr. G. Massey, som til dette i hans *Natural Genesis* (318) bemærker at "hvis vi læser dette antal år som måneder som Euxodus sagde Egypterne benævnte et år, så ville *det* stadig give længden af to cyklusser for processionen (eller 51.736 år). Diogenes Laertius bragte de Egyptiske astronomiske beregninger tilbage til 48.863 år før Alexander den Store (*Proem*, 2). Martianus Capella bekræfter det samme ved at fortælle eftertiden at Egypterne hemmeligt havde studeret astronomi i over 40.000 år, før de videregav deres viden til verden (*Astronomy of the Ancients*, Lewis, p. 264).

Mange værdifulde citeringer foretages i *Natural Genesis* med henblik på at støtte forfatterens teorier, men de retfærdiggør langt mere den *Hemmelige Læres* lære. For eksempel, citeres Plutarch fra hans *Life of Sulla* sigende: "En dag da himlen var skyfri . . . blev en lyd hørt i den . . . af en trompet, så højt, skingert og vemodigt, at den skræmte . . . verdenen. De Tuscanske viismænd sagde at det *indvarslede en ny race af mennesker, og en reovering af verdenen; for de bekræftede at der var otte forskellige slags mennesker, alle med forskelligt liv og manerer, og at Himlen havde tildelt hver dens tid, som var begrænset af det store års kredsløb*" (25.868 år.)

Dette minder en stærkt om vores syv racer af mennesker, og om den ottende — "dyre mennesket" — nedstegen fra den senere Tredje Race; lige som også om de successive nedsænkninger og ødelæggelser af kontinenterne som endeligt gjorde det af med hele denne races mængde.

"Assyrerne," siger Iamblichus, "havde ikke kun bevaret minderne om syv og tyve myriader af år (270.000 år) som Hipparchos siger de havde, ligeledes om hele apokatastasen og perioderne for verdenens syv herskere." (Proclus, i *Timæus*, b. I.) Det er så approksimeret en udregning af den *Esoteriske Doktrin*, som det kan være. For 1.000.000 af år er tilladt for vores nuværende Rod-race (den Femte), og omkring 850.000 år siden nedsænkningen af den sidste store ø (en del af Kontinentet), den Fjerde Races Ruta, eller Atlantiderne;

mens Daitya, en lille ø beboet af en blandet race, blev ødelagt for omkring 270.000 år siden, under istids perioden eller der omkring (se Bog II.). Men de Syv Herskere, eller de syv store Dynastier af *guddommelige* konger tilhører traditionerne for ethvert stort folk i oldtiden. Hvor som helst tolv nævnes, så er de uvægerligt zodiakkens 12 tegn.

Så indlysende er sandheden, at de Romersk Katolske skrivere — især blandt de Franske Ultramontanister — er stiltiende enige om at forbinde de tolv Jødiske Patriarker med Zodiakkens *tegn*. Dette bliver gjort på en slags profetisk-mystisk måde, som for fromme og uvidende ører lyder som et betydningsfuldt tegn, en stiltiende guddommelig anerkendelse af "Gud's udvalgte folk," hvis finger forsætligt, fra skabelsens begyndelse, har sporet, antallet af disse patriarker i himlen. Disse forfattere (blandt andet De Mirville) anerkender for eksempel besynderligt nok alle karakteristikaene for Zodiakkens 12 tegn, i ordene adresseret af den døende Jakob til hans Sønner, og i hans definitioner af hver Stammes fremtid. (Se *Første Mosebog, kap. xlix.*) Desuden, påstås de samme stammers respektive bannere at have fremvist de samme symboler og de samme navne som tegnene, gentaget i de 12 sten i *Urim* og *Thummim*, og på kerubens 12 vinger. Overladende beviset på nøjagtighed i den påståede korrespondance til de omtalte mystikere, er den som følger: Mennesket, eller *Aquarius*, er Reubens sfære, som er erklæret for at være lige så "ustabilt som vand" (*Vulgata* angiver det, at være "*strømmende* som vand,"; *Gemini*, i Simeon's og Levi's stærke broderlige association; *Leo*, i Judah's, "den stærke Løve" i hans stamme, "løvens hvalp"; *Pisces*, i Zabulon, som "som skal dvæle i havets oase"; *Taurus*, i Issachar, fordi han er "et stærkt æsel som har lagt sig til hvile," osv., og er derfor associeret med staldene; *Virgo-Scorpio*, til Dan, som beskrives som "en slange, en hugorm ved vejen som bider," osv.; *Capricorn* i Naphtali, som er "en hind (en hjort) sluppet løs"; *Cancer*, i Benjamin, for han er "*forslugen*"; *Libra*, "Balancen," i Asher, hvis "brød skal være fedt"; *Siggitarius* i Joseph, fordi "hans bue holder sig i styrke." For at gøre godt med det *tolvte* tegn, *Virgo*, gjort uafhængigt af *Scorpio*, er Dina, Jakob's eneste datter. (Se *Første Mosebog xlix.*) Traditionen vise de *påståede* stammer bærende de 12 tegn på deres banner. Men Biblen er, ud over disse, fyldt med theo-cosmoslogisk og astronomiske symboler og personificeringer.

Det bliver tilbage at undre sig, og forespørge — om den aktuelle, levende Patriark's skæbne var så uløseligt bundet til Zodiakken — hvordan er det så at efter tabet af de ti stammer, at ti tegn ud af de tolv så ikke mirakuløst er forsvundet fra de sideriske områder? Men dette har ikke stor betydning. Lad os hellere beskæftige os med selve Zodiakkens historie.

Nu kan læseren blive mindet om nogle opfattelser udtrykt om emnet af flere af de højeste autoriteter indenfor Videnskaben.

Newton troede på Zodiakkens opfindelse kunne spores så langt tilbage som Argonauternes ekspedition; og Dulaure fastlagde dens oprindelse til 6.500 år F.Kr., nøjagtig 2.496 år før skabelsen af Verden ifølge Bibelsk kronologi.

Creuzer tror at det er let at vise at de fleste teogonier er tæt forbundet med religiøse kalendere, og peger på Zodiakken som deres primære oprindelse — hvis ikke identisk med Zodiakken nu kendt af os, så noget meget analogisk med den. Han føler sig sikker på at Zodiakken og dens mystiske relationer er ved grunden af alle mytologierne, under en eller anden form, og at den eksisterede i den gamle form tidsaldre førhen; på grund af nogle ekstraordinære koordineringer af begivenheder, blev den bragt ud i den nuværende definerede astronomiske klædning. (*Creuzer*, Book III., page 930.)

Uanset om "planeternes genii" (vores Dhyan Chohaner i supra-mondæne sfærer) viste sig selv for "hellige profeter" eller ikke, sådan som påstået i *Dabistan*, så synes det som om at de store lærde og krigere blev bæret på den samme måde i gammel tid, hvor astrologisk *magi* og *teofani* gik hånd i hånd i Kaldæa. For, en ikke almindelig mand, Xenofon, beretter om Cyrus, at ved øjeblikket for hans død gav denne konge ivrig hæder til guder og helte, fordi *de selv så ofte* at have instrueret ham om *tegnene* i himlen, *ἐν οὐρανίοις σημείοις* (*Cyropédie*, "Ant. du Zodiaque.")

Med mindre videnskaben om zodiakken formodes at være af den højeste ælde og universalitet, hvordan så gøre rede for at dens tegn kan spores i de ældste teogonier? Laplace siges at have følt sig ramt af forundring over at dagene for Merkur (Onsdag), Venus (Fredag), Jupiter (Torsdag), Saturn (Lørdag), og andre var relateret til ugens dage i den samme rækkefølge og med de samme navne i Indien som i Nordeuropa. "Prøv, hvis du kan, med det nuværende system af *autochthonous* civilisationer, som er så meget på mode i vores tid, at forklare hvordan nationer uden nogen forfædre, nogen traditioner eller fødested til fælles, kunne have haft succes med at opfinde en slags himmelsk fantasmagori, et veritabelt *sammensurium* af sideriske benævnelser, uden sekvens eller formål, uden at have figurativ relation med konstellationerne de repræsenterer, og *tilsyneladende*, endnu mindre, med vores jordiske livs faser som de angives at betegne," hvis der ikke havde været en *generel* hensigt og en *universel* årsag og tro, ved roden af alt dette? (*Pneumatologie*, Vol. IV., p. 61.) Dupuis har meget sandt hævdet det samme: "Il est impossible de découvrir le moindre trait de ressemblance entre les parties du ciel et les figures que les astronomes y ont *arbitrairement* tracées, et de l'autre côté; *le hazard est impossible*," siger han. (*Origine des Cultes*, "Zodiaque.")

Tilfældigheder er meget sikkert "*umulige*." Der er ingen "tilfældigheder" i Naturen, hvor i alting er matematisk koordineret og fælles relateret i dens eneheder. "Tilfældigheder," siger Coleridge, "er kun et pseudonym for Gud (eller Naturen), for disse særlige tilfælde som Han ikke vælger at tilslutte sig åbent med Hans tegn manual." Erstat ordet "Gud" med *Karma* og så vil det blive et Østligt aksiom. Derfor, peger Zodiakkens *sideriske* "profetier", sådan som de kaldes af Kristne mystikere, aldrig på en bestemt begivenhed, uanset hvor højtidelig og hellig den kan være for en del af menneskeheden, men på altid-gentagne, periodiske love i naturen, kun forstået af de sideriske *guders* Indviede selv.

Ingen okkultist, ingen astrolog af Østlig herkomst, vil nogensinde være enig med Kristne mystikere, eller endda med Kepler's mystiske astronomi, på trods af hans store videnskab og lærdom; ganske enkelt fordi, hvis hans forudsætninger er helt korrekte, så er hans udledninger deraf ensidige og partiske med Kristne forudsætninger. Hvor den sidstnævnte finder en profeti der direkte peger på Frelseren, ser andre nationer et symbol på en evig lov fastlagt for den aktuelle manvantara. Hvorfor se en direkte reference til Kristus i *Pisces* — en af mange verdens-reformatorer, kun en Frelser for hans tilhængere, kun en stor og gloværdig Indviet for resten — når denne konstellation skinner som et symbol på alle fortidige, nutidige, og fremtidige Åndelige Frelser som fordeler lys og fordriver mentalt mørke? Kristne symbologer har prøvet at bevise at det var Efraim (Josef's søn), Jakobs *udvalgte*, at det derfor, var ved øjeblikket for Solens indgang i Fiskens (*Pisces*) tegn at "den Udvalgte Messias, de første Kristnes $I\chi\theta\upsilon\varsigma$, var nødt til at blive født. Men, hvis Jesus af Nazaret var denne Messias — blev han så virkelig født i dette "øjeblik," eller blev han blev forårsaget født af teologernes tilpasning, som kun søgte af få deres forudfattede ideer til at passe med sideriske *sandheder* og poplær tro? Enhver ved at det sande tidspunkt og året for Jesus fødsel er fuldstændig ukendt. Og det er Jøderne, hvis forfædre som har fået ordet *Dag* til at betegne "fisk" og "Messias," som, i løbet af deres rabbinske sprogs påtvungne udvikling, som er de første til at benægte denne Kristne påstand. Hvad med de yderligere sandheder om at Brahminerne også forbinder *deres* "Messias," den evige Avatar Vishnu, med en *fisk* og Syndfloden, og at Babylonerne ligeledes gjorde deres *Dag-On*, lig med en fisk og en Messias, Menneske-Fisk og Profet?

Der er de lærde ikonoklastere blandt Egyptologerne, som siger at "da Farisæerne søgte et '*tegn fra himlen*' da sagde Jesus, '*der skal ikke gives noget tegn andet end Jonas' tegn*' (Matt. xvi. 4). . . . Jonas' tegn er det for Oan eller fiskemennesket fra Nineve. . . . Sandelig var der intet andet tegn end det med den genfødte Sol i *Pisces*. Den

Hemmelige Visdoms stemme siger at de som leder efter tegn ikke kan have noget andet end det for det tilbagevendende fiske-menneske Ichthys, Oannes, eller Jonas — som ikke kunne gøres til kød."

Det vil synes som om at Kepler hævdede det som en bekræftet *sandhed* at, ved øjeblikket for "inkarnation," da var alle planeterne i konjunktion i tegnet *Pisces*, af Jøderne (Kabalisterne) kaldt "Messias konstellationen." "Det er i denne konstellation," bedyrede han, "*Magernes stjerne* blev placeret." Denne påstand, citeret af Dr. Sepp (*Vie de nôtre Seigneur Jésus Christ*, Vol. I. p. 9), opildnede ham til at bemærke at "alle Jødiske traditioner mens de annoncerede den *stjerne*, som *mange nationer* har set,"(!)* tilføjede at "den ville absorbere de *halvfjerds planeter* som præsiderer over de forskellige nationers skæbner på denne klode."† "I medfør af disse naturlige profetier," forklarer Dr. Sepp, "så var det i firmamentets stjerner indskrevet at Messiasen ville blive født i verdenens lunare år 4320, i det uforglemmelige år da hele planetens kor ville fejre dets jubilæum."

Der var sandelig et raseri i begyndelsen af dette århundrede, for at kræve Hinduernes genoprettelse af et påstået røveri fra Jøderne af deres "guder," patriarker, og kronologi. Det var Wilford som havde genkendt Noah i Prithee og i Satyavrata, Enos i Dhruva, og endda Assur i Iswara. Alligevel, efter have været bosiddende i Indien i så mange år, så burde nogle Orientalister, i det mindste, have vidst at det ikke alene var Hinduerne som havde disse betegnelser, eller som havde inddelt deres store tidsalder ind i fire mindre tidsaldre. Ikke desto mindre hengav forfattere indenfor *Asiatic Researches* sig til de mest ekstravagante spekulationer.

"Kristne teologer mener at det er deres pligt at skrive imod Hindu kronologiens lange perioder," argumenterer S. A. Mackey, Norwich "filosoffen, astronomen, og skomageren" meget træffende. "Men når en lærd mand korsfæster de gamles tal og numre, og snor og vrider dem om til en form som betyder noget helt fremmed i forhold til hensigten hos de gamle forfattere; som kun, så lemlæstet passer med fødslen af en eller anden mide før-eksisterende i hans egen hjerne med så meget nøjagtighed at han foregiver *at være forbavset* over opdagelsen, så kan jeg ikke opfatte ham helt så undskyldelig" (*Key of Urania*).

Dette har til hensigt at tillægges til Kaptajn (senere Oberst) Wilford, men

* Uanset hvorvidt mange nationer har set denne identiske stjerne, eller ikke, så ved vi alle at de "tre Mageres" grave, som fryder sig i de helt *Teutoniske* navne som Kasper og Melchior, Balthazar er den eneste undtagelse, og at de to har meget lidt af den Kaldæiske klang i dem — vises i den berømte katedral i Cologne, hvor Magernes legemer ikke kun formodes, men fuldt og fast menes at være begravet.

† Denne tradition om de *halvfjerds planeter* som præsiderer over nationernes skæbne, er baseret på den kosmogoniske okkulte lære om at ud over vores egen syvfoldige kæde af planet-verdener, er der mange andre i det solare system.

ordene kan passe på mere end én af vores moderne Orientalister. Den førstnævnte var den første til at krone hans uheldige spekulationer indenfor Hindu kronologi og Purânaerne ved at forbinde de 4.320.000 år med bibelsk kronologi, ved ganske enkelt at reducere tallene til 4.320 år (det formodede lunare år for Begyndelsen), og Dr. Sepp har ganske enkelt plagieret ideen fra denne galante officer. Desuden, fastholdt han at se Jødisk ejendom i dem, så vel som Kristen profeti, og beskyldte således Aryanerne for at hjulpet dem selv til Semitisk åbenbaring, hvorimod det var det omvendte. Jøderne, behøver desuden ikke at blive beskyldt for at plyndre Hinduerne, hvis tal Ezra sandsynligvis ikke vidste noget om. De havde tydeligt og uafviseligt lånt dem fra Kaldæerne, sammen med deres guder. Ud af de 432.000 år for de guddommelige Kaldæiske dynastier* skabte de 4.320 lunare år fra verdens skabelse til den Kristne æra; med hensyn til de Babylonske og Egyptiske Guder, så transformerede de dem lige så stille og beskedent om til Patriarker. Enhver nation var mere eller mindre skyldig i sådanne omdannelser og tilpasninger af Gudekredsen (en gang fælles for alle) fra universelle, til nationale, stammeguder og Helte. Det var deres ejendom i dens nye Pentateuske klædning, og ingen af Israelitterne har nogensinde påtvunget den på andre nationer — mindst af alt Europæerne.

Uden at stoppe op for at bemærke denne meget uvidenskabelige kronologi mere end det er nødvendigt, så fremlægger vi nogle få bemærkninger som kan ses som centrale. Disse tal på de 4.320 *lunare* år for verden (i Biblen bruges de *solare* år) er ikke fantasifulde, som sådan, selv om deres anvendelse er helt fejlagtig; for de er kun det forvrængede ekko af den oprindelige esoteriske, og senere hen Brahminske doktrin med hensyn til Yugaerne. En Brahmâ's "Dag" svarer til 4.320.000.000 år, lige som også en Brahmâ's "Nat," eller en Pralaya's varighed, hvorefter en *ny* SOL rejser sig trium-

* Enhver videnskabsmand er selvfølgelig, klar over at Kaldæerne hævdede de samme tal (432) eller (432.000) med hensyn til deres guddommelige dynastier som Hinduerne gør for deres Mahayuga, nemlig, 4.320.000. Derfor har Dr. Sepp, fra München, påtaget sig at støtte Kepler og Wilford i deres anklage om at Hinduerne havde lånt dem fra de Kristne, og Kaldæerne fra Jøderne, som, sådan som det påstås, forventede deres Messias i verdens lunare år 4.320!!! Da disse tal, ifølge de gamle forfattere, ved Berosus var baseret på de 120 Saroser — hver af inddelingerne betød seks neroser på hver 600 år, givende en total på 432.000 år — så fremstår de ikke uigenkaldelige. Men den fromme professor fra München påtog sig at forklare dem på *den korrekte måde*. Han påstår at have løst gåden ved at vise at "saroerne ifølge Pliny var bestående af 222 synodiske måneder, at forstå som, 18 år 6/10," udregneren faldt naturligt tilbage til tallene "givet af Suidas," som bekræftede at de 120 saroser gav 2.222 hellige og cykliske år, som svarede til 1.656 solare år." (*Vie de Notre Seigneur Jesus Christ, Vol. II., p. 417.*)

Suidas sagde intet af den slags, og, hvis han havde, så ville han kun bevise lidt ved det, hvis overhovedet noget. *Neroserne og saroserne* var den samme torn i siden på de gamle *uindviede* forfattere, som det apokalyptiske 666 for det "stor Bæst" det er hos de moderne, og de har fundet deres uheldige Newtoner lige som de sidstnævnte tal har.

ferende over en *ny manvantara*, for den syvfoldige kæde den illuminerer. Læren var trængt ind i Palæstina og Europa århundreder før den Kristne æra (se *Isis Unveiled* II. 132), og var til stede i de Mosaiske Jøders sind, som baserede deres lille cyklus derpå, selv om den kun kom til fuldt udtryk gennem Biblens Kristne kronologer, som antog den, lige som også den 25'ende December, den dag som alle de *solare* guder blev sagt at være inkarneret på. Hvilket under, er det så, at Messiasen blev *angivet* som født i "verdenens *lunare* år 4.320?" "Retfærdighedens og *Frelsens* Søn" var endnu en gang opstået og havde fordrevet kaosets og *ikke-værens pralayiske* mørke på planet for vores objektive klode og kæde. Da først emnet for tilbedelse var blevet fastlagt, så var det let at få de formodede begivenheder for hans fødsel, liv, og død, til at passe med de Zodiakale krav og gamle traditioner, selv om de var nødt til i nogen grad at blive omformuleret til lejligheden.

Det Kepler således sagde, som en stor astronom, bliver forståeligt. Han anerkendte den store og universelle vigtighed af alle sådanne planetariske konjunktioner, "hvor hver af dem" — som han udmærket har sagt — "er et *klimakterisk* år for Menneskeheden."* Den sjældne konjunktion af Saturn, Jupiter, og Mars har dens betydning og vigtighed på vegne af dens *bestemte store resultater* — i Indien og Kina lige så meget som den har det i Europa for de respektive mystikere i alle disse lande. Og det er sandelig ikke noget bedre nu en simpel antagelse at naturen kun havde Kristus i tankerne, da hun byggede hendes (for den profane) fantastiske og meningsløse konstellationer. Hvis det påstås at det ikke var et tilfælde som for tusinder af år siden kunne føre Zodiakkens arkitekter, til ved stjernen at markere (*a*) *Taurus* figuren, med intet bedre eller mere gyldigt bevis med hensyn til at den var *profetisk* for *Verbummet* eller Kristussen end at *alpeh* i *Taurus* betyder "den ENE" og den FØRSTE, og at Kristus også var *alfaet* eller den ENE, så vil dette "bevis" vise sig mærkeligt ugyldigt på mere end en måde. Til at begynde med, eksisterede Zodiakken i alle tilfælde før den Kristne æra; yderligere, var alle Solguderne blevet mystisk forbundet med denne konstellation (*Taurus*) — *Osiris*, for eksempel — og blev alle af deres respektive tilhængere kaldt "den Første." Derfor var udgiverne af de mystiske tilnavne der blev givet til den Kristne Frelser, alle mere eller mindre bekendt med

* Læseren er nødt til at huske på at frasen "klimakterisk år" har mere end en almindelig betydning, når den bruges af Okkultister og Mystikere. Det er ikke kun en kritisk periode, hvor under nogle store forandringer forventes periodisk, uanset i menneskelig eller cosmisk konstitution, men det vedrører ligeledes åndeligt universelle forandringer. Europæerne kaldte hvert 63'ende år "det store klimakterium," og formodede måske med rette disse år at være frembragt ved at gange 7 ind i ulige tal 3, 5, 7, 9. Men *syv* er naturens rigtige skala, indenfor Okkultismen, og 7 er nødt til at blive multipliceret på en helt anden måde og med en helt anden metode, endnu ukendt for de Europæiske nationer.

Zodiakkens tegns betydning; og det er lettere at formode at de skulle have arrangeret deres påstande med henblik på at svare til de mystiske tegn, end at den sidstnævnte skulle have skinneth som en profeti for en del af menneskeheden, i millioner af år, uden at tage højde for de utallige generationer som var gået forud, og de som skulle fødes bagefter.

"Det er ikke nogen tilfældighed," fortælles vi, "som i forskellige sfærer har placeret, hovedet af den tyr (*Taurus*) på en trone, som med *ankh* korset på dens horn, prøver at skubbe en *Drage* væk; så meget desto mere, da denne *Taurus* konstellation blev kaldt '*Guds store by og moder til alle åbenbaringer,*' og også '*fortolkeren af den guddommelige stemmes,*' Hermoutis's *Apis pacis*, i Egypten, som (lige som de *patristiske* fædre vil forsikre verden om) foretrak orakler der relaterede til Frelserens fødsel" (*Pneumatologie*, iv., 71).

Til denne teologiske antagelse er der mange svar. *Først* har det Egyptiske *ankh* kors, eller *tau*, Jaina korset, eller Svastikaet, og det Kristne kors alle den samme mening. *For det andet*, ingen folk eller nationer undtagen de Kristne gav Dragen den betydning den nu er givet. Slangen var symbolet på VISDOM; og Tyren (*Taurus*) symbolet på fysisk og jordisk *formering*. Således ved at den sidstnævnte, skubber Dragen væk, eller *åndelig*, Guddommelig Visdom, med *Tau*'et, eller Korset — som esoterisk er "grundlaget og grundrammen for al konstruktion" — så ville det have en fuldkommen *fallisk*, fysiologisk betydning, hvis det ikke havde endnu en anden betydning ukendt for vores Bibelske videnskabsfolk og symbologer. Den viser, i hvert fald, ikke nogen speciel reference til Skt. Johannes's *Verbum*, undtagen, måske, i en generel betydning. *Taurusen* (som, forresten, ikke er noget *lam*, men en tyr) var hellig i enhver Kosmogoni, hos Hinduerne lige som hos Zoroasterne, hos Kaldæerne lige som hos Egypterne. Så meget ved enhver skoledreng.

Det vil måske hjælpe at genopfriske vores Teosoffers hukommelse ved at referere dem til det som blev sagt om Jomfruen og Dragen, og de periodiske fødslers og genfødslers universalitet af Verdens-Frelserne — solar guderne — i *Isis*, II., 490, med reference til visse passager i *Åbenbaringerne*.

I 1853, oplæste den lærde kendt som Erard-Mollien overfor det Franske Institut et papir som søgte at bevise at den Indiske Zodiak's ælde, i hvis tegn blev fundet roden og filosofien til alle de mest vigtige religiøse højtider i dette land, hvis religiøse ceremoniers oprindelse går tilbage til tidens nætter til mindst 3.000 F.Kr., sådan som foredragsholderen søgte at bevise det. Hinduernes Zodiak, var mente han, langt tidligere end Grækernes Zodiak, og adskilte sig meget fra den i visse henseender. Man ser *Dragen* i den på et træ, ved hvis fod "Jomfruen," *Kanya-Durga*, en af de ældste gudinder, er placeret på en løve trækkende den *solare* vogn efter ham. "Dette er," tilføjede han, "grunden til at denne Jomfru *Durga* ikke er et simpelt *minde* om

en astronomisk sandhed, men sandelig den ældste guddom i det Indiske Olypmen. Hun er tydeligt den samme som alle de Sibyllinske bøger omtalte, de værker som har været Virgil's kilde og inspiration; den jomfru hvis tilbagevenden blev profeteret som et tegn på universel åbenbaring. . . . Og hvorfor," tilføjede han, "når vi den dag i dag ser, at månederne er navngivet efter gude-navnene for denne solare Zodiak af de Malayalimsktalende folk i det sydlige Indien — hvorfor skulle dette folk havde forladt deres forfædres Zodiak for at bebyrde sig selv med Grækernes? Alting beviser, tværtimod, at disse zodiakale figurer er blevet transmitteret til Grækerne fra Kaldæerne, som fik dem fra Brahmanerne." (*Se Recueil de l'Académie des Inscriptions*, 1853.)

Men alt dette er et meget fattigt vidnesbyrd. Lad os, imidlertid også huske, det som blev sagt og godtaget af Volney's samtidige, som i hans "Ruins of Empires," p. 360, bemærker at lige som *Aries* var i dens femtende grad 1447 F.Kr., så følger det at "Libra's" første grad ikke kunne have faldt sammen med Forårsjævndøgnet senere end 15.194 år F.Kr., hvor til, hvis du tilføjer 1.790 år siden Kristus, det så forekommer at 16.984 år er forløbet siden oprindelse af *Zodiakken*.

Dr. Schlegel, tillægger desuden i hans *Uranographie Chinoise* den Kinesiske Astronomiske Sfære en ælde på 18.000 år. (*Se pp. 54, 196, og flg.*)

Ikke desto mindre, da opfattelser citeret uden tilstrækkelige beviser kun er til lidt nytte, så kan det være mere brugbart at vende sig til videnskabelige beviser. M. Bailly, den berømte Franske astronom fra det sidste århundrede, Medlem af Akademiet, osv., osv., hævder at Hindu systemerne indenfor astronomi er langt de ældste, og at fra dem fik Egypterne, Grækerne, Romerne, og endda Jøderne deres viden. Til støtte for disse opfattelser siger han —

"Astronomerne som gik forud for epoken 1.491 er, først, de Alexandrinske Grækere; Hipparchos, som florerede 125 år før vores tidsregning, og Ptolemæus, 260 år efter Hipparchos. Fulgt af disse var Araberne, som genoplivede studiet af astronomi i det niende århundrede. Disse blev fulgt af Perserne og Tatarerne, som vi skylder Massireddin tavlerne i 1269, og de fra Ulug-beg i 1437. Sådan er successionen af begivenheder i Asien som er kendt før den Indiske epoke 1491. Hvad er så, en epoke? Det er observationen af en stjernes længdegrad på et givet øjeblik, stedet på himlen hvor den blev *set*, og som tjener som et referencepunkt, et begyndelses-punkt hvor fra både stjernens fortidige og fremtidige positioner kan udregnes ud fra dens observerede bevægelse. Men en epoke er ubrugelig med mindre stjernens bevægelse er blevet fastlagt. Et folk som er nyt i forhold til videnskaben og pålagt at låne en fremmed astronomi, finder ikke nogen vanskelighed i at fastsætte en epoke, for

den eneste observation som behøves er en som kan foretages ethvert øjeblik. Men det som det behøver frem for alt, det som det er pålagt at låne, er de elementer som afhænger af nøjagtig bestemmelse, og som nødvendiggør kontinuerte observationer; frem for alt, de bevægelser som afhænger af tid, og som kun kan blive nøjagtigt fastlagt ved århundreder af observationer. Disse bevægelser, må derfor, lånes fra en nation som har udført sådanne observationer, og som har hundreder af års arbejde bag sig. Vi konkluderer derfor, at det ny folk ikke vil låne epokerne fra den gamle, uden også at låne de 'gennemsnitlige bevægelser' fra dem. Begyndende ud fra dette princip vil vi finde frem til at Hindu epokerne 1491 og 3102 ikke kan være udledt fra hverken Ptolemæus eller Ulug-beg."

Der bliver den supposition tilbage at Hinduer, sammenlignede deres observationer i 1491 med de lavet forud af Ulug-beg og Ptolemæus, og brugte intervaller mellem disse observationer for at bestemme de "gennemsnitlige bevægelser." Ulug-beg dateringen er for ny med hensyn til en sådan bestemmelse; mens Ptolemæus og Hipparchos knapt var fjerne nok. Men hvis Hindu bevægelserne var blevet fastlagt ud fra disse sammenligninger, så ville epokerne være forbundet sammen. Begyndende fra Ulug-beg og Ptolemæus epokerne så skulle vi ankomme til alle de fra Hinduerne. Men det er ikke tilfældet. Derfor var fremmede epoker enten ukendte eller ubrugelige for Hinduerne.*

Vi kan til dette tilføje en anden vigtig betragtning. Når en nation er pålagt at låne metoderne eller de gennemsnitlige bevægelser fra dets astronomiske tavler hos dens naboer, så har den endnu større behov for, ud over disse, at låne viden om uligheder hos de himmelske legemers bevægelser, bevægelser for apsis, for knuderne, og ekliptika's hældningsvinkel; kort sagt, alle disse elementer hvis fastlæggelse nødvendiggør observerings-kunst, nogle instrumentale anvendelser, og stor flid. Alle disse astronomiske elementer, der adskiller sig mere eller mindre fra Grækernes i Alexandria, Arabernes, Persernes og Tartarernes, udviser ikke nogen som helst lighed med Hinduernes. De sidstnævnte, lånte derfor ikke noget af deres naboer.

Kondenserende Bailly's bemærkninger, så kommer han til følgende konklusioner: —

Hvis Hinduerne ikke lånte deres epoke, så må de have været i besiddelse af en rigtig en fra dem selv, baseret på deres egne observationer; og dette må enten være epoken for året 1491 efter, eller den for året 3102 før vores tidsregning, den sidstnævnte går 4592 år forud for 1491 epoken. Vi er nødt til at vælge mellem disse to epoker og beslutte hvilken af dem er baseret på observationer. Men før vi fastlægger argumentationen som kan og må

* For et detaljeret videnskabeligt bevis på denne konklusion, se side 121 i Hr. Bailly's værk, hvor emnet diskuteres teknisk.

bestemme spørgsmålet, kan vi tillades at give nogle få bemærkninger til de som kan være tilbøjelige til at tro at det er moderne observationer og beregninger som har sat Hinduerne i stand til at bestemme fortidige positioner for himmellegemerne. Det er langt fra let at bestemme de himmelske bevægelser med tilstrækkelig nøjagtighed med henblik på at angive tidens strøm for 4592 år, og at beskrive de fænomener som må have forekommet i denne periode.

Vi er i dag i besiddelse af fortrinlige instrumenter; nøjagtige observationer er blevet udført i nogle to eller tre århundreder, som allerede tillader os med betydelig nøjagtighed at beregne de gennemsnitlige bevægelser for planeterne; vi har Kaldæernes, Hipparchos's og Ptolemæus's observationer, som på grund af deres fjerne beliggenhed fra nutiden, tillader os at fastlægge bevægelserne med større sikkerhed. Vi kan endnu ikke påtage os med uforanderlig nøjagtighed at repræsentere observationerne igennem de lange perioder beliggende mellem Kaldæerne og os selv; og endnu mindre kan vi påtage os at bestemme begivenheder der skete 4592 år før vores tid med nøjagtighed. Cassini og Maier har hver af dem bestemt den verdslige bevægelse for månen, og de adskiller sig med 3m. 43s. Denne forskel ville give anledning til usikkerhed på næsten tre grader for månens placering i løbet af seks-og-fyrre århundreder. Uden tvivl er en af disse fastlæggelser mere nøjagtig end den anden; og det er observationer af meget stor ælde som må bestemme mellem dem. Men i meget fjerne perioder, hvor observationer mangler, der følger det at vi er usikre med hensyn til fænomenerne. Hvordan, kunne Hinduerne så have regnet tilbage fra året 1491 A.D. til året 3102 før vores tidsregning, hvis de kun var nye studerende af astronomi?

Orientalisterne har aldrig været det vi er. Uanset hvor høj en opfattelse vi måtte danne om deres viden ved undersøgelse af deres Astronomi, så kan vi ikke formode at de nogensinde besad den store række af instrumenter som kendetegner vores moderne observatorier, og som er resultatet af samtidige fremskridt indenfor forskellige videnskaber, ej heller kunne de have besiddet den kløgt med hensyn til opfindelser, som hidtil synes eksklusivt at have tilhørt Europa, og som, ved at forsyne tidens placering, forårsager hurtige fremskridt indenfor videnskab og menneskelig intelligens. Hvis Asiaterne havde været magtfulde, lærde og viise, så er det magt og tid som har frembragt deres fortjeneste og succes på alle måder. Magt har grundlagt og ødelagt imperier; nu har den rejst bygningsværker imponerende ved deres størrelse, nu har den reduceret dem til ærværdige ruiner; og mens disse trængsler ændrede sig via hinanden, så akkumulerede tålmodighed viden; og forlænget erfaring frembragte visdom. Det er Østens nationers ælde som har frembragt deres videnskabelige berømmelse.

Hvis Hinduerne i 1491 besad en tilstrækkelig nøjagtig viden om de

himmelske bevægelser til at sætte dem i stand til at regne baglæns i 4.592 år, så følger deraf at de kunne have anskaffet sig denne viden fra meget gamle observationer. At bevillige dem sådan en viden, mens man afviser at give dem observationerne som de stammer fra, er at foreslå en umulighed; det ville svare til fra begyndelsen af deres karriere at antage at de allerede havde høstet tidens og oplevelsens høst. Mens, hvis deres epoke fra 3102 på den anden side antages at være virkelig, så ville det deraf følge at Hinduerne ganske enkelt havde holdt trit med successive århundreder ned til året 1491 efter vores tidsregning. Således var selve tiden deres lærer; de kendte til de himmelske legemers bevægelser i disse perioder, fordi de havde set dem; og eksistensen af Hindu folket på jorden i denne tid er årsagen til disse optegnelseres nøjagtighed og dets beregningers nøjagtighed.

Det vil synes at problemet med hensyn til hvilken af de to epoker 3102 og 1491 der den sande burde blive løst ved en betragtning, dvs., at de gamle generelt, og især Hinduerne, beregnede kun, og observerede derfor kun, formørkelser. Bailly siger: —

Nu, var der ingen formørkelse af solen ved øjeblikket for 1492 epoken; og ej heller nogen formørkelse af månen hverken 14 dage før eller efter dette øjeblik. Derfor er epoken 1491 ikke baseret på en observation. Med hensyn til 3102 epoken, så placerer Brahminerne fra Tirvalour den ved solopgang den 18'ende Februar. Solen var den gang i Zodiakkens første punkt i overensstemmelse med dens sande længdegrad. De andre tabeller viser månen var på det samme sted den foregående midnat, men i overensstemmelse med dens gennemsnitlige længdegrad. Brahminerne fortæller os også at dette første punkt, oprindelsen til deres Zodiak, var, i året 3102, 54 grader bag jævndøgnet. Deraf følger det at oprindelsen — til deres Zodiaks første punkt — derfor var i den sjette grad i Libra.

Der skete derfor, omkring denne tid og dette sted en gennemsnitlig konjunktion; "og denne konjunktion er sandelig angivet i vores bedste tavler: Le Caille's for solen og Maier's for månen." Der var ingen formørkelse af solen, da månen var for langt væk fra hendes knude; men fjorten dage senere, må månen der tilnærmede sig knuden, være blevet formørket. Maier's tabeller, brugt uden korrektion for acceleration, angiver denne formørkelse; men de placerer den i løbet af dagen hvor den ikke kunne være blevet observeret i Indien. Cassini's tabeller angiver at den skete om natten, hvilket viser at Maier's bevægelser er for hurtige med hensyn til fjerne århundreder, når accelerationen ikke tages højde for; og hvilket også viser at på trods af forbedringerne af vores viden så kan vi stadigvæk være usikre med hensyn til himlenes aktuelle aspekter i fortidige tider.

Derfor tror vi at mellem de to Hindu epoker, er den sande år 3102, fordi den var akkompagneret af en formørkelse som kunne observeres, og som må have tjent til at fastlægge dette. Det

er et første bevis på sandheden om længdegraden tillagt af Hinduerne med hensyn til solen og månen i dette tilfælde; og dette bevis ville måske være tilstrækkeligt, hvis det ikke var fordi at denne gamle fastlæggelse bliver af den største vigtighed med hensyn til verificeringen af disse legemers bevægelser, og derfor må fødes ud af ethvert muligt bevis på dets autencitet.

Vi bemærker, først, at Hinduerne synes at have kombineret to epoker sammen til året 3102. Tirvalour Brahminerne regner primært fra Kali-Yug's første øjeblik; men de har en anden epoke placeret 2d. 3t. 32m. 30s. senere. Den sidstnævnte er den sande astronomiske epoke, mens den førstnævnte synes at være en borgerlig æra. Men hvis denne epoke i Kali-Yug ikke havde nogen virkelighed, og kun var resultatet af en beregning, hvorfor skulle den så deles således? Deres kalkulerede astronomiske epoke ville være blevet den for Kali-Yug, som ville være blevet placeret ved konjunktionen for solen og månen, sådan som det er tilfældet med epokerne for de tre andre tabeller. De må have haft en vis grund til at skelne mellem de to; og denne grund kan kun skyldes omstændighederne for tiden for epoken; som derfor ikke kunne være resultatet af en beregning. Dette er ikke alt; ved at begynde fra den solare epoke bestemt af solens opstigen den 18'ende Februar 3102, og ved at spore begivenhederne 2d. 3t. 32m. 30s. tilbage, så kommer vi til 2t. 27m. 30s. om morgnen 16'ende Februar, som er øjeblikket for begyndelsen af Kali-Yuga. Det er besynderligt at denne tidsalder ikke er blevet angivet til at starte ved en af dagens store inddelinger. De kan formodes at epoken skulle være midnat, og at de 2t. 27m. 30s. er en meridian korrektion. Men hvad end grunden måtte have været for at fastsætte dette øjeblik, så er det klart at var denne epoke resultatet af en beregning, så ville det have været lige så let at bære den tilbage til midnat, for at få epoken til at korrespondere til en af hovedinddelingerne for dagen, i stedet for at placere det ved et tidspunkt fastlagt ved en fraktion af dagen.

2'et. Hinduerne hævder at ved Kali-Yug's første øjeblik var der en konjunktion af alle planeterne; og deres tabeller viser denne konjunktion mens vores indikerer at det måske reelt er hændt. Jupiter og Merkur var i nøjagtig den samme grad på ekliptika; Mars var 8° og Saturn 17° væk fra den. Det følger at omkring denne tid, eller nogle fjorten dage efter begyndelsen på Kali-Yug, der så Hinderne fire planeter forenes successivt fra Solens stråler; først Saturn, så Mars, så Jupiter og Merkur, og disse planeter forekom forenet i et i nogen grad lille område. Selv om Venus ikke var blandt dem, så forårsagede smagen for det fantastiske det til at blive kaldt for en konjunktion af alle planeter. Brahminernes vidnesbyrd sammenfalder her med den for vores tabeller; og dette bevis, resultatet af en tradition, må grundlægges ved aktuel observation.

3'de. Vi kan bemærke at dette fænomen var usynligt omkring to uger efter epoken, og nøjagtig på den tid hvor måneformørkelsen må have været observeret, hvilket tjente til at fastlægge epoken. De to observationer bekræfter i fællesskab hinanden; og den som har foretaget den ene må også have foretaget den anden.

4'de. Vi kan også tro at Hinduerne på den samme tid bestemte placeringen af månens knude; det synes indikeret af deres beregning. De angiver længdegraden for dette punkt for den lunare bane for tiden for deres epoke, og til dette tilføjer de som en konstant 40m., som er knudens bevægelse på 12d. 14t. Det er som om at de hævdede at denne fastlæggelse skete 13 dage efter deres epoke, og for at få den til at korrespondere til denne epoke, må vi tilføje de 40m. hvor i knuden var i retrograd i intervallet.

Denne observation er, derfor, af den samme datering som den for den lunare formørkelse; således giver det tre observationer, som er fælles bekræftende.

5'te. Det fremgår af beskrivelsen af Hindu Zodiakken angivet af M. C. Gentil, at på den, kan stederne for stjernerne navngivet "Taurus's Øje" og "Virgo's Hvede-øre," fastlægges for begyndelsen af Kali-Yug.

Ved nu, at sammenligne disse steder med de aktuelle positioner, reduceret af vores præcessioner af jævndøgnene til det omtalte øjeblik, så ser vi at oprindelses-punktet for Hindu Zodiakken må ligge mellem den femte og sjette grad i Libra. Brahminerne, havde derfor ret med hensyn til at placere den i den sjette grad for dette tegn, desto mere sådan siden denne lille forskel kan skyldes den korrekte bevægelse af stjernerne som er ukendte.

Således var det endnu en anden observation som guidede Hinduerne i denne ret så nøjagtige bestemmelse af det første punkt for deres bevægelige zodiak.

Det synes ikke muligt at betvivle eksistensen af observationernes ælde for denne dato. Perserne siger at fire smukke stjerner blev placeret som beskyttere i verdenens fire hjørner. Nu er det sådan at ved begyndelsen af Kali Yug, 3000 eller 3100 år før vores tidsregning, var "Tyrens Øje" og "Skorpionens Hjerte" nøjagtig ved jævndøgnspunkterne, mens "Løvens Hjerte" og den "Sydlige Fisk" var meget nær solhvervs punkterne. En observation af Pleiadernes opstigen om aftenen, syv dage før efterårs-jævndøgn, tilhører også året 3000 før vores tidsregning. Denne og lignende observationer samlet i Ptolemæus's kalendere, selv om han ikke angiver deres forfattere, disse observationer, som er ældre end Kaldæernes, kan udmærket være Hinduernes arbejde. De er velkendte med Pleiadernes konstellation, og mens vi vulgært kalder den "Poussinière" så navngiver de den: *Pillaloo-codi* — "Hønen og kyllingerne." Dette navn er derfor passeret fra folk til

folk, og kommer til os fra Asiens allerældste nationer. Vi ser at Hinduerne må have observeret Pleiadernes opstigen, og har gjort brug af den til at regulere deres år og deres måneder; for denne konstellation kaldes også Krittika. Nu har de en måned med det samme navn, og dette sammenfald kan kun skyldes at denne måned blev annonceret ved opstigningen og nedgangen af den omtalte konstellation. Men det som er endnu mere afgørende med hensyn til at vise at Hinduerne observerede stjernerne, og på den samme måde som vi gør, ved at markere deres positioner ved deres længdegrad, er en sandhed omtalt af Augustinus Riccius, at, ifølge observationer tillagt Hermes, og udført 1.985 år før Ptolemæus, hvor den strålende stjerne i Lyren og at i Hjertet af Hydraen hver af dem var syv grader foran i deres respektive positioner sådan som de blev bestemt af Ptolemæus.

Denne fastlæggelse synes meget ekstraordinær. Stjernerne bevæger sig regelmæssigt fremad med hensyn til jævndøgnet; og Ptolemæus burde have fundet længdegraderne til at være 28 grader forbi det som de var 1985 år før hans tid. Bortset fra det, så er der en bemærkelsesværdig særegenhed ved denne sandhed; den samme fejl eller forskel findes ved begge stjerners positioner; derfor skyldes fejlen en årsag som påvirkede begge stjerner ligeligt. Det var for at forklare denne besynderlighed at Araberen Thebith forestillede sig at stjernerne havde en oscillerende bevægelse, som forårsagede dem at bevæge sig fremad og tilbage skiftevis.

Denne hypotese var let modbevist; men observationerne tillagt Hermes forblev uforklarede. Forklaringen på dem, findes i midlertid i Hindu Astronomien. På datoen fastlagt for disse observationer, ved året 1985 før Ptolemæus, var det første punkt i Hindu Zodiakken 35 grader foran jævndøgnet; derfor er længdegraderne regnet for dette punkt 35 grader forbi de regnet fra jævndøgnet. Men efter forløbet på 1985 år så ville stjernerne have bevæget sig fremad med 28 grader, og der ville være en forskel tilbage på kun 7 grader mellem Hermes længdegrad og Ptolemæus og forskellen ville være den samme for de to stjerner, da det skyldes forskellen mellem begyndelses-punkterne i Hindu Zodiakken og Ptolemæus's, som regnes ud fra jævndøgnet. Denne forklaring er så enkel og naturlig at den må være sand. Vi ved ikke hvorvidt Hermes, der var så fejret i oldtiden, var en Hindu, men vi ser at observationerne som tillægges ham er udregnet på Hindu manér, og vi konkluderer at de blev foretaget af Hinduer, som, derfor var i stand til at foretage alle observationerne som vi har opregnet, og som vi finder angivet i deres tabeller.

6'te. Observationen af året 3102, som synes at have fastlagt deres epoke, var ikke en vanskelig en. Vi ser at efter at Hinduerne, først havde fastlagt månens daglige bevægelse på 13grd. 10m. 35sek., så gjorde de

brug af den ved at inddele Zodiakken i 27 konstellationer, relateret til månens periode, som omtrent er 27 dage om at gennemløbe den.

Det var ved denne metode at de fastlagde positionerne for stjernerne i Zodiakken; det var sådan de fandt ud af at en bestemt stjerne i Lyren var i 8t. 24m., Hydraens Hjerter i 4d. 7h., længdegrader som tillægges Hermes, men som er udregnet efter Hindu Zodiakken. På samme måde, opdagede de at "Virgo's Hvedeaks" danner begyndelsen af deres femtende konstellation, og "Taurus's Øje" ved slutningen af den fjerde; af disse stjerner var den ene i 6d. 6t. 40m., den anden i 1d. 23t. 20min. i Hindu Zodiakken. Når dette er sådan, så fandt, formørkelsen af Månen som skete 14 dage efter Kali Yug epoken, sted ved et punkt mellem Virgo's "Hvede Aks" og stjernen θ i samme konstellation. Disse stjerner er meget omtrentligt én konstellation fra hinanden, den ene begynder i den femtende, den anden i den sekstende. Således ville det ikke være svært at bestemme månens placering ved at måle hendes afstand fra en af disse stjerner; fra dette udledte de solens position, som er modsat månen, og derefter, hvor de kendte deres gennemsnitlige bevægelser, så udregnede de at månen var i det første punkt i Zodiakken i overensstemmelse med hendes gennemsnitlige længdegrad ved midnat på den 17'ende-18'ende Februar i året 3.102 før vores tidsregning, og at solen okkuperede det samme sted seks timer senere i forhold til dens sande længdegrad; en begivenhed som fastlægger begyndelsen af Hindu året.

7'de. Hinduerne hævder at 20.400 år før Kali Yug tidsalderen, faldt deres første punkt i Zodiakken sammen med forårsjævndøgnet, og at solen og månen var i konjunktion der. Denne epoke er tydeligt fiktiv;* men vi kan udforske fra hvilket punkt, fra hvilken epoke, Hinduerne udgik for at etablere den. Ved at tage Hinduernes værdier for omløbet for solen og månen, dvs., 365d. 6t. 12m. 30s., og 27d 7t. 43m. 13s., har vi —

$$\begin{array}{l} 20.400 \text{ omløb af solen} = 7.451.277d. 2t. \\ 272.724 \quad " \quad " \text{ månen} = 7.451.277d. 7t. \end{array}$$

Sådan er det opnåede resultat ved at starte fra Kali Yuga epoken; og Hinduernes påstand, om at der var en konjunktion ved det påståede tidspunkt, er grundlagt ved deres tabeller; men hvis, vi ved brug af de samme elementer, starter fra året 1491's æra, eller fra en anden placeret i år 1282, som vi vil omtalte senere, så vil der altid være en forskel på næste en eller to dage. Det er både retfærdigt og naturligt, i forbindelse med at verificere Hindu udregningerne, at bruge de blandt deres elementer som giver det samme resultat som de selv havde nået frem til, at gå ud fra den blandt deres epoker som sætter os i stand til at ende med

* Hvorfor den skulle være "fiktiv" kan *aldrig* blive klarlagt af Europæiske videnskabsfolk.

den omtalte fiktive epoke. Derfor, siden de måtte have gået ud fra deres virkelige epoke for at foretage denne udregning, den som blev grundlagt ved en observation og ikke fra nogen af de som blev udledt af denne selv samme udregning fra den førstnævnte, så følger det at deres virkelige epoke var den for året 3102 før vores tidsregning.

8'te. Tiravalore Brahminerne angiver Månens bevægelse til 7d. 2t. 8m. på den bevægelige Zodiak, og til 9d. 7t. 45m. 1s. som refereret til jævndøgnet for den store periode på 1.600.984 dage, eller 4.386 år og 94 dage. Vi mener at denne bevægelse var fastlagt ved hjælp af observation; og vi må fra starten sige at denne periode er på en udstrækning som angiver den som dårligt egnet til udregning af gennemsnits bevægelser.

I deres astronomiske udregninger gør Hinduerne brug af perioder på 248, 3.031, og 12.372 dage; men, bortset fra den sandhed at disse perioder, dog alt for korte, ikke repræsenterer den førstnævntes dårlige egnethed, så indeholder det et nøjagtigt tal for månens omløb i reference til dens apsis. De er i virkeligheden gennemsnits bevægelser. Den store periode på 1.600.984 er ikke summen af akkumulerede omløb; der er ingen grund til at den hellere skulle indeholde 1.600.984 i stedet for 1.600.985 dage. Det synes at observation alene må have fastlagt antallet af dage og angivet begyndelsen og slutningen af perioden. Denne periode slutter på d. 21. May, 1282, efter vor tidsregning ved 5t. 15m. 30s. i Benares. Månen var den gang i apsis, ifølge Hinduerne, og hendes længdegrad var

... 7d. 13t. 45m. 1s.

Maier angiver længdegraden som

... 7d. 13t. 53m. 48s.

Og placerer apsis ved ...

... 7d. 14t. 6m. 54s.

Brahminernes fastlæggelse af månens placering adskiller sig således kun med ni minutter fra vores, og den for apsis med to-og-tyve minutter, og det er meget indlysende at de kun kunne have opnået overensstemmelse med vores bedste tabeller og denne nøjagtighed med hensyn til himmelske positioner ved observation. Hvis, observation således fastlagde slutningen på denne periode, så er der al mulig grund til at mene at den fastlagde dens begyndelse. Men denne bevægelse, som var fastlagt direkte, og af naturen, ville så nødvendigvis være i tæt overensstemmelse med de himmelske legemers virkelige bevægelser.

Og Hindu bevægelsen i denne lange periode på 4883 år, adskiller sig rent faktisk ikke med et minut fra Cassini's, og er ligeledes enig med Maier. Således har to folk, Hinduerne og Europæerne, placeret ved verdenens yderpunkter, og måske lige så langt væk fra deres institutioner, opnået præcis de samme resultater med hensyn til månens bevægelser; og en overensstemmelse som ville synes utænkelig, hvis den ikke var baseret på observationen af og den fælles efterligning af naturen. Vi skal bemærke at Hinduernes fire tabeller alle er kopier af den samme Astronomi. Det kan ikke benægtes at de Siamesiske tabeller eksisterede

i 1687, hvor de blev bragt fra Indien af M. de la Loubere. På den tid eksisterede Cassini og Maier's tabeller ikke, og Hinduerne var således allerede i besiddelse af den nøjagtige bevægelse indeholdt i disse tabeller, mens vi endnu ikke besad den.* Det må derfor, indrømmes at denne Hindu bevægelses nøjagtighed skyldes observation. Den er nøjagtig igennem denne periode af 4.383 år, fordi den blev taget fra himmelrummet selv; og hvis observationen fastlagde dens afslutning, så fastlagde den også dens begyndelse. Det er den længste periode som er blevet observeret og som der er erindring om i Astronomiens annaler. Den har sin oprindelse i epoken for året 3102, F.Kr., og det påviselige bevis på denne epokes virkelighed.

Bailly refereres til i sådan et omfang, fordi han er en af de få videnskabelige mennesker som prøvede at yde Aryanernes Astronomi fuld retfærdighed. Fra John Bentley ned til Burgess's "Sûrya-Siddhânta," har ikke en astronom være fair nok overfor Oldtidens mest lærde folk. Uanset hvor forvrænget Hindu Symbollæren er, så kan ingen Okkultist fejle i at yde den retfærdighed når han først ved noget om de Hemmelige Videnskaber; ej heller vil han vende sig væk fra deres metafysiske og mystiske

* Det følgende er et svar til disse videnskabsfolk som måske formoder at vores Astronomi blev båret til Indien og kommunikeret til Hinduerne af vores Missionærer. 1'st. Hindu astronomi har sine egne særegne former, karakteriseret ved deres originalitet; hvis det havde været en oversættelse af vores astronomi, så ville store omhu og viden have været nødvendigt for at skjulte tyveriet. 2'et. Da de antog månens gennemsnitsbevægelse, så ville de også have antaget ekliptika's hældning, ækvationen for solen's centrum, årets længde; disse elementer adskiller sig fuldstændig fra vores, og er bemærkelsesværdigt nøjagtige med anvendelse på 3102 epoken; mens de ville være overordentligt fejlagtige hvis de var blevet udregnet i det sidste århundrede. 3'de, til sidst, så kunne vores missionære ikke have kommunikeret Cassini's tabeller til Hinduerne i 1687, som ikke eksisterede den gang; de kunne kun have kendt Tycho's, Riccioli's, og Kopernikus's, Bouilland's, Kepler's, Longomontanus's, bevægelser og de fra Alphonso's tabeller. Jeg vil nu angive en tabeloversigt over disse gennemsnits bevægelser for 4383 år og 94 dage: —

Tabel.	Gennemsnits Bevægelse.				Forskel fra Hinduerne.			
	D.	H.	M.	S.		H.	M.	S.
Alphonso.....	9	7	2	47	—	0	42	14
Kopernikus.....	9	6	2	13	—	1	42	48
Tycho.....	9	7	54	40	+	0	9	39
Kepler.....	9	6	57	35	—	0	47	26
Longomontanus...	9	7	2	13	—	0	42	48
Bouilland.....	9	6	48	8	—	0	58	53
Riccioli.....	9	7	53	57	+	0	8	56
Cassini.....	9	7	44	11	—	0	0	50
Indisk.....	9	7	45	1				

Ingen af disse gennemsnitsbevægelser, undtagen Cassini's, passer med Hinduernes, som derfor, ikke lånte deres gennemsnitsbevægelser, fordi deres tal kun er i overensstemmelse med Cassini's, hvis tabeller ikke eksisterede i 1687. Denne gennemsnitsbevægelse for månen tilhører, derfor, til Hinduerne, som kun kunne have opnået den ved observation.” —Bailly's "*Traite de l'Astronomie Indienne et Orientale*."

fortolkning af Zodiakken, selv om alle Pleiaderne fra de Kongelige Astronomiske Selskaber rejser sig bevæbnet i mod deres matematiske angivelse af den. Nedstigningen og gen-opstigningen af Monaden eller Sjælen kan ikke afkobles fra Zodiakkens tegn, og det ser mere naturligt ud, med hensyn til tingenes egnethed, at tro på en mysteriøs harmoni mellem den metafysiske sjæl og de lysende konstellationer, og i den sidstnævntes indflydelse på den førstnævnte, end på den absurde opfattelse at Himlens og Jordens skabere har placeret forbilledet på tolv umoralske Jøder på himlen. Og, hvis formålet, sådan som forfatteren til *The Gnostics* hævder, blandt alle de Gnostiske skoler og de senere Plantonister "var at tilpasse den gamle tro i forhold til den Buddhistske teosofis indflydelse, *hvis selve essens var at de utallige guder i Hindu mytologien blot var navne for ENERGIERNE i den Første Trefoldighed med dens successive AVATARER eller manifestationer til mennesket,*" hvor til kan vi vende os for at spore disse teosofiske ideer til selve deres oprindelse — på bedre måde end til gammel Indisk visdom? Vi siger endnu en gang: arkaisk Okkultisme ville være uforståelig for alle, hvis den ikke blev udlagt på anden måde end gennem de mere familiære kanaler for Buddhisme og Hinduisme. For den førstnævnte er emanationen fra den sidstnævnte; og begge er børn af en moder — gammel *Lemuro-Atlantisk Visdom*.

XVIII.

SAMMENFATNING AF DEN FÆLLES POSITION.

LÆSEREN har fået hele sagen præsenteret for sig fra begge sider, og det bliver tilbage for ham at vælge hvorvidt dets sammenfatning er til vores gunst eller ikke. Hvis der var sådan en ting som tomhed, et *vakuum* i Naturen, så ville man opleve at det er frembragt, in overensstemmelse med en fysisk lov, i sindet hos hjælpeløse beundrere af videnskabens "lys," som tilbringer deres tid med i fællesskab at ødelægge deres læresætninger. Hvis teorien at "to lys skaber mørke" nogensinde blev anvendt så er det i dette tilfælde, når en halvdel af "lysene" pålægger den troende's trosopfattelse dens Kræfter og "bevægelses tilstande," og den anden halvdel bestrider selve eksistensen af det samme. "Æter, Stof, Energi" — den hellige hypostatistiske treenighed, de tre principper for en sand *ukendt* Videnskabens Gud, som af dem kaldes FYSISK NATUR!

Teologi sættes i rette og latterliggøres for at tro på foreningen af tre personer i en Guddom — en Gud som substans, tre personer som individualitet; og vi lees af for vores tro på ubeviste og ubeviselige doktriner, om Engle og Djævle, Guder og Ånder. Og,

sandelig, det som fik Videnskabsfolkene til at vinde dagen over Teologien i den Store "Konflikt mellem Religion og Videnskab," var præcis den argumentation at hverken substansens identitet, ej heller den påståede trefoldige individualitet, som efter at være blevet undfanget, opfundet, og udarbejdet i den Teologiske Bevidstheds dybder, kunne bevises af nogen fornuftig Videnskabelig induktiv proces, mindst af alt ved bevis fra vores sanser. Religion må uddø, siges det, fordi den lærer *mysterier*. *Mysterier er negationen af Almindelig Fornuft*, og Videnskaben afskyr den. Ifølge Hr. Tyndall, er metafysik *fiktion*, lige som digtning. Mennesket indenfor Videnskaben *tager ikke noget for gode varer*; afviser alt *som ikke er bevist for ham*, mens Teologen godkender *alt baseret på blind tro*. Teosoffen og Okkultisten, som ikke tager noget for gode varer, end ikke *nøjagtig Videnskab*, Spiritualisten som benægter dogmer men tror på Ånder og på *usynlige men potentielle indflydelser*, deler alle den samme foragt. Meget vel, så; det som vi vil gøre nu er for sidste gang at undersøge hvor vidt *nøjagtig Videnskab* ikke handler præcis på den samme måde som Teosofi, Spiritualisme, og Teologi gør.

I et værk af Hr. S. Laing, som betragtes som en standard bog indenfor Videnskab, "Modern Science and Modern Thought," hvor dens forfatter ifølge the *Times* rosede anmeldelse, "meget kraftfuldt og effektfuldt fremlægger Videnskabens umådelige opdagelser, og dens utallige sejre over gamle opfattelser, når som helst DE HAR DEN DUMDRISTIGHED AT UDFORDRE DENS KONKLUSIONER," læser man i kapitel III., "On Matter," som følger:

"HVAD BESTÅR DET MATERIELLE UNIVER AF? ÆTER, STOF, ENERGI" er svaret.

Vi stopper op og spørger, "Hvad er Æter?" Og Hr. Laing svarer i Videnskabens navn:

—
"Æter kendes reelt ikke af os VED NOGEN MÅLING SOM SANSERNE KAN OPFATTE, men den er en slags matematisk substans som VI ER NØDSAGET TIL AT FORMODE OM for at gøre rede for lysets og varmes fænomen."

Og hvad er stof? Kender du mere til det end du kender til den "hypotetiske" agent, Æter?

"I nøje fuldkommenhed, er det sandt at kemiske undersøgelser INTET DIREKTE kan fortælle os om sammensætningen af levende stof, og det er også med nøjagtighed sandt, AT VI IKKE VED NOGET om sammensætningen af NOGET (materielt) LEGEME UANSET HVAD DET ER." (Lecture on Plasm by Mr. Huxley.)

Og Energi? Sandelig kan i definere Treenighedens tredie person i jeres Materielle univers?

"ENERGIEN ER DEN SOM KUN KENDES AF OS VED DENS VIRKNINGER." (*Book on Physics.*)

Vær venlig at forklare, for det er meget tåget.

"INDENFOR MEKANIK ER DER REEL OG POTENTIEL ENERGI: ARBEJDE

REELT UDFØRT, OG KAPACITETEN TIL AT UDFØRE DET. MED HENSYN TIL NATUREN AF MOLEKYLÆR ENERGI ELLER KRÆFTER, DE FORSKELLIGE FÆNOMENER HVIS TILSTEDEVÆRENDE LEGEMER VISER AT DERES MOLEKYLER ER UNDER INDFLYDELSE AF TO MODSAT RETTEDE KRÆFTER — HVOR EN AF DEM HAR TENDENS TIL AT BRINGE DEM SAMMEN, DEN ANDEN AT ADSKILLE DEM. . . . DEN FØRSTE ER MOLEKYLÆR TILTRÆKNING, DEN ANDEN KRAFT SKYLDES *vis viva*, ELLER BEVÆGENDE KRAFT." . . . (Ganot's Physics.)

Lige nøjagtig: det er den *bevægende krafts* natur, dens *vis viva* at vi ønsker at kende. Hvad er den?

"VI VED DET IKKE !" ER DET UFORANDERLIGE SVAR. "DET ER EN TOM SKYGGI I MIN FORESTILLINGSEVNE," forklarer Hr. Huxley i hans *Physical Basis of Life*.

Således bygges hele Moderne Videnskabs struktur på en slags "matematisk abstraktion," på en Proteansk "Substans som unddrager sig sanserne," (Dubois Reymond,) og med hensyn til dens *virksomheder*, de skyggeagtige og illusoriske spøgelseslys på *noget* fuldstændigt ukendt af og ovenfor Videnskabens rækkevidde, "*Selv-bevægende*" atomer! *Selv-bevægende* Sole, planter, og stjerner! Men, hvem, eller *hvad* er de alle så, hvis de er selv-begavet med bevægelse? Hvorfor skulle i, fysikere, så le af og håne vores "*Selv-bevægende ARCHÆUS*"? Mysterier afvises og hånes af Videnskaben, og "*MYSTERIER er Videnskabens fejltagelse*," som Fader Felix så sandt har sagt det. . . . Videnskaben *kan ikke* undslippe dem!" Den Franske prædikants sprog er *vores*, og vi citerer det i "*Isis Unveiled*" (Se Vol. I. 338-9). Hvem — spørger han — hvem af jer, Videnskabsfolk:

". . . har været i stand til at gennemtrænge hemmeligheden ved et legemes dannelse, et enkelt atoms frembringelse? Hvad der er, i en sols centrum vil jeg ikke sige, som ikke er i centrum af et atom? Hvem er faldet til bunden af dybet i et sandkorn? Sandkornet, gentlemen, har været studeret i fire tusinde år af videnskaben, hun har vendt det og endevendt det; hun inddeler det og underinddeler det; hun plager det med sine eksperimenter; hun plager det med sine spørgsmål for at opsnappe det sidste ord om dets hemmelige sammensætning; hun spørger det, med en umættelig nysgerrighed: 'Skal jeg inndele dig uendeligt lille?' Derefter, tøver videnskaben udstrakt over dette dyb, hun snubler, hun føler sig blændet, hun bliver svimmel, og siger i forfærdelse: *JEG VED IKKE*."

"Men hvis i er så totalt uvidende om skabelsen og den skjulte natur i et sandkorn, hvordan skulle i så have en intuition med hensyn til et enkelt levende væsens frembringelse? Hvor fra i det levende væsen kommer livet? Hvor begynder det? Hvad er livsprincipet?"*

Benægter videnskabsfolkene alle disse anklager? Slet ikke, for her er en tilståelse fra Tyndall, som viser hvor magtesløs videnskaben er, selv overfor stoffets verden.

"Den første arrangering af atomerne, hvor på alle efterfølgende handlinger afhænger,

* "Le Mystère et la Science," Conférences, *Père Félix de Nôtre Dame*; des Mousseaux: "*Hauts Phen. Magiques*."

trods enhver beskrivelse hos en mere skarpsindig kraft end mikroskopets." "På grund af overfloden af kompleksitet, og længe før observering har noget at skulle have sagt i sagen, så *trækker* det allerhøjeste intellekt, den mest forfinede og disciplinerede forestillingsevne, *sig tilbage i forvirring over kontemplering af problemet*. Vi er stumme af overraskelse som intet mikroskop kan afhjælpe, tvivlende ikke alene på vores mikroskops evner, men endda på hvorvidt vi selv besidder de intellektuelle elementer som nogensinde vil sætte os i stand til at begribe naturens ultimative strukturelle energier."

Hvor lidt der vides om det materielle univers, har sandelig nu være formodet i årevis, alene på grund af selve indrømmelserne fra disse videnskabsfolk selv. Og nu er der nogle materialister som endda vil gøre det af med Æter — eller hvad Videnskaben kalder den uendelige Substans, hvis noumenon Buddhisterne kalder Swâbhâvat — så vel som med atomer, som er for farlige både på grund af deres gamle filosofiske og deres nuværende Kristne og teologiske associeringer. Fra de tidligste filosoffer hvis optegnelser passerede videre til eftertiden, ned til vores nuværende tidsalder, som, hvis den benægter "usynlige Væsner" i Rummet, så kan den aldrig være så sindssyg som at benægte et slags *plenum* — universets *fuldendthed* var en godtaget trosopfattelse. Og det som det blev påstået at indeholde, lærer man fra Hermes Trismegistus (i Fru Kingsford's dygtige udlægning) — som angives at sige: —

"Med hensyn til tomrummet . . . så er min bedømmelse at det ikke eksisterer, at det aldrig eksisterede, og at det aldrig vil eksistere, for alle universets dele er opfyldt, lige som jorden også er fuldstændig og fyldt med legemer, adskillende sig i form og kvalitet, som har deres arter og udstrækninger, en større, en mindre, en fast, en mere subtil. Den større . . . opfattes let; den mindre . . . er svær at opfatte, eller er helt usynlig. Vi kender kun til deres eksistens ved følesansen, derfor *nægter mange personer at de er legemer, og anser dem for at være simple rummeligheder*,* men det er umuligt at der skulle være sådanne rummeligheder. For hvis der sandelig skulle være noget udenfor universet . . . så ville det være et rum okkuperet af intelligente væsner analog med dets (universets) guddommelighed Jeg taler om ånderne, for jeg mener at de dvæler i os, og om heltene som dvæler ovenfor os, mellem jorden og de højeste luftlag; hvor i der hverken er skyer ej heller nogen storm" (p. 84).

Og vi "mener" det også. Blot, som allerede bemærket, så ville ingen Østlig Indviet tale om sfærer "*ovenfor* os, mellem jorden og

* Iagttag Cyklussernes arbejde og deres periodiske tilbagevenden! De som benægtede at sådanne "Entiteter" (Kræfter) var legemer, og kaldte dem "Rummeligheder," var prototyper hos vores moderne "Videnskabs-ramte" offentlighed, og deres officielle lærere, som taler om naturens Kræfter som u håndgribelig stofflig energi og bevægelsestilstande, og anser alligevel elektriciteten (som en ting) for at være lige så *atomisk som stoffet* selv — (Helmholtz). Uoverensstemmelse og selvmodsigelse hersker lige så meget indenfor officiel som indenfor heterodoks Videnskab.

lufte," selv de højeste, da der ikke er en sådan inddeling eller måling indenfor *okkult* tale, intet "ovenfor" lige som intet "nedenfor," men et evigt "indeni," *indeni to andre indeni'er*; eller de subjektive planer sammensmeltende gradvist til det jordiske objektive — dette er for *mennesket* det sidste, hans eget plan. Den nødvendige forklaring kan afsluttes her ved med Hermes ord, at angive hele troen fra verdenen af mystikere med hensyn til dette bestemte punkt: —

"Der er mange ordner af guder; og i alle er der en intelligent del. Det skal ikke formodes at de ikke kommer ind under rækkevidden af vores sanser; tværtimod, opfatter vi dem endda bedre end de som kaldes synlige. . . Der er derfor guder, som er superiøre i forhold til alle tilsynkomster; efter dem kommer guderne hvis princip er åndeligt; disse guder der er fornuftige, i overensstemmelse med deres dobbelte oprindelse, *manifesterer alle ting* ved en velovervejede natur, hvor hver af dem illuminerer sit arbejde, den ene efter den anden.* Det Suveræne Væsen for Himlen, eller for alt det som opfattes under dette navn, er Zeus, for det er via Himlen at Zeus giver alting liv. *Solens* Suveræne Væsen er Lys, for det er ved Solens skive at vi modtager lysets fordele. Fix-stjernernes seks-og-tredive horoskoper har som højeste Væsen eller Prins, ham hvis navn kaldes *Pantomorphos*, eller havende alle former, fordi han giver guddommelige former til forskellige typer. De syv planeter, eller vandrende sfærer, har som Højeste Ånder Lykke og Skæbne, som opretholder den evige stabilitet for naturens love gennem uophørlige transformationer og evig bevægelse. Æteren er instrumentet eller mediet hvorved alt frembringes."

Det er helt filosofisk og i overensstemmelse med ånden i Østlig esoterisme: for alle Kræfterne, så som Lys, Varme, Elektricitet, osv., osv., kaldes alle — esoterisk — "Guderne" .

Det må være sådan, fordi de esoteriske læresætninger i Egypten og Indien var identiske. Og, derfor, er personificeringen af *Fohat* som syntetiserer alle de manifesterende kræfter i naturen et legitimt resultat. Yderligere, som det vil blive vist i den inddelingen som følger efter denne, så begynder de virkelige og *Okkulte* kræfter i naturen først nu at blive kendt — og selv i dette tilfælde, af heterodoks, ikke ortodoks, Videnskab (*Se også § X., DEN KOMMENDE KRAFT*), selv om deres eksistens, i det mindste i et tilfælde, bekræftes, og bevidnes af et umådeligt antal af uddannede folk og endda af nogle officielle videnskabsfolk.

Yderligere ser denne sætning, i Stanza VI., "Fohat sætter, ur Verdens-kim, eller de Cosmiske atomers og stofs aggregeringer i bevægelse, nogle af dem i en retning, nogle i en anden, i den modsatte retning" — ortodoks og Videnskabelig nok ud. For der er, i alle tilfælde, en *sandhed* til støtte for denne opfattelse som er fuldt anerkendt af Videnskaben, og det er denne. Meteor regnen (periodisk i November og August) tilhører

* "Hermes inkluderer her som guderne de *opfattende Kræfter* i naturen, elementerne og fænomenerne i Universet," bemærker Fru A. Kingsford i en fodnote som forklarer det meget korrekt. Ligeledes gør den Østlige filosofi.

et system som bevæger sig i en elliptisk bane rundt om Solen. Denne rings aphelium er 1.732 millioner af mil ovenfor Neptun's omløbsbane, og dens plan hælder i forhold til Jordens omløbsbane i en vinkel på $64^{\circ} 3'$, og det meteoriske mylder bevæger sig rundt om denne omløbsbane med en retning som *er i modsætning til Jordens rotation*.

Denne sandhed, blev først anerkendt i 1833, viser at den er den moderne opdagelse af det som var kendt i gammel tid. *Fohat* drejer "sæden" og "ostemassen," eller Cosmisk stof med hans to hænder i modsat rettede retninger; drejer, i et klarer sprog, partikler med en højest svækket tilstand, og nebulæ.

Udenfor solsystemets grænser, er det andre Sole, og især den mysteriøse "centrale Sol" ("den usynlige guddoms Bolig" sådan som nogle ærværdige gentlemen har kaldt den) som bestemmer legemernes bevægelse og deres retning. Denne bevægelse tjener også til at differentiere det homogene stof, rundt om og mellem de mange legemer, til elementer og under-elementer som er ukendte for vores jord, som af den moderne Videnskab anses for at være adskilte individuelle elementer, hvorimod de kun er midlertidige tilsynekomster, som forandrer sig ved enhver lille cyklus indeni Manvantaraen, nogle Esoteriske værker kalder dem "Kalpiske Masker."

Fohat er nøglen indenfor Okkultismen som åbner og løser gåderne for de mangfoldige symboler og respektive allegorier i enhver nations såkaldte mytologi; som påviser den vidunderlige filosofi og dybe indsigt i naturens mysterier, i de Egyptiske og Kaldæiske så vel som i de Aryanske religioner. *Fohat*, vist i hans sande skikkelse, beviser hvor dybt velbevandret alle disse forhistoriske nationer var i enhver videnskab i naturen, som nu kaldes fysiske og kemiske forgreninger af naturfilosofi. I Indien, er *Fohat* både Vishnu's og Indra's videnskabelige aspekt, den sidstnævnte ældre og mere vigtig i Rig Vedaen end hans sekteriske efterfølger; mens *Fohat* i Egypten var kendt som *Toum* udgået fra Noot,* eller Osiris i hans skikkelse som en ur gud, skaber af himlen og af væsner (se kapitel xvii., "*Book of the Dead*"). For *Toum* omtales som den *Proteanske* gud som *frembringer andre guder* og giver sig selv den form som han ønsker; "livets mester" "som giver deres vitalitet til guderne" (kapitel lxxix.) Han er gudernes *tilsynsførende*, og han "som skaber ånder og giver dem form og liv"; han er "*nordvinden* og *vestens ånd*;" og til sidst "*Livets Nedstigende Sol*," eller den vitale elektriske kraft som efterlader kroppen ved døden, derfor beder den *afdøde* om at *Toum* vil give ham åndedraget fra hans *højre* næsebor (positiv elek-

* "Oh *Toum Toum!* udgik fra den store (kvindelige) som er i vandenens favn" (det store Dyb eller *Rummet*) . . . "Du, lysende gennem de *to løver*" (den duale Kraft eller magt i de *to solare øjne*, eller de elektro-positive og elektro-negative kræfter. (Se *Book of the Dead*, III., and *Egyptian Pantheon*, chapter ii.)

tricitet) så han kan leve i hans *anden* form. Både hieroglyffen, og teksten i kapitel lxii. i the "*Book of the Dead*," viser Toum's identitet med Fohat. Den førstnævnte repræsenterer et menneske der står oprejst med *åndedragenes* hieroglyf i hans hænder. Den sidstnævnte siger: —

"Jeg åbner for An's (Heliopolis) leder, Jeg er Toum. Jeg krydser vandet delt af Thot-Hapi, horisontens herre, og er *jordens inddeler*" (Fohat inddeler Rummet og, sammen med hans *Sønner*; jorden ind i syv zoner)

. . . . "Jeg krydser himlene, og er de to Løver. Jeg er *Ra*, jeg er *Aam*, jeg spiste min arving.* . . . Jeg glider på jorden på *Aanroo's* mark,† givet mig af mesteren for ubegrænset evighed. Jeg er evighedens kim. Jeg er Toum. som er tildelt evighed . . ."

Selve ordene brugt af Fohat i den XI'te Bog, og selve betegnelserne givet ham. I de Egyptiske Papyri findes hele den Hemmelige Læres Kosmogoni spredt rundt i isolerede sætninger, selv i the "*Book of Dead*." Tallet syv insisteres der i lige så meget på som i *Book of Dzyan*. "Det Store Vand (Dybet eller Chaos) siges at være *syv cubits dyb*" — "*cubits*" står selvfølgelig her for inddelinger, zoner, og principper. Der i "i den store moder, fødes alle Guderne, og de *syv store*." (Se kapitel cviii., 4, *Book of the Dead* og *Egyptian Pantheon*). Både Fohat og Toum adresseres som "de Store af de Syv Magiske Kræfter," som, "erobrer Slangen *Apap*" eller Stof.

Ingen studerende indenfor okkultismen, burde imidlertid bedrages, ved brugen af fraseologien brugt ved oversættelsen af Hermetiske Værker, med hensyn til at tro at de gamle Egyptere og Grækere, i et hvert øjeblik konversation omtalte, og munke-lignende refererede til et Højeste Væsen, Gud, den "Ene Fader og Skaber af alt," osv., som findes på enhver side i sådanne oversættelser. Sandelig ikke noget sådant; og disse tekster *er ikke de oprindelige Egyptiske* tekster. De er Græske kompileringer, hvor de tidligste ikke går ovenfor Neo-Platonismens tidlige periode. Intet Hermetisk

* Et billede der udtrykker successionen af guddommelige evner, erstatningen fra en form til en anden, eller *korreleringen af kræfter*. *Aam* er den elektro-positive kraft, som fortærer alle andre lige som Saturn fortærede hans afkom.

† *Aanroo* er indenfor Osiris domæne, et område inddelt i *fjorten* sektioner "omgivet med en *jern* indhegning, hvor indeni *livets korn* gror *syv cubits* højt," Egypternes *Kama-loka*. Kun de blandt de døde, som kender navnene på de "syv hallers" dørvogtere, vil *for evigt* blive givet adgang til Amenti; *dvs.*, de som er passeret gennem de syv racer for hver runde — ellers vil de hvile i de *lavere områder*; "og dette repræsenterer også de syv successive Devachaner, eller *lokaer*. I Amenti, bliver man ren ånd i evigheden (xxx. 4.); mens "åndens sjæl," eller den afdøde, hver gang *fortæres* i *Aanroo* af *Uræus* — Slangen, jordens Søn (i en anden henseende de ur vitale principper i Solen), *dvs.*, den afdødes Astrale legeme eller "Elementaren" fader væk og forsvinder i "jordens Søn," *begrænset* tid. Sjælen forlader *Aanroo's* område og går på jorden i enhver form som den kan lide at antage. (Se kapitel xcix., *Book of the Dead*.)

værk skrevet af Egyptere (se "Book of the Dead") vil omtale den ene universelle Gud i de Monoteistiske systemer; den ene *Absolutte* årsag til alt, var som unavngivelig og unævnelig i Egyptens gamle filosofers sind, lige som den i al evighed er *Uerkendelig* i Hr. Herbert Spencer's opfattelse. Med hensyn til Egypterne generelt, sådan som M. Maspero udmærket bemærker det, når som helst han "nåede frem til bemærkningen om den guddommelige Enhed, den Ene Gud var aldrig kun 'Gud'." Og Lepage Renouf observerer meget korrekt at ordet *Nouter, nouti*, "gud" var aldrig ophørt med at *være et generisk navn* hos Egypterne, ej heller er det aldrig blevet et personligt stedord. Enhver Gud var den "ene levende og unikke Gud" hos dem. Deres "monoteisme var rent geografisk. Hvis Egypteren i Memphis proklamerede Phtah's enhed med udelukkelse af Ammon, så proklamerede den Tebenske Egypter Ammon's enhed med udelukkelsen af Phtah," sådan som vi nu ser det gjort i Indien i eksemplet med Saivaer og Vaishnavær. "Ra, den 'Ene Gud' i Heliopolis er ikke den samme som Osiris, den 'Ene Gud' i Abydos, og kan tilbedes side om side med ham, uden at blive absorberet af hans nabo. Den ene gud er blot guden for *nomens* eller byen, *noutir, noutti*, og udelukker ikke den ene guds eksistens i denne by eller den i nabo nomen's. Kort sagt, hvor som helst der tales om Egyptiske Monoteisme, så burde man tale om Gudernes 'Ene' i Egypten, og ikke om den ene gud" (Maspero, i the *Guide au Musée de Boulak*. Det er først og fremmest ved dette forhold i Egypten, at autenciteten af de forskellige *Hermetiske Bøger*, burde testes; og det er totalt fraværende fra de Græske fragmenter kendt som sådan. Dette beviser at en Græsk Neo-Platoniker, eller endda en Kristen hånd, havde et ikke lille ansvar for at redigere sådanne værker. Selvfølgelig er den grundlæggende filosofi der, og mange steder — intakt. Men stilen er blevet ændret og udglattet i en monoteistisk retning, lige så meget, hvis ikke mere end den Hebraiske Skabelsesberetning i dens Græske og Latinske oversættelser. De *kan* være *Hermetiske* værker, men ikke værker skrevet af nogen af de to Hermes'er eller rettere, af Thot (Hermes) den styrende intelligens i Universet (Se *ch. xciv., Book of the Dead*), eller af Thot, hans jordiske inkarnation kaldet Trismegistus, på Rosettestenen.

Men alt er tvivl, negation, ikonoklasme og brutal ligegyldighed, i vores tidsalder med de hundreder af "ismer" og ingen religion. Ethvert afguds-billede nedbrydes undtagen Guldkalven.

Ulykkeligvis, kan ingen nation eller nationer undslippe deres Karmiske skæbne mere end enhederne og individerne gør det. Historien bliver lige så skrupelløst behandlet af de såkaldte historikere som legendarisk overlevering. Med hensyn til dette, har Augustin Thierry fremlagt *amende honorable*, hvis man skal tro hans biografere. Han beklagede det fejlagtige princip som fik dem alle (*give-sig-ud-for* historiograferne) til at fare vild, og hver af dem formode at

korrigere traditionen, "ved *vox populi* som ni gange ud af ti er *vox Dei*;" og indrømmede til sidst at *den virkelige historie alene hviler i legenden*; for "legenden," tilføjer han, "er levende tradition, og tre gange ud af fire er den mere sand end det som vi kalder Historie."*

Mens Materialister benægter alt i universet, bortset fra stoffet, så prøver Arkæologer at nedtræde oldtiden, og søger at ødelægge enhver påstand om gammel Visdom ved at pille ved Kronologien. Vores nutidige Orientalister og Historiske forfattere er i forhold til gammel Historie det som myrer er i forhold til bygninger i Indien. Endda mere farlige end de Termitter, så forbereder de moderne Arkæologer — fremtidens "autoriteter" indenfor den Universelle Histories stof — for fortidige nationers Historie det der svarer til visse bygningsværkers skæbne i tropiske lande: "Historien vil snuble ned og splintre i atomer i det tyvende århundredes skød, fortæret til dens sokler af hendes annalister," sagde Michelet. Den vil sandelig, meget snart under de kombinerede anstrengelser, dele skæbne med ruin byerne i begge Amerikaer, som ligger dybt begravet under uigennemtrængelige jomfruelige skove. Historiske sandheder vil forblive lige så forseglede ude af synsvidde fra de moderne hypotesers, benægtelser og skepticisemes uigennemtrængelige jungler. Men meget glædeligt gentager *virkelig* Historie sig selv, for hun fortsætter, lige som alt andet, i cyklusser; og døde sandheder og begivenheder bevidst druknet i den moderne skepticisemes hav vil endnu en gang opstige og genfremstå på overfladen. . . .

I vores Bog II. vil selve den sandhed at et værk der har filosofiske hensigter, og som er en fremstilling af de mest uforståelige problemer, være nødt til at blive begyndt med at spore menneskehedens evolution fra det som *anses* for at være overnaturlige væsner — *Ånder* — noget der vil vække den mest ondartede kritik. De som tror på, og forsvarer, den Hemmelige Lære, vil imidlertid være nødt til at modtage vanviddets beskyldninger og *værre*, lige så filosofisk som forfatteren i mange år allerede har gjort det. Når som helst en Teosof takseres med sindssyge, så bør han svare ved at citere Montesquieu's "*Lettres Persanes*." "Ved så frit at åbne deres vanvittige sindssygeanstalter for deres formodede vanvittige, så søger mennesket kun at forsikre hinanden om at de ikke selv er vanvittige."

* *Revue des Deux Mondes*, 1865, pp. 157 og 158.

